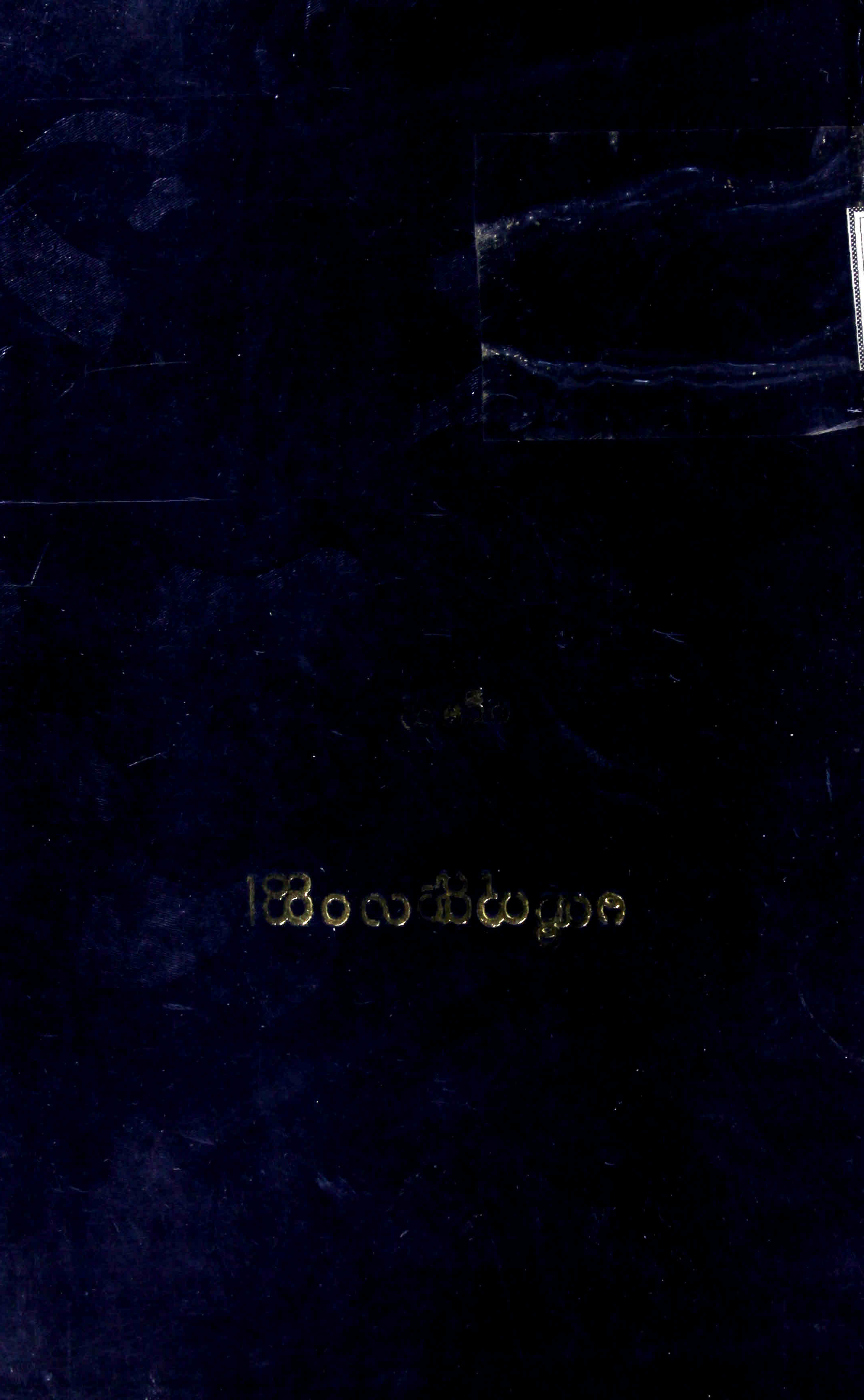

ဤမင်္ဂလာကျွဲတွင်လေဝင့်ယူခြင်း ပါဂိုဏ်သည့် အဓိပ္ပါယ် စကားရပ်များကို ကြည့်ရှုလွယ်စိမ့်သောငှါ။ သင့်ရာသင့်ရာစကား ဝဲခရဲတရပ် ထိုင်းဖြတ် ခြားနားလျက်။ ထိုစကားတရပ်တရပ်၏ အဓိပ္ပါယ် အကျဉ်းချုပ်ကို လည်း စာခေါင်း ညွှန်းချက်ဖြင့် ညွှန်ကြားဘော်ပြထားသည် ဖြစ်၍။ ကြည့်ရှုလိုသည့်အပိုင်းအခန်းကို အချိန်မကုန်စေဘဲ ရှာဖွေကြည့်ရှုလွယ်စိမ့်သောငှါ။ ပုဒ်မနံပါတ်။ ညွှန်းချက် အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်များကိုမာတိကာအစဉ်ပြုလုပ်ဘော်ပြပေအံ့။

(မာတိကာ)။

ပုဒ်မနံပါတ်။	အကြောင်းအရာ။	မျက်နှာနံပါတ်။
၁.	ပဏာမနိဒါန်း	၁
၂	မင်းစသောအမျိုး-၄-ပါး၏အလုံးစုံသောအကျိုးကို ပြီးစေတတ်သောသဒ္ဓါစေတသိက်-၄-ပါးကိုပြရာ	၂
၃	ထိုသဒ္ဓါစေတသိက်-၄-ပါး တို့တွင် ပုဗ္ဗေကတ ပုညတာစက် တပါးသည် ကြွင်း ၿက်-၃-ပါး၏ ပဒဋ္ဌာန်ဖြစ်ကြောင်းကိုပြရာ	၅
၄	ပတိရူပ ဒေသစာရိသည် သပ္ပုရိသုပ နိဿယစေဝါ၏ ပဒဋ္ဌာန်ဖြစ်ကြောင်းကိုပြရာ	၆
၅	သပ္ပုရိသုပနိဿယစက်သည် အတ္တသမ္မာပဏိဓိစက်၏ ပဒဋ္ဌာန်ဖြစ်ကြောင်းကိုပြရာ	၇
၆	သပ္ပုရိသုပနိဿယစက်၏ အတ္တသမ္မာပဏိဓိစက်အား များစွာ ကျေးဇူး ပြုသည်ကို မဟာသုတ သေဝနာတ်ဖြင့် သိအပ်ကြောင်းနှင့် တကွ ထိုမဟာသုတ သေဝနာတ်၏နိဒါန်းကိုပြရာ	၉

ပုဒ်မနံပါတ် အခြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

အခန်းကြီး - ၁။

နဂရဒိုကွမနခဏ်းမာတိကာ။

၁ မဟာသုတသောမမင်းသား-ဖြဟ္မာဒတ်မင်းသားဘုံဘို့နှင့် တာဘွ ဇမ္မူဒိပါအရာမကသောမင်းသားတို့တက္ကသိုလ် ပြည်၌ပညာသင်ကြသည်ကိုပြရာ ၁၇

၈ သုတသောမမင်းသားသည်အဂိဝိန္ဒာဒတ်ဖြင့် ဖြဟ္မဒတ်မင်းသား ကြောင့် ဘေးကြီး ဖြစ်အံ့သည်ကို ဖြင်၍ ဆုံးမပေးခြင်း ၁၀

၉ ဖြဟ္မဒတ် မင်းသားမင်းဖြစ်ပြီး၍ စားတော်ကဲ့ရဲသူကို လူသားနှင့် ပွဲတော်ဆက်စေသည့် အကြောင်း ... ၁၉

၁၀ စစ်သူကြီးကာဠဟတ်နှင့် ပြည်သူတို့သည် လူကိုသတ် သောစားတော်ကဲကို ဘဝ်မိုးဆီးသည့် အကြောင်း ၂၁

၁၁ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည် ရဲသကကို နှောင် ဘွဲ့၍ ဖြဟ္မဒတ် မင်းကြီး နန်းတော်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် လူသား စားခြင်းမှ ကြဉ်ရန်တားဖြစ်ခြင်း ၂၃

၁၂ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည် ဇာတ်တူသားကို စား၍ ပျက်စီးသော အာနန္ဒာဝါး၏ ပုံကို ထုတ် ဆောင်၍ လူသားမှကြဉ်ရန်တားဖြစ်ခြင်း ၂၅

၁၃ ဖြဟ္မဒတ် မင်းကြီးသည် ဇမ္မူသဓြာသီးကို မစားရ၍ သေသော သုဇာတ သူကြွယ်သား ဥပမာကို ထုတ် ဆောင်၍ လူသား စားခြင်းမှ မဖျောင် နှိုင်းကြောင်း ပြခြင်းပက်ခြင်း ၂၈

၁၄ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ် သည့် သေအရက်ကို မကြဉ် မျောင်၍ ပျက်စီးသော လူလင်၏ပုံ ကို ထုတ်ဆောင်၍ လူသားမှကြဉ်ရန် တားဖြစ်ခြင်း ၃၀

၁၅ ဖြဟ္မဒတ် မင်းကြီး သည် နတ်သိုးကို မရ၍ အသေခံ သောသူဇာတသူကြွယ်၏ပုံကို ထုတ်ဆောင်၍ လူသား မှမကြဉ်နိုင်ကြောင်းပြခြင်း ၃၄

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

၁၆ ကာဠဟာတ်စစ်သူကြီးသည်ဇာတ်တူသား‌ကို စား‌သဖြင့် ပျက်စီးသော ရွှေဟာ‌ံ်ဘို့၏ ပုံကိုဆောင်၍ လူသား‌မှ ကြဉ်ရှင်ရန်တား‌မြစ်ခြင်း ၃၆

၁၇ စစ်သူကြီး ကာဠဟာတ်သည် မိမိအရှင် ဖြဟ္မဒတ်မင်း ကြီး၏ အကျိုးစီးပွါး‌ကိုကျင့်ရာ၌ နှိုင်း‌ရှည့်ထုတ်ပြသော သုပတ္တ‌ကျိုးမင်း‌ဇာတ်ဝတ္ထု။ ၃၈

၁၈ စစ်သူကြီး‌ကာဠဟာတ်သည် မိမိအရှင်ဖြဟ္မဒတ် မင်း၏ အကျိုးစီးပွါး‌ကို ကျင့်ရာ၌ နှိုင်း‌ရှည့် ထုတ်ပြအပ်သော၊ မဟာဟံသ‌ဇာတ်-ရုဇ္ဇဟံသ‌ဇာတ်ဝတ္ထု။ ၄၁

၁၉ စစ်သူကြီး ကာဠဟာတ်သည် မိမိအရှင်ဖြဟ္မဒတ်မင်း၏ အကျိုးစီးပွါး‌ကို ကျင့်ရာ၌ နှိုင်း‌ရှည့် "ထုတ်ပြအပ်သော မဟာဥမင်္ဂ‌ဇာတ်ဝတ္ထု။ ၄၉

၂၀ ကာဠဟာတ် စစ်သူကြီးသည် ဖြဟ္မဒတ် မင်းကြီး‌အား မိဘုရား သား သို့းတော်တို့ဖြင့် ဖြား‌ယောင်း၍လူသား‌မှ ကြဉ်ရှင်ရန်တား‌မြစ်ခြင်း.... ..... ၅၁

၂၁ ကာဠဟာတ်စစ်သူကြီးသည် ဖြဟ္မဒတ်မင်း၏ အကျိုး စီး ပွါး‌ကိုကျင့်ရာ၌နှိုင်း‌ရှည့်ဆုတ်ဆောင်အပ်သောကဠာယ မရွှေ‌ဇာတ်ဝတ္ထု။ ၅၂

၂၂ ကာဠဟာတ် စစ်သူကြီးသည် ဖြဟ္မဒတ်မင်း၏ စီးပွါး‌ကို ကျင့်ပါလျက် လူသား‌ကိုမကြဉ်၍ ပြည်မှနှင်ထုတ်ရာ၌ နှိုင်း‌ရှည့် ထုတ် ဆောင် အပ်သော ပဒုမုသလ‌ဇာတ် ဝတ္ထု။ ၅၄

နဂရနိဂ္ဂမနခဏ်းမာတိကာပြီး၏။

အခဏ်း- ၂ ။

ရာဇာနုယာနခဏ်းမာတိကာ။

၂၃ မဟာပေါဓိသာဒ ဖြဟ္မဒတ်မင်း ပြည်မှ ထွက်၍ တော

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

အရပ်ဒွိ နေရာတွင် လူသား မရှိ၍ ရသကဲ့ို သတ်
စားခြင်း ၆၇

၂၄ မဟာပေါရိဏသာဒသည် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကိုဘဒ်ြားရာ၊
ဖျားငုတ်ရူး၍ ပညောင် ပေါင့် နတ်အား တောင်းပန်
ခြင်း ၆၈

၂၅ မဟာ ပေါရိ သာဒ သည် ပညောင် စောင့် နတ် အား
တောင်းပန်သည့် အတိုင်း၊ မဟာသုတ သောမ မင်းမှ
တ်ပါးတရာသောမင်းတို့ကိုဘရိုးယူခြင်း ... ၆၉

၂၆ မဟာပေါရိသာဒသည် သုတသောမ မင်းကြီးကိုဘမိုး
ရန်ဂုန်ပုဏ္ဏနိုရိပြည့် မိဂါဇိန်ဥယျာဉ် ရောနှင်းက
စောင့်နေခြင်း ၇၄

၂၇ မဟာသုတသောမ မင်းကြီး ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်၍
ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပွဲခြင်း ၇၄

၂၈ မဟာပေါရိသာဒသည်၊ မဟာသုတသောမ မင်းကြီး
ကိုဘမိုးယူခြင်း ၇၇

၂၉ ပေါရိသာဒသည် သုတသောမ မင်းကြီး ငိုသည် ဟူ
သော အမှတ်ဖြင့်၊ အဘယ်ကို စိုးရိမ်၍ ငိုသနည်းဟု
မေးခြင်း ၇၈

၃၀ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည်။ ပညာရှိ တို့သည်
မစိုးရိမ်ပေသည်၌ မစိုးရိမ်ခြင်း။ စိုးရိမ် အပ် သည်၌
စိုးရိမ်ခြင်းနှစ်ပါးကိုပြ၍ နှင့်တောင်းခြင်း ၇၉

၃၁ မဟာ သုတသောမ မင်းကြီး ပြဆိုအပ်သော မစိုးရိမ်
အပ်သည်၌ မစိုးရိမ်ခြင်း အပြား တို့တွင်း ရှေးဦးစွာ
နာနာဘာဝအားဖြင့်မစိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ ၈၁

၃၂ ပညာရှိတို့သည် ဝိုနာဘာဝ အားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းကို
ပြရာ ၈၆

၃၃ ပညာရှိတို့သည် အညထာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်း
ကိုပြရာ..... .... ၉၁

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

၃၄ ပညာရှိတို့သည် ဘယတောရ ဝပ္ပါဒအဝဲးဖြင့် မစိုးရိမ်
ခြင်းကိုပြရာ ၁၁၀

၃၅ မဟာသုစာသောမ မင်းကြီး ပြဆိုအပ်သော ပညာရှိတို့
စိုးရိမ်အပ်သည်၌ စိုးရိမ်ခြင်း အပြား တို့တွင် ရှေးဦး
စွဲ ဒါန ဆွတ်အံ့သံသည်မှ ကြောက် သဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်း
ကိုပြရာ ၁၂၄

၃၆ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် သိလျက်အံ့သည်မှ
ကြောက်သဖြင့်စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ ၁၃၀

၃၇ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် သန္ဓာဆွတ်အံ့သည်ကို
ကြောက်သဖြင့်စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ ၁၄၀

၃၈ ပညာရှိ သူတော်ကောင်း တို့သည် အဓိဋ္ဌာန် ပျက်အံ့
သည်မှကြောက်သဖြင့်စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ ၁၄၇

ရာဇာနယနခဏ်းမာတိကာပြီး၏။

အခဏ်း-၃။

ဓမ္မသဝန-ဓမ္မဒေသနာခဏ်းမာတိကာ။

၃၉ မဟာသုတ သောမ မင်းကြီး တောင်းပန် သည်ကို
ပေါရိသာဒ မယုံကြည်သဖြင့် အခွင့်မပေးနိုင်ကြောင်း
ငြင်းပယ်ခြင်း ၁၅၅

၄၀ မဟာသုတ သောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား
ယုံရာယုံကြောင်း သူတော်ကောင်း တရားကို ပြသ၍
တောင်းပန်ခြင်း ၁၅၆

၄၁ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒ ဇနီး
ယုံကြောင်း တောင်းပန်ရာ၌ မိမိအား သူတပါးသည်
ငရဲစသည်မှ မကယ်ပေရာဟူသော စကားဝယ် နှိုင်း
ရှည့်ထုတ်ပြအပ်သော ပုံစံဝတ္ထုများ ၁၅၇

၄၂ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် တိုင်းပြည်မှ ဝေးကွာ

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

ပြန်လာအုံဟူသောမိမိစကားကိုပေါရိသာဒအား ယုံရာ
ယုံကြောင်းထပ်မံ၍ပြဆိုခြင်း ၁၆၈
၄၃ မဟာသုတ သောမ မင်း ကြီး သည် မိမိ စကား ကို
ပေါရိသာဒ မယုံ ကြည်သဖြင့် ကျိန်စာ ရွက် ဆို၍
ယုံစေခြင်း ၁၇၀
၄၄ မဟာ ပေါရိသာဒသည် သုတသောမ မင်းကြီး အား
တိုင်းပြည်သို့ သွားပြီး၍ တဘန် ပြန်လာရန် အခွင့်
လွှတ်ခြင်း ၁၇၁
၄၅ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒ လက်မှ
လွတ်သဖြင့်တိုင်းပြည်သို့ပြန်ခြင်း ၁၇၂
၄၆ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် တိုင်းပြည်သို့ ရောက်
၍ ကသဟ ဖြတ်ဗွာဘုရား ဟောကြားတော် မူသော
သတ္တာရဟ-၄-ဂါထာကိုနန္ဒပုဏ္ဏားထံနာယူခြင်း ၁၇၃
၄၇ မဟာ သုတ သောမ မင်းကြီးသည် နန္ဒပုဏ္ဏား ဟော
သော သတ္တာရဟ-၄-ဂါထာကို သဟဿာ ရဟ
တွင်စေ၍ပူဇော်ခြင်း ၁၇၇
၄၈ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် နန္ဒပုဏ္ဏားကို လွှတ်
လိုက်ပြီးလျှင် ခမည်းတော် ဖယ်တော်တို့ ထံသွား၍
ဖူးမြင်ခြင်း ၁၇၈
၄၉ မဟာ သုတ သောမ မင်းကြီးသည် သူတော်ကောင်း
တရားကို မှတ်သားကြားနာဖြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲကြောင်း
ကိုပြ၍ခမည်းတော်အားတရားဟောခြင်း .. ၁၇၉
၅၀ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် မိမိက္ခုန်စာရွက်၍ဝန်
ခံခဲ့ရတိုင်း ပေါရိသာဒထံ သွားပြန်ပါအုံဟု ခမည်း
တော်အား တိုင်းပြည်ကို အပ်နှင်းခဲ့၍ ပြည်မှ ထွက်
ခြင်း ၁၈၀
၅၁ မဟာသုတသောမ မင်းကြီး ပြည်မှ ထွက်ရာ ပြည်သူ
အပေါင်းကို နစ်စိမ့်သောဌါ ခရီးမဲ့ အရေးသားခြင်း
နှင့်။ အရေးပျက်ခြင်း အရေးမပျက်ခြင်းများခို၊ မဟာ

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

ဇနကမင်းကြီး၊ ပဏ္ဍုသောတိမင်းကြီး ဝတ္ထု တို့ကို ထုတ်ပြရာ ၁၉၁

၁၂ မဟာဒသုတသောမ မင်းကြီးသည်တရားနာ၍ ပြန်လာမည်ဟု မိမိဝန်ခံခဲ့သည်နှင့် အညီ ပေါရိသာဒထံ ပြန်သွားပြီးလျှင်၊ မိမိကိုယ်ကို ပေါရိသာဒအား အပ်နှင်းခြင်း ၂၀၅

၁၃ မဟာ ပေါရိသာဒ လည်း သုတသောမ မင်းကြီး၏ မကြောက်မရွံ့ ရဲရင့်ခြင်းကိုပြ၍ မိမိလည်း ရဲရင့်လို သဖြင့် သတ္တာရဟဂါထာတို့ကို ဟောရန် တောင်းပန်ခြင်း ၂၀၆

၁၄ မဟာသုတ သောမ မင်းကြီးသည် သူတော်ကောင်းတရားမှ ကင်းသောသင့်အား သိတ္တာရဟ ဂါထာနှင့် မတန်ဟုပေါရိသာဒကို နှိပ်ချိုးဆိုတော်မူခြင်း .. ၂၀၇

၁၅ မဟာ ပေါရိသာဒသည် မိမိသာ မတရား ကျင့်သည် မဟုတ်။ သားသမင်ကို သတ်သော မင်းတို့လည်း မျှားစွာရှိ၏ဟု သုတသောမ မင်းကြီး စတားကို ချေပပြောဆိုခြင်း ၂၀၉

၁၆ မဟာ သုတ သောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒ အား မစားကောင်းသော လူသားကို စားသောကြောင့် သင် သာမတရားကျင့်သည်ဟုမိန့်တော်မူခြင်း ၂၀၉

၁၇ ပေါရိသာဒသည် မိမိအပြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းလိုသဖြင့် သုတသောမ မင်းကြီးအား ရာဇမာယာဒ္ဒိ မလိမ္မာဟု ကဲ့ရဲ့ခြင်း ၂၁၁

၁၈ သုဂတသောမ မင်းကြီးသည်။ရာဇမာယာဒ္ဒိ လိမ္မာသော်လည်း မကျင့်ဘဲ သစ္စာစောင့်သဖြင့် ငါလာပြန်သည်ဟု ပေါရိသာဒစကားကိုချေပတော်မူခြင်း ၂၁၁

၁၉ မဟာ ပေါရိသာဒသည် သစ္စာစောင့်သဖြင့် ငါလာပြန်သည်ဟု ဆိုသော သုတသောမ မင်းကြီး စကား၌။

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

သမ္မာဒေစောင့် ခြင်းဏ္ဍ၏ အဓိကျိုးကို ဘုရားလောင်း အဖြစ်
မေးခြင်း ၂၁၃
၆၀ မဟာသုတ သောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိုဏ်သာဒအား
သမ္မာစောင့်ခြင်းဏ္ဍ၏အဓိကျိုးကိုဟောတော်မူခြင်း ၂၁၄
၆၁ မဟာသုတသောမမင်းကြီးဟောတော်မူသော။ အလုံး
စုံသောအရိယာတို့ထက် သမ္မာဟူသော အရုံသာမြတ်
ဏ္ဍ၏ဟူသောစကားဝယ် နှိုင်းရှည့် ထုတ်ဆောင်အပ်သော
ဝုဏ္ဏသက်သေများ ၂၁၅
၆၂ မဟာပေါရိုဏ်သာဒသည် သုတ သောမ မင်းကြီး၏ ရဲရင့်
ခြင်းကိုမြင်၍ အဘယ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် သေခြင်း
ကိုမကြောက်သနည်းဟုမေးခြင်း ၂၁၅
၆၃ မဟာ သုတ် သောမ မင်းကြီးသည် မိမိ၏သေဆုံသော
ဘေးမှ ကြောက်ဘွယ် မရှိကြောင်းကို ပေါရိုဏ်သာဒ
အားဖြေကြားခြင်း ၂၁၇
၆၄ မဟာပေါရိုဏ်သာဒသည် သုတ သောမ မင်းအား စား
ထိုက်သူ မဟုတ်ဟု ဆိုဦး၍။ သတ်ဘရဟာ ဂါထာကို
နာချင်လှရကားမိမိအားဟောရန်တောင်းပန်ခြင်း ၂၄၀
၆၅ သုတသောမမင်းကြီးသည် နန္ဒပုဏ္ဏားဟောသော နည်း
ဖြင့်ပေါရိုဏ်သာဒအား သတ်ဘရဟာ-၄-ဂါထာကို ဟော
တော်မူခြင်း ၂၄၂

ဓမ္မသဝန ဓမ္မဒေသိနာခဏ်းမာတိကာပြီး၏။

အခဏ်း-၄။

ဝရဒါနခဏ်းမာတိကာ။

၆၆ မဟာ ပေါရိုဏ်သာဒသည် သုတ သောမ မင်းကြီးအား
ဂါထာတရာခွဲရာခွဲကိုဆုတ်ပယ်းတပါးစီဖြင့်ပူဇော်ခြင်း ... ၂၄၅
၆၇ မဟာ သုတ်သောမ မင်းကြီးသည် ယုတ်မာ သော

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

သတော ဂိုသော သင် ပေါဂိုသာဒ သည်။ ငါ့ အား
အဘယ်ဆုကို ပေးလတ္တံ့နည်းဟု မြို့မိုး မောင်း တော်
မူခြင်း ၂၄၆

၆၈ မဟာ ပေါဂိုသာဒသည် မိမိ အသက်ကို စွန့်၍ သော်
လည်း သင်လိုသောဆုကိုပေးအံ့ဟုဘုရားလောင်းအား
ဝန်ခံခြင်း ၂၄၇

၆၉ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် ပေါဂိုသာဒရဲ့ရင့်စွာ
ဝန်ခံသဖြင့်ဆု-၄-ပါးအခံနက်ရှေးဦးစွာသင်ဖေါဂိုသာဒ
၏အသက်တရာရှည်ခြင်းကိုမြင်လို၏ဟု ဆုကို လွှဲပတ်
၍ယူတော်မူခြင်း ၂၄၉

၇၀ မဟာသုတသောမမင်းကြီးဆုယူရာ၌။သင်္ဘာဝါတို့သည်
သဘောတူရာနှိုးနှောကုန်၏ဟူရာဝယ် နှိုင်းရှည့်ထုတ်ပြ
အပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ ၂၅၁

၇၁ ဘုရားလောင်းသုဇာသောမ မင်းလွှဲစား၍ ဆုယူသည်
ကိုမသိသဖြင့်။ ငါ၏ အသက်တရာ ရှည်ခြင်းကို သင်ရှု
လော့ဟုဝမ်းမြောက်စွာပေါဂိုသာဒဆုပေးခြင်း ၂၆၇

၇၂ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးပေါဂိုသာဒကို လွှဲစား၍
ဆုယူရာ၌ ထုတ်ပြအပ်သောဝတ္ထုနမျိုးတို့တွင် ရှေးဦးစွာ
နေကတိကဝတ္ထုနကိုပြရာ ၂၆၇

၇၃ သာဟာသိကဝတ္ထုနအားဖြင့်လွှဲပတ်ခြင်းကိုပြရာ ၂၈၁

၇၄ နိရဇ္ဈကအဋ္ဌာနဝတ္ထုနအားဖြင့်လွှဲပတ်ခြင်းကိုပြရာ ၂၉၇

၇၅ မောယာကာရဝတ္ထုနအားဖြင့်လွှဲပတ်ခြင်းကိုပြရာ ၃၁၉

၇၆ စက္ခုမောဟဝတ္ထုနအားဖြင့်လွှဲပတ်ခြင်းကိုပြရာ ၃၄၁

၇၇ ပရိယာယဝတ္ထုနအားဖြင့်လွှဲပတ်ခြင်းကိုပြရာ ၃၅၇

ဝဂ္ဂဒါနခဏ်းမာတိကာပြီး၏။

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

အခဏ်း-၅။

ဝရဒါဒါနခဏ်းမာတိကာ။

၇၈ မဟာ ပေါရိသာဒ ပေးသောဆု-၄-ပါးတို့တွင် ၂-ခ
မြောက်။ပေါရိသာဒဘဝိန်းအပ်ပြီးသော မင်းတို့ကိုမစား
အံ့သောဆုကိုယူတော်မူခြင်း ၃၆၉

၇၉ ပေါရိသာဒပေးသော ဆု-၄-ပါးအနက်။ ၃-ခမြောက်
ပေါရိသာဒဘဝိန်းအပ်ပြီးသော မင်းတို့ကို အသီးအသီး
ဖြစ်တို့ တိုင်းပြည် ရောက် ဖြန့်ပို့အံ့သော ဆုကို ယူ
တော်မူခြင်း ၃၇၀

၈၀ မဟာ ပေါရိသာဒ ပေးသော ဆု-၄-ပါးအနက်။ ၄-ခ
မြောက်လူသားမစားအံ့သောဆုကိုယူတော်မူခြင်း ၃၇၂

၈၁ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးယူအပ်သော လူသားမစား
အံ့သောဆုကို။ အလွန်ချစ်အပ်သေးအစာဖြစ်၍ မပေး
နိုင်ဟုပေါရိသာဒငြင်းပယ်ခြင်း ၃၇၃

၈၂ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်။ ပေါရိသာဒအားချစ်
မြတ်နိုးအပ်သောဝတ္ထုကို မှီဝဲသဖြင့် ဒီဒိကိုယ်ကိုမဖျက်
ဆီးရာဟုတရားဟောတော်မူခြင်း ၃၇၆

၈၃ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးဟောတော်မူအပ်သောချစ်
အပ်သော ဝတ္ထုကြောင့် ကိုယ်ကို မဖျက်စီး စေရာ
ဟူသော စကားဝယ် နှိုင်းရသည့် ထုတ်ပြ အပ်သော
ခရပုတ္တဇာတ်ဝတ္ထု ၃၇၇

၈၄ မဟာပေါရိသာဒလည်း ပြည့်သော မျက်ရည် ရှိသည်
ဖြစ်၍။ လူသားစားခြင်းမှ ကြဉ်ရှဆံ့ဒသာ ဆုကိုလွှဲ၍
တပါးဆုကို ယူရန် ဘုရားလောင်းအား တောင်းပန်
ခြင်း ၃၇၉

၈၅ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် မချစ်အပ်သောဝတ္ထု
ကို ချစ်လျှင် တမလွန်ဘဝ ဆင်းရဲ၏။ မချစ် အပ်သော

ဝတ္ထုကို စွန့်၍ အရိယ ဓမ္မကို ဖြစ်မှ တမလွန်၌'ချမ်း
သာရဏီဟုတရားဟောတော်မူခြင်း ၃၇၉
၈၆ မဟာ ဆုတသောမ မင်းကြီးဟောတော်မူသော ပဉ္စမ
ဂါထာ၏ အရ၊ မချစ်အပ်သည်ကို ချစ်သဖြင့် သံသရာ
၌ဆင်းရဲရ၏ ဟူရာဝယ်နိုင်းရှည့်ထုတ်ဆောင်အပ်သော
ဝတ္ထုသက်သေများ ၃၈၀
၈၇ မဟာသုတသောမမင်းကြီး ဟောတော်မူသော ဒုတိယ
ဂါထာ အရ၊ မချစ်အပ်သည်ကို မချစ်ဘဲ ဆင်းရဲစွာ
ကျင့်သဖြင့် သံသရာ၌ ချမ်းသာရ၏ ဟူရာဝယ်နိုင်းရှည့်
ထုတ်ပြအပ်သောဝတ္ထုသက်သေများ ၃၈၅
၈၈ မဟာ ပေါရိသာဒသည် လူသားကို ချစ်သဖြင့် တိုင်း
ပြည် ထီးနန်း စသည်ကို စွန့်ပြီးလျှင် တောဝင်သည်
ဖြစ်၍ လူသားစားခြင်းမှ ကြဉ်အံ့သော ဆုကို မပေး
နိုင်ဟုပယ်ခြင်း ၃၉၆
၈၉ မဟာ သုတသောမ၊ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား၊
ရှေးခြံ ဆုပေးလျက် ပယ်ပြန် သဖြင့်၊ ရှေ့နောက်မညီ၊
မှန်သောဝန်ခံခြင်းမရှိဟုစွဲရှဲတော်မူခြင်း ၃၉၇
၉၀ ပညာရှိတို့သည် မှန်သော ဝန်ခံခြင်းရှိကုန်၏ ဟူသော
မဟာသုတသောမ မင်းကြီးစကားတော်ဝယ် နိုင်းရှည့်
ထုတ်ပြအပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ ၃၉၈
၉၁ မဟာ ပေါရိသာဒသည် သုတသောမ မင်းကြီးအား
လူသားစားခြင်းမှ ကြဉ်ရအံ့သော ဆုမှတပါး လွှဲ၍ဆု
ယူရန်တောင်းပန်ခြင်း ၄၀၀
၉၂ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် အသက်ကိုစွန့်၍သော်
လည်းသင်္ကေတသော ဆုကို ပေးပါမည် ဆိုသော ပေါရိ
သာဒ အားကဲ့ရဲခြင်း ၄၀၀
၉၃ မဟာ သုတ သောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား
ရှေးဝန်ခံပြီးသည်နှင့်ညီစွာ ပညာရှိတို့၏တရားသဘော၊

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

ကို'မလွန်စေရာဟု ဆုပေးခြင်းဌာ၊ တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း ၄၀၁

၉၄ ပညာရှိတို့၏ တရားသဘောကို မလွန်စေရာဟူသော မဟာသုတသောမမင်းကြီးစကားဝယ် နှိုင်းရှည့်ထုတ်ပြအပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ ၄၀၂

၉၅ မဟာ သုတ သောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား ပစ္စည်း ဥစ္စာအင်္ဂါကြီးငယ် အသက်ကို သော်လည်း စွန့်ရာ၏။ သူတော်ကောင်း တရားကို မစွန့်ရာဟု မိန့်တော်မူခြင်း ၄၀၆

၉၆ မဟာ သုတသောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒ အား ဆရာသဖားတို့နှင့် အပေးအဆွေခင်ပွန်း အဖြစ် မပျက်စေရာ။ ငါလည်း သင်၏ဆရာပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆို၍ ဆုပေးခြင်း ဌာ၊ တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း ၄၀၈

၉၇ ဆရာနှင့် အပေးခင်ပွန်းသဘော မပျက်စေရာဟူသော မဟာသုတသောမမင်းကြီး စကားတော်ဝယ်။ အပေးခင်ပွန်း သဘော ပျက်၍ အကျိုး ယုတ်သော ဗျတိရေကနည်း အားဖြင့် ပြအပ်သော ဝတ္ထု သက်သေများ ၄၀၉

၉၈ ဒီအပေးခင်ပွန်းသဘောမပျက်၍ အကျိုးရှိသော အနွယ် နည်းအားဖြင့်ပြအပ်သော်ဝတ္ထုသက်သေများ ၄၁၂

၉၉ မဟာပေါရိသာဒသည် အသက်ကို အသေခံတော့မည် သုတသောမ မင်းကြီး အားပေးပြီး ဆုကို မပယ်ပြီဟု လူသံး စားခြင်းမှ ကြဉ်အံ့သော-ဌ-ခရမြောက်သော ဆုကိုပေးခြင်း ၄၁၅

၁၀၀ မဟာ သုတသောမ မင်းကြီးသည် လူသားစားခြင်းမှ ကြဉ်အံ့သော ဆုကို ယူပြီးနောက် ပေါရိသာဒ အား ငါးပါးသီလ၌ တည်စေတော်မူခြင်းနှင့် သီလ၏အကျိုး ပြတရားများ ၄၁၇

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

၁၀၁ သိလ၏အကျိုးကို ပြဆိုသော သိလဝမင်းသားဝတ္ထုနှင့်
သုနိတာမထေရ်ဝတ္ထု ၄၂၀
၁၀၂ မဟာ သုတ်သောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား
လူသားစားခြင်းမှ တားမြစ်ကယ်ချွတ်တော်မူပေသည်
ဟု အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာပြည် တိုင်အောင်သော နတ်ဗြဟ္မာ
အပေါင်းတို့ကောင်းချီးပေးကြသည်ကိုပြရာ ၄၂၀

ဝရအာဒါနခဏ်းမာတိကာပြီး၏။

အခဏ်း - ၆ ။

အသန္တာသမာဂမခဏ်းမာတိကာ။

၁၀၃ မဟာ သုတ သောမ မင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား
ငါးပါးသီလ၌ တည်စေပြီး၍ ဘဝ်းအပ်ပြီးသောအရာ
မကသော ထိုမင်းများကို မင်းနှစ်ပါးစုံ အတူလွှတ်ရန်
တိုင်ပင်တော်မူခြင်း ၄၃၁
၁၀၄ ဘုရားလောင်းသည် ဒဝဲရာမကသော မင်းများတို့အား။
မိမိတို့လွတ်ပြီးနောက် ပေါရိသာဒကိုရန်မပြုရန် မလွှတ်
မိအလျင်ပဋိညာဉ်တောင်းတော်မူခြင်း ၄၃၂
၁၀၅ မဟာ သုတ သောမ မင်းကြီးနှင့် ပေါရိသာဒတို့သည်
ထိုမင်းတို့ကိုလွှတ်ပြီး၍ ဆေးဝါးဖြင့် သိမ်းပွေးပြုစုကုဲမ
တော်မူခြင်း ၄၃၇
၁၀၆ မဟာ သုတ သောမ မင်းကြီး တိုင်းပြည်သို့ခေါ်သည်
ကို ပေါရိသာဒ မလိုက်လိုသဖြင့်။ ဗာရာဏသီ ပြည်၏
ပြည့်စုံခြင်းစသည်ကို ချီးမွမ်း၍ ဖြားယောင်း ပြောဆို
တော်မူခြင်း ၄၃၈
၁၀၇ ဘုရားဓလောင်း စကားကို နာယူ သဖြင့် ဓပေါရိသာဒ
သည် အလွန်ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကိုပြု၏ ဟူရာဝတ္ထုယ် နိဒါန်း
ဂျည့်ထုတ်ပြအပ်သောဝတ္ထုသက်သေများ ၄၄၃

ပုဒ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

၁၀၈ မဟာ ပေါဂိသာဒ သည် သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်းမိ၍ မကောင်းသော အလားရှိခဲ့ကြောင်း၊ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိ ပြန်သဖြင့် ကောင်းသော အလားရှိပြန် ကြောင်းကို ဆို၍ သုတသောမ၊ မင်းကြီး ဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းခြင်း ၄၄၀

၁၀၉ ပေါဂိသာဒ ပြဆို အပ်သော၊ သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်း၍ အကျိုးယုတ်ဂို၊ သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်း၍ အကျိုးရှိဂို‌ဟူသော စကားနှစ်ရပ်ဝယ်၊ သူယုတ်မာနှင့်ပေါင်း၍အကျိုးယုတ်ရာ၌ နိဒ်းရှည့် ထုတ်ပြအပ်သော ဝတ္ထု သက်သေများ ၄၅၀

၁၁၀ သူယုတ်မာနှင့်ပေါင်း၍ အကျိုးယုတ်ဂို‌ ဟူသောပေါဂိသာဒ စကားဝယ် တိုရန္တရာနိစင်လျက် သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်း၍ အကျိုးယုတ်သည်ကို နိဒ်းရှည့် ထုတ်ပြအပ်သောဝတ္ထုသက်သေများ ၄၇၉

၁၁၁ အဝိညာဏက သစ်ပင်စင်လျက်လှည်း မကောင်းသော သစ်ပင်နှင့်ပူးပေါင်းသဖြင့် ပျက်စီးသေးဂို‌ဟု ပြဆိုအပ်သောဒဗိဝါဟနဇာတ်ဝတ္ထု ၄၈၀

၁၁၂ သူယုတ်မာနှင့်ပေါင်းမိသဖြင့် မဂ်ဖိုလ်ဂို‌ဉပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံသော အဇာတသတ် မင်း စင်လျက်။ မဂ်ဖိုလ် မျှော်မှန်းချည်းနီး ဖြစ်၍ မျှားစွဲ‌ဝါ အကျိုး ယုတ်သည်ကိုပြ ရာ ၄၈၁

အသန္တိသမာဂမခဏ်းမာတိကာပြီး၏။

အခဏ်း - ၇။

သန္တိသမာဂမခဏ်းမာတိကာ။

၁၁၃ ပေါဂိသဒ္ဓဒပြဆိုအပ်သော။သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်း

၍အကျိုးဂိုဏ် ဟူသောစကားဝယ်နှိုင်းရာသို့ ထုတ်ပြအပ်သောဝတ္ထုသက်သေများ ၄၀၅

၁၁၄ သူချောင် ကောင်းနှင့် ပေါင်း၍ အကျိုးဂိုဏ် ဟူသော ပေါရိသာဒ စကားဝယ် တိရစ္ဆာန်စင်လျက် သူတော် ကောင်းနှင့်ပေါင်း၍ အကျိုးဂိုသည်ကို နှိုင်းရာသို့ထုတ်ပြအပ်သောဝတ္ထုသက်သေများ ၁၁၇

၁၁၅ အဝိညာဏက သစ်ပင်စင်လျက်လည်း၊ ကောင်းသောဝတ္ထုနှင့် ပူးပေါင်း မိသဖြင့် ချီမြှင့်သော အသီးနှင့် ပြည့်စုံ သေးသည်ကို ပြဆိုအပ်သော ဒဠိ ဝါဟာန်ဇာတ်ဝတ္ထု ၁၁၉

၁၁၆ ဘုရား တည်းဟူသော သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိသဖြင့်အဝိစိဠ်ခံထိုက်သော ပိတုဃာတကကံနှင့် ပြည့်စုံသော အဇာတသတ် မင်းစင်လျက် အဝိစိ ပဒိုသန္ဓေမှ လွတ်ခြင်း၊ ပလွှေကဗောဓိ ဗျာဒိတ်ရခြင်းတို့ဖြင့် များစွာ အကျိုးဂိုသည်ကိုပြုရာ ၁၁၉

၁၁၇ မဟာ ပေါရိသာဒသည်။ သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်းခြင်းသည် ဂုဏ်လျှာစွာ မဟာသည် ပျောက်လွယ်၏။ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းခြင်းသည် ဂုဏ်လျှာစွာ တည်ကံ့မြဲမြံ၏ဟူဆို ခြင် ၁၂၀

၁၁၈ ပေါရိသာဒပြဆိုအပ်သော သူယုတ်မာနှင့်ပေါင်းခြင်းသည် ဂုဏ်လျှာစွာ မတည်ပျောက် လွယ်၏ ဟူသောစကားဝယ် နှိုင်းဂုဏ်ထုတ်ပြ အပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ ၁၃၀

၁၁၉ ပေါရိသာဒပြဆိုအပ်သော သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဂုဏ်လျှာစွာ တည်တံ့၏ ဟူသောစကားဝယ် နှိုင်းဂုဏ်ထုတ်ပြ အပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ ၁၃၁

သန္တသမာဂမခဏ်းမာတိကာပြီး၏။

မျက်နှာနပါတ် အကြောင်းအရာ။ ပုဒ်မနပါတ်။

ဒုဒသလင်း-ဂ။

နဂရုပဝေဿနခေတ်းမောတိဂဟာ။

၁၂၀ မဟာ သုတသောမ မင်းကြီးသည် အရှေမကသော်မင်း အပေါင်းခြံရံလျက် ပေါရိသာဒ ဖြဟ္မဒတ်မင်းကို ယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ကြွခြင်း ၁၁၅

၁၂၁ စစ်သူကြီးဟာဠဟတ်သည်။ ငင်းကျွင့်တရားနှင့် ညီစွာ မကျွင့်သော ပေါရိသာဒ ဖြဟ္မဒတ် မင်းအား မြှို့သို့ ပင်ခွင့် မပေးနိုင်ကြောင်း ဘုရားလောင်းအား လျှောက် ထားခြင်း ၁၁၆

၁၂၂ ကရားနှင့်ညီစွာ မကျွင့်သော ပေါရိသာဒ ဖြဟ္မဒတ်မင်း အား မြို့သို့ ဝင်ခွင့် မပေးနိုင် ဟူသော ကာဠဟတ္ထိ စကားဒြိုင်းနှာည့် ဇာတ်ပြုအပ်သော တရားနှင့် အညီ ကျွင့် သော ဓမ္မရာ ပဒ်ဥ မင်း၊ ဇုဠဒါရ ကျည်း မင်း တို့ ဝတ္ထု ၁၁၆

၁၂၃ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်။ ပေါရိသာဒဖြဟ္မဒတ် မင်း၏ မိဘရား၊သားတော်၊ ကာဠဟတ် စစ်သူကြီးတို့ ကိုအဆုံးအမပေးတော်မူခြင်း ၁၁၉

၁၂၄ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည်။ စကား မဆိုသော် ပညာရှိ ဟု မသိရ။ စကား ဆိုမှ သိရသည် ဖြစ်၍။ ပညာရှိ၊ တို့သည် တရား စကား ဆိုရာ၏ ဟု ပြတော်မူခြင်း ၁၂၁

၁၂၅ မဟာသုတသောမမင်းကြီးဟောတော်မူသော၊ စကား မဆိုသော် ပညာရှိဟု မသိရ။ စကားဆိုမှ သိရသည် ဟူသော စကားတော်၌ ဒြိုင်းနှာည့် ထုတ်ပြ ဒုစ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ ၁၂၆

၁၂၆ ဆိုခွင့်မရောက်၍ မဆိုသဖြင့်သော ပညာရှိကို မသိသည် မဟုတ်။ ပြခွင့်မရောက်၍မပြသဖြင့်လည်း ပညာရှိဟုမသိ ကြောင်းဝတ္ထုသက်သေထုတ်ပြရာ ၁၁၉

ပုဉ်မနံပါတ်။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာနံပါတ်။

၁၂၇ တရားစကားဆိုခြင်း၊ ဒေတဒတ်ပညာပြခြင်းတို့ကိုလည်း ဂုဏ်အထူးကို သိတတ်သူ၌သာ ဆိုသင့်ပြသင့်သည့် အကြောင်း ၁၉၁

၁၂၈ ဂုဏ်အထူးကို မသိတတ်သူ၌။ တရားစကားမဆိုခဲ့၊ အဒတ်ပညာ မပြရုံသာမက။ စွန့်ပစ်ပယ်ခွါ အပ်သေးသည်ကိုပြဆိုရာ ၁၉၅

၁၂၉ ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမ မင်းကြီးဒေဝဆုံးအမကိုနာယူသဖြင့် ပေါရိသာဒဖြိုဟ္မဒတ်မင်းကို အာသိသိက်သွန်းချိမင်းပြုစေခြင်း ၁၉၇

၁၃၀ ပေါရိသာဒဖြိုဟ္မဒတ်မင်းကို အာသိသိက် သွန်းသည်ဟူရာ၌။ ခတ္တိယာဘိသိက် သွန်းခြင်း အခံခမ်း အနားကိုပြဆိုရာ ၁၉၈

၁၃၁ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည်ပေါရိသာဒ ဖြဟ္မဒတ်မင်းအား ဗာရာဏသီပြည်၌မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်စေပြီး လျှင်ဇုန္ဒပတ္တနဂိုရ်ပြည်သို့ ပြန်၍မင်း၏ တရားဆယ်ပါး နှင့်အညီမင်းပြုတော်မူခြင်းကိုပြရာ ၂၀၉

၁၃၂ မဟာသုတသောမမင်းကြီး ဇုန္ဒပတ္တနဂိုရ်ပြည်၌ မင်း၏ တရားဆယ်ပါးနှင့် အညီ မင်းပြု၏ဟူသော စကားဝယ် ထုတ်ပြအပ်သောမင်းကျင့်တရားဟယ်ပါး ၂၁၀

၁၃၃ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါး အနက်။ အကောဓဟူသော် ရာဇဓမ္မသည် ကြွင်းကိုးပါးတို့၏အခြေပြုအခြာဖြစ်သည့် ကိုပြဆိုရာ ၂၁၀

နဂရုပဓေသနခဏ်းမာတိကာပြီး၏။

အခဏ်း - ၉။

ဇာတကသာမောဓာနခဏ်းမာတိကာ။

၁၃၄ မဟာ သုတသောမ မင်းကြီးသည် ကမ္မာသဓမ္မရွာကို တည်၍ ညောင် စောင့် နတ် အား ပူဇော်ခြင်း။ မင်း

ဒေဝပါဠိတော်ဘုရားလောင်းအဆုံးအမ၌တည်၍ နတ်ရွာလားခြင်းတို့ကိုပြရာ ၆၀၅

၆၃၅ အကျဉ်းအားဖြင့်ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း ၆၀၆

၁၁၃ အကျဉ်းအားဖြင့် ဇာတ်ပေါင်းရာ၌ ပေါရိုဏ်းဒ သည် အဂ်္ဂလိမာလ ဖြစ်လာ၏ ဟူရာဝယ် ပြဆို အပ်သော အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုအကျယ်စကား ၆၀၆

၁၂၇ ကာဠဟတ်စစ်သူကြီး၏ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်လာရာ၌ ဗျာဒိတ် ခံသည်ကစ၍ ပြဆိုအပ်သော အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုအကျယ်စကား ၆၁၁

၁၃၈ နန္ဒ ပဏ္ဍုားဖြစ်လာရာ၌။ ဗျာဒိတ် ခံသည်ကစ၍ ပြဆိုအပ်သော အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုအကျယ်စကား ၆၁၄

၁၄၉ ညောင်ပင်စောင့် နတ်၏ ရှင်မဟာကသပဖြစ်လာရာ၌ ဗျာဒိတ်ခံသည်ကစ၍ ပြဆို အပ်သော အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုအကျယ်စကား ၆၁၉

၁၆၀ သိင်္ကြားမင်း၏ ရှင်အနုရုဒ္ဓါဖြစ်လာရာ၌ ဗျာဒိတ်ခံသည် ကစ၍ ပြဆို အပ်သော အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထု အကျယ်စကား ၆၂၉

၁၆၁ မဟာသုတသောမမင်း၊ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့၏ ဘုရား မယ်တော်၊ ခမည်းတော် ဖြစ်လာရာ၌ မဟာသမ္မတမင်းကစ၍ ပြဆိုအပ်သော အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု အကျယ်စကား ၆၃၁

၁၆၂ မဟာသုတသောမမင်းကြီး၏ မြတ်စွာဘုရားဖြစ်လာရာ၌။ ဗျာဒိတ်ခံသည်ကစ၍ ပြဆိုအပ်သော အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုအကျယ်စကား ၆၄၀

ဓမ္မတာကသမောဓာနခေတ်းမာတိကာပြီး၏။

မင်္ဂလိကသုတ္တလဝဏ္ဏ၊-ပဌမတ္ထဲ။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁။ ပဏာမ။

(သိဒ္ဓါဘဝန်္တု၊လောကာဘိဝုဒ်္ဓေယော)

ဇယာမင်္ဂလံဇဟုသဝံ၊ဇယာဒဒါနံဇယာဂရိနော။
ဇယာသနေ ဇယံ ပတ္တံ၊ ဇယုတ္တရံ ဇိနံ နမေ။ ။

အဟံ၊ ငါသည်။ဇယာမင်္ဂလံ၊အောင်အပ်သော အညစ်အကြေးဘေး ၃၀သိမ်းကို အောင်တော်မူပြီးထသော။ ဇယသုသဝံ၊ ဒေဝပုတ္တမာရ်ကို အောင်ခြင်းတည်းဟူသော ထင်ပေါ်ကျော်စောသော အောင်ပွဲသဘင် ရှိတော်မူထသော။ ဇယာဂရိနော၊ အောင်အပ်သောမကောင်းမှုတည်း ဟူသော ရန်သူရှိကုန်သော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား။ ဇယာဒဒါနံ၊မင်္ဂ ဖိုလ်တည်းဟူသော အောင်ဆုကို ပေးတော်မူတတ်ထသော။ ဇယာသနေ၊ အောင်မြေပလ္လင်ဗောဓိပင်၌။ ဇယံ၊ ကိလေသမာရ်၊ ခန္ဓမာရ်၊မစ္စု မာရ်၊ အဘိသင်္ခါရမာရ်တည်းဟူသောလေးပါးသောမာရ်ကိုအောင် ခြင်းသို့။ ပတ္တံ၊ရောက်တော်မူပြီးထသော။ ဇယုတ္တရံ၊ အောင်သူမျှား ထွတ်၊ မြတ်သောမင်းဖြစ်တော်မူထသော်။ ဇိနံ၊မြတ်စွာဘုရားကို။ နမေ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

ဤဥဒေါ်ဝဓနေယျဂ္ဂါဝေါ်တွာရတနတ္တယံ။
ဘေဒျဘေဒကသမ္ဘန်္ဓံ၊သာဓျ-သာဓကလက်ိတံ။။
ဥပမာနောပမေယျာဒိ၊-သမ္ဘန်္ဓံကာဟ္ဘာသနံ။
ရဖသသာဟ်ပသာထာသတ္တိ်၊ပဝံသိဒ္ဓိကာရဏံ။

ဤဥဒေါ် ပသာထာဝုတ္တနယေနာ၊ အကြင်ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်။ ပန္ဒေ နေသျဂ္ဂါ၊ ဤဒိုးထိုက်သောသူတို့ထက် ဂိုဒိုးအပ်ပြတ်စွာထသော။ ရတ နတ္တယံ၊ရတနာတို့၏သုံးပါးတို့၏အပေါင်းကို။ဝဓေတွာ၊ဤဒိုးဦး၍။ဘေဒျ ဘေဒကသမ္ဘန်္ဓံ၊ဘေဒျဘေဒကအာဝေါ်ဖြင့် ဖော်စပ်ခြင်းရှိထသော။ သာဓျ သာဓကလက်ိတံ၊ သာဓျသာဓကဖြင့် ဆင်အပ်သော တန်းဆာရှိထ သော။ ဥပမာနောပမေယျာဒိသမ္ဘန်္ဓံ၊ ဥပမာ ဥပမေယျ၊ ဥာဝျ ဥာပက ယုတ္တိဒေသာဂုံ သုံးနည်းပုံနှင့်ပြည့်စုံထသော။ ပဝံ၊ပြတ်ထသော။ သိဒ္ဓိ ကာရဏံ၊ ပဋုပ္ပန်သဒ္ဒသျစီးပွါး၏ ပြီးစီးကြောင်းဖြစ်သော။ ကာဟ္ဘာသနံ၊ နဲးတန်းဆာကို။ ယထာသတ္တိ်၊ အစွမ်းအလျောက်။ အဟံ၊ ငါ သည်။ရဖသံ၊စိရင်အံ့။

ဤသို့လျှင်တည့်။လိုအင်ပြည့်တတ်။ဆုပြတဲ့ပုဏ္ဏား။ရထိုက်ရာသား။ ရတနာဆူး။ ထွတ်သုံးဦးကို။ ညွတ်နူးစေတ်နာ။ သဒ္ဓါစိတ်ဌင်။ဦးဖြင့် ဆင်၍။မွမ်းဖြင်ဗိုလ်ပါ။လူတကာအား။နောင်လာစီးပွါး။မျှားစဉ်သော ဌါ။ နားတန်းဆာကို။ ယထာသတ္တိ်။ ဂါသည်အလျောက်။ ဂုန်ချောက် ကျိုက်ပွက်။ ဘဝဂ်ဆူဝေ။ စိရင်ထွေဖြင့်။ ရေမြေသေဉ်နင်း။ မင်းကစ သည်။ ပတ်ပဲသည်ကြေညာ။ ဂုစ်မျက်နှာ၌။မဇ်လာမေဉ်ကွန်း။ ထွန်းပေ လမည်။ပည်ာသည်တို့။အဂုသည်မြင့်ကြာ။မှတ်ကုန်ရာ၏။

၂။ မင်းစသောအမျိုး-၄-ပါးတို့၏အလုံးစုံသောအကျိုးကို ပြီးစေတတ်သောသမ္ဘတ္တိစက်-၄-ပါးကိုပြရာ။

ဤလောက၌။ အကြင်မင်းအစဂ္ဂါသော အမျိုးလေးပါးတို့၏ ပဃာ ရုစိဖြစ်သော ဣဋ္ဌာရုတ္တာတည်းဟူသော လိုအပ်သောအကျိုး၏ ပြီးစီး ခြင်းအကြောင်းကား သဒ္ဒတ္တိစက်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်းတည်း။ ။ သဒ္ဒတ္တိစက် လေးပါးဟူသည်ကား။ (၁) မြတ်စွာဘုရားသည်ဟော တော်မူအပ်သော၊ သုံးဆဲ့ဂုစ်ပါးသော မဂ်လာတို့၌ အကျုံးဝင်သော၊

ပတိရူပ ဒေသတည်းဟူသော မင်္ဂလာလည်းတပါး။(၂)သပ္ပုရိသူပ
နိဿယတည်းဟူသောမင်္ဂလာလည်းတပါး။(၃)ပုဗ္ဗေကတပုညတာ
တည်းဟူသောမင်္ဂလာလည်းတပါး။(၄)အတ္တသမ္မာပဏိဓိတည်း ဟူ
သောမင်္ဂလာလည်းတပါး။ဤသို့အားဖြင့်လေးပါးအပြားရှိ၏။

(၁) ထိုလေးပါးတို့တွင်။ပတိရူပဒေသဟူသော်ကား လျော်ပတ်
သောအရပ်၌နေခြင်းတည်း။ လျောက်ပတ်သောအရပ်ဟူသော်ကား။
သမ္မာဒပရိဿ္စာဒအားဖြင့်။မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်အရပ်။ဓမ္မစကြာတရား
ဟောတော်မူရာအရပ်။ယမိုက်ပြာဋိဟာပြတော်မူရာအရပ်။ တာဝတိံ
သာနတ်ပြည်မှသက်တော်မူရာအရပ်သည် လျောက်ပတ်သောအရပ်
မည်၏။ ။ထိုမှတပါး။ ရာဇဂြိုဟ်သာဝတ္ထိအစရှိသော မဟာဇနပဒ
တို့တွင် တပါးပါးသောအရပ်သည်မူလည်း လျောက်ပတ်သောအရပ်
မည်၏။ထိုဒုနေခြင်းကား့လျောက်ပတ်သောအရပ်၌နေခြင်းမည်၏။ ။
မင်္ဂလိမပရိဿ္စာဒအားဖြင့် အရှေ့အလားကားဇင်္ဂလနိုဂုံး။ ထိုနိဂုံး၏ထိပ်မှာ
ဘက်အင်ကြင်းပင်ကြီး။ အရှေ့တောင်ထောင့်မှအလားကား သလ္လာဝ
တီမြစ်။ဧတောင်မှအလားကား သေတကဏ္ဏိကနိဂုံး။အနောက်မှအလား
ကား ဓုနအမည်ရှိသော ဖြာဟ္မဏဂဂါမ။ မြောက်မှအလားကား ဥသီ
ရဒ္ဓဇပဗ္ဗတဘည်းဟူသော့ငါးပါးသောအရပ်ဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်သော။
မရှိုးစည်သဖွယ်နဂိုသို့တည်သော။အချို့.အချို့.သောအစွန်အရပ်တို့၌
ယူဇနာရှစ်ဆယ်၊ကိုးဆယ်၊ ထရာရှိသော။ အလယ်ချက်မှအလျားယူ
ဇနာသုံးရာ၊အနုံယူဇနာနှစ်ရာ့ငါးဆယ်၊တိတိခတ်သောအဝန်းယူဇနာ
နှစ်ရာ့ငါးဆယ်၊ အပြင်ခတ်သော အဝန်းယူဇနာကိုးရာရှိသောမင်္ဂလိမ
ပဒေသသည် လျောက်ပတ်သေ့အရပ်မည်၏။ ထိုဒုနေခြင်းသည်ကား
လျောက်ပတ်သောအရပ်၌နေခြင်းမည်၏။ ။ဝိသာလပရိဿ္စာဒအား
ဖြင့်။ တိဘွဘွုံတောသဒ္ဒါနဂရသတသဟဿ ဟုဆိုအပ်သော တသိန်း
ရှစ်သောင်းကိုးထောင်သော မြို့ပြခရိုင်တို့ဖြင့်ဂုဏ်း။နစနဝုတိဒေါဏမုခ
သတသဟဿ ဟုဆိုအပ်သော ကိုးသန်းကိုးသိန်းသော အခွန်ဖြစ်ရာ
ကျေးလက်တို့ဖြင့်ဂုဏ်း။ ဆန္နဝုတိပန္နနာ ကောဋိသတ သဟဿ ဟုဆို
အပ်သော အကုဋေ့ ကိုးသန်းခြောက်သိန်းသော် သင်္ကော်ဆိပ်တို့ဖြင့်
ဂုဏ်း။ ဆပဉ္စာသရတနာဂရဟု ဆိုအပ်သောငါးသဲ့ခြောက်ဌာနသော
ရတနာတို့၏ဖြစ်ရာအရပ်တို့ဖြင့်ဂုဏ်း။ ဆင်အပ်သောတန်းဆာရှိသော

အလုံးစုံသော ဤငါတို့ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသည်မဏ္ဍိမတိုက်မည်၏။ ထိုထိုသော ကျွန်းတို့သည် ပဉ္စန္တရာဇ် မည်ကုန်၏။ ဤအလုံးစုံသော ငါတို့ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသည် မဏ္ဍိမတိုက်မည်သောကြောင့်။ ဤငါတို့ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းအပြင်၌ ထိုထိုသောရွာနိုင်ငုံးဇနပုဒ်နဂရရဋ္ဌရာဇဓာနိတို့တွင်။ အကြင်အရပ်သည် ပဂိသတ်လေးဘော်ငါး၏ စုဝေးရာသော်လည်းဖြစ်အံ့။ ဒါနသီလအစရှိသောပုညကြိယာဝတ္ထု၊တို့၏ပြန့်ပွားရာသော်လည်း ဖြစ်အံ့။ ကိုးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသောဗြတ်စွာဘုရားရှင်သာသနာတော်၏ထွန်းပရာလည်းဖြစ်အံ့။ ထိုအရပ်သည်လျှောက်ပတ်သော အရပ်မည်၏။ ထိုဒွန်ခြင်းသည်ကား လျှောက်ပတ်သောအရပ်ဒွန်ခြင်းမည်၏။ဤသည်လျှင်ပတိရူပဒေသဝါသမည်၏။

(၂) သပ္ပုရိသူပနိဿယဟူသော်ကား။သူတော်ကောင်းတို့ဒွန်အပသဿယပြုခြင်းတည်း။ သူတော်ကောင်း ဟူသော်ကား ဘုရားအစရှိသော သူတော်ပသဿ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သူတော်ကောင်းမည်၏။ ထိုသူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော် ယှဉ်တွဲ မှီဝဲနှီးနှော ရောပြွမ်း ဆက်ဆံဆည်းကပ်ခြင်းသည် သူတော်ကောင်းတို့ဒွန် အပသဿယပြုခြင်းမည်၏။ ဤသည်ကားသပ္ပုရိသူပနိဿယတည်း။

(၃) ပုဗ္ဗေကတပုညတာ ဟူသော်ကား။ ရှေးဒွန် ပြုအပ်သောကောင်းမှုရှိသောသူ၏အဖြစ်တည်းဟူသော ပုညာဘိသင်္ခါရတည်း။ ရှေးဒွန်ပြုအပ်သောကောင်းမှုရှိသောသူ၏ အဖြစ်တည်းဟူသော ပုညာဘိသင်္ခါရ ဟူသော်ကား။ ကမ္မာ အကုဒ္ဓေ တသိန်းမက လွန်လွန်ပြီးသောဘဝတို့တွင်။ အကြင်အကြင်ဘဝဒွန်ဆည်းပူးအပ်သောအပရာပရိယဝေဒနီယကံဟူဆိုအပ်သော ဥာဏသမ္ပယုတ် အလယ်စောငါးချက်နှင့်ယှဉ်သော စေတနာသည် ပုညာဘိသင်္ခါရမည်၏။ ဤသည်ကား ပုဗ္ဗေကတပုညတာတည်း။

(၄) အတ္တသမ္မာပဏိဓိဟူသော်ကား။မိမိကိုယ်စိတ်ကိုကောင်းစွာဆောက်တည်ခြင်းတည်း။ မိမိကိုယ်စိတ်ကို ကောင်းစွာဆောက်တည်ခြင်းဟူသည်ကား။ ရှေးဒွန်သဒ္ဓါစာဂ မရှိသောကိုယ်စိတ်ကိုသဒ္ဓါစာဂတွင်တည်စေခြင်း။ ရှေးဒွန်သီလသမာဓိမရှိသောကိုယ်စိတ်ကို သီလသမာဓိဒွဲဝယည်စေခြင်း အစရှိသော ရိုင်းလွှာသော တောဆင်နှင့်တူသော စိတ်နာဂကို ဝရဖိန် အသွားတော်သော ပညာသွန်းတောင်းဖြင့်

ချိတ်ငင်ပဲ့ပြင် ခြင်းသည် မိမိကိုယ်စိတ်ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည် ခြင်းမည့်၏။ ဤသည်ကား အတ္တသမ္မာ ပဏိဓိတည်း။ ဤသို့အားဖြင့် သမ္မတ္တိစက်ကားလေးပါးအပြားဖ်၏။

၃။ ထိုသမ္မတ္တိစက်-၄-ပါးတို့တွင် ပုဗ္ဗေကတ္တပုညတာ စက်တပါးသည် ကြွင်းစက်-၃-ပါး၏ ပဒဋ္ဌာနဖြစ်ကြောင်းကိုပြရာ။

ထိုလေးပါးတို့တွင်။ ပုဗ္ဗေကတ ပုညတာ-ဟူသော သမ္မတ္တိစက် တပါးသည်။ ပတိရူပဒေသဝါသ၊ သပ္ပုရိသုပနိဿယ၊ အတ္တသမ္မာ ပဏိဓိ-တည်းဟူသော စက်သုံးပါးကို ပြည့်စုံစေ၏။ အဘယ်ကြောင့် နည်းဟူမူကား။ ရှေးဘဝ၌ဆည်းပူးအပ်သောကောင်းမှုရှိသောသူသာ လျှင်ပတိရူပ ဒေသကိုလည်းရသည်။ သပ္ပုရိသုပနိဿယ၌လည်းယှဉ် မှီးသည်။ အတ္တသမ္မာပဏိဓိလည်းဖြစ်သည်။ ရှေးဘဝ၌ဆည်းပူးအပ် သောကောင်းမှုမရှိသောသူသည်ပတိရူပဒေသကိုလည်းမရ။သပ္ပုရိသု ပနိဿယ၌လည်းမယှဉ်မှီး။ အတ္တသမ္မာပဏိဓိလည်းမဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ပုဗ္ဗေကတ္တပုညတာ-ဟူသော စက်တပါးသည်။ ပတိရူပဒေသဝါသ၊ သပ္ပုရိသုပနိဿယ၊ အတ္တသမ္မာပဏိဓိ-ဟူသောသုံးပါးသောသတ္တိ စက်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၏။ အဘယ်ကြောင့်သိရသနည်းဟူမူကား။ ။ ပုဗ္ဗေကတ္တပုညတာတိ ပုဗ္ဗေဉ္စပစိတကုသလတာ။ ဣဒမေဝေတ္ထပမာ ဏံ။ယေနဟိ ဉာဏသမ္ပယုတ္တစိတ္တေနကုသလံကတံ၊ တဒေဝကုသလံ တံပုရိသံ ပတိရူပဒေသေဉပနေတိ၊ သပ္ပုရိသောဘဇာပေတိ၊ သောဇဝ စပုဉ္စလောအတ္တာနံသမ္မာပဏိဓေသိ။ ။ပုဗ္ဗေကတ္တပုညတာတိပဒသဲ့ ပုဗ္ဗေကတ္တပုညတာဟူသောပုဒ်၏။အဓွေ့ာ၊ အနက်ကို။ ဇဝံ၊ ဤသို့။ ဝေ ဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။ပုဗ္ဗေ၊ရှေးဘဝ၌။ ဥပစိတကုသလတ္တာ၊ ဆည်းပူး အပ်သော်ကောင်းမှုရှိသောသူ၏အဖြစ်။ဇွ်ေ၊ ဤလေးပါးသောသမ္မတ္တိ ၌။ဣဒမေဝ၊ ဤပုဗ္ဗေကတ္တပုညတာသည်လျှင်။ ပမာဏံ၊ပမာဏတည်း။ ဟိ၊ထိုစကားဆိုသင့်စွ။ ယေန အကြင်သူသည်။ ဉာဏသမ္ပယုတ္တစိတ္တေ နဉ်၊ဉာဏသမ္ပယုတ်စိတ်ဖြင့်။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်သော။ ကမ္မံ၊ ကံကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်သည်။ ဟောတိ၊၏။ တဒေဝ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသည်သော

လျှင်ဖြစ်သော။ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ကံသည်။တံပုရိသံ၊ထိုပေဘက်ျားကို။ ပတိရူပဒေသော၊ လျောက်ပတ်သောအရပ်တို့သို့။ ဥပနေတိ၊ ဆောင်၏။ သပ္ပုရိသော်၊ သူတော်ကောင်းတို့သို့။ ဘဇာပေတိ၊ ဆည်းကပ်စေ၏။ သောဇဝစ၊ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ ပုဂ္ဂလော၊ပုဂ္ဂိုလ် သည်။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ပဏိဓေသိ၊ ဆောက်တည်စေ၏။ ။ဤသို့အစရှိသော အာဂုံသာဓကတို့ကြောင့်သိရ၏။ ။ ဤအာဂုံ၌တံပုရိသံဟုဆိုသည်ကား။ ရာဇာ အာဝတောကဲ့သို့ ပဓာန နည်းအားဖြင့်ဆိုသတည်း။တံပုရိသံ ဟုဆိုငြားသော်လည်း ယောကျ်ားကိုသာမသိအပ်။ အလုံးစုံသောသူဟူသော့ကိုသိအပ်၏။

၄။ ပတိရူပဒေသစက်သည် သပ္ပုရိသူပနိဿယာ စက်၏ပဒဋ္ဌာန်ဖြစ်ကြောင်းကိုပြရာ။

ပတိရူပဒေသဝါသ၊ သပ္ပုရိသူပနိဿယ၊ အတ္တသမ္မာပဏိဓိ-ပဟူသော သမ္ပတ္တိစက်သုံးပါးတို့တွင်လည်း။ ပတိရူပဒေသဝါသဟူသော သမ္ပတ္တိစက်တပါးသည်။ သပ္ပုရိသူပနိဿယဟူသော သမ္ပတ္တိစက်တပါးကိုပြည့်စုံစေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ပတိရူပဒေသ၌နေရမှ သပ္ပုရိသူပနိဿယကိုရသည်။ "ပတိရူပဒေသ၌ မနေရသည့်ရှိသော်သပ္ပုရိသူပနိဿယကိုမရ။ ထိုကြောင့် ပတိရူပဒေသဝါသဟူသောသမ္ပတ္တိစက်တပါးသည် သပ္ပုရိသူပနိဿယ ဟူသော စက်တပါးကိုပြည့်စုံစေ၏။ အဘယ်ကြောင့်သိရသနည်းဟူမူကား။ "နဟိ ပတိရူပဒေသဝါသေနဝိနာသပ္ပုရိသူပနိဿယောသမ္ဘဝတိ။ ။ပတိရူပဒေသဝါသေန၊ လျောက်ပတ်သောအရပ်၌နေခြင်းနှင့်။ ဝိနာ၊ ကင်း၍။ သပ္ပုရိသူပနိဿယော၊ သူတော်ကောင်းတည်းဟူသော မှီရိုရာကို ရခြင်းသည်။ နဟိသမ္ဘဝတိ။ မဖြစ် ဟူ၍ဂင်း။ ။ပတိရူပ ဒေသဝါသော၊ သပ္ပုရိသူပနိဿယသဿ ပဒဋ္ဌာနံ။ ။ပတိရူပဒေသဝါသော၊ လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေရခြင်းသည်။ သပ္ပုရိသူပနိဿယသဿ သူတော်ကောင်းတည်းဟူသောအမှီကိုရခြင်း၏။ ပဒဋ္ဌာနံ၊ နီးစွာသော အကြောင်းဖြစ်၏။ ဟူ၍ဂင်း။ဤသို့ကျမ်း၌လာသောသမ္ဘဏာဉာပကတို့ကြောင့်သိရ၏။

၅။ သပ္ပုရိသူပနိဿယစက်သည်အတ္ထသမ္မာပတ်ိပ
စက်၏ပဒဋ္ဌာန်ဖြစ်ကြောင်းကိုပြရာ။

သပ္ပုရိသူပနိဿယဟူသော စက်တပါးသည်ကုံအတ္ထသမ္မာပတ်ိပ
ဟူသော စက်ဝပါးကို ပြည့်စုံစေ၏။ အဘာ ဘုံကြောင့်နည်း ဟူမူကား။
သပ္ပုရိသူပနိဿယကိုရမှ မပြဉ်စုံသေးသော အတ္ထသမ္မာပတ်ိလည်း
ပြည့်စုံရာသည်။ ပြည့်စုံပြီးသော အတ္ထသမ္မာပတ်ိသော်လည်း မြဲမြံစွာ
တည်ရာသည်။ သပ္ပုရိသူပနိဿယမရှိမူကား ဗာလူပသေဝနဖြစ်၏။
ဗာလူပသေဝန ဖြစ်ကလည်း မပြည့်စုံသေးသော အတ္ထသမ္မာပတ်ိပ
သော်လည်းမပြည့်စုံရာ။ပြည့်စုံပြီးသော အတ္ထသမ္မာပတ်ိသော်ဝဲလည်း
ဧန္ဓရယ္ဟောရာ၏။ ထိုကြောင့်သပ္ပုရိသူပနိဿယဟူသော သမ္မတ္တိစက်
တပါးသည် အတ္ထသမ္မာပတ်ိဓဟူသော သမ္မတ္တိစက်တပါးကို ပြည့်စုံ
စေ၏။ အဘယ်ကြောင့်သိရသနည်းဟူမူကား။ ။သပ္ပုရိသူပနိဿ
ယော အတ္ထသမ္မာပတ်ိဓာနဿ ပဒဋ္ဌာနံ။ ။သပ္ပုရိသူပနိဿယော၊
သပ္ပုရိသူပနိဿယသည်။ အတ္ထသမ္မာပတ်ိဓာနဿ၊ အတ္ထသမ္မာပတ်ိ
ဓိ၏။ ပဒဋ္ဌာနံ၊ နိးစ္စာသော အကြောင်း တည်း။ ဟူ၍ဂုဏ်း။ ။အက
ရောန္တောဝိ စေပါပံ၊ ကရောန္တော မုပသေဝတိ။ သံကိလေသောဟောတိ
ပါပသ္မိံ၊ အဝဏ္ဏော်သ ရူဟတိ။ ။ယာဒိသံကုရုတေမိတ္တံ၊ ယာဒိသ္မွု
ပံသေဝတိ။ သ ဝေ တာဒိသကော်ဟောတိ၊ သဟဝါ်သောပိ တာ
ဒိဓောဟ။ ။သေဝမာနောသေဝမာနံ၊ သပ္ပုဋ္ဌောသပ္ပုသံ်ပရံ။ သရော
ဒိဋ္ဌောကလောပံဝ၊ အလိတ္တမုပလိမ္ပတိ။ ဥပလေပဘယာ ဓီရော၊ နေဝ
ပါပသခါသိယာဝ။ ။ပူတိမစ္ဆံကုသဂ္ဂေန၊ ယောနရော ဥပနယ္ဟတိ။
ကုသာပိပူတိဝါယန္တိ၊ ဧဝံဗာလူပသေဝနာ။ ။တဂရဉ္စပလာသေန၊
ယောနုရောဥပနယ္ဟတိ။ပတ္တာပိသုရဘိဝါယန္တိ၊ဧဝံဓီရူပသေဝနာ။ ။
တသ္မာပလ္ဍာသပုဒ္ဂလေသေဝ၊ ဥ တ္တာသဗ္ဘကမတ္တနော။ အသန္တံနုပသေ
ဝေယျ၊သန္တံသေဝေယျပဏ္ဍိတော။ အသန္တောနိရယံနေန္တိ၊ သန္တောဝ
ပါပေန္တိသုဂ္ဂတိ ံ။ ။ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပါ်ပံ၊ ယုတ်မာသောအ
မှုကို။အကရောန္တောဝိ၊မပြုလျက်လည်း။ကရောန္တံ၊ ပြုသော်သူကို။ စေ၊
အကယ်၍။ဥပသေဝတိ၊ဖို့ဝဲ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ပါပသ္မိံ၊ ယုတ်မာ
သောအမှုဌ်။ သံကိလေသော၊ ညှဉ်းဖျားအပ်သ၏။ ဟောတိ၊ ၏။ အဝဏ္ဏော၊

ကျေးဇူးမရှိခြင်းသည်လည်း။အသေ၊ထိုသူအား။ရှုဟတိ၊ရောက်၏။ ။ပေါ၊အကြင်သူသည်။ယာဒိသံ၊ အကြင်သို့သဘောရှိသော။ မိတ္တံ့၊အဆွေခင်ပွန်းကို။ကုရုတော၊ အလေးပြု၏။ ယာဒိသဉ္စ၊ အကြင်သို့သဘောရှိသည်မူလည်းဖြစ်သော။မိတ္တံ့၊ အဆွေခင်ပွန်းကို။ ဥပသေဝတိ၊ မှီဝဲ၏။ သော၊ထိုသူသည်။ဝေ၊စင်စစ်။ တာဒိသကော၊ ထိုသူနှင့်တူသည်။ ဟော တိ၊၏။ သဟာဝါသော၊ တကွနေခြင်းသည်လည်း။ တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘောရှိသည့်။ဟောတိ၊၏။ ။ပေါ၊ပေါ၊အကြင်သူယုတ်သည့်သေဝမာနော၊ ဆည်းကပ်ပါသည်ရှိသော်။ သေဝမာနံ၊ ဆည်းကပ်လာသော။သမ္ဗုဠ္ဠော၊ ထိုခိုက်လာသည်ရှိသော်။ သမ္ဗုဠံ၊ ထိုခိုက်လာသော။ အလိတ္တံ့၊ မလိမ်းကျံအပ်သော။ ပဂ္ဂံ၊ သူတထူးကို။ ဥပလိမ္ပတိ၊ လိမ်းကျံ၏။ ကိဓ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ဒိဋ္ဌော၊ မကောင်းသော အဆင်ပြင့်နှစ်အပ်သော။သရော၊မြားသည်။ ကလာပံ၊ တောင့်ကို။ဥပ လိမ္ပတိ၊ဓ၊လိမ်းကျံသကဲ့သို့။ဥပလိမ္ပတိ၊လိမ်းကျံ၏။ဥပလေပဘယာ၊ လိမ်းကျံအံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့်။ ဓိရော၊ ပညာရှိသော သူသည်။ ပါပသခါ၊ ယုတ်သောအဆွေခင်ပွန်းရှိသည်။ နေဝသိယာ၊ မဖြစ်ရာ။ ။ပုတိမစ္ဆံ့၊ ပုပ်သောငါးကို။ ကုသဂ္ဂေန၊ သမန်းမြက်ဖြင့်။ ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ ဥပနယ္ဟတိ၊ ထုပ်၏။ကုသာဒိ၊ သမန်းမြက်တို့သည်လည်း။ ပုတိ၊ အပုပ်အတိ။ ဝါယာန္တိ၊ လှိုင်ကုန်၏။ဇဝံ၊ ဤအတူဂုဏ်း။ ဓီရပသေဝနာ၊ပညာရှိသို့ဆည်းကပ်ခြင်းသည်လည်း။ သုရဘိ၊ ကောင်းသောအနံ့အတိ။ ဝါယတိ၊လှိုင်၏။ ။တာသဉ္စာ၊ ထိုကြောင့်။ ပလာသပုဋသ၊ ထုပ်ရာပက်၏။ သမ္ပကံ့ဂ္ဂဝ၊ ကောင်းသောအနံ့ မကောင်းသောအနံ့နှင့်ပြည့်စုံခြင်းကဲ့သို့။အတ္ထနော၊မိမိ၏။သမ္ပကံ၊ကောင်းသောပြည့်စုံခြင်း မကောင်းသော ပြည့်စုံခြင်းကို။ ဥ၊ကွာ၊သိ၍။ ပဿိတော၊ ပညာရှိသောသူသည်။ အသေ့၊ သူတော်မဟုတ်ယုတ်သောသူတို့သို့။ နုပသေဝယ္ယ၊ မဆည်း

ကပ်ရာ။သနွေ့၊ သူတော်ကောင်းတို့သို့သာလျှင်။ သေဝေယျ၊ ဆည်းကပ်ရာ၏။အာသန္နော၁၊ သူတော်မဟုတ်ယုတ်သောသူတို့သည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။နေန္တိ၊ဆောင်တတ်ကုန်၏။သန္တော၁၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သဂ္ဂတိံ၊သုဂတိသို့။ ပါပေန္တိ၊ရောက်စေတတ်ကုန်၏။ ။ဤသို့ ဤတိ ရတ္တကအစရှိသောထိုထိုကျမ်းတို့၌လာသောမျှားစွာသောယုတ္တိအာဝ တို့ကြောင့် ဆိရ၏။ ။ဤအာဂုံ၌ တဂရုတ္တွင်စသည်ဒါကို၊ ဥပ္ပလံဂုံ. ယထောဒကေ-၌ ဝါသဒ္ဒါကဲ့သို့ အဝုတ္တာသမုစ္စည်း သမ္ပိဏ္ဏာနကြံ၍။ စံပယ်စကားချရုံးမရလေး အစရှိသော ပန်းဟု ဆိုအပ်သတည်း။ ထို ကြောင့် ရှေးသူတော်ကောင်းတို့လည်း။ ပုတိမစ္ဆ၊ တလ္လဘိုပုပ်။ ထုပ် သောဟက်လျှင်။နှံ့သက်သိုးအရှ။ သဘောတူသို့။ အယူမှားရှောင်နှံ့။ သူမ ကောင်းနှင့်။ သဉ်ပေါင်းသောအား။ထွေပြားမိစ္ဆာ။နာနာကာရ။ဘေဒံ ပြန်ကြ၏။ဟူ၍ဂုဏ်း။ ။သူဖြတ်စကား။ကြားလာဘုံသော်။ဆင်းရွှေလွှာ ဟူ။မြေကာယိုးဘွယ်။ယနံ့ကြွယ်သား။ ညှာဆွယ်မြလား။ ပန်းစကား ကို။ထုပ်ငြားနံ့သာ။ဟက်ပမာသို့။ ပညာဂန္ဓ။ လှိုင်ဒုံ့ကြ၏။ဟူ၍ဂုဏ်း။ဆို စကုန်၏။ ။ဤသို့လျှင် သပ္ပုရိသုပနိဿယဟူသော သမ္ဗတ္တိ စက် သည်။ အတ္တသမ္မာပဏိဓိတည်းဟူသောသမ္ဗတ္တိစက်အား မျှားသော ကျေးဇူးရှိခြင်းကိုသိရာ၏။အဋ္ဌုဏ္ဏသဖြင့်ကား မဟာသုတသောမဇ္ဈာတ် ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်သိအပ်၏၊ ထိုကြောင့်မဟာသုတသောမဇ္ဈာတ် ကို၌ဤအရာ၌အစွမ်းအလျောက်ဆိုပေအံ့။

၆။ သပ္ပုရိသုပနိဿယစက်၏အတ္တသမ္မာပဏိဓိစက်အားမျှားစွာ ကျေးဇူးပြုသည်ကိုမဟာသုတသောမဇ္ဈာတ်ဖြင့်သိအပ် ကြောင်းနှင့်တကွထိုမဟာသုတသောမ ဇ္ဈာတ်၏နိဒါနိုးကိုပြရာ။

မဟာသုတသောမဇ္ဈာတ် ဟူသော်ကား။ မဟာသုတသောမမင်း၊ မဟာပေါရိသာဒမင်းတို့၏ အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော၊ ကသ္စပတုဝံ၊ အစရှိသော မျှားစွာသောဂါထာ၊ မျှားစွာသောစုဏ္ဏိယ ပါဠိတို့ဖြင့် ဆင်အပ်သော တန်းဆာရှိသော အသီတိနိပါတ် ဇာတ် တည်း။ ။ထိုမဟာသုတသောမဇ္ဈာတ်ကို အဘယ်၌ ဟောတော်

မှုသနည်း ဟူမှုကား။ ။လူသုံးပါး၏ ပစ္ဆာမြား ဥဿျာင် ဖြစ်တော်မူသော တို့မြတ်စွာဘုရားသည်။ စရိယာဝ၏ဂုဏ်တုသိတာနတ်ပြည်၌။ လူတို့၏အရေအတွက်ဖြင့် အနှစ်အကုဋေ ငါးဆယ်နှစ်ကုဋေခြံသန်းပတ်လုံး ကြီးစွာသောနတ်တို့၏စည်းဝေးပွဲကြီးကို ဖြိုးစ်။ ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေနှင့် အတူဥပါဒ်သော ပန်သော်ပန်းပွင့်ကြိုး ဝတ်သောအဝတ်တန်းဆာနွမ်းခြင်း။ ချွေးသုံခြင်း။ ကိုယ်အဆင်းပျက်ခြင်း။ နတ်၏နေရာ၌ မနှစ်သက်ခြင်းတည်းဟူသော။ ပုညာနုဘာဝနိဗ္ဗတ္တိဖြစ်သော ပဗ္ဗနိမိတ်ငါးပါးကိုဖြင့်လျှင်။ တစ်သောင်းသော ·စကြဝဠာမှလာသောနတ်အပေါင်းငြိဟ္ဓာအပေါင်းတို့၏။ ။ကာလောခေါ်တော်မဟာဗောဓိရာဇပုဏ္ဏမာတုကုစ္ဆိ ယံ။သဒေဝကံတာရုယာန္ဘဲ၊ ဗုဒ္ဓသဿအမဟံပဒံ။ ။မဟာဗောဓိရာကြီးသော်လုံ့လရှိတော်မူသောအဆွေနတ်သား။တော၊အဆွေအား။ခေါ်၊စင်စစ်။ ကာလော၊ဘုရားဖြစ်အံ့သောအခါတန်ပြီ။မာတုကုစ္ဆိ ယံ၊ မယ်တော်ဝမ်း၌။ဥပပဇ္ဇ၊ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူလေ့။သဒေဝကံ၊ နတ်နှင့်ဟာကွသော။လောကံ၊လူကို။ တာရုယာန္ဘဲ၊ ကယ်တော်မူလျက်။ အမတံ၊ ကင်းသောသေခြင်းရှိသော။ ပဒံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ဗုဒ္ဓသဿ၊ သိတော်မူလေ့။ ။ဤသို့သောတောင်းပန်ခြင်းကိုအခြေခြင်းပြုသဖြင့်။ ဘုရားဖြစ်အံ့သောအခါ၊ ဖြစ်ရာကျွန်း၊ဖြစ်ရာအရပ်၊ ဖြစ်သောအမျိုးအနွယ်၊ မယ်တော်၏ အသက်အပိုင်းအခြား တည်းဟူသော ပဋ္ဌမဟာဗောဓိလောကန ဓမ္မဂါဝည်ဖြစ်၍။ တုသိတာနတ်ပြည်မှသည် မယ်တော်သိရိမဟာမာယာဒေဝီဘုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ဘွားတော်မူသည်မှတပဲ့ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်တော်မူလျှင်။ ခဏည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး နန်းနှင်း၍။ ဘဒ္ဒကပ္ပနာဒေဝီ အမှုဂိုသော မင်းသွီးအပေါင်း လေးသောင်းခြံ့လျက်။ ရမ္မ၊ သုဘ၊ သုရမ္မဟူသော ရွှေနန်းသုံးဆောင်၌ သိကြားနတ်မင်းကဲ့သို့ မရေကွက်နိုင်သော မင်းစည်းဝေမ်ဖြင့်စံစားတော်မူဦး၍။ နှစ်ဆဲ့ကိုးနှစ်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ဒုမိတ်ကြီးလေးပါးမှသည် သည်းစွာသောသံဝေဂကိုရ၍။ သားတော်ရာဟုလာဘဒ္ဒကို မွေးနာမြင်သနေ့၌။ ခုနစ်ရက်တွင်းတွင် ရောက်လတ္တံ့သောစကြာရတနာနှင့်တကွ အံ့ဘွယ်သရဲသောလောကီ စည်းစိမ်ကို မြက်မျှမမှတ်စွန့်တော်မူ၍။ ဒေဝနာဝမာမြစ်နား၌ ဃဋီကာရပြိဟ္ဓာသည် ကပ်အာသော ကမ္ဘာတန်းဆာကြာသက်နန်းနှင့် ရဟန်းပြုတော်မူ၍။

ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ခဲခက်စွာသောအကျင့်ဖြင့် လွန်စေလျက်။ဝိသာခါ နာဂွတ်နှင့် ယှဉ်သော ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ သုဇာတာသည် လှူအပ်သော ဃနာဆွမ်းကို နေရဉ္ဇရာမြစ်နား၌ ဘုန်းပေးတော်မူ၍။ ကာလနဂါးမင်း၏ ပသံသထုတိရိသော ဘုရားသည်။ ညချမ်းသောအခါ၌ သူဋ္ဌိယ ဝေင်သည် ကပ်အစဉ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ကိုင်၍။ နတ်တို့သည် စိရဇ်အပ်သော မဟာသုဒဿန လမ်းမကဲ့သို့။ သာပသာဆန်းကြယ် သွားပျော်ဘွယ်သော ခရီးဖြင့် မဟာဗောဓိ မဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်တော်မူ၍။ လက်ျာရစ်လှည့်ပြီးသော်။ ဗောဓိပင်၏အရှေ့မြောက်ခပ်လှဲ၌ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုခင်းလျှင် တဲ့လေးတောင်သောပလ္လင်ဖြစ်၍။ ဇမ္ဗူ။ ဒီပါမြေ၏ အနှစ်ဖြစ်သော အပရာဇိတဝဇိရာသနဒွ ဝဲ့လေးပါးသောဗိရိယာဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ပါဗိန္နလောကခာက်သို့ ရှေးရှုနေတော်မူလျက်။ လက်ဝဲတဲ့နှစ်ယူဇနာ၊လက်ျာတဲ့နှစ်ယူဇနာ၊ အထက်ကိုးယူဇနာ၊နေ့ဝံမှ စကြဝဠာ တံတိုင်းပျောက်အောင် စစ်သည်ဗိုလ်ထိုရိသော ဝသဝဘို့ မာရ်မင်းစစ်သည်ကို နေဝင်ခါနိုး ဆဲဆဲတွင်အောင်တော်မူ၍။ညဦးယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသကို ဆင်ခြင်တော်မူ၍။ သန်ခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုကို သုတ်သင်တော်မူ၍။မိုးသောက်ယံ၏အခြားမရှိသောကာလ၌ တထောင့်ငါးရာကိလေသာကို ကုန်စေလျက်။ အလုံးစုံသော ဘုရားကျေးဇူးတော်ဖြင့် ဆင်အပ်သောတန်းဆာရှိသော သဗ္ဗညုတညာဏ်ကိုရ၍။ အရဟာဒိဂုဏ်လ် တည်းဟူသော ထိန်ပြုကို ဆောင်းတော်မူလျက်။ နှိုင့်ခွာန် တည်းဟူသော ဖွေနန်းသို့ အာရမ္မဏာဘိရောဟာဏ အားဖြင့် တက်တော်မူလျှင်။ ခေတ္တသုံးခွင်၌ အတုမရှိသော မင်းဖြစ်တော်မူ၍။ သတ္တသဟာပနှင့်တကွ အရက် ခြောဲဆယ်ပတ်လုံး ထိုအရပ်၌လွန်နေ့စေလျက် အာသဒ္ဓိန ဥတ်နှင့် ယှဉ်သောဝါဆိုလဖြဉ်နေ့၌မြင်းမိရိလုံးရှိသောပဉ္စ မြားကုံးရတနာ လက်ဆောင်ပါလျက်။ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း၏။ ။ ဥဠေဟိ ဝိရဝိဒိတာသင်္ဂါမ၊ သတ္တဝါဟာအနဏာဝိစရလော်ဓော။ ဒေသေတုဘဂဝါခမ်ဖံ၊အညာတာရောဘဝိသန္တိ။ ။ဝိရ၊လုံ့လရှိတော်မူသော ဘုရား။ဥဠေဟိ၊ထတော်မူလော့။ ဝိဇိတာသင်္ဂါမ၊ အောင်အပ်သောစစ်မြေရှိတော်မူသောဘုရား။ဥဠေဟိ၊ထတော်မူလော့။သတ္တဝါဟာ၊ လှည့်ကုန်သည်သဘွယ် ဖြစ်တော်မူသောဘုရား။ ' လောဓော၊ ' လောကဒ္ဓိ။ ဝိစရ၊ ဒေသစာရီသွားတော်မူလော့။ အနဏာ၊ ကင်းသော မြဲရှိတော်မူ

သောဘုရား။ လောကော၊ လောကဒ္ဒါ။ ဝိစရ၊ ဒေသစာရိသွားတော်မူ လေ၃။ ဘဂဝါ၊ ကြီးသောဘုန်းတော်ရှိသောမှင်ပင်ဘုရားသည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ဒေသေတု၊ဟောတော်မူစေချင်၏။ အညာတာရော၊ သိခြင်း တို့သည်၊ မဂ်ဖိုလ်ကိုရဲခြင်းတို့သည်။ ဘဝ်သန္တိ၊ ဖြစ်ပါကုန်အံ့။ ။ဤ သို့အစရှိသော တောင်းပန်ခြင်းကို အဓိဂြောင်းပြုသဖြင့်။ ဗာရာဏသီ ပြည်သို့ကြွတော်မူ၍။ ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး ဋ္ဌသိပတနမိဂဒါဝုန် ဥယျာဉ်၌ ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူ၍။ ပဉ္စပဋ္ဌိဝါးယောက်၊ တဆဲ့ ရစ်ကုဋေသော ဗြဟ္မာအပေါင်းကို အောင်ဆုပေးတော်မူ၍။ ပဋ္ဌမဝါ ကျွတ်လျှင် အညာသိကောဏ္ဍည၊ ယသထေရ၏အဖွားရှိသောခြံဝက်ဖုပ် သော ရဟန္တာဝကို ဓမ္မဒူတ ပြုတော်မူပြီး၌။ ကမ္ပါသဝနသဏ္ဌာသို့ သက် တော်မူ၍။ သုံးကျပ်ခြံယောဝံသောဘဒ္ဒဝဂ္ဂိတို့ကို အမြဲကပ်သွန်းတော် မူ၍။ ဥရုဝေလတောသို့ ကြွတော်မူလျှင် ဥရုဝေလကဿပ ညီနောင် သုံးယောဝံအမှူးရှိသော ရဟန်းတထောင်ကို ဂယာသီသဒ္ဒါ ဝိမုတ္တိရသ ကိုတိုက်တော်မူပြီး၌၊ မဂဓမင်းကြီး၏ တောင်းပန်ခြင်းကိုအဓိဂြောင်း ပြုသဖြင့်။ ပေါရာဏဇဋိလ ရဟန္တာတထောင် ခြံရံလျက်။ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ကြွတော်မူ၍။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီး ထနိးလုလင်ရောက်သော ဥယျာဉ်၌ တသိန်းနှစ်သောင်းသော ဗိလင်ဂုနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓလွှာသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို တသိန်းတသောင်းသော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်ကိုနှင့် တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေ၍။ ထိုမဂဓမင်းကြီးသည် ပြုအပ် သောဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူလျက်။ ဂျင်သာရိပုတ္တရာ၊ ဂျင် မောဂ္ဂလာန်ဘို့ကိုအဂ္ဂသာဝကဒေရာ၌ထားတော်မူ၍။ မာဃနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သော ဇာပိုဗို့လပြည့်နေ့၌လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော ပါ တိမောက္ခုဒ္ဒေသသာဝကသန္နိပါတပြုတော်မူပြီးသည်ရှိသော်။ စကြ ဝတေးမင်းသည် စကြာရ၍ လေးကျွန်းလုံးကိုပိုင်လျှင်။ ငါတရုသော လောကဓာတ်၌ အတုမရှိသောမင်းဖြစ်ပြီး ကိုကား။ တိုင်းနိုင်ငံသူကို ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့်အဘယ်မှုစအံ့နည်းဟုကြောင့်ကြမမှုမနေမူ၍။ ရံခါရံခါ တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌နေ၍ နိုဝ်နင်းအပ်သသူကို နိုဝ်နင်းသဖြင့်။ ချီးမြှောက် အပ်သသူကိုချီးမြှောက်သဖြင့်။ ကျေးစည်းစိမ်အထူး၌ ထားအပ်သော သူကိုကျေးစည်းစိမ်အထူး၌ထားသဖြင့် တိုင်းနိုင်ငံသူတို့၏ စီးပွားကို ရှာသကဲ့သို့။လူသုံးပါးတို့၏ပစ္စုပ္ပန်မြောင်းဆံကျင်းဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ

ဘုရားလည်း ငါသဗ္ဗညုတညာဏ်ကိုရ၍ သုံးခွင်သောလောကဓာတ်၌ ဒုတိယမရှိသော ဘုရားဖြစ်ပြီးကိုကား။ - ဝေနေယျသတ္တဝါကိုကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် အဘယ်မျှစဉ်အံ့နည်းဟူကြောင့်ကြ၊ နေတော်မမူ။ ။တိဿော ဟံတာရေသာမိ။ ဗုဒ္ဓါဟံဗောဓေသာမိ။ မုဉ္စောဟံ ဓမောစေသာမိ။ ။ကိံ မေဇ္ဈကေနတိဿေန၊ ပုရိသေနထာမဒဿိနာ။ သဗ္ဗညုတံ ပါပုဏိတွာ၊ သန္တာရေသံသဒေဝကံ။ ။ဟူကြိုးဝါးသံပတော်မူသည်နှင့်ညီစွာ၊ နှိပ်နင်းအပ်သည်ကို အဝိဇ္ဇာရဲ၌ ထားဘိသကဲ့သို့ နှိပ်နင်းတော်မူသဖြင့်။ ချီးမြှောက်အပ်သည်ကို ဘဝဂ်သို့ တင်ဘိသကဲ့သို့ချီးမြှောက်တော်မူသဖြင့်။ အရာအထူးခြံ ထားအပ်သည်ကို မြတ်သောအရာအထူးခြံထားတော်မူသဖြင့်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှသည် ဝေနေယျသတ္တဝါရှိရာရာ ထိုထိုသို့သောတိုင်းနိုင်ငံတို့၌ အလိုတော်အလျောက် နေတော်မူဦး၍။ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ တောင်းပန်ခြင်းကို အကြောင်းပြုသဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူလျှင်။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ငါးဆဲ့လေးကုဋေသောရတနာတွေဖြင့် ပြီးစေအပ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးခြံ နေတော်မူစဉ်ဟောတော်မူသည်။ ။

အဘယ်သူ့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသနည်းဟူမူကား။ အဂ်လိမာလမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူသည်။ ထိုအင်္ဂလိမာလမထေရ်၏ အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကိုကား အထက် ဇာတ်ပေါင်းရာ၌ အကျယ်ကိုဆိုလတ္တံ့။

အဘယ်စကားစပ်တွင် ဟောတော်မူသနည်းဟူမူကား။ မြင်းသိုလှောင်ရာ၊ သလင်းရာ၊ ဗလီရာ၊ ဆွေရာ၊ ပဉ္စမြားရာတို့၌ တစီးတဝိုးစားသည်းသာကိန်းသော အလွန်ရှိသောကေသရရာဇာခြင်္သေ့ကဲ့သို့ အထူးထူးသောအာရုံမှခွါ၍။ ဆိတ်ငြိမ်စွာ တယောက်အထီးတည်းနေသော အလွန်ရှိကုန်သော။ ထိုထိုသော နေ့သန့်စရာအရပ်တို့မှ တိမ်ပြင်ပုဆိုးနှင့်တူသောပိဿုကသက်နိုးကို ရုံကာရုံကာလာလတ်၍။တရားသဘင်အပြည့်စည်းဝေးလျက်နေကုန်သော။ နည်းသောအလိုရှိကုန်သော။ ရောင့်ရဲလွယ်ကုန်သော။ ဆိတ်ငြိမ်ကုန်သော။ မနှိုးနှောကုန်သော။ အားထုတ်ခြင်းဝိရိယရှိကုန်သော။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုဖော်ကုန်သော။ ဆိုခြင်းခွဲခဲကုန်သော။ ယုတ်မာသောအမှုကို စိစစ်တတ်ကုန်သော။ မကောင်းမှုကိုကဲ့ရဲ့တတ်ကုန်သော။သိလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ဝိမုတ္တိ၊ ဝိမုတ္တိ

ဉာဏဒဿနနှင့် ပြည့်စုံကုန်သောတပည့်သားတော်အပေါင်းတို့၌ ဖြစ်သောစကားစပ်တွင်ဟောတော်မူသည်။

အဘယ်သို့စပ်၍ အဘယ်သို့ ဟောတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ထိုသို့စည်းဝေးလျက်နေကုန်သော တပည့်သားတော်အပေါင်းတို့၌ ဤသို့သောစကားသည်ဖြစ်သတည်း။ အရှင်တို့၊ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရားသည်။ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်စောင်းမှောန်ရှိသော။ အနိုင်အာဆက်ပြုတတ်သော။ လက်ဦးစွတ်သောသွေးရှိသောခိုးသူကြီးဖြစ်သော အင်္ဂုလိမာလကို တုတ်လွှံကန်ထားလက်နက်မရှိဘဲ ဆုံးမတော်မူ၍။ အခိုင်အမျှဉ်မရှိခြင်းကိုပြုတော်မူသည်။ အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏။ ဤသို့သောစကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ။လူသုံးပါးတို့၏ ပဋိဉာဉ်ဖြားမကိုင်းဖြစ်တော်မူသော ဖြတ်စွာဘုရားသည်လည်း။မွေးလွှစွာဇသောနံ့သာအတိ ထုံအပ်သောဖြိုဟွာမင်း၏ ဗိမာန်ကဲ့သို့သော ဖြတ်သောဂန္ဓကုဋီတိုက်၌ နေတော်မူလျက် ထိုစကားကို နတ်၏နားဖြင့် ကြားတော်မူ၍ ဃာ ငါ သဘင်နန်းသို့ ထွက်တော်မူသည်ရှိသော်၊ များစွာသော အကျိုးရှိသော ဖြတ်သော ဓမ္မဒေသနာဖြစ်လတ္တံ့ ဟုသိတော်မူ၍။ သုံးဆဲ့နှစ်ဆူသောလ၊သုံးဆဲ့နှစ်ဆူသောနေ။ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော စကြဝတေးမင်း၊ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သောသိကြားမင်း၊ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော ဖြိုဟွာမင်းတို့၏အသရေကို အသရေတော်ဖြင့်နှိပ်နှင်းဘိသကဲ့သို့။ ဗာတွိ သမဟာပုရိသလက္ခဏ၊ အသီတျာနုဗျဉ္ဇန ရူပကာယသမုဋ္ဌိအစရှိသော ဖြတ်သောဘုရား၏အသွင်၊ လေးကွန်းနှံ့ရွာစွေသောမိုးမှ ထက်ဝန်းကျင်ပြက်သော လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့သော။ ရွှေအိုးမှစီးသော ရွှေရည်ကဲ့သို့သော။ ဆွဲညှိုးဆာညခင်းခြုံဖျားရင်းတိုင်အောင် ထိန်ထိန်လောင်သော ရွှေတန်ဆောင်မှ ထွက်သောဆီမီးလျှံကဲ့သို့သော။ ထက်ဝန်းကျင်ထွန်းပသောရောင်ခြည်ရှိသော မန္ဒိုင်းရှည့်ဒဝါသော ဖြတ်သောဘုရား၏စံပယ်ခြင်းဖြင့်။ ရတနာဂုဏ်မှထွက်သောရွှေခြသွေ့ကဲ့သို့။ ဥဒဉ်းတောင်ထိပ်မှ ပေါ်သောနေလုလင်ကဲ့သို့။ တခဲနက်သော တိမ်တိုက်မှ ထွက်သောလျှပြည့်ဝန်းကဲ့သို့။ ဖြတ်သောဂန္ဓကုဋီတိုက်မှ ထွက်တော်မူ၍။ ထက်ဝန်းကျင်ကြည်ဘွယ်ရှိသော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောရွှေကိုယ်တော်၊ နောက်ကိုယ်တော်၊ လက်ဝဲကိုယ်တော်၊ လုကျာကိုယ်တော်၊ အောက်ဘဝါးတော်အပြင်၊ အထက်ဆံတော်ဖျားတည်း

ဟူသော ခြောက်ပါးသော အရပ်တို့မှထွက်သော ထက်ဝန်းကျင်အ
တောင်ရှစ်ဆယ်ရှိသော အရပ်ကိုနှံ့စပ်စေလျက် တည်သော။ နိလ၊
ဒီတ၊ လောဟိတ၊ဩဒါတ၊မဇ္ဇဋ္ဌ၊ ပဘာသရတည်းဟူသော် ခြောက်
ထွေသောရောင်ခြည်တော်ဖြင့် ထွန်းပခြင်းရှိသော။ နိလစွာသောကြာ
တောအလယ်၌သွားသော ဖွေးလွှလှကဲ့သို့သော နိလစွာသောကမ္ဘလာ
ဖြင့်ရစ်အပ်သောဖွေးတုံးကဲ့သို့သော။ နိလစွာသောသန္ဓဝါပွတ် တိုင်ဖြင့်
ရုံအပ်သော ဖွေးပြာသာဒ်ကဲ့သို့သော။ ဆင်ရှစ်ထောင်ဖြင့်ရုံအပ်သော
ဆန္ဒန်အံ့နာဂရာဇာကဲ့သို့သော။ ကိုးသောင်းသောဖွေဟာင်္သာဖြင့် ရုံအပ်
သောဓတရဋ္ဌဟာသ်ာမင်းကဲ့သို့သော။စစ်သည်အပေါင်း မင်းအပေါင်း
ဖြင့်ရုံအပ်သော စကြဝတေးမင်းကဲ့သို့သော။ နတ်အပေါင်းဖြင့်ရုံအပ်
သောသိကြားမင်းကဲ့သို့သော။ ဗြဟ္မာအပေါင်းဖြင့်ရုံအပ်သောဟာရိတ
ဗြဟ္မာမင်းကဲ့သို့သော။ မအုံ့ရဲနိုင်သောဘုရား၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်။ ထို
ပရိသတ်အလယ်၌ ခင်းအပ်သော မြတ်သောဘုရားနေရာ၌နေတော်မူ
လျက်။ ယူဇနာတရာတိုင်တိုင်ပျံ့ပျံ့လှိုင်သော ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ဖြင့်ထုံ
အပ်သော ပတ္တမြားကြဲတ်နှင့်တူသော မြတ်သောဖွေနှုတ်တော်ကိုလှစ်
၍။ချစ်သားတို့။ ယခုငါလာတော်မူသောအခါ၌ အဘယ်အကြောင်း
ကြောင့် စည်းဝေးကြသနည်း။ အဘယ်စကားသည် ယခုငါလာတော်
မူခြင်းကြောင့်အဖြိုးသို့မရောက်သနည်း ဟုမေးတော်မူ၏။ ။မြတ်သော
ဖွေစင်အတိုင်းသော မြင်းမိုရ်တောင်မင်း၏ ချရာသီးကို နိလစွာသော
တိမ်ဖြင့်ရစ်ဘိသကဲ့သို့။ ထက်ဝန်းကျင်ရုံလျက်နေကုန်သော တပည့်
သာဒေးတော်အပေါင်းတို့သည် ပဒုမာကြာမုံနှင့်တူသော လွှာအုပ်ကို
ထိပ်ထက်သို့ဖြန်းဖြန်းတင်၍။ အကျွန်ုပ်တို့ကွယ်တင်းစကား တပါးမ
ဝံ့။ အင်္ဂလိမာလကို ဆုံးမတော်မူကြောင်းကို ပြောကြအံ့ကြသည်သာ
နားတော်လျောက်ကုန်၏။ ။လူသုံးပါးတို့၏ပတ္တမြားမှန်ကင်းဖြစ်တော်
မူသောမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း။ချစ်သားတို့၊ ယခုအခါ၌မြတ်သော
သင်္ဃာညွှအဖြစ်သို့ရောက်၍။အတုမရှိသောဘုရားဖြစ်သောငါ၏ အင်္ဂလိ
မာလကိုဆုံးမခြင်းသည်အံ့ဘွယ်မရှိ။ ရှေးသရောခါ ပဒေသ ဉာဏ်၌
သာတည်သောငါသည် အင်္ဂလိမာလကို ဆုံးမတုံးသည်သော်ကားအံ့
ဘွယ်ရှိ၏။ ဤမျှသော စကားကိုလျှောက်ထား၍ အာရဟာဗွာဗိုလ် ဝင်
လျက်နေတော်မူ၏။ ။နေသို့သာရှေးရှုပွင့်လွန်သော သုရိယာဝဋ္ဋ

ပန်းကဲ့သို့။ သရဒအခါတိမ်ဆိတည့်တည့်ပြည့်သောလကို များလှစွာ သောနက္ခတ်တာရာကြယ်အပေါင်းဖြင့်ံဝိသကဲ့သို့။ ပတ္တမြားငြားငြားနှံ နှင့်တူသော မြတ်သောမျက်နှာတော်သို့ ရှေးရှုထက်ဝန်းကျင်ံလျက် ခစားကုန်သော တပည့် သားတော်အပေါင်းတို့လည်း။ ဤမျှတည်း သောစကားဖြင့် မသိနိုင်ကုန်သောကြောင့်။ လေးပါးသောမျောင်နှင့် ပြည့်စုံသောအမိုက်တိုက်သို့ဝင်မှားသကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်ရကား။ ယခုကာ လ၌အင်္ဂလိမာလကိုဆုံးမတော်မူဟန်ကိုဖေသိကား အကျွန်ုပ်တို့ မျက် ဖမှောက်ထင်ထင်သိမြင်ရကုန်ပြီ။ ယူဇနာရှစ်သောင့်းလေးထောင်အထု အပြောကျယ်သော ရေဖြင့်လွှမ်းသော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ရှိသော ရုတ် နာကွေ့ကဲ့သို့။ အပြောကျယ်သော သံသရာဖြင့်လွှမ်းအပ်သော ထိုအ ကြောင်းကိုအကျွန်ုပ်တို့မသိနိုင်ကုန်။ ဤမည်သောအခါ၊ ဤမည်သော တိုင်း၊ဤမည်သောပြည်၊ဤမည်သောရွာ၊ဤမည်သောအရပ်၌၊ ဤမည် သောသူက ဤသို့ဆုံးမဘူးသည် ဟု။ အကျယ်ကြားတော်မမူပါသည်ရှိ သော်ရှင်ပင်ဘုရားလည်းကြောင်းလျားထင်ထင်သိမြင်တော်မူကျိုးမရှိ။ အကျွန်ုပ်တို့လည်းကောင်းကင်လက်လှမ်း။ ပွေစူးစမ်းသို့။ ယမ်းတမ်း ဒုဟ။မကျွးကန်။ ဘောက်ပြန်စကား။အငြင်းများအံ့။ထို့ကြောင့်၊ ဤသို့ ဆုံးမဘူးသည်ဟူ၍ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းအကျိုးဆိုင်အောင် အ ကျယ်ဟောတော်မူပါဟု တောင်းပန်ကုန်၏။ ။လူသုံးပါးတို့၏ပတ္တ မြားမှန်ကူဖြစ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားလည်း။ အသူတရာနက်လှစွာ သောမြေထဲဥမင်၌ မြင့်ရှည်စွာသိမ့်းထားအပ်သော မသာရဂလ်၊ ဝေ ရောစန၊ ဇောတိရသ၊မနောမယအစရှိသောအဘိုးအတိုင်းမသိသော ပတ္တမြားကိုလက်ဖြင့်ကျုံး၍ပြဘိသကဲ့သို့။ ရှေးအကြောင်းကိုဆောင်၍ ဤသို့ဟောတော်မူပေ၏။

မဟာသုတသောမဇ္ဈောတ်နိဒါန်းပြီး၏။

အခေါ်း-၁။။

နဂရံနိုက္ခမနခေဝါး။

——————>o<——————

၇။ မဟာသုတ်သောမမင်းသား-ဖြဟ္မဒတ်မင်းသားတို့နှင့်ဝေးကွ
ဇမ္ဗု။ဒိပါအရာမကသောမင်းသားတို့ တက္ကသိုလ်
ပြည်၌ ပညာသင်ကြသည်ကို ပြရာ။

ချစ်သားတို့။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌။ ယူဇနာသုံးရာအဝန်းကျယ်
သောကုရုတိုင်း၊ ဆုနစ်ယူဇနာအပြောရှိသော ဇာန္ဒပက္ကနဂိုရ်၌ ကောရဝျ
အမည်ရှိသောမင်းသည်တရား နှင့်ညီစွာမင်းပြု၏။ထိုရောအခါငါဘုရား
လောင်းသည် ထိုမင်းကြီးသားဖြစ်၍။ အကြားအမြင်တည်း ဟူသော
နှစ်သက်ဘွယ်သောဥစ္စာရှိသောကြောင့်၎င်း၊ လပြည့်ဝန်းနှင့်တူသော
ကောင်းသောမျက်နှာရှိသောကြောင့်၎င်း၊သုတသောမဟူသောအမည်
ကိုရ၍၊ အရွယ်သို့ရောက်လျှင်။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ့အထံ၌အတတ်
ပညာသင်စိမ့်သောဌါတက္ကသိုလ်ပြည်သို့ခမည်းတော်စေသောကြောင့်
သွားလေ၏။ထိုအခါ၌။ယူဇနာသုံးရာအဝန်းကျယ်သောကာသိကတိုင်း
တဆဲ့နှစ်ယူဇနာအပြောရှိသောဗာရာဏသီပြည်ကို အစိုးရသော ကာ
သိကရာဇမင်းကြီးသား ဖြဟ္မဒတ်လုလင်သည်လည်း။ ဒိသံပါမောက္ခ
ဆရာ့အထံ၌ အတတ်ပညာသင်စိမ့်သောဌါ ခမည်းတော်စေ၍တက္က
သိုလ်ပြည်သို့ သွားလေ၏။ ထိုသို့သွားကြရာတွင်။ ငါဘုရားအလောင်း
တော်ဖြစ်သော သုတသောမမင်းသားသည်တက္ကသိုလ်ပြည့်သို့အလျင်
ရောက်၍မြို့အဝင်တံခါးစရပ်တွင်နားလင့်၏။ ဖြဟ္မဒတ်မင်းသားလည်း
နောက်မှရောက်၍ ထိုစရပ်တွင်၎င်း နားလှာ၏။ သုတသောမမင်းသား
လည်း။ဖြဟ္မဒတ်လုလင်ကို၊အဆွေ၊ ပေးသောအရပ်မှ လာရသည်ဖြစ်
မည်။ ပင်ပန်းဟန်ရှိလှ၏။ အဘယ်ပြည်ကလာသနည်း ဟုမေး၏၊ ဖြဟ္မ
ဒတ်လုလင်လည်း ဗာရာဏသီပြည်က လာသည် ဟုဆိုပေ၏။အဘယ်

သူ့သားနည်း ဟုမေး၏။ ကာသိကရာဇ်မင်းကြီး၏သားဟုဆိုပေ၏။ အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟုမေး၏။ ဗြဟ္မဒတ္တကုမာရ အမည်ရှိ၏ဟု ဆိုပေ၏။ အဘယ်ကြောင်းကြောင့်လာသနည်းဟုမေး၏။ အတတ်ပညာသင်မည်လာသည်ဟုဆိုပေ၏။ ထို့နောက်မှဗြဟ္မဒတ်လုလင်လည်း သုတသောမမင်းသားကိုဤအကျဉ်း မေးပြန်၏။ သုတသောမမင်းသားလည်းအလုံးစုံကိုပြန်ပေ၏။ ထိုသို့ပြန်ကြားပြီးမှ ငါတို့နှစ်ယောက်စုံသည် မင်းသားနှင်နှင် ဖြစ်ကြ၏။ တယောက်တည်းသော ဆရာ့အထံ၌ အတတ်ပညာသင်ကြကုန်အံ့ ဟုချိန်းချက်၍။ အဆွေခင်ပွန်းဘွဲ့ကြပြီးသော် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ့အိမ်သို့သွား၍။ ဆရာကိုရှိသေစွာရှိခိုး၍ လျောက်ပတ်စွာနေကြပြီးသော်။ ဆရာစားဥစ္စာထောင်ထုပ်နှင်း၍။ အမျိုးအမည်ကို ကြား၍ အတတ်ပညာသင်မည်လာသော အကြောင်းကိုဆို၍ အတတ်ပညာသင်ကုန်၏။ ။ထိုအခါစမ္မ။ ဒိပါကျွန်းအပြင်တွင်တရာမကသော မင်းသားတို့သည်လည်းထိုဆရာ့အထံ၌ အတတ်ပညာသင်လာကုန်၏။ ထိုမင်းသားအပေါင်းတို့တွင်သုတသောမမင်းသားသည်အကြီးမြောက်၍။ အလုံးစုံသောအတတ်ပညာကိုမမြင့်ခင်တတ်လျှင်။ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားအား ဆရာစောင်ပြု၍သင်ပေ၏။ ထိုမင်းသားတို့လည်းအတတ်ပညာပြည့်စုံကြပြီးသော် ဆရာကိုရှိခိုးဝန္ဒနာတောင်းပန်ထွာ၍။ သုတသောမမင်းသားကို ခြံရုံလျက် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ထွက်ခဲ့ကုန်၏။

၇။ သုတသောမမင်းသားသည် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအတတ်ဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားကြောင့်ဘေးကြီးဖြစ်အံ့ သည်ကိုမြင်၍ဆုံးမပေးခြင်း။

သုတသောမမင်းသားလည်း အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ၌လိမ္မာသောကြောင့်။ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဖြင့်ကြည့်သည်ရှိသော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားကြောင့် ကြီးစွာသောဘေးဖြစ်လတ္တံ့ သည်ကိုမြင်၍။ ခရီးကဲ့သို့ရောက်လျှင် ထိုမင်းသားတို့ကို၊ အဆွေတို့၊ အဖေ့တို့သည် တိုင်းနိုင်ငံသို့ မရောက်၍ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့အား အတတ်ပညာပြလျှင် နှစ်သက်သဖြင့် မင်းဖြစ်လကုန်အံ့။မင်းဖြစ်သောအခါ ငါ့အဆုံးအမ၌တည်ပါစေ။လဆန်းလဆုတ်

သိတင်း ဥပုသ်နေ့တို့၌ ဥပုသ်သိတင်း ဆောက်တည်ခြင်းမြဲပါစေကုန်။ သားငါးသတ်ခြင်းကို မပြုပါစေကုန်နှင့် ဟုဆုံးမပေးလိုက်၏။ ထိုမင်း သားတို့လည်း အာမခံ၍ မိမိမိမိတို့ပြည့်သို့ သွားကြလေကုန်၏။ မယ် တော်ခမည်းတော်တို့လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်သက်စွာသဖြင့် ထိုမင်းသား ငါးကို မင်းမြောက်ကုန်၏။ မင်း မြောက်လျှင်။ မင်း ဖြစ် ကြောင်း၊ အံ့ဆုံးအဖန်ဖန်တည်သောအကြောင်းကိုရွှေပေတွင်ရေး၍ များ စွာသောပဏ္ဏာကံ့ဂရုနှင့်အကွ ဘုရားလောင်းသို့စေလွှာကုန်၏။ဘုရား လောင်းလည်း မမေ့မလျော့ တရားနှင့်လျော်စွာ ကျင့်ကုန်ဟု စေပြန် လိုက်၏။

၉။ ဖြဟ္မဒတ်မင်းသားမင်းဖြစ်ပြီး၍စားတော်ကဲရသကဲကို လူသားနှင့်ပွဲတော်ဆက်စေသည့်အကြောင်း။

ထိုမင်းအပေါင်းတို့တွင် ဗာရာဏသိမင်းကြီးသည် အမဲနှင့်ကင်း ၍စားတော်မခေါ်။ ဥပုသ်နေ့သို့ရောက်လျှင် ညဉ့်ကစား တော်လျှာအ မဲစိရင်၍ထားရ၏။အခါတပါးသောနေ့၌ ထိုသို့စိရင်၍ထားသောအမဲ ကိုစားတော်သည်သတို့မရစဉ် မင်းအိမ်၌ မွေးသောကောလေယျခွေး တို့သည်စားကုန်ကြ၏။ စားတော်သည်လည်းအမဲပျောက်ခဲ့လျှင်။ အ သံပြာလက်ဆုပ်၍ လှည့်ပတ်ရှာဖွေသော်လည်းမရနိုင်ရကား။ အမဲမ ရှိသဲစားတော်ကိုကပ်ပရွေမူကား ငါ့အသက်မရှိပြီ၊ အသို့ပြုရအံ့နည်း ဟုကြံပြီးသော်။ ညအခါ၌သူစိမ်းကောင်ပစ်ရာသုသာန်သို့သွား၍ ယသ သာသေ၍ပစ်သောသူကောင်၏ အံသားစိုင်ကိုယူခဲ့ပြီးသော်။ ကောင်း မွန်စွာချက်ပြုတ်ကြော်လှော်၍ စားတော်ကပ်၏။ ထိုအမဲသည်ထိုမင်း လျှာထက်တင်လျှင်အကြောဆုနစ်ထောင်နှံ့၍ ကိုယ်လုံးခွေကျက်ချားစေ ၏။အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ အခြားမရှိသောကိုယ်အံဖြစ်၌ ဘိ လူးဖြစ်၍ ဒိဝဲဘူးသောဝါသနာကြောင့်တည်း။ ထိုမင်းကြီးလည်းငါ့၏ အမဲကိုတိတ်တိတ်ပင်စားချေသော် မည်သည့်အသားဟူ၍မဆိုပေရာ ဟုထွေးပစ်၏။ စားတော်သည်လည်း ရှင်မင်းကြီး၊ အပြစ်မရှိ၊ စား တော်ခေါ်ဟုလျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း အပြစ်မရှိသည်ကို ငါသိ၏ ဟုဆိုပြီးသော်။ ပရိသတ်ကိုရှာစေ၍ အဘယ်အသားနည်းဟုမေး၏။

စားတော်သည်လည်းနေ့တိုင်းစားတော်ခေါ် မြဲအသားပင် ဟုလျှောတ်
၏။ နေ့တိုင်းသာညနည်းအရသာမရိတကား ဟုဆို၏။ ယနေ့ကောင်းမွန်
စွာချက်သောကြောင့် ဟုလျှောက်၏။ နေ့တိုင်း သည်နည်းပင် ချက်
သည်မဟုတ်လော ဟုဆို၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင်စားတော်သည်သည် ဆိတ်
ဆိတ်နေ၏။ မင်းကြီးလည်း ဟုတ်သည့် အဲတိုင်းဆို။ မရှိသေ်သင့်အ
သံက်မရှိပြီ ဟုဆို၏။ စားတော်သည်လည်းဘေးမဲ့တောင်းပန်၍ ဟုတ်
သည့်အတိုင်းလျှောက်၏။မင်းကြီးလည်း၊ ဆိတ်စေ၊ အသံမပြုလင့်၊ ယ
နေ့ကစ၍ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းငါ့စားတော်အမဲကိုနှင်စား။ ငါ့တို့လူသားး
ကိုသာချက်လော့ ဟုဆို၏။ စားတော်သည်လည်း၊ ရှင်မင်းကြီး၊ ခဲလှ၏
တကားဟုလျှောက်၏။ အဘယ်ခဲမည်နည်းဟုဆို၏။ နေ့တိုင်း အတိမှာ
ရအံ့နည်းဟုလျှောက်၏။ နှောင်အိမ်၌ထားသောလူတို့သည်များကုန်၏
မဟုတ်လော ဟုဆို၏။ စားတော်သည်လည်းထိုမင်းဆိုတိုင်းစိရင်၏။အ
ခါတပါးရောက်လတ်သော်။ နှောင်အိမ်ထားသောလူကုန်၍အကြောင်း
ကိုလျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကို ခရီးကြားခွပစ်၍
ထိုဥစ္စာကိုကောက်လျှင်သူခိုးဟုဘမ်း၍သတ်ဟုဆို၏။ စားတော်သည်
လည်းမင်းကြီးဆိုတိုင်းပြု၏။ အခါတပါးခွ ဥစ္စာကိုပြန်၍ ကြည့်သသူမျ
မရှိသဖြင့်တဘန်လျှောက်ပြန်သည်ရှိသော်။ သန်ခေါင်အခါခွ ခိုးသူဖြင့်
မြို့လုံးနှောင့်ယှက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအခါတွင်အိမ်ကြားခွငင်း၊ ခရီးမခရီးကွေ
ခွငင်း၊ ခရီးလေးဆုံခွငင်းနေ၍ တွေ့သော်သူကိုသတ်။ အသားကိုယူဟု
ဆို၏။ စားတော်သည်လည်းမင်းကြီးဆိုကိုင်းပြု၏။ ထိုထိုသောအရပ်
တို့ခွအကောငတို့သည်ရှိရစ်ကုန်၏။ ငါ့မိ၊ငါ့ဘ၊ငါ့မောင်၊ငါ့နှမ၊ငါ့အ
ဆွေ၊ငါ့ဒေါမျိုးမဖြင် ဟုလူတို့ငိုကြွေးကုန်၏။ ပြည်သူတို့သည် ကြောက်
လန့်တကြားဖြစ်ကုန်ရကား၌လူတို့ကိုခြင်ဆေ့တည်းစားသလော၊ကျား
တည်းစားသလော၊ ဘီလူးတည်းစားသလော ဟု ကြည့်ကုန်၏။ကြည့်
သည်ရှိသော် ထိုးခုတ်ရာလွဲညီးချွတ်ရာကိုမြင်၍ လူစားသည်ဖြစ်မည်
အောက်မေ့ကုန်သဖြင့်။ များစွာသောလူအပေါင်းတို့သည် မင်းရင်ပြင်
ခွ စုဝေး၍ ကြွေးကြော်ကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း အဘယ်အသံနည်းဟု
မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး၊ ဤမြို့ခွ လူသားစား ခိုးသူရှိ၏၊ ဘမ်းပါစေဟု
လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်းပါအသို့သိနိုင်မည်နည်း၊ ငါမြို့လုံးလည်၍
စောင့်သလောဟုဆို၏။ ပြည်သူတို့လည်း မင်းကြီးအလိုမရှိသည်ဖြစ်

မည် ဟုကာဠဟတ္ထိအမည်ရှိသော စစ်သူကြီးသို့သွား၍ အကြောင်းကို ဆိုပြီးသေဒိုးသူကိုဘမ်းပါစေ ဟုဆို၏။

၁၀။ စစ်သူကြီးကာဠဟတ်နှင့်ပြည်သူတို့သည်လူကိုသတ် သော့စားတော်ကဲကိုဘမ်းဆီးသည့်အကြောင်း။

စစ်သူကြီးလည်း ကောင်းပြီ၊ ခုနစ်ရက်သာ ငံ့ပါကုန်။ ခုနစ်ရက် အတွင်းတွင်ရစိမ့်မည်ဟုအာမခံပြီးသော်။ လုလင်အပေါင်းကိုခေါ်၍။ မောင်တို့၊ ဤမြို့၌လူသားစားဒိုးသူရဲသောဟူ၏။ သင်တို့ထိုထိုသောအ ရပ်တို့၌ပုန်းကွယ်၍ ရအောင်ဘမ်းကုန်ဟုဆို၏။ ထိုသူတို့လည်း မြန်မြန် စွာ စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ စားထောသည်လည်း တရသောအိမ်ကြားဌာ ပုန်း၍ တယောက်သောသူကိုသတ်၍ အစိုင်အစိုင်သော အသားကိုယူ ၍ ခြင်းပြည့်အောင်ထည့်၏။ အစောင့်ထားသော ယောကျ်ားတို့လည်း ထိုစားတော်သည်ကိုဘမ်း၍ ထောင်းခတ်ပြီးသော်။ လက်ပြန်ချည်၍။ လူသားစားဒိုးသူကို မိုပြီဟု သည်းစွာဟစ်ကုန်၏။ များစွာသောလူအ ပေါင်းတို့သည် ထိုထိုသောအရပ်မှလာ၍ များစွာစည်းဝေးကုန်၏။ ထို သို့သိမြီးမှ၊ ထိုစားတော်သည်ကို မြမြို့စွာ နှောင်ဘွဲ့၍။ အမဲခြင်းကို လည်တွင်ဆွဲ၍စစ်သူကြီးဒေးပြကုန်၏။စစ်သူကြီးလည်း ထိုစားတော် သည်ကိုမြင်လျှင် ဆို၍။ ဤသူသည် ဤအသားကိုစားသလော။ ထိုသို့မ ဟုတ် တပါးအသားနှင့် ရောရှိရောင်းသလော။ သူ့စကားကိုနာ၍ပြုသ စေဟု ကြိုပြီးသော်။ထိုအကြောင်းကိုမေးလိုသောကြောင့်။ ဤသုတ သောမဇ္ဈာတ်၌။ ။ကသ္မာတုဝံရသကဇေဒိသာနိ၊ ကရောသိကမ္မာနိသု ဒါရုဏာနိ။ ဟာနသိဇ္ဈတ္ထိပုရိသေစမဲ့ဌာ၊ မံသဿပေဟံ့ အဒုဓနဿ ကာရဏာ။ ။ဟူသောရှေးဦးစွာသော် ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မရ သက၊အချင်းရသက။တုဝံ၊ သည်။ဇေဒိသာနိ၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော။ သုဒါရုဏာနိ၊အလွန်ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော။ကမ္မာနိ အမှုတို့ကို။ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ကရောသိ၊ ပြုသနည်း။ မဌဿာ၊ တွေဝေသည်ဖြစ်၍။ ဇာတ္တိစ၊မိန်းမတို့ကိုဂျင်း။ ပုရိသေစ၊ယောကျ်ားတို့ကိုလျင်း။ဟာနသိ၊သတ် သလော။မံသဿ'အသား၏။ ပေတု၊ အကြောင်းကြောင့်တည်း။ဟာန သိ၊သတ်သလော။ အဒု၊ ထိုမြို့။ဓနဿ၊ဥစ္စာ၏။ကာရဏာ၊ အကြောင်း

ကြောင့်တည်း။ဟာနဆိ၊သတ်သလော။ ။ဤဂါထာ၏အဓိပ္ပါယ်သေ
ကား။အချင်းရသက၊ အဘဲကြောင့် အလွန်ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကို
သင်ပြုဘိသနည်း။ တွေဝေလေသောကြောင့်တည်း မှားသလော။ အ
သားကို လိုသောကြောင့်တည်း စားစရာ သတ်သလော။ ဥစ္စာကို လို
သောကြောင့်တည်း·ရောင်းစရာသတ်သ်လော။ အဘဲကြောင့်သတ်သ
နဲ့တည်း ဟူလိုသေဒ်။

စားတော်သည်လည်း အကြောင်းကို ပြန်လိုသောကြောင့်။ ။
နအာဇ္ဇာဟေတု နဓနသကာရဏာ၊ နပုတ္တဒါရသ သဟာယဘာ်တိနုံ။
ဘဇ္ဇာစမေဘဂ္ဂဝါဘူမိပါလော၊ သောခါဒတိမံသံဘဒန္တေဒိသံ။ ။ဟူ
သောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ဘောကုဉ္ဇဟတ္ထိ၊အရှင်ကုဉ္ဇဟတ္ထိ။တော၊
အရှင်ကုဉ္ဇဟတ်အား။ဘဒံသုန္ဒရံ၊ကောင်းသောအခြင်းသည်။ဘဝတု၊
ဖြစ်စေ။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဇ္ဇာဟေတု၊ ငါ့ကိုယ်ကြောင့်လည်း။ နဟ
နာမိ၊မသတ်။ ဓနသာ၊ဥစ္စာ၏။ကာရဏာ အကြောင်းကြောင့်လည်း။ န
ဟနာမိ၊ မသတ်။ ပုတ္တဒါရသ၊ သားမယား၏။ ဟေတု၊ အကြောင်း
ကြောင့်လည်း။နဟနာမိ၊မသတ်။ သဟာယဘာတိနုံ၊ အဆွေခင်ပွန်းအ
ဆွေအမျိုးတို့၏။ ကာရဏာ၊ အကြောင်းကြောင့်လည်း။ နဟနာမိ၊မ
သတ်။မေ၊ငါ၏။ဘဇ္ဇာ၊ထမင်းရှင်ဖြစ်သော။ဘဂ္ဂဝါ၊ ကြီးသောဘုန်းရှိ
သော။ဘူမိပါလော၊ မြေကိုအစိုးရသော။ ယောရာဇာ၊ အကြင်မင်း
သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။သော၊ ထိုမင်းသည်။ဒေဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ မ
သံ၊ အသားကို။ ခါဒတိ၊ စား၏။ ။အဓိပ္ပါယ်သေဒ်ကား၊ အရှင်ကာ
ဠုဟတ်၊ ငါ့ကိုယ်တို့လည်း စားစရာငါမသတ်။ ဥစ္စာကိုလိုသောကြောင့်
ရောင်းစရာသဖြည်း ငါမသတ်။ သားမဲယားအစရှိသောသူတို့၏ အစိုးအ
ပွါးဌာလည်း ငါမသတ်၊ ငါတို့ထမင်းရှင်ဖြစ်သော ကြီးသော ဘုန်းရှိ
သော ရေမြေသခင်မင်းသည် ဤအသားကိုစားဘိ၏။ ထိုကြောင့် ငါ
သတ်ရသည်ဟူလိုသေဒ်။

စားတော်သည် စကားကိုကြား၍။ စစ်သူကြီးလည်း တွေးတော
သက်ာ မဘွယ်ရာသော့အကြောင်းဖြင့်။ များများ မယုံ စုံစမ်းလိုရ
ကား။ ။သစေတုဝံဘဇ္ဇာ၊ရဇ္ဇေပယုဇ္ဇော၊ ကရောသိကမ္မာနိသုဒါ
ရုဏာနိ။ ပါဏေဝါဓအန္တေပုရံပါပုဏိတွာ၊ ဝဏ္ဏာဟိမေရာဇိနောသမ္မု
ခေတံ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မရသက၊ အချင်းရသက။

တုဝံ၊သင်သည်။ ဘတ္တုရဇ္ဇ၊ ထမင်းရှင်၏အစီးအပွါးဌ်။ ပယုဇ္ဇော၊ ယှဉ်သည်ဖြစ်၍။ သုဒါရုဏာနို၊ အလွန်ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော။ ကမ္မာနို၊ အမှုတို့ကို။ သစေ၊ အကယ်၍တည်း။ ကရောသိ၊ပြုအံ့။ ဒုဝံ၊ ဤသို့ပြုသည်။သတိ၊ရှိသော်။ပါတော၁၀၊နံနက်အခါဌ်လျှင်။အဇ္ဇေ့ပုရံ၊နန်းတော်တွင်းသို့။ ပါပုဏိတ္ထာ၊ရောက်၍။ရာဇိနော၊ မင်းမြတ်၏။ သမ္မုခေ၊မျက်မှောက်ဌ်။ ဇဏံ၊ ဤစကားကို။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝက္ခာမိ၊ ဆိုပါ။ ။အ. ဓိပ္ပါယ်ကား၊အချင်းရသက၊သင်သည်ထမင်းရှင်၏ အစီးအပွါးဌ် ယှဉ်သည်ဖြစ်၍ ကြမ်းကြုတ်သောအမှုကို အကယ်၍ပြုအံ့။ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် နက်ဖြန်နံနက်အခါဌ် နန်းတော်သို့တက်၍ ငါတို့သခင်ရှေတော်ဌ် ဤစကားအတိုင်းပြန်ပါဟူလိုသော်။ ဤစကားကိုကား အမှန်ပင်တည်း ဆိုသလော၊ သေမည်ကြောက်၍သာတည်း ဆိုသလော်ဟု စုံစမ်းလိုသောကြောင့် စစ်သူကြီးဆိုသတည်း။

စား‌တော်သည်လည်း မကြောက်မရွံ့မှန်သောအကြောင်းဖြင့် ဝန်ခံလိုသောကြောင့်။ ။တထာဂရိသာမိအဟံဘဒန္တေ၊ ယထာတုဝံ ဘာသသိကာဒ္ဓဟာထို့။ ပါတော၁၀အဇ္ဇေ့ပုရံပါပုဏိတ္ထာ၊ ဝက္ခာမိတော ရာဇိနော သမ္မုခေတံ။ ’ ။ဟူသော၁ဂါထာကိုရွတ်ဖို့။ ။ဘဒန္တေ့၊ ကောင်းသောမျက်နှာရှိသော့။ကာဒ္ဓဟာထို့၊ အရှင်ကာဒ္ဓဟာထို့။ တုဝံ၊အရှင်ကာဒ္ဓဟာတ်သည်။ ယထာ၊ အကြောင်အခြင်းဖြင့်။ဘာသသိ၊ ဆိုဖို့။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။အဟံ၊ငါသည်ချဉ်။ကရိသာမိ၊ပြုအံ့။ ပါတော၁၀၊နံနက်အခါဌ်လျှင်။ အဇ္ဇေ့ပုရံ၊နန်းတော်တွင်းသို့။ ပါပုဏိတ္ထာ၊ ရောက်၍။ရာဇိနော၊မင်းမြတ်၏။ သမ္မုခေ၊ မျက်မှောက်ဌ်။ ဇတံ၊ ဤစကား‌ကို။ တော၊ အရှင်ကာဒ္ဓဟာတ်အား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝက္ခာမိ၊ဆိုအံ့။ ။အုဓိပ္ပါယ်ကား၊အရှင်ကာဒ္ဓဟာတ်၊ အရှင်သည် နက်ဖြန်နံနက်အခါဌ် နန်းတော်သို့တက်၍ ငါတို့သခင်ရှေတွင်ဤစကားအတိုင်းမေးပါ။ အရှင်ကာဒ္ဓဟာတ်ဆိုတိုင်းငါပြန်အံ့ဟူလိုသည်။

၁၁။ စစ်သူကြီးကာဒ္ဓဟာတ်သည်ရသကကိုနှောင့်ဘွဲ့၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးနန်းတော်သို့ဝင်ပြီးလျှင်။လူ သားစားခြင်းမှကြဉ်ရန်တုံးဖြစ်ခြင်း။

ထိုသို့ဝန်ခံပြီးသော်စစ်သူကြီးလည်း မြဲမြံစွာနှောင့်ဘွဲ့တိုင်းအိပ်စေ

၏။ မိုးသောက်ပြိုးသော် အမတ်အပေါင်းတို့နှင့်ဂုဏ်း၊ ပြဲညှဲသူအပေါင်းတို့နှင့်ဂုဏ်းတိုင်ပင်၍၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည် တစိတ်တည်း ညီကုန်ပြိုးသော်။ ထိုထို့သောအရပ်တို့၌ အစောင့် အရှောက်မြဲမြံစွာထား၍။ ပြည်သူအပေါင်းကို လက်နက်ပြု၍။ ရသကလည်၌ အမဲခြင်းကိုဆွဲ၍မင်းအိမ်သို့ သွားလေ၏။ ရှိုအလုံးလည်း သိမ့်သိမ့် တုန်ဟည်း ပဲ့တင်လည်းမျှသည်းထန်ပြင်းပြစွာဖြစ်လကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း ယမန်နေ့နံနက်စာစားပြီးသော် ညစာအဲမရှိသောကြောင့် မစားရရကား။ ယာရုရသကလာလာလတ်အံ့ဟုမြော်လင့်လျက် တည်ငြိုလုံးလွန်စေ၍။ ယာရုလည်း ရသကမလာသေး။ပြည်သူတို့အသံသည်လည်း သည်းစွာကြား၏။ အဇကြောင်းအသိုနည်းဟု လေသွန်နန်းဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော် ရသကကို ထိုသို့ဆောင်ခဲ့သည်ကိုမြင်လျှင်။ ငါ့အမှုသည် ထင်ရှားစွာဖြစ်ချေပြီဟု သတိဆောင်၍ ရာဇပလ္လင်၌နေ၏။ ကာဠဟတ္ထိလည်း မင်းကြီးသို့ကပ်၍စီစစ်၏။ မင်းကြီးလည်း ဟုတ်တိုင်းဆို၏။ ထိုအကြောင်းကိုထင်စွာပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ။တတောရတ္ဌာဝိဝသာနေ၊ သူရိယုဂ္ဂမနံပတိ။ကာဠေါရသကမာဒါယ၊ ရာဇာနံဥပသင်္ကမိ။ ဥပသင်္ကမ္မ ရာဇာနံ၊ ဇာဒံဝစနမဗြဝိ။ ။ဟူသောဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။ ဘိက္ခဝေ၊ရဟာန်းတို့။ တတောတာဒါကာဠေလ၊ ထိုအခါ၌။ ရတ္တာ၊ ညဉ့်သည်။ဝိဝသာနေ၊ ကုန်ပြိုးသည်ရှိသော်။ သူရိယုဂ္ဂမနံ၊ နေထွက်ခြင်းကို။ ပတိ၊စွဲ၍။ ရတ္တာ၊ညဉ့်သည်။ ဝိဝသာနေ၊ မိုးသောက်ပြိုးသည်ရှိသော်။ သူရိယုဂ္ဂမနံ-သူရိယုဂ္ဂမနသ၊ နေထွက်ပြိုးသည်၏၊ပတိ၊အထက်၌။ သူရိယုဂ္ဂမနံပတိ၊ နေထွက်သောအခါ၌။ ကာဠေါ၊ကာဠဟတ်သည်။ ရသကံ၊ ရသကို။ အာဒါယ၊ယူ၍။ရာဇာနံ၊မင်းကြီးသို့။ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်၏။ဥပသင်္ကမ္မ၊ ကပ်ဦး၍။ ရာဇာနံ၊မင်းကြီးကို။ ဇာဒံဝစနံ၊ ဤသို့သောစကားကို။အဗြဝိ၊ ဆို၏။ ။သင်္ဂံကိရမဟာရာဇ၊ ရသကောပေသိတောတယာ။ဟနတိဇာတ္တိပုရိသေစ၊ တုဝံဒံသာနိခါဒသိ။ ။မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ တယာ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ ရသကော၊ ရသကကို။ ပေသိတော၊စေအပ်သည်။ သင်္ဂံကိရ၊ မှန်ပေသလော။ အယံရသကော၊ ဤရသကသည်။ဇာတ္တိစ၊မိန်းမတို့ကိုဂုဏ်း။ပုရိသေစ၊ယောကျ်ားတို့ကိုဂုဏ်း။ ဟနတိ၊ သတ်၏။ တုဝံ၊ ၎င်မင်းကြီးသည်။ မံသာနိ၊အသားတို့ကို။ ခါဒသိ၊ စား၏ဟူသည်ကား။ သင်္ဂံကိရ၊ ဟုတ်ပေသလော။ ။အဓိပ္ပါယ်

ကဘး၊ ချစ်သားတို့။ ထိုရောအခါ၌ ထိုညဉ့်လွန်၍မိုးသောက်လျှင်။ ကာဠဟတ်သည် ရသကကိုယူ၍ မင်းကြီးအထံသို့ ကပ်ပြီးသွင်။ ဂျင်မင်းကြီး၊ ရသကကို ဂျင်မင်းကြီးစေတော်မူသည် မှန်ပေသလော။ဤရသကသည် မိန်းမမဟူ၊ယောကျ်ားမဟူ၊ တွေ့ရာရာသတ်၏။ထိုအသားကို ဂျင်မင်းကြီးစားသောဟူသည် ဟုတ်ပေသလော ဟုစီစစ်၏ဟူလိုသော်။

မင်းကြီးလည်း ဝန်ခံလိုသောကြောင့်။ ။ဇဝမေဝတာထာကာဠ၊ ရသကော ပေသိတောမယာ။ မမဒမတ္တံ ကရောန့သ၊ ကိမေတံပရိဘာသတိ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ကာဠ၊ကာဠဟတ်။ ဇဝမေဝ ဟုတ်ပေသည်သာလျှင်တည်း။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ရသကော၊ရသကကို။ မယာ၊ ငါသည် ပေသိတော၊ စေအပ်၏။မမ၊ငါ၏။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ ကရောန့သ၊ ပြုစဉ်။ ဇတံ၊ ဤရသကကို။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ပရိဘာသတိ၊ဆဲရေးဘိသနည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ကာဠဟတ်၊ ရသကကို ငါစေသည်မှန်၏။ ငါ့အကျိုးစီးပွါးကို ပြုသော ဤရသကကို အဘဲ့ကြောင့်ဆဲရေးဘိသနည်းဟူလိုသော်။

ထိုစကားကိုကြား၍ စစ်သူကြီးသည် လည်း။ ဤမင်းကြီးသည် နှုတ်တော်ဖြင့်ပင် ဝန်ခံ၏။ ဤမျှသောကာလပတ်လုံး ဤမင်းကြီးသည် လူသားကိုစားသောဟူသည် အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏။ ငါမြစ်အံ့ဟုကြံ၍။ အဂ္ဂင်မင်းကြီး၊အဘဲ့ကြောင့် ဤသို့ပြုတော်မူဘိသနည်း။လူသားကိုစားတော်မခေါ်ပါနှင့်ဆို၏။ မင်းကြီးလည်း၊ ကာဠဟတ်၊ အသို့ဆိုသနည်း။ ငါမကြဉ်နိုင်ချေဟုဆို၏။ဂျင်မင်းကြီး၊ အကယ်၍ မကြဉ်အံ့။ ကိုယ်တော်ကိုလည်း ဖျက်သည်မည်၏။ တိုင်းနိုင်ငံကိုလည်း ဖျက်သည်မည်၏ဟုဆို၏။ ကာဠဟတ်၊ ဖျက်လိုသော်လည်း ဖျက်ပစေ။ ငါမကြဉ်နိုင်ဟုဆို၏။ ထိုနောက်မှ စစ်သူကြီးလည်း ထိုမင်းကိုသိစိမ့်သောဌာ တရားသောအကြောင်းကို ဆောင်၍ပြ၏။

၁၂။ စစ်သူကြီးကာဠဟတ်သည် ဓာတ်တူသားကိုစား၍ ဖျက်စီးသောအာနန္ဒာငါး၏ပုံကို ထုတ်ဆောင်၍ လူသားမှကြဉ်ရန် တားမြစ်ခြင်း။

ဂျင်မင်းကြီး၊အကျွန်ုပ်ပုံဆိုဦးအံ့။နားတော်ထောင်၊လွန်လေပြီးသော်

အခါ၌ မဟာသမုဒ္ဒရာတွင် ခြောက်ရသော ငါးကြီးတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုငါးကြီးတို့တွင်။ အာနန္ဒာ၊ တိမိနန္ဒာ၊ အဏ္ဏာရောဟာ၊ ဤငါးသုံးခုတို့သည် ယူဇနာငါးရာစီရှိကုန်၏။ တိမိင်္ဂလ၊တိမိရပိင်္ဂလ၊ မဟာတိမိ၊ ဤငါးသုံးခုတို့သည် ယူဇနာ တစ်ထောင်စီရှိကုန်၏။ထိုအလုံးစုံသော ငါးတို့သည် ကျောက်စစ်မြေဝါရေညှိလျှင် အစာရှိကုန်၏။ ထိုငါးတို့တွင် အာနန္ဒာငါးသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ နံပါးတဘက်၌နေ၏။ ထိုငါးအပေါင်းတို့သည်လည်း ဗုဒ္ဓမြင်ကုန်၏။ဝဇနေသ၌ ငါးအပေါင်းတို့သည် အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါ၊ အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့တွင် မင်းရှိ၏။ ငါတို့တွင် မင်းမရှိ။ဤအာနန္ဒာသည် ရောင်ဆင်းကြီးကြွေလှ၏။ ငါတို့ကို အုပ်စိုးနိုင်ဘွယ်ရှိ၏ဟု ကြံပြီးမှသင် တချက်တည်း အလိုတူကြ၍ အာနန္ဒာကို မင်းမြောက်ကုန်၏။ထိုကစ၍ ငါးမျိုးတို့သည် ညဉ့်နံနက် အမြဲခစားကုန်၏။ တနေ့သ၌ အာနန္ဒာသည် ကျောက်စစ်ရေညှိမြေဝါတို့ကို စားသည်ရှိသော်။ မြေဝါဟူသောအမှတ်ဖြင့် ငါးတဆကိုစားမိလေ၍ အလွန် ကောင်းလှသောကြောင့် ငါအဘယ်ကို စားမိလေသနည်းဟု တွေးခေါ်ကြည့်သော် ငါးဘုံးကိုမြင်၍။ ဤမျှသောကာလပတ်လုံး ဤသို့သောအရသာကို မသိရချေသောကြောင့် ငါမစားမိ။ ယခုစားတော့အံ့။ထင်ရှားစွာစားချေသော်တမူကား တနှုသောငါးမျှ ငါသို့မကပ်ပေရာ။ အလုံးစုံပြေးလေကုန်အံ့။ထိုကြောင့် နေ့တိုင်းညနံနက် ငါ့ကိုခစား၍ ပြန်သောအခါ၌ နောက်ဆုံးကျန်သော ဗာဒုန္ဓစ်ခသောငါးကိုပမိုး၍စားအံ့ဟုကြံပြီးသော် ထိုကြံတိုင်းစား၏။ အခါတပါးလတ်သော် ငါးကုန်၍ ပါးပါးရှိ၏။ ငါးမျိုးတို့လည်း ငါတို့ အဆွေငါးမျိုး အတိအရပ်မှာဘေးရောက်ကုန်သဲနည်းဟု ကြံကြကုန်၏။ ထို ငါး အ ပေါင်း တို့ တွင် ပညာရှိသောငါးတခုသည် အာနန္ဒာအမှုကို ငါမနှစ်သက်။ စုံစမ်းအံ့ဟု ကြံပြီးသော်။ ငါးမျိုးခစားမည့် လာကုန်စဉ် အာနန္ဒာနားရွက်ကိုခို၍ နေ၏။အာနန္ဒာလံ့လည်း ငါးမျိုးတို့ကို ကာလတန်လျှင်လွှတ်လိုက်ပြီးသော် နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်သောငါးကို ဘမိုး၍စား၏။ ထိုငါးပညာရှိလည်း ထိုအကြောင်းကိုမြင်၍ ငါးမျိုးတို့အားကြားပေ၏။ အလုံးစုံသောငါးတို့သည်လည်း ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလေကုန်၏။ အာနန္ဒာလည်း ထိုကစ၍ ငါးတံငါးဟူသော အမည်ရသာမျိုး မက်မောသည်ဖြစ်၍ တပါးသောအစာကိုမစား။ ငါးမျိုးဒုဘဝယ်သို့သွားလေသနည်းဟု မွတ်သိပ်

ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်လျက် ထိုမှ၍မှ ရှာသည်ရှိသော်။ တရသောတောင်
ကိုတွေ့၍။ ငါးများ ငါ့ကိုကြောက်သောကြောင့် ဤတောင်ကိုခို၍နေ
သည်ဖြစ်မည်။ အကယ်၍ ဤတောင်ကိုခို၍နေအံ့။ မလွတ်စေ။ ဤတောင်
ကိုခုံ၍ စုံစမ်းအံ့ဟု သိမ်း၍ ပတ်တည့်သည်ရှိသော်။ မိမိမြို့ဂူးသည်
တောင်ကိုကျော်၍ မိမိခေါင်းသို့ ပတ်မိလတ်သ့ည်ကို မြင်လျှင်။ ဤငါး
သည် ငါ့ကိုလှည့်စား၍ တောင်ကိုခို၍ နေသည်မှန်၏ဟု အမျက်ထွက်၍
ယူဇနာငါးဆယ် ကျုံ့လာသော မိမိမြို့ဂူးကို တပါးငါးဟူသောအ
မှတ်ဖြင့် မြစွာကိုက်၍စားလျှင် သည်းစွာဝေဒနာဖြစ်၍။ သွေးအနံ့ဖြင့်
ထိုထိုသောအရပ်မှ ငါးအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေး၍။ အမြီးကသည်
ခေါင်းသို့တိုင်အောင်နှုတ်၍ စားလေကုန်၏။ ကြီးသော ကိုယ်ရှိသော
ကြောင့် ပြောင်းပြန်လူးလည်းအံ့သောဌါမတတ်နိုင်ရကား ထိုအရပ်၌
အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၍ တောင်မျှလောက်သော အရိုးစုဖြစ်၏။
ကောင်းကင်သွားကုန်သော ရဿေဘိုသည် လူတို့အားကြားကုန်သော
ကြောင့် ဇမ္မူဒီပါကျွန်းအလုံးသို၏။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကိုဆောင်၍
ပြသော ကာဠဟတ်သည်။ ။အာနန္ဒောသဗ္ဗမဿွာနံ၊ ခါဒိတ္တာရသဂိဠီ
မာ။ ပရိက္ခီဏာယပရိသာယ၊ အတ္တာနံခါဒိယမတော။ ။ဧဝံပမတ္တော
ရသဂါရဝေရတ္တော၊ ဗာလောယဒိအာယတိံနာဝ ဗုဇ္ဈတိ။ ဝိဓမ္မပုတ္တေ
စဇိတ္တာဉာတကေစ၊ ပရိဝတ္တိယအတ္တာနညောဝခါဒတိ။ ။ဣဒံတော
သုတ္တာနဝိဂေတုဆန္ဒော၊မာဘာ•ကျယိရာဇမနုဿမံသံ။မာတွံဣဒံကေဝလံ
ဝါရိဇောဝ၊ ဒွိပဒါဓိပသုညမကာသိရဇ္ဇံ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်
၏။ ။မဟာရာဇ၊မြတ်သော်မင်း။ရသဂိဠီမာ၊ အရသာဠီမက်မောခြင်း
ရှိသော။ အာနန္ဒော၊ အာနန္ဒာသည်။ သဗ္ဗမဿွာနံ၊ အလုံးစုံသော ငါးတို့
ကို။ ခါဒိတ္တာ၊ စား၍။ ပရိသာယ၊ ပရိသတ်သည်။ ပရိက္ခီဏာယ၊ ကုန်ခဲ့
သည်ရှိသော်။ အတ္တာနံ၊မိမိကိုယ်ကို။ ခါဒိယ၊ စား၍။မတော၊သေလေ
၏။ •။ဧဝံ၊ဤအတူပုဒ်း။ ပမတ္တော၊မေ့လျော့သော။ရသဂါရဝေ၊ဂါရဝ
ရသဒ္ဓါ။ရံတ္တော၊ တပ်မက်မောသော။ ဗာလော၊မိုက်မဲသော။ သောတွံ၊
ထိုခွင်မင်းကြီးသည်။ အာယတိံ၊ အနာဂတ်ကို။ ယဒိနာဝဗုဇ္ဈတိ၊
အကယ်၍မသိအံ့။ဧဝံ၊ဤသို့မသိသည်ရှိသော်။ ပုံတွေစ၊ သားမယားတို့
ကိုဂုဒ်း။ဝိဓမ္မ၊ဖျက်ဆီး၍။ ဉာတကေစ၊အဆွအမျိုးတို့ကိုဂုဒ်း။ စဇိတ္တာ၊
စွန့်၍။ပရိဝတ္တိယ၊ ဖြိုလုံးလှည့်၍။ မနုဿမံသံ၊လူသားကို။အလဘိတ္တာ။

မရသောကြောင့်။ အတ္ထဿနညော၀၊ ကိုယ်တော်ကိုပင်လျှင်။ ခါဒတိ၊စား လတ္တံ့။ ။မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ဣဒံ၊ ဤအကြောင်းကို။သုတွာန၊ ကြားသောကြောင့်။တေ၊ရှင်မင်းကြီး၏။ဆဇ္ဇာ၊ချင်ခြင်းသည်။ဝိဂေတ ပျောက်စေချင်၏။ ရာဇ၊ အရှင်မင်းကြီး။ မနုဿမံသံ၊ လူသားကို။ မာဘက္ခယိ၊ မစား၀ါလင့်။ဒွိပဒါဓိပ၊ အရေခြေနှစ်ချောင်းရှိသော လူတို့၏ အုပ်စိုးတိုက်ဖြစ်သော။ မဟာရာဇ၊အရှင်မင်းကြီး။ တွံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ ကေ၀လံ၊စင်စစ်။ ၀ါရိဇော၀၊ ငါးမင်းအာနုန္ဘာကဲ့သို့။ဣဒံရဇ္ဇံ၊ ဤတိုင်း ကို။ သုညံ၊ဆိတ်ခြင်းကို။မာအကာသိ၊မပြုပါလင့်။

အဓိမွါယ်ကား။ရှင်မင်ကြီး၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ မဟာသမုဒ္ဒ ရာတွင် ယူဇနာငါးရာရှိသော အာနုန္ဘာအမည်ရှိသော ငါးကြီးသည် အလုံးစုံသော ငါးတို့၏မင်းဖြစ်လျက်။ အရသာ၌ မက်မောသဖြင့်၊ သဘောတူသသူအသားကို စားချေသောကြောင့်။ ပ ရိ သတ် ကုန် ခဲ့ သော်။မိမိကိုယ်ကိုၤင်း စား၍သေသကဲ့သို့။ ဤအတူၤင်း၊ ရှင်မင်းကြီး လည်း အရသာ၌ မက်မောသည်ဖြစ်၍။ မိုက်မဲသော ရှင်မင်းကြီးသည်။ လာလတ္တံ့သောဆင်းရဲကို အကယ်၍မသိအံ့။ သားမယားတို့ကိုၤင်း၊ အခြေအမျိုးတို့ကိုၤင်း ဖျက်ဆီး၍၊ မွတ်သိပ်ခြင်းနှိပ်စက်သော ရှင်မင်း ကြီးသည် မြို့အလုံးကိုလှည့်၍ လူသားမရသည်ရှိသော်။ ငါးမင်းအာနုန္ဘာ ကဲ့သို့ ကိုယ်တော်ကိုၤင်း စားလတ္တံ့။ ဤအကျွန်ုပ်ဆောင်သော ဥပမာ ကိုကြား၍၊ ချင်ခြင်းကင်းစေချင်၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာကို ဆိတ်အောင် ပြုသော ငါးမင်းအနုန္ဘာကဲ့သို့။ ဤကာသိတိုင်းကို ဆိတ်အောင်မပြု၊ပါ လင့်ဟူလိုသော်။

၁၃။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်.ဇမ္ဗုသပြေသီးကိုမစား၍ သေသော သုဇာတ သူကြွယ်သားဥပမာကိုဆောင်၍။လူသား ၊စားခြင်းမှ မရှောင်နိုင်ကြောင်း ငြင်းပယ်ခြင်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းကြီးလည်း၊ ကာဠဟတ်၊ သင်သာဥပမာ ဆောင်တတ်သည်မဟုတ်။ ငါလည်း ဥပမာဆောင်ဘတ်သည်ဟု။ ထို အရသာ၌ မက်မောရကားတခုသော ဖွေးအကြောင်းကိုဆောင်၍ပြုထိုက် သောကြောင့်။ ။သုဇာတော်နာမနာဇမန၊သြရသော တာသအတ်

ဇော။ ဇမ္ဗုပေသိ် အလဒ္ဓါန၊ မတောဧယော တာသာသဒိ်ယော။ ။၎၀
မေ၀ အဟံကာဋ္ဌ၊ ဘုတ္တာ ဘာဇ္ဇ ရသူတ္တမံ။ အလဒ္ဓါမာနုသံ်မံသံ၊မညြော
ဟိသာမိ ဇီဝိတံ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်ဖြ။ ။ကာဋ္ဌ၊ ကာဋ္ဌ
ဟာတ်။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ သုဇာတောနာမ၊ သုဇာတအမည်ရှိ
သော။ယောကုဋ္ဌ၊ မြိကော၊အကြင်သူကြွယ်သည်။ အတ္ထ၊ ဖြ။ တာသ၊ ထို
သူကြွယ်ဖြ။ အတြဇော၊ ကိုယ်မှဖြစ်သော။ ညြရသော၊ သားဦးသည်။
ဇမ္ဗုပေသိ်၊ဇမ္ဗုသပြေသီးကို။ အလဒ္ဓါန၊မရ၍။တာသာဇမ္ဗုပေသိယာ၊
ထိုဇမ္ဗုသပြေသီးဖြ။ သဒိ်ယော၊ ကုန်ခြင်းကြောင့်။ မတောဘ၊ သေ
လေဖြ။ ။ကာဋ္ဌ ကာဋ္ဌဟာက်။ ၎၀မေ၀၊ ဤအတူဂုဏ်းလျှင်။ အဟံ၊ ငါ
သည်။ရသူတ္တမံ၊အရသာတို့ထက်မြတ်သော အရသာဖြစ်သော။ဘက္ခံ၊
အစာကို။ဘုတ္တာ၊စားဦး၍။ မာနုသံမံသံ၊ လူသားကို။ အလဒ္ဓ ။၊ မရခြင်း
ကြောင့်။ မေ၊ ငါဖြ။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ဟိသာမိမညော၊စွန့်ရအံ့ယောင်
တကား။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ကာဋ္ဌဟာတ်၊ သုဇာတ အမည်ရှိသော သူကြွယ်ဖြ
သားသည် ဇမ္ဗုသပြေသီးကိုမရ၍ သေသကဲ့သို့။ ငါလည်း တပါး
အရသာတို့ထက် လွန်မြတ်သော အရသာရှိသော လူသားကို မစားရ
သည်ရှိသော် အသက်ကိုစွန့်ရအံ့ဟူလိုသော်။ ။ဤအကြောင်း အသို့
နည်းဟူမူကား။ ကာဋ္ဌဟာတ်၊ ငါပုံဆိုမည်၊ နားထောင်။ လွန်လေပြီး
သောအခါ ဗာရာဏသီပြည်တွင်• သုဇာတ အမည်ရှိသော သူကြွယ်
သည်။ချည်ဆားမြီးအံ့သောဌါ ဟိမဝန္တာဝမှ လာကုန်သော ငါးရာသော
ရသေ့တို့ကို မိမိဥယျာဉ်၌ နေစေ၍ လုပ်ကျွေးဖြ။ ထိုရသေ့တို့လည်း
ထိုသူကြွယ်ဖြ၏အိမ်၌ ဆွမ်းအပြဘုန်းပေးဖြ။ ဟာရံရောအခါ၌ကား ထိုထို
သော်ဇနပုဒ်သို့ ဆွမ်းခံသွားကုန်ဖြ။ တဒုံရောအခါ၌ကား ပဟာဇမ္ဗု
သပြေသီးကိုဆောင်၍စားကုန်ဖြ။ အခါတပါး ထိုရသေ့တို့သည် ဇမ္ဗု
သပြေသီးကိုဆောင်၍ စားသောအခါ၌။ သုဇာတသူကြွယ်သည် ပဟ
သခင်တို့ ဇီ့အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုန်းပေးမလာသည် သုံးရက် လေးရက်ရှိ
ပြီ။ အဘယ်သို့သွားလေကုန်သနည်းဟု။ မိမိသားငယ်ကို လက်ငင်း၍
စူးစမ်းအံ့သောဌါ ဥယျာဉ်သို့ သွားလေဖြ။ ထိုအခါ၌ ရသေ့ကြီးတို့
သည် သပြေသီးစား၍ ပြီးကုန်ဖြ။ သဃိနောဖြစ်သော ရသေ့အငယ်
သော် စားလင့်ဖြ။ သုဇာတလည်း ရသေ့တို့ကို ရှိခိုး၍ နေပြီး သော်

အဘယ်ဘုန်းပေးကြသနည်းဟု မေး၏။ ရသေ့တို့လည်း သပြေသီး စားကြသည်ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ သုဇာတသားငယ် သည် သပြေသီး၌ ချင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ အကြိုးဖြစ်သော ရသေ့လည်း အဝတန်ငယ်ပေးစေ၏။ ထိုသူငယ်လည်း ထိုသပြေသီးကိုစားရလျှင် အရှ သာ၌ မက်မောသဖြင့်။ သပြေသီးပေး၊ သပြေသီးပေးဟု အဘန်တလဲ လဲ တောင်း၏။ သူကြွယ်လည်း တရားနာစဉ်။ချစ်သား၊မဆိုလင့်၊ အိမ်သို့ ရောက်မှ စားစိမ့်မည့်ဟု လှည့်စား၍။ ဤငါ့သားကြောင့် သခင်တို့ ဆန့်ကျင်ပေကုန်အံ့ဟု ရသေ့တို့ကိုမပန်ဘဲ သွားလေ၏။ သူငယ်လည်း သပြေသီး တောင်းလျက် ငို၍လိုက်လေ၏။ ရသေ့တို့လည်း ငါတို့ ဤ အရပ်၌နေသည် ကြာမြင့်ကုန်ပြီဟု ဟိမဝန္တာသို့ သွားကြလေကုန်၏။ သူငယ်သည် အိမ်သို့ရောက်လျှင်။ ခြေခါ လက်ခါ ခေါင်းဦးပွတ်၍ တောင်း၏။ သူကြွယ်လည်း သားငယ်ကြောင့် ဥယျာဉ်၌ ရသေ့တို့ကိုရှာ သော်လည်း မတွေ့၍။သရက်သီး၊ သပြေသီး၊ ပိန္နဲသီးတို့ကို အထွေထွေ ပျားသကာနှင့်နယ်၍ပေး၏။ သူငယ်ခံတွင်း၌ အဆိပ် နှင့် အတူ ထင်၍ မစား။ ဇမ္ဗုသပြေသီးကိုသာတောင်း၍။ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တပါးအစာ ကို မစားသဖြင့် သေလေ၏။ထိုအတူ၎င်း၊ ငါလည်း ဤအသားကိုမစား ရက သေရအံ့သည်ဟုဆို၏။

၁၄။ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည် သေအရက်ကိုမကြဉ်ရှောင်၍ ပျက်စီးသောလုလင်၏ပုံကို ထုတ်ဆောင်၍ လူသားမှကြဉ်ရန် တားမြစ်ခြင်း။

ကာဠဟတ္ထိလည်း။ ဤမင်းကြီးသည် အလွန်လျှင် တပ်မက်မော ခြင်းဖြစ်၏။ တခုသောဥပမာကို ဆောင်၍လည်း ကြဉ်စေအံ့ဟု ကြံပြီး သော်။ ဂျင်မင်းကြီး၊ ဤအသားမှကြဉ်ဘိလော့ဟုဆိုပြန်၏။ကာဠဟတ် ငါမကြဉ်နိုင် ဆို၏။ ကာဠဟတ်လည်း၊ အဂျင်မင်းကြီး၊ ကြဉ်၊ မကြဉ် နိုင်သည်ရှိသော်။ ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းမှၦင်း၊ မင်းစည်းစိမ် မှၦင်း ယုတ်အံ့။ အကျွန်ုပ်ပုံဆိုမည်၊နာတော်မူ။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ငါးပါးသော သီလကို မြဲမြံစွာ စောင့်သော သောတ္ထိယအမျိုး၌ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတွင်၊ တပေါက်တည်းသောသား

သည်ရှိ၏။ အမိအဘလည်း အလွန်ချစ်မြတ်နိုး၏။ ပညာလည်းရှိ၏။ တတ်လည်း တတ်လိမ္မာ၏။ အရောင်အဆင်းလည်းလှ၏။ ဗေဒင်သုံးပုံလည်းတတ်၏။ ထိုလူလင်လည်း အရွယ်တူသောလူလင်နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဘွဲ့၍ အတူတကွပေါင်းဘော်၏။ ထိုလူလင်တို့မှကား ငါးအမဲသေသောက်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏားသားလူလင်မှကား အမဲလည်းမစား၊သေလည်းမသောက်။ အဘော်ဖြစ်သော လူလင်တို့လည်း ဤသူ သေမသောက်သောကြောင့် ငါတို့ သေဘိုးမရ။ ဥပါယ်တမျှဉာဏ်ဖြင့် ဤလူလင်ကို သေသောက်စေအံ့ဟု ကြံကုန်ပြီးသော်။ အဆွေ၊ ငါတို့သဘင်ကစားအံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ ပုဏ္ဏားသားလူလင်လည်း။ အဆွေတို့ သေစာသောက်ကုန်သည်။ငါသေမသောက်ဖြစ်သောကြောင့် အဆွေတို့သာကစားကုန်ဟု ဆို၏။ လူလင်တို့လည်း၊အဆွေ၊သဘင်သာကစားပါ၊ သေမသေခံနှင့်။ အဆွေဘို့ ငါတို့ နို့ရည်ယူခဲ့မည်ဟုဆိုကုန်၏။ လူလင်လည်းကောင်းပြီဝန်ခံ၏။ ထိုသေသေဝံကြူးလူလင်တို့လည်း မဆွံ့က ဥယျာဉ်ထိုသွား၍ ကြာရွက်တို့ဒွန် ထက်လွှာသောသေကိုထည့်ပြီးသော်၊အညာကိုစည်း၍ များစွာထားပြီးမှ သဘင်ကစားကုန်၏။ ထိုလူလင်တို့ သေသောက်လျှင် ပုဏ္ဏားသားလူလင်အား နို့ရည်တိုက်ကုန်၏။ ထိုအခါဒွန် သေသေဝံကြူးလူလင်တယောဝံသည် ကြာအိုင်သို့သွား၍ မိမိတို့ ထားသောသေထုပ်ကိုယူခဲ့ပြီးသော်။ အောက်က အတန်ငယ်ဘောက်၍ နှုတ်သီးဖြင့် စုတ်၍။ ဤမှတပါးသော လူလင်တို့လည်း ထိုအတူ သောက်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏားသားလူလင်လည်း အဘယ်ကို သောက်ကြသနည်းဟုမေး၏။ လူလင်တို့လည်း ကြာပျားကိုသောက်ကြသည်ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုလူလင်လည်း ငါ့ကို အတန်ငယ်ပေးပါဟု တောင်း၍ ကြာပျားဟူသော အမှတ်ဖြင့် ထိုသေကိုသောက်၏။ လူလင်တို့လည်း အမဲကင်ကိုပေးကုန်၏။ ထိုလူလင်လည်း စား၏။ ဤသို့ အဘန်တလဲလဲ သောက်ဘန်များသဖြင့် ယစ်ပြီးသံညှိသော်။ သင်သောက်သည် ကြာပျားမဟုတ်၊ သေတည်းဟုဆိုကုန်၏။ ထိုလူလင်လည်း ဤမျှသောကာလပတ်လုံး ဤသို့သောအရသာကို ငါမသိပါချေ။ လွန်လေ၏ဟု အဘန်တလဲလဲ တောင်း၍သောက်သော်။ များစွာသောသေဂက်ခြင်းသည်ဖြစ်သတည်း။ တဘန် တောင်းပြန်သည်ရှိသော် ကုန်ခဲ့ပြီဟုဆို၏။ ထိုလူလင်လည်း လက်စွပ်ကိုချတ်၍ ဝယ်စေ၏။ မိုးအချုံးသောက်ကြ၍ အလွန်ယစ်ပြီးသော်။ နိသောမျက်စိ

ဖြင့် တုန်လှုပ်မြည်တမ်းလျက် အိမ်သို့သွား၍အိပ်၏။ အဘပုဏ္ဏားလည်း သေ သောက် သော အ ဖြစ် ကို သိ ၍ အယစ်ပြယ်ပြီးသော်၊ ချစ်သား၊ အဘ ့ ကြောင့် မအပ်မရာသောအမှုကိုပြုသနည်း။ငါတို့သောင့်ယှဉ်အမျိုးဖြစ်သောသူသည် သေမသောက်အပ်။ နောက်နောင် ဤသို့မပြုပါလင့်ဟုဆို၏။ လုလင်လည်း၊ဘခင်၊အသို့ဆိုသနည်း။ဤသို့ကောင်းသော အရာသာကို ငါမရေးတာင်းရချေသည်ဟုဆို၏။အဘလည်း"အဘန်တလဲလဲ တောင်းပန်၏။ သားလည်း မကြည်နိုင်ဟုဆို၏။ ထိုနောင်မှ ပုဏ္ဏားလည်း ဤသို့ကျင့်သည်ရှိသော် ငါတို့အမျိုးအနွယ်လည်း ပြတ်လတ္တံ့။ ဥဿာပျက်စီးခြင်းသို့လည်း ရောက်လတ္တံ့ဟုကြံ၍။ ။မာဏဝအဘိရူပေါသိ၊ ကုလေဇာတောသိ သောဘွဆေယျ။ နံ တွံအရေဟာသိတာတာ၊ အဘက္ခံဘာဂူယေတဝေ။။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့်ဆုံးမ၏။ ။မာဏဝ၊ လုလင်ငယ်ဖြစ်သော။တာတ၊ချစ်သား။ တွံ၊ချစ်သားသည်။အဘိရူပေါ၊ အလွန် အဆင်းလှသည်လည်း။အသိ၊ဖြစ်၏။ သောဘွိယော၊ သောဘွိယဖြစ်သော။ကုလေ၊ အမျိုးဌ။ ဇာတော၊ ဖြစ်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တာတ၊ချစ်သား။ ဘွံ၊သင်ချစ်သားသည်။အဘက္ခံ၊ မစားမသောက်အပ်သည်ကို။ဘာဂူယေတဝေ၊စားသောက်ခြင်းငှါ။ နအရေဟာသိ၊မထိုက်။ ။ အဓိပ္ပါယ်ကား။ချစ်သား၊ ချစ်သားသည် အာရောင်အဆင်းလည်းလှ၏။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော သောဘွိယာဇာတ်ဌလည်း ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် အရောင်အဆင်းမှဲ့၍လည်းချစ်သားမသေဘိကောင်း။အမျိုးမှဲ့၍လည်း ချစ်သားမသောက်ကောင်း ကြဉ်ဘိဟူလို့သေး။ ။ဤသို့ဆုံးမပြီး၍ ချစ်သားကြဉ်ဘိ။မကြဉ်သည်ရှိသော်။ဤအိမ်မှဌင်း၊ဤမြို့မှဌင်း၊ဤတိုင်းမှဌင်း နှင်ထုတ်အံ့ဟုဆို၏။ လုလင်လည်း ဤသို့ နှင်ထုတ်သော်လည်းနှင် ထုတ်ရတော့မည်သာ။ ငါသေကိုကြဉ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟုဆိုဦး၍။ ။ ရသာနည်ကဆံ့တံ၊ ကသ္မာမံကွံနိဝါရယေ၊ သောဟံတဇ္ဇကမိသာမိ၊ ယဇ္ဇလစ္ဆာမိဇဒိသံ။ ။သောစာဟံနိဇ္ဇတိသာမိ၊ နတောဝစ္ဆာမိသန္တိကေ။ယသမေဒသနေနတွံ၊နာဘိနန္ဒသိဖြာဟ္မဏာ။ ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ဖြာဟ္မဏာ၊ဘခင်ပုဏ္ဏား။ ဇတံ၊ဤသေသည်။ရသာနုံ၊အရသာတို့တွင်။အညတရံ၊ တခုသောအရသာသည်။ ဟောတိ၊၏။ကသ္မာ၊ အဘ ဉ်ကြောင့်။မံ၊ငါ့ကို။ကွံ၊ ဘခင်သည်။နိဝါယယေ၊ မြစ်ဘိသနည်း။ ဖြာဟ္မဏာ၊ ဘခင်ပုဏ္ဏား။ယောအဟံ၊ အကြင်ငါသည်။ ယဇ္ဇ၊ အကြင်

အရပ်၌။ ဧနိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသောအရသာကို။ လစ္ဆာမိ၊ ရဏ်။ တာဥ္ဇ၊ ထိုအရပ်သို့။ သောအဟံ၊ ထိုင်၏သည်။ ဂမိဿာမိ၊ သွားလေအံ့။ ။ပြာဟ္မဏာ၊ ဘခင်ပဏ္ဍား။ တွံ၊ ဘခင်သည်။ ယာဿမေ၊ အကြင်ငါ့အား။ ဒဿနေန၊ မြင်သဖြင့်။ နာဘိနန္ဒိဿိ၊ မနှစ်သက်။ သောအဟံ၊ ထိုင်၏သည်။ တော၊ ဘခင်ဏ်။ သဉ္ဇနေကော၊ အထံ၌။ နစ္စာမိ၊ မနေပြီ။ နိဗ္ဗတိဿာမိ၊ ထွက်တော့အံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ဘခင်၊ ဤသေသည်။ အင်္ဂန်၊ အချည်၊ အင်္ဂါး၊ အစပ်၊ အချိုး၊ အဝန်၊ အဆိပ်ဟူသော ခုနစ်ပါးသောအရသာတို့တွင် အကျုံးဝင်သော တခုသော မြတ်သောအရသာပေတည်း။ အဘာ ကြောင့် ဘခင်မြစ်ဘိသနည်း။ အကြင်အရပ်၌ ဤသေကိုငါရဏ်။ ထိုအရပ်သို့သွားအံ့။ ဘခင် ငါ့ကိုမြင်သဖြင့် မနှစ်သက်။ ထိုကြောင့် ဘခင်အထံ၌ ငါမနေပြီ။ ထွက်သွားတော့အံ့ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ဆိုဦး၍ ထိုလူလင်လည်း။ ငါသေကိုကြည့်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်။ ဘခင်အလိုရှိတိုင်း ပြုကာမူဟုဆို၏။ ပဏ္ဏားလည်း သင်ငါတို့ကို စွန့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ငါတို့လည်း သင့်ကို စွန့်ရချေတော့မည်ဆိုဦး၍။ ။အင်္ဂါအညောဝါဒါယာဒေ၊ပုတ္တလစ္ဆာမ မာဏာဝ။ တွဉ္စ ဇမ္မဝိန ယာသဲ၊ ယတ္ထ ပတ္တံနတံသုဏော။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။မာဏာဝ၊လုလင်။ဒါယာဒေ၊အမွေခံထိုက်ကုန်သော။ အညောဝါ၊ တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ပုတ္တော၊သားတို့ကို။ အင်္ဂါ၊စင်စစ်။ လစ္ဆာမ၊ရကုန်အံ့။ဇမ္မ၊ ယုတ်သောသား။ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ပတ္တံ၊ ရောက်သော်တံ သင့်ကို။ နသုဏော၊ ငါတို့မကြား‌ကုန်။ တာဥ္ဇ၊ထိုအရပ်သို့။ တွဉ္စ၊ သားယုတ်သည်လျှင်။ ဝိနယာသဲ၊ သွားပါလော။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ သင်ငါတို့ အာဏာကိုဆန်၍။ အမျိုးစဉ်ဆက် မကျင့်ရာသော အကျင့်ကို ကျင့်သည်ဖြစ်သောကြောင့်။ ငါတို့အသက်ရှည်ကာ အမွေကို ခံထိုက်သောသားတပါးရမည်ကိုကား။ မည်သည့်အရပ်၌ သင်ရှိ၏ဟု ငါတို့မကြား။ထိုအရပ်သို့သွားပါလော။ ယုတ်သောသား။ သင့်ကို ငါတို့ စွန့်တော့သည်ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ဆိုပြီးမှ အဘာပုဏ္ဏား‌လည်း တရား သူကြီးသို့ခေါ်၍ အဆုံးအဖြတ်ကိုခံပြီးသော်။ သားအဖြစ်မှကင်းစေ၍ နှုတ်ထုတ်လေ၏။ ထိုလုလင်လည်း အခါတပါးလသော် ကိုးကွယ်ရာမရ အထီးကျန်၍။ ပုဆိုးကြမ်းစုတ်ပတ်လျက် ခွက်လံက်စွဲ၍ တောင်းရမ်းလှည့်ပတ်သဖြင့် သေလေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဆောင်၍ ကာဠဟတ်လည်း၊ ရှင်မင်းကြီး၊အကယ်၍ အကျွန်ုပ်စကားကိုမနာအံ့။ ဤလုလင်ကဲ့

သို့ ရှင်မင်းကြီးကို နှုတ်ထုတ်ကုန်အံ့ဟုဆိုဦး၍။ ။ဧဝမေဝတုံရာဇ၊ ဒိပဒိန္ဒသုကောပ်မေ၊ ပဇ္ဇာဇေသဿ တံရဉ္ဉာ။ သောဏ္ဍံမာဏဝကံယထာ။ ။ဟူသော၀ါထာကိုရွတ်၏။ ။ဒိပဒိန္ဒ၊အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော လူတို့၏အရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ ရာဇ၊ ရှင်မင်းကြီး။ တုံ၊ရှင်မင်းကြီး သည်။မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ ဝစနံ၊စကားကို။ ယုဇ္ဈာဟိ၊နာလော့။သောဏ္ဍံ၊ သေသောက်ကြူးသော။မာဏဝကံ၊ လူလင်ငယ်ကို။ ပဇ္ဇာဇေသဿ ယထာ၊ နှုတ်ထုတ်ကုန်သကဲ့သို့။ဧဝမေဝ၊ဤအတူပင်းလျင်။ တံ၊ရှင်မင်းကြီး ကို။ ရဉ္ဉာ၊တိုင်းနိုင်ငံမှ။ပဇ္ဇာဇေသဿ၊နှုတ်လကုန်အံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ရှင်မင်းကြီး၊ ဤအကျွန်ုပ်ဆောင်သော ပုံပြင်ကို နှုလုံးသွင်း၍ အကျွန်ုပ်စကားကို နာတော်မူပ။။ မနှာသည်ရှိသော် သေသောက်ကြူးဖြစ်သော လူလင်ငယ်ကို နှုတ်ထုတ်သကဲ့သို့။ဤကာသိတိုင်းမှရှင်မင်းကြီးကို နှုတ်ထုတ်လကုန်အံ့ဟူလိုသော်။

၁၅။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် နတ်သို့းကိုမရ၍ အသေခံသော သုဇာတသူကြွယ်၏ပုံကိုထုတ်ဆောင်၍ လူသားမှ မကြဉ်နိုင်ကြောင်း ငြင်းပယ်ခြင်း။

ဤသို့သျှင် ကာဠဟတ္ထိသည် ပုံဥပမာဆောင်၍ ဆိုငြားသော်လည်း မင်းကြီးသည် ကြဉ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား။ တပါးသောအကြောင်းကိုဆောင်၍ပြပြန်လိုသောကြောင့်။ ။သုဇာတောနာမနာမေန၊ဘာဝိတတ္တာနဿာဝကော။ အန္ဆရံကာမယာန်္ကာ၀၊ နသောဘုဉ္ဇိ နသောဝိဝိ။ ။ကုဿဇ္ဇေန္ဒဇကမာဒါယ၊ သမုဒ္ဒေ ဥဒကံမိနေ။ ဇံမာနုသကာကာမာ၊ ဒိဗ္ဗကာမာနသန္တိကေ။ ။ဧဝမေဝ အဟံကာဠ၊ဘုတ္တာဘက္ခံရသုဘူမံ။ အလဒ္ဓါမာနုသံမံသံ၊ မညေဟိသာမိဇိဝိတံ။ ။ဟူသော၀ါထာကိုရွတ်၏။ ။ကာဠ၊ကာဠဟတ်။ဘာဝိတတ္တာနံ၊ပွါးစေအပ်သောစိတ် ရှိကုန်သော။ ပဉ္စင်္ဂသိ သတ္တာနံ၊ ငါးရာသောရဿေတို့၏။ သာဝကော၊ တပည့်ဖြစ်သော။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။သုဇာတောနာမ၊ သုဇာတအမည်ရှိသော်။ ပေသာကုဋုမ္ဗိကော၊ အကြင်သူကြွယ်သည်။ အဏ္ဍိ၊ရှိ၏။သောကုဋုမ္ဗိကော၊ ထိုသူကြွယ်သည်။ အန္ဆရံ၊ နတ်သို့းကို။ ကာမယာန်္ကာ၀၊ လိုချင်သည်ဖြစ်၍လျှင်။ နဘုဉ္ဇိ၊ စားလည်း မစား။

သော၊ ထိုသူကြွယ်သည်။ နပိဝိ၊ သောက်လည်းမသောက်။ ။ကာဠ၊ ကာဠဟတ်။ ကုသဂ္ဂိန၊သမန်းမြက်ဖျားဖြင့်။ ဥဒကံ၊ရေကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ သမုဒ္ဒေ သမုဒ္ဒရာဒ္ဓိ။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ မိနေယျထာ၊ နှိုင်းရှည့်သကဲ့သို့။ ဇဝံ၊ ဤအတူဂုဏ်း။ မာနွဲသကာ၊ လူဒ္ဓိဖြစ်ကုန်သော။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ဒိဗ္ဗကာမာနံ၊ နတ်ဒ္ဓိဖြစ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့၏။ သန္တိကေ၊အထံဒ္ဓိ။ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ။ကာဠ၊ ကာဠဟတ်။ ဇဝမေပ၊ဤအတူဂုဏ်းလျှင်။ အဟံ၊ငါသည်။ရသုဘ္ဘံ၊ အရသာတကာတို့ထက်မြတ်သော အရသာရှိသော။ ဘက္ခံ၊ အစာကို။ ဘုတ္တာ၊ စားဦး၍။မာနွဲသံမံသံ၊ လူသားကို။ အလဒ္ဓါ၊မရခြင်းကြောင့်။မေ၊ငါ၏။ဇိဝိတံ၊အသက်ကို။ ဟိသာမိမညေ၊စွန့်ရအံ့သည်တဈား။ ။ဤဒ္ဓဝဂ္ဂ်ကား ရှေးသုဇာတာဝတ္ထုနှင့်အတူ။ ။အဒ္ဓိပ္ပါယ်ကား။ ကာဠဟတ်၊ ငါပုံဆိုမည်၊ သင်နားထောင်။ဗျာန်အဘိညာဉ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော ငါးရာသောထိုရဿတို့၏ ဒါယကာဖြစ်သော သုဇာတသူကြွယ်သည်။ သပြေသီးကိုစားသောအခါမှစ၍ ထိုရဿတို့ အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုန်းပေးလာမြဲမလာသည်ရှိသော်။ သခင်တို့ အဘယ်အရပ်သို့ သွားလေသနည်း။ စုံစမ်းအံ့ဟု ဥယျာဉ်သို့သွားလေ၏။ထိုအခါဒ္ဓိ ရဿတို့လည်း ဟိဝဝန်ကာလာ၍ ထိုဥယျာဉ်ဒ္ဓိ နေမြဲနေကုန်၏။ သုဇာတသူကြွယ်လည်း ရဿတို့ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချဉ်းကပ်လာ၍ အကြီးဖြစ်သောရဿအထံဒ္ဓိ တရားနာ၍နေ၏။ ရဿလည်း နေဝင်လျှင်ကာလတန်ဖြိသွားတော့ဟုဆို၏။သူကြွယ်လည်း ယခုနေ့ အကျွန်ုပ်အိပ်တော့မည်ဟုဆို၍ သခ်ိမ်းတွင်းသို့ဝင်၍အိပ်၏။ သန်ခေါင်အခါဒ္ဓိ သိကြားမင်းသည် နတ်အပေါင်းခြံရံလျက်။နှစ်ကုဋေငါးသန်းသော ကိုယ်လုပ်တို့နှင့်တကွ အလုံးစုံသော သခ်ိမ်းကို ထွန်းပစေလျက် ရဿတို့ကိုရှိခိုးလာ၏။ သူကြွယ်လည်း အဘယ်အရောင်နည်းဟု သခ်ိမ်းပေါက်ဖြင့်ကြည့်၏။ နတ်သိုးအပေါင်းခြံရံလိုက်လာသော သိကြားမင်းကိုမြင်၍။ နတ်သို့တို့ကိုကြည့်သည်ရှိသော် ထိုနတ်သို့တို့ဒ္ဓိ တပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သိကြားလည်း တရားနာ၍သွားလေ၏။ သူကြွယ်လည်း မိုးသောက်လျှင် အရှင်ဘုရားတို့၊ ညဉ့်အခါဒ္ဓိရှိခိုးလာသည် အသူနည်းဟုမေး၏။ ရဿတို့လည်း သိကြားဟုဆိုပေ..၏။ထိုသိကြားကိုခြံရံ၍နေသောသူတို့သည် အဘယ်အမဲည်ရှိသနည်းဟုမေးပြန်၏။ ဒေဝဆရာအမည်ရှိ၏ဟုဆိုကုန်၏။ သူကြွယ်လည်း ရဿ

အပေါင်းကိုရှိခိုး၍အိမ်သို့သွားလေ၏။သွားသော ဒေ ဝအခါမှစ၍အန္ဓရာမေ ဒေထ၊အန္ဓရာမေဒေထ၊ဟု မြည်တမ်း၏။အဆွေအမျိုးအပေါင်းလည်း ဘုတ်ဝင်သည်ဟု လက်ဖျစ်တီးကုန်၏။ သူကြွယ်လည်း သည်အန္ဓရကို ငါမလို။ ဒေဝန္ဓရကိုသာလိုသည်ဟုဆို၏။ အဆွေအမျိုးတို့လည်း မိမိ မယားကိုငှင်း၊ အရောင်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကဏ္ဍသည်မတို့ကို ငှင်း၊ ဝတ်စားတန်ဆာဆင်၍ ဒေဝန္ဓရဟုပြုကုန်၏။ သူကြွယ်လည်း ဤသူဒေဝန္ဓရမဟုတ်၊ ဘီလူးမတို့တည်း။ ဒေဝန္ဓရကိုသာ ငါလိုသည်ဟု အစာအရေမယူ မြည်တမ်း၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ အဘ ၄ ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ကာဠဟတ်။သမန်းဖြက်ဖျားဖြင့်ရေကို ယူ၍ သမုဒ္ဒရာရေနှင့် နှိုင်းရဉ်သကဲ့သို့၊ ထိုအတူငှင်း။ လူ၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့၏အထံ၌ ဥပမာအ ဖြစ်ဖြင့်မလောက်။ ထိုကြောင့် သုဇာတသူကြွယ်သည် တပါးသော မာတုဂါမကိုမမှတ်မှု၍ နတ်သို့းကိုသာတောင့်တ၍သေလေ၏။ ဤအ တူငှင်း ငါလည်း အရသာတို့ထက်လွန်မြတ်သော အရသာရှိသော် လူသားကို မစားရသည်ရှိသော် ငါ့အသက်ကို စွန့်ရအံ့ဟူလိုသော်။

၁၆။ ကာဠဟတ်စစ်သူကြီးသည် ဇာတ်တူသားကိုစားသဖြင့် ပျက်စီးသော ရွှေဟာသ်္ဍာတို့၏ပုံကိုဆောင်၍ လူသားမှကြဉ်ရန် တားမြစ်ခြင်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ကာဠဟဉ္ဇင်လည်း။ ဤမင်းကြီးသည် အလွန် လျင် အရသ်ာ၌ မက်မောခြင်းရှိ၏။ မိမိသဘောတူ ဇာတ်တူသားကို စား၍ ကောင်းကင်သွားသော် ရွှေဟာသ်ာတို့သေ၍လည်း ပျက်စီးကုန် သေး၏ဟု ထိုအကြောင်းကိုဆောင်၍ပြလိုသောကြောင့်။ ။ယဒထာပိ တေဓတရံဉာ၊ဟံသာဝေဟာယသံဂမာ။အာဘုတ္တပရိဘောဂေန၊သဗ္ဗေ အဉ္ဇာတ္ထတံဂတာ။ ။ဇဝမေဝတုဝံရာဇ၊ဒိပဒိန္ဒသုဏောဟိမေ။အာဘက္ခံ ရာဇာဂွသိ၊ တာသ္ဝါပဇ္ဇာဇယာန္တံတံ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ် ၏။ ။ဒိပဒိန္ဒ၊အခြေနှစ်ချောင်းရှိသောလူကို အစိုးရသော။မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ ဓတရဋ္ဌာ၊ ဓတ်ရဋ္ဌအမျိုးဖြစ်ကုန်သော။ ဝေဟာယသံ ဂမာ၊ကောင်းကင်၌သွားသော့အလေ့ရှိကုန်သော။ယေဟံသာ၊အကြင်

ဟာသ်ာတို့သည်။အခွထိသန်္ဘီ၊ရှိဂုန်ဏ်။သဗ္ဗေ၊အလုံးစုံဂုန်သော။ တောဟုံသာ၊ထိုဟာသ်ာတို့သည်။အဘုဘ္ဘပရိဘောဂေန၊ မစားအပ်သောအစာကိုစားသောကြောင့်။ အန္တရာတံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂတာပယာထာပိ၊ ရောက်ဂုန်သကဲ့သို့လည်း။ ၉၀မေဝ၊ ဤအတူဂုင်းလျှင်။ ဒိပဒိန္ဒ၊အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော လူတို့၏ အံ့ရှင်ဖြစ်တော်မူသော။ပဟာရာဇ၊ ရှင်မင်းကြီး။တုဝံ၊ရှင်မင်းကြီးသည်။အဘက္ခံ စားအပ်သော အစာကို။ဘက္ခေသိ၊စားဘိ၏။တသ္မာ၊ထိုကြောင့်။တံ၊ရှင်မင်းကြီးကို။ရဉ္ဉာ၊ တိုင်းနိုင်ငံမှ။ ပဗ္ဗာဇပေန္တိ၊နှင်ထုတ်လေ့ဂုန်အံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။အရှင်မင်းကြီး၊ကမ္ဘဓိဒ္ဓိတန်းခိုးရှိ၍ ကောင်းကင်ဒ္ဒိသွားသော အလေ့ရှိသော တောရဉ္ဇအမျိုး ရွှေဟာသ်ာတို့သည်၊ မစားအပ်သော မိဓိအမျိုးတူအသားကို စားသောကြောင့် အလုံးစုံပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဂုန်သကဲ့သို့။ ဤအတူဂုင်း။ အရှင်မင်းကြီးလည်း မစားအပ်သော အမျိုးတူအသားစားဘိ၏။ ထိုကြောင့် ရှင်မင်းကြီးကို တိုင်းနိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်အံ့ဟူလိုသော်။ ။ ဤအကြောင်း အသို့နည်းဟူမူကား။ ရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ် ပုံဆိုဦးအံ့။ နားတော်ထောင်။ လွန်လေပြီးသောအခါ စတ္တဂုဠ်တောင်ရွှေလိုဏ်တွင် ကိုးသောင်းသော ဟာသ်ာတို့သည် နေဂုန်၏။ထိုဟာသ်ာကိုသည် မိဃ်းလေးလပါတ်လုံး ထိုဏ္ဍလိုဏ်မှ မထွက်ကုန်။ အဘဉ်ကြောင့် နည်းဟူမူကား။ ထိုဟာသ်ာတို့သည် အကယ်၍ထွက်ငြားအံ့။ မိဃ်းရည် ပြည့်သောအတောင်တို့ဖြင့် ပျံခြင်းဂါမတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာဠ် ကျ၍သေကုန်ရာ၏။ ထိုကြောင့် မထွက်ကုန်။ ထိုဟာသ်ာတို့သည် မိဃ်းလန်းလတ်သော် ဇာတသရဒ်ဂိုင်မှ အလိုလိုပျောက်သော သလေးနှံတို့ကို ချီ၍ သယ်၍ ရွှေလိုဏ်အပြည့်သိုဖြိုး၍ ထို့သလေးကို သာစား၍ မိဃ်း လေး လ ပတ် လုံး နေကုန်၏။ ထိုလိုဏ်အဝဠ် ရထား လှည်းဘီးမျှလောက်သော ပင့်ကူသည်ရှိ၏။ ထိုပင့်ကူသည် နွားချည်ကြိုးရှိလောက်သော မိမိချည်မျှင်ဖြင့် တလတထပ် ထိုလိုဏ်ဝကိုတန်း၏။ဟာသ်ာအပေါ်င်းလည်း ထိုနိကွန်ရက်ကိုဆုတ်ဖျက်စီမ့်သောဌါတရသော ဟာသ်ာလုလင့်အား နှစ်ဘို့သော အစာကိုပေးကုန်၏။ ထိုဟာသ်ာလုလင်လည်း မိဃ်းစဲပြီးသော် ရွှေဖျားသွား၍ ထိုကွန်ရက်ကိုဆုတ်ဖျက်၏။ ဟာသ်ာအပေါင်းလည်း ထိုအကြောင်းဖြင့် ထွက်၍ ကျုံကုန်၏။ ။တပါးသောအခါ၌ တဗ္ဗူကား မိဃ်းသည် ငါးလပတ်လုံးရွာဘိ၍၊

ခန့်ထားသော အစာကုန်ခဲ့ပေသည်။ ဟာသ်ာအပေါင်းတို့သည် အညှိ အညွှတ်ကြံကြကုန်၍။ ငါတို့အသက်ရှင်က အဉာကို ရမည်ကိုကားဟု အဉာကို အလျှင်စားကုန်ဏ်။ အဉာကုန်လျှင် သားငယ်မျှားကိုစားကုန်ဏ်။ သားငယ်မျှားကုန်လျှင် ဟာသ်ာအိုကို စားကုန်ဏ်။ ထိုသို့ စားကုန်စဉ် ငါးလေ့လျှင်မိစဉ်းစဲ၍ပင့်ကူလည်းကွန်ရံက်ငါးထပ်ဘွဲ့မိဏ်။ဟာသ်ာတို့ လည်း ပိမိနှင့်ဇာတ်တူသော အစာကိုစားမိသောကြောင့် ခွန်အားကုန်ခဲ့ဏ်။ ရိက္ခာထမ်းပိုးရသော ဟာသ်ာလုလင်လည်း လေးထပ်သော ကွန်ရက်ကိုဖျက်လျှင် အားကုန်ခဲ့၍။ ငါးထပ်မြောက်သော ကွန်ရက်၌ ငြိဏ်။ ပင့်ကူလည်း ထိုဟာသ်ာလုလင်ဏ် ဦးခေါင်းကို ထွင်း၍ သွေးကို သောက်လေဏ်။ထိုနောင် အလုံးစုံသော့ဟာသ်ာတို့သည်လည်း ဤအတူ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၍ ဓတရဋ္ဌဟာသ်ာမျိုးပြတ်လေကုန်ဏ်။ထိုဟာသ်ာတို့သည် မစားအပ်သော ပိမိနှင့်ဇာတ်တူအသားကိုစား၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ရှင်မင်းကြီးလည်း မစားအပ်သော ပိမိနှင့်ဇာတ်တူသောအသားကိုစား၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်လတ္တံ့၊ကြဉ်ဘိ။ ရှင်မင်းကြီး၊ မကြဉ်သည်ရှိသော် ဤပြည်သူအပေါင်းတို့သည် ရှင်မင်းကြီးကို နှိုင်ထုတ်လကုန်အံ့ဟု ကာဋ္ဌဟာတို့ဆို၏။

၁၇။ စစ်သူကြီး ကာဋ္ဌဟာတ်သည့် ပိမိအရှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ အကျိုးစီးပွါးကို ကျင့်ရာ၌ နှိုင်းရည်ထုတ်ပြသော သုပတ္တကျိုးမင်းဇာတ်ဝတ္ထု၊။

ဤသို့ အစဉ်ထူးထူးသော ပုံနည်းနှံ့ ဆောင်၍ ကာဋ္ဌဟာတို့ ဆိုသည်ကား။ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖို၍နေသော ရှစ်သောင်းသော ကျိုးဏ် အရှင်ဖြစ်သော သုပတ္တကျိုးမင်းဏ် သုဗဿာအမည်ရှိသော မိဘုရားသည် ဗာရာဏသီမင်းကြီးဏ် စားတော်၌ ချင်ခြင်းဖြစ်၍။ ကျိုးမင်းနှုလုံးမသာ ကြံစည်လျက်နေသည်ကိုဖြင်၍။ သုမုခအမည်ရှိသော စစ်သူကြီးသည် အကြောင်းကိုမေး၍ ကြားလျှင်၊ အရှင်ဖြစ်သော ကျိုးမင်းထံ၌ မိမိ အသက်ကိုနှင်းခဲ့၍။ကျိုးအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍။ရှစ်ယောက်သော ကျိုးသူရဲတို့နှင့်တကွ မင်းကြီး စားတော်တင်အံ့သောအခါကိုငံ့လျက် လေးယောက်သောသူရဲကား စားတော်ကိုချို၍၊ လေးယောက်သော

သူရဲကား အမဲကိုချီ၍ ငါတို့သခင်ကိုလုပ်ကျွေးကုန်။ ငါကား အသက်ကို စွန့်၍ အိုးခွက်ကို ချမည်ဟု စီရင်၍ စားတော်မင်းရင်ပြင်သို့ရောက်လျှင် စားတော်သည် ရင်၌နား၍ နှာခေါင်းကိုထိုးဆွပ်၍ မျက်နှာကို အတောင်ဖြင့်ပုတ်၍ စားတော်အိုးခွက်ကို ကျစေသည်ကို ပြာသာဒ်မ၌ စကြံသွားစဉ် မင်းကြီးဖြင့်၍ ကျိုးကိုသာ မိအောင်ဘမ်းဟု အသံပေးလျှင်။ ဆိုင်းနှင့်တကွ စားတော်အိုးခွက်ကိုပစ်ချ၍ ကျိုးကို ဘမ်း၍ မင်းကြီးအား ဆက်သည်ရှိသော်။ ငါ့ကိုလည်းမရက်။ စားတော်သည်ကိုလည်း အနာဖြစ်အောင်၊ အိုးခွက်ကိုလည်း ကဲ့အောင်၊ အသက်ကိုလည်းမစောင့်၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပြုတိသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ သုပတ္တ ကျိုးမင်း၏ စစ်သူကြီးအဖြစ်ကိုဆို၍။ သုဗဿသာ ကျိုးမိဘုရားသည် မင်းကြီးစားတော်၌ ချင်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မင်းကြီးနှလုံးမသာ ကြံစည်ရာသည်ကိုမြင်၍။ အရှင်ဖြစ်သော မင်းနှစ်ပါး၌ အသက်ကိုနှင်းခဲ့၍လာသော အကြောင်းကိုဖြန်လိုသောကြောင့်။ ။ ဗာရာဏသိ မဟာရာဇာ၊ ကာကရာဇာ နိဝါသကော။ အသိတိယာသဟသေဟိ၊ သုပတ္တော်ပရိဝါရိတော။ တာသဒေါဟဋ္ဌနိဘရိယာ၊ သုဗဿဘက္ခိသုမိဿ္ဆာသိ၊ရညော မဟာနသေပက္ကံ၊ ပစ္စဋ္ဌံရာဇာ၊ တောဇနံ။ ။တေသာဟံ ပဟိတော ဒူတော၊ ရညောစမ္မိ ဣဓဂတော။ ဘတ္တံအပစိတိံကုဗ္ဗံ နာသာယမကာရံဝဏ်ဆံ။ ။မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်း။ အသိတိယာသဟသေဟိ၊ ရှစ်သောင်းသော ကျိုးတို့သည်။ ပရိဝါရိတော၊ ခြံရံအပ်သော။သုပတ္တော၊ သုပတ္တအမည်ရှိသော။ ကာကရာဇာ၊ကျိုးမင်းသည်။ ဗာရဏသိ၊ ဗာရာဏသိပြည်၌။ နိဝါသကော၊ အမြဲနေသည်။အသိ၊ဖြစ်၏။ ။တာသာ၊ထိုသုပတ္တ ကျိုးမင်း၏။သုဗဿာ၊ သုဗဿာအမည်ရှိသော။ ဘရိယာ၊ မယားသည်။ ဒေါဟဋ္ဌိနီ၊ ချင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ရညော၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ မဟာနသေ၊ စားတော်အိမ်၌။ ပက္ကံ၊ ကျက်သော။ ပစ္စဋ္ဌံ၊ အသီးအသီးမျှားသော အဖိုးထိုက်သော။ ပစ္စဋ္ဌံ၊လောလောသော။ရာဇာဘောဇနံ၊ မင်းစားဘောဇဉ်ကို။ဘ ဏ်ဍံတုံ၊ စားခြင်းငှါ။ဣဆ္ဆာသိ၊ အလိုရှိ၏။ ။မဟာရာဇာ၊မြတ်သောမင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေသံ၊ ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့၏။ ဒူတော၊ တမန်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ရညော၊ စ၊ ငါတို့သခင်မင်းကြီးသည်လည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ပဟိတော၊ စေအပ်သည်။အမှိ ဖြစ်၏။တာသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။

ဇာဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အဟံ၊ အက္ကန်ပ်သည်။ အာဂတောလာ၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ ဘတ္တံ၊ ထမင်းရှင်ကို။ အပစိတိံ ကုဗ္ဗံ၊ ကျိုးနွံခြင်း မြတ်နိုးခြင်းပူဇော်ခြင်းကို ပြုသည်ဖြစ်၍။ ဘဉ္ဇဟာရကာသာ၊ စားတော်သည်၏။ နာသာယာ၊ နှာခေါင်း၌။ ဝဿံ၊ အနာကို။ အကာသုံ၊ ပြုပေ၏။ ။ဤသို့သောစကားကိုဆိုဦး၍။ အက္ကန်ပ်တို့သခင် မင်းနှစ်ပါးတို့၌ အသက်ကို နှင်းခဲ့၍ လာလတ်သည်နှင့်လျော်ကပ်တော်စွာ မိဘုရားအား စားတော်ကို ပို့ရပြီ။ အက္ကန်ပ် နှလုံး၏အလိုသည် အပြီးသို့ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အလိုတော်အတိုင်း စိရင်တော်မူဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ မင်းကြီးသည် အလွန်နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ငါတို့လူဖြစ်သောသူ၌ များစွာသော စည်းဓမ်ချမ်းသာကိုပေး၍ သိမ်းမွေး ဖြည့်တင်းလှည့်ငြားသော်လည်း အရှင်၏အမှု၌ အသက်ကိုစွန့်အံ့သောသူကို အလွန်ရခဲ၏။ ဤကျိုးသည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် မိမိအသက်ကို အရှင်မင်းဖြစ်သော သူတို့၌ စွန့်ပေသည်။ အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏ဟု ထိုးဖြူဖြင့် ပူဇော်သည်ရှိသော် ထိုသိုးဖြူကို မင်းကြီးအား ပူဇော်ပြန်၍။ ဘုရားလောင်းဂုဏ်ကိုဆိုသဖြင့် ဗာရာဏသီ မင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်းကို ခေါ်စေ၍ ဘုရားလောင်း တရားစကားကိုကြားလျှင်။ ဘုံးမင်း စစ်သူကြီး တို့အားမင်းကြီးစားတော်ဖြင့် နေ့တိုင်းလုပ်ကျွေးခြင်း။ ဘုံးအပေါင်တို့အား နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တနေ့ တအမျှဏာချက်သော ထမင်းကို စွန့်ကြဲခြင်း။ ဘုရားလောင်းအဆုံးအမ၌ တည်သဖြင့် အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေး၍ ငါးပါးသောသီလကို ဆောက်တည်ခြင်း။ အာဏာဒါန စွန့်ကြဲခြင်း။အနှစ်ချုနှစ်ရာပတ်လုံး ဘုရားဇလောင်း အဆုံးအမတည်ခြင်း။ ထိုရောအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ပဿအခါ၌ အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏၊ စစ်သူကြီးသည် သာရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏၊ သုဗဿမိဘုရားသည် ရာဟုလမယ်တော်ဖြစ်လာ၏ သုပတ္တာဘုံးမင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိသော သုပတ္တဇာတ်၌ စစ်သူကြီး၏ပုံစံကို မှတ်သားမှတ် မှီသက်သို့ဖြစ်၍ဂုဏ်း။

၁၈။ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည် မိမိအရှင်ဖြစ်ဟု ဒတ်မင်း၏ အကျိုးစီးပွါးကိုကျင့်ရာ၌ နှိုင်ရှည့်ထုတ်ပြ အပ်သော မဟာဟံသဇာတ်-စူဠဟံသ ဇာတ်ဝတ္ထု။

မြတ်စွာဘုရားကို လေးဖြင့် ပစ်သတ်စိမ့်သော်ဌ၊ ဒေဝဒတ်စေသော သုံးကျပ် တံပေါက်သော လေးသမားတို့တွင်၊ ရှေးဦးစွာစေသော် လေးသမားသည် အကျွန်ုပ် မြတ်စွာဘုရားကို ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ထိုရှင်ပင်ဘုရားသည် ကြီးသောအာနုဘော်ရှိ၏ဟုဆိုသည် ရှိသော်။ သင်မချလိုသော် နေလော့။ ငါ့လက်ဖြင့် ငါချမည်ဟုဆို၍။ မြတ်စွာဘုရား ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်ယံတွင် စကြဲ သွား တော် မူ သည် ကို မြင်လျှင် ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်ထိပ်သို့တက်၍။ ပသာဏ်ရားဖြင့် ကြီးလှစွာသော ကျောက်ကိုရိုက်သည်ရှိသော်။ နှစ်လုံးသောတောင်ထွဋ်တို့သည်အညီ အညွတ် လာ၍ခံလာကုန်သဖြင့်။ထိုကျောက်မှ အလွှားစဉ်၍ ခြေတော်၌ သွေးစိမ်းတည်သည်ကို။ ဇီဝကသည် ထားငယ်ဖြင့်ခွဲ၍ သွေးပြည်ကို ထုတ်၍ ဆေးဖြူးလျှင် ကြပတေ့အတိုင်းရှိတော်မူ၍။ ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းခြံရံလျက် မြတ်သောဘုရား၏စံပယ်ခြင်းဖြင့်သွားတော်မူသည် ကိုမြင်လျှင်။ဤသို့ တင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောကိုယ် ရှိသောသူကို လူဖြစ်သောသူသည် မရက်ရောရာ။ နာဠာဂိရိဆင်သည် ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်၏။လူကိုသတ်တတ်၏။ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကျေးဇူးကိုမသိ။ နာဠာဂိရိဆင်ကို သတ်စေအံ့ဟု အဇာတသတ်မင်းကြီးထံသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုပြန်သည်ရှိသော်။ဆင်ထိန်းကိုမင်းကြီးခေါ်၍၊နက်ဖြန် နာဠာဂိရိကို ယစ်အောင်တိုက်၍ ဂေါတမဆွမ်းခံဝင်လျှင် လွှတ်ဟုဆို၍။ နက်ဖြန် နာဠာဂိရိကို အရက်တိုက်၍လွှတ်မည်၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့ နံနက်စောစောက ပြုဘွယ်ကိစ္စကို ကုန်အောင်ပြု၊ ခဲ့ုးမကိုမသွားကုန်လင့်ဟု မြို့၌စည်လည်စေပြီးသော်။ ဒေဝဒတ်သည် မင်းအိမ်မှသက်၍။ ဆင်တင်ကုလ်သို့သွား၍။ ဆင်ထိန်းကိုခေါ်၍။ ငါဖြင့်သောအရာကာ၍ နှိမ့်ဖသောအရာ၌ထားခြင်းငှါ၊ နှိမ့်သောအရာမှသည် ဖြင့်သောအရာ၌ တင်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏။ သင်တို့ စည်းစိမ်ဖြင့် အလိုရှိသည်ရှိသော် နေ့တိုင်းထက်ထမ်းပိုးလွန်၍။ တဆဲ့ခြောက်ဆိုးသော ထက်လွန်သော

သေကိုတိုက်၍။ ဂေါတမလောလျှင် လှံချွန်းတောင်းဖြင့် အဓမ္မကာထွက် အောင် ထိုးဆွ၍။ တင်းကုပ်ကို ဖျက်ဆီးစေ၍။ မာန်နှင့်တကွ လွှတ်ဟု ဆို၏။ ထိုစကားသည် မြို့လုံးပျံသဖြင့်။ ဘုရားတရားသံဃာ၌ မြတ်နိုး သောသူတို့သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ပြီးသော်။ နက်ဖြန် သွမ်းခံဝင်တော်မမူပါလင့်။ အကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းတော်သို့သာ၍သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး ပါမည်ဟု တောင်းပန်သည်ကို ဝန်ခံတော်မမူဦးဘဲ။ နက်ဖြန် နာဠာဂိရိ ကို ဆုံးမ၍။ တန်းခိုးပြာဋိဟာပြ၍။ ဆွမ်းမခံဘဲပြန်အံ့။ ကျောင်းတော်၌ ဆွမ်းဘုန်းပေးခြင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆင်ခြင်တော်မူပြီးမှ။ ထိုဒါယကာတို့ ဘိတ်သောဆွမ်းကို ဘုဏ္ဍာဘောဖြင့် သည်းခံတော်မူ၍။ထိုညဉ့် ပဌမယံ ၌ ရောက်လာသောပရိသတ်အား ဇာရုးဟောတော်မူ၍။ မဇ္ဈိမယံ၌ နဂါး၊ဘီလူး၊နတ်၊ဗြဟ္မာတို့၏အထူးထူးသောပြဿနာကိုဖြေတော်မူ၍ ပစ္ဆိမယံ၌ သုံးဘို့ဘို့၍ တဘို့၌ သီဟသေယျပြုတော်မူ၍။ နှစ်ဘို့ဖြေခံ၌။ ဖလသမာပတ်ဝင်တော်မူ၍။ သုံးဘို့ဖြေခံ၌ မဟာကရုဏာသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍။ ဝေနေယျသတ္တဝါအား သဗ္ဗညုတညာဏ်တည်းဟူသော ကွန်ရက်ကိုဖြန့်၍ ရှုတော်မူရာတွင် နာဠာဂိရိကို ဆုံးမရာ၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သောပရိသတ်တို့သည် အောက်မင် အောက်ဖိုလ်ရလတ္တံ့သည်ကိုဖြင်တော်မူ၍။ရောဂကြီးဟပြည်ထက်ဝန်းကျင် တဆဲ့ရှစ်ရပ်သော ကျောင်းကြီးတို့၌ ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို ငါနှင့်တကွ ရောဂကြီးမြို့သို့ ဝင်စေဟု ရှင်အာနန္ဒာကို မိန့်တော်မူ၍။ များဖြတ်သော သံဃာတော် အပေါင်းခြံရံလျက် ဝင်တော်မူသည်ရှိသော်။ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်သိုသော သဒ္ဓါရှိသော ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်ပြောင်နှင့် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်ဆင်စစ်ထိုးခြင်းဖြစ်လတ္တံ့။ မနွင်းရှည့်ဇာလသောဘုရား၏ စံပယ်ခြင်းဖြင့် နာဠာဂိရိကို ဆုံးမခြင်းကို ရှုကုန်အံ့ဟု ကြံကုန်သည်ဖြစ်၍။ ရတနာသုံးပါး၌ မကြည်သိုကုန်သော ဒိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည်လည်း။ နာဠာဂိရိသည် ကြမ်းကြုတ်၏။ လူကိုသတ်တတ်၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဂေါတမကိုယ်ကို မုန့်မုန့်ညက်ညက် ဖျက်ဆီး၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေလတ္တံ့။ ရန်သူ၏ ပျက်စီးခြင်းကို ဖြင်ရတော့မည်ဟုကြံကုန်သည်ဖြစ်၍။များစွာသောပရိသတ်တို့သည် အိမ်မိုး အိမ်ထွတ် ဘုံပြာသာဒ် အစရှိသည်တို့သို့တက်၍ အပြီးအပြီးရှိကုန်စဉ်။

ဒေဝဒတ်စိရင်တိုင်း လွတ်သည်ရှိသော်။ လူအပေါင်းကို လိုက်လံ မြိမ်းခြောက်လျက်။ ချီသောနာမောင်း။ ရှင်သောနား၊ အမြီးရှိသည် ဖြစ်၍။ မြတ်စွာဘုရားသို့ ရှေးရှုပြေးလာသည်ကိုဖြင်လျှင်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အဘဒ္ဒဖြစ်သော အနုကိဿသည် သားကြီး၏ဝန်ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ် ကိုယ်စားတော်ဆုံးမပါအံ့ဟု ဖလျာက်တောင်းပန်သည်ကို, ၎င်း။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အစရှိသော အသိတိမဟာထေရ်တို့၏ အသိုး အသိုး တောင်းပန်ခြင်းကိုဖြင်း ပယ်တော်မူလျှင်။ အရှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၌ ပြင်းစွာသော ချစ်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် သည်းမခံနိုင်သည် ဖြစ်၍။ ဤဆင်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်စား။ ငါ့ကိုသတ်ပစေဟု ရှေးတော်၌ရပ်သည်ကို သုံးကြိမ်မြောက်တော်မူသော်လည်း မဘဲလိုသည်ကို တန်းခိုးတော်ဖြင့် ဘဲစေသည်ရှိလော်။ တပေါက်သောမိန်းမသည် သားငယ်ကိုချီ၍ ပြေးသည်ကိုလိုက်သဖြင့်။ ဆင် နှင့် မြတ် စွာ ဘု ရား အကြားဒု သားငယ်ကိုချ၍ ပြေးလေသည်ရှိသော်။ အ မိ ကို လွှတ် ၍ သားငယ်သို့ရှေးရှုသွားသည်ကိုမြင်တော်မူလျှင်။နာဠာဂိရိကိုသြဖိသက မေတ္တာဖြင့် နှံ့စေ၍။ ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့်တူသော မြတ်သောအသံ တော်ဖြင့်။ဟယ်နာဠာဂိရိ၊ သူတထူးကိုဘမ်းစိမ့်သော်ငါ တဲ့ခြောက် လှုံးသောသေဖြင့် မယာစ်စေ။ ငါ့ကိုဘမ်းစိမ့်သောဌာသာလျှင် ယာစ်စေ ၏။ ကာရကာမဲ့ မပင်ပန်းစေလင့်။ ဤသို့လာခဲ့ဟု ခေါ်တော်မူသော်။ မြတ်စွာဘုရား အသွင်တော်ကိုကြည့်၍ ထိတ် လန့် ခြင်း ကို ရ သ ဖြင့်။ တန်းခိုးတော်ကြောင့် သေပစ်ပြယ်လျှင်။ ချသောနား၊အမြီး၊နှာမောင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ မြတ်စွာဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်သည်ရှိသော်၊ လက်ျာ လက်ဖြင့် ဦးကင်းကိုသုံးသပ်တော်မူ၍၊ပယ်နှေမှစ၍ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် သည် မဖြစ်လင့်။ မေတ္တာစိတ်ကို ရစေဟု တရားဟောတော်မူလျှင်။ အလုံးစုံသောကိုယ်သည် ဒိတိဖြင့် အခြားမဲ့ပြည့်၍။ တိရစ္ဆာန်မဟုတ် သော် သောတာပန်မဂ်ဖိုလ်ကို ရရာသော တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ဖြင်လျှင်၊များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် ကြောင်ငြာဟစ်ကြွေးခြင်းဖြင့် ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကြပစ်ဖူဇော်သောဦးပေါင်း ဦးရစ်အစရှိသော အထူးထူးသော ရတနာတန်းဆာတို့သည် နာဠာဂိရိကိုယ်ကိုဖြုံ၍အောင် ဖုံးလွှမ်းသဖြင့်။ ထိုကစ၍ ဓနပါလဟူသော အမှည်ကိုရ၍။ ဓနပါလကို ဆုံးမသောပွဲဟုင် ရှစ်သောင်းလေးထောင်

သော ပရိသတ်တို့သည် အကျွတ်တရားရကုန်သည်ရှိသော်၊ မနုပါလကို ပစ္ဆာသိဒ္ဓတည်စေလျှင်။ မြတ် စွာ ဘု ရား ခြေ ဘ ဝါး တော် ဒွ မြှုမုန့်ကို နှာမောင်းဖြင့်ယူ၍ထိပ်ထက်ကြဲပြီးသော်။ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက်နေဝံဆုတ် ဖဲ့ခဲ့၍ မြင်နိုင်ကောင်းသော ဒဿနုပစာရဒ္ဒိ ရှိသော်စွာရှိခိုး၍ တင်းကုပ် သို့ ရှေးရှုပြန်လေလျှင်။ ထိုကစ၍ တစုံတယောက်သောသူကို မညှဉ်း ဆဲ အလွန် ယဉ်ကျေးသဖြင့် နှလုံးတော် အလို ပြီးပြီး သည် ရှိ သော်။ ပူဇော်သောဥာဿသည် ဥာဿာရှင်သို့ရောက်လေလော့ဟု မိဠာန်တော်မူ ၍။ တိတ္ထိအပေါင်းတို့ကို နှိပ်နင်းတော်မူလျက်။ ကြီးစွာသောအောင်ပွဲ သဘင်ရှိသောမင်းကဲ့သို့ သံဃာအပေါင်းခြံရံလျက် ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်သို့ ပြန်တော်မူသည်ရှိသော်။ တာနေ့သဒ္ဒ ရှေးနိဒါန်းဒွဆိုပြီးသော နည်းဖြင့်။ အရှင်အာနန္ဒာ၏ အသက်ကို စွန့်ခြင်းအကြောင်းဖြစ်သော စကားစပ်တွင် ယခုအခါဒွသာ အာနန္ဒာသည် ငါ့ကိုအကြောင်းပြု၍ အသက်ကို စွန့်သည်မဟုတ်။ လွန်လေပြီးသောအခါဒွလည်း သံယမ အမည်ရှိသော ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ ခေမာအမည်ရှိသော မိဘုရား သည်မိုးသေဝံထအခါဒွဖွေဟာသ်ာတရားဟောသည်ဖြင်မက်သဖြင့်။ထိုဒွ ချင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍။ မဤမသာသော အယောင်ဖြင့် အိပ်သည်ကို။ မင်းကြီးလာ၍ ငကျောက်ကုန်းကို သုံးသပ်၍။ မဤကြောင်းကိုမေး၍။ ချင်ခြင်းဖြစ်သော အကြောင်းကိုကြားလျှင်။ကြက်သရေတိုက်မှထွက်၍။ အမတ်အပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍။ မိဘုရားချင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဆို၍။ဖွေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိဖသော ဟသ်ာရှိပေသလော်ဟု မေးသော်။အကျွန်ုပ်တို့ မြင်လည်းမမြင်စဘူး၊ ကြားလည်း မကြားစဘူး ဟု လျှောက်လျှင်။အသူသိပါမည်နည်ဟုမေး၍။ပုဏ္ဏားတို့ သိကုန်ရာ၏ ဟု လျှောက်သဖြင့်။ ပုဏ္ဏားအပေါင်းတို့ကို စည်ဝေးစေ၍ မေးသည် ရှိသော်။လူ၊ဗုဒ္ဓုန်၊လိပ်၊သမင်၊ဥဒေါင်း၊ ဟသ်ာ။ ဤသတ္တဝါခုနစ်ပါးတို့ သည် ဖွေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်၏။ ထိုခုနစ်ပါးတို့ဘွင် ဓတရဋ္ဌဟသ်ာမျိုးတို့သည် ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံ၏ဟု ဗေဒင်လာသော အကြောင်းကိုလျှောံ့ချင် ဝမ်းမြောက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။အဘယ် အရပ်၌ နေကုန်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။နေရပ်ကိုမသိကြောင်းကို ကြားလျှင်။အသူသိကုန်သနည်းဟုမေး၍။မူဆိုးတို့သိကုန်၏ဟု လျှောံသ ဖြင့်။ မူဆိုးအပေါင်းကိုခေါ်၍မေးသော်။ တယောက်သောမူဆိုးသည်

ဟိမဝန္တာဒေါဒ္ဒါ စိတ္တာကုန်းတောင်ရွှေလိုဏ်တွင် နေကုန်၏ ဟု အဆက်
ဆက်သော အမျိုးအနွယ်မှ ကြားဘူးသောအကြောင်းကို လျှောက်လျှင်။
ဘမ်းခဲ့သော အကြောင်းကို သိမည်လောဟု မေး၍ မသိကြောင်းကို
လျှောံသဖြင့်။ပုဏ္ဏားပညာရှိတို့ကိုခေါ်၍။ စိဏ္ဏကုန်းတောင်ခဲ့ရှိကြောင်း
ကိုဆို၍။ရဲအံ့သောအကြောင်းကို မေးသည်ရှိသော်။ သွား၍ဘမ်းသော
ထက် ဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် မြို့ပါးသို့သွေး၍ ဘမ်းရသော် ကောင်း၏ဟု
လျှောံသည်ကို။ အသို့သော ဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် ဘမ်းရအံ့နည်း မေးသည်
ရှိသော်။ မြို့မှ သုံးဂါဝုတ်မျှလောက်သော မြောက်အရပ်၌။ သုံးဂါဝုတ်
အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဇခမာအမည်ရှိသောအိုင်ကို တူးစေ၍ အထူး
ထူးသော ကြာမျိုးဖြင့် ပြည့်စေလျက်။ တစုံတယောက်သောသူကိုမျှ
မချဉ်းကပ်စေမူ၍၊ လိမ္မာသော ဌက်ခတ်သမားတို့ကိုနှင်း၍။ လေးပါး
ဖသော အထောင့်တို၌ ဘေးမဲ့ကြွေးကြော်စေသည်ရှိသော်။ အထူးထူး
သောဌက်တို့သည် အရပ်ဆယ်မျက်နှာမှ စုဝေးလာကုန်အံ့။ ထိုဟာသ်ာ
တို့လည်း ဘေးမရှိခြင်းကို အဆင့်ဆင့်ကြားသဖြင့် လာကုန်အံ့။ထိုအခါ
၌ သားမြီးကြော့ကွင်းဖြင့်ထောင်၍ ယူစေကုန်အံ့ဟု လျှောက်သဖြင့်။
ထိုအတိုင်းစီရင်သော်။ အထူးထူးအပြားပြားသောဌက်အပေါင်းတို့၏
စုဝေးရာဖြစ်၏။ ထိုအိုင်၏ဘေးမရှိခြင်းကို ကြားလျှင် တိဏဟာသ်ာမျိုး
တို့သည် လာကုန်၏။ ထိုနောင် ပဏ္ဍုဟာသ်ာမျိုး။ထိုနောင် မနောသိလာ
ဟာသ်ာမျိုး။ ထိုနောင် သေတဟာသ်ာမျိုး။ ထိုနောင် ပါကဟာသ်ာမျိုးတို့
သည် လာကုန်၍။ ထိုအိုင်၏အကြောင်းကို ဓတရဋ္ဌဟာသ်ာမျိုးတို့သည်
ပါကဟာသ်ာမျိုးတို့တွင်ကြားလျှင်။ထိုအိုင်သို့ သွားချင်သောအကြောင်း
ကို စစ်သူကြီးအားကြား၍။ ဟာသ်ာမင်းကို စစ်သူကြီးပြော်ဂ်သည်
ရှိသော်။လူတို့မည်သည် မျှားသောငါရဲယာယ်ဝေဝစ်ရှိကုန်၏။ ခက်ထန်
သော အာတိုင်အပင်ရှိကုန်၏။ ဥပါတမျှဉ်၌ လိမ္မာကုန်၏။ ဤအိုင်သည်
ရှေးဒွမရှိ။ ယခုမှရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ငါတို့ကို ဘမ်းခြင်းငှါ စီရင်
သဉ်ဖြစ်ရာ၏။ သဘောမဟုတ်ရာ။လူ့ပြည်သို့သွားခြင်းကို သင်တို့ မနှစ်
သက်လျှင် ဟုဖြစ်လျက်။မျှားမဖြင့်လျှင် ဟာသ်ာအပေါင်း တိုက်တွန်းပြန်
သဖြင့်။သုံးကြိမ်စေ့အောင်လျှောံမှ။ငါ့ကြောင့် အဆွေအမျိုးတို့ မကျဉ်း
ကြောင်းကောင်းပေဟု အလိုလိုက်၍။ ကိုးသောင်းခြောက်ထောင်သော
ဟာသ်ာအပေါင်းခြံရံလျက် ထိုအိုင်သို့သွား၍ ချနစ်ရက်မြောက်သောနေ့

တွင်။ခေမာမှုဆိုးသည် ထောင်သောကြော့ကွင်းခွ ဖခြုကိုသွင်းဘိသကဲ့ သို့ သက်မိ၍။ သံပြားဖြင့်ရစ်ဘိသကဲ့သို့ မြဲစွာ ကိုင် သော ကြောင့်။ ကြော့ကွင်းကိုဖြတ်အံ့ဟု ရုန်းသည်ရှိသော်၊ ရှေးဦးစွာ ဖွေအဆင်းနှင့်တူ သော အရေပြတ်၍။နှစ်ကြိမ်မြောက်ရုန်းသည်ရှိသော် ကမ္မလာအဆင်း နှင့်တူသော အသားပြတ်၍။သုံးကြိမ်မြောက်ရုန်းသည်ရှိသော် ညိုသော အဆင်းရှိသော အကြောပြတ်၍။ သုံးကြိမ်လုံးပြုသော်လည်း ခွင့်မရ လျှင်။ မင်းတို့မည်သည် အင်္ဂါနှင့်သဖြင့် မလျော်ပတ်ဟု။ လေးကြိမ် မြောက် ရုန်းသည်ရှိသော် ခြေပြတ်၍ လွတ်ရာလျက် လုံးလမပြုမူ၍။ပြင်းစွာ ဝေဒနာရှိငြားသော်လည်း ယခု ငါဟစ်ကြွေးသည်ရှိသော် ငါ့အဆွေ အမျိုးတို့ထိတ်လန့်၍ အစာမဝ ပျံကုန်သဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ကျ၍ သေကုန်ရာ၏ဟုသည်းခံ၍။ဟာသ်ာအပေါင်းတို့သည်ဝစွာစား၍ ရေကစဉ်းသောအခါ၌ သည်းစွာသောအသံဖြင့် ပြင်းစွာ ဟစ်သည်ရှိသော်။ သေအံ့သောဘေဘဲ၌ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ စိတ်ကုဋ္ဌတောင်သို့ ရှေးရှု သုံးဖြာကဲ့၍ ပုံကြရာတွင်။ စစ်သူကြီးသည် ငါတို့သခင်မင်းကြီးအား ဤဘေးရောက်လေသလောဟု။ ရှေးဦးစွာသုံးသော ဟာသ်ာအပေါင်းကို လိုက်၍ကြည့်သော် မမြင်၍။ အလယ်ထွေး၊ နောက်ထွေးသို့လျှောက်၍ ကြည့်သော်လည်း မမြင်မှ၊ ဤဘေးသည် ငါတို့သခင်အားရောက်သည် မှန်၏ဟု ပြန်၍ကြည့်သည်ရှိသော်။ ကြော့ကွင်း၏နှိုင်ငံသို့ လိုက်ရသဖြင့် သွေး အလိမ်း အလိမ်း ကပ်လျက် ညွှန်အပြင်၌ လျှောင်းသော ဘုရား လောင်းကိုမြင်လျှင်။ မကြောက်လင့်ရှင်မင်းကြီး။ ငါ့အသက်ကို စွန့်၍ ရှင်မင်းကြီးကို ဤဘေးမှ လွတ်စေအံ့ဟု နှစ်သိမ့်. ဖြားယောင်းလျက်။ ကောင်းကင်မှ သက်၍နေသည်ကို။ ကိုးသောင်း ဧခြောက်ထောင်သော ဟာသ်ာအပေါင်းတို့သည် ငါ့ကိုစွန့်၍ ပုံလေ[illegible]နှင်ပြီးလျက်။ တယောက် အာသီးတည်းလာ၍နေလျှာ၏။ မှုဆိုးလာသော် ငါ့ကိုစွန့်၍ ပျံမည်လော၊ မပျံလောဟု စူးစမ်းလိုသောကြောင့်။ ။ဇတောဟံသာပက္ကမန္တိ၊ဝက္ကင်္ဂါ ဘယမေရိတာ။ ဟရိတစဟောမဝဏ္ဏာ၊ကာမံသုမုခပက္ကမ။ ။ဩဟာ ယမံဉာတိဂဏာ၊ ဇကံပါသဝသံဂတံ။ အနပေက္ခမာနာဂစ္ဆန္တိ၊ ကိဇ ကောအဝဟိဿုသိ။ ။ပတေဝပတတံသေဉ၊ နတ္ထိဗန္ဓေသဟာယတာ။ မာအနိစ္စာယဟာပေသိ၊ကာမံသုမုခပက္ကမ။ ။ဟရိတစ။ ဣဿာသော အရေရှိသော။သုမုခ၊သုမုခ၊ ဝက္ကင်္ဂါ၊ကော်က်သောလည်ရှိကုန်သော့။

၎တေဟံသာ၊ ထိုဟာသ်ာအပေါင်းတို့သည်။ဘယာမေရိတာ၊ ကြေဒံခြင်း ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပက္ကမန်၊ ပုံလကုန်ပြီ။ ဟေမဝဏ်ဏာ၊ ရွှေသောအဆင်းရှိသော။ သုမုခ။သုမုခ။ ကာမံ၊ အလိုအလျောက်။ ပက္ကမ၊ ပုံပါလေ။ ။ဟာရိတစ၊ ရွှေသောအရေရှိသော။သုမုခ၊ သုမုခ။ ၎ကံ၊တယောက်အာဘ်းတည်း။ ပါသဝသံ၊ ကြော့ကွင်းနှိုင်ငံသို့။ ဂတံ၊ လိုက်ရသော့။ မံ၊ငါ့ကို။ ဉာတိဂဏာ၊ အသွေအမျိုးအပေါင်းတို့သည်။ ဩဟာယ၊ စွန့်၍။ အနပေက္ခမာနာ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဂန္ဓာဓိတ်၊သွားကုန်ပြီ။ဟေမဝဏ်ဏာ၊ရွှေသောအဆင်းရှိသော။သုမုခ၊သုမုခ။ ၎ကော၊ တယောက်အာဘ်းတည်း။ကိံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ အဝဟိယ့ထိ၊ ကျန်ရစ်ဘိသနည်း။ ။ပတတံ၊ ဟာသ်ာအပေါင်းတို့ထက်။ သေဋ္ဌ၊ မြတ်သော။သုမုခ၊သုမုခ။ပတေဝ၊ ချံပါလေ။ဗန္ဓေ၊နှောင်ဘွဲ့ရာ၌။သဟာယတာ၊အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်သည်။နဉ္ဇ်၊မရှိ။ပတတံ။ ဟာသ်ာအပေါင်းတို့ထက်။သေဋ္ဌ၊မြတ်သော။သုမုခ၊ သုမုခ။အနိစ္စာယ၊ ဆင်းရဲမရှိခြင်းငှါ။ကတ္တုံ။ပြုအပ်သော။ ဝိရိယံ၊ဝိရိယာကို။ မာဟာပေသိ၊ မယုတ်စေလင့်။ကာမံ၊အလိုအလျောက်။ပက္ကမ၊ဘဲလေလော့။ ။ဤသို့ဟာသ်ာမင်းဆိုသောစကားကိုကြား၍။ သုမုခလည်း ဤဟာသ်ာမင်းသည် ငါ၏အဆွေခင်ပွန်းကောင်းအဖြစ်ကိုမသိ။ချစ်ယောင်ပြုသော အဆွေခင်ပွန်းကဲ့သို့မှတ်၏။ဟာသ်ာမင်းအား ငါ၏ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုပြုအံ့ဟုကြံ၍။ ။နာဟံ ဒုက္ခပရတောတိ၊ဓတရဋ္ဌတုဝံဇဟော။ ဇိရိတံမရဏံ ဝါမေ၊တယာသဒ္ဓိံ ဘဝိသ္သတိ။ ။နာဟံဒုက္ခပရတောတိ၊ ဓတရဋ္ဌတုဝံဇဟော။ နမံအနရိယသံယုတ္တော၊ ကမ္မမေယောဇေတု မရဟာသိ။ ။သကုမာရောသခါဏျသ္မိ၊ သစိတ္တော်ဟာသ္မိတေဒ္မိတော။ ဉာတောသေနာပတိတ္ဝာဟံ၊ဟံသာနံပဝရတ္တိမ။ ။ပထံအဟံဝိကတ္တိသံ၊ ဉာတိမန္တော ဇာတောဂတောဂတော။တံဟိတ္ထာပတတံသေဋ္ဌ၊ကိန္နံ ဝက္ခာမိတောဂတော။ ဇာဝပါဏံစဇိသာမိ၊ နာရိယံကတ္တု၊မသာဟော။ ။ဓတရဋ္ဌ၊ ဓတရဋ္ဌမည်တော်ရသော။မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒုက္ခပရတောတိ၊ဆင်းရဲဖြင့်နှိပ်စက်အပ်၏ဟု၊တုဝံ၊ရှင်မင်းကြီးကို။ နဇဟော မစွန့်ရာ။မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ဇိရိတံဝါ၊ ရှင်ခြင်းသည်ဂုဏ်း။ မရဏံဝါ၊ သေခြင်းသည်ဂုဏ်း။တယာ၊ ရှင်မင်းကြီးနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။ ဘဝိသ္သတိ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ဓတရဋ္ဌ၊ဓတရဋ္ဌမည်တော်ရသော။မဟာရာဇ၊မြတ်သော

မင်း။အဟ်၊သည်။ဒုက္ခပရေတောတိ၊ကာဇိကဒုက္ခ စေတသိကဒုက္ခဖြင့် တွေ့အပ်ဏ်ဟူ၍။ တုဝံ ရှင်မင်းကြီးကို။နဇေပေါ၊မစွန့်ပေ။ မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ တွံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ အနုရိယသံယုတ္တော၊ သူတော်သဘော မဟုတ် ယုတ်သည်နှင့်ယှဉ်သော။ ကဖမွေ၊ အမှုန်။ပေါဇေတုံ၊ ယှဉ်စေခြင်းငှါ။ နအရဟာသိ၊မထိုက်။ ။ဟံသာနံ၊ ဟာသ်ာအပေါင်းတို့ထက်။ ပဝရတ္တာမှ၊ အလွန်မြတ်သောမင်းဖြစ်တော်မူသော။မဟာရာဇ၊ရှင်မှင်း ကြီး။ အဟံ၊သည်။တေ၊ရှင်မင်းကြီး၏။ သကုမာရော၊ တပြိုင်နက်ပင် သန္ဓေနေဘော်၊ တကွနက်ဘွားတော် တပေါင်းတည်း ကြီးတော်ဖြစ် သော။သခါ၊ လက်ျာမျက်စိနှင့်တူသော ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော အဆွေ ခင်ပွန်းသည်။အဋ္ဌိ၊ဖြစ်၏။ အပဲံ၊သည်။ တေ၊ ရှင်မင်းကြီး။ သစိတ္တေ စိတ်တော်၌။ ဋ္ဌတော စ၊တည်သည်လည်း။အဿိ၊ဖြစ်၏။ဟံသာနံ၊ ဟာသ်ာ အပေါင်းတို့ထက်။ပဝရတ္တာမ၊အလွန်မြတ်သော မင်းဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ရှင်မင်းကြီး။အဟံ၊သည်။ သေနာပတိတိ၊ စစ်သူကြီးဟူ၍။ ဉာတော၊ထင်ရှား၏။ ။တံ၊ရှင်မင်းကြီးကို။ဟိတွာ၊စွန့်ခဲ့၍။ ဇာတော၊ ဤအရပ်မှ။ဂတော၊သွားသော။အာဘံ၊သည်။ ဉာတိမဇ္ဈေ၊ အဆွေအမျိုး တို့၏အလယ်၌။ ကထံဝိကတ္တိသံ၊ အသို့ပြောရာရှိအံ့နည်း၊ဇာတော ဤ အရပ်မှ။ဂတော၊ သွားသော။အဟံ၊သည်။တေ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ပဝတ္တိံ၊ အကြောင်းကို။ ကိံ၊အသို့။ ဝက္ခာမိ ဆိုရအံ့နည်း။ ပတတံပတန္တာနံ ပုံသောအလွေ့ရှိကုန်သောဟာသ်ာအပေါင်းတို့ထက်။သေဋ္ဌ၊မြတ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ရှင်မင်းကြီး။အဟံ၊ သည်။ဇာတ၊ဤအရပ်၌။ ပါဏံ၊ အသက်ကို၊ စဇိသာမိ၊စွန့်ဇော်အံ့။အနုရိယံ၊သူတော်မဟုတ်သော်အမှု ကို။ကဇ္ဇံ၊ပြုခြင်းငှါ။နဥဿဟေ၊မဝံ့ပြီ။ ။ဤသို့သောစကားကိုဆိုဦး၍။ မူဆိုးလာလျှင် ချစ်ဘွယ်သောစကားကို ဆိုသဖြင့် နူးညွတ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ မူဆိုးလွတ်သော်လည်း အလျင်မသွား၊ဘမ်းကြောင်းကို မေး၍။ ၊အလုံးစုံကြားပြီးသော်၊ ဟာသ်ာမင်း၏ ပညာအာနုဘော်ကို ထင်ရှားစေလိုသောကြောင့်၎င်း၊ မိမိခင်ပွန်းသဘောကို ၊ပြလိုသော ကြောင့်၎င်း၊မူဆိုးအား ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကိုရစေလိုသောကြောင့် ၎င်း၊ မင်းကြီးကို ငဲ်းပါးသောသိလ၌ တည်စေလိုသောကြောင့်၎င်း၊ မိဘုရား၏နှလုံးအလိုကိုပြီးစေလိုသောကြောင့်၎င်း၊ဗာရာဏသီမင်းကြီး အကဲသိုဆောင်စေ၍။ဘုရားလောင်းတရားစကားကိုကြားလျှင်များစွာ

သော ပူဇော်ခြင်း ဖြတ်နိုးခြင်းဖြင့်။ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ တကြိမ် တဘန် ရောက်ပြန်၍။ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆော်တော်မူသော ဖြတ်စွာဘုရား သည်၊ ထိုရောအခါ၌ ဌက်မူဆိုးသည် ယာသုအခါ၌ ဆန္နအမတ်ဖြစ်လာ၏။ ခေမာမိဘုရားသည် ခေမာဘိက္ခုနီမ ဖြစ်လာ၏။ ဗာရာဏသိမင်းကြီး သည် သာရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။ သုမုခစစ်သူကြီးသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ ၏။ ကြွင်းသောပရိသတ်တို့သည် ငါဘုရား ပရိသတ်ဖြစ်လာ၏။ ဓတရဋ္ဌ ဟာသိဝင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော မဟာဟံသဇာတ်၌ စစ်သူကြီး၏ပုံစံကို ဖွဲ့ကား မဖွဲ့။ ဖွဲ့သကဲ့သို့ဖြစ်၍ဂုင်း။ ။ဤနည်းနှင့်တူသော အတိတ်ပဋ္ဌုပ္ပန်အဋ္ဌုပ္ပတ္တိ ရှိသော စူဠဟံသဇာတ်၊ သုဝဏ္ဏဟံသဇာတ်တို့၌ စစ်သူကြီးတို့၏ ပုစံ ကိုကား မဖွဲ့။ဖွဲ့သကဲ့သို့ဂုင်း။ ။

၁၉။ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည်၊ မိမိအရှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အကျိုးစီးပွါးကို ကျင့်ရာ၌ နှိုင်းယှဉ်ထုတ်ပြဒေါသော မဟာဥမင်္ဂဇာတ်ဝတ္ထု။

စူဠနီဗြဟ္မဒတ်မင်းသည့် တရံတယောက်သောမင်း။ တဆဲ့ရှစ်ခေါ ဘာဏီသော စစ်သည်နှင့်တကွ၊ ဝိဒေဟပြည်ကို စစ်ထိုး၍မရလျှင်။သို့နှင့် ဖြားယောင်း၍ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးကို ယူလိုသောကြောင့်။ ကေဝဋ္ဋ ပုဏ္ဏားကို စေလွှာသည်ကို သဘောမှတ်၍။ ဥတ္တရပဉ္စာလသို့ သွားသင့် မသွားသင့်ကို သုခမိန်လေးပါးအား မေးသည်ရှိသော်။ ရှစ်မင်းကြီး၊ ရေဝံလာသောစည်းစိမ်ကိုပုတ်ခတ်၍နှင်ရာသလော။ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး သည်။ ထိုမျှသောမင်းတို့ကိုကား လေးကျွန်းလုံးတွင် ဝိဒေဟရာဇ်မင်း တယောက်သာ ငါနှင့်ဘုန်းလက်ရုံး တန်းခိုးအာနုဘော်တူသည်။သို့နှင့် ထိုက်ပေ၏ဟု ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းခွဲ လှမြတ်သောအဆင်းရှိသောသို့းတော်ကို ပေးလိုက်သောကြောင့်ဆိုသည်။ အလိုတော်သို့လိုက်သော် ကောင်း၏ဟု ဆိုကုန်၍။ ထိုနောက် မဟောသဓသုခမိန်ရောက်လျှင် နှုတ်လန်းသော စိတ်ဖြင့်။ ချစ်သား၊ စူဠနီဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး သို့းတော်ကို ယူအံ့သောဌာ. ဆရာကေဝဋ္ဋ၊သုခမိန်လေးပါး၊ ဤငါတို့ပညာရှိ ရွှေဂေါ်ပေါက်သည် တစိတ်ထည်း ညီကြလေပြီ။ချစ်သား အသို့ပါနည်းဟုမေးသည်ရှိသော်။

ရှင်မင်းကြီး၊ မူဆိုးသည် သမင်ကို တိန်ညင်ဖြင့်ထောင်သကဲ့သို့။ တံငါသည် ငါးကို အစာဖြင့်ထောင်မျှားသကဲ့သို့။ ရှင်မင်းကြီးကို သို့နှင့်မျှား၍ သတ်ရအောင်ကြံသည် မဟုတ်လော ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ငါ့ကိုအထွတ်ဖြစ်သောမင်းသည် သို့ပေးမည်ဟူ၍ စေလွှတ်သည်ကို။ မင်္ဂလာရှိသောစကားကိုကား မဆို။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်နှင့် နှိုင်းရှဉ်၍ မင်္ဂလာမရှိသောစကားကို ဆိုရမည်လောဟု အမျက်ထွက်၍။ ။မယာမေဝဇာလမှသေဇ္ဇမေခါ။ယောဉ်တွေမတွာနိတာသိလသိမှ။ ကိမေဝဘံနင်္ဂလကောဋိဇွေါ။ဝဇွေါ။အဘွာနိဇာနာသိ ယထာပိအညော။ ။ဟေမိလာဘူပုတ္တ၊ ဟယ်တောင်သူသား။ ယောမယံ၊အကြင်ငါတို့သည်။ ဥတ္တွာမဘွာနိ၊မြတ်သောအာကျိုးအကြောင်း စီးပွါးကောင်းတို့ကို။တယံ၊ သင်၌။ လပိမှ၊ပြောမှားချေကုန်၏။ တေမယမေဝ၊ ထိုငါတို့သည်သာလျှင်။ ဇေဋ္ဌမေခါ၊ နွမ်းသောမျက်နှာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဗာလမှသော၊ မိုက်ချေပေါင်ကုန်တကား။ ဟေမိလာဘူပုဘွာ၊ဟယ် တောင်သူသား။အညော၊ ကောဝဠုပဏ္ဍား၊သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ကာမိန်း၊ပကုတ်တို့သည်။ အတ္တာနိ၊ မင်္ဂလာရှိသောအမှုတို့ကို။ ဇာနန္တိယထာဝါ၊ သိကုန်သကဲ့သို့လည်း။ နက်လကောဋိဝဇွေါ၊ ထွန်တုံးစွန်းခွါသာကြီးသော။ ဘွံ၊သင်သည်။အတ္တာနိ၊ မင်္ဂလာရှိသောအမှုတို့ကို။ ကိမေဝဇာနာသိ၊အဘာယ်မှာသိပါအံ့နည်း။ ။ဤသို့ဆဲရေးဦး၍၊လည်ကိုကိုင်ငင်၍ ထုတ်ဗိမ့်သောဌါစေလိုသောကြောင့်။ ။ဆုံဂလေဂဟေတွာန၊ နာသေထဝိဇိတာမမ။ ပေဿာမေရတနလာဘာသ၊ အန္တရာယာယဘာသတိ။ ။ကောန္တာ အမ္ဘာယော၊ အိုအမတ်များကို။ ယောမိလ်ာဘူပုတ္တော၊အကြင် တောင် သူသားသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ရဘန်လာဘာသ၊ ဇာတ်နာကိုရအံ့သည်၏။ အန္တရာယာယ၊ အန္တရာယ်ဌါ။ ဘာသတိ၊ဆိုတတ်၏။ ဇ္ဈ မိလ်ာဘူပုတ္တံ၊ ဤတောင်သူသားကို။ ဂလေ၊ လည်ကို။ဂဟေတွာန၊ ကိုင်ဦး၍။ မမ၊ငါ၏။ဝိဒိတာ၊ နိုင်ငံမှ။ နာသေထ၊ ထုတ်လေကုန်။ ။ဤသို့ အမျက်ထွက်၍ကား ဆို၏။ ဤမည်သော်သူသည်။ ငင်ထုတ်လေဟု ဘုရားလောင်းခွ လေးမြတ်သော စိတ်ရှိသောကြောင့် မည္သနရကား။ တစုံတယောက်သောသူသည် မင်းကြီးဆိုတိုင်းမပြု။ ဘုရားလောင်းလည်း မင်းကြီးအမျက်ထွက်သောအဖြစ်ကိုသိလျှင်။ မင်းကြီးစကားကိုယူ၍ တ စုံ တ ယောက် သော သူ သည် ငါ့လက်ကို ဖြေသိန်ငင်း၊ ငါ့လည်ကိုဖြေသိန်ငင်း သုံးသပ်အံ့။ ထိုသို့ သုံးသပ်ခြင်းသည်

ဘာသက်ပန်လုံး ရှက်ဘွယ်ရှိ၏။ သွားရတော့သော် ကောင်း၏ဟု မင်းကြီးကိုရှိခိုး၍ သက်ခဲ့ပြီးသော်။ မင်းကြီးဆိုသောစကားကို နှလုံးမထားမူ၍။ ပဉ္စာလရာဇ်မင်းကြီး၏ အစိအရင် အတိုင်အပင်ကိုမသိသိကြောင်း လုံ့လပြု၍။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး သွားမည်မှန်လတ်သော်။ မင်းကြီးစကားကို နှလုံးထား၍ လျစ်လျူ။ ရှုဘိမူကား အကျိုးမရှိ၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်အံ့သည်ဟူ။ ။ပဿဝေယျရေဘုရေယျဘောဂံ။ တဿပဒအဘုံပုရိသောစရေယျ။ ။ဟူသောဂါထာဝက်ဖြင့်။ အကြင်သူသည် အကြင်မင်းအထံ၌ စည်းစိမ်ကိုခံစား၏။ ထိုသူသည် ဆဲရေးသော်၎င်း၊ ရေွ့တ်သော်၎င်း၊ လည်ကိုင်၍ပစ်သော်၎င်း၊ ထိုမင်း၏အစီးအပွါးကိုသာကျင့်ရာ၏။ ထိုစကားကို နှလုံးထားသဖြင့် ခင်ပွန်းမပစ်ရာဟု ဥဒါန်းစကားကိုဆို၍။ ဥက္ကရပဉ္စာလသို့ သွားတော်မူလိုသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ် ရှေးဦးစွာသွား၍၊ နေတော်မူရာစီရင်အံ့ဟု လျှောက်၍။ ထမင်းသခင်အရှင်ဖြစ်သော ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး၌ အသက်ကို နှင်းခဲ့၍ ရောက်လျှင်ပင် ဖွဲ့ပြောဖြစ်ချေကောင်းသော ရန်သူစင်စစ်ဖြစ်သော ဗုဇ္ဇနိကေဝတ်အထံသို့ အသက်ကိုပမာဏမပြု သွား၍။ မကြံကောင်းသောအကြံကိုကြံ၍ မပြုကောင်းသော အမှုကိုပြုသဖြင့်။ ဗုဇ္ဇနိဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသို့ကိုလည်းရ။ မင်းနှစ်ပါးတို့လည်း ချစ်ကြည်ကြ။ ကျွန်အရှင်အားလုံးလည်း ဘေးမရှိကြခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌပုတ္တိကို ဆိုဖကြောင်းဖြစ်သော မဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌ စစ်သူကြီးတို့၏ပုံစံကို မိုကားမမှီ။ မှီသင့်သူဖြစ်၍၎င်း။ ။ထမင်းသခင် အရှင်ဖြစ်သောမင်း၏ အစီးအပွါးကိုလို၍ ဘီလူးနှင့်အတူ မိမိအသားကိုပင် စားတတ်သော။ ကြောက်မက်ဘွယ်သော တန်းခိုးအာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသော် မင်းကို စင်လျက် အသက်ကို ပမာဏမပြုဆိုသတည်း။ ။

၂၀။ ကာဠဟတ်စစ်သူကြီးသည်၊ ဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား
မိဘရား သားသို့တော်တို့ဖြင့် ဖြားပေသောင်း၍
လူသားမှကြဉ်ရန် တားမြစ်ခြင်း။

မဟာပေါရိသာဒမင်းကြီးလည်း၊ ထိုအရသာ၌မက်မောခြင်းပြင်းရကား။ တဆသောဥပမာကိုဆောင်၍ ပြမည်ပြု၏။ ပြည်သူအပေါင်းတို့

လည်း ထတည့်၍။အခ်ာင်စစ်သူကြီး၊ အဘယ့်ကြောင့် လူသားစားခိုးသူ နှင့်များစွာဆိုဘက်ပြုသနည်း။ ကြဉ်လျှင်ကြဉ်စေ။ မကြဉ်လျှင်နှင်ထုတ် တော့လောဟုဆို၍၊ ထိုမင်းကြီးကိုတဘန် ဆိုပြန်စိမ့်သောဌါ ခွင့်မပေး။ ပင်းကြီးလည်း များစွာသော သူတို့၏ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဆိုသော စကားကိုကြား၍ ဘဘန်ဆိုပြန်ခြင်းဌါ မတတ်နိုင်ရကား၊တိတ်တိတ်နေ ၏။စစ်သူကြီးလည်း၊ ချင်မင်းကြီး၊အသို့နည်း။ကြဉ်နိုင်အံ့လောဟုမေးပြန် ၏။ ပင်းကြီးလည်း မကြဉ်နိုင်ဟုဆို၏။ ထို့နောင်မှ စစ်သူကြီးလည်း။ မိဘရား၊သားသေဌ၊သွီးတေဌ၊ မိသံမောင်းမအပေါင်းကို အထူးထူး သော ဝတ်စားတန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်စေ၍။ မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါး၊ အလုံးစုံသော မင်းခမ်းစိုးရုတို့ကို ခင်းကျင်းစေ၍ ရှေ့တွင် ထားပြီးသေဌ၊ချင်မင်းကြီး၊ ဤဆွေတေဌ မျိုးတေဌအပေါင်းတို့ကိုလင်း။ မှူးတေဌ မတ်တေဌ အဂအပေါင်းတို့ကိုလင်း၊ မင်း၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို လင်း၊ ကြည့်တေဌမူပါလော့။ဤအလုံးစုံကို မပျက်စီးပါစေလင့်။ ဆင်ခြင် တေဌမူ၍ ဤအသားမှ ကြဉ်တေဌမူပါလော့ဟု တောင်းပန်ပြန်၏။ ။

၂၁။ ကာဠဟတ်စစ်သူကြီးသည်၊ ပြိဟ္မဒတ်မင်း၏အကျိုးစီးပွါးကို ကျင့်ရာ၌ နှိုင်းရှည်ထုတ်ဆောင်အပ်သော ကဠာယမဇ္ဈောတ်ဝတ္ထု။

ဤသို့ ကာဠဟထွဆို တောင်းပန်ခြင်းသည်ကား။ငါတို့ မြတ်စွာဘုရား သည် သာဝတ္ထုပြည် ဇေတဝနကျောင်းတော်ကြီး၌ နေ တော်မူစဉ်။ ပသေနဒိဘုရာသခင်သည် ပစ္စန္တရာဇ်မြို့ကိုသိမ်းယူအံ့ဟု မြို့မှထွက် ၍ ဇေတဝနကျောင်းတော်ပါး၌ သစ်ခက်မြို့တဲနှင့် နေသည်ရှိသော်။ ရှိစဉ်းကာလ၌ ထွက်၍သွားမည်ပြု၏။ ဧရာင်းမြောင်းကြီး၌ ခရီးခဲသော ကာလ၌ သွားသင့် မသွားသင့်ကိုမသိ။မြတ်စွာဘုရားသို့ဝင်၍ရှိခိုးရစေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သံသရာစီးပွါးဖြင့်သာ ချီးမြောက်တော်မမူ။ ပစ္စုပ္ပန် စီးပွါးဖြင့်လည်း သ ဟိုဟာ တော်မူ သည် ဖြစ် သော ကြောင့် အကြောင်းကိုမေး၍ကြားတော်မူလျှင်။ငါသွားသင့်ကလည်းဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူမည်။မသွားသင့်ကလည်း အခါမဟုတ်တကား ဟု မြစ်တော် မူလိမ့်မည်ဟုကြံ၍။ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့သွား၍ မင်းကြီးတိုင်း

မေးတော်မူသဖြင့် အကြောင်းကိုလျှောက်လျှင်။ ရှေးမင်းတို့သည် အချိန်မ ဟုတ်သောကာလ၌ ဤအတူဂုဏ်း သွားမည်ပြုသော်။ ပညာရှိတို့၏ စကားကိုကြား၍ မသွားကုန်လင့်ဟု ဆိုတော်မူလျှင်။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးတောင်းပန်သဖြင့်။လွန်လေပြီးသောအခ ၌ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဇြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်၊ ပစ္စန္တရာဇ်မြို့ကို သိမ်းယူအံ့ဟု စစ်ချီနမဟုတ် သော မိုးခါးကာလ၌ မြို့မှထွက်၍ ဥယျာဉ်ဝယ် သစ်ခက်မြို့တဲပြုနေစဉ်။ မြင်းတို့ကို စားစိမ့်သောငှါ ပဲပြုတ်ကို စားကျင်း၌ ထည့်သည်ကိုမြင်၍။ ဥယျာဉ်၌ မျောက်တခုသည် သစ်ပင်မှသက်၍၊ခံတွင်းဖြင့်ငုံ၍၊ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ဆုပ်၍၊တဘန် သစ်ပင်ထက်သို့တက်၍ စားမည်ပြုလျှင်။တလုံးသောပဲသည် လက်မှလွတ်၍ကျသည်ကို ခံတွင်းဖြင့်ငုံသောပဲကိုထွေး၍၊ လက်ဖြင့်ဆုပ်သောပဲကိုသွန်၍၊သစ်ပင်ထက်မှ ဆင်းသက်၍ ထိုပဲတလုံးကို ရှာသည်ရှိသော် မရ၍၊ ဥစ္စာတထောင်ရှိုးသော ယောက်ျားကဲ့သို့။ မသာသောနှလုံးဖြင့် စိုးရိမ်လျက် သစ်ပင်ထက်၌ မှိုင်၍နေသော်။ ထိုအကြောင်းကိုမင်းကြီးမြင်၍၊ဘုရားလောင်းအမတ်ပညာရှိအားမေးသည် ရှိသော်။ ။ဗာလောဝတာယံ ဒုမသာခဂေါစရော။ပညာဇနိန္ဒနယိမသာ ဝိဇ္ဇတိ။ ကဠာယမဋ္ဌိ အဝကိရိယ ကေဝလံ။ ဧကံ ကဠာယံပတိတံဂဝေသတိ။ ဟူသောဂါထာဖြင့် ဖြေပေ၏။ ။ဇနိန္ဒ၊ လူအပေါင်းကို အစိုးရတော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ ဒုမသာခဂေါစရော၊ သံစိခက် သစ်ပင်၌ ကျင်လည်သော်။ အယံ၊ ဤမျောက်သည်။ ဝတ၊ စင်ဖစ်၊ဗာလော၊မိုက်၏။ဣမသ္မာ၊ဤမျောက်အား။ ပညာ၊ ပညာသည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊မရှိ။ ကေဝလံ၊အလုံးစုံသော။ ကဠာယမဋ္ဌိံ၊ ဆုပ်သောပဲကို။ အဝကိရိယ၊သွန်ကြဲ၍။ ပတိတံ၊ကျသော၊ဧကံ။ တလုံးသော်။ ကဠာယံ၊ မင်းပဲကို။ဂဝေသတိ၊ရှာ၏။ ။ဤသို့ဖြေဦး၍ မင်းကြီးကို နှလုံးသွင်းစေလိုသောကြောင့်။ ။ဧဝမေဝမယံရာဇ၊ ယောစညေအတိလောဘိနေ၁။ အပ္ပေနဗဟုဒိယာမ၊ ကဠာယောနဝ ဝါနရော။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ပြန်၏။ ။မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်း။အယံဝါနရော၊ဤမျောက်မိုက်သည်။ကဠာယောနဝ တလုံးသော ပဲကြောင့်လျှင်။ သဗ္ဗကဠာယောဟိ၊ အလုံးစုံသောမင်းပဲတို့မှ။ပရိဟီနောယာထာ ယုတ်သကဲ့သို့။ဧဝမေဝ၊ ဤအတူဂုဏ်းလျှင်။မယဉ္စ၊ငါတို့သည်ဂုဏ်း။အတိလောဘိနော၊ အလွန်လိုချင်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော်။ ပေါ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိကုန်သော။

အညေစ တပါးသောသူတို့သည်ၜင်း။အပြေန၊နည်းသောအကျိုးစီးပွါး
ကြောင့်။ ဗဟုနာအဌ၁၊ များစွာသော အကျိုးစီးပွါးမှ။ ဇိယာမ၊
ယုတ်ကုန်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်းအနုသာသနီပြုလျှင်။ဗာရာ
ဏသီ မင်းကြီးသည်လည်း မြို့သို့တဘန် ဝင်ပြန်၏။ ထိုသူ တို့လည်း
မင်းကြီး မြို့မှထွက်၍ချီလာ၏ဟုကြား၍ ပြေးလေကုန်၏။ ပဓွေပြန်ဝတ္ထု
၌လည်း ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး မြို့မှထွက်လပြီဟုကြား၍ ခိုးသူတို့
ပြေးလေကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း ဘုရားစကားတော်ကိုကြားလျှင် မြို့သို့
တဘန်ဝင်ပြန်၏။ဖြတ်စွာဘုရားလည်းဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။
ထိုရောအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ပဒုအခါ အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။
ထိုရောအခါ ပညာရှိသောအမတ်သည် ပဒုအခါ ငါဘုရားဖြစ်လာ၏
ဟုဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပေ၏။ ။ကာဠဟတ္ထိလည်း၊ ဤကာဠဟ
မဋ္ဌဇာတ်၌ ပုံစံကိုဒီကားမဒို့။ ဒိသကဲ့သို့ဖြစ်၍။ ဤမင်းကြီးသည်များ
သောဝတ္ထုကို အကြောင်းပြု၍ နည်းသောဝတ္ထုကို စွန့်ပါငြားအံ့လည်း
မသိဟု တောင်းပန်ပြန်သတည်း။ ။မဟာ ပေါဓိသာဒ မင်းလည်း။
ကာဠဟာတ်၊ ဤအလုံးစုံသည် လူသားထက် ဖြက်နိုးအဂ်သည် မဟုတ်
ဆို၏။ စစ်သူကြီးလည်း ထိုသို့တပြီးကား။ ရှင်မင်းကြီး၊ ဤဗာရာဏသီ
မြို့မှၜင်း၊ ဤကာသိတိုင်းမှၜင်း၊ထွက်ပေတော့ဟုဆို၏။ ။

၂၂။ ကာဠဟာတ်စစ်သူကြီးသည်၊ဖြဟ္မဒတ်မင်း၏စီးပွါးကို
ကျင့်ပါလျက် လူသားကိုမကြောင့်၍ပြည့်မှန်ထုတ်
ရာဒ္ဓိနိုင်းရှည်ထုဟ်ဆောင်အပ်သော
ပဒကုသလဇာတ်ဝတ္ထု။

ဤသို့ကာဠဟာတ်ဟု ဆိုခြင်းသည် ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဖြဟ္မဒတ် မင်း
ကြီး၏ မိဘုရားသည်လွန်ကျူးခြင်းကျင့်သည်ကိုသိ၍။ မင်းကြီးမေးသည်
ရှိသော်။ ရှင်မင်းကြီးကိုလွန်ကျူးပစ္စေသော် အသုမဇိဘိလူးမ ဖြစ်ပါ
စေဟု ကျိန်စာရွက်ဆျေသောကြောင့်။ ထိုအဖြစ်မှစုတေ့လျှင် ဇတောင်
ခြေရင်းခွ အသုမဇိ ဘိလူးမဖြစ်၍။ ဝေဿဝဏ္ဏ နတ်မင်းကို သုံးနှစ်
ပတ်လုံးလုပ်ကျွေးသဖြင့်။ အဲလျားယူဇနာ သုံးဆယ်၊ အနံငါးယူဇနာ
ရှိသော ထိုတောင်ယံတောအုပ်၌ သွားသောလူကို စားပိုင်သောဆုကို

ရ၍။တခုသောလိုဏ်ဌာနေစမှတ်ပြုလျက် လူကိုဘမ်း၍စားသည်ရှိသော်
တနေ့သ၌ ကြွယ်ဝများမြောင်သော စည်းစိမ်ရှိသောအဆင်းလှသော
ပုဏ္ဏားတယောက်သည် များသောလူအပေါင်း ခြံရံလျက်သွားသည်ကို
မြင်လျှင်၊လေ၏လျင်ခြင်းဖြင့်လိုက်၍ ပုဏ္ဏားကိုဘမ်းပြီးသော်။ ကျောင်
ပိုး၍ နေရာ ကျောက်ဂူသို့ ဆောင်ရောတွင်။ ယောဂကျွင်း၏ အတွေ့ကို
ရ၍ ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် မစားဘဲ အိမ်ထောင်ဘက် ပြုသည်ရှိသော်။ ထို
ဘုရားလောင်းသည် ဖြစ်ရာဌာနမှစုတော့၍ ထိုဘီလူးမဝမ်းဌ ပဋိသန္ဓေ
နေသဖြင့် ဘွားမြင် အရွယ်သို့ရောက်လျှင်။ အဘမျက်နှာနှင့် အမိမျက်နှာ
မတူကြောင်းကို အဘအားမေးသည်ရှိသော်။ မောင့်အမိကားလူသား
စားဘီလူး။ ငါတို့သားအဘကားလူ ဟုဆိုလျှင်။ပယင်းသို့တပြီးကား။ ငါ
တို့ ဤအရပ်၌နေဘွယ်မရှိ။လူ့ပြည်သို့သွားကုန်အံ့ဟုဆိုသည်ကို ငါတို့
ပြေးချေသော် မောင့်အမိလိုက်၍မိလျှင်ငါတို့ကို စားလတ္တံ့ ဟုဆိုသည်
ရှိသော်။ မကြောက်လင့်ခမည်းတော်မင်း။ လူ့ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း
သည့် ငါ့ဝန်ဖြစ်စေဟုဆို၍။ အဘကိုယူ၍ ပြေးသည်ကို အမိရောက်၍
မမြင်လျှင်။လေ၏လျင်ခြင်းဖြင့်လိုက်၍။ ပုဏ္ဏားး၊အဘယ်ကြောင့် ပြေးသ
နည်း။ ဤအရပ်၌ အဘယ်သူတဲ့သနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ မိခင်။ ငါ့
ကို အမျက်မထွက်နှင့်။မိခင်ဆော ငါ့ကိုယူ၍ပြေးသည် ဟုဆိုလျှင်။သား
၌ချစ်ခြင်းဖြင့်မဆိုတဲ့။ တဘန်ဆောင်ပြန်ခဲ့၍။ ထို့နောက် တကြိမ် ပြေး
သည်ကိုလည်း ဤအတူငင်းမိလေသောကြောင့်။ ငါ့မိအာဏာကို လွန်
နိုင်သော အင်္ဂါးအခြားရှိသည့်ဖြစ်ရာ၏၊ မေးရစေဟု။ တနေ့သ၌၊မိဘ
တို့ ဥစ္စာသည် သား မြေးတို့အားရောက်၏။ မိခင်အာဏာတံ်သော
အရပ်အပိုင်းအခြားကိုဆိုပါဟု မေးသည်ကို သဘော်မှတ်၍။အလျား
ယူဇနာသုံးဆယ်၊ အနံငါးယူဇနာ၊ ဤမည်သောတောတောင် အပိုင်း
အခြား။ ဤအရပ်ကိုချစ်သားမှတ်ဟု ဆိုသောကြောင့်။ သုံးလေးရက်
ကြာလျှင် အမိတောသို့သွားစဉ် အဘကိုထမ်း၍ လေ၏ လျင်ခြင်းဖြင့်
ပြေးသည်ရှိသော်။ မြေခြားဖြစ်သော မြစ်နားသို့ရောက်မှ အမိလိုက်၍
မိသဖြင့်။ မိမိအာဏာတည်သော အပိုင်းအခြားကိုလွန်၍။ မြစ်လယ်သို့
ရောက်သောသားခင်ပွန်းတို့ကိုပြန်စမ်းသောဌါ အထူးထူး အပြားပြား
များစွာတောင်းပန်သော်လည်းမပြန်လိမ့။သားကိုခေါ်၍။ချစ်သား၊ တာ
စုံတခုသောအတတ်ပညာမစာတ်ပါသလူသည် လူ့ပြည်၌အသက်မွေး

ခြင်းငှါခဲ့၏။ ငါအဘိုးအတိုင်းမသိသော စိန္တာဝမဏိ မန္တန်ကိုတတ်၏။ ထိုမန္တန်၏ အာနုဘော်ဖြင့် တဆဲ့နှစ်နှစ်ထက် ခိုးလေသော ဥစ္စာကို သော်လည်း ခြေရာ အစဉ်အတိုင်းလိုက်၍ ယူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ချစ်သား၊သင်လော့ ဟု။ထိုသို့သောစိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ငြားသော်လည်း သား၏ ချစ်ခြင်းဖြင့် မန္တန်ပေးသည်ကို။ မြစ်လယ်၌ရေဝင်လျက် အမိကို ခိုးခိုး၍ မန္တန်သင်၍တတ်လျှင်။ သွားတော့မိခင် ဟုဆိုသည်ကို။ သင်တို့ မပြန်သည်ရှိသော် ငါအသက်မရှိပြီဟုဆိုဦး၍။ ။ဖေဖိပုတ္တနိဝတ္တဲ့သူ၊ မာဒနာထံ ကရောဟိမေ။ အဇ္ဇုပုတ္တံ အပသဿဲ့၊ ယာဂ္ဂီနိမရေဃံ ဂတာ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့် တောင်းပန်သော်လည်း မပြန်လျှင်။ ရင်ကို ခတ်လျက် ငိုကြွေးမည်တန်း၍ သားခွ ချစ်ခြင်းကြောင့် နှလုံးကွဲသဖြင့် ထိုခွလည်း၍ သေသည်ကိုဖြင်လျှင်။ သားခင်ပွန်းတို့ ပြန်ပြန်၍၊ ကောင်းမွန်စွာသင်္ဂြိဟ်ပြီးမှ၊အထူးထူးသော ပန်းမာန်ဖြင့် သင်းချိုင်းကို ခိုးပုဇော်၍ ငိုမြည်တမ်းပြီးမှ၊ လူ့ပြည်သို့လာ၍ ဗာရာဏသီပြည် သို့ရောက်လျှင်။ တဆဲ့နှစ်နှစ်ထက်ခွ ခိုးလေသော ဥစ္စာကိုသော်လည်း ခြေရာကိုမှီ၍ ယူခြင်းငှါ တတ်နိုင်သော စိန္တာဝမဏိ ကို တတ် ကြောင်းကိုဆို၍။ အသပြာ တနေ့တထောင် တထောင် မျိုးရိက္ခာရသဖြင့်။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးခွ ခစားသည်ရှိသော်။ တနေ့သခွ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည်။ ရှင်မင်းကြီး ထိုလုလင်ကို တဓနဲ့ တထောင် တထောင် ပေး၍ မွေးမြူ၏။ တစုံတခုသောဓနမျှကိုငဲ့ကို မပြုသေးဖြစ်သောကြောင့်။ ထိုမန္တန် ရှိမရှိလည်းမသိ။ ဗူးစမ်းရသော် ကောင်း၏ဟုဆို၍။ မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့သည်ဘဏ္ဍာစိုးတို့အား အကြောင်းကြား၍။မင်းကြီးဥစ္စာရတနာကိုယူ၍၊ ပြာသာဒ်ထက်မှသက်၍၊ မင်းအိမ်ကြားခွ သုံးကြိမ်လည် သွား၍၊ ထန်းကျင်လှေကားဖြင့် နန်းတော်တံခါးတိုင်မှသက်၍ တရား တင်းကုပ်ခွနေပြီးသော်။ ကဘန် စောင်တန်းလှေကားဖြင့် တက်ပြန်၍။ နန်းတော်တွင်းခွ ဇရကန်ကိုသုံးပတ်လည့်၍။ ရေကန်ထဲခွ ဥစ္စာထုပ်ကို ထား၍။ ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ မိုးသောက်လျှင်။ နန်းတော်ခွ ဥစ္စာ ရတနာပျော်ဝံသည်ဟူ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စိစစ်ပြီးမှ။ဘုရားလောင်း ကိုခေါ်၍။ယခုနေ့ ငါ့နန်းတော်ဝယ်ဥစ္စာရတနာကိုခိုးလေသည်ဖြစ်သော ကြောင့် ရအောင်ပြုဘိဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ရှင်မင်းကြီး၊ တဆဲ့နှစ်နှစ် ထက်ခွ ခိုးလေသောဥစ္စာကို ခြေရာမှီ၍ ယူခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော

အာကျွန်ုပ်အား။ယာနေ့ည၌တွင် ပျောက်သောဥစ္စာကိုယူခြင်းငှါ အဘယ်ခဲအံ့နည်း။ ကြောင့်ကြတော်မမူလင့်ဟု အဓိဖြစ်သော အာသမုဒ်ဘိလူး မကိုဂ်ိုခိုး၍ မန္တန်စပ်၍ ကြည့် သည် ဂို သေ၏။ ဂုင်မင်းကြီး၊ ခိုးသူ နှစ်ယောက် ခြေရာထင်ဂျီဟု မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားသွားသောခြေရာကို အစဉ်အတိုင်းလိုက်၍။မိမိထားသော်ဥစ္စာထုပ်ကဲ့သို့ယူ၍။ ဂုင်မင်းကြီး၊ ဤခိုးသူနှစ်ယောက်တို့သည်ကား ထင်ဂျားသောခိုးသူကြီးချည်း။နန်းတော်သို့ တက်ပြန်လေဂျီဆိုလျှင်။ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် နှစ်သက်ဝမ်းသာကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဦးပေါင်း ဦးရစ် ကြပစ် ပူဇော်ကုန်သည်ဂို သေ၏။ဤလူလင်သည် ခြေရာကိုမှီ၍ ဥစ္စာကိုသော်ကား ရအောင်တတ်နိုင်ဂျီ။ ခိုးသူကိုသိအောင် မတတ်နိုင်ရာဟုကြံ၍။ဥ စ္စာ သော် ကား ရ ပြီ။ ခိုးသူကိုဘမ်း၍ပေးခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့လောမေးသော်။ခိုးသူ ဤအရပ်၌ဂို ဂျီ။ မဝေးဟုဆိုလျှင်။ အသူ အသူနည်းဟု မေးသည်ကို။ အကြင်သူသည် အလိုဂို ဂျီ။ ထိုသူသည် ခိုးသူဖြစ်တော့သံ့ည်။ ဥစ္စာကိုရဖြီးသော် ခိုးသူကိုစိစစ်၍ အဘယ်အကျိုးဂို သနည်းဟု ဆိုသည်ဂို သော်။ မောင့်ကို ငါတနေ့ တထောင် တထောင်ပေး၍ မွေးသည်ကိုကား၊ခိုးသူကိုဘမ်း၍ ပေးလော့ဟုဆိုသော်လည်း မင်းကြီးကို ခိုးသူမဆို။ စောင့်ရှောက်လိုသောကြောင့်။ ဂုင်မင်းကြီး၊ဤသူ ဤသူတို့သည် ခိုး သူ ဟု မ ဆို မူ ၍။ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်၍ပြအံ့။ ပညာဂို ကသိတော်မူအံ့သည်ဟုဆို၍။ ၁။ ဂုင်မင်းကြီး၊ လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဤဗာရာဏသီပြည်မှ မနီးမဝေးသောဖြစ်နားရွာ၌ ပါဠုလီအမည်ဂို သော ကချေသည်သည်၊ သဘင်နေ့ကြုံသည်ဂို သော် မယားနှင့်တကွ ဗာရာဏသီမြို့သို့သွား၍ သိကတိုးမှတ်သဖြင့်။ ဥစ္စာဧ၍ သဘင်စဲလျှင် များစွာသော ထမင်းကိုယူခဲ့၍ ရွာသို့ပြန်ရာတွင်။ဖြစ်နား၌ ထမင်းသေစာစားသောက်၍ ပသစ်ဝသဖြင့် ပမာဏမသိသည်ဖြစ်၍။ကြီးစွာသောစောင်းကိုလည်၌လွယ်၍ မယားကို လက်ကိုင်၍ ကူးသည်ဂို သော်။ စောင်း ဧပါက်ကရေဝင်သဖြင့် ရေ၌နစ်သည်ကိုဖြင်လျှင်။မယားသည် လက်ကိုလွှတ်စေ၍ ကမ်းသို့ပြေးတက်၍။ ၎ဝဲဘုံ ပေါ်တုံဝမ်းကြားတာ်းဂို သည်ကိုဖြင်လျှင်။ ငါ့လင် မသွတ်မလွဲသေလတ္တံ့။ ငါ့လင်သေသော် တရုသော သိချင်းကိုတောင်း၍။ ထိုသိချင်းဖြင့် အသက်မွေးရစေဟု သိချင်းတောင်းသည်ဂို သော်။ ။ယောနသိဗ္ဗန္ဒိ ဒုဗ္ဘိတံ၊ယောနသိဗ္ဗန္ဒိ အာတုရံ။ တာသမံဗ္ဗော

မရိသဿဒိ၊ဇာတံသရဏာတောဘာယံ။ ။ဘန္ဒေ၊ အာဘာယ်။ယေန၊ အကြင်ရေဖြင့်။ ဒုက္ခိတံ၊ ဆင်းရဲခြင်းကို။ သိဉ္စန္တိ၊ သွန်းချိုးဆေးလျှော်ကုန်၏။ ယေန၊ အကြင်ရေဖြင့်။ အာဝဟံ၊ ကျင်နာခြင်းကို။ သိဉ္စန္တိ၊ သွန်းချိုးဆေးလျှော်ကုန်၏။ တာသဟ၊ထိုရေ၏။မဏ္ဍော၊အလယ်၌၊ မရိသဿဒိ၊သေရအံ့။ သရဏာတော၊ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောမေ့မှ။ဘယံ၊ဘေးသည်။ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် အကြင်ရေသည် အလုံးစုံသော သူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ ထိုကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောရေမှ ဘေးရောက်၍ သေရအံ့။ အသို့ သိမ်ချင်းပေးရမည်နည်းဆိုသကဲ့သို့။ ရေနှင့်တူသော အလုံးစုံသောသူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောမင်းမှ ဤဒိုးသူဘေးသည်ရောက်၏။ ထိုဘေးကို အသူဖြစ်ပေအံ့နည်း။ ဤသို့ပညာရှိတို့သည် သိအပ်သော ဖုံးလွှမ်းသောအကြောင်းဖြင့်၊ ဒိုးသူကို သိတော်မူ ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ငါဖုံးလွှမ်းသော အကြောင်းဖြင့်မသိ။ ဒိုးသူကိုသာဘမ်း၍ ပေးဟုဆိုသည်ကို။ ဤအကြောင်းဖြင့်မသိသော် တပါးသော အကြောင်းဖြင့် သိတော်မူ ဟုဆို၍။ ၂ ။ရှင်မင်းကြီး၊ ရှေးသရောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည့်တွင် တံခါးစောင့်တို့၏ရှာ၌ အိုးထိန်းတပေါက်သည် တဖန်ရာတည်း၌ အမြဲယူသဖြင့်။အတွင်းသို့ရှိုင်းသော ကြီးစွာသော တွင်းလိုက်ဖြစ်၏။ တနေ့သ၌ အထက်မြေကိုယူရာတွင် အနေခါမဲ့ မိုးယံးရွာ၍ မြို့သဖြင့် ခေါင်းကဲ့သည်ရှိသော်။ ။ယာဇွဇီဇာနိရှုဟန့်၊သတ္တာယာဇွပတိဒ္ဒိတာ။ သာမေသိသံနိပ္ပဋ္ဌေသိ၊ ဇာတံသရဏာတောဘာယံ။ ။ယာဇွ၊ အကြင်မြေ၌။ ဇိဇာနိ၊မျိုးစေ့တို့သည်။ ရှုဟန့်၊ ရောက်ကုန်၏။ ယာဇွ၊အကြင်မြေ၌။ သတ္တာ၊သတ္တဝါတို့သည်။ ပတိဒ္ဒိတာ၊တည့်ကုန်၏။ သာ၊ ထိုမြေသည်။ မေ၊ငါ၏။ သိသံ၊ဦးခေါင်းကို။ နိပ္ပိဋ္ဌေသိ၊ခွဲဘိ၏။ သရဏာတော၊ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောမြေမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် အကြင်မြေသည် အလုံးစုံသော သူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ ထိုကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောမြေမှ။ ဘေးရောက်၍ ငါ့ခေါင်းကဲ့ဘိ၏ ဟု ငိုမြည်တမ်းသကဲ့သို့။မြေနှင့်တူသော အလုံးစုံသောသူတို့၏ အခွင့်သည် ဒိုးသူပြုသည်ကို အသူတားပေလတ္တံ့နည်း။ ဤအကြောင်းဖြင့်သိတော်မူ ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဤသို့ဖုံးလွှမ်းသောအကြောင်းဖြင့် ငါမသိ။ ဒိုးသူကိုသာဘမ်း၍ပြ်ဟုဆိုသည်ကို၊မင်းကြီးကို ဒိုးသူမဆို စောင့်ရှောက်လိုသောကြောင့်။ ဤအကြောင်းဖြင့် မသိသော်။ တပါးသောအကြောင်း

ဖြင့် သိတော်မူဟုဆို၍။ ၃။ ရှင်မင်းကြီး၊ ရှေးကာလ၌ ဤဗာရာဏသီဖြို့တွင်။တယောက်သောယောကျ်ားသည် အိမ်ဒိုးလောင်၍။ တယောက်သောသူကို အိမ်တွင်းဒ်ရှိသေး၊ ပရိဘ္ဂဏ္ဍာဘာဏ္ဍာကို ထုတ်စေသည်ရှိသော်။ တံခါးကိုဒိုးလောင်၍ ထွက်ရာမရသဖြင့်။ အခိုးဖြင့်မွန်းအစ်သော လောင်သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ။ယေနဘုဉ္ဇာနိပစ္စန်၊ သိတံယေနဝိဟာညတိ၊ သောမံဒယ္ဟတိဂဉ္ဆာနိ၊ဇာတံသရဏာတောဘယံ။ ။ယေန၊အကြင်မီးဖြင့်။ဘတ္တာနိ၊ထမင်းတို့ကို။ပစ္စန်၊ ချက်ကုန်၏။ယေန၊အကြင်မီးဖြင့်။သိတံ၊အချမ်းသည်။ဝိဟာညတိ၊ပျောက်၏။ သော၊ ထိုမီးသည်။မံမမ၊ငါ၏။ ဂတ္တာနိ၊ ကိုယ်တို့ကို။ ဒယ္ဟတိ၊လောင်၏။ သရဏာတော ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောမီးမျှ။ဘယံ၊ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် အကြင်မီးသည်အလုံးစုံသောသူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ ထိုကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောမီးမှ ဘေးရောက်၍ ငါ့ကိုယ်ကို လောင်တိ၏ဟုဒိုင်ကြွေးမြည်တမ်းသကဲ့သို့။ မီးနှင့်တူသော အလုံးစုံသောသူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော သူတယောက်သည် ရတနာထုပ်ကိုခိုး၍။ ထိုဥစ္စာရတနာကိုရပြီးသော် ခိုးသူကိုမေး၍ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟုဆိုသော်လည်း။ ခိုးသူကိုသာ ဘမ်း၍ပေးဟုဆိုသည်ကို။ မင်းကြီးကိုလေးမြတ်သဖြင့်ခိုးသူမဆိုထိုက်သောကြောင့်။၍အကြောင်းဖြင့်မသိသော် တပါးသောအကြောင်းဖြင့်သိတော်မူဟုဆို၍။၄။ ရှင်မင်းကြီး၊ ရှေးသဧရော်အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ယောကျ်ားတယောက်သည် များစွာစဉ်း၍ အစာမကြေနိုင်သောကြောင့် ပြင်းစွာသောဝေဒနာဖြင့် နှိပ်စက်သည်ရှိသော်။ ။ယေနဘတ္တေနယာပေန္တိ၊ ပုထုဖြာဟွဏ်ခတ္တိယာ။ သောမံဘတ္တောဗျာဗာဓတိ၊ဇာတံသရဏာတောဘယံ။ •။ယေနဘတ္တေန၊ အကြင်ထမင်းဖြင့်။ ပုထု၊ များစွာကုန်သော။ ဖြာဟွဏ ခတ္တိယာ၊ မင်းပုဏ္ဏားတို့သည်။ ယာပေန္တိ၊ မျှကုန်၏။ သောဘတ္တော၊ ထိုထမင်းသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဗျာဗာဓတိ၊ညှဉ်းဆဲ၏။ သရဏာတော၊ ကိုးကွယ်ရာထမင်းမှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် အကြင်ထမင်းသည် အလုံးစုံသောသူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ ထိုကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောထမင်းမှ ဘေးရောက်၍သေအံ့ဟု ဒိုင်ကြွေးမြည်တမ်းသကဲ့သို့။ ထမင်းနှင့်တူသောသူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောသူသံသည် ခိုး၏။ ဥစ္စာရပြီးမသော် အဘာ ဉ်ကြောင့်ခိုးသူကိုမေးတော့အံ့နည်း။ဤအကြောင်းဖြင့်

သိတော်မူဟုဆိုသော်။ ဤအကြောင်းဖြင့်လည်း ငါမသိတတ်နိုင်။ ခိုးသူကိုသာ ဘမ်းချေပေးဟုဆိုသည်ကို။ ဤအကြောင်းဖြင့်မသိသော်၊ တပါးသောအကြောင်းဖြင့် သိတော်မူ ဟုဆို၍။ ၅။ ရှင်မင်းကြီး၊ ရှေးကာလ၌ ဤဗာရာဏသီပြည်တွင် တယောက်သောယောကျ်ားသည်။ ငလေအနာထ၍ ကိုယ်ကိုချီးမဲ့သကဲ့သို့ နာကျင်သည်ရှိသော်။ ။ဂိမ္ဗာနံပန္တိ မေမာသေ၊ ဝါတာမိန္တိ ပန္တိ ပတ္ထိတာ၊ သောမေဘဒ္ဒတိဂတ္တာနိ၊ ဇာတံသရဏာတောဘယံ။ ။ဂိမ္ဗာနံ၊ နွေလတို့၏။ပန္တိ မေ၊ အဆုံးစွန်သော။ မသဲသော်လ၌။ ပတ္ထိတာ၊ပညာရှိတို့သည်။ဝါတံ၊လေကို။ဤနှစ်နှီ၊ အလိုရှိကုန်၏။ ဧသော၊ထိုလေသည်။ မေ၊ ငါ၏။ဂတ္တာနိ၊ ကိုယ်တို့ကို။ ဘဒ္ဒတိ၊ချီးမဲ့၏။ သရဏာတော၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော့လမ္မ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် အကြင်လေသည် အလုံးစုံသော သူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ထိုကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောလေမှဘေးရောက်၍ချီးမဲ့တို့၏ဟု ဝိုကြွေးမြည်တမ်းသကဲ့သို့။ လေနှင့်တူသော အလုံးစုံသောသူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောသူမှ ဤ ခိုး သူ ဘေး သည် ရောက် ၏။ ဤအကြောင်းဖြင့် သိတော်မူဟုဆိုသည်ကို။ ဤအကြောင်းဖြင့် ငါမသိ။ ခိုးသူကိုသာဘမ်းချေပေးဟု ဆိုသော်လည်း။ ဤအကြောင်းဖြင့် မသိသော်၊ တပါးသောအကြောင်းဖြင့်သိတော်မူဟုဆို၍။ ၆။ ရှင်မင်းကြီး၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဟိမဝန္တာတောတွင်။ အခက်အရွက် အသီးအပွင့်နှင့် ပြည့်စုံသော ဌက်အပေါင်းတို့၏နေရာ သစ်ပင်ကြီး၌။ အခက်နှစ်ခုံသည့် အချင်းချင်းကြိတ်မိ၍ မီးစာအမှုန့်ကျသည် အခိုးထွက်သည်ကိုမြင်၍။ ထိုသစ်ပင်၌ ဌက်အပေါင်းတို့၏ အမှူးဖြစ်သော ဌက်မင်းသည်။ ။ ယံနိသိတ္တာ၌ဂဗိုရုဟံ၊ သွာယံဒဂ္ဂိ ပမုစ္စတိ၊ ဒိသာဘဇထဝင်္ကဂ်ါ၊ ဇာတံသရဏာတောဘယံ။ ။ဝိဟင်္ဂမာ၊ ဌက်အပေါင်းတို့သည်။ဇဂတိရုဟံ၊ ဟိမဝန္တာမြေ၌ရောက်သော။ ယံမဟာရုက္ခံ၊ အကြင်သစ်ပင်ကြီးကို။ နိသိတ္တာ၊ မှီကုန်၏။ သွာယံမဟာရုက္ခော၊ ထိုသစ်ပင်ကြီးသည်။ အဂ္ဂိ ၊မီးကို။ပမုဉ္စတိ၊လွှတ်၏။ဝင်္ကဂ်ါ၊ဌက်အပေါင်းတို့။ တုဗ်မှေ၊သင်တို့သည်။ ဒိသာ၊ အရပ်မျက်နှာတို့သို့။ ဘဇထ၊ ဆည်းကပ်လေကုန်။ သရဏာတော၊ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော သစ်ပင်ကြီးမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် အကြင်သစ်ပင်ကြီးသည် အလုံးစုံသော ဌက်အပေါင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ ထိုကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော

သစ်ပင်ကြီးမှ ဘေးရောက်၍ လောင်လတ္တံ့။ ဌက်အပေါင်းတို့သည် ဘာပ ၊းသို့ချုံလေကုန်ဟု ဆိုသကဲ့သို့။ သစ်ပင်ကြီးနှင့်တူသော များစွာ သောလူအပေ ၊ငး်တို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သေးမင်းသည် ခိုးသူပြုသည်ကို အသူဖြစ်တားပေလတ္တံ့နည်း။ ဤအကြောင်းဖြင့် သိတော်မူဟုဆိုသော် လည်း။ ခိုးသူကိုသာပေးဟုဆိုသည်ကို။ ဤအကြောင်းဖြင့် မသိသော်။ တ ပါး သော အ ကြောင်း ဖြင့် သိတော်မူဟုဆို၍။ ၇။ ဇင် မင်း ကြီး၊ ဧရုးသရောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင်။ တရုသော ကာသိကရွာ၌၊အ နောတ်မျက်နှာအဘို့က မိကျောင်းရဲသောဖြစ်ရှိ၏။ တဦးသောအမျိုး၏ အိမ်၌ တယောက်သောသားသည် အမိအဘကိုမွေး၍။ အဘလွန်ခဲ့ လျင် အမိကိုမွေးသည်ရှိသော်။ အမိကိုလုပ်ကျွေး၍ သားဆင်းရဲသည် ကို မရှုဝံ့သဖြင့်၊ သားအလိုမရှိဘဲလျက် တယောက်သောအမျိုးသို့ကို ဆောင်ချေ၍။ ထိုရွေးမသည် ဧရုး၌ ယောဂ္ဂမကို ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေးပြုးလျက်။ နောက်၌ သားသို့တို့ဖြင့် ပြန့်ပွါးလျင် ငြိုးဝွေ၍။ ယောဂ္ဂမအပြစ်ကိုသာဆို၍။သင့်မိကို ငါမမွေးနိုင်ဖြစ်သော ကြောင့် သတ်ပေတော့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ လူကိုသတ်ခြင်းသည် ခဲ၏ ဟု ယောကျ်ားဆိုသည်ကို။အိပ်ပျော်သောအခါ၌ အိပ်ရာဝေည်ဝင်စောင်း နှင့်တကွ၍ မိကျောင်းရဲသောမြစ်၌ ပစ်ချအံ့ဟု မိန်းမဆိုလျင်။ သင့်အမိ အဘယ်မှာ အိပ်သနည်းဟုမေးသော်။ မောင်မင်းအမိအပါးတွင်ပင် အိပ်သည်ဟုဆိုမှ။ ယင်းသို့သော် ငါ့အ မိ အိပ် သော ဝေည်ဝင် စောင်း ၌ ကြိုးချည်၍မှတ်ဟု ယောကျ်ားဆိုလျင်။ထိုဆိုတိုင်းမှတ်သည်ကို။ မိန်းမ၊ သည်းခံဦး။သူခပ်သိမ်း အိပ်စေဦးဟုဆို၍ ယောကျ်ားအိပ်ဟန်ပြုသဖြင့် မိန်းမအိပ်ပျော်လျင် အမိဝေည်ဝင်စောင်း၌ ကြိုးကိုဖြေ၍။ ယဉ်သူးအမိအိပ် သောဝေည်ဝင်စောင်း၌ချည်၍ထားပြီးမှ ဓယားကိုနှိုး၍ဝေည်ဝင်စောင်းနှင့် တကွ မြစ်တွင်ချလျင် မိကျောင်းစားလေ၍။ မိုးသောက်မှ ယောကျ်ား အမိ မဲ့သေ။ မိန်းမအမိသေသည်ကိုသိ၍။ ငါ့အမိကို သံဝ်ဆတ်သည်။ သင့်အမိကို သင်သတ်ဦးဟုဆိုပြန်သောကြောင့်။ ကောင်း၏ သုသာန်၌ ထင်းစု၍တိုက်အံ့ဟုဆို၍ အမိအိပ်ပျော်စဉ်။ဝေည်ဝင်စောင်းနှင့်တကွချီ၍ မီးတိုက်မည်ပြုသော် မီးမမြင်၍။ မီးယူခဲ့၏လော်ဟု မိန်းမကိုမေးသော် မေ့ခဲ့သည် ဟုဆိုလျင်။မီးယူချေဟုယောကျ်ားစေသည်ကို။ငါ့ချည်းသွား၍ မယူဝံ့။သင်ယူလျင်လည်း ငါ့ချည်းမနေဝံ့ဟုဆိုလျင်၊ လင်မယားမီးယူ

မည်သွားစဉ်။ ချမ်းသောဇလခပ်၍ မိန်းမကြီးနှိုးမှ သင်းချိုင်းအဖြစ်ကို သိ၍။သင်းတို့ ငါ့ကိုမီးတိုက်ဝည်ပြုသည်။ ငါ့အစွမ်းသတ္တိကို သင်းတို့ မသိကုန်ဟု။ သူကောင်တခုကိုယူ၍ အစားထားခဲ့ပြီးလျှင်။ ပြေး၍ ထို သင်းချိုင်း၌ လိုဏ်တခုတွင်ဝင်၍နေသည်ရှိသော်။သား၊ ချွေးမတို့သည် ထိုသူကောင်ကို အဓိဟူသောအမှတ်ဖြင့် မီးတိုက်၍သွားလေလျှင်။ခိုးသူ တပေါက်သည် ထိုလိုဏ်၌ ဥစ္စာထုပ်ထားသည်ကို ယူမည်လာရာ တွင် ထိုမိန်းမကိုဖြင်၍။ဘီလူးမ ငါ့ဥစ္စာကိုယူခဲ့ပြီဟု ဘုတ်မန္တန်ရွတ်တတ် သောသူကိုခေါ်၍ ယူစေသည်ရှိသော်။ ထိုပေါက်ကျား မန္တန်စိပ်၍ ဝင်လျှင်။ငါဘီလူးမမဟုတ်၊ လူမိန်းမတည်း။ငါတို့နှစ်ပေါက် ဤဥစ္စာကို ယူကုန်အံ့ဟုဆိုသည်ကို။ သင့်ကိုဘီလူးမဟုတ်ဟု အဘယ်ကြောင့်သိရ မည်နည်းဟုမေးသော်။သိလိုလျှင် သင့်လျာကိုငါ့လျာထက်တင်တည့်ဟု ဆိုရာ။ လျာကိုထုတ်၍ တင်ချေသောကြောင့် လျာကိုကိုက်ဖြတ်လျှင်။ ဘီလူးမ မှန်ချေ၏ဟု ပြုံသောသွေးဖြင့် ဟစ်ကြွေး၍ပြေးထွက်လေမှ မိုးသောံလျှင် ပြေပြစ်ကောင်းမွန်သောအဝတ်ကိုလဲ၍။ အထူးထူးသော ရတနာထုပ်ကိုယူ၍ အိမ်သို့လာသည်ကို ချွေးမမြင်လျှင်။ အဘယ်မှာ ရချေသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ ဤမည်သော သူသာန်၌ ထင်းစု၍ မီးတိုက်သောသူတို့သည်ရကုန်တော့သည်ဟုဆိုလျှင်။ငါ့ကိုတိုက်သော် ရမည်လောဟုမေး၍။ငါကဲ့သို့ ရဲရင့်ပါလျှင် ရ၏ဟုဆိုသည်ကို၊ အကယ် ထင်၍ ဥစ္စာကိုလိုချင်သောကြောင့် လင်ကိုဆို၍။ထိုသင်းချိုင်း၌မီးတိုက် စေသည်ရှိသော်။ မိုးသောက်လျှင် မယားမလာသောကြောင့်။ မိခင် ဆိုတိုင်း မိခင်ချွေးမ မလာပါတကားဟု သားမေးသည်ကို။ ဟဲ့ကျွန် ငမိုက်၊ဒေသသော်သူသည် တဘန် လာပြန်ရာသည့်သဘောရှိမည်လော ဟု မြွိမ်း၍။ ။ယမာနယိ ်သောမနသံ၊မာလိနိ ်စန္ဒနသဒံ။ သာမံဃရာ နိဟာရတိ၊ဇာတံသရဏာတောဘယံ။ ။အဟံ၊ငါသည်။ သောမနသံ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို။ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ဖြစ်စေ၍။ယံ၊ အကြင်ချွေးမ်ငယ်ကို၊ မာလိနိ ်၊ဆင်သောပန်းရှိသည်ကို။စန္ဒနသဒံ၊လိမ်းသော စ်န္ဒကူးနံ်သာ ရှိသည်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ အာနယိ ်၊ဆောင်ပါ၏။ သာ ထိုချွေးမငယ် သည်။မံ၊ ငါ့ကို။ ဃရာ၊ အိမ်မှ။ နိဟာရတိ၊ထုတ်ဘိ၏။ သရဏာတော၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ချွေးမမှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်။ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ။ဤ ဂါထာဖြင့် ချွေးမငယ်ကိုဆောင်သည်ရှိသော် သားသို့ဘီးတို့ဖြင့် ပြန့်ပွါး၍။

အမျိုးအနွယ်မြင့်ရည်စွာတည်သည်ဖြစ်ရာ၏။ငါ့ကိုလည်းကြီးရင့်အိုမင်း မစွမ်း ပြင်းသောအခါ၌မွေးမြူပါလတ္တံ့ ။ငါ၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ပါမည်ဟု ဝတ်စားပြုပြင် တန်ဆာဆင်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆောင်ပါ၍သော ချွေးမငယ်သည် ငါ့ကို အိမ်မှနှင်ထုတ်ဘိ၏။ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောချွေးမ မှ ဘေးရောက်၍။ ဒေလ့ကိုယ်လုံးဆုံးချေ၏ဟု ဆိုသကဲ့သို့။ မင်းသည် မျှားသော လူအပေါင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ ထိုကိုးကွယ်ရာဖြစ် သောမင်းမှ ရောက်သောဘေးကို အသူတတ်နိုင်အံ့နည်း။ ဤအကြောင်း ဖြင့် သိတော်မူဟုဆိုသည်ကို။ ဤအကြောင်းဖြင့်လည်း ငါမသိ။ ခိုးသူ ကိုသာဘမ်း၍ ပြဟုဆိုသော်လည်း။ မင်းကြီးကို ခိုးသူ မဆိုလိုသော ကြောင့်။ ဤအကြောင်းဖြင့် မသိနေသော်၊ တပါးသောအကြောင်းဖြင့် သိတော်မူဟုဆို၍။ဂ။အခြင်မင်းကြီး၊ရှေးကာလ၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ယောကျ်ား တယောက်သည် သားဆုတောင်း၍ သားယောကျ်ား ရသည်ရှိသော်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်သက်စွာဖြစ်၍။ အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် ငါ၏ကိုးကွယ်ရာဟု အိမ်ရာဆောက်နှင်း၍ ပြန့်ပွါးခြင်းဖြစ် သဖြင့်။ မိမိ အိုမင်းမစွမ်းပြင်း၍ အမှုမလုပ်လျှင်၊ ထိုသားသည် အိမ်မှ နှင်ထုတ်၍ ်ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ အသက်မွေးရသည်ရှိသော်။ ။ပေသ ဇာတေန နန္ဒိသံ၊ယမွနဘဝမိဿိ သံ၊ သောမံဃဝရာဒိစ္ဆ၂ဘတိ၊ ဇာတံ သရဏာတော ဘယံ။ ။ဇာတေန၊ဖြစ်သော။ပေသပုတ္တေန၊အကြင်သား ကြောင့်။ နန္ဒိသံ၊ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်သက်စွာဖြစ်၏။ ပေသပုတ္တံ၊ အကြင်သားကို။ဘဝံ၊ဖြစ်ခြင်းကို။ဣဿိ သံ၊တောင့်တ၏။သောပုတ္တော၊ ထိုသားသည်။ မံ၊ငါ့ကို။ ဃရာ၊အိမ်မှ။ နိစ္ဆု၂ဘတိ၊နှင်ထုတ်၏။သရဏာ တော၊ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောသားမှ။ဘံယံ၊ဘေးသည်။ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ။ ဤဂါထာဖြင့် အကြင်သားကို ရပါသည်ရှိသော် ငါ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါလတ္တံ့ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်သက်စွာ၏။ ထိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သောသားမှ ဘေးရောက်၍ ကိုးကွယ်ရာ မရ။ အဃိးကျိန်သဖြင့် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ အသက်မွေးရ၏ဟု ငို ကြွေး မြည် တမ်း သ ကဲ့ သို့။ အလုံးစုံသောသူကို မင်းသည် စောင့်ရှောက်အပ်၏။ ထိုသို့လျက်၊ဤခိုးသူ ဘေးဖြစ်သည်ရှိသော်။ အလုံးစုံသောသူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော မင်းမှဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းဖြင့် ဤသူသည် ခိုးသူဟု သိတော်မူဟုဆို သော်လည်း။ဤအကြောင်းဖြင့်လည်း ငါမသိ၊ခိုးသူကိုသာ ဘမ်း၍ပေး။

မပေးသေး လုလင်ပင် ခိုးသူလောဟု။ ထိုလုလင်ကို အဘန်တာလဲလဲ စိစစ်ဘိသောကြောင့်။ ယင်းသို့တပြိုးကား။ ရှင်မင်းကြီး၊ ဤသူ ဤသူတို့သည် ခိုးသူဟု ပရိသတ်အလယ်၌ ပြစေလိသလောဟုမေး၍။ ပြစေလိသည်ဟု ဆိုသည်ရှိသေး။ ဤမင်းကြီးသည် မိမိကိုယ်ကို ဓနောင့်စိမ့်သောဌာပမပေး။ ခိုးသူကိုသာ ပရိသတ်အလယ်၌ ဘမ်းအံ့ဟု။ ထို၌ စည်းဝေးသော ဒိဂုံးဇနပုဒ်သူအပေါင်းကို ခေါ်၍။ ။သုဇာန္တုမေဇာနပဒါ၊နေဂမာစသမာဂတာ။ယာတောဥဒကမာဒိတ္တံ၊ယာတောခေမံတတောဘယံ။ ။ရာဇာဝိလုပ္ပတေရဋ္ဌံ၊ ဗြာဟ္မဏောစပုရောဟိတော။ အတ္တဂုတ္တာဝိဟာရထ၊ ဇာတံသရဏာတောဘယံ။ ။သမာဂတာ၊ အညိအညတ်စည်းဝေးကုန်သော။ ဇာနုပဒါစ၊ ဇနပုဒ်သူအပေါင်းတို့သည် ၎င်း။သမာဂတာ၊ အညိအညတ်လာကုန်သော။ ဥနဂမာစ၊ ဒိဂုံးသူအပေါင်းတို့သည်၎င်း။မေမမ၊ငါ၏။ဝစနံ၊စကားကို။သုဇာန္တု၊ နာစေကုန်သတည်း။ယာတော၊ အကြင်အရပ်မှ။ ဥဒကံ ချမ်းမြေ့သောရေသည်။ ဘဝိတုံ ဖြစ်ရာလျက်။ တံဥဒကံ၊ထိုချမ်းမြေ့သောရေသည်။ အာဒိတ္တံ၊ ပြောင်ပြောင်တောက်၏။ယတောရာဇတော၊အကြင်မင်းမှ။ခေမံ၊ဘေးမရှိသည်။ဘဝိတုံ၊ဖြစ်ရာလျက်။ တတောရာဇတော၊ ထိုမင်းမှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်။ဥပဋ္ဌံ၊ ဖြစ်၏။ ။ရာဇာစ၊မင်းသည်၎င်း'။ ပုရောဟိတော၊ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော။ဗြာဟ္မဏောစ၊ပုဏ္ဏားသည်၎င်း။ ရဋ္ဌံ၊ ပြည်တိုင်းကားကို။ ဝိလုပ္ပတော၊ လုယက် ဖျက်ဆီးဘိ၏။ အတ္တဂုတ္တာ၊ ကိုယ်ကိုစောင့်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝိဟာရထ၊နေကြကုန်။ သရဏာတော၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောမင်းမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် အညိအညတ်တို့ စည်းဝေးကုန်သော ဒိဂုံးဇနပုဒ်သူအပေါင်း မှုးကောင်းမတ်ရာ ညီလာသဘင် မင်းရင်ပြင်၌ စုဝေးကုန်သော သူတော်မဟုတ်သူကောင်းများတို့။ ငါ့စကားကိုနာပါကုန်။ အကြင်အရပ်မှ ချမ်းမြေ့သောရေဖြစ်ရာလျက်။ထိုအရပ်မှ ပြောင်ပြောင်တောက်သောမီးဖြစ်၏။ အကြင်မင်းမှဘေးမရှိသည်ဖြစ်ရာလျက်။ထိုမင်းမှဘေးရောက်၏။မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားသည် ခိုးသူပြု၍ ပြည်တိုင်းကားကို လုယက် ဖျက်ဆီး ဘိ၏။ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော မင်းမှ ဘေးရောက်၍ သင်တို့ ကိုးကွယ်ရာမရှိဖြစ်ကုန်ပြီ။ကိုယ်ကိုမဖျက်စီးစေလင့်ကုန်။ ဥဗ္ဗာစပါးမြစ်ဝှာထား၍ ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ကုန်။ မင်းတို့မည်သည် ဇာ အ ပေါင်း တို့ ၏ ဘေး ကို

တားမြစ်ရာဖြစ်လျက်။ထိုဘေးကိုတားမြစ်ရာဖြစ်သောမင်းမှ ဘေးရေဝံ
ကုန်ပြီ။လုပသက်ဖျက်ဆီးသော ခိုးသူတို့ကို ငါဘမ်းအပ်ပြီ။သင်တို့ ခိုးသူ
ကို အလိုရှိသေဒ်၊ဤမင်းနှင့်ပုဏ္ဏားကိုယူ၍ အပြစ်အလျောက် စိရင်ကုန်
ဟုဆိုသည်ရှိသေဒ်။ ပြည်သူအပေါင်းတို့လည်း ဤမင်းကြီးသည် ကိုယ်
ကို ဖစောင့်ခြင်းငှ ထိုက်လျက် မံစောင့်မူ၍၊ သူတထူးဒု ဒုပြစ်ကိုတင်လို
သောကြောင့် မိမိဥစ္စာကိုပင်ခိုး၍ ရေကန်မှာထားလျက်။ သူတထူးကို
ယိုးစွပ်၍ ရှာဘွေစိစစ်ဇ်။ ဤမှစ၍တဘန် ခိုးသူမပြုပြုနိမ့်သောဌာ
ဤမင်းကိုဆုံးမကုန်အံ့ဟု ခဲလွှံကန်ဆောက်ပတ်ကိုင်စွဲကုန်လျက် မင်းနှင့်
ပုဏ္ဏားကို ထိုဒု အသေဆုံးမပြီးသေဒ်။ ဘုရားလောင်းကို အဘိသိက်
သွန်း၍၊ မင်းမြောက်ခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်း
ဖြစ်သော ပဒကုသလမာဏဝဖောတ်ဒု ပုံစံကို မှိကားမမှိ။ မှိသကဲ့သို့
ဖြစ်သဖြင့်။ ကိုယ်ကိုကိုယ်ရှင်စောင့်စေချင်၍ အထူးထူးသော ပုံပြင်
နည်းနာဆောင်၍ ဖြားယောင်းပါလျက်။ ကိုယ်ကိုကိုယ်ရှင်မဆင်ခြင်နိုင်
သောကြောင့်။ ပြည် သူ တို့ အာ ဏာ ကို မ လွန် နိုင် ၍ မင်း ကြီး ကို
ကာဠဟတ္ထိ တောင်းပန်သတည်း။ ။

မဟာပေါဓိသာဒမင်းလည်း။ ကာဠဟတ်။ ငါမင်းအဖြစ်ဖြင့် အလို
မရှိပြီ။ထွက်တော့အံ့။ သန်လျက်တစင်းလည်းပေးပါ။ ဒဏ်းတလုံးလည်း
ပေးပါ။ ရသကကိုလည်း ပေးပါဟုဆို၏။ ပြည်သူအပေါင်းတို့လည်း
သန်လျက်တစင်းပေး၍။လူသားချက်စရာ ဒဏ်းတလုံး။ လူသားထည့်ရာ
ခြင်းတလုံး။ရသကကိုထမ်းစေ၍။ပြည်မှနှင်ထုတ်ကုန်၏။ ။

နဂရနိဂ္ဂမနခဏ်းပြီး၏။

မဏိကုဏ္ဍလဝတ္ထု-ပဉ္စမတဲ့ ပြီး၏။

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အခေတ်း - ၂ ။

ရာဇာနုယာနခေတ်း။

———————·——>o<———————

၂၃။ မဟာပေါရိသာဒ ဗြဟ္မဒတ်မင်းပြည်မှထွက်၍
တောအရပ်၌နေရာတွင် လူသားမရ၍
ရသကကို သတ်စားခြင်း။

သို့ဒါဘဝန္တော်လောကာဘိဝုဖိုယော။ ။မဟာပေါရိသာဒမင်းကြီး လည်း ရသကကိုယူ၍ ထွက်ခဲ့ပြီးသော်။ တောအုပ်သို့ဝင်၍ တဆသော ပညောင်ပင်ရင်း၌နေလျက်။ ထိုတောအုပ်ခရီး၌သွားသောလူကို သတ်၍ ရသကအား ပေး၏။ ရသကလည်းချက်၍ မင်းကြီးအားကပ်၏။ ဤသို့ လျှင် လူနှစ်ယောက်တို့သည် အသက်မွေးကြကုန်၏။ လူကိုတမ်းသော ဒဏ်ခါး၌တမူကား။ အဟိအရဉ်ညစောရော ပေါရိသာဒေါဟု ဟစ်၍။ ထိုမင်းပြေးလာလတ်သည်ရှိသော်။ တပေါက်သောသူမျှ ကိုယ်အဖြစ် ဖြင့် တည်နိုင်သသူမရှိ။ အလုံးစုံသောသူတို့သည် ပြေး၌လည်းကုန်၏။ ထိုမင်းလည်း ထိုသူတို့တွင်။ အလိုရှိသသူကို ခြေး၌ကိုင်လျက်၊ ဦးခေါင်း စောက်ထိုး နောက်ကပိုး၍ ယူခဲ့ပြီးသော်ဘ် ရသကအားပေး၏။ တနေ့ သ၌မူကား တပေါက်သောသူကိုမျှမရ၍ လာလတ်သည်ရှိသော်။ အသို့နည်း အရှင်မင်းကြီးဟု ရသကမေး၏။ ခုံလောက်ဆောက်၍ အိုးတည်ဟု မင်းကြီးဆို၏။ ရသကလည်း အမဲ အတိုးရအံ့နည်းဟု မေး၏။ မင်းကြီးလည်း ပသုရလတ္တံ့ဟုဆို၏။ ရသကလည်း သည်အခါ သော် ငါ့အသက်မရှိပြီဟု ကြောက်စွာတုန်လှုပ်လျက် ခုံလောက်၌ မိုးငြိ၍ အိုးတည်၏။ မင်းကြီးလည်း ရသကကို သန်လျက်ဖြင့်ပိုင်း၍ အသားကို ချက်၍စား၏။ထိုကစ၍ စာယောက်အထိုးတည်းသာဖြစ်၍ အလိုလို

ချက်၍စား၏။ ပေါရိသာဒ အမည်ရှိသော်သူသည် ခရိုးသွားတို့ကို သတ်၍စား၏ဟု ဇမ္ဗူဒိပကျွန်းအလုံး ကျော်စော၏။ ။

၄။ မဟာပေါရိသာဒသည် ပုဏ္ဏားတယောက်ကိုဘမ်းရာ၊ ရှားဂုတ်စူး၍ ပညောင်စောင့်နတ်အား တောင်းပန်ခြင်း။

ထိုအခါ၌ ပြည့်စုံသောစည်းစိမ်ရှိသော ပုဏ္ဏားတယောက်သည် ငါးရာသော လှည်းသားတို့ဖြင့် ကုန်သွားသည်ရှိသော်၊ အရှေ့အစွန်မှ သည် အနောက်အစွန်သို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍။ ပေါရိသာဒ အမည်ရှိသော ခိုးသူသည် ခရီးအကြား၌ လူကိုသတ်သောဟူ၏။ ငါ့ဥစ္စာကိုပေး၍ ဤတောအုပ်ကို လွန်အံ့ဟုကြံပြီးသော်။ တောအုပ်၏အဝင်၌နေသော သူတို့ကို အသပြာတထောင် ပေး၍ ပို့လိုက်စေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားလည်း လှည်းငါးရာကို ရှေ့နှင်စေ၍ ရေချိုးပြီးသော်။ ပန်းနံ့သာလိမ်းပြီးသော်။ ဝတ်စားတန်းဆာ ဆင်ပြီးသော်။ ပြုံသောန္ဒားဖြင့် ကအပ်သောယာဉ်သာစီး၍ ပို့လိုက်သောလူအပေါင်းခြံရံလျက် နောက်စွန် မှ လိုက်၏။ မဟာပေါရိသာဒလည်း သစ်ပင်ထက်သို့တက်၍ ခရိုးသွား ကို မြော်ကြည့်သည်ရှိသော် လှည်းငါးရာသားတို့ကိုမြင်၍။ တပါးသောလူမျှား ကို အဘယ်မျှစအံ့နည်း။ ဤပုဏ္ဏားကိုသာလျှင် ငါစားအံ့ဟု ထိုပုဏ္ဏား ကို မြင်သောအခါမှစ၍ လျှာရည်ရွဲ ရွဲယိုလျက် မြော်လင့်ပြီးသော်။ ဒီဃ အနီးသို့ရောက်လျှင် သစ်ပင်ထက်မှသက်ပြေး၍။ အဟာမတ္တပေါရိသာ ဒေါဟု သုံးကြိမ်အမည်ကိုကြား၍ သနဲလျက်ကို ပတ်ပတ်လှည့်လျက် ခြေကန်၍ ပြေးသောသဲမုန်ဖြင့် မျက်စိအလုံးကို ပြည့်စေတိသကဲ့သို့ ထိုမင်း ပြေးလတ်သည်ရှိသော်။ တယောက်သောသူမျှ ရပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ အလုံးစုံသော သူတို့သည် ရင်ဖြင့် မြေကွင် ဝပ်ကုန်၏။ မဟာပေါရိသာဒလည်း ယာဉ်သာစီးသော ပုဏ္ဏား၏ခြေကို ဖွဖ်တ်တရွတ်ကိုင်ပြီးသော်။ ဦးခေါင်စောက်ထိုး ကျော်ဒူဝိုးလျက် တွဲလွဲ ဆွဲယူ၍။ ပနှောင့်ဖြင့် ခေါင်းကိုခတ်မိစေလျက် ပြေးလေ၏။ ထို သို့ ပြေး လေပြီးသော်။ ထိုသူမျှားလည်းထ၍။ အချင်းတို့ငါ့တို့ပုဏ္ဏားလက်မှ အသပြာ တထောင်စင်ယူပေသည်။ ကြည့်ကာနေသဖြင့် သူတော်ကောင်း

သတော၁မရှိ။ တတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ လိုက်ပါ
ကူနိုအံ့ဟု ညီညွတ်၍လိုက်ကြကုန်၏။ ပေါရိုဿာဒလည်း ပြန်၍ကြည့်
သော် လိုက်သောသူ တယောက်မျှမဖြင့်၍ အသာအသာသွား၏။ထိုအ
ခါ၌ ပေါဂျိုးတယောက်သည် လျင်စွာပြေး၍ဖိုလေ၏။ မဟာပေါရိ
သာဒလည်း ထိုပေါဂျိုးဖိုလာလျင် စောင်ရန်းတခုကိုခုန်လွှား၍ပြေး
ရာတွင်။ ခြေတဘက်ရှားငုတ်ထက်နင်းမိ၍ ဖမိုးပေါက်အောင် ထူးလေ
၏။ ထိုမင်းသည် ယိုသောသွေးရှိသည်ဖြစ်၍ ခြေထေဝံကာသွား၏။ထို
ရှေ့မျှားလိုက်သောပေါဂျိုးလည်း။အချင်းတို့၊ ငါ့ဦးသူကို ထိုးမိလေ
ပြီ။ သင်တို့နောက်သာဖိုပါစေ၊ ငါဘမိုးအံ့ဟုဟစ်၏။ ထိုသူတို့လည်း
အနောတွေ့မှန်းသိလျင်ကြောင့်ငြာ၍ သောသောလိုက်ကုန်၏။မဟာပေါရိ
သာဒလည်း။ ထိုသူတို့ ပြင်းစွာ လိုက်လတ် လျင် ပုဏ္ဏားကိုလွှတ်၍
ချမ်းသာစွာသွားလေ၏။ ထိုသူမျှားသည် ပုဏ္ဏားကိုရပြီးသော် ဦးသူ
ကို အဘယ်မျှတော့အံ့နည်းဟု ပြန်လေကုန်၏။ မဟာပေါရိသာဒလည်း
မိမိ ပညောင်ပင်ရင်းသို့သွား၍ မြစ်ပြဉ်းကြားသို့ဝင်၍ အိပ်ပြီးသော်။
အရှင်ပညောင်စောင့်သောနတ်။ နတ်မြတ်သည် ခုနစ်ရက်အတွင်းတွင်
ငါ့အနာကို လွတ်အောင်ပြုသည်ရှိသော်။ဓမ္မ။ ဒီပါကျွန်းအပြင်၌ တရှာ
တယောက်သောမင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ပင်စည်ကိုဆေး၍
အုန်းရုဖြင့်ရစ်ပြီးသော်။ ငါးပါးသဲ့သာ ကောင်းသောအရသာဖြင့် ပူဇော်
အံ့ဟု တောင်းပန်၏။ ထိုအနာလည်း ဒုစာ မစားရသောကြောင့်။
ခြေက်ကပ်၍ ခုနစ်ရက်အတွင်းတွင်လွတ်လေ၏။ ။

၂၅။ မဟာပေါရိသာဒသည် ပညောင်စောင့်နတ်အား
တောင်းပန်သည့်အတိုင်း၊မဟာသုတသောမမင်းမှတပါး
တရာသောမင်းတို့ကို ဘမိုးယူခြင်း။

မဟာပေါရိသာဒလည်း နတ်၏အာနုဘော်ကြောင့် လွတ်သည်ဟု
မှတ်ရကား။တရက်နှစ်ရက်ဖြည့်တင်း၍ အားအနှယူပြီးသော် နတ်မြတ်
ကား ငါ့အား ကျေးဇူးကြီးလှပေ၏။ ငါ့တောင်းပန်သည့်အတိုင်း
ပြည့်စုံအောင်ပြုအံ့ဟု သနှလျက်ကောက်၍ မင်းမျှားကိုဘမိုးမည်သွား
လေသော်။အခြားမဲ့သောကိုယ်၏အဖြစ်၌ ဘီလူးဖြစ်၍ တပေါင်းတည့်း

လူသားစားဟေဝ်ဖြစ်သောဘီလူးအမဆွေခင်ပွန်းသည်သွားသောအခိုက်
နှင့်ကြုံ၍ မဟာပေါရိသာဒကိုမြင်လျှင်။ ဤသူသည် ရှေးဘဝက ငါ့
အဆွေခင်ပွန်းတကားဟုသိ၍။ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ငါ့ကို သိ၏လောဟု
မေး၏။မဟာပေါရိသာဒလည်းမသိဟု ဆို၏။ထိုဘီလူးလည်း ရှေးဘဝ၌
အကြောင်းကို စေ့စုံစွာပြော၏။ထိုသို့ဘီလူးဆိုမှသိ၍ သာဓုသာဓုခေါ်
ဟော၊ကြပြီးသော် အဘယ်အရပ်မှာ ဖြစ်လေသနည်းဟုမေး၏။ မဟာ
ပေါရိသာဒလည်း ဖြစ်ရာအရပ်ကိုဂုဏ်း၊ တိုင်းပြည်မှ နှင့်ထုတ်သောအ
ကြောင်းကိုဂုဏ်း၊ပသုအခါ၌ နေသောအရပ်ကိုဂုဏ်း၊ ရှာဂုတ်ရူးမိသော
အကြောင်းကိုဂုဏ်း၊ ပညောင်စောင့်သောနတ်အား ကောင်းပုန်ခြင်းမှ
လွတ်စင်္ခ်သောဌါ သွားသောအကြောင်းကိုဂုဏ်း စေ့စုံစွာပြန်၍။ အဆွေ
လည်း ငါ့အမှုကို ညီညွတ်၍အားထုတ်အပ်ပါ၏။ငါတို့နှစ်ပေါင်းသုံးစုံသွား၍
မင်းမျာ ကိုဘမ်းကုန်အံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ထိုဘီလူးလည်း၊ငါ့မှာ အမှု
ပြုတွယ်ရှိသောကြောင့် မလိုက်ရဖြို့။အဘိုးအတိုင်းမသိသော ပဒလက္ခ
ဏာမန္တန်ကို ငါတတ်၏။ ဤမန္တန်သည် ခွန်အားကြီးခြင်း၊ လျှင်လျားး
ခြင်း၊ တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးခြင်းကို ပြုတတ်၏။ ထိုမန္တန်ကို ယူ၍သွား
လေဟုဆို၏။ မဟာပေါရိသာဒလည်း ထိုမန္တန်ကို သင်၍တတ်လျှင်။
လေ၏ လျှင်ခြင်းနှင့်တူသည်ဖြစ်၍ အလွန်ရဲရင့်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်ရကား။
ခုနစ်ရက်အတွင်းတွင် ဥယျာဉ်အစရှိသည်တို့သို့ထွက်ကုန်သော တရုတ်
တယောက်သောမင်းတို့ကို လေ၏လျှင်ခြင်းဖြင့် ပြေးလေး၍။ အဟမယ်ပို
ပေါရိသာဒေါဟု အမည်ကိုကြား၍၊ ဟစ် အော် ကြော် ငြာ လျက်။
သန်လျက်ကို ပတ်ပတ်လှည့်၍ အလွန်ကြောက်ခြင်းသို့ ရောက်စေသည်
ကိုပြုလျက်။ခြေကိုကိုင်၍ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး၊ဟန်ဆောင်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို
ခတ်မိစေလျက် ဆောင်ခဲ့၍။ လက်ဝါးပြင်တို့ဦးထွင်း၍ ကြိုးငယ်ဖြင့်သိပြီး
သော်။ ဆင်စွယ်ကောက်တို့ဦ ဆွဲ၍ထားသော လိပ်ဆူးရွေ့ပန်းဂုံး
ခြောက်တို့သည် လေခတ်သဖြင့် တပြောင်းပြန်ပြန် လည်ကုန်သကဲ့သို့။
ထိုမင်းတို့ကို လေခတ်သဖြင့် တပြောင်းပြန်ပြန် လည်စေကုန်လျက်။
ခြေဖျားဖြေထိကာ ပဇ္ဇောင်ခက်တို့ဦဆွဲ၍ထား၏။ သုတသောမမင်းကို
တမူကား။ ငါ့ဆရာစောင်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဇမ္ဗူ။ဒီပါကျွန်းဦလည်း
အထွတ်ဖြစ်ပေသည်။ ငါယူသော် ဇမ္ဗူ။ဒီပါကျွန်းဆိတ်လေအုံ့ဟုမယူ။
ပေါရိသာဒလည်း ပသုပူဇော်တော့အုံ့ဟု မိုးပုံကြီးပြုပြီးသော်။တံစို့

ဆွံ့နှံ၍နေ၏။ပညောင်စောင့်သောနတ်လည်း ထို အ စီ အရင် ကို မြင် ၍။ ငါသည် ဤသူအနာကို တစုံတရာမျှ လွတ်အောင်မပြု။ထိုသို့လျက် ဤသူ ယခု၊ဤမင်းများကိုသတ်၍ ငါ့အားပူဇော်မည်ပြု၏။ ဤမင်းများတို့သည် ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ပေကုန်အံ့။ အသို့ ပြုရတုံအံ့နည်း ဟု ကြံပြီးသော်။ ငါ ဤသူကိုဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ စဏမပဒါရာဇ်နတ် မင်းကြီးတို့ကို ဖြစ်စေအံ့ဟု၊ စဘုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့အထံသို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုပြန်ပြီးသော် ဖြစ်တော်မူပါကုန် ဟုဆို၏။ စတု မဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့လည်း ငါတို့ ဤသူ့ကိုဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ဟုဆိုကုန်၏။ ပညောင်စောင့်သောနတ်လည်း သိကြားမင်း အထံသို့ သွား၍ ဧ့စုံစွာပြန်ပြီးသော် ဖြစ်တော်မူပ ါဟုဆို၏။သိကြားမင်းလည်း ငါမဖြစ်နိုင်။ဖြစ်နိုင်အံ့သောသူကိုကား ငါဆိုအံ့။ နတ်နှင့်တကွသောလူ၌ အတုမရှိသော၊ ကုရုတိုင်း၊ ဇာန်ပဉ္စာန ်ရှိ၌၊ ကောရဗျမင်းကြီးသား သုတသောမမင်းသည်ရှိ၏။ထိုမင်းသည် ထိုသူကို အခိုင်အမျှဉ်မရှိသည် ကိုပြု၍ ဆုံးမလတ္တံ့။ ထိုမင်းတို့အသက်ကိုလည်း လွတ်စေလတ္တံ့။ ထိုသူ ကိုလည်း လူသားမှကြဉ်စေလတ္တံ့။ဇမ္ဗု။ဒီပါကျွန်းလုံးလည်း အပြိုက်ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ အကယ်၍ ထိုမင်းတို့အသက် ကို ပေးလိုအံ့။ ထိုသို့ ပေးလိုသည်ရှိသော်။ သုတသောမမင်းနှင့်တကွ ပူဇော်မှ ခံမည်ဟူ၍ ဆိုလေဟု ဆိုလိုက်၏။ ပညောင်စောင့်သောနတ် လည်း၊ကောင်းပြီဟု အာမခံပြီးသော်၊ စောစွာလာ၍ ရဟန်းအသွင် ဘန်ဆင်းလျက်။မဟာပေါရိသာဒ၏ မနီးမဝေးသောအရပ်၌သွား၏။ထို မင်းလည်း ခြေသံကိုကြားယျင်ဆွဲ၍ထားသောမင်းတို့ လွတ်၍ပြေးလေ သလောဟု ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုရဟန်းကိုမြင်၍။ရဟန်းသည် မင်းနှင့် အတူပင်ကိုကား။ဤရဟန်းကိုဘမ်း၍ တရဲ့တယောက် ပြည့်စေလျက် ပူဇော်အံ့ဟု သန်လျက်ကို ကောက်၍လိုက်၏။ သုံးယူဇနာတိုင်တိုင် လိုက်၍လည်း မမှီနိုင်ရကား။ ချေးကြီးတဖြာ ပင်ပန်းစွာဖြစ်သည်ရှိ သော်။ ငါကား ဤကာလ၌ ပြေးမသာဆင်၊ပြေးသောမြင်း၊ပြေးသော ရထားကိုသော်လည်းဘမ်းက မိတော့သည်သာ။ယာခုမူကား ဤရဟန်း သည် ကြာပဇော့သွားသည်ကိုမျှ အားသွန်ပြေးသော ငါသည် မမှီနိုင် ချေ။အကြောင်း အသို့နည်းဟုကြံပြီးသော်။ ရဟန်းတို့မည်သည် စကား ဆိုလွယ်လှ၏။ ကိုယ်ကာယ်ရဲဒဠိုးဟူက ရဲလိမ့်မည်၊ ရဲမှ ဘမ်းရစေဟု

နှလုံးသွင်း၍။ ရှင်ရဟန်း ရပ်လေ့ဟုဆို၏။ နတ်လည်း ငါရပ်၏။ သင်လည်း ရပ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုလေ့ဟုဆို၏။ မဟာပေါဏိသာဒလည်း ရှင်ရဟန်း၊ ရဟန်းတို့မည်သည် မိမိအသက်ကြောင့်သော်လည်း မမှန်သောစကားကိုမဆို၊ကုန်။သင်ကား မသားသုံးစွဲ၏ဟုဆိုဦး၍။ ။တိဋ္ဌာဟိတိ မယာဝုဏ္ဏော၊သောတွံဂန္ဆသိပမုခေါ်။အဋ္ဌိတောတွံဋ္ဌတောဓိတံ၊ လပသိဗြဟ္မစာရိနိ။ ဇာဒံတောသမဏအယုတ္တံ၊ အသိဠ္ဗမေမည္ဆသိကာဏ် ပတ္တံ၊ ။ဟူသော၎ထာကိုရွတ်၏။ ။သမဏ၊ရှင်ရဟန်း။ တိဋ္ဌာဟိ၊ ရပ်လော။ဇာတိ၊ဤသို့။မယာ၊ငါသည်။ဝုဏ္ဏော၊ ဆိုအပ်သော။သောတွံ၊ ထိုသင်သည်။ ပမုခေ၊အရပ်တပါးသို့ ဧရေး၏။ ဂန္ဆာသိ၊ပြေးသွားဘိ၏။ ဗြဟ္မစာရိနိ၊မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော။သမဏ ရှင်ရဟန်း။ တွံ၊ သင်ရဟန်းသည်။ အဋ္ဌိတော၊ မရပ်ဘဲလျက်။ ဋ္ဌိတော၊ ရပ်သည်။ အဓိ၊ ဖြစ်၏။ ဇာတိ၊ ဤသို့။ ယံဝစနံ၊ အကြောင်းမရပ်ဘဲလျက် ရပ်၏ဟု မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ လပသိ၊ ဆို၏။ ဇာဒံဝစနံ၊ ဤသို့ဆိုခြင်း သည်။ တေ၊သင်ရှင်ရဟန်းအား။ အယုတ္တံ၊ မသင့်။မေ၊ ငါ၏။ အသိဠ္ဗ၊ သန့်လျက်ကိုလည်း။ကက်ပတ္တံ၊သိမ်းတောင်ကဲ့သို့။မညသိ၊ အောက်မေ့ သလော။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ရှင်ရဟန်း၊ရပ်လေ့ရပ်လေ့ဟု ငါဆိုလျက် ဧရေးရှုသွား၏။ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော ရှင်ရဟန်းသည် မရပ်ဘဲလျက် ငါရပ်၏ဟု မမှန်သောစကားကို သုံးစွဲ၏။ငါ့သန့်လျက်ကို သိမ်းတောင်ကဲ့သို့ မှတ်သလောဟူလိုသော်။ ။

ထို့နောင် ပညောင်စောင့်နတ်လည်း။ငါရပ်၏ဟုဆိုသောအကြောင်းကို ပြလိုသောကြောင့်။ ။ဋ္ဌိတောဟာမသ္ဘိသဒ္ဓမ္မေသုရာဇ နနာမဂေါတ္တံ ပရိဝတ္တယာမိ။ ဗ္ဘစာရဗ္ဘလောကေဒဓဋ္ဌိတံဝဒန္တိ။အာပါယိကံနေရယိကံ ဇာတောစုတံ။ ။သစေဘံသဒ္ဓဟာသိရာဇ၊ သုတံဂဏ္ဟာဟိ ခတ္တိယ၊ တေနယာညံယာဒိတ္ထာန၊ ဇဝံသဂ်ဂမိသဿသိ။ ။ဟူသော ဂါ ထာ ကို ရွတ်၏၊ ။ရာဇမဟာရာဇ၊ ရှင်မင်းကြီး။အဟံ၊ ငါသည်။ သဒ္ဓံမွေသု၊ သူတော်ကောင်းတရားတို့ဌ။ ဋ္ဌိတော၊ တည်သည်။ အဒ္ဓိ၊ ဖြစ်၏။ နာမ ဂေါတ္တံ၊အမျိုးအမည်ကို။နပရိဝတ္တယာမိ၊မပြန်။မဟာရာဇ၊ရှင်မင်းကြီး။ ဇာတော၊ ဤလူ့ပြည်မှ၊စုတံ၊စုဝေ့သည်။ ဟုတ္ထာ၊ ဖြစ်၍။ အာပါယိကံ၊ ကင်းသောချမ်းသာရှိသော။နေရယိကံ၊ငရဲဌဲဖြစ်လတ္တံ့သော။စောရဗ္ဘ၊ ခိုးသူကိုသာလျှင်။ အဋ္ဌိတံ မရပ်သောသူဟု၍။ လောကော၊လူဌ။ ဝဒန္တိ၊

ဆိုကုန်၏။ ။ခတ္တိယ၊မြေကိုအစိုးရသော။ ရာဇ၊မင်းကြီး။ ကွံ၊ မင်းကြီး သည်။မေမမ၊ ငါ၏။ဝစနံ၊စကားကို။ သစေသဒ္ဓဟာသိ အာကယ်၍ယုံအံ့။ သုတံ၊ သုတသောမမင်းကို။ ဂဏ္ဍာဟိ၊ ဘမိုးယူလော့။ တေန၊ထိုသုတသောမမင်းဖြင့်။ယာညံ၊ယာဇ်ကို။ယဒိတ္ထာန၊ပူဇော်ဦး၍။ဇဝံ၊ဤသို့ပူဇော်သဖြင့်။သင်္ဂံ၊နတ်ရွာသို့။ဂမိသဲသိ။ သွားရလတ္တံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ မင်းကြီး။ ငါကား သူတော်တရားဒွီတည်း၏၊ မင်း ကြီး သည် မူ ကား ရှေးကာလ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းဟူသောအမည်ကို ရပြီးလျက်။ ထိုအမည်ကို စွန့်၍။မြတ်သောမင်းမျိုးဒွီဖြစ်ပါလျက်လည်းမစားအပ်သော လူသားကို စားချေသောကြောင့်။ ပေါရိသာဒဟူသော အမည်ကိုရ၍၊ ပသုလည်း ကျားသောခြင်္ကပ်သောကြောင့်။ ကုမ္မာသပါဒဖြစ်ပြန်၏။ ဤသို့ မင်းကြီး သည် အမည်အမျိုးကိုပြန်သကဲ့သို့ ငါမပြန်သည်သာလျှင် ရပ်နေသည်မည်၏။ ရှင်မင်းကြီး၊ ဤလူ့ပြည်၌ စုတ်၍ ငရဲ၌ဖြစ်လတ္တံ့သော ခိုးသူကိုသာလျှင်။မမှန်စကား မတည်ကြားဟု လူ၌ဆိုကုန်၏။ မင်းကြီးသည် ငါ့စကားကို အာကယ်ယုံအံ့။ သုတသောမမင်းကြီးကိုယူ၍ မှန်သော စကားဖြင့် ပူဇော်သည်ရှိသော် နတ်ရွာသို့လားရလတ္တံ့။ ။ရှင်မင်းကြီး၊ မင်းကြီးသည်။ ဇမ္ဗူ။ဒိပါကျွန်းဒွီ တရှာတလောက်သော မင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ပင်စည်ကိုဆေး၍ အာနာဖြင့်ရစ်ပြီးသော်။ ငါးပါးသော ကောင်းသောအရသာဖြင့် ပူဇော်အံ့ဟု ဝန်ခံသည်မဟုတ်လော ထိုသို့လျက်နည်းသောခွန်အားရှိသော မကျေမ်မစောသော ထိုထိုသော မင်းများကိုသာဆောင်၍။ ဇမ္ဗူ။ဒိပ်အပြင်ဒွီ အကြီးအထွတ်ဖြစ်သော မြတ်သော သုတသောမမင်းကိုမဆောင်။ အာကယ်၍ မဆောင်အံ့။ မင်းကြီးစကား မှန်သောမည်သည်မ်ဖြစ်။ထို့ကြောင့်၊ သုတသောမမင်းကိုယူ၍။ မှန်သောစကားဖြင့်ပူဇော်၍။ နတ် ရွာ သို့ လား လော့ ဟူ လို သော်။ ။ဤသို့သော စကားကိုဆိုဦး၍။ ပညောင်ပင်စောင့်သောနတ်လည်း ရဟန်းအသွင်ကို ကွယ်စေ၍။ နတ် ၏ အ ရောင် အ ဆင်း ဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်ဒွီ နေလုလင်ကဲ့သို့ထွန်းပလျက်ရပ်၏။မဟာပေါရိသာဒလည်း ထိုနတ်စကားကိုကြား၍။ နတ်၏ အရောင်အဆင်းကိုမြင်လျှင် သင်အသူနည်းဟုမေး၏။ နတ်လည်း ငါပညောင်ပင်စောင့်သောနတ်ဟုဆို၏၊မဟာပေါရိသာဒလည်း ငါကိုးကွယ်သောနတ်ကို မြင်ရသည်ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်၍။ ရှင်နတ်မင်း၊ သုတသောမမင်းကြောင့်

မစိုးရိမ်လင့်။ ဗိမာနိသို့ ဝင်တော်မူဟုတောင်းပန်၏။ ထိုနတ်လည်း မဟာပေါရိသာဒဖြင်စဉ် ပညောင်ပင်သို့ဝင်၏။ ။

၂၆။ မဟာပေါရိသာဒသည်၊သုတသောမမင်းကြီးကို ဘမ်းရန် ဣန္ဒပတ္တိနဂိုရ် မဂါဓိနိုင်ငယျာဉ် ရေကန်တွင်းကစောင့်နေခြင်း။

ထိုအခါ၌နေဝင်၍လထွက်ရကား။မဟာပေါရိသာဒလည်း။ဗေဒင်၌ လိမ္မာသောကြောင့် နက္ခတ်ဖြစ်ခြင်းကိုသိသည်ဖြစ်၍။ကောင်းကင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်ရှိသော်။ နက်ဖြန် ဗုဒ္ဓနက္ခတ်ကြုံက်၏။ သုတသောမမင်း ခေါင်းဆေးခြင်းငှါ ဥယျာဉ်သို့ ထွက်လတ္တံ့။ ထိုဥယျာဉ်၌ ထိုမင်းကို ငါဘမ်းအံ့။ အစောင့်အရှောက်မူ များစွာဖြစ်လတ္တံ့။ ထက်ဝန်းကျင် သုံးယူဇနာတိုင်တိုင် အလုံးစုံသော ဇာမူ။ ဒေ ပါ ကျွန်းသူတို့ စောင့်ရှောက်လ ကုန် အံ့။ အစောင့်အရှောက် မစိုရင်ခင် ဥဩးယံ၌ မိဂါဓိနိုင်ငယျာဉ်သို့သွား၍ မင်္ဂလာရှိသော ရေကန်သို့သက်၍ နေအံ့ဟု ကြံပြီးသော်၊ ထိုဥယျာဉ်သို့သွား၍ ရေကန်သို့သက်၏။ ကြာရွက်ဖြင့် ခေါင်းကိုဖုံး၍ရပ်၏။ထိုသူ၏ တန်းခိုးကြောင့် ငါးလိပ်အစရှိသောသတ္တဝါတို့သည် ရေကန်နားသို့မရွေ့၍ အစုအစုနေကုန်၏။ ။(ဤသို့သော တန်းခိုးအာနုဘော်ကို အတိမ္မာ ရဲ့ရှသနည်းဟူမှုကား။ ရှေးဦး ပြုဘူးသော ကောင်းမှုကြောင့် ရဲ့ရှသတည်း။အဘယ်ကောင်းမှုအကျိုးနည်းဟူမှုကား။ ထိုမဟာပေါရိသာဒသည် ကဿပဖြတ်စွာဘုရားအား နှစ်ဃနာဖြင့်ပြီး့သော စာရေးတံဆွမ်းကို လှူဘူးသောကြောင့် ဆွန်အားကြီး၏။ မီးတင်းကုပ်ပြုစေ၍ ဓုဟန်းသံဃာအား အချမ်းကိုပျောက်စိမ့်သောငှါ။မီးကိုငုင်း၊ ထင်းကိုငုင်း ထင်းပေါက်စရာ ပဲခွပ်ပုဆိန်ကိုငုင်း လှူဘူးသောကြောင့်။ ကြီးသောတန်းခိုးရှိ၏။ မီးပုံ၌ဘရေးပေးလှူဘူးသောကြောင့် ဟူလိုသတည်း)။ ။

၂၇။ မဟာဃုတသောမမင်းကြီး ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်၍ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုခြင်း။

ထိုဥယျာဉ်ရေကန်၌ ဤသို့ မဟာပေါရိသာဒ နေသည်ရှိသော်။

မိုးသောက်ထဖအခါ၌ ထက်ဝန်းကျင် သုံးယူဇနာတိုင်တိုင် အစောင့်အရှောက်ကို ပြုကုန်၏။ သုတသောမမင်းကြီးလည်း။ နံနက်စာ စားပြီးသော်။ ဆင်အစပ်သောတန်းဆာရှိသော မြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်စီးလျက်။ များစွာသော စစ်အင်္ဂါလေးပါးခြံရံလျက် မြို့မှထွက်၏။

ထိုအခါ၌ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ နန္ဒပုဏ္ဏားသည် လေးပါးသောသတာရဟာဂါထာကိုယူခဲ့၍။ ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ်သောခရီးကိုလွန်၍။ ဇနပဒကုန်ရှိသို့ရောက်၍။ မြို့ဘံခါးဂျာဠ်အိပ်ပြီးသော်။ နေထွက်သောအခါ၌ မြို့တွင်းသို့ဝင်ရာဘွင်။ အရှေ့တံခါးဖြင့်ထွက်သော မင်းကြီးကိုမြင်လျှင်။ လက်ကိုဆန့်၍ မင်္ဂလာအောင်ဆုပေး၏။ မင်းကြီးလည်း ထက်ဝန်းကျင် အရပ်မျက်နှာကို ရှုသောမျက်စိရှိရကား။ မြင့်သောအရပ်၌ ရပ်၍ဆန့်သောပုဏ္ဏားလက်ကိုမြင်လျှင်။ စိုးသောဆင် ပြောင်ကို ဝရဇိန်ချန်းတောင်းဖြင့်ငင်၍ ပုဏ္ဏားသို့ချဉ်းကပ်ပြီးသော်။ ထိုအကြောင်းကို မေးလိုသောကြောင့်။ ။ကိသ္မိန္နု ရဇ္ဇေတဝဇာတိဘူမိ။ အဘုံကောနတ္ထေ နဇ္ဈဝာနုပတ္ထော။ အဘ္ဘာဟိမေ ဗြာဟ္မဏာ ဇေတမင်္ဂလံ။ ကိသ္မိန္နု သိဒ္ဓမတ္ထသာဓကာ ယာဇ္ဈပ ဘိုတံ။ ။ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။ ။ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏား။ တဝ၊သင်ပုဏ္ဏားဖြစ်။ ဇာတိဘူမိ၊ သွားရာအရပ်သည်။ ကိသ္မိံ၊ အဘယ်မည်သော။ရဇ္ဇေ၊တိုင်းခွင်။ အဘိဇ္ဈန္တု၊ ဖြစ်သနည်း။ ကေန၊ အဘယ်မည်သော။အဇ္ဇေန၊အကြောင်းကြောင့်။ဇာ၌၊ ဤအရပ်သို့။ တွံ၊ သင်ပုဏ္ဏားသံသည်။အနုပတ္တော၊ ရောက်လာသည်။ အသိန္နု၊ဖြစ်သနည်း။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏား။ ဇေတမင်္ဂလံ၊ ဤအကြောင်းကို။ ပုဋ္ဌိတော၊ မေးအပ်သောသင် ပုဏ္ဏားသည်။မေ၊ငါ့အား။ အဘ္ဘာဟိ၊ ကြားဘိလော့။ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ဇာနာသိ၊အလိုရှိသနည်း။ ဗြာဟ္မဏာ ပုဏ္ဏား၊ တာယာ၊သင်ပုဏ္ဏားသည်။ ပဋ္ဌိတံ၊ တောင့်တအပ်သောဝတ္ထုကို။ တေ၊ သင်ပုဏ္ဏားအား။ အဇ္ဈ၊ ယာခု။အဇ္ဈဟံ၊ငါသည်။ဇေဒါ၊ ပေးအံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ပုဏ္ဏား အဘယ်ပြည်ကလာသနည်း။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤငါ့ဖြို့သို့ရောက်လာသနည်း။လာသောအကြောင်းကို ငါအားကြားဘိလော့။ ပုဏ္ဏားသည် တောင့်တအပ်သောဝတ္ထုကို ငါပေးအံ့၊ ပုဏ္ဏားနှလုံးကိုပြည့်စေအံ့ဟူလိုသော်။ ။ထိုနောက်မှ ပုဏ္ဏားလည်း အကြောင်းကို ကြားလိုသောကြောင့်။ ။ဂါထာစတသောဓရဏီမဟိသာရ။ သုဂန္ဓိရတ္တာဂရသာဂရုပမာ။ တဝေဝအတ္ထာယ ဇာတာဂတောသ္မိ။ သုဏောဟိ

ဂါထာပရမတ္ထသဒ္ဒါတာ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်ဖူ၏။ ။ဓရဏီ၊ မြေအ
ပြင်၌။ မဟီသရ၊အလုံးစုံသောမြေကို အစိုးရတော်မူသော်၊ဘူမိပါလ၊
ရေမြေ့ရှင်။ သဂ္ဂအို့ရတ္ထာ၊ အလွန်နက်နဲသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ရှိကုန်
ထသော။ ဝရသာဂရူပမာ၊ မြတ်သောသမုဒ္ဒရာ ဥပမာရှိကုန်သော။
စတာသေသာ၊ လေးပါးကုန်သော။ယာဂါထာ၊ အကြင်ဂါထာတို့သည်၊။
အတ္ထိသန္တိ၊ ရှိကုန်ဖူ၏။တဝေဝ၊ ရှင်မင်းကြီးဖူ၏သာလျှင်။ အတ္ထဉ္စာယ၊ အလို
ငှါ။ဇ္ဈာဓ၊ ဤအရပ်သို့။အာဂတောဝ၊လာသည်။အသ္မိ၊ ဖြစ်ဖူ၏။ပရမတ္ထသဒ္ဒါ
တာ၊မြတ်သောအကျိုးစီးပွါးနှင့်စပ်ကုန်သော။ တာဂါထာ၊ ထိုဂါထာ
တို့ကို။သုဏောဟိ၊နာတော်မူလော့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား ရေမြေသခင်
ဖြစ်တော်မူသော မြတ်သောရှင်မင်းကြီး။ ရှင်မင်းကြီးအလို၌သာလျှင်
ဤအရပ်သို့ရောက်လာဖူ၏။ မြတ်သော သမုဒ္ဒရာနှင့်တူကုန်သော။ အလွန်
နက်နဲသော အဓိပ္ပါယ်ရှိကုန်သော့ အကြင်လေးပါးသော သတ္တရဟ
ဂါထာတို့သည် ရှိကုန်ဖူ၏။ မြတ်သော အကျိုးစီးပွါးနှင့်စပ်ကုန်သော
ဂါထာတို့ကို နာတော်မူလော့ဟူလိုသော်။ ။

ဤသို့သောစကားကိုဆိုဦး၍။ရှင်မင်းကြီး၊ဤဂါထာတို့သည် ကသ
ပ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သတ္တရဟဂါထာတို့တည်း။ ရှင်
မင်းကြီးတို့အား အကြားအမြင်၌ နှစ်သက်ခြင်းရှိကုန်ဖူ၏။အကြားအမြင်
၌ မွေ့လျော်ခြင်းရှိကုန်ဖူ၏။အကြားအမြင်ကိုသာအလိုရှိကုန်ဖူ၏။ဗဟုသု
တကိုသာ ဆည်းဘူးကုန်ဖူ၏ဟု ကြားသောကြောင့်။ ရှင်မင်းကြီးတို့အံ့း
ဟောခြင်းငှါ လာပေသည်ဟုဆို၏။ မင်းကြီးလည်း ပဓိးဖြောက်ပမိး
သာ နှစ်သက်စွာ၍။ ဆရာပုဏ္ဏားး၊ဆရာ၏လာခြင်းသည်ကား ကောင်း
သောလာခြင်းတည်း၊ ငါတမှကား ပာဓနဲ့ဗုဒ္ဓသုကွတ်နှင့်ယှဉ်သောကာ
လဖြစ်သောကြောင့် ခေါင်းဆေးခြင်းငှါထွက်သည် မပြုနိုသာခဲ့။ ခေါင်း
ဆေး၍ပြုနိမှ နာပါအံ့။ ဆရာမဆန့်ကျင်ပါလင့်။ ငါလာယုံငှံ့ပါဟူဆို၍။
ဆရာပုဏ္ဏားအား ဤမည်သောအိမ်၌ အိပ်ရာနေရာခင်း၍။ အဝတ်အာ
စားစီရင်၍ ကောင်းမွန်စွာနေစေဟု အမတ်တို့ကိုခန့်ထား၍ တဆင့်ရှစ်
တောင် အစောက်မြင့်သော တံတိုင်းဖြင့်ရံအပ်သော မိဂါဇုန်ဥယျာဉ်
သို့ဝင်လေ၏။ ။ထိုဥယျာဉ်၌ ဦးကင်းကို ဦးကင်းချင်းထိသော ဆင်တာ
ထပ်။လည်ကို လည်ချင်းရှက်သော မြင်းတာထပ်။နားပန်းစွန်းကို နားပန်း
စွန်းချင်းထိသော ရထားတာထပ်။လက်ရုံးကို လက်ရုံးချင်းထိသော သရ

ဧဝဓိ၊သဒ္ဒဝေဓိ၊ ဝါလဝေဓိ၊အာကွဏ်ဝေဓိဖြစ်သောလေးသမားကျော် တထပ်။ထို့ပြင် ပြည့်စုံသော လက်နက်တန်းဆာရှိသောခြေသည် သူ့ရဲ တထပ်ခံ၍။ လေ့ဖျိအဟုန်ဖြင့် ချောက်ချားသော သမုဒ္ဒရာအဝှမ်းကဲ့သို့၊ ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့၏ တပ်ဦးနက် ပဲ့တင်ထပ်သောအသံဖြင့် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သော ချောက်ချားခြင်းရှိကုန်၏။မင်းကြီးလည်း လေးသော တန်းဆာတို့ကိုဆွဲတ်၍။ ဆံမုတ်ဆိတ် ဖြတ်စေပြီးသော်။ ပွဝဲနယ်အပ် သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍။အသရေရှိသောမင်း၏စံပယ်ခြင်းဖြင့် ရေကန် သို့သက်၍ ရေချိုးပြီးသော်။ တဘန်တက်၍ ရေခံပုဆိုးဝတ်လျက် ရပ်၍ နေ၏။ ထိုအခါ၌ ပုဆိုးပန်းနုံသာ အဝတ်တန်းဆာ ကပ်လှာကုန်၏။

၂၈။ ပေါရိသာဒသည်းမဟာသုတသောမ
မင်းကြီးကို ဘမ်းယူခြင်း။

မဟာပေါရိသာဒလည်း တန်းဆာဆင်သော် မင်းကြီးလေးအံ့။တန်း ဆာမဆင်မှီ မင်းကြီးပေါ့သောအခါ၌ ယူအံ့ဟုပြင်းစွာဟစ်ကြွေးလျက် လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့ သန်လျက်ကို ဦးခေါင်းထက် ပတ်ပတ်လှည့်၍။အဟ မသို့ပေါရိသာဒေါဟု အမည်ကိုကြား၍။ ဆုပ်သောလက်ကို နဖူးထက် တင်လျက်ရေမှပြေးတက်လာလတ်၏။ထိုမင်းအသံကိုကြားလျှင် ဆင်စီး သူ့ခဲတို့သည် ဆင်မှ။ မြင်းစီးသူရဲတို့သည် မြင်းမှ။ ရထားစီးသူရဲတို့ သည် ရထားမှလျှောကုန်၏။ ဝေးသော စစ်သည်သူရဲတို့သည် ဝေးစွာ ပြေးလေကုန်၏။နီးသောစစ်သည်သူရဲတို့သည် မိမိတို့လက်မှ လက်နက် ကိုစွန့်၍ ရင်ဖြင့် မြေတွင်ဝပ်ကုန်၏။ မဟာပေါရိသာဒလည်း ထိုထို သောမင်းတို့ကို ဘမ်းသောအခါသော်ကား ခြေကိုကိုင်၍ ဦးခေါင်း စောက်ထိုး ပနှောင့်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုခတ်မိစေလျက် သွားး၏။ ဘုရား လောင်းကိုသော်တမှကား။ အသာချိပြီးသော် ကိုယ်ကိုညွတ်၍ချိလျက် ပခုံးဖြင့်ထမ်း၏။တံခါးဖြင့် ထွက်သည်ရှိသော်။ ကြာအံ့စိုး၍ ရှေအရပ် တူရာတဲ့ရှစ်တောင် အစောက်ရှိသော တံတိုင်းကိုခုန်လွှား၍။ ရှေ့၌ ရှိလင့်သော အမှန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်တို့၏ဦးကင်းကို နင်းလှည်း၍။ လေ့ဖျိလျင်ခြင်းနှင့် တူကုန်သော မြင်းရတနာတို့၏ကျောက်ကို ကန် လှည်း၍။ မြတ်သောရထားတို့၏အဦးကို နင်းကန်လျက်။ ပတ်ပတ်လည်

စေ၍ ပညောင်ရွက်ကို နင်းကန်သကဲ့သို့။ ထိုထိုသော လက်နက်တို့ကို ချန်ချန်နင်းလျက်။ တချက်တည်းသောအဟုန်ဖြင့် သုံးယူဇနာတိုင်တိုင် ပြေး၍။ သုတသောမမင်းအလို၌ လိုက်သူရှိသလောဟု ပြန် ၍ ကြည့်သော် တစုံတယောက်သောသူကိုမမြင်၍ အသာအသာသွား၏။ ။

၂၉။ ပေါရိသာဒသည်၊သုတသောမမင်းကြီးငိုသည့် ဟူသောအမှတ် ဖြင့်၊ ဇာတယ်ကိုစိုးရိမ်၍ ငိုသနည်းဟုမေးခြင်း။

ထိုအခါ၌၊ မင်းကြီးဆံမှ မိမိရင်၌ ရေ ပေါက်ကျ သည် ကို မြင် ၍။ သေအံ့သောငါ့ဘေးမှ မကြောက်သောသူမည်သည်မရှိ။ သုတသောမ မင်းလျက်လည်း သေဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် ငိ၏ဟုကြံဦး၍။ ။ နတောရဒန္တိ သတိမန္တောသပ္ပညာ၊ ဗသုသုတာပေဗဟုဇ္ဇာနစိန္တိနော။ ဒိပဒ္ဒိုတေံပရံနရာနံ၊ ယံပဏ္ဍိတာသောကာနုဒါဘဝန္တိ။ ။အတ္တာနံ ဉာတိံဥဒါဟု ပုတ္တဒါနံ၊ ဓညံဓနံ ရဇ္ဇတံ ဇာတရူပံ။ ကိမေဝတွံသုတ သောမာနုတပ္ပေ၊ကောရဗျသေဋ္ဌဝစနံ သုဏောမတေတံ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သုတသောမ၊ သုတသောမ။ ဗဟုသုတာ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိကုန်ထသော။ဗဟုဇ္ဇာနစိန္တိနော၊ များသော အရာအထူးကိုကြံနိုင်ကုန်သော။ယေပဏ္ဍိတာ၊အကြင်ပညာရှိတို့သည်။ အတ္ထိသန္တိ၊ရှိကုန်၏။ သပညာ၊ ပညာရှိကုန်သော။သတိမန္တော၊ သတိ နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ တေပဏ္ဍိတာ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။ နရွဒန္တိ၊ မင်း ကုန်။သုဗာသောမ၊သုတသောမ။ယေသံပဏ္ဍိတာနံ၊အကြင်ပညာရှိတို့ ၏။ယံအသောစနံ၊ အကြင်မငိုးရိမ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တံအသော စနံ၊ထိုမစိုးရိမ်ခြင်းသည်။နရာနံ၊လူတို့၏။ပရံ၊ဖြတ်သော။ ဒိပဒ္ဒိုဒိပံဇဝ၊ မြို့ရိုရာသည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တေပဏ္ဍိတာ၊ ထိုပညာရှိတို့ သည်။ သောကနုဒါ၊ ပျောက်သောစိုးရိမ်ခြင်းရှိကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ။ကောရဗျသေဋ္ဌ၊ မြတ်သော ကောရဗျ အမျိုးဖြစ်သော။ သုတသောမ၊သုတသောမ။ကွံ၊ သင်သုတသောမမင်းသည်။ အတ္တာနံ ကိုယ်ကိုတည်း။ အနုတပ္ပေ၊ စိုးရိမ်သလော၊ ဉာဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ ကား။ဉာတိံ၊အဆွေအမျိုးကိုတည်း။ အနုတပ္ပေ၊ စိုးရိမ်သလော။ ပုတ္တ

ဒါရုံ၊ သားမယားကိုတည်း။ အနုတပ္ပေ၊စိုးရိမ်သလော။ဧည့်၊ စပါးကို တည်း။ အနုတပ္ပေ၊ စိုးရိမ်သလော။ ဝနံ၊ ဥစ္စာကိုတည်း။ အနုတပ္ပေ။ စိုးရိမ်သလော။ရေတံ၊ငွေကိုတည်း။ အနုတပ္ပေ၊စိုးရိမ်သလော။ ဇာတ ရူပံ၊ရွှေကိုတည်း။အနုတပ္ပေ၊စိုးရိမ်သလော။ သုတသောမ၊ သုတသော မ။ ဘွံ၊သင်သုတသောမသည်။ ကိမေဝ၊ အဘယ်ကိုလျှင်။ အနုတပ္ပေ၊ စိုးရိမ်သနည်း။ ။တော၊သင်၏။တံဝစနံ၊ထိုစကားကို။သုဇောမ၊ ကြား နာလိုပါ၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။သုတသောမ၊ များသော အကြားဒဓြင် ရှိကုန်သော။ များသောအရာအထူးကို ကြံနိုင်ကုန်သော။ သုတဝံသောမ ကဲ့သို့ အကြင်ပညာရှိတို့သည် ဤလောကဒွရှိကုန်၏။ ကြီးသောပညာ နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော ထိုပညာရှိတို့သည် မငိုကုန်။သုတသောမ။အကြင် ပညာရှိတို့၏ ဘေးအန္တရာယ် ရောက်ကုန်သောအခါ၌။ အကြင်သို့ သဘောရှိသော မစိုးရိမ်ခြင်းသည်ရှိ၏။ ထိုမစိုးရိမ်ခြင်းသည်။ခပ်သိမ်း သောသူတို့၏ မိဒိုရုဖြစ်သော ကိုင်းကျွန်းသဘွယ်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုပညာရှိ တို့သည် စိုးရိမ်ခြင်းသို့မလိုက်ကုန်။ ခေါင်းပါးသော စိုးရိမ်ခြင်းရှိသည် သာဖြစ်၏။ သုတသောမ၊ ထိုသို့လျက်။ထိုပညာရှိတို့၌ အကျုံးဝင်သော သုတသောမသည် ငိုကြွေးစိုးရိမ်၏။ အ ဘယ် ကို အ ကြောင်း ပြု၍ ငိုကြွေးစိုးရိမ်သနည်း။ ကိုယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ စိုးရိမ်သလော၊ ဥစ္စာ ခမ်းနား သားမယားအစရှိသည်ကို အကြောင်းပြု၍တည်း စိုးရိမ် ငိုကြွေးသလောဟူလိုသော်။ ။

၃၀။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်။ပညာရှိတို့သည် မစိုးရိမ် အပ်သည်၌ ပစိုးရိမ်ခြင်း။စိုးရိမ်အပ်သည်၌ စိုးရိမ်ခြင်း နှစ်ပါးကိုပြ၍။ခွင့်တောင်းခြင်း။

မဟာပေါရိသာဒစကားကိုကြား၍။မင်းကြီးလည်း ပညာရှိသူတော် ကောင်းတို့သည် မစိုးရိမ်အပ်သည်၌ မစိုးရိမ်ကြောင်း။ပညာရှိသူတော် ကောင်းတို့သည် စိုး ရိမ် အပ် သည် ၌ စိုး ရိမ် ကြောင်း။ နှစ်ပါးကို ပြန်ပြီးသော်။ ပညာရှိ သူ တော် ကောင်း တို့ သည်။ မစိုးရိမ်သော အကြောင်းကို ခွင့်ပေးစိမ့်သောငှါ။ တောင်းပန်လိုသော်ကြောင့်။ ။ နစာဟမတ္တာနမနုတ္တနာမိ။နပုတ္တဒါရံနဓနံနရဋ္ဌံ။ သတ္တဓမ္မောစရိတော

ပုရာဏော။ တံသင်္ကိုရံ ဗြာဟ္မဏာသနှုတပ္ပေ။ ။ကတော မယာ သင်္ကိုရော ဗြာဟ္မဏော။ ရဠွေသကေ ဣသိရိယေဒ္ဓိတော။ တံသင်္ကိုရံ ဗြာဟ္မဏာသမ္ဗဒါယ၊ သန္တာနရက္ခိပုနရာဝဇ္ဇိသံ။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဏ်။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊အဆွေပေါရိသာဒ။အဟုံ၊ ငါသည်။ အတ္တာနံ၊ကိုယ်ကိုလည်း။ နစအနုတ္တနာမိ၊ မစိုးရိမ်။ ပုတ္တဒါရံ၊ သားမယားကို လည်း။ နအနုတ္တနာမိ၊မစိုးရိမ်။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကိုလည်း။ နအနုတ္တနာမိ၊မစိုးရိမ်။ရဋ္ဌံ၊ပြည်တိုင်းကိုလည်း။နအနုတ္တနာမိ၊မစိုးရိမ်။ သတ္တဋ္ဌသပ္ပုရိသာနံ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ စရိတော၊ လေ့ကျက်အပ်သော။ ပုရာဏော ရှေးဦးဖြစ်သော။ယောဓမ္မော၊ အကြင်သဘောသည်။ အဇ္ဇ၊ ရှိ၏။ ဗြဟ္မဏသ၊ ပုဏ္ဏားအား။ သင်္ကိုရံ၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်းတည်းဟူသော။ တံခဏံ၊ ထိုသဘောသဘောကိုသာလျှင်။ အနုတပ္ပေ၊ စိုးရိမ်၏။ သမ္မပေါရိသာဒ၊အဆွေပေါရိသာဒ။ သကေရဋ္ဌေ၊ ငါ့တိုင်းနိုင်ငံဖြစ်သော။ ဣသိရိယေ၊ မင်းစည်းစိမ်၌။ ဒ္ဓိဇတန၊ တည်သော။ မယာ၊ ငါသည်။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားနှင့်။ ယောသင်္ကိုရော၊ အကြင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ကတော၊ပြုအပ်၏။ တံသင်္ကိုရံ၊ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ဗြာဟ္မဏာသမ္ဗဒါယ၊ ပုဏ္ဏားအား ပြည့်စုံစေဦး၍။ သန္တာနရက္ခိ၊ စောင့်သောသဘောရှိသော ငါသည်။ပုနရာဝဇ္ဇိသံ၊ တဘန်လာပြန်အံ့။ ။အင်ဒပ္ပါယိကား။ အဆွေပေါရိသာဒ။ ငါ့ကိုယ်ကိုအကြောင်းပြု၍လည်း ငါမစိုးရိမ် မငဲ့ကြွေး။ ပြည်တိုင်းကား ဥစ္စာခမ်းနားသားမယားအစရှိသည့်ကို အကြောင်းပြု၍လည်း ငါမစိုးရိမ် မငဲ့ကြွေး။ ဆိုဘွယ်တမူကား။ အဆွေပေါရိသာဒ၊ သူတော်ကောင်းဖြစ်သော ပညာရှိတို့၏ ရှေးဦး လေ့ကျက်အပ်သော အကြင် သဘောသဘောသည်ရှိ၏။ ထိုသဘောသဘော တည်းဟူသော။ ပုဏ္ဏားအား၊ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုအောက်မေ့၍ငါစိုးရိမ်သည်။ ။အဆွေပေါရိသာဒ။ ငါ့တိုင်းနိုင်ငံဖြစ်သော မင်းစည်းစိမ်၌တည်သော ငါသည် အကြင်ပုဏ္ဏားနှင့် အကြင်သို့သဘောရှိသော ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုပြုံအပ်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ထိုပုဏ္ဏားအား ပြည့်စုံစေဦး၍။ သန္တာစောင့်သဖြင့် တဘန်လာပြန်အံ့။ ။ဤအကြောင်း အသို့နည်းဟူမူကား။အဆွေပေါရိသာဒ။ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ပုဏ္ဏားတယောက်သည်။ ကသုပဖြတ်စွာဘုရားသည် ပေါတော်မူအပ်သော သတ္တရဟ လေးဂါထာကိုယူ၍ လာသော ထိုပုဏ္ဏားအား။အာဂန္တုံ၊ကဝတ်ကိုပြုစေပြီးသော်။ရေချိုး၍

ပြန်လာမှုနာအံ့။ ငါလာရုံငဲ့လင့် ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုဂါထာကို မနာခင် အဆွေ ငါ့ကိုယူ၍ ထားဘိဇ၏၊ အဂယ်၍ အဆွေလွတ်ပါသည်ရှိသော်။ တရားနာ၍ သစ္စာစောင့်သဖြင့် တဘန်လာပြန်ပါအံ့ဟူလိုသော်။ ။

၃၁။ မဟာသုတသောမမင်းကြီး ပြဆိုအပ်သော မစိုးရိမ် အပ်သည်၌ မစိုးရိမ်ခြင်းအပြားတို့တွင် ရှေးဦးစွာ နာနာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ။

၍၌ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်။ မစိုးရိမ်အပ်သည်၌ မစိုးရိမ်ကြောင်း။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်။ စိုးရိမ်အပ်သည်၌ စိုးရိမ်ကြောင်း နှစ်ပါးကိုပြပြီးသော်ဟူရာ၌။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ မစိုးရိမ်အပ်သည်၌မစိုးရိမ်ခြင်းကား။နာနာဘာဝအားဖြင့်မစိုးရိမ်ခြင်း။ ဝိနာဘာဝအားဖြင့်မစိုးရိမ်ခြင်း။အညထာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်း။ ဘယဘေရဝုပ္ပါဒအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းအစရှိသောအားဖြင့်။မျှားသော အပြားရှိသည်။

ထိုမျှားသော အပြားတို့တွင်။ နာနာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းဟူသော်ကား။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌မျက်မှောက်ထင်ထင် ဉာတိဗျသန၊ဘောဂဗျသနအစရှိသည်ကြောင့်။စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဥစ္စာခမ်းနား သားမယားအစရှိသည်မှကင်းသဖြင့်၊အထွေထွေ အထူးထူး အသီးသီးအခြားခြားဖြစ်ခြင်းတို့၌ မစိုးရိမ် မငိကြွေး မမြည်တမ်းခြင်းတည်း။ ထိုမစိုးရိမ် မငိကြွေးမမြည်တမ်းခြင်းကိုကား။ ။ဗာရာဏသီပြည့်ဂှင် မဟာသီလဝမင်းကြီးသည်။ မြို့တံခါးလေးမျက်နှာ မြို့လယ်အိမ်တံခါးတို့၌။ အံလှတင်းကုတ်ခြောက်ဆောင်ဆောက်၍။အလှူပေးခြင်း။ပဉ္စသီသီတင်းသုံးခြင်း။ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း။ သည်းခံခြင်း။သနားခြင်း။ မေတ္တာကရုဏာဂှိခြင်း။ ရင်ခွင်၌ထားသော သားကိုကဲ့သို့။တိုင်းနိုင်ငံသူတို့ကို ကြင်နာခြင်းတို့ဖြင့် တရားနှင့်ညီစွာ မင်းပြုသည်ရှိသော်။ အမတ်တပေါက်သည် အိမ်တော်၌ ပြစ်မှားသည်ကို အမတ်တို့သိ၍။ မင်းကြီးအားလျော်သော်လည်း ဆော်ဆောလျင်လျင် မစီရင်။ ကိုယ်တိုင် သိအောင်ပြု၍ ဆိတ်ဆိတ်သိမှ။ ထိုအမတ်ကို ဥစ္စာခမ်းနားသားမယားနှင့်တကွ မဖျက်

မဆီးနှင်ထုတ်သဖြင့် ကောသလမင်းထံသို့ပြေးဝင်၏။ဤကောသလမင်း နှင့်အကျွမ်းဝင်လျှင်။ဗာရာဏသီပြည်သည် အကောင်မရှိသော ပျားသလက်နှင့်အတူ။ မင်းကြီးလည်း၊ အလွန်နှုးညံ့၏။ နည်းသောအားဗိုလ်ပါဖြင့်သာ ယူခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏ဟု ဆိုသည်ကို။ ဗာရာဏသီပြည်သည် များသောအား ဗိုလ်ပါရှိ၏၊ နည်းသောဒုဗ္ဗလဗိုလ်ပါရှိသော ငါတို့သည် ယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရာ။ ထိုသို့လျက်ဤသို့သော စကားကိုဆိုသည်။ သူလျှိဖြစ်မည်ဟု ကောသလမင်းကြီးကြံ၍။ သင်သူလျှိလော ဟု မေးသည်ရှိသော်။ သူလျှိမဟုတ်ကြောင်းကိုဆို၍။ အကျွန်ုပ်စကားကို မယုံသော်။ ကျွန်ုတော်တို့ကိုစေ၍ ပစ္စန္တရာဇ်ကို လုယက်ဖျက်ဆီးစေဟု ဆိုလျှင်၊ ဤသူရဲရင့်စွာဆို၏။ စူးစမ်းအံ့ဟု အမတ်ဆိုတိုင်းစေသည်ကို။ ပစ္စန္တရာဇ်သားကိုဘမ်း၍ မင်းကြီးအားဆက်သည်ရှိသော်။အဘယ့်ကြောင့်၊ ဤသို့ပြုသနည်း ဟု မင်းကြီးမေးသည်ကို။ အသက်မွေးရာမဲ့ ဖြစ်သောကြောင့် လျှောက်လျှင်။ အသက်မွေးရာမဲ့သော်၊ ငါ့အထံသို့ အဘယ့်ကြောင့် မလာသနည်း။ နောင်သည်ကဲ့သို့ မပြုလင့်ဟု အသက်မွေးစရာဥစ္စာပေး၍ လွှတ်လိုက်သဖြင့်။ ထိုအဖကြောင်းကို ကောသလမင်းကြီးအား ကြားသော်လည်း။ ဤမျှတည်းဖြင့် မဝံ့ဟူ၍ အတွင်းဇနပုန်ကို လုယက်ဖျက်ဆီး စေသော်လည်း။ ထို့အတူဂုဏ်း လွှတ်လိုက်သဖြင့်။ ဗြိုတွင်းသို့ဝင်၍ ခဒိုးကောက်ကစင်း လုယက်ဖျက်ဆီးစေသော်လည်း၊ ရှေးနည်းဖြင့် လွှတ်လိုက်ရာတွင်မှ၊ အမတ်ဆိုတိုင်း မှန်၏ဟုချီလာသည်ကို။ အမှန်ရစ်သော ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ မဆုတ်မနစ်သော ရဲခြင်းသတ္တိရှိကုန်သော။ ထိပ်ထက် မိုးကြိုးကျသော်လည်း၊မလန့်ဖြတ်ကုန်သောမင်းကြီး အလိုရှိသည်ရှိသော်။ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းလုံးကိုပင် ယူခြင်းငှါစွမ်းနိုင်ကုန်သော မဖျက်ဖြိုနိုင်သော။ရဲခြင်းလုံ့လရှိကုန်သော တထောင်သောအမတ်ကြီးတို့ကြား၍၊ မြေခြားမရေဝံခင်ဘမ်းအပ်သောအကြောင်းကို လျှောက်သည်ရှိသော်။ နှုးညံ့သောစိတ်ရှိ၍ ငါ့ကြောင့်၊သူတထုံးပင်ပန်းခြင်းကိစ္စကို အလိုမရှိ။အလိုရှိသသူယူပစေမသွားလေကုန်လင့်ဟု ဖြစ်၍။ အလယ်ဇနပုန်သို့ခရောက်လျှင်။ တကြိမ်လျှောက်ပြန်သော်လည်း ခွင့်မပေးသဖြင့်။ကောသလမင်းမြို့သို့ရောဝံလျှင်။ စစ်ထိုးမည်လော၊ထီးနန်းပေးမည်လောဟု စေလွှာသည်ကို။ စစ်ထိုးခြင်းကိစ္စမရှိ။ ပြည်ကိုအလိုရှိလျှင် ယူတော့ဟု စေပြန်လိုက်၍။ အမတ်ကြီးတထောင်တို့သည် မြို့သို့

မဝင်စေမူ၍။ အကျွန်ုပ်တို့ ဘမ်းအံ့ဟုလျှောက်သည်ကို ဖြစ်တား၍။ တံခါးဘွင့်စေပြီးသော်။ အမတ်ကြီးတထောင်ခြံရံလျက်။ ပြာသာဒ်မဠိ ရာဇပလ္လင်ထက်တွင်နေသော။ အပြစ်မရှိသော ဓမ္မရာဇ်ကိုဘမ်း၍။ အမတ်တထောင်နှင့်တကွ မြဲမြံစွာနှောင်ဘွဲ့၍။ သုသာန်တစ္ဆေ ထည်ရှိသော တွင်းတူး၍မြုပ်စိမ့်သောဌာ စေငြားသော်လည်း။ မစိုးရိမ် မငို ကြွေး မတုန်လှုပ်သဖြင့်။အမတ်ကြီးတထောင်ကို ခိုးသူမင်းအား အမျက် ဒေါသမရှိစေလင့်ကုန်။မေတ္တာစိတ်ဖြင့် နှုံ့စေကုန်ဟုဆုံးမ၏။ထိုအမတ် တို့သည်။ဤသို့သော ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်သော်လည်း။ မင်းကြီးဆုံးမ သောစကားကို မဖျက်မူ၍။ သူအချင်းတို့ ဆောင်ရာပါလေသဖြင့်။ မင်းကြီးကို အလယ်ခွဲ။ အမတ် တထောင်ကို နံပါးနှစ်ဘက်ခွဲထား၍ ဇကာသလင်းစိရင်တိုင်း မြုပ်သည်ရှိသော်။ သန်းခေါင်ယံတိုင်လျှင်။ မြေခွေးတို့စားမည်လာသည်ကို တပြိုင်နက်ဟစ်ကြွေးလျှင်။ကြောက်လန့် တကြားပြေးလေကုန်ပြီးလျှင် ပြန်၍ကြည့်သော်၊ လိုက်သူတယောက်မျှ မမြင်၍။ တဘန်လာပြန်သည်ကို။ ထို့အတူပြေး၍ သုံးကြိမ်စေ့လျှင် လိုက်သူတယောံမျှမမြင်မှ။၍သူတို့ သေထိုက်သောသူဖြစ်မည် ဟုရဲရင့် စွာလာ၍ ဟစ်မြဲဟစ်ပြန်ကုန်သော်လည်း မပြေးဘဲ၊ အကြီးဖြစ်သော မြေခွေးသည်။ မင်းကြီးသို့ကပ်သည်မြင်လျှင်။ ဥပါယ်တမျှဥ်၌ လိမ်မာ တော်မူသောမင်းဖြစ်သောကြောင့်၊ ကိုယ်ကိုကိုက်စေလိုသော အခြင်း အရောကဲ့သို့ လည်ဆွဲ၍ခံသည်ကို ကိုက်အံ့ဟု ချဉ်းလာလျှင်။ မေးရိုးဖြင့် ချိပ်၍ ဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသောအားရှိသောမင်းကြီးသည် မြစွာကိုင် သည်ရှိသော်။ စက်ယာန်ရားဖြင့် ညှပ်ဘိသကဲ့သို့။ လွတ်ခွင့်မမြင်လျှင် ဖသအံ့သောဘေးမှ ကြောက်သဖြင့် ပြင်းစွာမြည်ကြွေးလျှင်။ အမတ် တထောင်သို့ ကပ်လာသော မြေခွေးတို့သည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလေကုန်၏။မင်းကြီးမေးဖြင့်ချိပ်သောမြေခွေးသည်ရုန်းရင်းကျောက် ကန်သဖြင့် မြေကို တူးပက်ဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဘို့သောဇံမြေဓလျှံလျှင်။ မြေခွေးကိုလွှတ်၍ တွင်းမှတက်ပြီးသော်။အမက်အပေါင်းကိုဘေဒ်ထုတ် ၍ အမတ်တထောင် ခြံရံလျက်နေစဉ်။ ဘီလူး နှစ်ပေါက်တို့သည် မြေခြားခွဲ။ ပစ်လွှာသော သူကောင်ကို ဘီလူးတို့ မဝေခြမ်းနှိုင်သော ကြောင့်။ ခြေကိုငင်ခဲ့၍ မင်းကြီးအထံသို့ကပ်ပြီးသော်။' အမျှဝေ၍ပေး စိမ့်သောဌာ တောင်းပန်သည်ကို။ မောင်တို့၊ ငါကိုယ်လက် ညစ်နွမ်း

သည် ဖြစ် သော ကြောင့် ရေချိုးရစေဦးဟုဆိုလျှင်။ ဦးသူဖြစ်သော ကောသလမင်းကြီးဘို့ ထုံ၍ထား သောရေနံ့သာကိုဆောင်ချေ၍ ကပ်ပြီး သော်။ ထို့နောင် ဝတ်လဲပုဆိုးကိုဆောင်၍။ ထို့နောင် လေးပါးသော နံ့သာမျိုးတို့ဖြင့်ပြည့်သော နံ့သာကြိတ်ကိုဆောင်၍။ထို့နောင် ရွှေကြိတ် ရွှေခွက်နှင့်တကွသော ပန်းကိုဆောင်၍။ ထို့နောင် စားတော်မွတ်သော အခြင်းအရာကိုသိသဖြင့်။ အထူးထူးသော အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော ကောသလမင်းဘောဇဉ်ကို ဆောင်၍။ ထို့နောင် ရွှေပလားနှင့်တကွ သော အထုံရေသင်းကိုဆောင်၍။ ထို့နောင် အထုံနံ့သာဖြင့်ပြီးသော ကွမ်းကိုဆောင်၍ ကပ်ပြီးသော်။ အဘယ် အလို တော် ရှိသနည်း ဟုမေး၍။ ဦးသူမင်းခေါင်းရင်းတွင်ထားသောမင်္ဂလာသန်လျက်ကိုဆောင် ချေဟုစေ၍၊ သူကောင်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထားစေပြီးလျှင်။ ထိပ်ကစ၍ ထက်ခြမ်းခွဲ၍ အမျှဝေပြီးသော်။ သန်လျက်ကိုဆေး၍ မင်းကြီး လွယ်လျှင်။ဘီလူးနှစ်ယောဒံတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစား၍ နှစ်သက်ကုန်သဖြင့်။အဘယ်အမှုကိုပြုရကုန်အံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ မောင်တို့ အာနုဘော်ဖြင့်၊ ငါ့ကိုကား ဦးသူမင်း၏ ကြက်သရေတို့ကိုဒ်ခွဲချ။ အမတ် အပေါင်းကိုကား ပိမိတို့အိမ်သို့ဆောင်ဟု ဆိုလျှင်။ မင်းကြီးဆိုတိုင်း စီရင်၍ တန်းဆာဆင်အပ်သော အသရေရှိသော အိပ်ရာအပြင်၌။ အိပ်ပျော်သော ကောသလမင်းကြီး၏ရင်ကို။ သန်လျက်ဖျားဖြင့်ခတ်လျှင်။ ကြောက်လန့်တကြားနိုး၍။ ဆီမီးရောင်၌ မင်းကြီးကိုမြင်သည်ရှိသော်။ အိပ်ရာမှထ၍။ ရှင်မင်းကြီး၊ ဤသို့သော အစောင့်အရှောက် မြဲမြံသော တံခါးရှိသော။ညဉ့်အခါ၌တန်းဆာဆင်သောကိုယ်ဖြင့် သန်လျက်လွယ်၍ အဘယ်ကြောင့် ရောက်တော်မူလာသနည်းဟုမေး၍၊ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို မင်းကြီးပြန်သည်ရှိသော်။ ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိသည် ဖြစ်၏။ အရှင်မင်းကြီး၊အကျွန်ုပ် လူဖြစ်ပါလျက်လည်း။ ရှင်မင်းကြီး၏ ဂုဏ်ထူးကိုမသိချေ။ အသွေးအသားကိုစားသော ဘီ လူး ပင် လျက်၊ ရှင်မင်းကြီး၏ဂုဏ်အထူးကို သိနိုင်လေ၏။ ယခုမှစ၍ ရှင်မင်းကြီးကို မပြစ်မှားပြီဟု သန်လျက်ကိုတောင်း၍ ကျွန်စာရွက်ပြီးသော်။ မင်းကြီးကို အသရေရှိသောအိပ်ရာ၌ အိပ်စေ၍။ ဒိမိညောင်စောင်း၌ အိပ်၍ မိုးသောက်လျှင်။မြို့လုံးစည်လည်စေ၍။ အမတ်ပုဏ္ဏားအစရှိသော တိုင်းနိုင်ငံသူအလုံးကို စည်းဝေးစေ၍။ ကောင်းကင်ပြင်၌ လပြည့်ဝန်းကို

ချီးမြှင့်သကဲ့သို့၊မင်းကြီးကိုချီးမြှောက်၍ ပရိသတ်အလယ်၌။ မင်းကြီးကို ဟန်တော့၍။ဗာရာဏသီပြည်ကို မင်းကြီးအားနှင်း၍။ယခုမှစ၍ အခွင့် မင်းကြီး၌ ဖြစ်သော ခိုးသူဘေး အစရှိသည်ကို အကျွန်ုပ်ဝန်ဖြစ်စေ။ အကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ရှောက်အပ်သော ရှင်မင်းကြီးသည် တရားနှင့်ညီစွာ မင်းပြုတော်မူဟုဆို၍။ ရန်ပြုသောအမတ်ကို ဒုဿာဇပေး၍။ မိမိ တိုင်းနိုင်ငံသို့ပြန်လေလျှင်။ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည် ဘဲဥပြုအောက် ရွှေပလ္လင်၌ နေလျက်။ ငါလုံ့လပြုသောကြောင့်။ ပျောက်လေပြီးသော စည်းစိမ်ကို ရပြန်သည်။အမတ်တထောင်တို့၏ အသက်တည်းဟူသော အသုကိုလည်း ပေးရသည်။ ဝိရိယမည်သည်ကို ပြုအပ်လတ္တံ့။ ဝိရိယ ၏အကျိုး။ ဤသို့ပြည့်စုံပေသည်ဟု ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ ။အာသိသေထေဝပုရိသော၊ နနိဗ္ဗန္ဒေယျုပဏ္ဍိတော။ပသဿဒိ ဝေါဟံအတ္တာနံ၊ ယထာဇာနံ တထာအဟု။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့် ဥဒါန်းစဲကာကိုဆိုဦး၍။အသက်ထက်ဆုံး ဒါနအစရှိသောကောင်းမှုကို ပြု၍။ ကံအားလျောက်ပတ်စွာ ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း။ ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ထိုရောအခါ မကောင်းစွာသော အမတ်သည် ယခုအခါ၌ ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ တထောင်သော အမတ် ကြီးတို့သည် ငါဘုရားပရိသတ်ဖြစ်လာ၏။ သီလဝမဟာဓမ္မရာဇာသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော မဟာသီလဝဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

၌နည်းအဋ္ဌဂုဏ်း။ ဗာ ရာ ဏ သီ ပြည့် ရှင် ဂေါရာဇာမင်းကြီးဘို့။ ကောသလမင်းကြီးဘမ်း၍ ဆိုင်းတွင်ထည့်ပြီးသော် ဦးခေါင်းစောက် ထိုး ထံခါးခုံအောက်တွင်ဆွဲ၍ ထားငြားသော်လည်း။•မစိုးရိမ့်မဝိုင်ကြွေး မမြည်တမ်း မတုန်လှုပ်ခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော။ ဇာတ်တော်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ ဂြိုးနည်းဒုတိယဂုဏ်း။ ဗာရာဏသီပြည်ကို အစိုးရသော ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း ကြီး၏ အမတ်တယောက်သည် မင်းတပါးကိုကုန်းပြုသဖြင့်။ ဗြဟ္မဒတ်

မင်းကြီးကိုဘမိန်း၍ သံခြေချင်းခတ်၍ နှောင်အိမ် သွင်း သော် လည်း။ မစိုးရိမ် မငိုကြွေး မမြည်တမ်း မတုန်လှုပ်ခြင်းအစရှိသော။ အဋ္ဌပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်း ဖြစ်သော။ ဘေယျကဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့် ၎င်း၊သိရ၏။ ဤသို့လျှင်၊ နာနာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းမည်၏ဟူလို သော်။ ။

၃၂။ ပညာရှိတို့သည် ဝိနာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ။

ဝိနာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းဟူသော်ကား။မိဘသားချင်းအစရှိသောသူတို့၏ ဘဝလဲသဖြင့် ကွေကွင်းခြင်းတို့၌ မစိုးရိမ် မငိုကြွေး မမြည်တမ်း မတုန်လှုပ်ခြင်းတည်း။ထိုသို့ မစိုးရိမ် မငိုကြွေး မမြည်တမ်း မတုန်လှုပ်ခြင်းကိုကား။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်။ သာဝတ္ထိပြည်၌ သူကြွယ်တယောက်သည် အဘလွန်သဖြင့်။ အလုံးစုံသော အမှုကိစ္စကိုစွန့်၍ စိုးရိမ်လျက် နေသည်ရှိသော်။မြတ်စွာဘုရားသည် ၆၀ နေ ယျ သ တ္တ ဝါ ကို ကြည့်တော်မူရာတွင်။ထိုသူကြွယ်၏သောတာပတ္တိဖလူပနိဿယကိုမြင်တော်မူ၍။ ဗိုးသောက်လျှင် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံတော်မူ၍ ဆွမ်းဘုန်းပေးခြင်းကို့ပြီးလျှင်။ ရဟန်းအပေါင်းကို လွှတ်လိုက်၍။ နောက်လိုက်ရဟန်းတယောက်နှင့်သာ။ ထိုသူကြွယ်အိမ်သို့ကြွတော်မူ၍ နေတော်မူလျှင်၊ရှိသေစွာရှိခိုး၍ ရှေ့တော်၌နေသော။ ထိုသူကြွယ်ကို သာယာစွာသောအကဲဖြင့် ၎င်္ဂါတော်မူ၍။ ဒါယကာ၊ စိုးရိမ်သလောဟု မိန့်တော်မူသည်ကို။ရှင်ပင်ဘုရား၊အကျွန်ုပ်အဘ၌ စိုးရိမ်ခြင်းသည် အကျွန်ုပ်ကို နှိပ်စက်အပ်၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော်။ ဒါယကာ၊ ရှေးပညာရှိတို့သည်။ ရှုစ်ပါးသော လောကဓံတရားကို ဆတ်ဆတ်သိသဖြင့်။ အဘလွန်သည်ကို စိုးစဉ်းမျှ စိုးရိမ်ခြင်းသောကမရှိကုန်ဟု မိန့်တော်မူလျှင်။ ထိုအကြောင်းကို ထိုသူကြွယ် တောင်းပန်သဖြင့်၊ ဤသို့ ဟောတော်မူပေ၏။ လွန်လေပြီးသော်အခါ၌။ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဒဿရထအမည်ရှိသောမင်းသည်။ဆန္ဒါဂတိ၊ ဒေါသာဂတိ၊ ဘယာဂတိ၊ မောဟာဂတိတည်းဟူသော အဂတိလေးပါးကို ပယ်၍၊ တရားနှင့်ညီစွာ မင်းပြု

သည်ရှိသေဒ်။ တသောင်းခြောက်ထောင်သော မောင်းမတို့၏အမှုးဖြစ်သောမိဘုရားကြီးဦရာမပဏ္ဍိတ။လက္ခဏာကုမာရ။သိတာဒေဝီဟူသောသားသုံးယောက်မြင်လျှင် နတ်ရွာလားခဲ့ဖို၊ မြင့်ရှည်စွာ ယူတသောမင်းကြီးကို အမတ်အပေါင်းကို ဖြားယောင်း၍ စိုးရိမ်ခြင်းကင်းလျှင်၊ တပါးသောမင်းသို့ကို မိဘုရားမြောက်ရာတွင်။ ဘတရဒးမည်ရှိသောမင်းသားကိုစွဲး၍။ ဘွားဦးစဒ္ဒ သားတော်ကို ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့်။ မိဘုရားကိုနှုတ်ဖြင့် ဆုပေးသည်ရှိသေဒ်။ မိဘုရားလည်း နှုတ်ဖြင့်သာယူ၍ သားတော် ချုနစ်နှစ်ရွယ်ရောက်လျှင်။ ပေးသေဘဆုကို အခြောင်းပြု၍။သားကို မင်းဖြစ်ပန်သည်ကို မင်းကြီးအမျက်ထွက်၍။ သူယုတ်မ၊ သွားရာလေ။ ငါ့သား နှစ်ယောက်ာ မိုးပုံကြီးကဲ့သို့ ထွန်းပလျက်။ ငါ့သားတို့ကိုသတ်၍၊သင့်သားကို မင်းပြုစေလိုသလောဟု လက်ဖျစ်တီး၍ မြိမ်းလျှင်။ မိဘုရားလည်း၊ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထ၍ ကြက်သရေတိုက်သို့ဝင်၍ ဒုနလေပြီးလျက်။ မြင့်ရှည်စွာကြာလျှင်။အဘန်တလဲလဲတောင်းပန်ပြန်သောကြောင့်။ မာတုဂါမတို့မည်သည် သူကျေးဇူးကို မသိ ခင်ပွန်းကိုပြစ်မှားတတ်၏။ စဉ်းလဲ့စဉ်းစား မာယာကာရမျှား၏။ ဆက်ဆံတံထား အကောက်အကျစ်စိရင်၍ ကုန်း ချော သ ဖြင့် ၎င်း။ စဉ်းလဲသော တံစိုးလက်ဆောင်ဖြင့်၎င်း။ ငါ့သားတို့ကို သေကြောင်းကြံရာ၏ဟု သားတော်တို့ကိုခေါ်၍ ထိုအ ကြောင်း ကို ပြန် ပြီး သေဒ်။ ချစ်သားတို့။ ရွာနိုးတိုင်းစပ်သို့သေဒ်၎င်း၊ တောသို့သေဒ်၎င်း သွား၍ သင့်တင့်ရာနေကြလော။ ငါလွန်သောအခါ၌ လာ၍ မင်းပြုရစ်ကုန်ဟု တောင်းပန်ပြီးမှ။နိမိတ်ဘတ်တတ်သောသူတို့ကိုခေါ်၍ သက်တော်အကြွင်းကိုမေးသည်ရှိသေဒ်။ တဆဲ့နှစ်နှစ်ကြာတော်မူဦးမည် ဟုဆိုလျှင်။ မောင်တို့ တဆဲ့နှစ်နှစ်လွန်လျှင် လာ၍မင်းပြုဟုဆိုသဖြင့်။ ခမည်းတော်စကားကို ဓနံခံ၍ ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီးသေဒ်။ ဝိကြွေး မြည့်တမ်းလျက် ပြာသာဒ်ဓထက်မှသက်သော မောင်တော်တို့ကိုမြင်၍။ သိတာမင်းသွဲးလည်း မော်င်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါအံ့ဟု။ခမည်းတော်ကိုတောင်းပန်၍ ရှိသေစွာရှိခိုးပြီးလျှင်။ ဝိကြွေးလျက် ထွက်သောနှမတော်ကိုယူ၍၊ များစွာသော လူအပေါင်းခြံရံလျက် ထွက်ခဲ့ကုန်ပြီးသေဒ်။ လူအပေါင်းကိုပြန်စေ၍ အစဉ်သွားသဖြင့် ဟိမဝန္တာသို့ရောက်လျှင်။ချမ်းမြေ့သောရေ၊ ပြည့်စုံသောသစ်မြစ် သစ်သီးရှိသောအရပ်၌ သခိမ်းဖြင့်နေ၍။

သစ်သီးသစ်မြစ်ဖြင့် မျှတကုန်သည်ရှိသော်။ ရှင်မင်းကြီးသည် အာကျွန့်ပ်တို့ အဘအရာ၌တည်ဖို့။ သင်မိန်း၌အမြဲနေတော်မူ၊ အာကျွန့်ပ်တို့နှစ်ယောဝံလုပ်ကျွေးမည်ဟု။ ရာမမင်းသားကို တောင်းပန်၍ သင့်တင့်စွာနေကုန်စဉ်။ ခမည်းတော် ဒသရထမင်းကြီးသည်။ သားတော် သို့ီးတော်တို့ကို ယူတစိုးရိမ်သဖြင့်။ တဆဲ့နှစ်နှစ် မရောက်ခင် ကိုးနှစ်အတွင်းတွင် နတ်ရွာလားခဲ့သည်ရှိသော်။ မိဘုရားသည် သားကို မင်းမြောက်စိမ့်သောငှါ ဆိုသော်လည်း။ တို့အခါင် တောမှာရှိပေကုန်သည် မပေးသာသေးဟု အမတ်တို့နွင့်မပေးလျင်။ ဘတရမင်းသားသည် နောင်တော် ရာမမင်းသားကိုဆောင်၍ မင်းပြုစေအံ့ဟု။ ငါးပါးသော မင်းမြောက်တန်းဆာကိုယူ၍။ လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော စစ်သည်အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက်။ ဟိမဝန္တာတောသို့သွား၍၊ သခ်မိန်းနှင့် မနီးမဝေးသောအရပ်၌ သစ်ခက်မြို့တဲ့ဖြင့်နေပြီးသော်။ လက္ခဏ၊ သီတာဒေဝီတို့သည် သစ်သီး သစ်မြစ်အလို့ငှါ တောသို့ဝင်စဉ်။ စိုးစဉ်းသောအမတ်တို့နှင့်သာသခ်မိန်းတံခါးဒွါ။ ကွေ့ဆင်းတုကဲ့သို့ကင်းသော ရုံရှာခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ချမ်းသာစွာနေသော ရာမမင်းသားကိုကပ်၍ ရှိခိုးလျက် လျော်ပတ်စွာနေပြီးသော်။ ခမည်းတော် နတ်ရွာလားသောအကြောင်းကိုလျှောက်၍ ရာမမင်းသားခြေကို ဘက်ပြီးလျှင်။ ဘတရမင်းသားအမတ်အပေါင်းတို့သည်။အထူးထူးအပြားပြား ငိုကြွေးကုန်ငြားသော်လည်း။ မငိုကြွေး မစိုးရိမ် ၄ွန်ဒွေ၏ ဘေးက်ပြန်ခြင်းမျှမရှိသည်ဖြစ်၍။ ညချမ်းသောအခါ၌။လက္ခဏကုမာရ၊သီတာဒေဝီတို့ သစ်သီးယူ၍လာသည်ကိုမြင်လျှင်။ ၅ါသူငယ်တို့သည်၊ ငါကဲ့သို့ သိမ်းဆည်းနိုင်သော ပညာမရှိကုန်။ခမည်းတော်နတ်ရွာလားသောအကြောင်းကိုကြားလျှင်။ ဆောက်တည်ရာမရ နှလုံးကွဲ၍ အန္တရာယ်ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် ရေသို့သက်စေ၍။ထိုအကြောင်းကို ပြန်အံ့ဟုကြံ၍။ ။ထေလက္ခဏသီတာစ၊ ဥဘောသြတရထောဒံကံ။ ။လက္ခဏာသီတာစ၊ လက္ခဏာသီတာတို့သည်။ထေ၊လာကုန်။ဥဘော၊နှစ်ယောဝံသောသူတို့သည်။ ဥဒကံ၊ရေသို့။သြတရထ၊ သက်ကြကုန်။ ။၅ါပဌမဂါထာ၏ပုဗ္ဗဒ္ဓဖြင့် ဓ္ဓါတုရဒ္ဓါရှိသောရေကန်ကိုညွှန်၏။သင်တို့တောထဲ၌ဖြင့်ရှည်စွာနေ၍။ ယာသမ္မ လာသည်ဖြစ်သောကြောင့်.သင်တို့ကို ငါဒဏ်ပေးမည်။၅ါရေကန်သို့သက်ကုန်ဟုဆိုလျှင်။ မင်းသား မင်းသို့ီးတို့သည် မဆန်မငြင်း တခွန်း

တည်းသောစကားဖြင့်။ရေကန်သို့သက်၍ နေကုန်ပြီးသည်ရှိသော်။ ။ ဇဝါယံဘတရောအာဟ၊ ရာဇာဒဿရထောမတောဝါ။ ။ဒဿရထော၊ ဒဿရထအမည်တော်ရှိသော။ ရာဇာ၊ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည်။ မတော၊လွန်တော်မူပြီ။ ဇဝံ၊ ဤသို့။ အယံဘတရော၊ ဤဘတရသည်။ အာဟာ၊ဆို၏။ ။ဤပဒ္ဒမဂါထာ၏ ပရဒ္ဓဖြင့် ခမည်းတော် နတ်ရွာလားကြောင်းကိုပြန်လျှင်။မင်းသား မင်းသွံးတို့သည် မိန်းမောခြင်းသို့ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သုံးကြိမ်စေ့မှ သတိရကုန်သဖြင့်၊ အမတ်တို့ ချီပိုက်၍ ကြည်းသို့တင်လျှင်။ အလုံးစုံသောသူတို့သည် အလိုအလျောက် တောလုံးနှံ့မှ ငိုကြွေးကြသော်လည်း။ မငိုကြွေး မစိုးရိမ်သော ရာမမင်းသားကို မြင်၍။ ။ကေနရာမသဘာဝေန၊• သောစိတဇ္ဇံ နသောစသိ။ ပိတာရုံ ကာလကိတ်သုတ္တာ၊ နတံ ဟိ ံသယတော ဒုက္ခံ။ ။ရာမ၊ ရာမအမည် တော်ရှိသော။ဒေဝ၊ရှင်မင်းကြီး။ကေန၊ အဘယ်မည်သော။ သဘာဝေန၊ အာနုဘော်ကြောင့်။ သောစိတဇ္ဇံ၊စိုးရိမ်အပ်သည်ကို။ နသောစသိ၊ မစိုးရိမ်သနည်း။ ပိတရံ၊ ခမည်းတော်ကို။ ကာလကိတ်တံ၊ နတ်ရွာလားသည်ကို။ သုတ္တာ၊ကြား၍။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးကို။ ဒုက္ခံ၊ စိုးရိမ်ဆင်းရဲခြင်းသည်။ကေန၊အဘဲ့ကြောင့်။ နဟိ ံသယတော၊မနှိပ်စက်အပ်သနည်း။ ။ ဤဂါထာဖြင့်၊ ဘတရမင်းသား မေးသည် ရှိသော်။ နနံသဏ္ဌောတိ ပါလေဘုံ၊သောသေနလပတံဗဟုံ။ သကိသဝိညူမေဓာဝိ၊အတ္ထာနမုပတာပယေ။ ။ဒဟရာပိစ ယောပုဗ္ဗာ၊ယောဗာလာ ယောစပဏ္ဍိတာ။ အဗုာစေဝဒလိဒ္ဓါစ၊ သဗ္ဗေမစ္စုပရာယနာ။ ။ဖလာနမိဝပက္ကာနံ၊ နိစ္စံ ပတာနတော ဘယံ။ ဇဝံဇာတာနမစ္စာနံ၊နိစ္စံမရဏတော်ဘယံ။ ။တာတ ဘတရ၊အမောင်ဘတရ။ သောသေန၊ ချောက်တတ်သဖြင့်။ ဗဟုံ၊ များစွာ။လပတံ လပန္တာနံ၊ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်သောလူတို့တွင်။ဇကေနပိ၊ တယောဂ်သောသူမျှလည်း။ နံ၊ထိုဓိဝိတန္ဒြေကို။ ပါလေတုံ၊စောင့်ခြင်းငှါ။ နသဇ္ဈာတိ၊ မတတ်နိုင်။အထ၊ထိုသို့လျက်။ မေဓာဝီ၊ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်သော။သသောဝိညူ၊ ထိုပညာရှိသည်။ ကိသ၊ အဘဲ့ကြောင့်။ အတ္ထာနံ၊ ကိုယ့်ကို။ ဥပတာပယေ၊ ပူပန်စေလျှက်အံ့နည်း။ ။ကနိဋ္ဌ၊ ညီထွေး။ယေဒဟရာစ၊ အကြင်ငယ်သောသူတို့သည်ဌင်း။ ယောပုဗ္ဗာစ၊ အကြင်ကြီးသောသူတို့သည်ဌင်း။ယောဗာလာစ၊အကြင်သူမိုက်တို့သည်ဌင်း။ယောပဏ္ဍိတာစ၊အကြင်ပညာရှိတို့သည်ဌင်း။ယေအဗုာစ၊ အကြင်

ကြွယ်ဝများပြောင်သော သူတို့သည်၎င်း။ပေဒလိန္ဒါစ၊အကြင်သူဆင်း တို့သည်၎င်း။ အထိုသန့်၊ ဂိုကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော်သူတို့ သည်။ မစ္ဆုပရာယနာ၊ သေမင်းလျှင်လည်းလျှောင်းရာဂိုကုန်၏။ ။ တာတာ၊အမောင်။ပက္ကာနုံ၊မှည့်ကုန်သော။ ပလာနုံ၊ သစ်သီးတို့၏။ နိုဗ္ဗံ၊ အမြဲ။ပတနတော်၊ ကျခြင်းမှ။ဘယံ၊ဘေးသည်။ဟောတိယထာ၊ဖြစ်သ ကဲ့သို့။ဧဝံ၊ဤအတူ၎င်း။ဇာတာနုံ၊ ဖြစ်ကုန်သော။ မစ္စာနုံ၊သတ္တဝါတို့၏။ နိုဗ္ဗံ၊အမြဲ။မရဏာတော်၊သေခြင်းမှ။ဘယံ၊ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ။ ဤသို့ အစရှိသော ခြောက်ဂါထာတို့ဖြင့်။ မစိုးရိမ် မငိုကြွေးကြောင်း ကို။ဘုတရမင်းသားအား ပြန်ခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆို ကြောင်းဖြစ်သော ဒဿရထဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်၎င်း။ ထိုနည်း အတူ၎င်း ချစ်လှစွာသောသားကို ဖြိုခဲ၍သေသည်ကို။မငိုကြွေး မစိုး ရိမ်သော ငါးပေါက်သောသူတို့၏ အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ် သော ဥရဂဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်၎င်း။ထိုမှတပါးသော။ဥတ္တရာ ပထဝီ ကံသဘောဂတွင်။ အသိတဗ္ဗနဖြိုဠိ မဟာကံသမင်းကြီး မင်းပြု သည်ရှိသော်။ကံသ၊ ဥပကံသဟူသော သားတော်နှစ်ပေါက်။ ဒေဝ ဂဗ္ဘာအမည်ရှိသော သမီးတော်တပေါက်ဖြစ်၍။ ဒေဝဂဗ္ဘာ ဘွားဦး စက။နိမိတ်ဘတ်တတ်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်။ဤမင်းသမီးဝမ်းခွဲဖြစ်သော သားသည်။ ကံသအမျိုးအနွယ်ကို ပျက်လတ္တံ့ဟု ဆိုအပ်ကုန်သော် လည်း။ သမီးတော်ခွဲ ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့်။ မဖျောက်မဖျက် အသက် အတိုင်းနေ၍။မဟာကံသမင်းကြီးနတ်ရွာလွန်းလျှင်။သားတော်အကြီး ကံသမင်း မင့်းဖြစ်၍။ ညီတော်ဥပကံသကို အိမ်ရှေ့ပေး၍။ ငါတို့သည် နှမတော်ကို ဖျောက် ဖျယ် ကုန် သည် ရှိသော်၊ ပြည်ထောင်ချင်းချင်း မင်းတို့ ကဲ့ရဲ့လတ္တံ့။ အိမ်ရာမထောင်ပဲ တပေါက်အသိုးတည်းနေစေ အံ့ဟု၊ အလွန် ဝေဏ္ဍကအမည်ရှိသော ကျွန်ကို အစောင့်အရှောက် ထား၍။ နန္ဒိဂေါပါလအမည်ရှိသော ကျွန်မ အလုပ်အကျွေးတပေါတ် နှင့်သာ၊ ပြာသာဒ်တပင်တိုင် ဆောက်ထားသည်ရှိသော်။ ဥတ္တရမဓုရ ပြည်၌၊မဟာသာဂရမင်းကြီးမင်းပြု၍။ နတ်ရွာလွန်းလျှင်။ သားတော် အကြီးသာဂရမင်းပြု၍။ညီတော် ဥပသာဂရကို အိမ်ရှေ့ပေး၍ထားရာ တွင်၊အိမ်ရှေ့မင်းသည် နှောင်တော်အိမ်၌ ပြစ်မှားမိသဖြင့်။နှောင်တော် ကို ကြောက်၍။ ငယ်က တဆရာတည်း အတတ်သင်ဘော် အဆွေ

ခင်ပွန်းဖြစ်သော ဥပကံသ၊ အထံသို့ရောက်လာသည်ကို နောင်ဘော်
ကံသမင်းကြီးအား အကြောင်းကြားလျှင်။ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ပေး၍
သိမ်းမြန်းပိုက်ထုပ်သဖြင့်။နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဥပကံသမင်းသားနှင့်အတူ
တကွ ခစားရာတွင်။ ပြာသာဒ်တပင်တိုင်ကိုမြင်သဖြင့်၊ အကြောင်းကို
မေး၍ကြားလျှင်။ နန္ဒိဂေါပါလကို တံဖိုးပေး၍၊ ဒေဝကဿာနှင့်ယဉ်ပါး
သဖြင့်။ ပဋိသန္ဓေရင့်မှ မောင်တို့သိ၍၊ နန္ဒိဂေါပါလကို မေးမြန်းစိစစ်
သည်ရှိသော်။ဘေးမဲ့တောင်း၍ဟုတ်သည့်အတိုင်းကို ပြန်လျှင်။ မိန်းမ
တည်းဘွားမူကား ထားအုံ့။ ပေသာကျိုးတည်းဘွားမူကား ဖျက်ဆီးအုံ့
ဟု တိုင်ပင်ကြ၍။ ဥပသဒေါရနှင့်ဆောက်နှင်းသဖြင့်။ မိန်းမဘွားသည်
ကြားလျှင်။ မောင်တော်တို့နှစ်သက်၍။ အဉ္ဇနဒေဝီဟူသောအမည်ကို
ပေး၍ ဘောဂဝဏ္ဏမာနအမည်ရှိသော ကျေးသိုးစား၍။ဤနေရာ၌ ဒေဝ
ကဿာ သားဖပေသာကျိုးဘွားသည်ရှိသော်။ နန္ဒိဂေါပါလလည်း ထိုနေ့၌
ဂင်းသားမိန်းမဘွားသဖြင့်။ ဒေဝကဿာသားနှင့်။ နန္ဒိဂေါပါလသို့ဖြး၊
လည်းကြ၍။ သားမိန်းမဘွားသည် ဟု ဂျုံးနည်းအတူ ကြားလျှံလျှင်။
ဖမောင်တော်တို့လည်း နှစ်သက်ကြ၏။ သားသို့တက်ပြဘွားငြားသော်
လည်း။ တပေသာက်သောသူမျှ ထိုအကြောင်းကိုမသိရ။ ဝါသုဒေဝ၊
ဗလဒေဝ၊စဏ္ဍဒေဝ၊ သူရိယဒေဝ၊အဂ္ဂိဒေဝ၊ ဝရုဏဒေဝ၊အဇ္ဇု၊ သဉ္ဇန၊
ဃဋပဏ္ဍိတ၊ အင်္ဂီရဟူသော အဏ္ဏဝေဏ္ဏကသား ညီအစ်ကိုတကျိပ်
ဟု ထင်စွာဖြစ်သဖြင့်။ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် စွမ်းပကား ခွန်အားနှင့်
ပြည့်စုံကုန်သည်၊ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သည်ဖြစ်၍။ မင်းကြီး သို့ ဆက်
ရောက်လာသော ပုဏ္ဏားလက်မှ ပန္နာလက်ဆောင်ကို လုယက်ဖျက်ဆီး
ကုန်သည်ရှိသော်။ အဏ္ဏဝေဏ္ဏကသား ညီအစ်ကို တံကျပ်ရှိသည်
တိုင်းနိုင်ငံကို လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်သည်ဟု ပြည်သူတို့ မင်းရင်ပြင်၌
ကြွေးကြော်ကုန်သဖြင့်။ အဏ္ဏဝေဏ္ဏကကိုခေါ်၍ ဆုံးမ ဗိမ့် သော ဌာ၊
သုံးကြိမ်မြောက်အောင် မင်းကြီးမြိန်းချောက်သော်လည်း။အဏ္ဏဝေဏ္ဏ
က မဆုံးမနိုင်သဖြင့်။မင်းကြီးကို ဘေးခဲ့တောင်းပန်ပြီးမှ။ အလုံးစုံသော
အကြောင်းကိုသျှောက်လျှင်။မင်းကြီးကြောက်လန့်တကြားဖြစ်၍။အသို့
သော ဥပါယ်တမျှည်ဖြင့် ဘမ်းရအုံ့နည်းဟု အမတ်တို့ကိုမေးသော်။ ဤ
မင်းသားတို့သည် လက်ပမ်းရေးခြ လေ့လာကုန်၏။မင်းရင်ပြင်၌ သဘင်
ပြု၍ သဘင်တလင်းသို့လာရာတွင်မှဘမ်း၍သတ်ကုန်အုံ့ဟုလျှံသဖြင့်။

ယနေ့မှသည် ဒုနှစ် ရက် ပြောက်သော နေ့ ဖြစ်။ လက်ပမ်းရေးသဘင် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မြို့ခံစည်လည်စေ၍။ ထိုနေ့က၊ မင်္ဂီကဟူသော လက်ပမ်း သည်နှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ မင်းရင်ပြင်၌ သဘင်ကြီးစွာပြု၍ လက်ပမ်း ရေး ပြစေသည်ရှိသော်။ ညီနောင်တက္ကသိုလ်သည် ခရီးကောက်ကစင်း လှုယက်ဖျက်ဆီး၍ ထမင်း ပုဆိုး ခဲတွယ် စား ဘွယ် ပန်း နှံ့ သာ တို့ ကို ယူငင်စားသောက်ဆင်ယင်၌ ဝတ်စားလျက်။ ကြော်ငြာ.ဗာစ်ကြွေး၍ လာကုန်ပြီးသော်။ ထိုနေ့က လက်ပမ်းပေါက်တီး၍ အရေးပြသည်ကို ဗလဒေဝမင်းသားဖြင့်လျှင်။ သင့်ကို ငါလက်မကိုင်ဟု ဆင်တင်းကုပ်မှ ကြီးစွာသော လွန်ကိုယူ၍ ပစ်သည်ရှိသော်။ ထိုနေ့ဝမ်းကိုပတ်မိ၍ လွန်စွန်စာက်ကို၊ တပေါင်းတည်းကျစ်ပြီးမှ ကောင်းကင်သို့မြောက်၍ ပတ်ပတ်လှည့်ပြီးသော်။ အ က္ခ ဝါ ဒူ သို့ ပစ် လိုက် ၍ထိုနေ့ကသေလျှင်။ မဏ္ဍိကကို မင်းကြီးတိုက်တွန်းသဖြင့် မဏ္ဍိကအရေးပြလျှင်။ ဗလဒေဝ ●င်းသားသည် လက်ပမ်းရေးဖြင့် အရိုးညက်ညက်ကြေအောင်ထောင်း ၍။ နင်လက်ပမ်းသည်လောဟုမေး၍ လက်နှစ်ဘက်ကိုကိုင်၍မြှောက်ပင် ရိုက်ပြီးမှ။ အက္ခဝါဒူသို့ ပစ်လိုက်သည်ရှိသော်။ ကြီးစွာသောဘီလူး ဖြစ်၍ စားရလို၏ဟု ပတ္ထနာပြုသဖြင့်။ တာလမတ္ထိယ အမည်ရှိသော တောအုပ်၌ဘီလူးဖြစ်လျှင်။မင်းကြီးထ၍ညီအစ်ကိုတက္ကသိုလ်ကိုဘမ်းကုန် ဘမ်းကုန် ဟုဆိုစဉ်။ဝါသုဒေဝမင်းသားသည် စက်နှင့်ပစ်၍၊ ဦးရိုးတော် နှစ်ယောံလုံးလွန်လျှင်။အသိတဉ္ဇနမြို့၌ မင်းပြုကုန်ပြီးမှ။ညီနောင်တက္ကသိုလ် တို့သည် ဇမ္ဗူ။ဒိပါကျွန်း၌ အလုံးစုံသောပြည်ကို ယူကုန်အံ့ဟု ထွက်၍။ ရှေးဦးစွာကား၊ ဥယျာနမင်း၏ အယုဇ္ဈပုရပြည်ကိုရလျှင်။ တဘက်ကား သာမုဒ္ဒရာ။ တဘက်ကား ဟောင်ဂိုဏ်။ ရန် သူ လာ သည် ရှိ သော် မြို့စောင့်ဘီလူးသည်။မြည်းယောင်ဆောင်၍ မြည်းသံမြည်လျှင်။အလုံးစုံ သောမြို့သည် ပျံ၍ ဘီလူး၏အာနုဘော်ဖြင့် သမုဒ္ဒရာ အလယ်ကျွန်း၌ တည်ပြီးဖြစ်သော်။ ရန်သူသွားမှ တည်မြဲ တည်ပြန်လာသော်။ ဒို့ရာဝတီ ပြည်သို့ရောက်လျှင်။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်သဖြင့်။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ပြန်၍ ထိုးသော်လည်း မရနိုင်မှ။ ကဏ္ဍဒိပါယန ရသော့သို့ကပ်၍။ ရအံ့သော အကြောင်းဥပါယ်တမျှညွှန်ကိုမေးသည်ရှိသော်။ဤမည်သောအရပ်တွင် ကျုံးအပြင်၌။ တခုသောမြည်းသည် ရန်သူရောက်၍မြည်လျှင် မြို့ပုံ၍ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ကျ၏။ ထိုမြည်းခြေကိုကိုင်၍ တောင်း ပန် ကုန်။

ဤသည်လျှင် ပြီးစီးကြောင်းဟုဆိုသဖြင့်။ ရသေ့ဆိုတိုင်း။ ခြေကိုကိုင်၍ မမြည်စိမ့်သောဌါ တောင်းပန်ကုန်သည်ရှိသော်။ငါမမြည်မနေသာ။မပျံစေလိုသော်။ ရှေးဦးကလာ၍ တံခါးလေးမျက်နှာ တူရုန်း ကြီးစွာသော သံတိုင်စိုက်၍ သံကြိုးဖြင့်ဆိုင်းဟုဆိုသဖြင့်။ထိုဘီလူး၏ဥပဒေသကြောင့် ဒွါရာဝတိုရှိကိုရလျှင် နေစမှတ်ပြု၍ ဇမ္ဗု။ဒီပါကျွန်းအပြင်၌။ တသိန်း ရှစ်သောင်း.ကိုးထောင်သော ရှိုခရိုင်ကိုရသဖြင့်။ဆယ်စုခွဲဝေခြမ်းသည် ရှိသော်။နှမတော် အဋ္ဌနဒေဝီကိုအောက်မေ့မိ၍၊ တဆင့်တစုခွဲပြန်မည်ပြုသည်ကို။အင်္ဂရမင်းသား၊အဘိုးကို နှမတော်အားလွှဲ၍။ နောင်တော်တို့ ရှိုခ် ကင်းခွန် ဆိပ်ခွန်လွတ်စေလျက်၊ကုန်သွယ်အသက်မွေးသဖြင့်၊အနှစ်နှစ်သောင်း အသက်ရှည်သောကာလ၌။ တကျိပ်သောမင်းတို့သည် သားသိုးတို့ဖြင့် အဆက်ဆက်ပြန့်ပွား၍ ရှည်လျားသောအဝန့်သို့ရောက်လျှင်။ဝါသုဒေဝမင်း၏ ချစ်လှစွာသောသား လွန်သောကြောင့်။ အလုံးစုံသော အမှုကိုယ်တို့ကိုစွန့်၍။ ညောင်စောင်းကိုဘက်လျက် ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းသည်ကို။ ညီတော်ဃဋ္ဌပဏ္ဍိတသည် နောင်တော်၏ စိုးရိမ်ခြင်းကိုပယ်လိုသောကြောင့်။ ရှေးကျွန်ပြု၍၊ငါ့ယုန်ပေး ငါ့ယုန်ပေးဟု ပြည်လုံးချောက်ချားစေလျက် ကောင်းကင်သို့မြှောင်၍ မြည်တမ်းလျက်၊ မြို့လုံးလှည့်ပတ်သည်ကို။ ရောဟိနေယျ အမတ်သည်၊ဝါသုဒေဝမင်းကြီးအထံသို့သွား၍။ ။ဥဇ္ဇေဟိကဏ္ဍကိ သေသိ၊ ကောအဇ္ဇော သုပ်တေန တော။ ယောဟိတုယ်သကာဘာတော၊ဟဒယံ စက္ခုစဒက္ခိဏံ။ တသဝါတာစလယန္တိ၊ဃဒ္ဒော ဇပ္ပတိကောသဝ။ ။ ကဏ္ဍ၊ ကဏ္ဍအမျိုးဖြစ်တော်မူသော။ ဒေဝ၊ရှင်မင်းကြီး။ ဥဇ္ဇေဟိ၊ ထတော်မူလော။ ကိ၊အဘယ့်ကြောင့်။ သေသိ၊ အိပ်တော်မူသနည်း။ သုပ်တေန၊ အိပ်ခြင်းဖြင့်။ တော၊ ရှင်မင်းကြီးအား။ ကောအဇ္ဇော၊ အဘယ်အကြောင်းရှိ၍နည်း။ တုယ်၊ရှင်မင်းကြီး၏။ သကော ဘာတော၊ ညီတော်ရင်းဖြစ်သော။ယောဃဒ္ဒော၊အကြင်ဃဋ္ဌပဏ္ဍိတသည်။တုယ်၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ ဟဒယဉ္စ၊နှလုံးနှင့်တူသည်လည်း။ အသိ၊ဖြစ်၏။ဒက္ခိဏံ၊ လက်ရာဖြစ်သော။စက္ခု၊စ၊ မျက်စိနှင့်တူသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တသ၊ ထိုဃဋ္ဌပဏ္ဍိတအား။ဝါတာ၊လေတို့လည်း။ စလယန္တိ၊လှုပ်ကုန်၏။ ကောသဝ၊ ကောင်းသောဆံရှိသောကြောင့် ကောသဝဟူသော အမည်ကိုရတော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ရှင်မင်းကြီး။ဃဒ္ဒော၊ ဃဋ္ဌပဏ္ဍိ

ဟာသည်။ဓပ္ပတိ၊သေသံမေဒေထ၊သသံမေဒေထဟု မြည်တမ်း၏။ ။ဤ
ဂါထာဖြင့် လျှောက်သည်ရှိသော်။ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် လျင်စွာထ
၍ ပြာသာဒ်ထက်မှသက်ပြီးသော်။ ဃဒုပဏ္ဍိတအာထံသို့သွား၍
လက်နှင်တက်ကို မြစွာကိုင်ပြီးသော်။ ။ကိံနုဒုမ္မတ္ထရူပေါဝ။ကေဝလံ
နဂံဏ္ဍမံ။ သသောသဒေသာဝိလပသိ၊ ကောနုတေသသမာဟာရိ။ ။
ကနိဋ္ဌ၊ညီထွေး။ကိံနု၊အသို့နည်း။ဥမ္မတ္တကရူပေါဝ၊သူရူးအသွင်ကဲ့သို့လျှင်။
ကေဝလံ၊အလုံးစုံသော။ နဂံနဂံ၊ ဤဒွါရာဝတီမြို့ကို။ ဝိစရေန်၊ဝှာ၊
လှည့်ပတ်လျက်။သသောသသော၊သုန်ယုန်ဟူ၍။ကိံနု အဘယ့်ကြောင့်။
ဝိလပသိ၊ မြည်တမ်းသနည်း။ ကော၊အဘယ်သူသည်။ တေ၊ည်ီ၍ချစ်၏။
သသံ၊ ယုန်ကို။ အာဟာရိနု၊ဆောင်ဘိသနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်မင်းကြီး
မေးသော်လည်း စကားဘုံမဆို မြဲည်တမ်းမြဲ မြဲည်တမ်းသည်ရှိ
သော်။ ။သောဝဏ္ဏမယံမဏိမယံ၊ လောဟမယံ အထရူပိမယံ။ သခ်
ဆိလာပဝါဠိမယံ၊ ကာရယိဿာမိတေသသံ။ ။သန္တိ အဲ့ဩသိသ
သကာ၊ အရညေဝနဂေါစရာ။ တေပိတေ့အာနယိဿာမိ၊ ကိံဒိသံသ
သမိစ္ဆသိ။ ။ဘာတိက၊ည်ီချစ်။တေ၊သင်အား။သောဝဏ္ဏမယံ၊ရွှေဖြင့်
ပြီးသော။ သသံ၊ယုန်ကိုငင်း။ မဏိမယံ၊ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော။သသံ၊
ယုန်ကိုငင်း။ လောဟမယံ၊ ကြေးဖြင့်ပြီးသော။ သသံ၊ ယုန်ကိုငင်း။
အထ၊ထို့မြှို။ရူပိမယံ၊ငွေဖြင့်ပြီးသော။သသံ၊ယုန်ကိုငင်း။ သခ်ဆိလာပ
ဝါဠိမယံ၊ခရုသင်း ပုလဲသလင်းသဏ္ဌာန်ဖြင့်ပြီးသော။ သသံ၊ယုန်ကိုငင်း။
ကာရယိဿာမိ၊ပြုပါအံ့။ ။အရညေ၊တော၌။ ဝနဂေါစရာ၊ တော၌
သာလျှင် ကျင်လည်ရာရှိကုန်သော။အညေ၊ တပါးကုန်သော။ ယေသ
သကာဝိ၊ အဲ့ကြွင်ယုန်ရှင်တို့သည်မူလည်း။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တေပိ၊ထို
ယုန်ရှင်တို့ကိုမူလည်း။ တေ၊ည်ီချစ်အား။ အာနယိဿာမိ၊ ဆောင်ပါ
အံ့။ကိံဒိသံ၊ အတိသို့သောရှိသော။ သသံ၊ယုန်ကို။ဇာနာသိ၊ အလိုရှိ
သနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်မင်းကြီးမေးမှ။ ။နစာဟာမေတေဇာနာသိ၊
ပေသသာပထဝိသိတာ။ စန္ဒိတောသသမိစ္ဆာမိ၊ တံမေဩပ်ာရကေ
သဝ။ ။ကေသဝ၊ကေသဝအမည်တော်ရသော။ရာဇသေဋ္ဌ၊မင်းဖြတ်။
ပထဝိသိတာ၊ပြေဒြစ်ကုန်သော။ ပေသသာ၊အကြင်ယုန်တို့သည်။
အတ္ထိသန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဇတေသသာ၊ ထိုယုန်တို့ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။
နဇာနာမိ အလိုမရှိ။စန္ဒိတော၊လေ့။သသံ၊ ယုန်ကို။ဇာနာမိ၊ အလိုရှိ၏။

တံ၊ထိုယုန်ကို။မေ၊ငါ့အား။ဩဟရ၊ချပေးပါလော့။ ။ဤစကားကိုကြား လျှင်။ ငါ့ညီရူးသည်မှန်၏ဟု။မသာသောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ ။သောနှ နမဉ့်ရံဉာတိ၊ဇီဝိတံဝိဇဟိသဿသိ။ အပတ္တိတံပဏ္ဍယာသိ၊ စန္ဒတောသဿ မိစ္ဆာသိ။ ။ဉာတိ၊ ညီချစ်။ပေါတွံ၊ အကြင်ညီချစ်သည်။ စန္ဒတော၊ လမှ။သသံ၊ ယုန်ကို။ဇာဆ္ဆသိ၊အလိုရှိ၏ဟူ၍။အဝတ္ထိတံ၊မတောင့်တအပ် သည်ကို။ ပတ္ထုယာသိ၊ တောင့်တသို၏။ သောဘွံ၊ ထိုညီချစ်သည်။ မရုရံ၊ ကေဒင်းသော။ ဇီဝိတံ၊ ဇီဝိတအသက်ကို။ ဝိဇဟိသဿိနှုန၊ စွန့်ရဲ့ခဲ့ သည်တကား။ ။ဝါသုဒေဝမင်းကြီး၏ စကားကိုကြား၍။ ဃဋ္ဋ ပဏ္ဍိတသည် မတုန်မလှုပ်တည်ကြည်စွ နေ၍။ နောင်တော်၊ လမှယုန် ရေးကို တောင့်တသော အကျွန်ုပ်၏ ထိုယုန်ရေးကို မရခြင်းကြောင့်။ အသက်ကုန်အံ့သောအဖြစ်ကို သိတော်မူလျက်။ အဘယ့်ကြောင့် လွန်ခဲ့ ပြီးသော သားတော်ကို စိုးရိမ်သနည်းဟုဆိုဦး၍။ ။ဒဝဠ္ဍကဏ္ဍ ဇာနာသိ၊ ယဒညမနှသာသသိ။ ကဿဉာ ပုရေမတံပုတ္တံ၊ အဇ္ဇာပိအနှ သောစသိ။ ။ကဏ္ဍဲ၊ ကဏ္ဍာပယာနအနွယ်ဖြစ်တော်မူသော။ ဘာတိက၊ နောင်တော်၊ဇဝံ၊ ဤသို့ စေ၊အကယ်၍။ ဇာနာသိ၊သိအံ့။ ယဒိ၊ အကယ် ၍။ အညံ၊ တပါးသောသူကို။ ့အနှသာသသိ၊ ဆုံးမအံ့။ အဝ၊ ထိုသို့ လျက်။ ကဿဉာ၊အဘာယ့်ကြောင့်။ ပုရေ၊ရှေးဦး။ မတံ၊ လွန်သော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။အဇ္ဇာပိ၊ယာနှံတိုင်အောင်လည်း။ အနှသောစသိ၊စိုးရိမ်တော် မူသနည်း။ ။ဤသို့လျှင်ခရိုးမဒ္ဒီရဝ်၍ လဒ္ဓယုန်ရေးကိုမြင်သောကြောင့် ထင်သော၀တ္ထုကို တောင့်တ၏။ နောင်တော်သော်တမူကား၊ မထင် မမြင်သော ဤလမှ လေးလထက်၌ လွန်သောသားတော်ကိုတောင့်တ၏ ဟုဆိုဦး၏။ ။ယံနလဟ္တာမနှဲသဲသန၊အမနှဲသေသနံဝါဝံနှ။ဇာတောမေ မာမရိပုတ္တော၊ ကုတောလဟ္တာအလဟ္တံယံ။ ။နမဟ္တာမူလတောသဇ္ဇာ၊ ဩသဓေဟိခနေနဝါ။ သက္ကာအာနယိတုံကဏ္ဍ၊ ယံပေတာမနှဲသောစေ သိ။ ။ဒေဝ၊ရှင်မင်းကြီး။ဇာတော၊ဖြစ်ပါပြီးသော။မေ၊ငါ၏။ပုတ္တော၊ သားသည်။ မာမရိ၊မသေပါလင့်။ ဇာတိ၊ဤသို့။ ယံ၊အကြင်အမှုကို။ မနှဲ သေသနံဝါ၊လူသည်ရှင်း။အမနှဲသေသနံဝါ၊နတ်ဘီလူးသည်ရှင်း။ နလဟ္တာ၊ မရအပ်ကုန်။ ကုတော၊အဘိုးနာ။ လဟ္တာ၊ ရနိုင်အံ့နည်း။အလဟ္တံယံ၊မရ ရာ။ကဏ္ဍ၊ ကဏ္ဍအမျိုးဖြစ်တော်မူသော။ဘာတိက၊နောင်တော်။ယံပေ တံ၊အကြင်အတည်မဲ့သောသူကို။ အနှသောစသိ၊ စိုးရိမ်၏။ တံပေတံ၊

ထိုအတည်မဲ့သောသူကို။ မန္တာဝဝါ၊ မန္တာရားဖြင့်ဂုဏ်း။ မှုလဘေသဇ္ဇာဝါ၊ဆေးဖြစ်ဖြင့်ဂုဏ်း။ ဩသဓေဟိဝါ၊ အထူးထူးသော ဆေးလုံး ဆေးပေါင်းတို့ဖြင့်ဂုဏ်း။ ဓနေနဝါ၊ ဥစ္စာဖြင့်ဂုဏ်း။အာနယိတုံ၊ဆောင်ခြင်းငှါ။ နသက္ကာ၊ မတတ်ကောင်း။ ။ဤသို့သောစကားကိုကြား၍။ဝါသုဒေဝမင်းကြီးလည်း။ ညီချစ် မှတ်ရပြီ၊ ငါ၏စိုးရိမ်ခြင်းကို ပယ်လိုသောကြောင့် ဤသို့သောအမှုကို ညီချစ်ပြုပေသည်ဟု ဃဋပဏ္ဍိတကိုချီးမွမ်းလိုသောကြောင့်။ ။ပဿသဇတောဒိသာ အာသု၊ အမပ္ပာ ပုရိသ ပဏ္ဍိတာ။ ယထာနိဂ္ဂ္ဟာပယော အဓ္ဓ၊ ဃဋပုရိသပဏ္ဍိတော။ ။ ဘောဇ္ဇောအမစ္စာ၊အိုအဲ့မတ်များတို့။ယထာယေနကာရဏောန၊အကြင်အကြောင်းဖြင့်။ အဓ္ဓ၊ယသ။ ပုတ္တသောကပရေတံ၊ သားဒုစိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော။မုံ၊ငါ့ကို။ပုရိသပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသောယောကျ်ား မြတ်ဖြစ်သော။ ဃဋော၊ ဃဋပဏ္ဍိတာသည်။ နိဂ္ဂ္ဟာပယော၊ ငြိမ်းစေ၏။ ယာဿရညော၊ အကြင်မင်းအား။ ဇတောဒိသာ၊ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော။ ပုရိသပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိသော ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်ကုန်သော။ အမစ္စာ၊အမတ်တို့သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ တာဿရညော၊ ထိုမင်း၏။သောကော၊စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ကုတောအတ္ထိ၊အဘိမှာရှိအံ့နည်း။ ။ ဤသို့အစရှိသော လေးဂါထာတို့ဖြင့်။ ဃဋပဏ္ဍိတကို။ ဝါသုဒေဝမင်းကြီး ချီးမွမ်း၍။စိုးရိမ်ခြင်းကင်းပြီးသည်ရှိသော်။အဓွန့်ရှည်စွာသော အခါ၌။ ဒဿဘာတိကမင်းတို့၏ သားတော်တို့သည်။ကဏ္ဍဒိပါယနရဿကို၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဟုဆိုကုန်၏။ ငါတို့ဈူးစမ်းအံ့ဟု သူငယ်တယောက်ကို ဝမ်းဒု ခါးစည်းပုဆိုးဘွဲ့၍ သားရှိသောအယောင်ဖြင့် ဆောင်ခဲ့၍။ ဤပိန်းမငယ်သည် အဘယ်သားဘွားမည်နည်းဟု ကဏ္ဍဒိပါယနရဿကို မေးကုန်သည်ရှိသော်။ ဒဿဘာတိကတို့ ပျက်စီးရာရောက်ပြီ၊ ငါ့အသက် အတိမျှရှည်ဦးမည်နည်းဟုကြည့်သော်။ ယခုပင် အခိုးခိုင်ဆို လိုက်ရမည်ဟုဖြင်၍ မင်းသားတို့၊ဤသားဘွားခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်းဟုဆိုလျှင်။ဆိုလော့ ဆိုလော့ဟု တိုက်တွန်းဘန်များသဖြင့်၊ ဤနေ့မှသုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရှာလှံကန်ဘွားလမည်။ ထိုရှာလှံကန်ဖြင့် ဝါသုဒေဝမင်းကြီး အမျိုးပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့ ဆိုဘွယ်သော်တမူကား၊ ထိုရှာလှံကန်ကို မီးတိုက်၍ ပြာကို မြစ်လယ်၌ မျောလေကုန် ဟုဆိုသည်ကို။ ဟဲ့ရဿေစဉ်းလဲ။၊ ယောကျ်ားသည်သား

ဘွားရာသည် သဘောရှိမည်လော ဟု ပုတ်ခတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်သည်ရှိသော်။ဒသဘားတိကမင်းတို့ကြား၍ကြောက်လန့် တကြားဖြစ်ကုန်သဖြင့် သားတော်တို့ကို အပြစ်တင်၍။ ထိုသူငတ်ကို စောင့်ရှောက်စေ၍ ရသေ့ဆိုတိုင်း ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌။ ထို သူငယ်မှ ဘွားသော ရှားလှံကန်ကိုဒီးတိုက်၍ ဖြစ်၌မျှသောပြာသည်။ မခဒ္ဓါရသို့ရောက်၍ နံပါးတဘက်ငြိသဖြင့်။ ထိုပြာမှ ပြိတ်မြက်ပင် ရောက်၍ တနေ့သ၌။ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် မခဒ္ဓါရသို့သွား၍။ ကြီးစွာသောသဘင်ဖြင့် ရေကစားရာတွင်။ ကြည့် စယ် သော အမှ ၌ ရန်ဖြစ်၍ နှစ်စုကွဲသဖြင့်။တပေါက်သောသူသည် ရိုက်စရာတပါး၊ မရှိတတ်၍။ ပြိတ်မြက်တောမှ တချောင်းသော ပြိတ်မြက်ကို ယူသည်ရှိသော် ရှားကျည်ပွေ့ဖြစ်၍။ ထိရှားကျည်ပွေ့ဖြင့်ရိုက်၍ ထိအံတုရင်း။ ကိုင်တိုင်း ငင်တိုင်း ရှားကျည်ပွေ့ဖြစ်သဖြင့်၊အချင်းချင်းရိုက်၍ ပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော်။ ဝါသုဒေဝမင်းကြီး၊ ဗလဒေဝမင်း၊ နှမတော် အနုနဒေဝီ၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ဤလေးယောက်သောသူတို့ သာ ရထားစီး၍ပြေးရာတွင်။ တာလမင္ဍိယ တောအုပ်သို့ရောက်၍ လောဟာမင္ဍိက လက်ပန်းသည် ဘီလူးဖြစ်သောသူသည်။ ဗလဒေဝ လာသည်ကိုမြင်လျှင်။ ရွာဘန်ဆင်း၍ လက်ပန်းသည်အသွင်ဖြင့်လက် ပန်းရေး ပြလင့်သည်ကို ဝါသုဒေဝမင်းကြီးမြင်လျှင်။ ဗလဒေဝမင်း ရထားမှသက်၍။လောဟာမင္ဍိကဘီလူးအထံသို့ကပ်၍ လက်ပန်းပေါက် တီး၍ လက်ကိုဆန့်လျှင်။ ဆန့်သောလက်ကိုငင်၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းကို ကဲ့သို့ စားလေသဖြင့်။ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် နှမတော်၊ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ တည့်ပတ်လုံး သွား၍ မိုးသောက်ပျှင်။ ဝံ့ရသော ပစ္စန္တရာဇ်သို့ရောက်၍။ နှမတော်၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့ကို စားတော် ချက်စိမ့်သောငှါ ရွာသို့စေ၍။ တရုသောချုံတွင် မင်းကြီးအိပ်သည်ရှိ သော်။ဇရာဒမမည်ရှိသောမူဆိုးသည် ချုံလှုပ်သည်ကိုမြင်လျှင်. ဝက်ဟူ သောအမှတ်ဖြင့် ထိုးသည်ရှိသော်။လွှံသည် မင်းကြီးခြေကိုသင့်သည် တွင်၊အသူငါ့ကိုထိုးသနည်းဟုဆို၍။ လူမှန်းသိ၍ ပြေးမည်ပြုသည်ကို မင်းကြီးခေါ်၍ အမည်ကိုမေး၍ ကြားလျှင်။ ဇရာထိုး၍ သေလမည်ဟု ငါ့ကိုခြေးပညာရှိတို့ဆိုကုန်သော် မချွတ်မလွဲ ငါသေရအံ့ဟုသိ၍။ဦးဒိုးမင်း မကြောက်လင့်၊ ငါ့အနာကို စည်းဘိဟုဆို၍ မူဆိုးကိုလွှတ်လိုက်လျှင်။

ကြီးစွာသောဝေဒနာဖြစ်၍ စဝံးတော်မခေါ်သဖြင့်။ နှုမတော်တို့ကို ငါ
ယနေ့သေရအံ့။သင်တို့ သိမ်မွေ့ညံ့သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ တပါးသော
အမှုဖြင့်အသက်မွေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရာ။ဤမန္တန်ကိုသင်ကုန်ဟု မန္တန်
ကိုပေး၍ အသက်ခန္ဓာ ကုန်ခြင်း။ အဋ္ဌနဒေဝိမှတပါး အလုံးစုံသော
သူတို့၏ ပျက်စီးခြင်း။ ။ထိုရောအခါ ရောဟိနေယျအမတ်သည် ယခု
အခါ အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် သာရိပုတ္တရာဖြစ်
လာ၏။ အလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့သည် ငါဘုရားပရိသတ်ဖြစ်လာ၏။
ဃဋပဏ္ဍိတသည် သမ္မာလေးပါးတရားကို အလိုလိုသိသော ငါဘုရား
ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော ဃဋပဏ္ဍိ
တဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း သိအပ်၏။ ။ဤအကြောင်းကို
ဆောင်ခြင်းကား။ ။ယောဗာလောမညတိဗာလျှံ၊ ပဏ္ဍိတောဝါဒိတော
နဖသော။ဗာလောဝပဏ္ဍိတမာနီ၊ သ-ဝေဗာလောတိဝုစ္စတိ။ ။ယောဗာ
လော၊ အကြင်သူမိုက်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ဗာသျှံ၊ မိုက်သည်၏
အဖြစ်ကို။ မညတိဇာနာတိ၊ သိ၏။တေန၊ ထိုသို့သိသောကြောင့်။သော
ဗာလော၊ ထိုသူမိုက်သည်။ ပဏ္ဍိတောဝါဒိ၊ ပညာရှိသည်မူလည်း။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပဏ္ဍိတသဒိသောဝါဒိ၊ ပညာရှိနှင့်တူသည်မူလည်း။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ယောဗာလော၊ အကြင်သူမိုက်သည်။ဗာလောဝ၊
မိုက်လျက်သျှင်။ပဏ္ဍိတမာနီ၊ပညာရှိ၏ဟူ၍ စောင်းမာန်ရှိ၏။သ-သော
ဗာလောဝ၊ထိုသူခိုက်ကိုသာသျှင်။ ဝေ၊စင်စစ်။ ဗာလောတိ၊သူမိုက်ဟူ
၍။ဝုစ္စတိ၊ဆိုအပ်၏။ ။ဤသို့ ဟောတော်မူခြင်းကြောင့် ဝါသုဒေဝ
မင်းကြီးသည်။ သဘောအားဖြင့်ဖြစ်သော သိမ်းဆည်းနိုင်သောဥာဏ်
ပညာမရှိငြားသော်လည်း ပညာရှိစကား ကြားလျှင်။ အကြောင်း
ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကိုသိသဖြင့် တည်ကြည်ခြင်းဖြစ်ပေရကား။
ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်မည်၏ဟု သိစေလိုသောကြောင့်ဆိုသတည်း။ ။ဤသည်
လျှင် ဝိနာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းမည်၏ဟူလိုသော်။ ။

၃၃။ ပညာရှိတို့သည် အညထာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ။

အညထာဘာဝအားဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းဟူသော်ကား။ တသန္တာန်
တည်းခို တပါးသောအခြင်းအရာဖြင့် ဖြစ်ခြင်းတို့ခို မစိုးရိမ်မှုငြင်းဆို

မမြည်တမ်း မတုန်လှုပ်ခြင်းတည်း။ ထိုမစိုးရိမ် မငိုကြွေး မမြည်တမ်း မတုန်လှုပ်ခြင်းကိုကား။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီး ဝေဠုဝန်အမည်ရှိသောမင်းကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။တနေ့သ၌ တရား သဘင်၌ စည်းဝေးကုန်သော တပည့်သားတော်အပေါင်းတို့သည်၊ ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်အံ့ဟုလေးသမွားတို့ကို စေခြင်း။ ကျောက်ကိုရိုက်ချခြင်း။ နာဠာဂိရိဆင်ကို လွှတ်ခြင်း များစွာလုံ့လ ပြုသည်ဟုဆိုကုန်သော စကားစပ်တွင်။ ယခုသည်လျှင်၊ ငါ့ကိုသတ် ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်လုံ့လပြုသည်မဟုတ်။ ရှေး၌လည်း ပြုဘူးပြီးသည်သာ လျှင်တည်းဟု။ ရှေးအကြောင်းကို ဆောင်၍ပြတော်မူ၏။ ။ထိုသို့ ဒေဝဒတ်အလောင်း လုံ့လပြုရာတွင်၊ 33 ဒုဿဝတီရဇာတ်၌ကား။ လည်ကို ငင်သတ်၍ အသားကိုချက်၍စားလေ၏။ခန္ဓိဝါဒိဇာတ်၌ကား။ ကြိမ်လုံး ဖြင့် အချက်တထောင်ခတ်ခြင်း။ လက်ခြေကိုဖြတ်ခြင်း။ နားနှာခေါင်း ဖြတ်ခြင်း။ ဆံကျစ်ကို လက်နှစ်ဘက်ငင်လှည်း၍ ရင်ကိုခြေဖြင့်ကျောက် ခြင်းတို့ဖြင့် အသက် ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၏။ စူဠနန္ဒိယာဇာတ်၌ကား လေးဖြင့်ပစ်သတ်၍ သေစေ၏။မဟာကပိဇာတ်၌ကား။ သစ်ပင်ဖျားမှ ကျောထက်နင်းချိုး၍ သေစေ၏။ ဤမှတပါးသော ဇာတ်တို့၌ကား။ ထိတ်လန့်ခြင်းကိုမျှ မဖြစ်စေနိုင်။ဤစူဠဓမ္မပါလဇာတ်၌ကား။ လက်ခြေ နားနှာခေါင်းတို့ကိုဖြတ်၍သန်လျက်ပန်းပြုလေ၏။ ။အဘယ်သို့ပြုလေ သနည်းဟူမူကား။ မဟာပတာပမင်း ဗာရာဏသီပြည်ကို မင်းပြု သည်ရှိသော်။ ထိုဘုရားလောင်းသည် မိဘုရားကြီးဖြစ်သော စန္ဒာဒေဝီ မိဘုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ဘွားလျှင် ဓမ္မပါလဟူသော အမည်ကို ရ၏။ခုနစ်လမြောက်သောအခါ၌ မယ်တော်သည်ရေနံ့သာချိုးပြီးသော် တန်းဆာဆင်၍ သားကို ကစားစေလျက်နေစဉ်။ မင်းကြီးလာသည်ကို မြင်လျက် သား၌ချစ်ခြင်းဖြင့် မထဘဲနေသည်ကို။ဤမိဘုရားသည် ယခု ကမျှ၊ သားကိုမြို၍ စောင်းမှာနှံရှိသဖြင့် ငါ့ကို မထေမဲ့မြင်ပြုသော်၏ဟု၊ သားကြီးသည်ရှိသော် ငါ့ကို လူမမှတ်ပေရာ။ သတ်ရသော်ကောင်း၏ ဟု ပြန်၍ မင်း၏နေရာ၌နေပြီးသော်။ ခိုးသတ်ယောကျ်ားကိုခေါ်စေ၍။ ဖြောင့်တောသော အဝတ်ကိုဝတ်လျက်။ နီသော်ပန်းကိုပန်လျက်။ ပုဆိန် ထမ်း၍လာသော ခိုးသတ်ယောကျ်ားကို မိဘုရားကြက်သရေတို့က်သို့ ဝင်၍ ဓမ္မပါလကို ယူချေဟုဆိုလျှင်။ မင်းကြီးအမျက်ထွက်၍ ပြန်လေ

သည်ကိုဆိသဖြင့်။ သားကို ရင်၌အိပ်စေ၍ ငိုကြွေးလျက်နေစဉ်။ မိဘုရား လက်မှလူ၍ ယူခဲ့ပြီးသော်။ အသို့အလိုတော်ရှိသနည်းဟု ခိုးသတ် ယောကျ်ားမေးသည်ကို။ ပြင်၌အိပ်စေလျက် လက်နှစ်ဘတ်ကိုဖြတ်ဟု ဆိုလျှင်။သားတော်နောက်၌ ငို၍လိုက်သောမိဘုရားသည်။ရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်သား ခုနစ်လသာရှိသေးသည့် တစုံတခုသောအမှုကိုမသိ။ အကျွန်ုပ်သားတွင်အပြစ်မရှိ အကျွန်ုပ်မှာသာရှိရာသည်။အကျွန်ုပ်လက်ကိုသာ ဖြတ်စေဟု။ ။အဟာမေဝဒုသိယာဘူဟာနတာ၊ ရဉ္ဉော မဟာပတာပသ။ဇေတံမဠ္ဍတုဓမ္မပါလံ၊ ဟာဇ္ဇေမေဒေဝဆေဒေဟိ။ ။မဟာရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်း။အဟာမေဝ၊ အကျွန်ုပ်သည်သာလျှင်။ မဟာပတာပသ၊ မဟာပတာပအမည်ရှိသော။ ရဉ္ဉော၊မင်းကြီး၏။ဘူဟာနတာ၊ ဖျက်အပ်သော အစီးအပွါးရှိသည်ဖြစ်၍။ ဒုသိယာ၊ ပြစ်မှားခြင်းရှိ၏။ ဒေဝ၊ရှင်မင်းကြီး။ ဇေတံဓမ္မပါလံ၊ ဤဓမ္မပါလကို။ မဠ္ဍတု၊ လွှတ်တော်မှ စေချင်၏။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟာဇ္ဇေ၊လက်တို့ကို။ ဆေဒေဟိ၊ ဖြတ်စေလော့။ ။ဤသို့မိဘုရားဆိုလျှင်၊ခိုးသတ်ယောကျ်ားကို မင်းကြီးကြည့်သည်ရှိသော်။အသို့အလိုတော်ရှိသနည်းဟု မေးသည်ကို။ဖြင့်စွာမကြာစေလင့်၊ လက်နှစ်ဘက်ကိုဖြတ်ဟုဆိုသောကြောင့်။ပုဆိန်ကိုကိုင်၍ နှဲလွှာသော ဝါးညောက်ကိုကဲ့သို့ လက်နှစ်ဘက်ကို ပုဆိန်ဖြင့်ဖြတ်ငြားသော်လည်း။ မငိုကြွေး မစိုးရိမ် မမြည်တမ်းသည်ဖြစ်၍။ခန္တီမေတ္တာကိုရှေတည်ပြုလျက် မတုန်မလှုပ် နေသည်ကိုမြင်၍။ စန္ဒာဒေဝီမိဘုရားသည် ဖြတ်သောလက်ကိုကောက်၍ ရင်၌ပိုက်လျက် သွေးအလိမ်းအလိမ်းဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ်၊ ရှေးနည်းဖြင့် ခိုးသတ်ယောကျ်ားမေး၏။ခြေနှစ်ဘက်ကိုဖြတ်ဟုဆိုသည်ကို။ ။အဟာမေဝဒုသိယာဘူဟာနတာ၊ ရဉ္ဉော မဟာပတာပသ။ ဇေတံမဠ္ဍတုဓမ္မပါလံ၊ ပါဒေမေဒေဝဆေဒေဟိ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့်။ မိဘုရား ခွင့်တောင်းပန်သော်လည်း။ မွင့်မပေးမူ၍ခြေနှစ်ဘက်ကိုဖြတ်ပြီးသော်။နောက်၌ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ။အဟာမေဝဒုသိယာဘူဟာနတာ၊ ရဉ္ဉော မဟာပတာပသ။ ဇေတံမဠ္ဍတုဓမ္မပါလံ၊ သီသံမေဒေဝဆေဒေဟိ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့်။ သားတော်ကိုယ်စား။ မိဘုရားခေါင်းကိုဖြတ်စိမ့်သောဌါဒိုးခွက်တံခံသော်လည်း ခွင့်မရသဖြင့် ခေါင်းကို ပုဆိန်ဖြင့်ဖြတ်လျှင်။အကျွန်ုပ်အမှုပြီးပြီလောဟု ခိုးသတ်ယောကျ်ားမေးသည်ကို မပြီး

သေးဟုဆို၍။ ဘုရားလောင်းအကောင်ကိုကောက်၍၊ ကောင်းကင်သို့ မြှောက်၍၊ သန်လျက်ဦးဖြင့်ခံ၍၊ သန်လျက်ပန်း ပြုစေသည်ရှိသော်။ ပြာသာဒ်မင်္ဂ၌ ဖရိဖရဲကြဘိသကဲ့သို့ရှိ၍ ကျသောအသားကိုမိဘုရားပိုက်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ဝါးရုံတောကို မီးလောင်၍ ကဲ့သောဝါးကဲ့သို့။ကဲ့သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ မိဘုရားလွန်လျင်။မင်းကြီးသည် ပလ္လင်၌ မတည့်နိုင် ကြမ်းသို့ကျခြင်း။ ကြမ်း၌ခဲခင်းသောပျဉ်သည် နှစ်ချမ်းကဲ့၍ ဖြေသို့ကျခြင်း။ ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသောဖြေသည် ယုတ်မာသောသူကို မခံနိုင် နှစ်ဖြာကဲ့ခြင်း။အဝိစိငရဲမှမီးလှုံတက်၍ နီလွစွာသော ကမ္မလာဖြင့် ရစ်ဘိသကဲ့သို့ ရစ်၍ အဝိစိငရဲတိုင်အောင် ဆောင်လေခြင်း။မိဘုရားသားတော်တို့ကို တပေါင်းတည်း သင်းကြိုဟ်ခြင်း။ ထိုရောအခါ မဟာပတာပမင်းသည် ယသုအခါ၌ ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ စန္ဒာဒေဗိမိဘုရားသည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီဖြစ်လာ၏။ဓမ္မပါလမင်းသားသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဆုံးပုတ်ိရှိသော ဓမ္မပါလဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည်ကို ကလာပုမင်း မင်းပြုခိုက်။ ဘုရားလောင်းသည် ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလအမျိုးဒွိဖြစ်၍။ ကုဏ္ဍလကုမာရဟူသောအမည်ရှိသဖြင့် အရွယ်ရောက်လျင်။ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အတတ်ပညာသင်၍၊ မယ်တော် ခမ်ည်းတော်နတ်ရွာလားလျင်။သုမေဓာပုဏ္ဏားကဲ့သို့သံဝေဂရသဖြင့်။ ကုဋေဒ္ရစ်ဆယ်ကြွယ်သောဥစ္စာကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ၍ ဟိမဝန္တာတော၌ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍။မြင့်ရှည်စွာကြာမှ၊ ချဉ်ဆားမိုးခြင်းငှါ လူ့ပြည်သို့သက်၍။အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်လျင်။ မင်း၏ဥယျာဉ်၌နေ၍ မြို့သို့ဆွမ်းခံဝင်ရာတွင်။ စစ်သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်၍ စစ်သူကြီးမြင်လျင်။ ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိအိမ်သို့တင်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ ဘုရားလောင်းကို တောင်းပန်၍ ထိုမင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေစေသည်ရှိသော်။ တနေ့သ၌ ကလာပုမင်းသည် သေပဲစ်သဖြင့် မောင်းမအပေါင်းခြံရုံလျက် ဥယျာဉ်ကစားခြင်းငှါ ထွက်၍ မင်္ဂလာရှိသော ကျောက်ဖျာထက်၌။ အကျွမ်းဝင်သော မောင်းမငယ်တပေါက်ကို ရင်ခွင်၌အိပ်စေလျက်။ ကခြင်း သီခြင်း တီးမှုတ်ခြင်း၌ လိမ္မာကုန်သော မောင်းမအပေါင်းတို့သည်။သီကတီးမှုတ်ခြင်းဖြင့် သီကြားမင်း၏ စည်းစိမ်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ မင်းကြီးအိပ်ပျော်လျင်။ စည်စောင်းညှင်းကိုပစ်၍

သစ်သီး သစ်ပွင့်အလှိုင်္ဂါ လှည့်ပတ်ကြရတွင်။ ပွင့်သော အင်ကြင်း ပင်ရင်းခြေ အာ မုန် ယစ် သော ဆင် ပြောင် ကဲ့ သို့။ ရဟန်းချမ်းသာဖြင့် နေ့လျှော်စွာနေသောဘုရားလောင်းကိုဖြင်လျှင်။မင်းကြီးမနှိုးခင်နာအပ် သောတရားကို နာပါကုန်အံ့ဟု ဘုရားလောင်းကိုခြံရုံ၍ တရားဟော စိမ့်သောဌါ တောင်းပန်ကုန်သဖြင့်။ ထိုမော်င်းမတို့အား တရားဟော သည်ကိုဖြင်လျှင်။ မင်းကြီးချစ်သော မောင်းမငယ်သည် မင်းကြီးကို နှိုးအောင်ပြု၍ မင်းကြီးနှိုးလျှင်။ သူယုတ်မတို့ ဘယ်သို့သွားလေကုန်သ နည်းဟုမေးသည်ကို။ ရဟန်းတယောက်နေရာသို့သွား၍ ခြံရုံလျက်နေ ကုန်၏ဟုဆိုလျှင်။မင်းကြီး အမျက်ထွက်၍ ရဲသေ့စဉ်းဂဲ့ကို သတ်ချေအံ့ ဟု သန်လျက်ကိုကောက်၍ ဆောစွာ့လာသည်ကို ဖြင်လျှင်။ အမျက် ထွက်သောအဖြစ်ကိုသိသဖြင့် အကျွမ်းဝင်သော မောင်းမတို့ ကြိုလင့် ၍။ မင်းကြီးလက်မှ သန်လျက်ကိုယူ၍ မင်းကြီးကို ငြိမ်သက်စေလျှင်။ ဘုရားလောင်းအနီးဌိရပ်၍ ရဟန်း၊အဘယ်အယူရှိသနည်းဟုမေးသော ကြောင့်၊ ခန္ဓိအယူရှိ၏ဟု ဆိုသည်ကို။ ခန္ဓိဟူသည် အဘယ်နည်းဟု မေး၏။ ဆဲရေးသော်ငင်း၊ ပုတ်ခတ်သော်ငင်း၊ ရေရွတ်သော်ငင်း အမျက်မထွက်ခြင်းသည် ခန္ဓိမည်၏ဟုဆိုလျှင်။ သင်ဌိုးခန္ဓိရှိသည် မရှိ သည်ကို စူးစမ်းအံ့ဟု ဦးသတ်ယောကျ်ားကိုခေါ်၍။ ဤမကောင်းသော ဦးသူဖြစ်သော ရဲသေ့စဉ်းဂဲ့ကိုယ်ကို မြေဌိုင်လှည်း၍။ အဆူးရှိသော ကြမ်လုံးဖြင့် ရှေ့နောက်နံပါးတို့ဌိ တထောင်ခတ်ဟုဆို၍ အရေအသား အကြောတို့သည် အပိုင်း အပိုင်း ပြတ်သဖြင့် ယိုသော သွေးရှိသည် ကိုဖြင်လျှင်။ အဘယ်အယူရှိသနည်းဟုမေးပြန်၍ ခန္ဓိအယူရှိ၏။ငါ၏ ခန္ဓိကို အရေ အသား အကြောဌိရှိ၏ဟုမင်းကြီးမှတ်သလော။မင်းကြီး မဖြင်ကောင်းသော ငါ့နှလုံးထဲဌိ ငါ၏ခန္ဓိတည်၏ဟု ဆိုလျှင်။ လက် နှစ်ဘက်ကိုဖြတ်စေ၍ မင်းကြီး မေးမြမေး၍ ဘုရားလောင်း ဆိုမြဆို လျှင်။ ခြေနှစ်ဘက်ကိုဖြတ်စေ၍ လက်နှစ်ဘက် ခြေနှစ်ဘက်မှ ချိပဲရည် အဆင်းနှင့်တူသော သွေးတို့သည် ယိုကုန်သော်လည်း။ မေးမြမေး၍ ဆိုမြဆိုလျှင်။ နားနှာခေါင်းကိုဖြတ်စေ၍ ကိုယ်လုံးစွတ်သော သွေးရှိ သည်ကို ဖြင်ငြားသော်လည်း သနားမေတ္တာ ကရုဏာမရှိသည်ဖြစ်၍။ အဘယ်အယူရှိသနည်းဟု မေးပြန်သည်ကို ခန္ဓိအယူရှိ၏။ ငါ၏ ခန္ဓိကို အရေ အသား အကြောဌိရှိ၏ဟုမင်းကြီး မှတ်သလော။ မင်းကြီး

မမြင်ကောင်းသော အလွန်နက်နဲသော ငါးနှလုံးထဲ၌ ငါးခ ဘိုတည်၏ ဟု ဆိုသည်ကို။ ဟဲ့ ရ သေ့ စဉ်း လဲ၊ သင့်ခန္ဓိကို သင်ချိုးမြောက်၍ နေတော့ဟု၊ ရင်ကိုခြေနှင့်ကြော့က်၍သွားသော်လည်း မငိုကြွေးမစိုးရိမ် မတုန်လှုပ် မမြည်တမ်းသည်ဖြစ်၍ မင်းကြီးသွားလေလျှင်။ စစ်သူကြီး သည် သွေးကိုသုတ်၍ လဲက်ခြေ နားနှာခေါင်းကို ကောက်၍ ပုဆိုးဖြင့် ပိုက်ပြီးသော်။ ဘုရားလောင်းကို အသာထူ၍ ရှိသမျှာရှိခိုးလျက် တင့်အပ်သောအရပ်၌နေ၍။ ရှင်ပင်ဘုရား၊ အမျက်ထွက်တော်မူလိုသည် ရှိသော်။ ရှင်ပင်ဘုရား၌ ပြစ်မှားသော မင်းကြီးအား သာ ထွက်တော်မူ ပါ။ တပါးသောသူတို့အား ထွက်တော်မမူပါလင့်ဟု တောင်းပန်လို သောကြောင့်။ ။ပေါတော မာဇ္ဈေစပါဒေစ၊ ကဏ္ဏနာသဇ္ဈ ဆေဒယိ။ တာသကုဏ္ဍမဟာဝိရ၊မာရဠဒ်ဝိနာသဏ္ဍံ။ ။မဟာဝိရ၊ကြီးသောလုံ့လ ရှိတော်မူသော ရှင်ပင်ဘုရား။ ပေါ၊ အကြင်မင်းသည်။ တော၊ ရှင်ပင် ဘုရား၏။ဟာဇ္ဈေစ၊လက်တို့ကိုဂင်း။ ပါဒေစ၊ ခြေတို့ကိုဂင်း။ ကဏ္ဏနာသဇ္ဈ၊ နားနှာခေါင်းကိုဂင်း။ ဆေဒယိ၊ ဖြတ်စေ၏။တာသ၊ထိုမင်းအား။ ကုဏ္ဍ၊အမျက်ထွက်တော်မူလော့။ ဇာနဒ်ရဠဒ်၊ ဤကာသိတိုင်းကို။ မာဝိနာ သ၊ မပျက်စီးပါစေလင့်။ စစ်သူကြီးတောင်းပန်သည်ကိုကြား၍။ ။ ပေါမေ ဟာဇ္ဈေစပါဒေစ၊ ကဏ္ဏနာသဇ္ဈဆေဒယိ။ စိရံဇီဝတု သောရာဇာ နဟိကုဏ္ဍိနိမာဒိသာ။ ။သေနာပတိ၊စစ်သူကြီး။ပေါရာ ဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ မေ၊ငါ၏။ ဟာဇ္ဈေစ၊လက်တို့ကိုဂင်း။ ပါဒေစ၊ ခြေတို့ကိုဂင်း။ ကဏ္ဏနာသဇ္ဈ၊ နားနှာခေါင်းကိုဂင်း။ ဆေဒယိ၊ ဖြတ်စေ ၏။သောရာဇာ၊ထိုမင်းသည်။စိရံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ ဇီဝတု၊ သက်တော်ရှည် စေသတည်း။ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွ။ သေနာပတိ၊ စစ်သူကြီး။ မာဒိသာ၊ ငါနှင့်တူကုန်သော ခန္ဓိဗလရှိကုန်သော ပညာရှိတို့သည်။ နကုဏ္ဍိနိ၊ အမျက်မထွက်ကုန်။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ အမျက် မထွက်ကြောင်းကို ဘုရားလောင်း ပြန်ပေ၏။ ကလာပုမင်းလည်း ဥယျာဉ်မှထွက်သည် ရှိသော် ဘုရားလောင်း မျက်စိအာရုံကို လွန်လျှင်ပင်။ ယူဇနာ နှစ်သိန်း လေးသောင်းရှိသော မဟာပထဝီသည် ဖြန်းဖြန်းကွဲ၍ အဝီစိငရဲမှ ဖိုးတောက်၍။ အသွေ အမျိုး ပေးသော ကမ္မလာနိကို ရုံတိသကဲ့သို့။ ဥယျာဉ်တံခါး၌ ဖြေမျိုး၍ အဝီစိငရဲ၌ခံရ၏။ဘုရာလောင်းလည်း ထိုနေ့၌ ၎င်း စုတော့လေ၏။ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် နှံ့သာ ပန်းအခိုးအထုံ

အမှုန်အစစ်ရှိသော မျှားစွာသော ပူဇော်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းဖြင့် သင့်ဟု ကုန်၏။ (အမျိုးသောဆရာတို့ကား။ ဘုရားလောင်းဟိမဝန္တာဒေသို့ ပြန်သည်ဟုဆိုကုန်၏။ အမျိုးသောဆရာတို့ကား။ ဘုရားလောင်းလက် ခြေတို့သည် တဘန်စေ့စပ်ပြန်၏ဟု ဆိုကုန်၏။ ဤစကားနှစ်ပါးသည် မဟုတ်သည်သာလျှင်တည်း)။ ။ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍။ ။ အဟုအတိတမဒ္ဓါနံ၊ သမ္မာဝေါခန္တိဒိပနော။ တံခန္တိယာယေဝဋ္ဌိတံ၊ ကာသိရာဇာအဆေဒယိ။ ။တာသကုဏ္ဍသဟရသာသ၊ ဝိပါကောက ဋ္ဌုကောအဟု။ ယံကာသိရာဇာ မဃရေသိ၊ နိရယာဒိသမပ္ပိတော။ ။ ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။အတိတမဒ္ဓါနံ၊ လွန်လေပြီးသောအခွန့်၌။ ခန္တိဒိပ နော၊ သည်းခံခြင်းကိုပြုတတ်သော။ သမ္မာဝေါ၊ ရဟန်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။ ခန္တိယာယေဝ၊ခန္တိကျေးဇူးရှိသာလျှင်။ ဋ္ဌိတံ၊တည်သော။ တံ၊ ထိုရသေ့ကို။ ကာသိရာဇာ၊ ကာသိကရာဇ်မင်းသည်။ အဆေဒယိ၊ ဖြတ်စေ၏။ ကုဏ္ဍသဟ၊ အမျက်ထွက်ထသော။ ဟရသာသ၊ကြမ်းကြုတ်ထသော။တာသ၊ ထိုကာသိကရာဇ်မင်း၏။ ဝိပါကော၊ အကျိုးသည်။ ကဋ္ဌုကော၊ခါးစပ်ခြင်းရှိသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ယံ၊ အကြောင်းခန္တိဝါဒိကို။ ကာသိရာဇာ၊ကာသိကရာဇ်မင်းသည်။ မာဃရေသိ၊သတ်၏။ သော၊ ထို ကာသိကရာဇ်မင်းသည်။နိရယာဒိ၊ငရဲ၌။ သမပ္ပိတော၊ တည်လေ၏။ ။ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးမှ၊ဤဂါထာကိုမိန့်တော်မူခြင်း။ထိုရောအခါဗာရာ ဏသီမင်းသည်ယာသုအခါ၌ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။စစ်သူကြီး**သ**ာသာရိပုတ္တ ရာဖြစ်လာ၏။ခန္တိဝါဒိရသေ့**သ**ည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟုဇာတ်တော်ကိုပေါင်း ခြင်းအဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသောခန္တိဝါဒိဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ကောသမ္ဗီပြည်၏ နိဂုံးရွာ၌ အသွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ပုဏ္ဏား နှစ်ယောက်တို့သည် အိမ်ရာထောင်ခြင်း၌ အပြစ်ကိုမြင်သဖြင့်။ ကုသ္ဒေ ရှစ်ဆယ်သော ဥစ္စာကို ပေးကမ်းစွန့်ကြ၍ ဟိမဝန္တာဒေသို့ဝင်၍။ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ အနှစ်ငါးဆယ်လွန်မှ ချဉ်ဆားမှီးခြင်းငှါ လူ့ပြည်သို့သက်၍ ကာသိကရာဇ်တိုင်းသို့ရောက်လျှင်။ ဒိပါယာနရသေ့၏လူက အသွေခင် ပွန်းဖြစ်သော မဏ္ဍာဗျသူကြွယ်သည်။ စရပ်ဆောက်၍ လုပ်ကျွေးသဖြင့် သုံးလေးနှစ်နေလျှင်။ အကြောင်းကြား၍ ဒေသစာရီသွားရာတွင် ဗာရာ ဏသီမြို့သို့ရောက်၍။ သုသာန်တစပြင်၌ သခိမ်းဖြင့်နေ၍ မျှားမဖြင့်လျှင် ဒိပါယာနရသေ့သည်။ မဏ္ဍာဗျသူကြွယ် သခိမ်းသို့ ပြန်လေသည်

နောက်။ ခိုးသူတယောက်သည် မြို့တွင်းခွဲ ဥစ္စာကိုခိုး၍ ဥစ္စာရှင်တို့ထိုက်သဖြင့် ဖြန်ပေါက်မှထွက်ပြေး၍။ မဏ္ဍာဗျရသေ့၏သခိမ်းတံခါးခွဲ ဥစ္စာထုပ်ကိုချ၍ ပြေးလေသည်ကို ထိုက်သောသူတို့တွေ့လေလျှင်။ နင်ညှဉ့်ကို ခိုးသူပြု၍။ နေ့ခွဲ ရသေ့အယောင်ဆောင်ရမည်လောဟု ထောင်းခတ်ဆဲရေး၍ ဗာရာဏသိမင်းကြီးကို ဆက်သဲ့ညှဉ်ရှိသော်။ မစူးမစမ်း မဆင်မခြင်၊ စံကျင်လျှိုလေ ဟု ဆိုဘိသောကြောင့်။ ရှားတံကျင်တို့ဖြင့် အလှယ်အလှယ် လျှိုသော်လည်းမပေါက် ထိုသောကြောင့် ငါရှေးခွဲ အဘယ်မကောင်းမှုကို ပြုဘိသနည်းဟု ဆင်ခြင်ရာတွင်။ ရှေးဘဝခွဲ လက်သမားသာ ဖြစ်၍ အဘသစ်ရွေရာတွင်။ယင်ငယ်တာရှကို ပင်လယ်ကသစ်သားတံကျင်ဖြင့် ထိုးဘူးသော ကောင်းမှုသည်။ ထိုဘဝသို့ထိုက်၍ မြို့စွာကိုင်သည်ကို ဇာတိသရောက်ဖြင့်ဖြင်လျှင်။ ဤဝိပါက်မှ ငါမလွတ်နိုင်ရာဟု သိသဖြင့်။ မငိုကြွေးမစိုးရိမ် မတုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍။ ငါ့ကိုပေါက်စေလိုသော်။ပင်လယ်ကသစ်သားတံကျင်ဖြင့်လျှိုကုန်ဟုဆို၍။ထိုအတိုင်းလျှိုပြီးသော် ပုန်းကွယ်ရာ၌ စကားနာသူအစောင့်ထား၍ သွားလေကုန်လျှင်။ ဒိပါယနရသေ့သည် အဆွေကို မမြင်သည် ကြာမြင့်ပြီဟု တဘန်လာပြန်ရာတွင်။ ထိုအကြောင်းကို ဒရိုးခွဲကြား၍ မဏ္ဍာဗျရသေ့အထံသို့ရောက်လျှင်။ အကြောင်းဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်ကို မေး၍ မဟုတ်သည်အကြောင်းကိုဆိုမှ၊ အဆွေ၏ မနောပဒေါသကို စောင့်နိုင်၏လောဟုမေး၍ စောင့်နိုင်၏။ အဆွေ ငါ့ကိုဘမ်းသူ၊ စိရင်သူ တို့ခွဲရင်း မင်းကြီးတို့ခွဲရင်းတစုံတခုသော မနောပဒေါသမရှိဟု ဆိုလျှင်။ ဤသို့သော သိလအာစာရနှင့်ပြည့်စုံသော အဆွေ၏အရိပ်သည် ချမ်းမြေ့၏ဟု တံကျင်ကိုမှီ၍နေရာတွင်။ ·မဏ္ဍာဗျရသေ့ကိုယ်မှ ·သွေးပေါက်ကျ၍ရှေအဆင်းနှင့်တူသောကိုယ်သည်၊ ဇသွေးပေါက်ကျတိုင်းမည်းမည်းရှိသဖြင့်။ ဒိပါယနသည် ကဏ္ဍဒိပါယနဟူသောအမည်ကိုရ၍။ ထိုညှဉ်းဆဲသော်က်လျှင် အစောင့်ထားသော သူတို့သည်။ ရသေ့နှစ်ပါးတို့ဆိုတိုင်း မင်းကြီးအားလျှောက်သည်ရှိသော်။ငါမစူးမစမ်း မဆင်ခြင်ပြုမိသည်ဟု၊ မင်းကြီးစောစွာလာ၍ စစ်ဆေးသုတ်သင်၍။ အကြောင်းမဟုတ်သောအဖြစ်ကို မင်းကြီးသိမှ ကဏ္ဍဒိပါယနရသေ့သည်။ မင်းတို့မည်သည် မစူးမစမ်း မဆင်မခြင်မပြုရာဟု။ ။အလသောကာမဘောဂိနသာခု၊ ဓာသညတော ပဗ္ဗဇိတော နသာဓု။ အနိသမ္မကာရိရာဇာန

သာဓု၊ ယောပဏ္ဍိတောကောဓနောတံနုသာဓု။ ။နိသမ္မခတ္တိယောက ရိယာ၊ နာနိသမ္မဒိသမ္ပတိ။ နိသမ္မကာရိနောရညော၊ ယသောကိတ္တိစ ဝဏ္ဏတိ။ ။မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်း။ကာမဘောဂိ၊ ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားလျက်။အလသော၊ ပျင်းသော်။ ဂိဟိပိ၊ လူသည်လည်း။ နသာဓု၊ မကောင်း။ပဇ္ဇုဒိတော၊ ဂဟနိုးဖြစ်လျက်။အသညတော၊ကိုယ်နှုတ်နှလုံး မစောင့်သောသူသည်။ နသုခု၊ ခကောင်း။ ရာဇာ၊ မင်းဖြစ်လျက်။ အနိသမ္မကာရီ၊ခစူးစမ်း မဆင်မခြင်ပြုလေ့ရှိသသူသည်လည်း။နသုခု၊ မကောင်း။ယော၊အကြင်သူသည်၊ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိဖြစ်လျက်။ ကော ဓနော၊အမျက်ကြီး၏။ဘံ၊ ထိုသို့အမျက်ကြီးခြင်းသည်လည်း။ နသာဓု၊ မကောင်း။ ။ရာဇသော၊မင်းမြတ်။ ခတ္တိယော၊ ရေမြေရှင်ဖြစ်သော မင်းသည်။နိသမ္မ၊စူးစမ်းဆင်ခြင်၍။ ကရိယာ၊ပြုရာ၏။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ် မျက်နှာ၏ အရှင်ဖြစ်သောမင်းကြီး။ ခတ္တိယော၊ ခေတ္တာဓိပတိဖြစ်သော မင်းသည်။ အနိသမ္မ၊ မစူးမစမ်း မဆင်မခြင်မူ၍ နကရိယာ၊မပြုရာ။ နိသမ္မကာရိနော၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလေ့ရှိသော။ ရညော၊ ဝင်း၏။ ယသောစ၊အခြံအရံသည်ငင်း။ကိတ္တိစ၊ကျော်စောခြင်းသည်ငင်း။ ဝဏ္ဏ တိ၊တိုးပွါး၏။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့်။ ဓမ္မဒေသနာပြုလျှင်။ တံကျင်ကို နှုတ်စေသည်ရှိသော်။မနှုတ်နိုင်၍ ရှင်မင်းကြီး။ ငါရှေးဘဝ၌ပြုဘူးသော မဟောင်းမှုသည် ဝန်လေး၏။ ထိုမကောင်းမှုကြောင့် အကျိုးမရှိသော ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ရသည်။ဤတံကျင်ကို မနှုတ်နိုင်ရာ။ ငါ့အသက်ကို ပေးလိုသည်ရှိပေသော်။ အဓရေအသားနှင့်အမျှ လွှဖြင့်ဖြတ်စေဟုဆို၏။ ယင်ငယ်ကိုထိုးသော ကသစ်သားအမျှင်သည် ယင်ငယ်ကိုယ်တွင်း၌ ရှိလေသော့ကြောင့်။ မဏ္ဍူဗျကိုယ်တွင်း၌ တံကျင်ရှိလေသဖြင့် မဏ္ဍူဗျ သည် မသေ။ အာဏာမဏ္ဍူဗျဟူသော အမည်ကိုရ၍။ ထိုယင်ငယ်သည် ထိုး၍မသေ အသက်အတိုင်းနေ၍ သေသဖြင့်။ အာဏာမဏ္ဍူဗျရဿ့ လည်း မသေသည်ဖြစ်၍၊ ရဿ့နှစ်ပါးတို့ကို ကန်တော့၍ ဥယျာဉ်၌ နေစေလျက်။မင်းကြီး လုပ်ကျွေးခြင်း အစရှိသော အဋ္ဌ၊ပ္ပတ္တိကိုဆိုရာဆို ကြောင်းဖြစ်သော ကဏ္ဍဒိပါဟနဇာတ်ကို အဓိကြောင်းပြုသဖြင့်ငင်း။ ။

ရာဇာဂြိုဟ်ပြည် ဗြာဟ္မဏမဟာသာလသား ဥတ္တရလုလင်သည် သိကြားလိမ္မာဖြစ်လျှင်။ဗြာဟ္မဏဝိဇ္ဇာဒ္ဒိအပြီးသို့ရောက်သဖြင့်။အမျိုးအ နွယ် အရွယ်အဆင်း အတတ်ပညာ အကျင့်အာစာရတို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်း

ကိုမြင်၍။ မဂဓရာဇ်မင်း၏ အမတ်ကြီးဖြစ်သော ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည်။ သို့နှင့်ဆောင်နှင်းအံ့ဟု ဆိုသည်ကို ဝန်ဆင်းရဲမှထွက်မြောက်လိုသောစိတ်ရှိသောကြောင့်။ထိုစကားကိုမနာမူ၍။အခွင့်သာရိုးတွေရာ အထံ၌ ရဟန်းပြုသည်ရှိသော်သ်။ တနေ့သ၌ ဥတ္တရ သာမဏေသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဆေးဒဏ်လိုင်ဂါ နံနက်ဈောဇော ထွက်၍ သပိတ်သင်္ကန်းနှင့်တကွ မြို့သို့ဝင်ရာတွင် ခရီးကြား ရေကန်နားဌ သပိတ်ကို ထား၍ မျက်နှာသစ်စဉ်။ ခိုးသူတယောက်သည် ဥဿာကိုခိုး၍။ စောင့်ရှောက်သောသူတို့လိုက်လျှင်။ဥဿာထုပ်ကို သာမဏေ၏သဒိတ်ဌဌေ၍ ပြေးလေသည်ကို။ လိုက်သောသူတို့သည် သပိတ်ဌ ဥဿာထုပ်ကိုတွေ့သဖြင့် ခိုးသူဟု ဒနောက်၌ လက်ရှိသော နှောင်နွဲခြင်းဖြင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားအား ပြကုန်သည်ရှိသော်သ်။ ဤသူငယ်သည် ငါ့စကားကိုမနာဘဲ ရဟန်းပြုလေသည်ဟု ရန်ငြိုးဖွဲသဖြင့်။ အမှုကိုမသုတ်မသင်ဘဲ တံကျင်လျှိဘိသောကြောင့်။ မြက်စွာဘုရား လာတော်မူ၍ လက် တော် ဖြင့် ခေါင်းကိုသုံးသပ်တော်မူပြီးသော်သ်။ ဥဿရ၊ရှေးဌ်ပြုဘူးသောကံကြောင့် ဖြစ်သည်၊ ပစ္စဝေက္ခနာဖြ်အစွမ်းဖြင့် သည်းခံဟူ၍ တရားဟောတော်မူလျှင်။စိုးရိမ်ခြင်းသောက မရှိသည်ဖြစ်၍။အမြိုက်ရည်ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့သော လက်တော်ဖြ်အခွေ့ကြောင့်။ မြတ်သော ဒိတိပါမောက္ခကိုရ၍၊ မဂ်အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ကိလေသာကိုကုန်စေလျက်။ခြောက်ပါးသောအာဘိညာဉ်နှင့်ပြည့်စုံသောရဟန္တာဖြစ်လျက် တံကျင်မှထွက်၍ ကောင်းကင်ပြင်ဌ ပြာဋိဟာ၀ါပြသည်ကိုမြင်လျှင်။ များစွာသောလူအပေါင်းတို့သည် အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲသော စိတ် ရှိ ကုန် သည် ဖြစ် ၍။ ထိုခဏဌ တံကျင်ရာပျောက်သဖြင့်၊ ရဟန်းအပေါင်းတို့သည်။ဤသို့သောဆင်းရဲဝေဒနာကိုခံရလျက် အဘ [illegible]ကြောင့် မိုးရိမ် မဝံကြွေးသည်ဖြစ်၍။ ဝိပဿနာကို အားထုတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်သ်။ အကျွန်ုပ် မဆွကပင် သံသရာဌ အပြစ်ကိုငင်း။ သခ်ါရတရားတို့၏ သဘောကိုငင်း ဖြင်သောကြောင့်။ထိုသို့သောဆင်းရဲဝေဒနာကိုခံရငြားသော်လည်း။ ဝိပဿနာကိုပွါးစေ၍ မဂ်ဖိုလ်ကိုရခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်ဟူ။ ။နတ္ထိကောစိဘဝေါဒိဿွော၊ သခ်ါရာဝါပိသဿတာ။ ဥပဓ္ဓိနိစ္စတောခန္ဓာ၊စဝန္တိအပရာပရံ၊ ။ဇဝမာဒိနဝံဥာတွာ၊ ဘဝေနဗ္ဘိအနတ္ထိကော။ နိဿဇ္ဇောသဗ္ဗကာမေဟိ၊ ပတ္တောမေအာသဝက္ခယော။ ။

ဘန္ဓေ၊ အဓ္ဂရင်ဘုရားတို့။နိစ္စော၊ မြဲသော။ ကောစိ တစုံတခုသော။ ဘဝေါ၊ဘဝသည်။နဇ္ဇိ၊မရှိ။သဿတာ၊မြဲကုန်သော။သဒိါရာဝါ၊သဒိါရတရားတို့သည်မူလည်း။ နတ္ထိ၊မရှိကုန်။ တေခန္ဓာ၊ ထိုခန္ဓာတို့သည်။ အပရာပရံ၊ထိုမှဤမှ။ ဥပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်လည်းဖြစ်ကုန်၏။ စဝန္တိစ၊ စုတေ့လည်း စုတေ့ကုန်၏။ဒဝံ၊သို့။အာဒိနဝံ၊အပြစ်ကို။ ဉာတွာ၊သိ၍။ဘဝေန၊ဘဝဖြင့်။အနတ္တိကော၊အလိုမရှိသည်။အမှိ၊ဖြစ်၏။သဗ္ဗကာမေဟိ၊အလုံးစုံသော ကာမဂုဏ်တို့မှ။နိဿဋော၊ရှင်းသည်ဖြစ်၍။မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဝါ၊သည်။အာသဝက္ခယော၊အာသဝေါ၏ကုန်ခြင်းဟူသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို။ ပတ္တော၊ ရအပ်ပြီ။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့်၊ မစိုးရိမ်ခြင်း အစရှိသော အင်္ဂုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သေး ဥတ္တရသာမဏေဝတ္ထု၊ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဆေးသမားတယောက်သည် ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး ရွာတခုဌ ဆေးကုခြင်းဌာ လှည့်ပတ်ရာဗွေသော်လည်း။ ဆေးကုမည့်သူ မရှိ၍ ရွာမှ ထွက်လျှင်။ သစ်ခွကြားဌ ဦးခေါင်းပြု၍ အိပ်သောမြွေကို ဖြင်၍။ ဤသူငယ်တို့ကို မြွေကိုက်စေသဖြင့်။ မျိုးရိကွာတို့ရအောင် ဆေးကုဆဲ့ဟု သစ်ပင်အောက်ဌ ကစားသောသူငယ်သို့ချဉ်း၍ ဆက်ရက်ငယ်ကို ဖြင်သော် ယူမည်လော ဟု။ ဘုရားလောင်းအားမေးသည်ကို ယူမည်ဟုဆိုလျှင်။ ယခင် မြွေအိပ်သည်ကို ထိုကား ဆက်ရက်ငယ်ဟုညွှန်း၍ ယူစေသည်ရှိသော် လက်ဖြင့်ကိုင်လျှင်။ မြွေအဖြစ်ကိုသိသောကြောင့် ငင်၍ပစ်လိုက်သဖြင့်။ ထို ဆေး သမား လည် ကို ရစ်သကဲ့သို့ မှန်၍ ထိုမြွေခဲသဖြင့် ဆေး သမား သေ သည် ကို။ ဤသူငယ်တို့သည် လူကို သတ်သည် ဟုရွဲသူအပေါင်းတို့စုဝေး၍လည်ဌဝါးတပ်ပြီးသော်။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသို့ဆက်ဆဲ့ ဟု သွားသည်ကို ခရီးကြားဌ သူငယ်ဘော်များအား။ သင်တို့မကြောက်လင့်ကုန်၊ မင်းကြီးအတံသို့ရောက်သော်လည်း မကြောက်မရွံ့ ရှင်သောဇ္ဈန်ဖြင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ တင့်တယ်စွာနေကုန်ဟု ဘုရားလောင်းဆုံးမ၍။ ထိုအတိုင်းကျင့်ကုန်သည်ကို မင်းကြီးဖြင်လျှင်။ ဤသူငယ်တို့သည်၊ ဤ သို့ သော ဆင်း ရဲ သို့ ရောက်လျက် မကြောက် မ ရွံ့ ရှင်သောဇ္ဈန်ဖြင့်ရှိကုန်၏။ စိုးရိမ်ဘွယ်ရှိလျက် မစိုးရိမ်ကြောင်းကို မေးရစေဟု။ ။အမိတ္တာဟတ္ထတ္တာဂတာ၊တစသာရသမပ္ပိတာ။ပသန္နမုခဝဏ္ဏာထ။ကသ္မာတုမှေနသောစထ။ ။ဟောကုမာရ၊ဟဲ့

သူငယ်တို့။တုမ္မေ၊သင်တို့သည်။ အမိတွေဟာထွင်တွေ့ဂတာ၊ ရန်သူလက်သို့ ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တစသာရဲသမပြိတာ၊ အနွံတည်းဟူသော အနှစ်ရှိသောဝါးသည် နှိပ် စက် အပ် ကုန် လျက်။ ပသန္နမုခဝတ္ထာ၊ ကြည် ရွှင်သောမျက်နှာ အဆင်းရှိကုန်သည်။ အတ္ထဘဝတ္ထု၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ကဆ္ဆာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။တုဏ်မှ၊ သင်တို့သည်။ နသောစထ၊ မစိုးရိမ် ကုန်သနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်။ မင်းကြီးမေးသည့်ကို ဘုရားလောင်း ဖြစ်သောသူငယ်သည်။ ။နသောစနာယ ပရိဒေဝနာယ။ အဇ္ဈတ္တဘဝ လဇ္ဇာအပ္ပကောဝိ။ သောစန္တံမေနံဒက္ခိတံဝိဒိတ္ဝာ။ ပစ္စတ္ထိကာအတ္တမ နာဘဝန္တိ။ ။ယတောစခေါပဿ်တောအာပဒါသု။ နဝေဓတိ အတ္ထ ဝိနိစ္ဆယညှ။ပစ္စတ္ထိကေသုဒက္ခိတါဘဝန္တိ။ဒိသွာမုခံအဝိကါနံပုရာဏံ။ ။ ဇပ္ပေနမန္တေနသုဘာသိတေန။ အနုပ္ပဒါနေနပဝေဏိယာဝါ။ ယထာ ယထာယတ္ထလဘေသုအတ္ထံ။ တထာတထာ တတ္ထပရက္ကမေယျ။ ။ ယတောစဇာနေယျအလဇ္ဇနေယျော။မယာစအညေနဝါဒေသအတ္ထော။ အသောစမာနော အဓိဝါသယေယျ။ ကမ္မံဒဠှံကိန္တိကရောမိဒါနိ။ ။ နရနာထ၊ လူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော။ ဒေဝ၊ ရှင်မင်းကြီး။ သောစနာယ၊ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်၎င်း။ ပရိဒေဝနာယ၊ ငိုကြွေးခြင်းဖြင့်၎င်း။ အပ္ပကောဝိ၊ ဏုနည်းငယ်မူလည်းဖြစ်သော။ အဇ္ဈတ္တဘဝ၊ အစိုးအပွါး ကိုလျှင်။လဇ္ဇာ၊ ရအပ်သည်။နအသိ၊မဖြစ်။ သောစန္တံ၊ စိုးရိမ်သော။ ဇနံ၊ထိုသူကို။ဒက္ခိတံ၊ဆင်းရဲသည်ကို။ ဝိဒိတ္ဝာ၊သိ၍။ ပစ္စတ္ထိကာ၊ ရန်သူ တို့သည်။အတ္တမနာ၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ယတောစ၊ အကြင်အခါ၌လည်း။ ခေ၊စင်စစ်။ အတ္ထဝိနိစ္ဆယညှ၊ အစိုးအပွါးကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း၌လိမ္မာသော။ ပဿ်တောတော၊ မည်၏ရှိသည်။ အာပဒါသု၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့်။ နဝေဓတိ၊မတုန်လှုပ်။ ပုရာဏံ၊ရှေး၌ ဖြစ်သော။အဝိကာနံ၊ ဘင်းသောဘောက်ပြန်ခြင်းရှိသော။ မုခံ၊မျက်နှာ ကို။ဒိသွံ၊မြင်၍။ ပစ္စတ္ထိကေသု၊ရန်သူတို့၌။ ဒုက္ခိတာ၊ ပူပန်ခြင်းရှိသည် ၏အဖြစ်တို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ဇပ္ပေန၊မန္တံရားမန္တံနဖြင့်၎င်း။ မန္တေန၊ အတိုင်အပင်ဖြင့်၎င်း။ သုဘာသိတေန၊ ကောင်းစွာဆိုသော စကားဖြင့်၎င်း။ အနုပ္ပဒါနေန၊ ဥစ္စာတံစိုးပေးသဖြင့်၎င်း။ ပဝေဏိယာ ဝါ၊ အမျိုးအနွယ်ဖြင့်၎င်း။ ယထာယထာ၊ အကြင်အကြင်သို့သော အကြောင်းဖြင့်။ ယတ္ထ၊အကြင်အမှု၌။ အတ္ထံ၊အစိုးအပွါးကို။လဘေယျ၊

ရရာ၏။ တထာတထာ၊ ထိုထိုသို့သောအကြောင်းဖြင့်။ တ၌၊ထိုအမှု ၌။ ပရိယ်းမေယျ၊ လုံ့လပြုရာ၏။ ။ယတောစ၊ အကြင်အခါ၌လည်း။ မယာစ၊ ငါသည်၎င်း။ အညေန ဝါ၊ ထပါးသော သူသည်၎င်း။ ဇသ အယွေဟ၊ ဤအစီးအပွါးကို။ အလဘ်နေယျော၊မရအပ်ဟူ၍။ ဇာနေယျ၊ သိရာ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အသောဗမာနော၊ မစိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍။ မယာ၊ငါသည်။ကတံ၊ပြုအပ်သော။ကမ္မံ ကံသည်။ဒဋ္ဌ မြင်၏။ဇာနဒါနိ၊ယခု အခါ၌။ကိန္တေ၊ အသို့လျှင်။ ကရောမိ၊ ပြုရအံ့နည်း။ ဇာတိ၊သို့။ အဓိဝါသ ယေယျ၊ သည်းခံရာ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်။ ရှင်မင်းကြီး၊ စိုးရိမ်ဝင်ကြွေး ခြင်း၌ တစုံတခုသော အကျိုးစီးပွါးကိုမရ။ဝိုကြွေး စိုးရိမ်သည်ကိုဖြင့်၍ ရန်သူတို့ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသာဖြစ်ရာ၏။ ရန်သူတို့၏ ဝမ်းမြောက် ကြောင်းကို ပညာရှိတို့သည်မပြုရာ။ အကျိုးစီးပွါးကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း၌ လိမ္မာသောပညာရှိတို့သည် ဘေးရန်တို့ကြောင့် မတုန်လှုပ်ရာ။ဘေးရန် ရောက်သောအခါ၌ မန္တ်ရွားမန္တ်နဖြင့် တတ်နိုင်သည်ရှိသော် မန္တ်ရွား မန္တ်နစိပ်၍ နှာရှုပ်ထည့်သဖြင့် အောင်ရာ၏။ ထိုသို့မတတ်နိုင်သည် ရှိသော်၊ပဉ္ဉာရှိသူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော်နှီးနှော၍ တခုသော ဥပါယ်တမျှည်ဖြင့် အောင်ရာ၏။ ထိုသို့မတတ်နိုင်သည်ရှိသော်။ ချစ်နှစ် သက်ဘွယ်စကားကိုဆိုသဖြင့် အောင်ရာ၏။ ထိုသို့ မတတ်နိုင်သည်ရှိ သော်။အမတ်တရားသူကြီးတို့အား ဥစ္စာတံစိုးပေးသဖြင့် အောင်ရာ၏။ ထိုသို့မတတ်နိုင်သည်ရှိသော်၊ အမျိုးအနွယ်စပ်အောင် ဆောင်၍ဆိုသ ဖြင့် အောင်ရာ၏။ဤအကြောင်းငါးပါးတို့တွင်။တပါးပါးဖြင့် မအောင် နိုင်သည်ရှိသော်ကား မစိုးရိမ် မပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍။ ငါရှေးဦး ပြုဘူး သောကံသည် ဖြေမှိုသည်ဖြစ်ရာ၏၊ အသူတတ်နိုင်အံ့နည်းဟု သည်းခံရာ ၏ဟူ၍ လျှောက်သည်ရှိသော်၊ မင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်း တရား စကားကိုကြားလျှင် အလွန်နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ထိုအမှုကို စိစစ်သုတ်သင်၍ အပြစ်မရှိသည်ကိုသိသဖြင့်၊ လည်ဦးတပ်သော်ဝါးကို ပယ်စေခြင်း။ ကြီးသောစည်းစိမ်ပေး၏ မင်းကြီး၏ အကျိုးအကြောင်း ကို ဆုံးမတတ်သော အမတ်ကြီးအရာ၌ တည်စေခြင်း။ ဘုရားလောင်း မှ တပါးသောသူငယ်တို့အား အသီးအသီးသော စည်းစိမ်ကိုပေး၍ အရာအထူးတို့၌ တည်စေခြင်း။ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ထိုရောအခါ ဗာရာဏသိမင်းကြီးသည် ယခုအခါ အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။

သူငယ် ဘော် တို့ သည် မဟာဇထေရ်၊ အနု ထေရ် ဖြစ် လာ ကုန် ၏။ သူငယ် ပညာရှိသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ် တော် ကို ပေါင်း ခြင်း အဋ္ဌပုတ္တိရှိသော တစသာရဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့် ၎င်း သိအပ် ၏။ ။ဤသည်လျှင် အညထာဘာဝအား ဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းမည်၏ဟု လိုသေး၏။

၃၄။ ပညာရှိတို့သည် ဘယဘေရဝပုဂ္ဂိုဒအား ဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ။

ဘယဘေရဝပုဂ္ဂိုဒအား ဖြင့် မစိုးရိမ်ခြင်းဟူသော်ကား။ ဘေးဥပဒ္ဒဝေါ ကြောက်မက်ဘွယ်ဖြစ်သောအခါ၌ မစိုးရိမ် မငြိကြွေး မမြဲ တမံး မတုန်လှုပ်ခြင်းတည်း။ ထိုမစိုးရိမ် မငြိကြွေး မတုန်လှုပ်ခြင်းကို ကား။ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် သားကို အမည် မှည့်အံ့သောနေ့၌ လိမ္မာသော ပုဏ္ဏားတို့ကို စည်းဝေးစေ၍။ မျှားစွာ သော ပူဇော်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် လက္ခဏာကို မေးသည်ရှိသော်။ လက္ခဏာကျမ်း၌ လိမ္မာသော ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ ကြောင်း။လက်နက်ငါးပါးဖြင့် ဇမ္ဗူ။ဒီပါကျွန်း၌ ထင်ရှားစွာဖြစ်လတ္တံ့ သောအကြောင်းကိုဆိုသဖြင့်။ ပဉ္စာဝုဓဟူသော အမည်ကိုရ၍ တဲ့ခြောက်နှစ်အရွယ် ရောက်လျှင်။ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ ဒိသာပါ မောက္ခဆရာ့ထံ၌ အတတ်ပညာသင်၍ တတ်လျှင်။ ဆရာပေးသော လက်နက်ငါးပါးဖြင့်၊ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်သွားရာတွင် ခရီးကြား၌။ သီလေသလောမအမည်ရှိယော ဘီလူးဖောင့်ရာတော်သို့ ရောက်လျှင်။ အလုံးစုံသော သူတို့သည် ထိုတော၌ ဘီလူးစောင့်ကြောင်း။ မြင်မြင် သသူအား စားကြောင်းကိုဆို၍ မြစ်တားငြားသော်လည်း။ ကောသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ မကြောက်မ၀့ံ။ ဆိုသည်ကိုပင်ယုံသဖြင့်။ ကြံစည် ကြိုးဝါး၍ သွားသည်ရှိသော်၊ တောလယ်သို့ ရောက်လျှင်၊ ထန်းပင်မျှ လောက်သောကိုယ်၊ ကုဋိတိုက်မျှသောခေါင်း။ သပိတ်လုံးမျှလောက် သော မျက်စိ၊ ဌက် ပျော ဖုံး မျှ လောက် သော အစွယ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဖြူသောမျက်နှာ၊ ပြောင်ကျားသောဝမ်း၊ ညိုသော လက်ခြေတို့ဖြင့်။ ရပ်လော့ ရပ်လော့ ငါ့အစာဖြစ်ဖြီဟု လိုက်သည်ကို မြားဖြင့် ပစ်သည်

ရှိသေဒ် ဘီလူးအမွေးဒွဲပြု၍မြားအစင်းငါးဆယ်ကုန်လျှင်။ချဉ်းလာသည်
ကို သနဲလျက်ဖြင့်ခုတ်၍ လနဲလျက်ငြိုလျှင်။ လေးဖြင့်ရိုက်၍ လေးငြိုလျှင်။
မြားတောင့်နှင့် ရိုက်၍ မြားတောင့် ငြိုလျှင်။ ဆောက်ပုတ်ဖြင့် ရိုက်၍
ဆောက်ပုတ်ငြိုလျှင်။ ဟဲ့ဘီလူး နင်ငါ့ကို ပဋ္ဌာဝုဓမင်းသားဟု မကြား
ဘူးပါသလော။ သင်စောင့်သောတောသို့ ရောက်၍ မြားလေး အစရှိ
သည်ကိုယုံ၍ ငါမဝင်၊ ငါ့ကိုယ်ကို ယုံ၍ ငါဝင်သည်။ ဃာ သင့်ကို
မုံ့မုံ့ညက်ညက်ကြေစေအံ့ဟု ကြိုးဝါးလျက်။ လက်ျာလက်ဖြင့်သတ်၍
လက်ျာလက်ငြိုလျှင်။ လက်ဝဲလက်ဖြင့် သတ်၍ လက်ဝဲလက်ငြိုလျှင်။
လက်ျာခြေဖြင့်ကျောက်၍ လက်ျာခြေငြိုလျှင်။ လက်ဝဲခြေဖြင့်ကျောက်၍
လက်ဝဲခြေငြိုလျှင်။ ဦးခေါင်းဖြင့်ခိုက်၍ ဦးခေါင်းငြိုလျှင်။ တွဲလျားရှိသ
ဖြင့်။လက်နက်ငါးပါး အင်္ဂါငါးပါးဖြင့် လုံ့လပြု၍ခွင့်မမြင်သော်လည်း။
မငိုကြွေးမစိုးရိမ် မတုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍ ကြောက်ခြင်း၊ ရွံရှာခြင်းကင်း
သည်ကိုမြင်လျှင်။ဤသူသည်ကား ပုရိသသီဟ၊ပုရိသအာဇာနည်ဖြစ်၍။
ငါသို့သောဘီလူးကိုလျက် ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိ။ ဤမျှလောက်ကာလပတ်
လုံး တယောက်သောသူကိုမျှ မမြင်စဘူးဟု စားခြင်းငှါမဝံ့သည်ဖြစ်၍။
လုလင်၊ အဘ သံ့ကြောင့် မကြောက်သနည်းဟု မေးသည်ကို။ ငါအ
ဘ သံ့ကြောင့်ကြောက်အံ့နည်း။တဖြစ်တွင် တခါသေခြင်းသည် မြဲ၏။ငါ့
ဝမ်းတွင်း၌ ဝမ်္ဘရစိန်လက်နက်စက်ရှိ၏။ သင်ငါ့ကိုစားသည်ရှိသော်။
ထိုလက်နက်သည်၊ သင့်အာရုကို အားလုံးအထုံးဖြတ်၍ သေစေလတ္တံ့။
သင်နှင့်ငါ သေခြင်းတံ၏ဟု ကိုယ်တွင်း၌ရှိသော ဉာဏ်ပညာတည်းဟူ
သော လက်နက်ကိုရည်၍ ဆိုသည်ရှိသော်။ လုလင်ဆိုသည် မှန်၏။
ဤ သူအသားသည် ပဲနောက်လုံးရှိမျှ ငါ့ဝမ်းသို့ဝင်သော်လည်း မကျေ
နှိုင်ရာ။လွတ်ရသော်ကောင်း၏ဟု သေအံ့သောဘေးမှ ကြောက်သဖြင့်။
လုလင်သည် ပုရိသသီဟ၊ ပုရိသအာဇာနည်ဖြစ်သောကြောင့်။လုလင်
အသားကို ငါမစားပြီ။ ရာဟုခံတွင်းမှ လွတ်သောလက်ဝဲသို့။ အဆွေ
အမျိုးတို့၏အပေါင်းကို နှစ်သိမ့်စေလျက် သွားပါလေဟု လွှတ်သည်ရှိ
သော်။ ငါကားသွားတော့အံ့။သင်တမှကားရှေးဘဝ၌။ ဤမကောင်းမှု
တို့ကိုပြု၍ ကြမ်းကြုတ်သောလက်၌ စွတ်သောသွေးရှိသော သူအသား
ကိုစားသောဘီလူးဖြစ်ပြီ။ယခုလည်းမကောင်းမှုကိုပြု၍မကောင်းသော
အလားသို့ လားရပြန်အံ့။ ငါနှင့်တွေ့သောအခါ၌စ၍၊ မကောင်းမှုကို

မပြုလင့်။ ပါဏာတိပါဝါကသည် ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာအသူရကာယ် ဘုံ၌ ဖြစ်စေတတ်၏။ လူ့ပြည်၌ဖြစ်ပါသော်လည်း။ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း နည်းသော အသက်ရှိသည်သာဖြစ်၏။ ထိုသို့ အစ ရှိ သော နည်း ဖြင့် ငါးပါးသောသိလမရှိခြင်း၌ အပြစ်။ ငါးပါးသောသိလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၌ ဒေးကျိုးကိုဆို၍။ အထူးထူးသော အကြောင်းဖြင့်ဆုံးမ၍ ငါးပါးသော သိလ၌တည်စေ၍။ ထိုတောအုပ်၏အဝ၌ လူအပေါင်းတို့အား ထိုအ ကြောင်းကိုကြား၍။ ဗာရာဏသိသို့သွား၍။ မယ်တော်၊ ခမည်းတော် နတ်ရွာလားသဖြင့်။မင်းအဖြစ်၌တည်၍ အသူအစရှိသော ကောင်းမှုကို ပြု၍ ကံအားလျော်ပတ်စွာလား၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။ယော အလိနေနစိတ္တေန။ အလိနမနသော နရော။ ။ဘာဝေတိ ကုသလံကမ္မံ၊ ယောဂက္ခေမဿပတ္တိယာ။ ပါပုဏောအနုပုဗ္ဗေန၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခ ယံ။ ။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ အလိနမနသော၊မတွန့်သောနှလုံးရှိသော။ ယောနရော၊အကြင်သူသည်။အလိနေန၊မတွန့်သော။ စိတ္တေန၊ စိတ်ဖြင့်။ ယောဂက္ခေမဿ၊ ယောဂလေးပါးတို့၏ ကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ၊ ရောက်ခြင်းငှါ။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်သော။ ကမ္မံ၊ကံကို။ ဘာဝေတိ၊ပွါးစေ၏။သောနရော၊ ထိုသူသည်။အနုပုဗ္ဗေန၊အစဉ်သဖြင့်။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ၊အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်၏ ကုန်ခြင်းဟူဆိုအဝ သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ပါပုဏော၊ ရောက်ရာ၏။ ။ဤဓမ္မဒေသနာကို ဖြစ်စေခြင်း။ ထိုရောအခါ သိလေသလောမဘီလူးသည် ယခုအခါ၌ အင်္ဂုလိမာလဖြစ်လာ၏။ပဉ္စာဝုဓမင်းသားသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။ ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အစ္ဆု ပတ္တိ ရှိ သော ပဉ္စာဝုဓဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်။ ။

ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသောအခါ၌။ထိုဘုရား လောင်းသည် သူဆင်းရဲအမျိုး၌ဖြစ်၍ သုတနုဟူသော အမည်ကိုရသ ဖြင့် အရွယ်သို့ရောက်လျှင်။ သူအထံ၌ အလုပ်အဆောင်ခံ၍ ကိုယ်ခဖြင့် မိဘကိုမွေး၍၊ အဘလွန်လျှင် အမိကိုမွေးသည်ရှိသော်။ ဗြဟ္မဒတ်မင်း ကြီးသည် သားသတ်ခြင်း၌ လွေ့လာသည်ဖြစ်၍။ တနေ့သ၌ များစွာ သော အခြံအရံဖြင့်၊ ယူဇနာတရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော တောသို့ဝင် ၍ အကြင်သူ၏အထံမှသားပြေး၏။ထိုသူအား၊ဤမျှသောဒဏ်ဖြစ်စေဟု ဘာဝေ၍ သားလိုက်ကြရာတွင်၊ သားရှိသောအရပ်ကို ကြွေးကြော်သ

ဖြင့်။ထစေသော သားအပေါင်းကို့တွင်။ ဇကိမည်သော သားတရုသည် မင်းကြီးသို့ ရှေ့ရှုပြေးလာသည်ကို မြားဖြင့်ပစ်လတ်သည်ရှိသော်။ မိဂ မာပယာဒ္ဓိ လိမ္မာသောကြောင့်၊ လည်းကျွန်ုပ်သည်ကို။ မင်းကြီးယူမည် သွားသျှင်း ထ၍ပြေးလေသည်ကို မြင်လေသောကြောင့်။ အမတ်အစရှိ သောသူတို့ ပြက်ရယ်ပြုသည်ကို မင်း၏မာနဖြင့် သုံးယူဇနာတိုင်တိုင် လိုက်၍၊ ဇကိသား တို့၏သဘောသည်။သုံးယူဇနာထက်လွန်၍မပြေးနိုင် ဖြစ်သောကြောင့် မိလျှင် ထက်ပိုင်းဖြတ်၍ထမ်းပြီးသော်။တာဂနန်လာပြန် ရာဘွင် ပင်ပန်း၍ ခရီး၏အနိုးပညောင်ပင်၌နားသည်ရှိသော်။ အိပ်ပျော် ၍ နိုးလျှင် ထ၍သွားမည်ပြုသည်ကို။ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းမှ ဆုရ၍၊ ထိုပညောင်ပင်သို့ ဝင်သွားကို စားပိုင်သော မာဃဒေဝဘီလူးသည် ရပ်တော့၊ ငါ့အစာဖြစ်ပြီဟု လက်ကိုကိုင်လျှင်။သင်အသူနည်းဟုမေး၍။ ထိုသစ်ပင်၌စောင့်သောအဖြစ်။ ထိုသစ်ပင်ရိပ်သို့ ဝင်သွားကို စားပိုင် သော ဘီလူးအဖြစ်ကိုဆိုမှ မင်းကြီးသည် သတိကိုဆောင်၍။ယနေ့သော စားမည်လော။နေ့တိုင်းမပြတ် စားလိုသလောဟုမေး၍ ရသည်ရှိသော်။ မပြတ်စားလို၏ ဟုဆိုလျှင်။ ယနေ့ ဤအ ကိုစား၍ ငါ့ကိုလွှတ်၊နေ့တိုင်း ထမင်းတဒိုး၊ ထမ်းလူတယောက် ပေးမည်ဟုဆိုသည်ကို။ ကောင်း၏ မဂမ္ဗမလျှော့ပြု၊ မပေးသနေ့၌လာ၍ စားမည်ဟုဆိုမှ၊ ငါဗာရာဏသီ မင်းကြီးတည်း။ငါ၌မရှိသော ဝဏ္ဏမည်သည်မရှိ။မကြောက်ကြလင့်ဟု အဆုံးအဖြတ်ဆို၍ မြို့သို့ရောက်လျှင်။ အကျိုးစီးပွါးကိုလိုသော အမတ် တယောက်အား အကြောင်းကြား၍ ဝန်ပြုသည်ရှိသော်။ နေ့ဆုံး ရက်ဖြတ် ဆိုကော်မှ၏လောဟုမေး၏။မဆိုမိဟုဆိုလျှင်။မလျော်ပတ် သော အမှုကို ပြုတော်မူ၏။ထိုသို့မူလည်းဖြစ်စေ စိုးရိမ်တော်မမူလင့်ဟု ဆို၍။ တယောက်သောသူမျှမသိရ။ နှောင်အိမ်၌ထားသော လူတို့ကို တနေ့ တယောဝံစိရင်၍။ နောက်ကာလ၌ နှောင်အိမ်ထားသော လူကုန် သဖြင့် အကြောင်းကို လျှောက်သော်။ သေအံ့သော ဘေးမှင်ကြောက် သည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်သောမင်းကြီးကို နှစ်သိမ့်စေ၍။ ရှင်မင်းကြီး၊ မကြောက်လင့်။ အသက်ကိုချစ်သောထက် ဥဿာကိုမင်သူ အားကြီး ၏။ဆင်ကျေဝံကုန်း၌ အသပြာထောင်ထုပ်ကိုတင်၍ ဥဿာကိုယူ၍ အသူ ဘီလူးစာ ထမင်းဒိုမည်နည်းဟူ၍ စည်လည်စေအံ့ဟု မင်းကြီးကိုဖြား ယောင်း၍ ထိုအတိုင်းလည်စေသော်၊ သုတနုလုလင်ကြား၍။ ငါသည်

ပဲဝက်ပဲဝက်သော ဥစ္စာကိုရုံးစု၍ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ငါ့မိကိုမွေးသော ထက်။ဤဥစ္စာကို ငါ့မိအားပေး၍ ကိုလူးစာပို့ရသော် ကောင်း၏။ဘိ်လူး ကို ဆုံးမနိုင်လျှင် ဆုံးမ၍ပြန်အံ့။မဆုံးမနိုင်သော်လည်း၊ငါ့မိချမ်းသာစွာ ဒမသက်မွေးရအံ့ ဟုကြံ၍ အမိအားကြားသည်ကို။ငါဥစ္စာဖြင့်အလိုမရှိ။ ချစ်သား။ နောဘိဟု နှစ်ကြိမ်တောင်းပန်သည်ကို ဖြစ်လျှင်။ သုံးကြိမ် မြောံ အမိအံ့ားမကြားမူ၍။ထိုဥစ္စာကိုယူပြီးသော် အမိအားပေး၍ မိခင် မစိုးရိမ်လင့်။ငါဘိလူးကိုနှိုင်အောင်ဆုံးမ၍လာအံ့ဟု အမိကို ရိုသေစွာရှိ ခိုးပြီးမှ မင်းဏ်အချင်းကို့နှင့်တကွမင်းကြီးအထံသို့သွား၍။ မောင်ဘိလူး စာ ထမင်းပို့အံ့လောဟု မင်းကြီးမေးသည်ကဲ့ မစိုးရိမ်မတုန်လှုပ်သည် ဖြစ်၍ ပို့အံ့သောအကြောင်းကိုလျှောက်လျှင်။ အဘယ်အလိုရှိသနည်း ဟု မေး၍။ရွှေခြေနင်းကိုလို၏ဟုဆိုသဖြင့်။ အဘ ့ကြောင့်နည်းဟုမေး သည်ကို ထိုဘိလူးသည် မိမိမြေ၌ရပ်သောသူကိုသာ စားပိုင်သည်ဖြစ် သော်ကြောင့်၊ဘိလူးမြေ၌အကျွန်ုပ်မရပ်၊ခြေနင်း၌သာရပ်အံ့ဟုဆိုလျှင်။ တပါး အဘယ်အလိုရှိသနည်းဟုမေး၍။ဆောင်းတော်မူသောထီးဖြူကို လို၏ဟုဆိုလျှင်။ အကြောင်းကိုမေးသော် ထိုဘိလူးသည် မိမိသစ်ရိပ်သို့ ဝင်သူကို စားပိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့်။ ဘိလူး သစ်ရိပ်သို့မဝင်။ ထီးဖြူရိပ်၌ နေအံ့ဟုဆိုလျှင်။ တပါးအဘယ်အလိုရှိပါသနည်းဟုမေး၍။ စွဲတော်မူသောသနဲလျက်ကိုလို၏ဟုဆိုသဖြင့် လိုကြောင်းကိုမေးသော်။ ဘိလူးတို့မည်သည် လက်နက်ရှိသောသူကို ကြောက်သောကြောင့်ဟု ဆိုလျှင်၊ တပါး အဘယ်အလိုရှိအံ့နည်းဟုမေး၍။ စားတော်ထမင်းနှင့် ပြည့်စုံသော စားတော်မူသော ရွှေခွက်ကို လို၏ဟုဆိုလျှင်။ အဘယ် ကြောင့်နည်းဟုမေးသည်ကို အကျွန်ုပ်သို့သောပညာရှိသည် မဖြွေခွက်၌ ညစ်ညူးသောထမင်းကို ဆောင်ခြင်းငှါ မ လျောက် ပတ် ဟု ဆို လျှင်။ မင်းကြီးလည်း အသက်ခြင်း လွယ်ပေးသသူဖြစ်သောကြောင့်၊ ဆိုတိုင်း ပေးသည်ရှိသော်။ ရှင်မင်းကြီး၊မကြောက်လင့်။ယခုနေ့ အကျွန်ုပ် ဘီးလူး ကိုဆုံးမ၍ ရှင်မင်းကြီးကို ချမ်းသာစေအံ့ဟု မင်းကြီးကို နှစ်သိမ့်စေပြီး သော်။ ခြေနင်းစိုး၍ ထီး၊ သနဲလျက်ဆောင်းလွယ်၍ ရွှေခွက်ကိုကိုင် လျက် ဘီးလူးအထံသို့သွားသည်ကို ခဒိုးကိုမြော်၍နေလင့်ဇသော ဘီးလူး မြင်လျှင်။ ဤပေသာကျား နေ့တိုင်းလာမြဲနှင့်မတူ၊ အဘ ့ကြောင့်နည်း ဟုကြံလင့်စဉ်၊ ဘီလူးအထံသို့ရောက်လျှင် သစ်ရိပ်ပြင်၌ရပ်လျက်။ မစိုး

ရိမ် မတုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍ ထမင်းခွက်ကိုတည်၍ သန့်လျက်ဦးဖြင့်တွန်း လိုက်ပြီးသော်။ ။ရာဇာတောဘတ္တံ့ပါဟော်သိ၊ သုစိ ံမံသုပသေစနံ။ မာဃဒေဝတ္ထိ ံအဓိဝတ္တေ၊ဟိနိက္ခမဘုဉ္ဇသု။ ။မာဃဒေဝတ္ထိ ံ၊ မာဃဒေဝအမည်ရှိသော သစ်ပင်၌။ အဓိဝတ္တေ၊ စောင့်သော ဘီလူးမင်း။ ရာဇာ။ ဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်။ သုစိ ံမံသုပသေစနံ၊ စင်ကြယ်သော သားဖြင့်ပွဲမ်းသော။ဘတ္တံ့၊ထမင်းကို။တော၊ ဘီလူးမင်းအား။ပါဟော်သိ၊ သလာဏ်။ဟိ၊ လာလှည့်။နိက္ခမ၊ ထွက်၍။ ဘုဉ္ဇသု၊စားလော့။ ။ဤ ဂါထာဖြင့် တိုက်တွန်းသည်ရှိသော်။ ဤပေသာကျားကို လှည့်စား၍ သစ်ရိပ်သို့ဝင်မှစား၍ခဲ့ဟုကြံ၍။ ။ဟိမာဇာဝဩသြရေန၊ ဘတ္တာမာဒါယ သူပိနံ။ တွဉ္စမာဇာဝဘိဘ္ဘာစ၊ ဥဘောဘာဘ္ဘာဘဝိသထ။ ။မာဇာဝ၊ လုလင်။ သူပိနံ၊ ပြည့်စုံသော အဓဲဟင်းလျာရှိသော။ဘတ္တံ့၊ ထမင်းကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။သြရေန၊ ဤမှာဘက်ဖြင့်။ ဟိ၊ လာလှည့်။ မာဇာဝ။ လုလင်။တွဉ္စ၊သင်သည်၎င်း။ဘိဘ္ဘာစ၊ထမင်းသည်၎င်း။ ဥဘော၊နှစ်ပါး စုံတို့သည်။ မမ၊ငါ၏။ ဘဘ္ဘာ၊ အစာတို့သည်။ ဘဝိသထ၊ ဖြစ်လကုန် အံ့။ ။ဘီလူးစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းလည်း။ ။အပ္ပကေနတုဝံ ယဘ္ဘ၊ ထူလမတ္ထံ ဇဟိသတိ။ ဘိက္ခဉ္ဆေနာဟာရိဿန္တို့၊ ဇနာမရဏာ သညိနော။ ။လဒ္ဓါနယဘ္ဘ တဝနိစ္စာဘတ္တံ့။ သုစိ ံပဏီတံရသသဉ္ဉပေ တံ။ ဘိက္ခဉ္ဆတေအဟာရိတော နရောဇ္ဈ၀။ သုဒုလ္လဘောဟောသတိခါ ဒိတေမယိ။ ။ယဘ္ဘ၊ဘီလူးမင်း။တုဝံ၊သင်သည်။အပ္ပကေန၊နည်းသော အကြောင်းဖြင့်၊ထူလံ၊ ကြီးစွာသော။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ ဇဟိသတိ၊ စွန့်ရလတ္တံ့။ ဇနာ၊ လူအပေါင်းတို့သည်။ မရဏာသညိနော သေအံ့ သော အမှတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဧတော၊ သင်အား။ဘိက္ခံ၊ ထမင်းကို။ နာဟာရိဿန္တို့၊ မဆောင်လကုန်အံ့။ ။ယဘ္ဘ၊ဘီလူးမင်း၊သုစိ ံပဏီတံ၊ စင်ကြယ် မွန်မြတ်သော။ ရသသ၊ ကောင်းမြတ်သော အရသာတို့နှင့်။ ဥပေတံ၊ ပြည့်စုံသော။ဣဒံ၊ ဤထမင်းသည်။ တဝ၊ သင်၏။ နိဗ္ဗာတ္တံ့၊ အဖြစ်သောထမင်းတည်း။ ဣဒံ၊ ဤထမင်းကို။ လဒ္ဓါန၊ ရလျက်။ မယိ၊ ငါ့ကို။ ခါဒိတေ။ စားသည်ရှိသော်။ တေ၊သင်အား။ ဘိက္ခဉ္ဆေ။ ထမင်းကို လည်း။ အာဟာရိတော၊ ဆောင်ပေအံ့သော။နရော၊ သူကို။ ဇဓ၊ဤကာ သိတိုင်း၌။ သုဒုလ္လဘော၊ အလွန်ရခဲသည်။ဟောသတိ။ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ ဤဂါထာတို့ဖြင့်၊ ဘီလူးမင်းသည် နည်းသောအကြောင်းဖြင့် များသော

အကျိုးကိုစွန့်ရလတ္တံ့။ ဗာရာဏသိမင်းကြီး၌ ငါကဲ့သို့သော ပညာရှိ မရှိ။ သင် ငါ့ကိုစားသည်ရှိသော်။ သုတနုကိုစင်လျက် စားသေး၏ရှင့်၊ တပါးသောသူကိုကား အဘယ် ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်းဟု။ သင့်အား ထမင်းပို့အံ့သသူကိုအလွန်ရခဲသည်ဖြစ်၍။ သင်မစားရသဖြင့် ညှိုးငယ်၍ ခြောက်သောသစ်ပင်ကဲ့သို့ သေလတ္တံ့။ ငါတို့သခင်မင်းကြီးကိုလည်း၊ သင်စားခြင်းငှါ မရရာ။ အဘ ဘုံကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ပဒသ သစ်ပင် ရိပ်ခိုမရှိ အပမှာ ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မစားရရာ။အဂၤယ်၍ ငါနှင့် သင် လုံးထွေးအံ့။ သင့်ကို ဤသန်လျက်ဖြင့်နှစ်ပိုင်းဖြတ်အံ့။ ဤအကျိုးငှါ ယနေ့လာသည်။ ဤထမင်းကိုစား၍ ငါ့ကိုလွှတ်တော်တမူကား။ငါတို့ သခင်မင်းကြီးအား၌ နေ့တိုင်း၊ ဤကဲ့သို့ပုံလာအံ့ဟု ဘုရားလောင်း မြဲမံးသည်ရှိသော်။ လုလင်ဆိုသည် သင့်မြတ်သောသဘောရှိပေ၏ဟု၊ ကြည်သော စိတ်ရှိသဖြင့် လွှတ်လျှင်။ ရှေးဦးဘိလူးကို ဆုံးမ၍ ငါးပါး သောသီလ၌ တည်စေခြင်း။ ထိုဘိလူးကို မြှိုသို့သွေးဆောင်ခြင်း။ ထိုး သန်လျက်ကိုင်၍ လိုက်စေခြင်း။ ဘုရားလောင်း လာသည်ကိုကြား၍လျှင်။ အမတ်အပေါင်းတို့နှင့်တကွ မင်းကြီး ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ ဘိလူးကို မြှိုတံခါးဦး သင့်တင့်ကောင်းမွန်စွာထားခြင်း။ထမင်းဦး၊ဟင်းဦးအစရှိသဖြင့် နေ့တိုင်းပူဇော်ခြင်း။ မြှိုဦးစည်လည်၍စည်းဝေးစေပြီးဟသ်။ဘုရား လောင်း၏ဂုဏ်ကိုဆို၍။ စစ်သူကြီး၏အရာဦး ထားခြင်း။မင်းကြီးလည်း ဘုရားဧလောင်းအဆုံးအမဦးတည်သဖြင့်၊ အလှူအစရှိသောကောင်းမှုကို ပြု၍ နတ်ပြည်ဆုကိုရခြင်း။ ထိုရောအခါ မာဃဒေဝဘိလူးသည် ယခု အခါ၌ အင်္ဂုလိမာလဖြစ်လာ၏။ ဗာရာဏသိမင်းကြီးသည် အာနန္ဒာဖြစ် လာ၏။ လုလင်ပညာရှိသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း ခြင်း အဓွန့ပုတ္တိရှိသော သုတနုဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

မဟာဥမင်္ဂဇာတ်နှင့်တူသော ပဓွန့ပုန္နဝတ္ထုရှိသော အတိတ်ကာလ ၌၊ ကုရုတိုင်းတွင် ကုရုအမည်ရှိသောမင်း မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ထို ဘုရားလောင်းသည်။ ကုရုကန္တအမည်ရှိသောသင်္ဘောဆိပ်၌၊ သင်္ဘော သူကြီးသားဖြစ်၍ သုပ္ပါဒကဟူသော အမည်ကိုရသဖြင့် အရွယ်သို့ ရောက်လျှင်။ ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော သင်္ဘောသူကြီးဖြစ်၍။ ဘုရား လောင်းစီးသောသင်္ဘောသည်။ ခွေတ်ယွင်းခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ သင်္ဘော လွင့်ဘန်များသဖြင့်။ဆားငန်ရေကြောင့် မျက်စိမသန်သည်ရှိသော်။တမန်

သူကြီးအမှုကိုစွန့်၍ ကုဗ္ဗရာဇ်မင်းကြီးကိုမြို၍ အသက် မွေးပါသည်ကို တရားသူကြီးအရာ၌ထား၍။ ဗွေ၊ငွေ၌ဥာဏ်၊ ရတနာဆင်၊မြင်း၊ ပတ္တာမြား၊ ပုလဲ အစရှိသည်ကို အဘိုးပြတ်ရရာတွင်။ မင်းကြီး၏မင်္ဂလာဆင်တစီး ရောက်လာသည်ကို ဘုရားလောင်းအား စူးစမ်းစေ သည် ရှိ သော်။ ဆင်ကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်လျှင်။ ဤဆင်သည် အမိဝမ်းမှဘွားသောအခါ။ ငင်းအမိ၊နောက်ခြေမခံနိုင်သောကြောင့် မြေသို့ကျသဖြင့်နောက်ခြေ နှိမ့်၏။မင်္ဂလာဆင် မထိုက်ဟုဆိုလျှင်။ ဆင်ကို ဆောင်ခဲ့သော သူတို့ကို မေးသည်ရှိသော်။ ဆိုတိုင်းမှန်သောကြောင့်၊ မင်းကြီး နှစ်သက်သဖြင့် ဂုစ်သပြာဆုပေး၍။ထို့အတူငင်း။ မင်္ဂလာမြင်းအလှူငှါ ဆောင်ခဲ့သော မြင်းတစီးကိုလည်း၊ လက်ဖြင့်စမ်းသပ်လျှင်။ ဤမြင်းကို မွေးသနေ့ ၌ အမိသေ၍ နို့ပြတ်သားဖြစ်သောကြောင့်၊ မင်္ဂလာမြင်း မထိုက်ဟုဆိုလျှင်။ ငှေးနည်းဖြင့်မေး၍ ဆိုတိုင်းမှန်သောကြောင့်၊ နှစ်သက်သဖြင့် ဂုစ်သပြာဆုပေးစေ၏။မင်္ဂလာရထား အလှူငှါဆောင်ခဲ့သော ရထားတစီးကိုလည်း ထို့အတူ ငင်းလက်ဖြင့် စမ်းသပ်လျှင်။ ဤ ရ ထား သည် ခေါင်းသက်ရှိသော သစ်ကိုလုပ်သော ရထားဖြစ်သောကြောင့် မင်္ဂလာရထားမထိုက်ဟု ဆိုတိုင်းမှန်သောကြောင့်။ ဂုစ်သပြာ ငင်းဆုပေး၍။ များစွာသော အဘိုးထိုက်သော ကမ္မလာ ရတနာ ရောက်လာသည်ကိုလည်း။ ဘုရားလောင်းကို စူးစမ်းစေသည်ရှိသော်။ လက်ဖြင့်စမ်းသပ်လျှင်။အထဲ၌ ပိုးရှိသည်ကိုဆိုသဖြင့် သုတ်သင်ကြည့်ရှုလျှင်။ ဆိုတိုင်းမှန်သောကြောင့်၊ ဂုစ်သပြာငင်း ဆုပေးသည်ကို။ ဤသို့သောအံ့ဘွယ်သရဲကို သိနိုင်စွမ်းသောပညာရှိသည်ကို ဂုစ်သပြာစီဆုပေးသည်။ဤမင်း၏ အပေးအကမ်းသည် ဆင်္ဂြာသည်တို့၏ အပေးအကမ်းတည်း။ ဤမင်းသည် ဆင်္ဂြာသည်အနွယ်ဖြစ်မည်။ ဤမင်းကိုခစားသဖြင့် အကျိုးမရှိဟု အရပ်ဟောင်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်ရှိသော်။ ကုန်သည်တို့ သဘော်ဘလွင့်မည်စိုရင်၍ ဘုရားလောင်းကို တမှန်သူကြီးပြုစိမ့်သောငှါ တောင်းပန်သည်ကို ငါမျက်စိမသန် ဟု ပယ်လျက်။ မျက်စိမသန်သော်လည်း ပညာမျက်စိဖြင့် ငါတို့ထက် အဆအရာမြတ်၏ဟု အဘန်တာ လဲတောင်းပန်သဖြင့် ဝန်ခံ၍ သဘော်ဘလွင့်ကြသည်ရှိသော်။ခုနစ်ရက်သာဥပုဒ္ဒဝေါမရှိသွား၍၊ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် နှောင့်ရှက်သော လေခတ်သဖြင့်။ လေးလပတ်လုံး ပကတိသော သမုဒ္ဒရာအပြင်၌ သွား၍ လူနှင့်တူသောကိုယ်၊

သင်တုန်းသွားနှင့်တူသော နှာခေါင်းရှိသောငါးတို့၏ ကျင်လည်ရာ၊ ရေရာ
မာလိအမည်ရှိသော သမုဒ္ဒရာသို့ရောက်သဖြင့်။ ။ဥမ္မဒန္တီနဒီမုခဒ္ဒါရံ မနုဿာ ရေရနာသိကာ။ သုပ္ပါဒကန္တံပုဏ္ဏာမ၊ သမုဒ္ဒေါကတာမောအယံ။ ။ပဏ္ဍိတာ၊ပညာ့ရှင်။သုပ္ပါဒကံ၊သုပ္ပါဒကအမည်ရှိသော။တံ၊ ထိုပညာ့ရှင်ကို။ပုဏ္ဏာမ၊ ငါဘို့မေးပါကုန်၏။ ဇော်၊ ဤသမုဒ္ဒရာ၌။ ရေရနာသိကာ၊ သင်တုန်းသွားနှင့်တူသောနှာခေါင်းရှိကုန်သော။မနုဿာ၊လူတို့သည်။ ဥမ္မဒန္တီ၊ပေါ်လည်းပေါ်ကုန်၏။ နိမုဇ္ဇန္တီ၊ ၎ပ်လည်း၎ပ်ကုန်၏။ အယံ၊ ဤသမုဒ္ဒရာ၊သည်။ ကတာမော၊ အဘယ်မည်သော။ သမုဒ္ဒေါ၊ သမုဒ္ဒရာနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်။ မေးကုန်သည်ရှိသော်။ သဘော်ကျမ်းနှင့်နီးနှောညီညွတ်၍။ ။ကုရုကစ္ဆာဝပယ္ဟာတာနံ၊ ဝါဏိဇာနံဓနေသိနံ။နာဝါယဝိပ္ပနဋ္ဌာပယာ၊ရေရမာလိတိရုစ္ဆကိ။ ။တာတာ၊အမောင်တို့။ ကုရုကစ္ဆာ၊ ကုရုကစ္ဆဆိပ်မှ။ပယာတာနံ၊သွားကုန်သော။ဓနေသိနံ၊ ဥစ္စာကိုရှာလွှဲရှိကုန်မသော။ ဝါဏိဇာနံ၊ကုန်သည်တို့၏။ နာဝါယ၊သဘော်သည်။ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ အရပ်တပါးသို့သွားသည်ရှိသော်။ အယံ၊ဤသမုဒ္ဒရာကို။ ရေရမာသိကာ၊ရေရမာလိသမုဒ္ဒရာဟူ၍။ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ မောင်တို့ ပကတိသောသမုဒ္ဒရာကိုလွန်၍။ ရေရမာလိ သမုဒ္ဒရာကိုရောက်ကုန်ပြီဟုဆို၍။ ဤသမုဒ္ဒရာသည် ဝဇိရသမုဒ္ဒရာ၊ ဝဇိရဇိန်ကျောက်မျိုးတို့၏တည်ရာ။ ဝဇိရဇိန်ကျောက်မျိုးရှိ၏။ ယူဟူ၍ဆိုသော်။ လေ့ဘာကြီးတိုင်းယူ၍ သဘော်နစ်အံ့စိုးသောကြောင့်၊ သဘော်သားတို့အားမဆိုမူ၍ သဘော်ကိုရပ်စေလျက်။ ငါးတို့ယူသောနည်းဖြင့်၊ ကွန်ပစ်၍ ဥပါယ်တမျှညှဉ်ဖြင့်ယူစေ၍ အဘိုးနည်းသော ဥစ္စာဘဏ္ဍာကို စွန့်စေပြီးသော်။ ထိုသမုဒ္ဒရာကိုလွန်၍ မိုးပုံကြီးကဲ့သို့ မွန်းတည့်သောဇနုကဲ့သို့။ ရှုမစောက်သောအရောင်ဖြင့် ထွန်းပခြင်းရှိသော ဖွေစင်ခဲတို့၏တည်ရာအင်္ဂါမာလိအမည်ရှိသော သမုဒ္ဒရာသို့ရောက်သဖြင့်။ ။ယဓာအင်္ဂါဝ သူဂရိယော်ဝ သမုဒ္ဒေါပဒုဒ္ဒိသတိ။ သုပ္ပါဒကန္တံပုဏ္ဏာမ၊ သမုဒ္ဒေါကတာမောအယံ။ ။ပဏ္ဍိတာ၊ပညာ့ရှင်။သုပ္ပါဒကံ၊သုပ္ပါဒကအမည်ရှိသော။ တံ၊ထိုပညာ့ရှင်ကို။ပုဏ္ဏာမ၊မေးပါကုန်၏။ ယထာ၊အကြင်အခြင်းဖြင့်။ အင်္ဂါဝ၊မိုးပုံကြီးကဲ့သို့။ သူဂရိယော်ဝ၊ မွန်းချက်နေကဲ့သို့။ ယော်သမုဒ္ဒေါ၊ အကြင်သမုဒ္ဒရာသည်။ ပဒုဒ္ဒိသတိ၊ ထင်၏။ အယံသမုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာသည်။ကတာမော၊ အဘယ်မည်သော။ သမုဒ္ဒေါ၊ သမုဒ္ဒရာနည်း။ ။ဤ

ဂါထာဖြင့်၊မေးကုန်သည်ရှိသေ၏။ ။ကုရုကစ္ဆာပယာတာနံ၊ ဝါဏိ
ဇာနံခနေသိနံ။ နာဝါယဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ အင်္ဂါမာလိတိဝုစ္စတိ။ ။ဘောန္တော
ဝါဏိဇာ၊အိုအမောင်ကုန်သည်တို့။ ကုရုကစ္ဆာ၊ကုရုကစ္ဆဆိပ်မှ။ပယာ
တာနံ၊သွားကုန်သော။ခနေသိနံ၊ဥစ္စာကိုရှာလွှဲရှိကုန်သော။ ဝါဏိဇာ
နံ၊ကုန်သည်တို့၏။နာဝါယ၊သဘော်သည်။ ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ အရပ်တပါးသို့
သွားသည်ရှိသေ၏။ အယံသမုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာကို။ အင်္ဂါမာလိတိ၊ အင်္ဂါ
မာလိသမုဒ္ဒရာဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ဆိုအပ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်ဖြေ၍။ ထိုရွှေ
ကိုလ်ည်း ရှေးနည်းဖြင့်ယူစေပြီးသေ၏။ နွေရည်အဆင်း၊ နွေဝမ်းအဆင်း
နှင့်တူသော ဖြူသော ထွန်းပခြင်းရှိသော ငွေစင်ခဲတို့၏တည်ရာ။ ဒဗိမာ
လိ အမည်ရှိသောသမုဒ္ဒရာသို့ရောက်၍။ ။ပယာဒဗိဝဒိရံဝ၊ သမုဒ္ဒေါ
ပဋိမိသတိ။ သုပ္ပါဒကန္တံပုစ္ဆာမ၊ သမုဒ္ဒေါကတာမောအယံ။ ။ပဏ္ဍိ
တ၊ ပညာ့ရှင်။ သုပ္ပါဒကံ၊ သုပ္ပါဒကအမည်ရှိသော။ တံ၊ ပညာ့ရှင်ကို။
ပုစ္ဆာမ ငါတို့မေးပါကုန်အံ့။ပယာထာ၊အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ဒဗိဝ၊နွေဝမ်းကဲ့
သို့။ဒိဝံဝ၊နွေရည်ကဲ့သို့။ဇသောသမုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာသည်။ ပဋိမိသတိ၊
ထင်၏။ အယံသမုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာသည်။ ကတာမော၊ အဘယ်မည်
သော။ သမုဒ္ဒေါ၊ သမုဒ္ဒရာနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်။ မေးကုန်သည်ရှိ
သေ၏။ ။ကုရုကစ္ဆပယာတာနံ၊ ဝါဏိဇာနံခနေသိနံ။ နာဝါယဝိပ္ပ
နဋ္ဌာယ၊ ဒဗိမာလိတိဝုစ္စတိ။ ။အနက်ကား ရှေးနည်းအတူ။ ။ဤ
ဂါထာဖြင့်၊ ဒဗိမာလိ သမုဒ္ဒရာ၏အဖြစ်ကိုဆို၍။ ထိုငွေကိုလည်း ရှေး
နည်းအတူယူစေ၍။ သမန်းမြက်အဆင်း၊ ကောင်းသောကောက်ပင်
အဆင်းနှင့်တူသော။ သို့သောထွန်းပခြင်းရှိသော ပတ္တမြားသို့ဟုဆိုအပ်
သော မြင်ကျောက်မျိုးတို့၏တည်ရာ။ ကုသမာလိအမည်ရှိသော သမုဒ္ဒရာ
သို့ရောက်၍။ ။ပယာထာကုဇံသောဝသသေသာဝ၊ သမုဒ္ဒေါပဋိမိသတိ။
သုပ္ပါဒကန္တံပုစ္ဆာမ၊သမုဒ္ဒေါကတာမော အယံ။ ။ပဏ္ဍိတ၊ ပညာ့ရှင်။
သုပ္ပါဒကံ၊ သုပ္ပဒကအမည်ရှိသော။တံ၊ ပညာ့ရှင်ကို။ ပုစ္ဆာမ၊ မေးပါ
ကုန်၏။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ကုသောဝ၊ သမန်းမြက်ကဲ့သို့။
သသေသာဝ၊ကောက်ပင်ကဲ့သို့။ ပယာသမုဒ္ဒေါ၊ အကြင်သမုဒ္ဒရာသည်။
ပဋိမိသတိ၊ထင်၏။ အယံသမုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာသည်။ ကတာမော
အဘယ်မည်သော။သမုဒ္ဒေါ၊သမုဒ္ဒရာနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ မေးကုန်
သည်ရှိသေ၏။ ။ကုရုကစ္ဆာပယာတာနံ၊ဝါဏိဇာနံခနေသိနံ။ နာဝါယ

ဒီပ္ပနဋ္ဌာယ၊ ကုသမာလိတိ ဝုစ္စတိ။ ။အနက်ကား ဖွင့်အဓိပ္ပာယ်။ ။ ဤဂါထာဖြင့် ထိုသမုဒ္ဒရာ၏ အကြောင်းကိုဆို၍ ဖွင့်နည်းဖြင့် ယူစေ၍၊ ထိုသမုဒ္ဒရာကို လွန်စေ၍။ကျ။ဖတာ အဆင်း၊ဝါးတာ အဆင်းနှင့်တူသော။ ထွန်းပသောရောင်ခြည်ရှိသောဝဋ္ဋုရိယဟုဆိုအပ်သော။ဝံသဝဏ်ကျောက်မျိုးတို့၏တည်ရာ။ နဋ္ဌမာလိအမည် ရှိသောသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်၍။ ။ယထာနဋ္ဌောဝဝေဋ္ဌဝ၊ သမုဒ္ဒေါပဒိုဒိသတိ။ သုပ္ပါဒကန်္ဒံပုစ္ဆာမ၊ သမုဒ္ဒေါကတမောအယံ။ ။ပဏ္ဍိတ။ပညာ့ရှင်။ သုပ္ပါဒကံ၊ သုပ္ပါဒကအမည်ရှိသော။ တံ၊ထိုပညာ့ရှင်ကို။ ပုစ္ဆာမ၊ မေးပါကုန်၏။ ယထာ၊အကြင်အခြင်းဖြင့်။ နဋ္ဌောဝ၊ကျ။ကဲ့သို့။ဝါဋ္ဌဝ၊ဝါးကဲ့သို့။ ဇသော၊ ထိုသမုဒ္ဒရာသည်။ပဒိုဒိသတိ၊ထင်၏။အယံ၊ ဤသမုဒ္ဒရာသည်။ ကတမော၊ သော။ သမုဒ္ဒေါ၊နည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် မေးကုန်သည် ရှိသော်။ ။ကုရုကစ္ဆာဝပယာတာနံ၊ ဝါဏိဇာနံဧနေသိနံ နာဝါယ ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ နဋ္ဌမာလိတိဝုစ္စတိ။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ နဋ္ဌမာလိ သမုဒ္ဒရာ၏ အဖြစ်ကိုဆို၍။ ထိုကျောက်မျိုးကိုလည်း လျောက်ပတ်ရုံယူစေ၍။ဤ နဋ္ဌမာလိသမုဒ္ဒရာ၌။ သန္တာကျောက်မျိုးတို့သည် တည်ကုန်၏။ထို့ကြောင့် နိသောအရောင်ရှိ၏ ဟူ၍လည်း တနည်းဆို၏။ ဤသည်ကား ဇာတ်၌လာသောစကားတည်း။ဝိမာနဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ၌ကား။ ဝိရူဠ္ဟတောင်၊ ဝိရူဠ္ဟရာဇ၏ အနိုးဖြစ်သောကြောင့်။ ဝဋ္ဋုရိယဟုဆိုအပ်၏။ထိုကျောက်မျိုးသည် ဥဒေါင်းလည်မွေးနှင့်သော်လည်းတူ၏။ ဘိုးတောင်နှင့်သော်လည်းတူ၏။ သိမ်မွေ့သော ဝါးရွက်နှင့် သော်လည်း တူ၏ဟု ဆို၏။ အဂိုတ္တိ၌ အဋ္ဌကထာ၌ကား။ တနှစ်ရှိပြီး ဝါး၏အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောကျောံသည် ဇာတိဝဲ့၌ရိယမည်၏ဟုဆို၏။ ။(ဝိနည်းဋီကာ၌ကား။ဝံသဝဏ်ကျောက်မျိုးတို့သည်။ဝေန္ဒ၌ရိယမည်၏ဟုဆို၏။ ဤစကားကိုကား။ ကုသမာလိသမုဒ္ဒရာ၊နဋ္ဌမာလိသမုဒ္ဒရာတို့၏ အထူးကို ထိစေ့လို၍ ဆိုသတည်း)။ ။ထို သဘော်သားတို့သည်၊ နဋ္ဌမာလိသမုဒ္ဒရာကိုလွန်၍။ ဗလဝါမုခ သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဗလဝါမုခ သမုဒ္ဒရာတို့သည်လည်း။ ထေရဂါထာ၌ လာသော အပြောကျယ်စွာသောဝဲလည်သကဲ့သို့။ လည်၍ကျသော ဗလဝါမုခလည်းရှိ၏။ဤသုပ္ပါဒကဇာတ်၌ လာသော ကျယ်စွာသော ဇလုပ်တွင်း၌ ကျသကဲ့သို့ ကျသောဗလဝါမုခလည်းရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်။ အပြောကျယ်စွာသော

ဝဲလည်သကဲ့သို့၊လည်၍ကျသော ဗလဝ 'မုခကား။အဝိစိငရဲသူတို့၏ ကံ
ကြောင့်၊ငရဲတံခါးမသည် ပိတ်တုံ၊ပွင့်တုံဖြစ်၍ ပွင့်သောအခါ၌။အဝိစိ
ငရဲဒီးလျှံသည်ထွက်ပြေး၍။ကျယ်စွာသောယူဇနာ အလျားအနံရှိသော
သမုဒ္ဒရာ အောက်အပြင်ကို လောင်၍။ သမုဒ္ဒရာရေသည် ခုံလောက်၌
အိုးဆူသကဲ့သို့ဆူသဖြင့်။ဝဲလည်သကဲ့သို့လည်၍ကြဲမက်ဘွယ်သော
အသံကိုဖြစ်စေလျက်ကျ၏။ ကျယ်စွာသော ဇလုပ်၊ အဝတ္ထင်းတွင်ကျ
သကဲ့သို့၊ကျသောဗလဝါမုခကား။ ရေကိုငင်၍ ထက်ဝန်းကျင်အထက်
အဘို့ဖြင့် တက်၍ ချောက်ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျသကဲ့သို့၊ကျ၍ကျယ်စွာ
သော ဇလုပ်တွင်း၌ကျသကဲ့သို့ထင်၏။ တံပိုးအဟုန်ဖြင့် ရေသည်းထန်
စွာပြေး၍ စကြဝဠာတံတိုင်းကိုခတ်မိသဖြင့်။ တယူဇနာ၊ နှစ်ယူဇနာ
အစရှိသောဆယ်ယူဇနာတိုင်အောင်ဝှန်တက်လျက်တဘန်ပြန်၍မဟာ
သမုဒ္ဒရာ၌ကျ၏။ ထိုကျရာ၌ ကြီးစွာသော နဂါးချောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍
နားဆုံပွင့်အံ့သကဲ့သို့ နှလုံးကိုက်ခဲဘိသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဘွယ်သော
အသံကိုဖြစ်စေ၏။ထိုနှစ်ပါးသော ဗလဝါမုခတို့တွင်။ ဤသဘော်ဝသား
တို့သည် နောက်နည်း၌ ဗလဝါမုခသို့ရောက်၍။ ဤကြောက်မက်ဘွယ်
သော အသံကိုကြားလျှင်။ ။မဟာဇ္ဈယောဘိသနကော၊ သမုဒ္ဒေါသု
ယတိအမာနသေါ။ယထာသေါဇ္ဈောပပါတော၀၊သမုဒ္ဒေါပဒိုဒိသတိ
သုပ္ပါဒကန္တံ ပုဏ္ဏာမ၊ သမုဒ္ဒေါကတမောအယံ။ ။ပဏ္ဍိတ၊ပညာ့ရှင်။
သုပ္ပါဒကံ၊ သုပ္ပါဒကာအမည်ရှိသော။တံ၊ထိုပညာ့ရှင်ကို။မဟာဇ္ဈယော၊
ကြီးစွာဘေးရှိသော။ ဘိသနကော၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော အသံရှိ
သော။ အမာနသေါ၊ နှလုံးကို မပွါးစေတတ်သော။ သမုဒ္ဒေါ၊ သည်။
သုယတိ၊ကြားဏ်။ယထာ၊အကြင်အချင်းဖြင့်။သော ဇ္ဈော၀၊ဇလုပ်တွင်း
ကဲ့သို့။ ပပါတော၀၊ ကမ်းပါးပြတ်ကဲ့သို့။ သမုဒ္ဒေါ၊ သမုဒ္ဒရာသည်။
ပဒိုဒိသတိ၊ ထင်၏။အယံသမုဒ္ဒေါ၊ဤသမုဒ္ဒရာသည်။ကတမော၊သော။
သမုဒ္ဒေါ၊ နည်း။ ။ဤဂ၊ထာဖြင့် မေးကုန်သည် ရှိသော်။ ။ကုရု
ကဆ္ဆ၀ပယာတာနံ၊၀ါဏိဇာနံ၊နေသိနံ။ နာ၀ါယ၀ိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ ဗလဝါ
မုခါတိ ၀ုစ္စတိ။ ။ဘောဇ္ဈော၀ါဏိဇာ၊အိုအမောင်ကုန်သည်တို့။ကုရု
ကဆ္ဆ၊ကုရုကဆ္ဆဆိပ်မှ။ပယာတာနံ၊သွားကုန်သော။ဓနေသိနံ၊ဥစ္စာကို
ရှာလွှေရှိကုန်သော။ ၀ါဏိဇာနံ၊ အမောင်ကုန်သည်တို့၏။ နာ၀ါယ၊
သဘော်ဝသည်။၀ိပ္ပနဋ္ဌာယ၊အရပ်တပါးသို့ သွားသည်ရှိသော်။အယံသ

မုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာကို။ "ဗလဝါမုခါတိ၊ ဗလဝါမုခသမုဒ္ဒရာဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ထိုသမုဒ္ဒရာ၏အကြောင်းကိုဆို၍၊ မောင်တို့၊ ဤဗလဝါမုခသမုဒ္ဒရာသို့ရောက်သော သင်္ဘောသည် ပြန်နိုင်သည်မရှိ။ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်တော့သည်သာဟု ဆိုလျှင်။ ခုနစ်ရာသော သင်္ဘောသားတို့သည် သေဆုံးသောဘေးမှ ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ .အဝိစိငရဲဌာ ကျကုန်သော ငရဲသူတို့ကဲ့သို့ တပြိုင်နက် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သော အသံဖြင့် အလွန်သနားဘွယ် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်၏။ထိုသို့ နားအလုံးပွင့်ကောင်းဘွယ်သော နှလုံးကိုခွဲဘိသကဲ့သို့သော သမုဒ္ဒရာသံ၊ ခုနစ်ရာစေ့သော သင်္ဘောသား တို့ ၏ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသောအသံကိုကြားလျက်လည်း ထိတ်လန့်ခြင်းမျှမရှိ။ မငိုကြွေး မမြည်တမ်း မစိုးရိမ် မကုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍။ ဘုရားလောင်း၏ သစ္စာအစွမ်းဖြင့် တာချက်တာဘန် အရပ်ဟောင်းသို့ ရောက်ပြန်ခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော သုပ္ပါဒကဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ကျယ်စွာသောအဂ္ဂမ်း ကမ်းမမြင်သည်ဖြစ်၍ တံပိုးရက်သံ ပဲ့တင်လျှံဖြင့် ကြောက်မက်ဘွယ် ဗိုဝိုရာမရှိသော သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ အသက်ခံတွင်း မဆုံ၊ အုံကာမှိုင်ကာ တမ်းလျက် ရှံ့ရှာ လန့်ထိတ်ခြင်းကင်း၍ မစိုးရိမ် မငိုကြွေးဘဲ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကူးသည်ကို။ စတုလောက ပါလနတ်မင်းတို့ အစောင့်ထားသော နတ်သွင်းဆယ်သဖြင့်။ မဟာဇနကမင်းကြီးကဲ့သို့ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လျှင်။မောင်းမအပေါင်း၊အမတ်အပေါင်းတို့၏ အလယ်တွင် ထီး ဖြူ အောက် ၌ နေ လျက်။ ။ဝါယာမေထေဝပုရိသော၊ နနိုဗ္ဗိန္ဒေယ ပဏ္ဍိတော။ ပဿာဓိဝေါဟ့မတ္တာနံ၊ ဥဒကာထလမုဇ္ဈတံ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့်၊ ဝမ်းမြောက်သော ဥဒါန်းကို ဆိုခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော သုပ္ပါဒကဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ခုနစ်ရာသော သင်္ဘောသားတို့ကို မိကျောင်းလိပ်ငါးစားသဖြင့် ရေလုံးနှင်နှင် သွေးချည်းဖြင်၍။ ခနောင်းကြလေ။ ဝဲ ဖြင့် ဍုန် လှိုက်။ ကျိုက် ကျိုက် ဆူ လျက်။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် ရေပြင်ပြင်ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာအလယ်၌။ အသက်ဆံဖျားထားမျှ၊ ရင်ပတ်တာအိုင်၊ ကြောက်စွာ မှိုင်တမ်းလျက်။ မကြောက်မရွံ့ ကင်းသော ငိုကြွေးစိုးရိမ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ခုနစ်ရက်

ပတ်လုံး ကူးသောဘုရားလောင်းကို။ မဏိမေခလာနတ်သွင်းဖြင့်၍။ ။ကောယံမဇ္ဈေသမုဒ္ဒဿိ၊ အပသံတိ ရမာယုဟော။ ကံတွံ အတ္ထဝသံ ဥဘတွာ၊ ဧဝံဝါယာမသေအညံ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့် မေးသည်ကို။ ။ နိသမ္မဝတ္တုံလောကသ္မာ၊ ဝါယာမသ္မာစဒေဝတော။ တသ္မာမဇ္ဈေသမုဒ္ဒဿိ၊အပသံတိရမာယုဟော။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့် ဖြေ၍။ နတ်သွင်းနှစ်သက်ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့်။ လိုရာအရပ်တိုင်အောင် ဆောင်ပေးခြင်း အစရှိသော အဥ္စုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာ ဆိုကြောင်းဖြစ်သော မဟာဇနကဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသ ဖြင့်ရင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင်၊ ဘယဘေရဝုပ္ပါဒအားဖြင့်။ မစိုးရိမ်ခြင်းမည်၏ဟူလိုသော်။ ။ဤ အကြောင်းလေးပါးသည်ကား။ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် မစိုးရိမ်အပ်သည်၌ မစိုးရိမ်ခြင်းကို ပြရာဖြစ်သော်အကြောင်းတည်း။ ။

၃၅။ မဟာသုတသောမမင်းကြီး

ပြဆိုအပ်သော ပညာရှိတို့ စိုးရိမ်အပ်သည်၌စိုးရိမ်ခြင်း
အပြားတို့တွင် ဂျူးဦးစွာ ဒါနလျှံတ်ဆုံသည်မှ
စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ။

ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ စိုးရိမ်အပ်သည်၌ စိုးရိမ်ခြင်းကား။ ဒါနလျှံတ်ဆုံသည်မှ ကြောက်သောကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်း။ သီလပျက်ဆုံးသည်မှ ကြောက်သောကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်း။ သစ္စာ လျှံတ် ဆုံ သည် မှ ကြောက်သောကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်း။ အဓိဋ္ဌာန်ပျက်ဆုံးသည်မှ ကြောက်သောကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်း အစရှိသောအားဖြင့် များသောအပြားရှိ၏။ ထိုများသော် အပြားတို့တွင်။ ဒါန လျှံတ် ဆုံ သည် မှ ကြောက် သော ကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်းကိုကား။ ။ဗာရာဏသီပြည်၌ ဖြိုဟ္မဒတ်မင်းကြီး လက်ထက်၊ ကုန်နှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော ဝိသယ္ဟသူဌေးသည် ရွှီတံခါး လေးမျက်နှာ၊ ရွှီလယ်၊ အိမ်တံခါးတို့၌။ အလှူတင်းကုပ် ခြေဒက် ဆောင်ဆောက်၍။တနေ့တနေ့၌၊ခြောက်သိန်း ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်နှဲကြသဖြင့်။ ဇမ္ဗူ။ ဒီပါကျွန်းသူတို့ကို ထွန်ထမ်းပိုးမစွဲစေသည်ကိုပြု၍။ ကြီးစွာသောအလှူကိုပေးသည်ရှိသော်။ အလှူ၏ အာနုဘော်ကြောင့်။ သိကြားကျောက်ဖျာ။တုန်လှုပ်လျက်။ ဟူသောအခြင်းအရာပြ

သည်ကို။ ဤသူငှေးသည်၊ ဤအလှူဖြင့် ငါ့ကိုသိကြားအဖြစ်မှ ရွေ့စေ၍၊ သိကြားဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို မသိ။ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို ဗျက်ဆီးပြီးမှ ဆင်းရဲအောင်ပြု၍ မြစ်ခဲ့ဟု, ဥစ္စာ ခမ်းနား၊ သား၊ မြေး၊ ကျေး ကျွန်ကို ကွယ်စေသည်ရှိသော်။ အလှူခွဲ ဝတ်ပြုသောသူတို့သည် အလှူပေးစရာ မရှိ။ထားရာတွင်အလိုလိုပျောက်ကြောင်းကိုဆိုလျှင်။သူငှေးမကိုခေါ်၍ အလှူဝတ်မပျက်စေလင့်။အလှူဝတ္ထု၊ပေးပါဟုဆိုသောကြောင့် သူငှေးမ အိမ်လုံး ရှာဘွေသော်လည်း။ တပဲခြမ်းမျှမရ၍၊ အကြောင်းကို ကြား လျှင်။ရတနာသုနစ်ပါးအတိ ပြည့်သောတိုက်ကို ဘွင့်လှစ်၍ ကြည့်သော်လည်း စိုးစဉ်းမျှမရှိ။ကျွန်အမှုလုပ်သောသူတို့လည်း။တပေယျာက်မျှမဖြင်သဖြင့်။ အသူဝတ် မပျက်စေလင့်။ အိမ်အလုံးကို ရှာဘွေ စူးစမ်းဟုဆိုသောကြောင့်၊ သူငှေးမရှာဘွေရာတွင်။မြက်ရိတ်သော ယောကျ်ားသည် တံခါးကြားဒွါ ပစ်ခဲ့၍ပြေးလေသော။တံစဉ်၊ထမ်းပိုး၊ကြိုးကိုသာ ဖြင့်၍၊ သည့်အပြင်မရှိဟုဘုရားလောင်းအား ပေးသည်ရှိသော်။ မိခင်၊ ငါဤမျှသောကာလပတ်လုံး။ မြက်မရိတ်စဘူး။ ယနေ့လျှင် မြက်ရိတ်၍ အသူပေးအံ့ဟု။ကိုယ်ဆင်းရဲအံ့သည်ကိုကြောက်သောစိုးရိမ်ခြင်းထက် အသူဝတ်ပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းသည် လွန်မင်းလှသောကြောင့်၊ မြက်ရိတ်၍ရောင်းသည် ရှိသော်။ တပဲသောဥစ္စာကိုရ၍ ထက်ဝက်ကိုအသူတို့။ ထက်ဝက်ကိုစားရာတို့ စီရင်ပါသည်ကို၊ ယာစကာမျှား၍။ငါမငါးငါမငဟုတောင်းပြန်သဖြင့်။ အလုံးစုံကိုပေး၍ ထိုနေ့ပတ်လုံး နှစ်ပါးစုံ မစားရသော်လည်း။ မစိုးရိမ် မပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ခြောက်ရက်ပတ်လုံး လွန်လေစေလျက်။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြက်ရိတ်ရာတွင်။ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးမစား၍ အလွန်ဆိုမိန့်မွေသသူဖြစ်သောကြောင့်၊ နဖူးကို နေရောင်ကျောက်လျှင်။မျက်စိလည်သဖြင့် မူးမော်၍ မြက်ခင်းခွဲ လည်းသွား၏။ သို့ လည်းသည်ကို။ သိကြားသည် စူးစမ်းလျက် နေ သည် ဖြစ် သော ကြောင့် မြင် လျှင်။ ထိုခဏခွဲလာ၍ ကောင်းကင်ခွဲ ရပ်ပြီးသော်။ ။အဒါသိ ဒါနာနိ ပုဗ္ဗေ ဝိသယ္ဟ။ဒဒတောစ တေခယဝမ္မော အဟောသိ။ ဣတောပရံ နဒဒေယျ ဒါနံ။ တိဋ္ဌေယျတောသံယမန္တာ သဃောဂါ။ ။ဝိသယ္ဟ၊ဝိသယ္ဟ သူငှေးကြီး။ တို့ သင်သည်။ ပုဗ္ဗေ ရှေးကာလ၌။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။ အဒါသိ၊ ပေး၏။ဒဒတောစ၊ပေးသည်ရှိသော်လည်း။တော၊သင့်အား။ခယဝမ္မော၊

ပဲ့ဦနိတတ်သော သဘောရှိသည်။ အပေါသိ၊ဖြစ်၏။ ဖွားတော၊ဤနေ့မှ။ ပင့်၊နောက်၌။ ဒါနုံ၊အလှူကို။ နဒဒေယျ၊မပေးအံ့။ ၎င်း၊ဤသို့မပေးသည်။ သတိ၊ရှိသော်။ သံယမန္တိ သော၊အလှူပေးခြင်း၌ ကြဉ်သော။ တော၊သင်၏။ ဘောဂ၊စည်းစိမ်တို့သည်။ တိဋ္ဌေယျ၊တည်ပြန်ရာ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ ရှေးကောင်လွှဲ ဥစ္စာရှိသောကြောင့် အလှူ ဒေးရ၏။ ယခု ပေးဘန် များသဖြင့် ကုန်တတ်သောသဘောရှိ၏။ ဥစ္စာကုန်ပြီးသော် အလှူပေး ဘွယ်မရှိပြီ။ဤနေ့မှစ၍ အသူမပေးပြီဟု ငါ့ကိုပဋိညာဉ်ပြုသည်ရှိသော်။ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ကို ရှေးအတိုင်း ဖြစ်ပြန်စေအံ့ဟုဆိုလျှင်။ သင် အသူနည်းဟုမေး၍။ ငါသိကြားဟု ဆိုသည်ကို သိကြားသည် အလှူ ပေး၍ သိလဆောက်တည်၍ ဥပုသ်သိတင်းသုံး၍ခုနစ်ပါးသောဝတ်ကို ဖြစ်စေ၍။သိကြားအဖြစ်သို့ ရောက်သည် မဟုတ်လော။မိမိစည်းစိမ်ကို အကြောင်းပြု၍ အဘယ့်ကြောင့်အလှူကိုဖြစ်သနည်း။သူတော်သဘော မဟုတ်တကားဟု ဆို၍။ ။အနရိယံအရိယောနသဟာသနေတွာ။ သုဒ္ဓ တေနာပိအက်ိယ္ဘမာဟု။မာဝေါဓနဿ အဟုဒေဝရာဇ။ ယံဘောဂဟေတု ဝိဇ္ဇဟေမသင်္ခံ။ ။ယေနဇကောရထောယဘာတိ၊ ယာတိတေနပရောရ ထော။ ပေါရာဏာနိဟိတံဝတ်ံ၊ ဝတ်ံတညော၀ါသ၀။ ။ယဒိဟောသ တိဒဿာမ၊ အသန္တေကိံဒဒါမသေ။ ဇဝံ ဘူတာပိဒဿာမ၊ မာဒါနုံ ပမာဒါမသေ။ ။သဟာသနေတွာ၊မျက်စိတာထောင် အမြင်ဆောင်သော သိကြားမင်း။ အရိယေန၊ မြတ်သော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောအာစာရ နှင့်ပြည့်စုံသော သူသည်။ သုဒ္ဓတေနာပိ၊ အလွန် ဆင်းရဲငြား သော်လည်း။ အနရိယံ၊ ယုတ်မာသောအမှုကို။ အကိ်ဉ်း၊ မပြုအပ်ဟူ၍။ ဇာဒ္ဓါ ဒယော၊ ဘုရားအစရှိသော သူကောင်းကျေးဇူးတို့သည်။ အာဟု၊ဆိုကုန် ၏။ ဒေဝရာဇ၊ သိကြားမင်း။ ယံဘောဂဟေတု၊ အကြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ သဒ္ဓံ၊ သဒ္ဓါဂုဏ်းကို။ ဝိဇဟေမု၊ စွန့်ကုန် ရာ၏။ တံဓနံ၊ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာသည်။ မာအဟု၊မဖြစ်စေသတည်း။ ။ ဒေဝရာဇ၊သိကြားမင်း။ယေနမဂ္ဂေန၊ အကြင်မဂ်ခရီးဖြင့်။ ဇကော၊တရ သော။ရထော၊ရထားသည်။ ယာတိ၊သွား၏။ တေနမဂ္ဂေန၊ထိုခရီးဖြင့်။ ပရော၊ တပါးသော။ ရထော၊ရထားသည်။ ယာတိ၊ သွား၏။ ဝါသ၀၊ သိကြားမင်း။ ပေါရာဏာနိဟိတံ၊ ရှေးဦး ဆောက်တည်အပ်သော။ ဝတ်ံ၊ အလှူဝတ်ကို။ဝတ်ံတညော၀၊ဆောက်တည်အပ်သည်သာလျှင်တည်း။ ။

ဝါသဝ၊သိကြားမင်း။ ဓနံ၊ ဥစ္စာသည်။ ယာဒိဟောသဒ်တိ၊အာကယ်၍ဖြစ်လတ္တံ့။ဒုါနံ၊အသ္ဆကို။ဒသ်သာမ။ပေးကုန်အံ့။အသင်္ကန္တ၊မရှိသည်ရှိသော်။ကိ်၊အဘယ်ကို။ ဒဒါမသေ၊ပေးရကုန်အံ့နည်း။ သဟာသနေတ္တ၊မျက်စိတထောင်အမြင်ဆောင်သောသိကြားမင်း။ဇေဝံဘူတာပိ၊ဤသို့ဖြက်ရိတ်၍ ရောင်းကုန်သည်ဖြစ်၍လည်း။ ဒါနံ၊ အသ္ဆကို။ ဒဒ်သာမ၊ ပေးကုန်အံ့။ ဒါနံ၊အလ္လကို။မံဘပမာဒါမသေ၊ငါတို့မမေ့မလျော့ကုန်ဖြို။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့်၊အသ္ဆကို မဖြစ်ရာသော်အကြောင်း။အသ္ဆဒ္ဒါမမေ့မလျော့အံ့သောအကြောင်းကိုဆိုလျှင်။ဖြစ်ခြင်းဌါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။အဘယ်အလို့ဌါ အလ္လပေးသနည်းဟုမေး၍။ သိကြား ဗြဟ္မာ အဖြစ်ကို တောင့်တသဖြင့်ငါမပေး။သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုတောင့်တ၍ပေးသည်ဆိုမှ သိကြားနှစ်သက်၍ ကျောက်ကုန်းကို လက်ဖြင့် သုံးသပ်လျှင်။ ဘုရားလောင်းကိုယ်အလုံးအမြိုက်ရည် ပြည့်ဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍။ သိကြား၏အာနုဘော်ဖြင့်အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ကို။ပကတိအတိုင်းဖြစ်ပြန်စေခြင်း။ ယနေ့မှစ၍ နေ့တိုင်း၊တနေ့တသိန်း၊ နှစ်သိန်းအလ္လပေးဟု၊ဘုရားလောင်းအိမ်၌အတိုင်းမသိ မရေတွက်နိုင်သော ဥစ္စာကိုဖြစ်စေခြင်း။ ထိုရောဓာဝါသူဌေးမသည် ပသုအခါ၌ ရာဟုလာ မယ်တော် ဖြစ်လာ၏။ ဝိသယ္ဟသူဌေးသည်ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟုဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းအာဒိုပ္ပတ္တိရှိသော၊ ဝိသယ္ဟဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်၎င်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည် မောဠိနိဟူသော အမည်ကိုတွင်ခိုက်။ မောဠိနိပြည်ကိုဖြိုဖျက်ဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသောအခါ၌။ မောဠိနိပြည်တွင် သင်္ဘပုဏ္ဏားသည်။ ကြွယ်ဝမြောင်းမြောင်သော ဥစ္စာရှိသည်။ မျှားသော သုံးဆောင်ရာ နှစ်သက်ဘွယ်သော ဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံသည်။ မျှားမြတ်သော ဥစ္စာစပါး၊ ငွေငွေရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိုပြီးသောနည်းဖြင့်။ အသ္ဆတင်းကုပ်ခြောက်ဆောင်ဆောက်၍ကြီးစွာသောအသ္ဆပေးသည်ရှိသော်။ တနေ့သ၌ အိမ်တွင် ဥစ္စာကုန်၍ အလ္လပေးရာမဲ့သဖြင့်။ အသ္ဆဝတ်ပြတ်လတ္တံ့ဟု ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ဥစ္စာမကုန်ခင်သုဝဏ္ဏဘူမိသို့သွား၍။ဥဉ္ဇာကို ဆောင်ချေအံ့ဟု သဘော်လျှို၍ ကုန်ရင်း ဥစ္စာဖြင့် ပြည့်စုံစေပြီးသော်။ သားမယား အစရှိသော သူတို့ကို လှူမြဲပေးမြဲသော ဝတ်ကို မပျက်ရအောင်စိုရင်ခွဲ၍။ကျွန်အမှုလုပ်သောသူများခြံရံလျက်။ သဘော်ဆိပ်သို့သက်သည်ရှိသော်။ ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ တဆူသော ပလ္လင်ကဗျာ

သည်။ ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ မြတ်သောယောကျ်ားသည်။အလှူပြုတ်အံ့ဟုစိုး၍ဥစ္ဆာဆောင်ခြင်းငှါသွား၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အဘိရာယ်ဖြစ်အံ့လော၊မဖြစ်လောဟုဆင်ခြင်ရာတွင် ဖြစ်အံ့သည်ကိုမြင်၍။ဤသူငါ့ကိုမြင်လျှင်သိုးဘိနပ်လှူ၍။သိုးဘိနပ်၏အကျိုးဖြင့်မဟာသမုဒ္ဒရာ၌တည်ရာရလတ္တံ့ဟု။ ။ဘုရားလောင်းကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ကောင်းကင်ဖြင့်ကြွလာ၍ မနိုးမဝေးသောအရပ်၌ မြေသို့သက်၍ ပြင်းသောနေပူတံလျှပ်ဒိုးဘို့ဝိုးစုန့်တူသော သဲကိုနင်း၍။ ရှေ့ရှုလာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုမြင်လျှင်။ သိုးဘိနပ် လှူသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းအား သဒ္ဓါပွါးစိမ့်သောငှါ။ဘိနပ်စိုး၍ ထိုးဆောင်း၍ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ရှေ့ရှုပြန်သည်ကိုမြင်လျှင်။ ။အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသည်ဖြစ်၍သင်္ဘောလွှင့်ရာတွင်။ ခုနှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သင်္ဘောလှေကို၍ နစ်သဖြင့် သေအံ့သောဘေးမှကြောက်ကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည်။အထူးထူးသောနတ်တို့အား ရှိခိုးကိုးကွယ်၍ ပြင်းစွာငိုကြွေးကုန်သော်လည်း။မငိုကြွေးမစိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍ အလုပ်အကျွေးနှင့် တကွ လင်းယုဉ် တိုင်ထက်မှ ခုန်ဆင်း၍။ ငါးလိပ်စားရာ အရပ်ကို လွန်၍။ တဉ္ဇသာဘသော အရပ်၌ကျ၍။ ဘိနပ်လှူသော အကျိုးကြောင့် ဆောက်တည်ရာရသဖြင့် ခုနှစ်ရက်ကူးသည်ကို။ သရဏာဂုံ ပဉ္စသီ ဆောက်တည်သည်သူ၊ဥပုသ် သိတင်းသုံးသည်သူ။ အမိအဘကို မွေးသည်သူ အစရှိသော မသေကောင်းသည်ကိုကြည့်ရှုစိမ့်သောငှါ။ စတုလေါကပါလ နတ်မင်းတို့သည် အစောင့်ထားသော မဏိမေခလာနတ်သို့းသည်။ ခုနှစ်ရက် ပတ်လုံး စည်းစိမ်ခံ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ကြည့်သည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍။သိလအာစာရနှင့် ပြည့်စုံသောဤပုဏ္ဏားသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌သေသဖြင့် အလွန်ကဲရဲဘွယ် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု။ ထိုက်လန့်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ အထူးထူးသော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ဖြင့် ပြည့်စုံသော ရွှေခွက်ကိုကိုင်၍ ဘုရားလောင်းသို့ရှေ့ရှုကောင်းကင်၌ရပ်လျက်။ ခုနှစ်ရက်ပတ်လုံး အစာမစားရဖြစ်သောကြောင့်။ ဤနတ်၏ဘောဇဉ်ကို စာ့လော့ဟုတိုက်တွန်းသောနတ်သို့းအား။ ငါဥပုသ်ဆောက်တည်သည်ဖြစ်သောကြောင့် မစားဟုဆိုသည်ကို။နောက်၌ကူးသောအလုပ်အကျွေးကြား၍ နတ်သို့းကိုမမြင်ရကား။ ဤပုဏ္ဏားသည် အလွန်ဆိမ့်နေ့သည်သူ ဖြစ်သောကြောင့်။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစာ မစားရသဖြင့်။

မြည်တမ်း ယောင်ယမ်းသည်ဖြစ်မည်။ ငါနှစ်သိခဲ့စေအံ့ဟုကြံ၍။ ။ ဗဟုသုတော သုတဓမ္မောသိသင့်၊ ဒိဋ္ဌာတယာ သမဏဖြာဟ္မဏာစ။ အထက္ခဏောဒဿယသေဝိလာပံ၊ အညောနုကော တေပတိမန္ဒကော မယာ။ ။သင့်၊အရှင်သင့်။ ဗဟုသုတော၊ များသောအကြားအမြင် ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သုတဓမ္မော ကြားအပ်သောဓမ္မရှိသည်သည်း၊ အသိ၊ဖြစ်၏။တယာ၊ အရှင်ပုဏ္ဏားသည်။သမဏာစ၊ရဟန်းတို့ကိုဂုဏ်။။ ဖြာဟ္မဏာစ။ ပုဏ္ဏားတို့ကိုဂုဏ်း။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်အပ်ကုန်၏။ အထ၊ထိုသို့ လျက်။အထက္ခဏော၊ အရာမဟုတ်သည်၌။ ဝိလာပံ၊ မြည်တ့မ်းခြင်းကို။ ဒဿဿယသော၊ပြုတိ၏။ မယာ၊ ငါ၌။ အညော၊ တပါးသော။ကော၊အသူသည်။ တေ၊ အရှင်ပုဏ္ဏား၏။ ပတိမန္ဒကော၊ တိုင်ပင်ဘော်သည်။ အတ္ထိနု၊ရှိသနည်း။ ။အလုပ်အကျွေးစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းလည်း။ ဤသူ နတ်သွဲ့ကို မဖြင်သည်ဖြစ်မည်။ သေအံ့သော ဘေးမှကြောက်သဖြင့် မဖြည်တမ်းကြောင်း၊ တပါးတိုင်ပင်ဘော်ရှိကြောင်းကိုပြအံ့ဟုကြံ၍။ ၊သုမ္ဘာသုဘာသုပ္ပတိမုက္ကကမ္မု၊ ပဂ္ဂယ္ဟသောဝဏ္ဏ မယာယပါတိယာ။ ဘုဉ္ဇသုဘဂ္ဂံ ဇာတိမံဝဒေသိ၊ သဒ္ဓါစိတ္တာတမဟံ နောတိဖြူမိ။ ။ဘော၊အချင်း။သုမ္ဘာ၊ကောင်းသောမျက်နှာရှိသော။ သုဘာ၊ လှမြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်ထသော။ သုပ္ပတိမုက္ကကမ္မု၊ ကောင်းစွာဆင်သော်ဇွေတန်းဆာရှိသော။ ဒေဝဓိတာ၊ နတ်သွဲ့သည်။ သောဝဏ္ဏမယာယ၊ဇွေဖြင့်ပြီးသော။ပါတိယာ၊ခွက်ဖြင့်။ဟဂ္ဂံ၊ ထမင်းကို။ပဂ္ဂယ္ဟ၊ ယူ၍။ သဒ္ဓါ၊ ကြည်ညိုခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ စိတ္တာ၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ဘုဉ္ဇသု၊စားလော့။ဇာတိ၊ဤသို့။မံ၊ငါ့ကို။ ဝဒေသိ၊ဆို၏။ တံ၊ထိုနတ်သွဲ့ကို။အဟံ၊ ငါသည်။နောတိ၊ မစားဟူ၍။ ဖြူမိ၊ဆို၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် အကြောင်းကိုပြန်လျှင်။ နတ်သွဲ့ကိုဖြင်ပြီး၊ချမ်းသာရအံ့သောအကြောင်းကိုမေးပါလော့ဟု တိုက်တွန်းသဖြင့် နတ်သွဲ့ကိုဘုရားလောင်းမေး၍။ မဏိမေခလာ နတ်သွဲ့အမ်ဖြစ်ကိုဆို၍။ ပုဏ္ဏားအလိုရှိတိုင်း ငါပေးအံ့ဟု ဆိုသည်ကို။ အဘယ် ကောင်းမှု၏ အကျိုးကြောင့်ဆိုသည်ဟုမေးသော်။ဘိနဒ်လှသော အကျိုးကြောင့်ဟု ဆို၍။အလျားရှစ်ဉသဘာ၊အနုံလေးဉသဘာ၊ စောက်ကား တာနှစ်ဆယ်။ ဇာန္ဒနီလာဖြင့်ပြီးသော လင်းယဉ်း။ ဇွေဖြင့်ပြီးသော ကြိုးလွန်။ ငွေဖြင့်ပြီးသော လင်းယဉ်းရွက်။ဇွေဖြင့်ပြီးသောကြိုးရှိသော ရတနာဝန်းနစ်ပါးဖြင့်

ပြီးသော သဘော်ဘာ လွှ ဘန်ဆင်းခြင်း။ ရတနာ သုနစ်ပါး ပြည့်စေလျက် ဘုရားလောင်းကိုသာတင်၍။ အလုပ်အကျွေးကိုမတင်သည်ကို။ အလှူအတိုကိုဝေ၍သာဓုခေါ်မှ အလုပ်အကျွေးနှင့်တကွ။ မောင်္ဂနိပြည်တိုင် အောင်ဆောင်ခြင်း။ ဘုရားလောင်း အိမ်ဦးနေလျက် အလိုအလျောက် အသူသိတင်းဆည်းပူးခြင်း။ ထိုရောအခါ၊ မဏိမေခလာနတ်သွီးသည် ယာသုအခါဦး ဥပုလဝတ် ဖြစ်လာ၏။ အလုပ်အကျွေးသည် အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ သခီပုဏ္ဏားသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း. အင်္ဂုပ္ပတ်ရှိသော သခီဇာတ်ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့်ရင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် ဒါနချစ်ခဲ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်းမည်၏ဟူလိုသော်။ ။

၃၆။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်သိလျက်ခဲ့သည်မှ ကြောက်သဖြင့်စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြုရာ။

သိလျက်ခဲ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်းကိုကား။ အင်္ဂတိုင်းခွဲအင်္ဂမင်း။ မဂဓတိုင်းခွဲမဂဓမင်း မင်းပြု၍။ထိုတိုင်းနှစ်ပါး၏ အကြားခွဲ။စမ္ပါမြစ်တွင်စမ္ပေယျနဂါးမင်း မင်းပြုသည်ရှိသော်။အင်္ဂမင်း မဂဓမင်းတို့သည် မပြတ် စစ်ပြုကြရာတွင်။ ရံခါရံခါခွဲ မဂဓမင်းသည် အင်္ဂမင်းကို။ ရံခါရံခါခွဲအင်္ဂမင်းသည်မဂဓမင်းကိုနိုင်သဖြင့်။တနေ့သခွဲ၊ မဂဓမင်းရှုံး၍ အင်္ဂမင်း စစ်သည်တို့ လိုက်သည်ကို။ ရန်သူလက်တွင် သေရသောထက်၊ ရေခွဲသေရသော်မြတ်၏ဟု မြင်းနှင့်တကွ စမ္ပါမြစ်တွင် ဆင်းသည်ရှိသော်။ ရတနာ မဏ္ဍပ် ဘန်ဆင်း၍ မျှားသော မြတ် သောအခြံအရံအပေါင်းနှင့်တကွ။ မျှားသောအဖျာကိုသောက်၍ နေသော စမ္ပေယျနဂါးမင်းခန္ဓာခွဲကျ၍ မင်း၏အသွင်အပြင်ကိုမြင်လျှင်။ ချစ်ခင်လေးမြတ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့်နေရာမှထ၍ခေါင်ဖြည့်တင်း၍ပလ္လင်ခွဲ အာတူနေစေ၍။ရေတွင်နစ်ကြောင်းကိုမေး၍ ဟုတ်သောအတိုင်းပြန်လျှင်။ မကြောင့်ကြလင့်။ ရှင်မင်းကြီးကိုငါနှစ်ပြည်လုံး၏အရှင်ဖြစ်အောင် ပြုမည် ဟုနှစ်သိမ့်စေ၍။ ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဖြင့် စံပယ်ကြ၍။ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ နဂါးမင်းနှင့် တကွလာ၍ နှစ်ပြည်လုံးရလျှင်။ မြဲမြံသော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍ တနှစ်တကြိမ်စမ္ပာမြစ်

နားဒ်များဖြတ်သောအတုတ်အခွန်ဖြင့်မင်းကြီးပူဇော်သည်ကိုနဂါးမင်း ထွက်၍ အပူဇော် ခံရာတွင်။ သူဆင်းရဲ အမျိုးဒ်ု ဖြစ်သော တိုဘုရား လောင်းသည်။ နဂါးမင်း စည်းစိမ်ကိုဖြင်လျှင် တပ်မက်မော၍။ အလှူ ပေးခြင်း၊သီတင်းသုံးခြင်းတို့ဖြင့် တောင့်တ၍။ နဂါးမင်း စုတေသည်မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဒ်ု။ဘုရားလောင်းစုဘေ့၍ နဂါးမင်းပြာသာဒ် ဒ်ု ကြက်သရေတိုက်တွင် အာသရေရှိသောအိပ်ရာအပြင်ဒ်ု၊ဥပဟါတ်ပဒိုး သန္ဓေနေသဖြင့်။ မုလေးပန်းဆိုင်းနှင့်တူသော ကြိုးစွာသောအတ္တဘော ကို ဖြင်လျှင်၊ နှလုံး မသာခြင်း ဖြစ်၍။ ငါပြုသော ကောင်းမှု၏ အကျိုး ဖြစ်သော နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ဒ်ု နတ်စည်းစိမ်သည် ကဲ့ဒ်ုထားသော စပါးကဲ့သို့ဖြစ်၍။ ဤ တိရစ္ဆာန်အမျိုးဒ်ု ပဒိုးသန္ဓေနေဘိ၏။ အသက်ရှင် ခြင်းဖြင့်အဘယ်မှုစဆံုးနည်းဟု သေခြင်းဒ်ုဆွတ်သောစိတ်ရှိသောဘုရား လောင်းကို သုမနဒေဂိ အမည်ရှိသော နဂါးမဖြင်လျှင်။ ဘုန်းရှိသော သတ္တဝါဖြစ်လာပေသည် ဖြစ်မည်ဟု နဂါးမအာပေါင်းကို ဆို၍၊အလုံးစုံ သော စည်စောင်းငြင်းကို တီးမှုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျှင် နတ်ပြည်ကဲ့သို့ ထင်၍။ သေခြင်းသို့ဆွတ်သော စိတ်သည် ငြိမ်းသဖြင့်၊ ဖြွေ၏ ကိုယ်ကို စွန့်၍။အလုံးစုံသောတန်းဆာဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော နတ်၏ကိုယ် ကို ဘန်ဆင်း၍။ ကြိုးစွာသောစည်းစိမ်ဖြင့် မင်းပြုသည်ရှိသော်။ နောက် ကာလဒ်ု တိရစ္ဆာန်၏အဖြစ်ကို ငြီးငွေ့၍ နှလုံးမသာခြင်းရှိလျှင်။ ဥပုသ် သီတင်းဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် လူပြည်သို့ဖြစ်၍ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကိုပြုအံ့ ဟု ကြံ၍ နဂါးပြည်ဒ်ု ဥပုသ်ဆောက်တည်သည် ရှိသော် နဂါးမငယ် တို့၏ နှောင့်ရှက်ခြင်းကြောင့် ဥပုသ်ပျက်ဘန်များသဖြင့်။ လူပြည်သို့ သွား၍ဆောက်တည်ရသော် ကောင်း၏ဟု။ တခုသော ပဗ္ဗတာရာဇ်ရွာမှ မနိုးမဝေးသောခရိုးအနိုး တောင်ပို့ထိပ်ဒ်ု။ ငါ၏ အရေအသား စသည် ကို ယူလို့သူယူပစေ။ကစားစရာဖြွေပြုလိုသော်လည်းပြုပစေဟုကိုယ် ကို အသူ၏အရာဒ်ုထား၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်သည်ကို။ ခရိုးမဒ်ု သွား သောသူတို့သည် ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍။ ဆုတောင်း ခြင်းအစရှိသော ပတ္ထနာကိုပြုကုန်၏။ပစ္စန္တရာဇ်ရွာသူတို့သည် တန်းခိုး ကြီးသော နဂါးမင်းသိတင်းသုံးသည်ဟု အထက်ဒ်ု မဏ္ဍာပ်ကန္ဒားပြု၍။ ထက်ဝန်းကျင် သဲမွေရာကြဲ၍ ပန်း နံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍။ သားဆုတောင်းခြင်း အစရှိသော ပတ္ထနာကို ပြုကုန်၏။ အဖန်ရှည်စွာ

ကြာလျှင်၊ သုမနဒေဝီ အမည် ရှိသော မိဘုရား ကြီးသည်။ လူပြည့်၌ သိတင်းသုံးခြင်းသည့် မျှားသော ဘေးအန္တရာယ်ရှိ၏။ ရှင်မင်းကြီးအား ဘေးအန္တရာယ် ရောက်သည်ရှိသော် သိအံ့သော နိမိတ်အကြောင်းကို ကြားတော်မူပါဟု တောင်းပန် သဖြင့်။ မိဘုရားကို မင်္ဂလာ ရှိသော ရေကန်သို့ခေါ် ၍။ ငါ့ကိုတစုံတယောက်သောသူသည် ရိုက်ခတ်ညှဉ်းဆဲ ၍ ပင်ပန်းစေအံ့။ ဤရေနောက်လမည်။ ဂင်္ဂါနယူအံ့။ ဤရေ ကျိုက်ကျိုက် ဆူလမည်။ ငြွေသမားဘမ်းအံ့။ သွေးအဆင်းကဲ့သို့ နီလမည်ဟု နိမိတ် သုံးပါးကိုကြား၍။ စတုဒ္ဒသိဉုပုသ်နေ့၌ နဂါးဘုံမှထွက်၍ ထွန်ဘုံးပမာ ဏာရှိသော ငွေပန်းဆိုင်းနှင့်တူသော ကိုယ်ကိုဘန်ဆင်း၍။ ထိုဘောင်ဝို ထိပ်၌ ဥပုသ် ဆောက်တည် သည်ကို။ ဗာ ရာ ဏ သီ ပြည်၌ လုလင် တယောက်သည် အလမ္ဗါယ်မန္တန်ကိုသင်၍ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ပြန်ရာ တွင် မြင်သဖြင့်။ ဤမြွေကို ကစေ၍ ဥစ္စာဖြစ်အောင်ပြုအံ့ဟု နတ်၏ဆေး ဝါးမန္တရားဖြင့်ချည်းသော လုလင်၏မန္တန်ကို ကြားလျှင်။ ရဲရဲညီးသော သံချောင်းဖြင့် နားကိုကျပ်တိသကဲ့သို့ ဖြစ်သဖြင့်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟု အခွေကြားမှ ဦးခေါင်းဘော်၍ ကြည့်သည်ရှိသော်။ မြွေသမားကို မြင်လျှင်။ ငါ့အမျက်ထွက်၍နာခေါင်းလေလွှတ်ဘိမူကား။ ဤယောက်ျား သည် မွဲပြာအစုကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်သဖြင့် ငါ၏သိလ ပျက်စီးလတ္တံ့။ ထို ယောက်ျားကို ငါမကြည့်ပြီဟု။ ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း ကို ခံရလတ္တံ့သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းဆက်၊ သိလပျက်အံ့ သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းသည် လွန်မင်းလွသော ကြောင့်။ မျက်စိကိုအသာမှိတ်၍ ခေါင်းကိုအခွေကြားသို့သွင်းပြန်သော်။ ဘုရား လောင်းကို နတ်၏ဆေးဝါးမန္တရားဖြင့် ကိုယ်လုံးဖူးရုံးပေါက်အောင် ထွေး၍ အမြွေးကို ငင်ပြီးသော်၊ မြွေ၌ အလျားအိပ်စေ၍။ ဆိတ်ခွါလှံကန် ဖြင့် နှိပ်ခြင်း။ ဦးခေါင်းကိုမြွှာနှိပ်၍။ ဘွင့်သောခံတွင်း၌ ဝါးသောဆေး ကိုထွေးလျှင်။ သွားအားလုံး ကြွေအံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၍ သွေးအတိပြည့်ခြင်း။ အမြွေးမှစ၍ ခေါင်းတိုင်အောင် အရိုးအသား ညက်ညက်ကြေကောင်း ဘွယ်သိပ်နှင်းခြင်း။ အမြွေ ကို ကိုင်၍ ပုဆိုးဖွပ်သကဲ့သို့ မြွေ၌ညက်ညက် ရိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် ကြီးစွာသော ဝေဒနာကို ခံရငြားသော်လည်း။ သိလ ပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် မျက်စိဘွင့်၍ မကြည့်၊ သည်းခံ၏။ အားနည်းမှန်းသိမှ နွယ်ပခြုပ်ဖြင့်ဆောင်၍ ရွာငယ်တရုတ်သို့

ရောက်လျှင်။ များစွာသော လူအပေါင်းအလယ်၌ အလမ္ဘိယ် ပုဏ္ဏားအလိုရှိတိုင်း အညှိုအဖျော့အစရှိသော အဆင်းကိုဖြစ်စေခြင်း။ လုံးသောကိုယ်၊ လေးထောင့်သောကိုယ် အစရှိသော သဏ္ဌာန်ကို ဖြစ်စေခြင်း။ ငယ်သောကိုယ်၊ ကြီးသောကိုယ် အစရှိသော ပမာဏကို ဖြစ်စေခြင်း။ ပါးပျဉ်းအရာ ပါးပျဉ်းအထောင်ကိုဖြစ်စေခြင်းတို့ဖြင့်အလိုအလျောက်ကရ၍။ သပြာတထောင်နှင့်တကွ၊ တသောင်းထိုက်သော ပရိက္ခရာကိုရလျှင်။ ပစ္စန္တရာဇ် ရှာ၌လျက်လည်း ဤသို့သောဥစ္စာကို ရသေးဏှင့်။ ရှိ၌ မင်း အစရှိသော သူတို့၏အထံ၌ကရသော် များစွာ ရတနံ၏ဟု။ ဘမ်းဦးစက တထောင်ရလျှင် လွတ်အံ့ဟု ကြံသော စိတ်ကို ဖျက်၍၊ ဇလာဘနိုင်ငံကိုလိုက်သဖြင့်။လည်း၌ ပရိက္ခရာကိုတင်၍ မိမိယာဉ်သင်္ဘ စီး၍ ရှာနိုကုံးအစဉ်အတိုင်း ကစေလျက်။ဗာရာဏသီမြို့သို့ ရောက်လျှင်။ ဥဂ္ဂသေန မင်းကြီး အထံ၌ ကစေပြီးသော် လွတ်အံ့ဟု ကြံ၍။ ဘား ကိုသတ်၍ပေးသော်လည်း၊ငါ့ကြောင့်အဘန်တလဲလဲသတ်ပေအံ့ဟုမစား။ ဖျားပေါက်ပေါက်ပေးသော်လည်း မစား။ ငါစားချေက ပခြုံပိတ္တင်းပင်သေရလတ္တံ့ဟု၊ မစားသည်ဖြစ်၍။တလပြည့်လျှင် စည်လည်စေ၍။ ကြီးစွာသောသဘင်ဖြင့် မင်းရင်ပြင်၌ ကစေသည်ရှိသော်။များစွာသော လူအပေါင်းတို့၏ ဦးရစ်ပစ်ခြင်း၊ ကြွေးကြော်ခြင်း တို့ဖြင့်။ ရတနာမိုးယံးရှာစေသကဲ့သို့ ကြဲပစ်ပူဇော်သောရတနာဆုနစ်ပါးရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ္ဘူးစည်။နဂါးမင်းမိဘုရားသုမနဒေဝိသည့်နဂါးမင်းမလာသည့် တလုရှိပြီ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု ရေကနဲသို့သွား၍ ကြည့်သည်ရှိသော်။ သွေးအဆင်းနှင့်တူသော ရေကို မြင်သဖြင့်၊ ယွဲ့သမားဘမ်းသည်ဟု သိ၍။ သိတင်းသုံးရာ တောင်ပို့မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း အရာမှီး၍ လိုက်သည်ရှိသော်။ ဗာရာဏသီမြို့သို့ ရောက်လျှင်။ မဲင်းရင်ပြင်၌ ဘုရားလောင်းကသည့်ကိုမြင်၍။ ပရိသတ်အလယ် ကောင်းကင်၌ ငိုလျက်ရပ်သည်ကို ဘုရားလောင်းမြင်လျှင်။ရှက်သဖြင့်ပခြုံထဲသို့ဝင်၍နေသည်ကိုမင်းကြီးမြင်၍။ အဘယ့်ကြောင့် နဂါးမင်း ဝင်လေသနည်းဟု ထိုမှ၍မှ ကြည့်သည်ရှိသော်။ ကောင်းကင်မှရပ်သော သုမနဒေဝိကိုမြင်လျှင်။ ။ကာသု ဝိဇ္ဇ္ဇ္

ကာနှု၊အဘယ်သူနည်း။ ဒေပတာ၊စတုမဟာရာဇ်နတ်သို့းသည်တည်း။ အသိနှု၊ ဖြစ်သလော။ ဂန္ဓဗ္ဗို၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သို့းသည်တည်း။ အသိနှု ဖြစ်သလော။ တံ၊ သင့်ကို။ မာနှုသိ၊ လူမိန်းမဟူ၍။ နမညာမိ၊ ငါမအောက်မေ့။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဥဂ္ဂသေနမင်းကြီး မေးသည်ရှိသော်။ ။နမ္မိဒေဝိ နဂန္ဓဗ္ဗို၊ မဟာရာဇနမာနုသိ။ နာဂကညာမ္မိဘဒ္ဒန္တေ၊ အတ္ထေနမ္မိဇာတာ ဂတာ။ ။မဟာရာဇ၊ဖြတ်သောမင်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒေဝိ၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်သို့းသည်လည်း။နအမ္မိ၊မဂြစ်။ ဂန္ဓဗ္ဗို၊ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သို့းသည်လည်း။ နအမ္မိ၊မဖြစ်။ မာနုသိ၊လူမိန်းမသည်လည်း။ နအမ္မိ၊မဖြစ်။ ဘဒန္တေ၊ ရှင်မင်းကြီး။ နာဂကညာ၊နဂါးမသည်။ အမ္မိ၊ဖြစ်၏။ အတ္ထေန၊အကြောင်းကြောင့်။ ဇာဓ၊ဤအရပ်သို့။ အာဂတာ၊ လာသည်။ အမ္မိ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်ဖြေ၍၊ စမ္မေယျနဂါးမင်း၏ အဖြစ်ကို ဆို၍။ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို မင်းကြီးကြားလျှင်။နဂါးမင်းကိုလွတ်စေခြင်း။နဂါးမင်းလွတ်လျှင် မိဘရှားနှင့်တကွ လူ၏အယောင်အဆင်းဖြင့် မင်းကြီး ရှေ့၌ရပ်၍ သူကျေးဇူးကိုသိသဖြင့် နဂါးပြည်သို့လိုက်စိမ့်သော်ငှါ မင်းကြီးကိုတောင်းပန်ခြင်း။နဂါးမင်းတောင်းပန်သည်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့် စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ နဂါးပြည်သို့ လိုက်ခြင်း။ နဂါးပြည်၌ ဘုံဗိမာန်အစရှိသည်ကိုဖြင်လျှင် ထိုသို့သောဘုံဗိမာန်ကိုစွန့်၍ သီတင်းသုံးကြောင်းကို မင်းကြီး မမေး၍၊ ဘုရားလောင်း ဖြေခြင်း။ ဘုရားလောင်းစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးသံဝေဂရ၍၊ လူ့ပြည်သို့ တဘန်ပြန်စေခြင်း။မင်းခစားသော ပရိသတ်တို့အား။ ဘုရားလောင်း အလို့အတိုင်းပေးသောရတနာကို အသို့အတိုင်းဆောင်ခဲ့သဖြင့်။ထိုကစ၍ ဇမ္ဗူ။ဒီပါကျွန်းဌ ရတစနာ ခုနစ်ပါးမျှားခြင်း။ ဤဝမ္မ ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူသော ဖြတ်စွာဘုရားသည်။ ထိုရောအခါ၌ ဖြွဲသမားသည် ယခုအခါ၌ ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ သုမနဒေဝိသည် ရာဟုလာမယ်တော် ဖြစ်လာ၏။ ဥဂ္ဂသေနမင်းသည် သာရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။ စမ္မေယျနဂါးမင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းအဋ္ဌ၊ပဉ္စမိရှိသော စမ္မေယျနာဂရာဇဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

တို့ဘုရားလောင်းသည် မဂဓတိုင်းဌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို အစိုးရသောမင်းကြီးသားဖြစ်၍။ ဒုပေါဒနဟူသော အမည်ကိုရ၍ အရွယ်သို့ရောက်၍၊ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အလုံးစုံသော အတတ်ကို တတ်၍ ပြန်

လျှင်။ခမည်းတော် နှစ်သက်သဖြင့် အဘိသိက်သွန်း၍။ မင်းကြီးကား ရသော့ ရဟန်းပြု၍ မင်းဥယျာဉ်၌ နေသည်ကို သားတော်သည် တနေ့ သုံးကြိမ်ဆည်းကပ်သဖြင့်။ ပြန့်ပြောသော လာဘ်အဆွေအရွေကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကိုမရ၍ သားတော်ကို မသိစေဘဲ မဂဓတိုင်းကို လွှန်၍။ မဟိံသကတိုင်း၌ သခိပါလအိုင်မှ ထွက်သော ကဏ္ဏဝေဏ္ဏာမြစ်ကွေ့၌ စန္ဒကတောင်ယံ၌ နေ၍ ကသိုဏ်း ပရိကံပြုလျှင်။ ဈာန်သမာပတ် ရသဖြင့်။ သခိပါလ နဂါးမင်း ဆည်းကပ်သည် ဖြစ်သော်။ သားတော် မဂဓမင်းကြီးသည် ခမည်းတော်ကို စူးစမ်းရှာဖွေ၍တွေ့လျှင်။မျှားစွာသော စစ်သည် အခြံအရံနှင့်တကွ ဂူးမြင်မည်လာရာတွင်။ သခိပါလ နဂါးမင်း ဆည်းကပ်သည်ကို မြင်၍။ အဘယ် မင်းနည်းဟု ခမည်းတော်ကိုမေးသော်။ သခိပါလနဂါးမင်းအဖြစ်ကို ခမည်းတော်ဆိုလျှင်။ နဂါးစည်းစိမ်၌ တပ်မက်မောသဖြင့်။ ခမည်းတော်အား အမြဲသော ဆွမ်းပဿည်း ရလွယ်အံ့သော အကြောင်းကို စိုရင်၍ ပြည့်သို့ပြန်လျှင်။ အသူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် တောင့်တ၍။ အသက်အဆုံး ဆုံး၌ သခိပါလနဂါးမင်းဖြစ်လျှင်။ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဖြင့် စံပယ်သည်ရှိသော်။ နောက်၌ မသာသောနှလုံးရှိ၍ လူအဖြစ်ကို တောင့်တသဖြင့်။ နဂါးပြည်၌ ဥပုသ်သီတင်းသုံး၍ နဂါးမငယ်တို့၏ နှောင့်ယှက်ခြင်းကြောင့်၊ သီလပျက်ဘန်မျှားလျှင်။ ကဏ္ဏဝေဏ္ဏာမြစ်၏ အနီး၌။ ခဲ့ဂိုး ကွေ့တို့၏ နှစ်ဘက်ကြား၌ တောင်ပို့ဆိပ်တွင် ငါ၏အသားအရေ အစရှိသည်ကိုအလိုရှိသူယူစေသတည်းဟု။ လှေပိန်းကောတစင်းရှိ၊ ဖြူစင်စွာကုံး၍ထားသော မုလေးကုံးကဲ့သို့သော အတ္တဘောကို ဘန်ဆင်း၍ ဥပုသ် ဆောက်တည်သည် ရှိသော်။ တကျိပ် ခြောက် ပေခန် သော ပစ္စန္တရာဇ်သားတို့သည်။ တံကျင်လက်စွဲကုန်လျက်။ သားငါးရှာစား၍ ဖွတ်ငယ်တခုမျှ မရသဖြင့် လက်ချည်းသက်သက် တောမှ ထွက်ကုန်ရာတွင် နဂါးမင်းကိုဖြင်လျှင် ပြေးအံ့စိုး၍။ ခွေလျက်နေစဉ်ပင် တံကျင်ဖြင့်ထိုး၍ အားနည်းအောင်ပြုပြီးမှ ယူအံ့ဟု တံကျင်လက်စွဲလျက် ချဉ်းကုန်သောသူတို့၏ ခြေသံကိုကြားလျှင်။ အခွေကြားမှ ခေါင်းဝေါ်၍ ကြည့်သည်ရှိသော်။ ထိုသူတို့သည် ငါ့ကို အစုတ်စုတ် အထွင်းထွင်း ထိုးကုန်ငြားသော်လည်း အမျက် မထွက် သဖြင့် မျက်စိဘွင့်၍ မကြည့် ပြီဟု ကိုယ်၏ ပင်ပန်းခြင်း၊ စိတ်၏ ပင်ပန်းခြင်းကို ခံရအံ့သည်မှ ကြောက်

သော စိုးရိမ်ခြင်းထင်။ သိလ ပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းသည် လွန်မင်းလှသောကြောင့်။ ဝိရိယာဓိဋ္ဌာန် မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်၍ ခေါင်းကို အခွေကြားသို့သွင်းလျှင်။အမြီးကို ရွတ်ရွတ်ငင်ရှား၍ မြေတွင် အလျားထားပြီးမှ။ ထက်လှစွာသော သစ်သား တံကျင်ဖြင့် ရှစ်တန့်ဘောက်၍အဆူးရှိသော ကြိမ်ဖြင့်သိပြီးသော်။ရှစ်ချောင်းသော ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်း၍ ခရီးမဋ္ဌသွားရာတွင်။ ဦးခေါင်း ဝဲ့လျှားကျ၍ မြေဋ္ဌ ထိသည်ကို။ တဘန်နှာခေါင်းတွင်းဋ္ဌ ဘောက်ပြန်၍၊ ကြိုးငယ်ဖြင့်သိပြီးလျှင်။ထမ်းပိုးစွန်းဋ္ဌဆွဲ၍ ထမ်းပြန်သည်ကို။ဝိဒေဟတိုင်း မိဓိလာပြည်မှ လှည်းငါးရာနှင့် ကုန်ပြုမည်လာသော အာဠာဝရသူကြွယ် ဖြင်လျှင်။ ဘမ်းယူဆောင်ကြဉ်းသော အကြောင်းကိုမေး၍။ စားစရာယူသည်ဟု ဆိုလျှင်။ အလွန်သနားစုံမက်ခြင်းဖြစ်၍။ အမောင်တို့၊ ဤဥစ္စာကိုယူ၍ နဂါးကို လွှတ်ပါလော့ဟု တောင်းပန်၍။ နွား၊ တယောက်တခု။ဖွေပဲ၊ တယောက် တလက်ဘက်။ အဝတ်အစား။ သားမယားတို့ကို အဝတ်တန်းဆာအသိုးသိုးပေး၍လွှတ်စေပြီးသော်။ဘုရားလောင်းကိုပို့လိုက်၍ ဘုရားလောင်း နဂါးပြည်သို့သွား၍ မျှားမဖြင့်လျှင်။ မျှားစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွလာ၍။ အာဠာဝရသူကြွယ်ကိုတောင်းပန်၍။ နဂါးပြည်သို့ ဆောင်ခဲ့ပြီးမှ။ သုံးရာသော နဂါးသိုင်းတို့နှင့်တကွ ကြိုးစွာသောစည်းစိမ်ကိုပေး၍တန်စလည်လျှင်။ ။အဓိစ္ဆလဒ္ဓံပရိဏာမဇာနေန၊ သယံကတံဥဒါဟုဒေဝေဟိ ဒိန္နံ။ ပုန္ဆာမိတံ နာဂရာ ဓေတာမတ္တံ၊ကထဏ္ဍာဂရမာသိဝိမာန သေဋ္ဌံ။ ။ဘောနာဂရာဇ၊ အိုနဂါးမင်း။ ဤဥစ္စာဝိမာနသေဋ္ဌံ၊ ဤမြတ်သော ဗိမာန်ကို။တောသာ၊နဂါးမင်းသည်။အဓိစ္စ၊အကြောင်းကင်းသဖြင့်တည်း။လဒ္ဓံ၊ရအပ်သလော။တောဝါ၊နဂါးမင်း၏။အတ္တာယ၊ အလိုငှါ။ ပရိဏာမဇံ၊ သူတထူးသည် ညွှတ်စေအပ်သဖြင့် ဖြစ်သလော။ သယံ၊နဂါးမင်းအလိုလိုတည်း။ ကတံ၊ ပြုအပ်သလော။ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား။ ဒေဝေဟိ၊ နတ်တို့သည်။ ဒိန္နံ။ ပေးအပ်သလော။ နာဂရာဇ၊နဂါးမင်း။တံ၊သင်နဂါးမင်းကို။ဇေတမတ္တံ၊ ဤအကြောင်းကို။ ပုန္ဆာမိ၊ မေးပါ၏။ ကတံ၊အဘယ့်ကြောင့်။ ဇာဒံဝိမာနသေဋ္ဌံ၊ ဤမြတ်သောဗိမာန်ကို။အဇ္ဈာဂရမာ၊ရတော်မူသည်။အသိ၊ဖြစ်သနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် မေးသည်ရှိသော်။ ။နာဓိစ္စလဒ္ဓံန ပရိဏာမဇံမေ၊ နသယံကတံ နပိဒေဝေဟိဒိန္နံ။ သကေဟိ ကမ္မေဟိ အပါပကေဟိ၊ ပုညေဟိ

မေလဒ္ဓမိဒံဝိမာနံ။ ။အာဠာဝရ၊အာဠာဝရ။ဣဒံဝိမာနသေဋ္ဌံ၊ဤမြတ်သော ဗိမာန်ကို။ အဓိစ္စ၊ အကြောင်းကင်းသဖြင့်။ မေမယာ၊ ငါသည်။ နလဋ္ဌံ၊ မရအပ်။ မေမမ၊ ငါ၏။ အတ္ထာယ၊ အလို၌။ နပရိဏာမဓံ၊ သူတပါးသည် ဥစ္စာတော်စေအပ်သဖြင့်မဖြစ်။ သယံ၊ အလိုလိုလည်း။ နကတံ၊ မပြု အပ်။ဒေဝေဟိ၊နတ်တို့သည်လည်း။နပိဒိန္နံ၊မပေးအပ်။ သကေဟိကမ္မေဟိ၊မိမိကံဖြစ်ကုန်သော။အပါပကေဟိ၊မယုတ်မာကုန်သော။ပုညေဟိ၊ ကောင်းမှုတို့ကြောင့်။ ဣဒံဝိမာနသေဋ္ဌံ၊မြတ်သောဗိမာန်ကို။ မေမယာ၊ ငါသည်။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဖြေလျှင်။ ဤသို့သော ဆုံဗိမာန် ဥယျာဉ်ရေကန်အစရှိသော မျှားမြတ်သော စည်းစိမ်ကိုရပြီး လျက်စွန့်၍။ အဘယ့်ကြောင့် ဥပုသ် သိတင်း ဆောက်တည်သနည်း ဟု မေး၍။လူပြည်သာစင်ကြယ်သော သူတို့၏နေရာ။လူပြည်၌သာ ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်၊ လူပြည်၌ဖြစ်၍ ဇာတိမရဏာတို့၏အဆုံးကိုပြုလိုသောကြောင့်။လူပြည်သို့သွား၍ ဥပုသ် သိတင်းသုံးခြင်းကိုပြုသည်ဟုဆိုလျှင်။အာဠာဝရ သူကြွယ်သည် သံဝေဂ ရ၍။ လူပြည်သို့တာဘန် ပို့ပြုနှစ်ခွဲသောဌါ တောင်းပန်သည် ရှိသော်။ အလုံးစုံသော အလိုကို ပေးတတ်သော ပတ္တမြား ရတနာကိုပေးသော်လည်း မှယူဘဲ ရဟန်း၏ ပရိက္ခရာကိုသာ တောင်း၍။ ဟိမဝန္တာတော၌ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၍။ ဗာရာဏသီ မင်းကြီး မြင်လျှင် ကြည်ညို သဒ္ဓါသဖြင့် ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍။ ရသေ့ ရဟန်း ပြုကြောင်းကို မေးသဖြင့်။ နဂါးမင်းကို လွတ်စေသည်မှစ၍ တောတွက်သည် တိုင်အောင် အလုံးစုံသော အကြောင်းကိုဆို၍။ ။ဒိဋ္ဌာမယာ . မာနုသကာဝိကာမာ၊ အသဿတာဝိပရိဏာမဓမ္မာ။အာဒိနဝံကာမဂုဏေဒိသွာ ၊သဒ္ဓါယဟံပဗ္ဗဇိတောမှိရာဇ။ ဒုမပ္ပုလာနေဝပတန္တိ မာဏဝါ၊ ဒဟာရာစဂုဒ္ဓါစသရီရဘေဒါ။ ဇတံပိဒိသွာ ပဗ္ဗဇိတောမှိ ရာဇ အပဏ္ဏကံသာမညမေဝ သေယျော။ ။ ရာဇ၊ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ အသဿတာ၊ မမြဲကုန်သော။ ဝိပရိဏာမဓမ္မာ၊ ဘောက် ပြန် တတ်သော သဘော ရှိကုန်သော။ မာနုသကာ၊ လူဖြစ်ကုန်သော။ ကာမာပိ၊ ကာမဂုဏ် တို့ကိုလည်း။ မယာ၊ငါသည်။ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်အပ်ကုန်ပြီ။ကာမဂုဏေသု၊ ကာမဂုဏ်တို့၌။ အာဒိနဝံ၊ အပြစ်ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ သဒ္ဓါယ၊ ယုံကြည်သဖြင့်။အဟံ၊ငါ

သည်။ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြုသည်။ အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်၏။ ရာဇမဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ ဒုမပ္ပလာနိ၊သစ်သီးတို့သည်။ ပတန္တိဇ္ဈဝ၊ ကျကုန် သကဲ့သို့။ ဒဟရာ၊ငယ်ကုန်သော။မာဏဝါစ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်ရင်း။ဝုဒ္ဓါ၊ကြီးကုန်သော။ မာဏဝါစ။ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်ရင်း။ သင်္ခါရဘေဒါ၊ ပျက်သောကိုယ်ရုံကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပတန္တိ၊ ကျကုန်၏။ ဇတေံပိ၊ဤအကြောင်းကိုလည်း။ နိသ္သာ၊မြင်သောကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြုသည်။အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်၏။မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်း။ အပတ္ထကံ၊ ချွတ်လွဲခြင်းမရှိသော။ သာမညမေဝ၊ ရဟန်းအဖြစ်သည်ဟျောင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ ရဟန်းပြုကြောင်းကို ပြန်လျှောင်။ မင်းကြီးလည်းသံဝေဂရ၍။အသ္သသိတင်းဆည်းပူးခြင်းကိုပြု၏။ အာဠာရရဿလည်း ဟိမဝန္တဒေသကိုပြန်၍။ လေးပါးသော ဖြတ်ဝိဟာရကိုပွားစေ၍။ ဖြတ်ဝှေ့ပြည့်သို့ဖြစ်လေ၏။ နဂါးမင်းလည်း အသက်ထက်ဆုံး သိတင်းသုံး၍ကံအားလျော်ဝံပတ်စွာဖြစ်လေ၏။ ။(ဤသခ်ပါလဇာတ်၌ ကိုယ်တော်ကို စွန့်ခြင်းဖြင့် ဒါနပါရမီကို ဖြည့်သည်မည်၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော အဆိပ်၏ တန်းခိုးနှင့်ပြည့်စုံလျက် အမျက်ဒေါသ မရှိသည်ဖြစ်၍ သီလ မပျက်သဖြင့် သီလပါရမီကိုဖြည့်သည်မည်၏။ နဂါးဘုံမှထွက်၍ ဥပုသ် သီတင်းဆောက်တည်ခြင်း တည်းဟူသော ရဟန်း တရားကိုပြုသဖြင့် နိက္ခမပါရမီကိုဖြည့်သည်မည်၏။ ဤအမှု ဤအမှုကို ပြုသော်သင့်၏။ ဤအမှုဤအမှုကိုပြုသော် မသင့်ဟူ၍ စိုရင် ခွဲခြမ်းခြင်းသည် ပညာပါရမီကိုဖြည့်သည်မည်၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော ညှဉ်းဆဲခြင်း၌ သည်းခံခြင်းကို အားထုတ်သဖြင့် ဝိရိယပါရမီကို ဖြည့်သည်မည်၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော ညှဉ်းဆဲကလူခြင်းကိုသည်းခံခြင်းဖြင့်ခန္တီပါရမီကို ဖြည့်သည်မည်၏။ မှန်စွာ ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် သစ္စာ ပါရမီကို ဖြည့်သည်မည်၏။ အထူးထူးအပြားပြား စိုရင်ငြားသော်လည်း ငါ၏သီလကို မပျက်ပြီဟု ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကိုဖြည့်သည်မည်၏။ အမျက်ဒေါသမရှိသောသနားခြင်းဖြင့် မေတ္တာပါရမီကို ဖြည့်သည်မည်၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲဝေဒနာကိုလျစ်လျူ။ ရှုခြင်းဖြင့် ဥပေက္ခာပါရမီကို ဖြည့်သည်မည်၏။ ဤသို့လျှင်၊ အယုတ်အလတ် အမြတ်အားဖြင့် ပါရမီအပြားသုံးဆယ်ကို တဇာတ်တည်း၌ရကောင်း၏။ ဤနည်းကိုမှီ၍ ထိုထိုသောဇာတ်တို့၌ ထိုက်သည့်အလျောံ

ထိုထိုသော ပါရဒိအ ပြား ကို ထုတ် အပ် ၏)။ ။ဤ ဝမ္မ ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ထိုရောအခါ ခမည်းတော်ရသော့သည် ယသုအခါဠ် ကသဟ ဖြစ်လာ၏။ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးသည် အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ အာဠာဝရ ရသော့သည် သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်လာ၏။ သခ်ပါလ နဂါးမင်း သည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းဆံတော်မူပေ၏။ဤသို့သော အခ္ခုပ္ပတ္တိ ရှိသော သခ်ပါလနာဂရာဇ ဇာတ်ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

တို့ဘုရားလောင်း ဒတ္တလုလင်သည်။ခမည်းတော် တရင်္ဂုနဂါးမင်း နှင့်တကွ၊သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကိုဖြင်လေလျှင်။လိုချင်တောင့်တသဖြင့် နဂါးပြည်၌ ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်စာည်သည် ရှိသော်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့် သီလ ပျက်ဘန် များ၍ ယမုနာဖြစ်နား ပညောင်ပင်၏ အနီး တောင်ပို့ထိပ်၌ လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံစွာ ဥပုသ် သီတင်း ဆောက်တည်သည်ကို။ နဂါးပြည်သို့ဆောင်၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ် ဖြင့် မွေးမြူဘူးသော ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးပြုသဖြင့်။ အလွန်တရာ ဆိုး ယုတ်မာသော နေ သာဒ ပုဏ္ဏား သည်။ ။ဂေပ္ပါသပိစုရသော၀၊ ဇသောကာယောပဒိသတိ။ ဝဒ္ဓိကဂ္ဂဂတော သေတိ၊ တံတွံ ဂဏ္ဍာဟိ ဖြာဟဋ္ဌကာ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့်ကုန်းချောစား၍ အလွမ်းပယ်ပုဏ္ဏား မြင်လျှင် နတ်၏ ဆေးဝါးမန္တရားဖြင့် အမြှီးကို ကိုင်ရှား၍၊ ခံတွင်းကို လက်နှင့်ဘွင့်၍ ဝါးသော ဆေးကို ထွေးခြင်း။ အမြှီးကို မြှောက်ခြင်း။ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး တဖြင့်တရှား လှုပ်ချောက်ချား၍ စားသောအစာ ကို အနှစ်စေခြင်း၊ မြေ၌အလျားထားပြီးသော် ခေါင်း အမြှီးလျှောက်၍ ဆိပ်ဆိပ်နှင်းခြင်း။ ခဝါသည် ယောက်ျား ပုဆိုး ဖွပ်သကဲ့သို့ အမြှီးကို ကိုင်၍ ဘယ်လွဲ ညာလွဲ ရိုက်ခြင်း။ ဖနှောင့်ဖြင့် ကျောက်၍ ပခုံးပဲထဲသို့ လက်နှင့်သွင်းခြင်းတို့ဖြင့် ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို ခံရငြားသော်လည်း။ သီလပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သောစိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် မျက်စိဘွင့်လှစ်၍ မကြည့်သဖြင့်။ အလွမ်းပယ် ပုဏ္ဏား အလို့အလျောက်ဖြစ်ခြင်း အစ ရှိသော အခ္ခုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာ ဆိုကြောင်းဖြစ်သော ဘူရိဒတ် ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် သီ လ ပျက် အံ့ သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းမည်၏ ဟူလိုသော်။ ။

၃၇။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည် သစ္စာဆွတ်ခဲ့သည်မှ
ကြောက်သဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြရာ။

သစ္စာဆွတ်ခဲ့သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းကိုကား။ ကပိလ တိုင်းခြံ ဥတ္တရပဉ္စာလပြည်ကို အစိုးရသော ပဉ္စာလရာဇ် မင်းကြီး၏ မိဘရား သားဘွားသည်ရှိသော်။ဘွားတိုင်းသောသားကို စားရသည့် ကိုယ်ဖြစ်ပါလို၏ဟု၊ ဆရာဘက်ဖြစ်သော ရန်သူ ဘီလူးမသည်။ မိဘရားဘွားဖြင်စဉ်စွတ်သောသားတစ်နှင့်တူသော မင်းသားကို ရွတ် ရွတ်ငင်၍ နှစ်ကြိမ်လုံး စားလေသောကြောင့်။ သုံးကြိမ် မြောက်၌ အစောင့်အရှောက်မြစွာစိုရင်လျက် ယူမြဲယူသည်ကို မိဘရားမြင်လျှင် သည်းစွာဟစ်ကြွေး၍။အစောင့်အရှောက်ထားသောလူတို့သည် လက် နက်စွဲလျက် လိုက်ကုန်သဖြင့် စားခွင့် မသာသောကြောင့် ပြန်ပေါက် ဖြင့်ချီ၍ပြေးထွက်ရာတွင်။အဓိဟူသောအမှတ်ဖြင့် သားမြတ်ကိုစွဲလျှင်။ သားကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းဖြစ်၍ မစားဘဲ။သုသန်သို့ဆောင်၍ ကျောက်ဂူခွဲ ထား၍ မွေးသဖြင့် အစဉ် အတိုင်း ကြီးလျှင်။ ကိုယ်ကို ကွယ်ခြင်းငှါ မတော်နိုင်သည်ကို ဘီလူးမဆေးဖြစ်ပေး၍ ဓဆေး၏အာနုဘော်ကြောင့် ကိုယ်ပျောက်လျှင်။ ဘီလူးမသားဟူသော အမှတ်ဖြင့် ဘီလူးမနှင့်အတူ တကွ လူသားစား၍နေ၏။ ဘီလူးမသည် ဝေဿဝဏနတ်မင်း၏ အမှူ ကို ရွက်ဆောင်မည် သွားရာတွင် မပြန်ဘဲသေသဖြင့်။ အခါတပါးခြံ မွေ့လျော်၍ ဆေးဖြစ်ပျောက်ခဲ့လျှင်။ ထင်ရှားသောကိုယ်နှင့် သုသာန်ခြံ လူသားစားသည်ကို တယောက်သောသူမြင်၍။ယခု ဘီလူးတယောက် သည် ထင်သောကိုယ်ဖြင့် သုသာန်ခြံ လူသားစား၏။ အစဉ် သဖြင့် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍စားလတ္တံ့။ဘမ်းပါစေသော် ကောင်းအံ့ဟု ပြည်သူတို့ မင်းရင်ပြင်ခြံကြွေးကြော်သဖြင့် ဘမ်းစေသည်ရှိသော်။လူအပေါင်းတို့ ကိုဘောက်၍ ကြောက်လန့် တကြား ပြေးလေပြီးလျှင်၊ လူ့ပြည်သို့ တဘန် မလာပြန်သည်ဖြစ်၍ ကျယ်သောတောအုပ်ခြံ ပညောင်ပင်ရင်း တခုတွင်နေမြဲပြု၍။ခရီးခြံသွားသောသူတို့ကို ဘမ်း၍စားခြင်း။လှည်းငါး ရာဖြင့် ကုန်ပြုမည်လာသောပုဏ္ဏားကိုဘမ်းရာတွင် သစ်ငုတ်စူး၍။ခုနစ် ရက်ပတ်လုံး အစာမစား၊ ပညောင်ပင်ရင်းခြံ အိပ်ခြင်းတို့ဖြင့်။မဟာ ပေါရိသာဒနှင့်တူသည်ဖြစ်၍။ဘီလူးမသားဖြစ်သော မင်းသားနောက်၊

လေးကြိမ်မြောက်ဘွားသော မင်းသားသည် ဘိလူးမဖြစ်သောရန်ကို အောင်သဖြင့် ဘွားသောကြောင့်၊ ဇယဒိသဟူသော အမည်ကိုရ၍ မင်းဖြစ်လျှင် သံဃာသတ်ခြင်းဌ လေ့လာသည်ဖြစ်၍၊ သုတနုဇာတ်၌ ဆိုသော နည်းဖြင့် တာဝေ၍ သားလိုက်ကြရာတွင်၊ မင်းကြီး တာမှ လွတ်သောသားကို သုံးယူဇနာတိုင်အောင်လိုက်၍၊အခဲထမ်း၍ပြန်သ ဖြင့် ပင်ပန်း၍၊ နောင်တော်စောင့်သော သစ်ပင်ရိပ်တွင် နားသည့်ကို၊ ထ၍သွားမည်ပြုသောအခါ၌၊ရပ်လော့၊ ငါ့အစာဖြစ်ပြီဟု လက်ကိုကိုင် ၍။ ။စိရသံဝတမေ ဥဒပါဒိအစ္စ၊ ဘက္ခောမဟာသတ္တမိဘတ္တ်ကာ လေ။ကုတောသိကောဝါသိတဒိဃီဗြို့။ဟိ၊အာစိက္ခဇာတိ ဝိဒိတောယ ထာသိ။ ။ဘော၊အချင်း။ အစ္စ၊ယနေ့။ မေ၊ငါ၏။သတ္တမိ၊ ခုနစ်ရက် ဖြေံသော။ဘတ္တကာလေ ထမင်းစားအံ့သောအခါ၌။မဟာ၊မျှားသော။ ဘက္ခော၊ အစာသည်။ ဥဒပါဒိ၊ထင်စွာဖြစ်၏။ စိရသံဝတာ၊ကြာမြင့်စွ တကား။ တွံ၊သင်သည်။ ကုတော၊ အတိအရပ်မှ။ အာဂဇတာ၊ လာ သည်။အာသိ၊ဖြစ်သနည်း။ကောဝ ါ၊ အသူသည်မူလည်း။ အာသိ၊ ဖြစ်သ နည်း။ ဣဃ၊ငါတို့က်တွန်း၏။တံ၊ထိုအကြောင်းကို။ဗြို့။ဟိ၊ ဆိုဘိလော့။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်ကြားသည်ရှိသော်။ ဇာတိ၊ ဇာတ်ကို။ဝိဒိ တော၊ သိအပ်သည်။ အာသိ၊ဖြစ်၏။ တထာ၊ထိုအခြင်းဖြင့်။ အာစိက္ခ၊ ကြားဘိလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့် မေးသည်ရှိသော် ကြောက်စွာတုန် လှုပ်လျက် သတိကိုဆောင်၍။ ။ပဠာလရာဇာမိဂံပဝိဋ္ဌော၊ ဇယဒိ သေနာမယဒိသုတောဇတေ။ စရာမိဂန္တာဒိဝနာဒိစာပံ၊ပသဒံဇ္ဈမံခါဒ မမဠ္ဍရဋ္ဌ။ ။ဘောယက္ခ၊အိုဘိလူး။ မိဂံ၊ သမင်တော်သို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ ဝင်သော။ဇယဒိသေနာမ၊ ဇယဒိသ်အမည်ရှိသော။ ပေါ်ပဠာလရာ ဇာ၊ အကြင်ပဠာလရာဇ်မင်းကြီးကို။ တေတာယာ၊သင်သည်။ ယာဒိသု တော၊အဉ်ကယ်၍ ကြားအပ်အံ့။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဂန္တာဒိန၊ တောင်ယံတို့သို့ဂင်း။ ဝနာဒိန၊တောတို့သို့ဂင်း။ စရ၊မိ၊ သွား၏။ပသဒံ၊ ပသဒအမည်ရှိသော။ ဇ္ဈမံ၊ဤသမင်ကို။ ခါဒ၊ စားလော့။ မမဠ္ဍ၊ ငါ့ကို လည်း။မဠ္ဍ၊လွှတ်ပါလော့။ ။မင်းကြီးစကားကိုကြား၍ စူဠပေါရိသာဒ လည်း။ ။သေနေဝ တွံပက္ခာသိသသမာနော၊ မမေသာဘက္ခောပသ ဒေါယံဝဒေသိ။ တံခါဠိယာန ပသဒံ ဇ္ဈာညံ ခါဒိသံ ပန္ထာနဝိလာပ ကာလော။ ။မဟာရာဇ၊ ရှင်မင်းကြီး။ တွံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။သေ

နေဝ၊ငါ့ဥစ္စာဖြင့်လျှင်။သဿမာနော၊ ညှဉ်းဆဲထိသည်ဖြစ်၍။ ပဏာသိ၊ ဗလွယ်ဘိ၏။ယံ၊အကြင်ပသဒမည်သောသားကို။ ဝဒေသိ၊ဆို၏။ ဧသ ပသဒေါ၊ ထိုပသဒအမည်ရှိသော သားသည်။ မမ၊ ငါ၏။ ဘက္ခော၊ အစာတည်း။တံ၊ ရှင်မင်းကြီးကို။ပဋိမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ခါဒိယာန၊ စားဦး၍။ ဇီဃဉ္စံ၊ မွတ်သိပ်ခြင်းမပြေသည်ဖြစ်၍။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ ပသဒံ၊ပသဒ အမည်ရှိသောသားကို။ ခါဒိဿံ၊ ခဲအံ့။မဟာရာဇ၊ ရှင်မင်းကြီး။ အယံ ကာလော၊ ဤအခါသည်။ နဝိလာပကာလော၊ဖြည်တမ်းအံ့သောအခါ မဟုတ်။ ။စူဠပေါရိသာဒစကားကို ကြားလျှင် ဇယဒိသမင်းကြီး လည်း မဟာပေါရိသာဒဇာတ်၌ လာသော နည်းဖြင့်၊ မင်းကြီး သား သတ်မည်ထွက်ရာတွင်။ တက္ကသိလ်ပြည်မှ နန္ဒပုဏ္ဏားသည် သတာ ရဟဂါထာကို ဟောမည်လာသည်နှင့်ကြို၍ ပြန်မှ နာအံ့ဟုဆိုသော အဆုံးအဖြတ်ကို အောက်မေ့၍ သစ္စာ ချုတ်အံ့သည်မှ ကြောက်သော ကြောင့် စိုးရိမ်သဖြင့်။ ။နစ္ထိမောက္ခောမမနိက္ကယော၊ ဂစ္ဆံဝါနပစ္ဆာ ဂမနာယပဒေဿု။ တံသက်ံ၊ဖြာဟဉ္စာသမ္ပဒါယ၊ သစ္စာနုရက္ခီပုနရာဝ ဇိသံ။ ။ဘောယာဂ္ဂ၊ ဒိုဘိလူး။ မမ၊ငါအား။နိက္ကယော၊ဗလွယ်ခြင်း ဝယ်ခြင်းဖြင့်။မေက္ခော၊ လွတ်ခြင်းသည်။ နစအတ္ထိ၊မရှိအံ့။ ဇဝံ၊ ဤသို့ လွတ်ခြင်းမရှိသည်။သတိ၊ရှိသော်။ဂစ္ဆံဝါန၊ သွားဦး၍။ပဒ္ဓေ၊နံနက်အခါ၌။ပစ္ဆာဂမနာယ၊ တဘန်လာပြန်ခြင်းငှါ။ ပဋိညံ၊ဝန်ခံခြင်းကို။ဂဏ္ဟ။ ယူလော့။တံသက်ံ၊ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ဖြာဟဉ္စာသမ္ပဒါယ၊ ပုဏ္ဏား အားပြည့်စုံစေဦး၍။သစ္စာနုယာဇ်၊စောင့်သောသစ္စာရှိသော ငါသည်။ ပုနရာဝဇိသံ၊ တဘန်လာပြန်ပါအံ့။ ။မင်းကြီးစကားကိုကြားလျှင် စူဠပေါရိယပဒလည်း ထိုအကြောင်းကို မေးလိုသောကြောင့်။ ။ ကိံကမ္မဇာတံ အနုတပ္ပသိတ္ထံ၊ ပတ္တံသမိပံ မရဏာသရာဇ။ အာစိက္ခ မေတံ အပိသက္ကုဏောမု၊ အနုဇာနိတုံ အာဂမနာယ ပဏ္ဍေ။ ။ ဒေဝ၊ ရှင်မင်းကြီး။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ မရဏာသ၊ သေခြင်း၏။ သမိပံ၊အနီးသို့။ ပတ္တံ၊ ရောက်ပြီးလျက်။ ကိံကမ္မဇာတံ၊ အဘယ်မည် သောအမှုကို။ အနုတပ္ပသိ၊ စိုးရိမ်သနည်း။ ရာဇ၊မင်းကြီး။ ဇတံ၊ ဤအ ကြောင်းကို။မေ၊ငါ့အား။အာစိက္ခ၊ ကြားဘို့လော့။ တံကာရဏာ၊ထိုအ ကြောင်းကို။ သုတ္ဝာ၊ကြား၍။ ပဏ္ဍေ၊ နံနက်အခါ၌။ အာဂမနာယ၊ လာခြင်းကို။ အနုဇာနိတုံ၊ ခွင့်ပြုခြင်းငှါ။အပိသက္ကုဏောမု၊ငါတော်နိုင်

ငြားအံ့လည်း မသိ။ ။စူဠပေါရိသာဒ စကားကို ကြား၍ ဇယဒိသ မင်းကြီးလည်း စိုးရိမ်ခြင်းကို ပြန်လိုသောကြောင့်။ ။ကတာမယာ ဗြာဟ္မဏာသဓနသာ၊ တံသက်ံရံပါဠိမဂ္ဂံနမတ္တိံ။ တံသက်ံရံဗြာဟ္မဏာ သမ္မဒါယ၊ သစ္စာနုရက္ခီပုနရာဝဇိသံ။ ။ယာဘ္ဝ၊ ဘီလူးမင်း။မယာ၊ ငါ သည်။ ဗြာဟ္မဏာသ၊ ပုဏ္ဏားအား။ ဓနသာ၊ တရားနာ၍ ဥဿာပေးအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ကတာ၊ပြုအပ်၏။ ပါဠိမဂ္ဂံ၊မှန်အပ်သော။တံသက်ံရံ၊ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်။ နမတ္တိံ၊မလွတ်။ တံသက်ံရံ၊ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ဗြာဟ္မဏာသမ္မဒါယ၊ ပုဏ္ဏားအား ပြည့်စုံစေသဖြင့်။ သစ္စာနုရက္ခီ၊သစ္စာ စောင့်သည်ဖြစ်၍။ ပုနရာဝဇိသံ၊ တဘန် လာပြန်ပါအံ့။ ။ဤဂါထာ ဖြင့် စိုးရိမ်ကြောင်းကိုပြန်၍ မင်းကြီး တောင်းပန်သည် ရှိသော်၊ စူဠ ပေါရိသာဒလည်း ခွင့်ပေးလိုသောကြောင့်။ ။ယာဘ္ဝတကတာဗြာဟ္မဏာသဓနသာ၊ တံသက်ံ ပါဠိမဂ္ဂံနမတ္တိံ။ တံသက်ံရံ ဗြာဟ္မဏာ သမ္မဒါယ၊သစ္စာနုရက္ခီပုနရာဝဇိသူ။ ။ဒေဝ၊ရှင်မင်းကြီး။ ဗြာဟ္မဏာသ၊ ပုဏ္ဏားအား။ ယာဝနသ၊ အကြင်တရားနာ၍ ဥဿာပေးအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ကတာ၊ပြုအံ့။ ပါဠိမဂ္ဂံ၊စွပ်အပ်သော။ တံသက်ံရံ၊ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်။ နမတ္တိံ၊မလွတ်။ တံသက်ံရံ၊ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ဗြာဟ္မဏာသမ္မဒါယ၊ ပုဏ္ဏားအား ပြည့်စုံစေသဖြင့်။ သစ္စာနုရက္ခီ၊ စောင့်သော သစ္စာရှိသည်ဖြစ်၍။ပုနရာဝဇိသူ၊တဘန်လာပြန်ပါလတ္တံ့။ ။ဤဂါထာ ဖြင့် အဆုံးအဖြတ်ကို ဆို၍ မင်းကြီးကို လွှတ်လိုက်၏။ မင်းကြီးလည်း ရှိသို့ရောက်လျှင် မဟာသုတသောမမင်းကြီးကဲ့သို့ တရားနာ၍။ပုဏ္ဏား အား ပူဇော်သက္ကာရပြု၍။ အသီနသတ္တု၊ အမည် ရှိသော သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းကိုခေါ်၍။။အဇ္ဇေဝရဇ္ဇံအာဘိသေစယာသူ ဝမ္မဓုရေသေ ပရေသုစာပိ။အမ္မကာရောစတေမာဟုရဋ္ဌေဂန္ဆာမဟံ ပေါရိသာဒ သုပန္တေ။ ။တာတ၊ချစ်သား။အဇ္ဇေဝ၊ယာနေ့လျှင်။တော်သင် ချစ်သား အား။ရဇ္ဇံ၊မင်းအဖြစ်ကို။ဒဠ္ဟံ၊ငါပေး၏။ အာဘိသေစယာသူ၊ အဘိသိက် သွန်းလော့။ သေသပရေသုစာပိ ကြွင်းသော တိုင်းနိုင်ငံသူအပေါင်းတို့ ၌လည်း။ ဝမ္မံ၊တရားကို။ စရေ၊ကျင့်လော့။ တော်၊ချစ်သားအား။ ရဇ္ဇေ၊ တိုင်း နိုင်ငံ၌။ အဝမ္မကာရောစ၊ မတရားသော အကျင့် သည်လည်း။ မာအဟု၊မဖြစ်စေလင့်။အဟံ ငါသည်။ပေါရိသာဒသာ၊လူသားစား၏။ ဥပန္တေ၊အထံသို့။ဂန္ဆာမိ၊သွားအံ့။ ။ဤဂါထာဖြင့်ဆုံးမသည်ရှိသော်။

ခမည်းတော်ဆိုသော အကြောင်းကို သားတော်မေး၍။ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို သားတော်ကြားလျှင်။ ခမည်းတော်ကိုယ်စား ဘိလူး အထံသို့ သွားအံ့ဟု ဆိုသည်ကို။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ နှမတော်၊ မြောက် သားတော် အစရှိသော သူတို့သည် အထူးထူး အပြားပြား တောင်းပန်ငြားသော်လည်း ခမည်းတော် ကျေးဇူးကို အာသက်နှင့် ဆပ်လိုသောကြောင့် မဖြစ်နိုင်၍။ သားတော် အစွမ်းသတ္တိကို ခမည်းတော် ယုံကြည်သဖြင့် ခွင့်ပြုလျှင်။ ခမည်းတော်၊မယ်တော် အစရှိသော သူတို့ ဝိုလိုက်သည်ဖြစ်၍။မဟာသုတသောမမင်းကြီးကဲ့သို့တယောက်အာဆီး တည်းသွားသည်ကို။ မင်းတို့မည်သည် ပရိယာယ်ဝေဝုစ်များ၏။ အသို့ ဖြစ်လတ္တံ့လည်းမသိဟု သစ်ပင်ထက်သို့ တက်၍ မြော်လင့်သော စူဠ ပေါရိသာဒဖြင်လျှင်။ အဘကိုယ်စား သားလာသည်ဖြစ်မည်။ ငါ့အား ဘေးမရှိပြီဟုသစ်ပင်မှသက်၍နောက်ပေး၍နေသည်ကို။ဘုရားလောင်း ချဉ်း၍ ရှေ့ခံရပ်လျှင်၊ လာကြောင်းကို မေး၍။ ခမည်းတော် ကိုယ်စား လာသော အကြောင်းကို ဆို၍။ စားစိမ့် သောဌါ တိုက်တွန်းသည်ကို မကြောက်မ,ရွံ့ မထိတ်မလန့်သောအကြောင်းကိုမေး၍။အမိအဘတို့၏ အမှုကိစ္စ၌ အသက်ကို စွန့်ရသောကြောင့် သုဂတိသို့ လားအံ့သော အကြောင်း အစရှိသော များစွာသောမကြောက်မ,ရွံ့ကြောင်းကို ဆို၍ စားစိမ့်သောဌါ တိုက်တွန်းပြန်သည်ရှိသော်။ဤသူအသားကို ငါစား၍ မသင့်။ဥပါယ်ဘာမျဉ်ဖြင့် ပြေးလေစေအံ့ဟုကြံ၍။ငါ့ကို စားစေထိုသော် ထင်းရှာ၍မီးမွေး၍မီး ကျီးစုဖြစ်အောင်ပြု။အခိုးအသုံမရှိသောမီး ကျီးစု ၌ကျက်သောအရသာကို ငါစားအံ့ဟုဆိုလျှင် ထိုသူဆိုတိုင်းပြု၍။ထိုသူ့ အနီးသို့ကပ်၍ စားစိမ့်သောဌါ တိုက်တွန်းသော ဘုရားလောင်းကို။ ဤမင်းသားသည် ပုရိသသိဟာ၊ပုရိသအာဇာနည်ဖြစ်၍ သေအံ့သော ဘေးမှမကြောက်။ ဤမျှသောကာလပတ်လုံး ဤမင်းသားကဲ့သို့သော သူကို မမြင်စဘူးဟု၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ အဘန်ဘလဲလဲ ကြည့်သည်ကို။ အဘ သံ့ကြောင့် ငါ့ကို အဘန်တလဲလဲ ကြည့်သနည်း၊ သင်ဆိုတိုင်း မီးကျီးစုဖြစ်အောင် ငါပြုပြီ စားတော့လောဟု ဆိုသည် ရှိသော်။မင်းသား၊တရားဒွါတည်သောမှန်သောစကားကိုဆိုသော့ရှိသော မင်းသားသို့သောသူကို အသူစားပိမ့်မည်နည်း။အကြင်သူသည် စား၏။ ထိုသူ၏ ဦးထိပ်သည် ခုနစ်စိတ် ကွဲရာ၏။ ငါ မစားဟု ဆိုသည်ကို။ ထို

သို့လျက်အဘယ့်ကြောင့် မိုးထည့်ဆိုသနည်းဟု မေး၍။ မင်းသားကို စူးစမ်းလိုသောကြောင့်ဟု ဆိုသည်ကို၊ သင်ငါ့အား ဤကိုယ်အဖြစ်၌ အဘယ်မှာစူးစမ်းနိုင်အံ့နည်း။သိကြားကိုလျက်လည်းတိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်သောငါသည်။စူးစမ်းဖို့သောဌာနမပေးသဖြင့်၊သိကြားဆိုတိုင်း မိုးပုံကြိုး၌ ငါ့အသက်ကိုစွန့်၍ ဆင်းသောကြောင့်။ ငါ့ဂုဏ်နှင့်လျော်ပတ်စွာ တောင်၏အဆီကိုညှစ်၍ လှဉ်ယာန်ရုပ်ရေးသဖြင့် ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်သော ပြာဋိဟာဖြစ်၍၊ လမင်းလည်း သဘိဟူသော အမည်ကို ရသေး၏ဟု။သင်ငါ့အား အတိမ္မာစူးစမ်းနိုင်အံ့နည်းဟု ဆိုမှ ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍၊ ရာဟုခံတွင်းမှလွတ်သော လမင်းကဲ့သို့။ ဆွတောင်မျိုးတောင်အပေါင်းကို ဖွင့်စေလျက်၊ ငါ့လက်မှ လွတ်သည်ဖြစ်၍ သွားတော်မူလော့ဟု ခွင့်ပေးလျှင်။ ရှေးနည်းဖြင့်ဆုံးမ၍ ငါးပါးသောသိလ၌တည်စေ၍၊ဤသူဘီလူးစင်စစ် ဟုတ်သလော၊မဟုတ်သလောဟု စူးစမ်းသည်ရှိသော်၊ ဘီလူးတို့မည်သည် မျက်စိနီ၏။ မျက်စိ မမှိတ်၊ အရိပ်မထွက်၊ မကြောက်မ၊ ရွံ့။ ဤသူ ဘီလူးဟုတ်မည်မထင်၊ငါ့ခမည်းတော်၏ နောင်တော်သုံးပါးကိုဘီးလူမယူ၍ စားလေသောဟူ၏။ထိုသုံးပါးတို့တွင် နှစ်ယောက်ကိုစား၍ တယောက်ကိုမူကား သား၏ချစ်ခြင်းဖြင့် မွေးသည်ဖြစ်ရာ၏ဟုကြံ၍၊ သင်ဘီလူးမဟုတ်၊ ငါ့ခမည်းတော်၏ နောင်တော်တည်း။ ငါနှင့်အတူသွား၍ မင်းပြုပါလော့ဟု ဆိုသည်ကို။ ငါလူမဟုတ်ဟု ငြင်းသောကြောင့်၊ ဤအရပ်၌ ယုံကြည်ထိုက်သသူရှိ၏လောဟုမေး၍။ ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့ရှိ၏ဟု ဆိုလျှင်။စူဠပေါရိသာဒကို ရသေ့အထံသို့ဆောင်၍ လာသည်ကို ရသေ့မြင်လျှင်ပင် အသိုနည်း။ သားဘကြီး အဘယ်အတို့ငှါ လှည့်ပတ်သနည်းဟုမေးလင့်၍။ ထိုသူတို့၏သားဘကြီးဖြစ်ကိုဆို၍၊ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြန်မှ ယုံကြည်သဖြင့် ရှိသို့လိုက်စိမ့်သောငှါ တောင်းပန်သည်ကို၊ ချမ်းသာသာ သွားလော့။ ငါကား တခဲ့သောကိုယ် အဖြစ်၌ နှစ်ထွေဖြစ်ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် မင်းအဖြစ်ကိုအလိုမရှိပြီ၊ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တောင်ခြေနေတော့အံ့ဟု ရသေ့အထံ၌ ရဟန်းပြုလျှင်၊ ရသေ့နှစ်ပါးကို ဝိုးဆိုး၍ ပြန်လေသော မင်းသားကို ဘက်လဲတကင်း ကြိုဆိုခြင်းပြု၍ ရှိသို့ရောက်လျှင်။အလုံးစုံသော အကြောင်းကိုပြန်၍။ ဘကြီးတော်အဖြစ်ကိုဆို၍။ များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွ ခမည်းတော်ကိုခေါ်ခဲ့၍ တောင်းပန် သော်လည်း

မပြုနိုလိမ့မ်။သခိမ်းနှင့်မနိုးမဖေးသောအရပ်၌ တောင်ကျရေကိုတဘက်ဆည်ကန်ပြု၍။ ကြွယ်ဝများမြောင်သော အမျိုးတထောင်တို့ကို ရွှာထောင်စေ၍၊ ပဉ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးစေခြင်း။ ထိုရွာသည် စူဠကမ္မာသဓမ္မနိုဂုံးဟူသော အမည်ကိုရခြင်း။ ထိုရောအခါ စူဠပေါရိသာဒသည် ယခုအခါ၌ အဂ်္ဂလိမာလဖြစ်လာ၏။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် မြတ်သောမင်းမျိုးဖြစ်လာကုန်၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခုရဿသည် သာဂရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။နှစ်မတော်သည် ဥပ္ပလဝဏ်ဖြစ်လာ၏။မိဘုရားသည် ရာဟုလာမယ်တော် ဖြစ်လာ၏။အလိနသတ္တ၊ မင်းသားသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟုဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌ၊ပဉ္စမိရှိသောဇယဒိသဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ရာမမင်းသား တရားစကားကိုကြားလျှင်။ သိတာ၊လက္ခဏ၊ဘီတရအစရှိသော အလုံးစုံသော သူတို့သည် စိုးရိမ်သောက ကင်းကုန်ကြသဖြင့်။ ဘတရမင်းသားသည် ရာမမင်းသားကို မင်းပြု စိမ့်သောဌါတောင်းပန်သည်ရှိသော်။ လက္ခဏသိတာတို့ကိုယူ၍ မောင်သွားတော့ဟု ဆိုသည်ကို၊ ရှင်မင်းကြီးကား အသို့နည်းဟုမေး၍။ ခမည်းတော်တဆဲ့နှစ်နှစ်လွန်မှလာ၍မင်းပြုဟု ငါ့ကိုဆိုတော်မူသည်။ ယခုငါမင်းပြုချေသော် ခမည်းတော် အာဏာကို လွန်သည်မည်ခဲ့ရာ၏ဟု ခမည်းတော်ကိုဝန်ခံသော သဘောရွတ်အံ့သည်မှကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် သုံးနှစ်နေဦး၍ ငါလာအံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ဤသုံးနှစ်တွင်းဌ အသူမင်းပြုမည်နည်းဟုမေး၍ မောင်တို့ ပြုလေကုန်ဟု ဆိုသည်ကို၊ အကျွန်ုပ်တို့မပြုဝံ့ပလေဟုဆိုလျှင်။ ငါ့ခြေနင်းကိုမင်းပြုစေ ဟုခြေနင်းကိုလွှတ်၍ပေးလိုက်သဖြင့်။ ဘုရားလောင်းကို ရိုသေစွာရှိခိုး၍ ပြန်ကုန်ပြီးသော်။ ခြေနင်းကို မင်းပြုစေသဖြင့် ရာဇပလ္လင်ဌဝေး၍၊ ပလ္လင်အောက်ဌနေလျက် တရားဆုံးဖြတ်ကုန်သည် ရှိသော်။ အမှုနှိုးဆုံးဖြတ်သောအခါ၊ဌ ငြိမ်သည်စွာ ပြကတော့အတိုင်းနေ၍၊လွှတ် ယွင်းသောအခါဌ ခြေနင်းနှစ်ခုသည်အချင်းချင်းခွပ်ကြလျှင်။ မမှန်သေးဟု အသစ်ဆုံးဖြတ်ပြန်၍။ မှန်သော အခါမှ ပြကတော့အတိုင်း ငြိမ်သက်စွာနေသဖြင့်။ သုံးနှစ်ပတ်လုံး ခြေနင်းမင်းပြု၍။ သုံးနှစ်လွန်မှဘုရားလောင်း ဟိမဝန္တာမှသက်ခဲ့၍ ဥယျာဉ်တွင်နေလျက်။ သိတာဒေဝီကိုမိဘုရားမြွောက်၍ ဥယျာဉ်ဌ အဘိသိက်သွန်းပြီးမှ၊ ကြီးစွာသော သဘင်ဖြင့် မြတ်သောရထားစီး၍ မြို့တွင်းသို့ဝင်၍

လက်ျာရစ်လှည့်၍။သူနန္ဒာအမည်ရှိသော ပြာသာဒ်မသို့ တက်၍၊တရား နှင့်ညီစွာမင်းပြု၍ အသက်၏အဆုံးဌ နတ်ပြည်ဆုကို ပြည့်သဖြင့် ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီ။ ။ဒသဝဿသဟာဿာနိ၊ သဋ္ဌိဝဿသတာနိစ။ ကမ္မ၊ ဂိဝေါမဟာဗာဟု၊ ရာမောရဇ္ဇမကာရယိ။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတောတတိယကာလေ၊ ထိုအခါ၌။ ဒသဝဿသဟဿာနိ၊ အနှစ် တသောင်းတို့ပတ်လုံးငင်း။ သဋ္ဌိဝဿသတာနိစ၊အနှစ်ခြောက်ထောင် တို့ပတ်လုံးငင်း။ကမ္မ၊ဂိဝေါ၊ဖွေမရိုးစည်နှင့်တူသော လည်တော်လည်း ရှိထသော။မဟာဗာဟု ကြီးမြတ်သောဘုန်းလက်ရုံးရှိထသော။ရာမော၊ ရာမမင်းသည်။ရဇ္ဇံ၊မင်းအဖြစ်ကို။အကာရယိ၊ပြု၏။ ။ဤမမ္မဒေသနာ တော်ကိုဖြစ်စေခြင်း။ ထိုရောအခါ ဒဿရထ မင်းကြီးသည် ပယဂအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ မယ်တော်သည် မယ် တော် မာ ယာ မိဘုရားဖြစ်လာ၏။ နှမတော် သိတာဒေဝီသည် ရာဟုလာ မယ်တော် ဖြစ်လာ၏။ဘတရသည်အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။လက္ခဏသည် သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်လာ၏။ ကြင်းသောပရိသတ်တို့သည် ဂါဘုရားပရိသတ် ဖြစ်လာ၏။ ရာမပဏ္ဍိတသည် ဂါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အစ္ဆေ၊ပုတ္တိရှိသော ရာမဇာတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဖြင့်ရင်း သိအပ်၏။ ။ ဤသည်လျှင် သစ္စာခွဲတ်ခဲ့သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်း မည်၏ ဟူလိုသော်။ ။

၃၈။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည် အဓိဋ္ဌာန်ပျက်ခဲ့သည်မှ ကြောက်သဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြုရာ။

အဓိဋ္ဌာန်ပျက်ခဲ့သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းကိုကား။ ဗာရာဏသိပြည်သည်။ ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်၌ကား သုရုဇ္ဇန။ စူဠသုတသောမ ဇာတ်၌ကား သုဒဿန။သောဏနန္ဒဇာတ်၌ကား ပြဟ္မဝဇ္ဈန။ခန္ဓဟာလ ဇာတ်၌ကား ပုပ္ဖဝတီ၊ယုဓဉ္စယဇာတ်၌ကား ရဇ္ဇနဂရဟူသော အမည် ကိုရသဖြင့် ရံခါရံခါ ပြားသောအမည်ရှိ၏။ထိုကြောင့် ရှေးသူပေါင်း တို့သည်။ သုရုဇ္ဇန။ စသည် ငါးပါး။ မည်ပြားရှေးခါ။ ထံင်ရှားစွာသား။ ဗာရာဏသိ။ ပုရိဝရ။ ရွှေပြည်မ၌ဟု ဆိုကုန်၏။ ။ဤဗာရာဏသိ ပြည် သည် သုဒဿနဟု အမည်တွင်ခိုက်။ သုဒဿနပြည်ကို အစိုးရသော

ဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီး သား၊ တို့ဘုရား လောင်းသည်။ လ ပြည့် ဝန်း နှင့် တူသော အသရေရှိသော မျက်နှာ ရှိသောကြောင့်။ သောမဂ္ဂမာရ ဟူသော အမည်ကိုရ၍ ဆိုကြား လိမ္မာသော အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် အကြားအမြင် ဂုဏ်အင် ကျေးဇူးကို နှစ်သက်ခြင်း ရှိသည်၊ အကြားအမြင် ဂုဏ်အင် ကျေးဇူးကိုရှာသော နံသော အလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍။ သုတဒသာမဟူသော အမည်တွင်၍။ အရွယ်ရောက်လျှင် တက္ကသိုလ် ပြည်၌ အာစရိယသို့ကို သင်၍။ တက္ကသိုလ် ပြည်က ပြန်လျှင် ခမည်း တော်ထင်ရှားရှိစဉ် အဘိသိက် သွန်း၍ တရားနှင့် ညီစွာ မင်းပြုသည် ရှိသေ၏။နောက်ကာလ၌ သားသို့တို့ဖြင့်ပြန့်ပွား၍။ အိမ်ရာထောင်ခြင်း ၌မေ့လျော်သဖြင့်။သေမင်းတန်ခွန်ကိုမြင်လျှင် ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆောက် တည်၍။ ငါဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူရောက်လျှင် ငါ့ကိုကြားဟု ဆောင်ရွာသည် ကိုဆိုသောကြောင့်။ အဓွန့်ရှည်သော နောက်အဘို့၌ မင်းကြီးဆုံတိုင်း လျှောက်သည် ရှိသေ၏။ ဖွေးဖွေးညှပ်ဖြင့် နဖူတ်စေ့၌ လက်ဝါးပြင်တွင် တင်၍ကြည့်လျှင်။ငါ၏ကိုယ်သည် အိုခြင်းနှိပ်စက်ပြီဟု ဆံဖြူကိုကိုင်၍။ ပြာသာဒ်ထက်မှသက်၍ အမျှားခစားရာအရပ်၌ ရာဇပလ္လင်ထက်နေ၍ စစ်သူကြီး အမှူးရှိသော ရှစ်သောင်းသော အမတ်။ ပုရောဟိတ် အမှူး ရှိသော ခြောက်သောင်းသောပုဏ္ဏား။ပြည်သူဇနပုဒ်သူ အပေါင်းတို့ကို ခေါ်စေ၍။ ။အာမန္တယာမိနိဂမံ၊ မိတ္တာမစ္စပါရိသဇ္ဇေ။ သိရသို့ ပလိတံဇာတံ၊ ပဇ္ဇုဠ္ဆဒါနိုရောစာဟံ။ ။ဘောန္တော်အမတ္တာပေါ၊ အို အမတ်များတို့။နိဂမံစ၊ နိဂုံးဇနပုဒ်သူ အပေါင်းတို့ကို။ အာမန္တယာမိ၊ ဆိုပါ၏။မိတ္တာမစ္စေစ၊ခင်ပွန်းတို့ကိုလည်း။အာမန္တယာမိ၊ဆိုပါ၏။ပါရိ သဇ္ဇေစ ခြေရင်း၌အလုပ်အကျွေးတို့ကိုလည်း။အာမန္တယာမိ၊ဆိုပါ၏။ သိရသို့ ဦးခေါင်း၌။ ပလိတံ၊ဆံဖြူသည်။ ဇာတံ၊ရောက်ပြီ။ ဒါနိုဇ္ဇဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဇ္ဇုဠ္ဆံ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို။ ရောစိ၊ နှစ်သက် ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ရဟန်းပြုအံ့သော အကြောင်းကို ဆိုသည်ရှိသေ၏။ တယောဝံသောသူမှု ဖြစ်ခြင်းငှါ မဝံ့သဖြင့်၊ မယ်တော် မိဘုရားအထံသို့ သွား၍ အကြောင်းကိုဆိုလျှင်။မိဘုရားဆောစွာလာ၍ဖြစ်တာ၊းတောင်း ပန်သော်၎င်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး တောင်းပန်သော်၎င်း။ အမျိုး တူသော ခုနစ်ရာသော မိဘုရားငယ်တို့ခြေကိုဘက်၍ လူးလည်း တောင်း ပန်သော်၎င်း။ရင့်ပြီးသောပဋိသန္ဓေရှိသော စန္ဒာဒေဝီမိဘုရားသည် ပဋိ

သန္ဓေနှင့်တကွ ဖြစ်ပါလျက် ပစ်၍ ရဟန်းမပြုသောအခြောင်းကိုဆို၍ တောင်းပန်သော်ငင်း ခွင့်မရသဖြင့်။ မိဘရား ပြာသာဒ် ထက်သို့တက်၍ ငိုကြွေးသည်ကို သားတော်အကြီးမြင်၍ ငို ကြွေး ကြောင်း ကို မေး ၍ ကြားလျင် နှစ်ပ ါးစုံငိုကြွေးကြသည်ကဲ့ ခုနစ်နှစ်သာရှိသောသားတော် မြင်၍ မယ်တော်နောင်တော်တို့ ငိုကြွေးကြောင်းကိုမေး၍ ကြားလျင် မငိုကြွေးလင့်ကုန်။ ငါခမည်းတော်ကို ရဟန်းမပြုရအောင် မြစ်အုံ့ဟု အထိန်းနှင့်တကွ ပြာသာဒ်မှသက်၍။ ။မာတုစမေရဒန္တံ့ ၂၁၊ ဧဇ္ဇသေစ ဘာတုနော အကာမသေ။ဟဉ္စေပိတေဂဟိသံ၊ နဟိဂစ္ဆေသိနော်အကာမာနံ။ ။တာတ၊ခမည်းတော်။မေ၊အကျွန်ုပ်၏။မာတုစ၊ မယ်တော်၏လည်း။ ရဒန္တံ့ ၂၁၊ ငိုကြွေးခြင်းငြောင့်။ ဧဇ္ဇသေ၊ သားတော်ကြီးဖြစ်သော။ဘာတုနောစ၊နောင်တော်၏လည်း။ ရဒန္တံ့ ၂၁၊ ကြောင့်။ အကာမသေ၊ ငါတို့အလိုမရှိသော။ တော၊ခမည်းတော်၏။ ဟဉ္စေ၊ပါ၊လက်တို့ကိုလည်း။ဂဟိသံ၊ကိုင်အုံ့။နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ အကာမာနံ၊အလိုမရှိကုန်စဉ်။နဟိဂစ္ဆေသိ၊ မသွားရ။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ခမည်းတော်ကို မြစ္စာဘက်၍ မြစ်တားသည်ရှိသော်။ ဤငါ့သားတော်သည် ငါ့ကို အနှောရယ်ပြုဘို့၏။ အသို့သော အကြောင်းဖြင့်ဘဲစေရအုံ့နည်းဟု သားတော်ကို လက်ကိုင်၍ ဘဲစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား၊ အဲ့ဒိဋ္ဌာန် ပျက်အုံ့သည်မှ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ထို့ ဤကြည့်သည်ရှိသော် သားတော်အထိန်းကိုဖြင်၍။ ။ဥဇ္ဇေဟိတွံဓာတိဇ္ဇ၊ ကုမာရံရမေဟိအာညတ္တ။ မာမေပရိဗန္ဓမကာသိ၊သင်္ဂံမမပတ္ထယာနသေ။ ။ဓာတိ၊ အထိန်း။ တွံ၊ သင်သည်။ ဥဇ္ဇေဟိ၊ထလော့။ဇ္ဇမံကုမာရံ၊ဤသတို့သားကို။အာညတ္တ၊တပါးသောအရပ်၌။ရမေဟိ၊ ဆော့လျော်စေလော့။သင်္ဂံ၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ကို၊ ပတ္ထယာနသေ၊ တောင့်တသော။မေမမ၊ငါ့အား။ပရိဗန္ဓံ၊ဘေးရန်ကို။မာအကာသိ၊မပြုစေလင့်။ ။ဤဂါထာဖြင့် အဘိနှိုးအား ပတ္ထုဖြားတန်းဆာ တံစိုးပေး၍ သားတော်ကိုလွှဲစားစေ၍ တပါးသို့ခေါ်စေလျင်။ စစ်သူကြီးသည် ကိုကြဘဏ္ဍာယုတ်ရှား၍ ဥစ္စာဓွေငွေနည်းစုံးသောကြောင့် ရဟန်းပြုအုံ့ဟု ကြံစေတော်မူသည်ဖြစ်မည်ဟု။ ကိုကြဘဏ္ဍာ ဥစ္စာဓွေငွေများကြောင်းကိုဆို၍ တောင်းပန်သည်ကိုငင်း၊ ကုလဝဏ္ဏ အမည်ရှိသော သူဌေးသည် မိမိအိမ်၌မရေမတွက်နိုင်သောဥစ္စာရှိကြောင်းကိုဆို၍ ထို ဥစ္စာဖြင့် ဖြားယောင်း၍တောင်းပင်သည်ကိုငင်း ခွင့်မပေးမူ၍။ညီတော်

သောမဒတ်မင်းသားကိုခေါ်၍ မင်းပြုစိမ့်သောဌါ ဆိုသည်ရှိသေ၏။ အကျွန်ုပ်လည်း ရှင်မင်းကြီးနှင့်အတူ ရဟန်းပြုအံ့ဟုဆိုသည်ကို။ ငါတော်လောက်တည်းသာ ရဟန်းပြုမည်ကိုမျှလျက်။ တဲ့နှစ်ယောနာသော သုဒဿနမြို့၌ ခုံလောတ်ဘွင် အိုးဆူသကဲ့သို့ ကျိုက်ကျိုက်ဆူသေးဖြစ်ရှင့်။ ငါတို့နှစ်ယောခုံ ရဟန်းပြု၍ အဘယ်မျှာ ကိုးကွယ်ရာရအံ့နည်းဟု ဖြစ်၍၊ပုပ္ပကအမည်ရှိသော ပြာသာဒ်ထက်တက်၍။ ပတ္တမြားဥသျှောင်ကို သန်လျက်ဖြင့်ဖြတ်၍ သင်တို့မင်းကိုယူကုန်ဟု ဦးပေါင်းနှင့်တကွသော ဥသျှောင်ကို လူမျှားစည်းဝေးရာသို့ ပစ်ထိုက်လျှင်။ ထိုဥသျှောင်ကိုကိုင်၍ လူးလည်းဝိုင်ကြွေးသံနှစ်စဉ် ရဟန်းပြု၍။ ပြာသာဒ်ထက်မှသက်သည်ကို မဖြင်၍၊ ခုနစ်ရာသော မင်းညီးတို့သည် ပြာ သာဒ် ထက် သို့တက်၍ ကြည့်သည်ရှိသေ၏ ချက်သောတန်းဆာကို ဖြင်မှ ရဟန်းပြုမှန်းသိ၍၊ တသောင်းခြောက်ထောင်သော မောင်းမတို့နှင့်တကွ။ မယ်တော်၊ခမည်းတော်၊မိဘရား၊သားတော်၊သို့းတော် အလုံးစုံသောပြည်သူတို့သည် ဘုရားလောင်းအထံသို့ အစဉ်လိုက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုကုန်သဖြင့်။ယူဇနာသုံးဆယ်သော သခိမ်းပြည့်၍။ ဘုရားလောင်းနှင့်တကွထိုရသေ့အပေါင်းတို့သည် ဖြဟ္မာ့ပြည်သို့ဖြစ်ခြင်း။ ထိုဇရာအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် :မြတ်သောမင်းမျိုး၌ဖြစ်သော မယ်တော် ခမည်းတော်ဖြစ်လာ၏။ ဗန္ဓနာမိဘုရားသည် ရာဟုလာ မယ်တော်ဖြစ်လာ၏။သားကြီးသည် သာဂရုပတ္တရာဖြစ်လာ၏။ သားထွေးသည် ရာဟုလာ ဖြစ်လာ၏။ အဝထိန်းသည် ခဇ္ဇုပတ္တရာဖြစ်လာ၏။ကုလဝဗုနသူငယ်သည် ကာသပ ဖြစ်လာ၏။ စစ်သူကြီးသည် မောဂ္ဂလာန် ဖြစ်လာ၏။ သောမဒတ်မင်းသားသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ သုတသောမမင်းကြီးသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းအဋ္ဌ၊ပုတ္တိရှိသော စူဠဇသုတသောမဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ကာသိကရာဇ်မင်းကြီးသည် သားတော်တော်မင်းသားကို ဘွားမြှော် တလရှိလျှင်။ တန်းဆာဆင်၍ မင်းကြီးအထံသို့ ဆောင်ခဲ့သည်ရှိသေ၏။ ချစ်လှစွာသောသားကိုမြင်လျှင် ထိပ်ထက်နမ်း၍ ရင်ခွင်၌ထားလျက်၊နှလုံးမွေ့လျော်စွာနေစဉ်။ လေးယောက်သောခိုးသူတို့ကို ဆက်လာသောကြောင့်၊ တယောက်သောခိုးသူကို အဆူးရှိသောကြိမ်လုံးဖြင့် တထောင်ခတ်။ကယောက်သောခိုးသူကို လှံဖြင့်ထိုး

၍ဆဝးမံ။ တယောက်သောခိုးသူကို သံငြဲချင်းခတ်၍ နှောင်အိမ်သွင်း။ တယောက်သော ခိုးသူကို တံကျင်ဿိုဟု စီရင်သည်ကို ဘုရားလောင်း ကြားလျှင်။ ငါ၏အဘသည် မင်းအဖြစ်ကိုမှီ၍ ငရဲသို့သွားရအံ့သော အလွန်ဝန်လေးသောအမှုကိုပြုဘို့ဟုကြောက်လန့်တကြားဖြစ်၍။ တနေ့သ၌ ထီးဖြူအောက်တန်းဆာဆင်သောအသရေဂိုသော အိပ်ရာအပြင်၌ အိပ်စေသည်ရှိသော်။ စဉ်းငယ်အိပ်၍နိုးလျှင် ထီးဖြူနှင့်တကွ ကြိုးစွာသောစည်းစိမ်ကိုဖြင်၍။ အတိုင်းထက်အလွန် ကြောက်လန့်ခြင်းဖြစ်ပြန်သဖြင့်။ ငါးတိုအရပ်မှလာ၍ ဤမှာဖြစ်ဘိသနည်းဟု ဆင်ခြင်သော်။ ဇာတိသရဉ်ကိုရ၍ နတ်ပြည်မှလာသော အကြောင်း ကိုဖြင်လျှင်။ အဘယ်အရပ်ကသွား၍ နတ်ပြည်မှာဖြစ်လေသနည်း ဟုဆင်ခြင်သဖြင့်။ ငရဲပြည်ကသွား၍ ဖြစ်သောအကြောင်းကိုဖြင်လျှင်။ အဘယ့်ကြောင့် ငရဲပြည်မှာ ဖြစ်လေသနည်းဟု ဆင်ခြင်ရာတွင်။ ဤဗာရာဏသီပြည်၌ အနှစ်နှစ်ဆယ် မင်းပြုမိသောကြောင့်၊ အနှစ်ရှစ်သောင်းပတ်လုံး ဥဿဒ္ဓ ရက်ငရဲ၌ ခံရချေသည်ကိုဖြင်၍၊ ငါမင်းပြုပြုန်သည်ရှိသော် ငရဲ၌ဖြစ်ပြန်၍ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံရပြန်ရအံ့ဟု ပြင်းစွာသော ကြောက်ခြင်းဖြစ်လျက်။ အိပ်ရာဝယ် မယ်တော် ဖြစ်ဘူးသော သိုးဖြူစောင့်သောနတ်သမီးသည် နှစ်သိမ့်ဖြားယောင်း၍။ ။မာပတ္တိစ္ဆ ယံဝိဘာဝယ၊ ဗာလမတော ဘဝ သဗ္ဗပါဏိနံ။ သဗ္ဗော ဝါ့ဒ္ဓ နော သြဒိနဝယာတု၊ ဇဝံ တဝ အန္တေဝာတဝိသတိ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့်။ချစ်သား၊ ဤမင်းအဖြစ်မှ လွတ်လိုသော်။ မသွံ့သော်လည်း သွံ့ဘိသကဲ့သို့။ မအေသော်လည်း အေဘိသကဲ့သို့။ နားမပင်းသော်လည်း ပင်းဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ဤသုံးပါးသော အင်္ဂါတို့ကဲ့ မြစွာဆောက်တည်သဖြင့် အလုံးစုံသော သူတို့သည် သူဖိုက်သူယုတ်ဟုသမုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ငင်ထုတ်ပြုပစ်အံ့သောအကြောင်းကိုကျင်ဟု ဆုံးမသည်ကို။ ။ကာရောမိုတေတံ ဝစနံ၊ ယံမုံ ဘဏာသိ ဒေဝတေ။ အပ္ပဋ္ဌကာမာသိ မေအမ္မာ၊ ဟိတကာမာသိ ဒေဝတေ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့်ဝန်ခံသည်နှင့်ညီစွာ။ထိုကစ၍ ကာဆဲခြောက်နှစ် ပတ်လုံး အဝေထွေထွေ အထူးထူးသော စူးစမ်းခြင်းတို့ဖြင့် လွှဲပတ် ဖြားယောင်းသော်လည်း ခွင့်မပြုလျှင်။ ခမည်းတော် မင်းကြီး နှလုံးမသာရှိသဖြင့်။ ဘွားဦးစက လက္ခဏာဘတ်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် ဘုန်းပညာလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံ၏။ တစုံတခုသောအင်္ဂါရယ်မရှိ

ဟုဆိုလျက်၊ အဘယ့်ကြောင့်စကားရှေ့နောက်မညီရှိသနည်းဟု ပုဏ္ဏား တို့ကိုခေါ်၍ မေးသည်ရှိသော်။ငါတို့ဆရာဘုဏ္ဏားတို့သည် ဘွားဦးစက ပင် ဤအကြောင်းကိုမြင်ကုန်၏။ မမြင်သောမည်သည်မရှိ။ ထိုသို့လျက် ဆောဆောလျင်လျင် မဆိုကုန်သည်ကား။ ဤသမားတော်သည် ကာရ ဏာ မဲ့ရသောသားမဟုတ်။ အပတ်အကုတ် တောင့်တမှ ရသောသား တော် ဖြစ်ပေသောကြောင့် နှလုံးတော်မသာ ရှိအံ့စိုး၍ မဆိုသည်ဟု စကားသွေဖြန်ခဲ့လျှင်။ ယခုအသို့ပြုရသော်ကောင်းအံ့နည်းဟုမေးသည် ကို။ ဤသားတော်သည် နန်းတော်နှင့်မကွေမကွာရှိသော် အသက်တော် ၏အန္တရာယ်၊ ထီးပြု၏အန္တရာယ်၊မိဘရားကြီး၏အန္တရာယ်၊ဤသုံးပါး တွင်တပါးပါးဖြစ်ရာ၏။မြင့်စွာမထော်းသင့်ဟု လျင်ကြောင်းတဘန်ချေဝံ ပြန်ဘိ၍။ မင်းကြီးကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သဖြင့်။ ပုဏ္ဏားတို့ဆိုတိုင်း သုနန္ဒာရထားထိမ်းကိုမြုပ်သတ်စိမ့်သောဌါစေသည်ရှိသော်။ပြဿဒ် မထက် အာသရေ ရှိသော အိပ်ရာ၌ သားတော်နှင့် တကွ အိပ်သော မိဘုရားကိုရှိသော်လာ တောင်းပန်၍ဘုရားလောင်းကိုရထားထိန်း ယူသ ဖြင့်။ ရင်ကိုခတ်၍ပြင်းစွာ ငိုကြွေးလျက် ပြဿဒ်မင်္ဂ လည်းသည်ကိုမြင် လျှင်။ငါစကားမဆိုက ငါ့အမိနှစ်လုံးကွဲ၍ သေလေတော့မည်ဟု ဆိုမည် ပြုပြီးလျက်။ ။ငါစကားဆိုချေသော် တဆဲ့ခြောက်နှစ် ပတ်လုံး ပြုသော လုံ့လသည်လည်းအချည်းအနှီးဖြစ်အံ့သည်။ငါ၏အဓိဋ္ဌာန်လည်းပျက်အံ့ သည်ဟု မယ်တော် ခန္ဓာကုန်အံ့သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်း ထက်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းသည် လွန် မင်းလှသောကြောင့်။ ကြီးစွာသော့စိတ်ပူပန်ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ပင်ပန်း ခြင်းကို သည်းခံ၍။ ရထားထိန်းဆောင်ရာ ပါလေခြင်း အစရှိသော အင်္ဂုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော မူဂပက္ခဇာတ်ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့်ဂုဏ်း - သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် အဓိဋ္ဌာန်ပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သောစိုးရိမ်ခြင်းမည်၏ဟူလိုသော်။ ။ဤအကြောင်းလေး ပါးသည်ကား ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် စိုးရိမ် အပ်သည်၌ စိုးရိမ်ခြင်းကို ပြုရာဖြစ်သော အကြောင်းတည်း။ ။

ဤသို့လျှင် မဟာပေါရိသာဒမင်းသည်မဟာသုတသောမ မင်းကြီး ထံမှ မိမိရင်၌ ရေပေါက်ကျသည်ကို ငိုကြွေးစိုးရိမ်နှိုးထင်၍ ငိုကြွေး စိုးရိမ်ကြောင်းကို မေးသည်ရှိသော်။ ငါမငိုကြွေး မစိုရိမ်ဟု မဆို မူ

၍၊ စကားဆိုခွင့်ရပြီဖြစ်သောကြောင့် ငါကြွေးမိုးရိမ်ဘိသကဲ့သို့ နှုတ်ပေသင်္ဃာလိုက်၍၊ ပညာရှိတို့သည် မငိုကြွေး မစိုးရိမ်အပ်သည်၌ ငါမငိုကြွေးမစိုးရိမ်။ ပညာရှိတို့သည် ငိုကြွေး စိုးရိမ်အပ်သည်၌ ငါငိုကြွေးစိုးရိမ်ပါ၏ဟုဖြေပြီး၌။ ထိုပညာရှိတို့သည် ငိုကြွေးမှုးရိမ်အပ်သည်၌ ငိုကြွေးစိုးရိမ်ပါသောငါ့အား ခွင့်ပြုစေသေးဟုတောင်းပန်သတည်း။ ။ ဤစကားဖြင့် မင်းကြီး၏ ရာဇပရိယာယ်၊ ရာဇဥုံ။ဟာ၊ ရာဇမာယာ၌ လိမ္မာတော်မူသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း ပြရ၏။ သတိသမ္ပဇည မကင်းသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းပြရ၏။ မကြောက်မရွံ့ ရဲရင့်ခြင်းသတ္တိရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း ပြမူ၏။ တခိုးပုတ်ခြင်းကင်းလျင်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း ပြရ၏။ ဤကဲ့သို့သောအရာ၌ မသာဝါဒ မဖြစ်သည်ကိုလည်း သိရ၏။ ပေါရိသာဒမင်းသည်။ နံတောရဒန့်၊ အစရှိသောဂါထာဖြင့် ချီးမွမ်းပေသင်ပြု၍ ကဲ့ရဲ့သည်ကိုလည်း ဖျေသည်မည်၏။ ငါတို့သခင်မင်းကြီးသည် ကြီးသောပညာရှိ၏။ စကားတခွန်းဆိုခွင့်ရက မဟာပေါရိသာဒကို ဆုံးမ၍၊ ခြင်္သေ့ခံတွင်းမှလွတ်သော ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ မမြင့်ခင်ပင် လာလတ္တံ့ဟု မှုးတော် မတ်တော်တို့ ယုံကြည်သည်နှင့်လည်း ညီ၏။ ဤသို့ မျှားစွာသောဒေကြောင်းရှိသေးကြောင့် ဤအရာ၌ အကျယ်ဆိုသင့်တည်း။

ရာဇာနုပသနခဏ်းပြီး၏။

မဏိကုဏ္ဍလဝတ္ထု၊ ဒုတိယတဲ့ ဤတွင်ဖွန့်ပြီး၏။

နမော်တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အခေတ်း-၃။

ဓမ္မသဝန ဓမ္မဒေသနာခေတ်း။

——————>o<——————

၃၉။ မဟာသုတဇသောမမင်းကြီးတောင်းပန်သည်ကို ပေါရိသာဒမယုံကြည်သဖြင့် အခွင့်မပေးနိုင်ကြောင်း ငြင်းပယ်ခြင်း။

ထိဒ္ဓါဘဝန္တု၊လောကာဘိဝုဒိုယော၁။ ။ဤသို့ မဟာသုတသောမ မင်းကြီး တောင်းပန်သည်ရှိသော်၊ ထိုစကားကို မဟာပေါရိသာဒမင်း မယုံရကား။ ။နစာဟမေတံ အာဘိသဒ္ဓဟာမိ၊ သုဒိနရောမဉ္ဉုမုခါပ မုတ္တော၁အမိတ္တဟာတ္ထံ ပုနရာဝဇေယျ၊ ကောရဗျသေဋ္ဌနဟိမံဥပေသိ။ ။ ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်ဖတ်၏။ ။ကောရဗျသေဋ္ဌ၊ ဖြတ်သောကောရဗျ မင်းဖြစ်သော၁မဟာရာဇ၊ ဥုင်မင်းကြီး။ မဉ္ဉုမုခါ၊ သေမင်း ဘုံခံတွင်းမှ။ ပမုတ္တော၁၊ လွတ်ပြီးသော၊ နရော၊ သူသည်။သုဒိ၊ ချမ်းသာရှိပြီးလျက်။ အမိတ္တဟာတ္ထံ၊ရန်သူလက်သို့။ပုနရာဝဇေယျ၊တဘန်လာပြန်ရာ၏။ဇုတံ။ ဤလာပြန်ခြင်းကို။အဟံ၊ငါသည်။ နစအာဘိသဒ္ဓဟာမိ၊ အလွန်မယုံပါ။ တုဝံ၊ ဥုင်မင်းကြီးသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ နဟိဥပေသိ၊ မကပ်ပေရာ။ ။ အဓိပ္ပါယ်ကား။မင်းကြီး၊သေမင်းခံတွင်းမှ လွတ်ပြီးသော အကြင်သူ သည် ချမ်းသာပြိမသက်ခြင်းရှိပြီးလျက် သေမင်းခံတွင်းဟုဆိုအပ်သော ထိုရန်သူလက်သို့ တဘန်လာပြန်ရာ၏။ဤသို့တဘန်လာပြန်ခြင်းကို ငါမ ယုံပါ။ မင်းကြီးလည်း ငါ့ကိုမကပ်ပေရာဟူလိုသော်။ ။မလာပေရာ သောသတ္တဝါကို သံသယဆိုး၍, မရ မလာပေရာသောအကြောင်းကို ပြလိုသောကြောင့်။ ။မုတ္တောတုဝံပေါရိသာဒသဟာဇ္ဇ၊ဂက်ွာသကံ မန္ဒိရံကာမကာမိ၊ မဓုရံပိယံဇီဝိတံလဒ္ဓံရာဇ၊ ကုတောတုဝံဒုဟိသိမေ

သကာသံ။ ။ဟူသောဂ်ထာကိုရွတ်၏။ ။ရာဇာ၊ မင်းကြီး။ ပေါရိ သာဒဿ၊လူသားစား၏။ဟာဋ္ဌာ လက်ဒှ၊မုဆွေဟာ၊ လွတ်ပြီးသော။ကာ မကာဓိ၊ လိုချင်တောင့်တသော ကာမဂုဏ်သော။ တုဝံ၊ မင်းကြီးသည်။ သကံမဇ္ဈံ ခံ၊ မိမိအိမ်သို့။ ဂတ္ဘံဂ သွား၍။ မခုရံ၊ ကောင်းသော။ ဝိယံ၊ ချစ်အပ်သော။ဇိဝိတံ၊အသက်ကို။လဒ္ဓံ၊ ရပြီးလျက်။ကုတော၊ အဘိမှာ။ တုဝံ၊ မင်းကြီးသည်။ မေ၊ ငါ၏။သကာသံ၊အထံသို့။ ဧဟိသိ၊ လာပေ လတ္တံ့နည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ မင်းကြီး၊လိုချင်တောင့်တသော ကာမ ဂုဏ်သော မင်းကြီးသည်၊ လူသားစားလက်မှ လွတ်ပြီးသော်၊ မိမိအိမ်သို့ သွား၍ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော မိမိအသက်ကိုရပြီးလျက် အဘိမှာ ငါ့အထံသို့ တဘန်လာပြန်လတ္တံ့နည်း ဟူလိုသော်။ ။

၄၀။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား ယုံရာယုံကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားကို ပြသ၍ တောင်းပန်ခြင်း။

မဟာပေါရိသာဒစကားကိုကြားပြီး၍ ဘုရားလောင်းလည်း ကောသ ရ ရာဇာခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့။ မကြောက်မ၀့ံ၌ မှန်သောသဖာဘကို ပြလို သောကြောင့်။ ။မတံဝရေယျ ပရိသုဒ္ဓသိလော နဇီဝိတံဂရဟိတော ပါပဓမ္မော။ နဟိဘံနဒံ့တာပယတိဒုဂ္ဂတိဘီ၊ ပရဿာပိဟေတုအလိကံ ဘဏေယျ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မဒပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ ပရိသုဒ္ဓသီလော၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော သီလရှိသော။ ယောနရော၊အကြင်သူသည်။ အတ္တာနော၊ မိမိ၏။ ဟေတု၊ အကြောင်း ကြောင့်။အလိကံ၊မမှန်သောစကားကို။ ဘဏေယျ ဆိုငြားအံ့။ သောန ရော၊ ထိုသူသည်။မတံ၊ သေခြင်းသည်။ ဝရေယျ၊ မြတ်ရာ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ နဝရေယျ၊ မမြတ်ရာ။ ဂရဟိတော၊ ကဲ့ရဲ့အပ် သော်။ပါပဓမ္မော၊ယုတ်မာသောသဘောရှိသော်။ယောနရော၊အကြင် သူသည်။ပရဿသပိ၊သူတထူး၏လည်း။ဟေတုအကြောင်းကြောင့်။အလိ ကံ၊မမှန်သောစကားကို။ဘဏေယျ၊ဆိုရာ၏။ တံနံ့၊ထိုသူကို။ သောန ရော၊ ထိုသူတထူးသည်။ ဒုဂ္ဂတိဘီ၊ ဒုဂ္ဂတိတို့မှ။ နဟိတာပယတိ၊ မကယ် ပေရာ။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေပေါရိသာဒ၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော

သိလရှိသော အကြင်သူသည်။ မိမိအမှုကြောင့် မမှန်မကန် မတည်ကြားသောစကားကို ဆိုမိလတ္တံ့။ ထိုသူသည် ထိုစကားကို မဆိုမိခင် သီလသီတင်းနှင့် ပြည့်စုံစဉ် လတ်တဲလော သေခြင်းသည် ဖြတ်၏။ အသက်ရှည်ခြင်းသည် မဖြတ်ရာ။အဆွေပေါရိသာဒ။ ကဲ့ရဲ့အပ်သော ယုတ်မာသောသဘောရှိသော အကြင်သူသည် သူတထူး၏ အမှုကြောင့်ဖြစ်သည်းမမှန်မကန်မတည်ကြားသော စကားကိုလည်း ဆိုပေရာ၏။ မိမိအမှုကြောင့် မမှန်မကန် မဘည်ကြားသော စကားကိုသော်ကား ဆိုဘွယ်ရာမရှိ။ အဆွေပေါရိသာဒ၊ ထိုသို့ ဆိုလေသည်ရှိသော်။ ကဲ့ရဲ့အပ်သော ယုတ်မာသော သဘောရှိသော ထိုသူကို။ ဤသူသည် ငါ့အမှုကြောင့် မမှန်မကန် မတည်ကြားသောစကားကို ဆိုပေသည်ဟု ထိုသူတထူးသည် ငရဲအစရှိသော ဒုဂ္ဂတိဘို့မှ မကယ်ပေရာဟူလိသော်။ ။

၄၁။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား ယုံကြောင်းတောင်းပန်ရာ၌။မိမိအားသူတပါးသည် ငရဲစသည်မှမကယ်နေပရာဟူသောစကား ဝယ်နှိုင်းရှာသွဲ့ထုတ်ပြအပ်သော ပုံစံဝတ္ထုများ။

ဤသူသည် ငါ့အမှုကြောင့် မမှန်မကန် မတည်ကြားသော စကားကိုဆိုပေသည်ဟု၊ထိုသူတထူးသည် ငရဲဒုစရိုက်သော ဒုဂ္ဂတိတို့မှ မကယ်ပေရာဟူ၍ ဆိုရာ၌။ ထိုသို့ မကယ်ပေခြင်း ကိုကား။ ကမ္မာဉီးဌ မဟာသမုတမင်း မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ထိုကဲ့စ၍ အစဉ်သဖြင့် မဟာသမုတမင်းသားရောစ။ ရောစသား ဝရရောစ။ ဗရရောစသား ကလျာဏ။ ကလျာဏသား ဝရကလျာဏ။ဝရကလျာဏသား ဥပေါသထ။ ဥပေါသထသား ဝရဥပေါထ။ ဝရဥပေါသထသား မန္ဓာတု။ မန္ဓာတုသား ဝရမန္ဓာတု။ ဝရမန္ဓာတုသား ဝရ။ ဝရသား ဥပဝရ။ ဥပဝရသား စေတိယဟူသော။ အသက်အသန်ရှိ နေသော။ တဆဲ့နှစ်ဆက် မြောက်သော မင်းသည်၊ ကောင်းကင်ဌ သွားခြင်း။ နတ်သားလေးယောက်သန်လျက်ထမ်း၍ လေးမျက်နှာ စောင့်ခြင်း။ ကိုယ်မှ စန္ဒကူးနံ့ လှိုင်ခြင်း။ ခံတွင်းမှ ကြာညှိနံ့မွှေးခြင်းတည်းဟူသော။ လေးပါးသော တန်းခိုးနှင့်

ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ စေတိယတိုင်းဌ မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ကပိလ အမည်ရှိသော ခမည်းတော် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည်။ ငါ အသက် အရွယ်တန်ပြီ၊ပုရောဟိတ်ပု ဏ္ဍားပြုခြင်းငှါ မလျောက်ပတ်။ မင်းကြီးနှင့်အရွယ်တူသော ငါ့သားကိုပုရောဟိတ်ပြုစေ၍ ရသေ့ရဟန်းပြုရသော်ကောင်း၏ဟုကြံ၍။ မင်းကြီးကိုတောင်းပန်၍ သားကို ပုရောဟိတ်အရာ၌ တည်စေ၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍။ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ ဗျာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေလျက်၊ သားကိုအခွံပြု၍ နေသည်ရှိသော်။ ကောရကလမ္ဗက အမည်ရှိသော သည်ဟု သိသည်။ ငါ့အား ပုရောဟိတ်အရာကိုမပေး သားကို ပေးသည်ဟု ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ နေစဉ်တွင်။ တနေ့သ၌ မင်းကြီးနှင့် ကောရကလမ္ဗကသည် သုခဒုက္ခပြောဆို၍နေကြစဉ်။ ငယ်ကတဆရာတည်းအတတ် သင်သော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သောကြောင့် ငါမင်းဖြစ်လျှင် ပုရောဟိတ်အရာကိုပေးမည်ဆိုဘူးသည်ကို အောက်မေ့၍၊ အဘယ့်ကြောင့် ပုရောဟိတ်မပြုသနည်းဟု မေးသည်ကို။ အစ်ကိုယ် ရှိသောကြောင့် မပြုသည်ဟု ဆိုလျှင်။ အစ်ကိုယ် တောထွက်လေပြီ မဟုတ်လောဟု မေး၍။ထွက်လေပြီ။ပုရောဟိတ်အရာကိုမူကား သားကိုပေးခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင်။သင်ပုရောဟိတ်ပြုတော့ဟုဆိုသည်ကို။ အမျိုးအနွယ် အဆက်မှဖြစ်သော သားကို အရာအထူးပေးသည် ဖြစ်သောကြောင့်။ **အကြီး**ကိုပယ်၍ အငယ်မပြုသာချေဟူ၍ဆိုလျှင်။ ငါ သင့်ကိုအကြီးပြု၍ အစ်ကိုယ်ကို အငယ်ပြုမည်ဟု ဆိုသည်ကို အဘယ်သို့ ပြုတော်မူမည်နည်းဟု မေး၍။ မသား ဆိုသဖြင့်ပြုခြင်းသည်ဟု ဆိုလျှင်။ငါ့အစ်ကိုယ်သည် ဘူတဝိဇ္ဇာအတတ်ကိုတတ်၏။ ထိုဝိဇ္ဇာဖြင့် သန်လျက်ထမ်း၍ စောင့်သော နတ်သားတို့ကို ကွယ်သကဲ့သို့။ ကိုယ်မှရင်း၊ ခံတွင်းမှရင်း ကောင်းသော အနံ့ကိုကွယ်စေ၍ မကောင်းသောအနံဖြင့် လိုင်သကဲ့သို့။ ကောင်းကင်မှကျ၍ မြေ၌ တည်သကဲ့သို့ဖြစ်စေ၍ လှည့်စားလတ္တံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် မင်းကြီးကြောက်၍ ဆိုတိုင်းမဖြစ်ရှိလတ္တံ့ဟုဆိုသည်ကို။ထိုသို့ဖြစ်ငြားသော်လည်း ငါတတ်နိုင်၏ဟု ဆိုလျှင်။အဘယ်ကာလ၌ဆိုတော်မူမည်နည်းဟု မေး၍။ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့၌ ဆိုအံ့ဟု ဆိုသဖြင့်။ ထိုစကားသည် မြို့လုံးပျံ့၍။ ထိုကာလ၌ မှန်သောစကားကိုသာ သုံးစွဲသည်ဖြစ်သောကြောင့်။မသာဝါဒဟူသည်အညှိုလော၊အဖြူလော၊အမည်းလော အသို့သောအဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိသနည်းဟု ကြံကြ၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ပုရောဟိတ်

ပုဏ္ဏားသားသည် အဘအထံသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကို ဆိုသည်ရှိ သော်၊မင်းကြီး မသားဆိုငြားသော်လည်း ငါတို့အရာအထူးကိုမဖျက် နိုင်ရာ၊ဆိုအံ့သောနှင့် ငါ့အားအကြောင်းကြားလှည့်ဟုဆို၍၊ချနစ်ရက် မြောက်သောနှင့် များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် မသဘဝါဒကိုရှု ကုန်အံ့ဟု မင်းရင်ပြင်၌ ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့်ဘွဲ့၍ အငြိုးဖြိုးစည်း ဝေးကုန်စဉ်၊မင်းဝတ်တန်းဆာဆင်လျက် မင်းကြီးထွက်၍ ပရိသတ် အ လယ် ကောင်းကင်၌ မင်းကြီးနေရာသို့၊ ကပိလဝတ္ထုသော် ကောင်းကင်ဖြင့် လာ၍၊ မင်းကြီးရှေကောင်းကင်၌ စမ္မခဏ်ခင်း၍ နေပြီးသော်။မင်းကြီး မသားဆို၍ အငယ်ကိုအကြီးပြုသဖြင့် ပုရောဟိတ်အရာကို ငါ့ညီအား ပေးမည်ဆိုသည် ဟုတ်ပေသလောဟူမေး၍ ဟုဘ်ပေ၏ဟုဆိုလျှင်။ ၎င် မင်းကြီး၊မသဘဝါဒဟူသည် အလွန်ဝန်လေး၏။ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုအထူး ဖျက်တတ်၏။လေးပါးသော အပါယ်တို့၌ ဖြစ်စေတတ်၏။ မင်းတို့မည် သည် မသားမဆိုရာ။ ဆိုသည်ရှိသော် တရားကို သတ်သည်မည်၏။ တရားကိုသတ်သော သူသည်လည်း ကိုယ်ကိုသတ်သည်မည်၏ဟု။ ။ ဧမ္မော ဟဝေ ဟတော ဟန်၊ နာဟတောဟန်ကိုန်။ တဿဟိဝမ်နဟ နေ၊ဟတံဓမ္မောဟတောဟန်။ ။မဟာရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်း။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ဟတော၊ သတ်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ဟတံ။ သတ် သောသူကို။ဟန်၊သတ်တတ်၏။ အဟတော၊ မသတ်အပ်သော။ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ကိုဉ္စနံ၊တစုံတယောက်သောသူကို။နဟန်၊မသတ်။တဿဟိ တဿဇ္ဇဝေ၊ ထိုကြောင့်လျှင်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ နဟနေ၊ မသတ်ရာ။ဟ တော သတ်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ဟတံ၊သတ်သောသူကို။ ဟန်၊ သတ်လေ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်ဆိုဦး၍။ ။အလိက်ဘ ဘာသမာ နသ၊ အပက္ကမန္တိ ဒေဝတာ။ ပုတိကဉ္ဉမုခံဝါတိ။ သဂ္ဂဉ္ဉာနာစမံသတိ။ ပေသာစာနံပုဿ္မိ တောပဠံ၊အညထာနံဝိယာကရေ။ ။မဟာရာဇ၊ဖြတ် သောမင်း။ ပေသာ၊ အကြင်သူသည်။ စာနံ၊ ဆိုလျက်။ပဠံ၊ ပြဿနာကို။ ပုဿ္မိ တော၊ မေးအပ်သည်ရှိသော်။အညထာ၊ တပါးသောအခြင်းဖြင့်။ နံ၊ထိုအကြောင်းကို။ ဝိယာကရေ၊ကြားရာ၏။ အလိကံ၊ပျက်စကားကို။ ဘာသမာနသ၊ ဆိုထသော။ တဿ၊ထိုသူအား။ ဒေဝတာ၊စောင့်ကုန် သောနတ်တို့သည်။ အပက္ကမန္တိ၊ ဘဲကုန်၏။ မုခဉ္စ၊ ခံတွင်းသည်လည်း။ ပုတိကံ၊ အပုပ်အတိ။ ဝါတိ၊လိုင်၏။ သဂ္ဂဉ္ဉာနာစ၊နတ်နှင့်တူသောအရာ

သည်ကို၊ဦးခေါင်းကသုတ်၍ချီသဖြင့် လေးသောဝန်ကြောင့် မချိနိုင်၍။ ချိနိုင်ကြောင်းလုံ့လပြုစဉ်တွင်ပင် ရေလွှမ်းတည့်လျှင် ရေနစ်၍သေခြင်းကြောင့် မျှားစွာသောဂဠုန်တို့သည် ပျက်စီးလေတော့သည်။ထိုဂဠုန်တို့သည် ဦးခေါင်းက ချိသောထက် အဖြိုးကချို၍ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး၍သောကျောက်ကိုအနစေလျက်ယူသည်ရှိသော် ဘေးမရှိဟု မိမိလျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို သိလ သိတင်းကင်းသော ရသေ့စဉ်းလဲအား အဓမ္မအသည်းကို ထုတ်၍ပြသကဲ့သို့ ပြောမှားချေ၍၊ ဂဠုန်မင်းအား အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုပြောသည်ရှိသော်။နဂါးမင်းသည် အဆွေအမျိုးတို့၏ပျက်စီးကြောင်းကို သူတထူးအားကြားသဖြင့် မလျော်ကပ်သောအမှုကိုပြု၍ဟု ဂဠုန်မင်းအပြစ်ဆို၍။ ယနေ့ပင် ငါနဂါးကို ယူအံ့ဟုတောင်ဟုန်လေကိုဖြစ်စေ၍ နဂါးမင်းဆိုတိုင်းချိလျှင်။ဦးခေါင်းစောက်ထိုး ဂဠုန်မင်းခြေခြံ ပါလေသဖြင့် ငါပင် ငါ့ဆင်းရဲကိုဖြစ်စေ၏ဟု။ ။ဝိကိဏ္ဏဝါစံ အနိဂုယှမန္တံ၊ အသညတံ အပရိဒဂ္ဂိတာယံ။ ဘယန္တံမနွေတိ သယံအဗျောဓံ၊ နာဂံယာထာ ပဏ္ဍရကံသုပဏ္ဏော။ ။ယောဂုယှမန္တံပရိရက္ခဏေယျံ၊ မောဟာနရော သံသတိ ဟာသမာနော။တံဘိန္နမန္တံဘယမနွေတိခိပ္ပံ၊နာဂံယာထာပဏ္ဍရကံသုပဏ္ဏော။ ။ ဝိကိဏ္ဏဝါစံ၊ဗဟုဗဟုဇနံသော စကားရှိသော။ အနိဂုယှမန္တံ၊ မသျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင် ရှိသော။ အသညတံ၊ ကိုယ်နှုတ် နှလုံးမစောင့်သော။အပရိဒဂ္ဂိတာယံ၊ဤသူအား ကြားထိုက်၏၊ ဤသူအား မကြားထိုက်ဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော။ အဗျောဓံ၊ ပညာမရှိသော။ တံနံ၊ ထိုသူကို။ သယံ၊ မိမိသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ဘယံ၊ ဘေးသည်း အနွေတိ၊ အစဉ်လိုက်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ပဏ္ဍရကံ၊ပဏ္ဍရကအမည်ရှိသော။ နာဂံ၊နဂါးကို။ သုပဏ္ဏော၊ ဂဠုန်သည်။ အနွေဝကတောယထာ၊ အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။အနွေတိ၊အစဉ်လိုက်၏။! ။ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ ပရိရက္ခဏေယျံ၊ ဖောင့်ရှောံ ဆင်ခြင်အပ်သော။ ဂုယှမန္တံ၊ သျှို့ဝှက်သော အတိုင်အပင်ကို။မောဟာ၊တွေဝေသဖြင့်။ဟာသမာနော၊ ရွှင်မြူးသည်ဖြစ်၍။သံသတိ၊ကြား၏။ ဘိန္နမန္တံ၊ပျက်သောအတိုင်အပင်ရှိသော။ တံနံ၊ထိုသူကို။ဘယံ၊ဘေးသည်။အနွေတိ၊အစဉ်လိုက်၏။ကိမိဝ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းမူကား။ ပဏ္ဍရကံ၊ ပဏ္ဍရကအမည်ရှိသော။ နာဂံ၊ နဂါးကို။

သုပဏ္ဏော၊ဂဠုန်မင်းသည်။အနွေဂတောယထာ၊အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့။ တထာ၊ထို့အတူ။ခိပ်၊လျင်စွာ။ဘယံ၊ဘေးသည်။ အနွေတိ၊ အစဉ်လိုက် ၏။ ။ဤသို့အစရှိသော ရှစ်ဂါထာဖြင့်။ကောင်းကင်၌ ဦးခေါင်းတဲ့လွှဲ ငိုမြည်တမ်းသောနဂါးကို မိမိ၏ လျှို့ဝှက်အပ်သော အကြောင်းကို အစေလကအားကြောင့်၍ အဘာ ဉ်ကြောင့် ငိုကြွေးသနည်းဟု ဂဠုန်မင်း ကဲ့ရဲ့၍။ ။ကောန္ဓိတိဏ္ဍံဂရဟံဥပေတိ၊အသ္မိဓလောကေပါဏာဘူနာ ဂရာဇ။ သမဏော သုပဏ္ဏောအထဝါတဝေဝ၊ ကိံကာရဏာပဏ္ဍုရ ကဂဟိတော။ ။နာဂရာဇ၊နဂါးမင်း။ ဣဓ၊ ဤနဂါးကိုဘဲမိမ်းဖမ်းရာ၌။ တိဏ္ဍံ၊ သုံးပေါက်ကုန်သော ငါတို့ဝယ်။ ကော၊ အဘယ်မည်သော။ ပါဏာဘူ သတ္တဝါသည်။ အသ္မိဓလောကေ၊ ဤလောက၌။ ဂရဟံ၊ ကဲ့ရဲ့ အပ်သောအဖြစ်သို့။ဥပေတိနု၊ ရောက်သနည်း။ သမဏော၊တက္ကတွန်း ရဟန်းသည်မူလည်း။ဂရဟံ၊ကဲ့ရဲ့အပ်သောအဖြစ်သို့။ဥပေတိနု၊ရောက် မည်လော။အထဝါ၊ထိုသို့မဟုတ်မူကား။ သုပဏ္ဏော၊ ဂဠုန်မင်းသည် တည်း။ဂရဟံ၊ကဲ့ရဲ့အပ်သောအဖြစ်သို့။ ဥပေတိနု၊ ရောက်မည်လော။ အထဝါ၊ထိုသို့မဟုတ်မူကား။တဝေဝ၊သင်သည်ပင်လျှင်။ဂရဟံ၊ ကဲ့ရဲ့ အပ်သောအဖြစ်သို့။ဥပေတိနု၊ရောက်မည်လော။ ပဏ္ဍုရက ပဏ္ဍုရက နဂါးမင်း။ကိံကာရဏာ၊ အဘာယ်ကြောင့်။ အဟံ၊ငါ့ကို။ သုပဏ္ဏော၊ ဂဠုန်မင်းသည်။ ဂဟိတော၊ဘမ်းလေသနည်း။ဣတိ၊ ဤသို့။စိန္တေတွာ၊ ကြံ၍။ အဇ္ဈာနမေဝ၊ မိမိကိုယ်ကိုလျှင်။ ဂရဟိ၊ သင်ကဲ့ရဲ့လော့။ ။ အဆွေပဏ္ဍုရက၊ဥပါယ်တမျှဉာဏ်ဖြင့် လျှို့ဝှက်ခြင်းကိုမေးသည်ဖြစ်သော ကြောင့် ရဟန်းကိုလည်း မဲကဲ့ရဲ့အပ်၊အဆွေ၏ ရန်သူစင်စစ်ဖြစ်သော ကြောင့် ဂဠုန်မင်းကိုလည် မကဲ့ရဲ့အပ်။ အဆွေသည်လျှင်၊အဆွေ၏အ ကျိုးမရှိခြင်းကို ပြုသည်ဖြစ်သောကြောင့်။အဆွေကိုယ်ကိုသာ အဆွေ ကဲ့ရဲ့အပ်၏ဟု ဂဠုန်မင်းကဲ့ရဲ့အပ်သည်ရှိသော်။ ။သမဏောတိမေ သမ္မတဇ္ဈောအဟောသိ ဝိယောစမေမနသာဘာဝိတဇ္ဈော။ တသာ ဟမက္ခိံ ဝိဝရိံ ဂုယှမတ္ထံ၊အတိတမဇ္ဈောကပဏ်ဝံရုဒါမိ။ ။သမ္မဉ္ဇရဂါ ဝိပ အဆွေဂဠုန်ငင်း။မေမယာ၊ငါသည်။ သမဏောသို၊ ရဟန်းဟူ၍။ သမ္မတဇ္ဈော၊သမဂတ်အပ်သည်လည်း။အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ မေမယာ၊ ငါသည်။ ဝိယောစ၊ ချစ်အပ်သည်လည်း။အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ မနသာ၊ နှလုံးဖြင့်။ဘာဝိတဇ္ဈော၊ ပွါးစေအပ်သည်လည်း။အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။

တသ္မာ၊ထို့ ကြောင့်။တသ္မာ၊ထိုတက္ကတွန်းအား။အဘိ၊ငါသည်။အကြို့၊ကြားမိ၏။ဂုယ်၊လျှို့ဝှက်သော။အင်္ဂုံ၊အနက်ကို။ဝိဝရိ့၊ဘွင့်မိ၏။ အတိတ မင်္ဂလာ၊လွန်သောအကြိုးရှိသော။အဟံ၊ငါသည်။ ကပဏံ၊ အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍။ရဒါမိ၊ငိုရ၏။ ။နဂါးမင်းစကားကိုကြား၍ ဂဠုန်မင်းသည်လည်း။ ။မာဏဝိတာ ပရမာဟန္ဒဝါနံ၊ နာသတတိယော အနုကမ္ပကတ္ထိ။ တေသင်္ဂါ ဂုယ်ပရမံနသံသေ၊ မန္ဒဿဘေဒံ ပရိသက်မာနေ။ ။မာတာဝိတာ ဘဂိနိ ဘာတရောစ၊ သဟာယောဝါယသဟာယိဿပက်ခာ။ တေသင်္ဂါဂုယ်ပရမံနသံသေ၊ မန္ဒဿဘေဒံပရိသက်မာနော။ ။ဘရိယာစေပုရိသံဝဒ္ဓာ ကောမာဒိဝိယဘာဂါနိ။ ပုတ္တာရှပယသူပေတာ၊ ဉာတိသဃပုရေက္ခကာ။ တာသာဝိ ဂုယ်ပရမံ နသံသေ၊မန္ဒဿဘေဒံပရိသက်မာနော။ ။သမ္မပဏ္ဍာရက၊ အဆေ့ပဏ္ဍာရက။ဟန္ဒဝါနံ၊ အဆေ့ခင်ပွန်းအပေါင်းတို့တွင်။ မာတာဝိတာ၊အမိအဘာတို့သည်။ပရမာ၊လွန်မြတ်သော အဆေ့ခင်ပွန်းမည်ကုန်၏။အသ၊ ထိုသူအား။တတိယော၊သုံးယောက်မြောက်သော။အနုကမ္ပကော၊ သနားတတ်သောသူသည်။နဉ္ဇို၊မ၏။ တေသင်္ဂါ၊ထို အမိအဘာတို့အား၊လည်း။ မန္ဒဿ၊အတိုင်အပင်၏။ဘေဒံ၊ ပျက်ခြင်းကို။ ပရိသက်မာနော၊ ရုံ့ဂ္ဂါသည်ဖြစ်၍၊ပရမံ၊မြတ်သော။ ဂုယ်၊လျှို့ဝှက်ခြင်းကို။နသံသေ၊ မကြားရာ။ ။သမ္မပဏ္ဍာရက၊ အဆေ့ပဏ္ဍာရက။ယသသ၊ အကြင်သူ၏။ မာတာဝိတာစ အမိအဘာတို့သည်၎င်း။ဘဂိနိစ၊ နှမသား၊ချင်းတို့သည်၎င်း။ ဘာတရောစ၊ ညီအစ်ကိုတို့သည်၎င်း။ သဟာယော၀ါ၊ နှလုံး၀င်သောအဆွေခင်ပွန်းသည်၎င်း။ သပက္ခော၀ါ၊မိမိ၏အပင်းအသင်း၊ဖြစ်ကုန်သောမိထွေး မိကြီး ဒေရဲဦးရီးအစရှိသောသူတို့သည်၎င်း။ဟောန္တို့၊ ဖြစ်ကုန်၏။တေသင်္ဂါ၊ထိုသူတို့အား၊လည်း။မန္ဒဿ၊ အတိုင်အပင်၏။ဘေဒံ၊ပျက်ခြင်းကို။ ပရိသက်မာနော၊ ရုံ့ဂ္ဂါသည်ဖြစ်၍။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ ဂုယ်၊လျှို့ဝှက်ခြင်းကို။နသံသေ၊မကြားရာ။ ။သမ္မပဏ္ဍာရက၊ အဆေ့ပဏ္ဍာရက။ကောမာဒိ၊ ငယ်သောအရွယ်၌ဖြစ်သော။ ပိယဘာဂါနိ၊ ချစ်ဘွယ်သောစကားကို ဆိုတတ်သောအလေ့ရှိသော။ ပုတ္တာရှပယသူပေတာ၊ သားသို့အားအရောင်အဆင်းအခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဉာတိသဃပုရေက္ခကာ၊အဆွေအမျိုး အပေါင်းတို့ ရှေးရှုရာဖြစ်သော။ ဘရိယာ၊ မယားသည်။တ၀၊သင်၏။ဂုယ်၊လျှို့ဝှက်အပ်သောအကြောင်းကို။မေ၊ငါ့အား။

အဂ္ဂဝါဟိ၊ ကြားဘိလော့။ ဤတိ၊ ဤသို့။ ပုရိသံ၊ ယောကျ်ားကို။ စေဝဇ္ဇာ၊ အကယ်၍ဆိုငြားအံ့။ တာဒသာပိ၊ ထိုမယားအားလည်း။ မန္တဿ၊ အတိုင် အပင်၏။ ဘေဒံ၊ ပျက်ခြင်းကို။ ပရိသင်္ကာ၊ ရှိဝာသည်ဖြစ်၍။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ ဂုယှံ၊ သို့။ ဂုက်ခြင်းကို။ နသံသေ။ မကြားရာ။ ။ဤသို့ အစရှိသော၊ တဆဲ့တပါးသော ဂါထာဖြင့် နဂါးမင်းကို ဂဠုန်မင်းအပြစ် ဆိုး၍ ဓမ္မဒေသနာပြုလျှင်။ နဂါးမင်းသည် ဂဠုန်မင်းအား အသက်ရ ကြောင်းတောင်း၍ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြပြီးမှ။ အစေလကသခ်မ်းသို့ သွား၍ နဂါးမင်းကျွန်ဆဲလျှင်။ ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ်ကွဲ၍၊ မြေမျိုခဲ့အပိစေ ငရဲဒုခံရခြင်း။ ထိုအခါကရမ္မိယအစေလကတက္ကတွန်းသည် ယခုအခါ ဒွဲဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ နဂါးမင်းသွည် သာဂရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။ ဂဠုန်မင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော ပဏ္ဏာရကနဂရာဇဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုင်း။ ။

တို့မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ အဝါနှစ်ဆယ်သော ပဋ္ဌမဗောဓိတွင် မရေတွက်နိုင်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ သာဝကတို့သည် အရိယမဂ်ဟို သက်ကုန်သဖြင့်။ ကျေးဇူးတော် အပေါင်းတို့သည် ပုံသောတက်သော ကျော်စောခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ အစိုးအရာသော လည်းဒွဲတင်သောဝန်ကို တစိုးတည်းသောလည်းဒွဲ တင်ဘိသကဲ့သို့။ အစင်းအရာသော လွှဲဒွဲ တင်အပ်သောဝန်ကို တစင်းတည်းသော လွှဲဒွဲတင်ဆီသကဲ့သို့။ ဖြစ်ကြိုးငါးသွယ် ဖြစ်ငယ်ငါးရာမှ စိုးသော ရေတို့၏ တပြိုင်နက် ပေါင်းဆုံရာဖြစ်သော မုခဒွါရကဲ့သို့။ မျှားဖြတ် ဝှန်ဝါသော လာဘ်သပွဲကာ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ တိတ္ထိအပေါင်းတို့သည် နေ ထွက်သောအခါ ဝိုးရည်မြှုံးကဲ့သို့ အာရောင်အဝါ မရှိသဖြင့်။ လာဘ် သပွဲကာယုတ်လျှင်။ ခဒိုးမခဒိုးကွေ့ဒွဲ ရှိ၍။ ဂေါတမလည်းဘုရား၊ ငါတို့လည်းဘုရား၊ ဂေါတမအား ပူဇော်ခြင်းသာ အကျိုး ရှိသလော။ ငါတို့အား ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းသည်လည်း အကျိုးရှိ၏။ငါတို့အံ့ဩား ပေးကုန် လှူကုန်ဟုတောင်း၍လည်း မရကုန်သည်ရှိသော်။ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်ဒွဲ စည်းဝေး၍၊ အသို့သောဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် လူမျှားဘောင်ဒွဲ ဂေါတမ၏ ကျေးဇူးမရှိခြင်းကိုပြု၍ လာဘ်သပွဲကာကို ဖျက်ရအံ့နည်းဟု တိုင်ပင် ရာတွင်။ သာဝတ်ပြည်ဒွဲ လှမြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်သော၊ တင့် တယ်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော၊ နတ်သွဲးအတို့ရှိသော ကိုယ်မှ ပြက်သော အ

ရောင်ရှိသော။ စိန္တမာဏဝိကာအမည်ရှိသော ပရိဗိုဇ်မကိုစွဲ၍ ဂေါတမ ဏ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကိုဖြစ်စေ၍ လာဘ်သပ္ပကာကို ဖျက်ရသော်ကောင်း၏ဟု ကြမ်းကြုတ်သော အတိုင်အပင်ရှိသော သူတပေါက်ဆိုသည်ကို အဓျားအလိုတူ၍။ စိန္တမာဏဝိကာသည် တိတ္ထိကျောင်းသို့လာလတ်၍ရှိခိုး သည်ကို စကားတုံ့ မဆိုသဖြင့်၊ သုံးကြိမ် မြောက်အောင် ရှိခိုးသော်လည်း စကားတုံ့မရသျှင်။ သုံးကြိမ်မြောက်အောင်ရှိခိုးပါလျက် စကားမဆိုသည်ကား အကျွန်ုပ်တွင်အဘယ်အပြစ်ရှိသနည်းဟုမေး၍။ တပါး အပြစ်မရှိ၊ ငါတို့ကိုဂေါတမည့ှဉ်းဆဲ၍ လာဘ်သပ္ပကာ မရှိအောင်ပြုသည်ကို နှမရှုဆိတ်လေသည်။ ဤအပြစ်ကို နှမ မသိသလောဟုမေး၍။ အကျွန်ုပ်မသိ အကျွန်ုပ်ကို အသို့ပြုစေလိုသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ နှမ၊ ငါတို့ချမ်းသာကိုအလိုရှိသော် နှမကိုစွဲ၍ဂေါတမ၏အရောင်အဝါ မရှိခြင်းကို ဖြစ်စေသဖြင့် လာဘ်သပ္ပကာကို ဖျက်လော့ဟု ဆိုလျှင်။ ကောင်းပြီ၊ အကျွန်ုပ်ဝန် ဖြစ်စေ မကြောင့်ကြလင့်ဟု ဆို၍။ ဇီဝကထိမာယာ၌ လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ထိုနေ့မှစ၍ သာဝတ္ထိပြည်သူတို့ ဟူရား နာ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှထွက်သောအခါ၌ ဝိုးပရန်အဆင်းနှင့် တူသောပုဆိုးကိုရုံလျက်၊ ပန်းနုံသာလက်စွဲ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ခြေးရှူသွားသည်ကို၊ တရားနာ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှပြန်သော သူတို့က ပသခဘယ်သို့သွားမည်နည်း မေးသည်ရှိသော်။ ငါသွားရာ အရပ်ကိုမေးခြင်း သင်တို့အဘယ်ပြုမည်နည်းဟုဆို၍။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ပါး တိတ္ထိကျောင်းတွင်အိပ်၍။ ဖြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးရအောင်ဟု လုံ့ထပြု၍ အိမ်မှထွက်ကုန်သော် ပသကာတို့နှင့်ကြုံအော်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှထွက်သော အခေါသာင်ဖြင့်၊ မြို့သို့ခြေးရှူလာသည်ကို အဘယ်ကလာသနည်းဟု မေးလျှင်။ ခြေးဆိုမြဲအတိုင်း ဆို၍၊ ဤသို့သော နည်းဖြင့်မေးသည်ကိုလေးလလွန်မှ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ဂေါတမနှင့်အတူအိပ်၍ ဂန္ဓကုဋိမှ ထွက်သည်ဟုဆို၍။ ပထဝီဥဖြစ်သော သူတို့သည် ဟုတ်သလော မဟုတ်သလောဟု သက်ဝင်ရှိသဖြင့်။ လေးလကျော်လျှင် ဝမ်းခြဲ ပုဆိုးပြားရစ်၍တစေ့ရှတစေ့ရှ ပွါးစေလျက်၊ ဂေါတမကိုစွဲ၍ ပဒိုသန္ဓေ ဖြစ်သည်ဟုဆို၍။ ဖွစ်လလွန်လျှင် သစ်ကိုပြီစွာလုပ်၍ ဘွဲ့ပြီးသော်။ လက်မိုး ခြေမိုးတို့ကို နွားမေးဂိုးဖြင့်ခတ်၍ ဘောက်ပြန် စေလျက်။ ညစ်ညမ်းသော ဇာခြေဖြင့်၊ ညချမ်းသော် တရားသဘင် စည်းဝေး

သောဒုခါဒ္ဒိ။တနိဆာဆင်အပ်သော ဘုရားနေရာထက်နေလျက်တရား ဟောတော်မူစဉ်တွင် ရှေ့တော်တူရုဒ္ဒိရပ်၍၊ ရဟန်းကြီး၊ လူများ အား တရားဟောသည် သာယာလှပေ၏။သွားနှုတ်ခမ်းစေ့စပ်လှပေ၏။ ငါတမူကား သင့်ကိုစွဲ၍ ရင့်သောကိုယ်ဝန်ရှိပြီ။သားဘွားအိမ်ကိုလည်း မမြဖိရင်၊ ဆီထောပတ် အစရှိသော ပြိဘွယ်ကိုမှကိုလည်းမပြု။ မိမိမပြု သာသော်လည်း အလုပ်အကျွေးဒါယကာဖြစ်သော ကောသလမင်း၊အ နာထပိဏ်သူဌေး၊ ဝိသာခါဒေါယိကာမတို့ကို၊ ဤစိဉ္စမာဏဝိကာအား ပြုအပ်သောအမှုကို ပြုပါဟုမဆို၊ မွေ့လျော်မည်ကိုသာ တတ်သံ့ည်ဟု၊ မစင်စုကိုကိုင်၍ လပြည့်ဝန်းကို ပစ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုသကဲ့သို့။ ပရိသတ် ဘောင်၌ ဖြတ်စွာဘုရားကို စွပ်စွဲသည်ရှိသော်။ ဟောတော်မူသော တရားကို ထား၍၊ ခြေသွင်းမင်းကဲ့သို့ စံပယ်လျက်။ ထိုအခြင်းဖြင့် ဟုတ် သည်ကိုးနင်း၊ မဟုတ်သည်ကိုဂုဏ်း၊ သင်နှင့်ငါသာ သိသည်ဟု မိန့်တော် မူလျှင်။ဟုတ်သည်ကို သင်လည်းသိ၏ ငါလည်းသိ၏ဟု ဆိုသော ခဏ်၌။ သိကြားနေရာ ပူသော အခြင်းအရာ ပြသဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော်။ ထို အကြောင်းကို သိကြားသိသဖြင့်၊ဤဝတ္ထုကို သုတ်သင်အံ့ဟု နတ်သား လေးပေါက်နှင့်တကွလာ၍၊ နတ်သားလေးပေါက်တို့သည် ကြွက် အယောင်ဖြင့် ဝမ်းခွဲဘွဲ့သော ကြိုးလေးသွယ်ကို တပြိုင်နက်ဖြတ်လျှင်။ လေနတ်သားသည် ရုံသောပုဆိုးကိုလွှစ်သဖြင့် ထိုသစ်ပြားသည် ခြေ ဖမိုးထက်ကျ၍ ခြေဖျားနှစ်ဘက်ပြတ်လျှင် ထိုခွဲစည်းဝေးသော လူအ အပေါင်းတို့သည်။ သူယုတ်မ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုစွပ်စွဲသည်ဟု ခေါင်းခွဲ တံဘွေးထွေး၍၊ ခဲလှံကနန်လက်စွဲကုန်လျက် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ထုတ်၍။ မြတ်စွာဘုရားနှစ်ကွ၊ ဝိညာဉ်ကို လွှန်သောအခါ၌ မဟာပထဝီ သည် နှစ်ဖြာကဲ့၍။ အငိုစိုင်ရဲမှ မီးသွေ့တက်၍။ ဆွေမျိုးညာတကာ ချစ်စွာ ပေးသော ကမ္မလာနီကို ရုံးကိုသကဲ့သို့ ငရဲမီးလျှံဖြင့်ခြုံရုံ၍ အဝီစိငရဲ၌ ခံရခြင်း။ တိုင်းအပေါင်းတို့သည် လာတ်သပွကာ အလွန်ယုတ်ခြင်း၊ မြတ်စွာဘုရားအား အတိုင်းထက်အလွန် လာ၏သပွကာ ပြန့်ပွားခြင်း အမှုပုတို့ကို ဆိုရာဆိုကြောင်း ဖြစ်သော စိဉ္စမာဏဝိကာ ဝတ္ထုကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း သိအပ်၏။

ဤ၌ ကောရကလွိကသည် စေတိယဝံမင်းအား မကယ်ပေသကဲ့သို့ ဂုဏ်း။ ဂဠုန်မင်းသည် ကရဝိယ အစေလကအား မကယ်ပေသကဲ့သို့

ဂုဏ်း။ တိတ္ထိအပေါင်းတို့သည် စိဉ္စမာဏဝိကာအား မကယ်ပေသော်ကဲ့သို့ဂုဏ်း။ ငါ့အမှုကြောင့် ဤသူသည် မမှန်မကန် မတည်ကြားသောစကားကို ဆိုပေသည်ဟု။ ထိုသူကို ထိုသူတထူးသည် ငရဲအစရှိသောဒုက္ခတို့မှ မကယ်ပေဟူလိုသော်။ ။

၄၂။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် တိုင်းပြည်မှ
တဘန်ပြန်လာဆဲဟူသောမိမိစကားကိုပေါရိသာဒအား
ယုံရာယုံကြောင်းထပ်မံ၍ပြဆိုခြင်း။

ထိုမှတပါး ယုံကြည်ရာသောအကြောင်းကို ပြလိုသောကြောင့်။ ။ သစေပိ ဝါတော ဂိရိမာဝပေါယျ၊ စန္ဒေါစ သူရိယောစ ဆမာပတေယျုံ။ သဗ္ဗာစနုဇ္ဇာ ပတိသောဘံ ဝဇေယျုံ။ နတွေဝါဟံ ရာဇမုသာဘဏေယျံ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ ဝါတော၊ လေသည်။ ဂိရိံ၊ တောင်ကို။သစေပိ၊ အကယ်၍လည်း။ အာဝဟေယျ၊ ရွက်ဆောင်ရာ၏။စန္ဒေါစ၊လသည်ဂုဏ်း။သူရိယောစ၊ နေသည်ဂုဏ်း။ ဆမာ၊မြေ၌။ သစေပိ၊အကယ်၍လည်း။ ပတေယျုံ၊ကျကုန်ရာ၏။ သဗ္ဗာ၊အလုံးစုံသော။နဇ္ဇာစ၊ မြစ်တို့သည်လည်း။ ပတိသောတံ၊ အညာသို့။သစေပိ။ အကယ်၍လည်း။ ဝဇေယျုံ၊ စီးကုန်ရာ၏။ ရာဇ၊မင်းကြီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ မုသာ၊ မမှန်သောစကားကို။ နတွေဝဘဏေယျံ၊ မဆိုရာ။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။မင်းကြီး မင်းကြီးနှင့်ငါတဆရာတည်း၌အတတ်သင်ဘော် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍ အသက်ကြောင့်သော်လည်း ငါမုသားဆိုဘူး၏ဟု ငယ်သောအခါမှစ၍ကြားဘူးသလော။အရှင်လေးမျက်နှာမှလာသောလေသည် ကြီးစွာသောတောင်ကို ဝဲ၊ဂွမ်းစကဲ့သို့ ကောင်းကင်သို့ ရွက်ဆောင်သည် ဖြစ်ရာ၏။ နေလတို့သည် မိမိဓိမာန်နှင့်တကွ မြေသို့ကျကုန်သည် ဖြစ်ရာ၏။ အလုံးစုံသော မြစ်ရေတို့သည် အညာသို့ စီးသည်ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့ကားမုသားမဆိုပေရာ။ ။မင်းကြီး၊ အရှင်လေးမျက်နှာမှလာသော လေသည် ကြီးစွာသောတောင်ကို ဝါ့ဂွမ်းစကဲ့သို့ကောင်းကင်သို့ ရွက်ဆောင်၏ ဟူ၍ဂုဏ်း။ နေလတို့သည် မိမိဓိမာန်နှင့်တကွ မြေသို့ကျကုန်၏ဟူ၍ဂုဏ်း။ အလုံးစုံသော မြစ်ရေတို့သည် အညာသို့ တဘန်စီးကုန်၏ ဟူ၍ဂုဏ်း။ ဤသို့သော စကားကို တစုံတယောက်

သောသူသည်ဆိုငြားအံ့။ ထိုစကားကို အဆွေယုံကဲ့မူ။ ငါ မုသားဆို၏ ဟု တစုံတယောက်သော သူသည် ဆိုငြားအံ့။ ထိုစကားကို အဆွေမယုံလင့် ဟူလိုသော်။ ။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် ယုံကြောင်း တဘန် ထပ်ပြန်လို သည်ဖြစ်၍။ ။နဘံဖလေယျုံ ဥဒဓိပိသုသော၊ သံဝတ္တေယျ ဘူတဓရ ဝသုန္ဓရာ။ သိလုစ္စယောမေရုသမူလမဇ္ဇဟေယျုံ၊ နတ္ထေဝါဟံရာဇမသော ဘဏေယျ။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။ ။ရာဇ၊ မင်းကြီး။ နဘံ၊ ကောင်းကင်သည်။ ဖလေယျုံ၊ ကွဲရာ၏။ ဥဒဓိပိ၊ သမုဒ္ဒရာသည်လည်း။ သုသော၊ခြောက်တပ်ရာ၏။ဘူတဓရ၊သင်္ဘောဂါတို့၏တည်ရာဖြစ်သော။ ဝသုန္ဓရာ၊ မြေမျက်နှာသည်။ သံဝတ္တေယျ၊ အောက်အထက် ပြန်ရာ၏။ သိလုစ္စယော၊ တခဲနက် ကျောက်အတိ မြင့်ထသော။ မေရု၊ မြင့်မိုရ် တောင်မင်းသည်။သမူလံ၊အမြစ်နှင့်တကွ။ ဥဇ္ဇဟေယျ၊ငွေ့ရာ၏။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။အဟံ၊ငါသည်။ မုသာ၊မမှန်သော စကားကို။ နတ္ထေဝ ဘဏေ ယျ၊မဆိုရာ။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေမင်းကြီး၊ ဤလမ်းရာ မရှိသော ကောင်းကင်သည် ကွဲအက်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ယူဇနာ ရှစ်သောင်း လေးထောင် အထူ အပြော ကျယ်သော သမုဒ္ဒရာသည် ခန်းခြောက် သည်ဖြစ်ရာ၏။ သတ္တဝါတို့၏ ကိန်းဝပ်ရာယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း ရှိသော မဟာပထဝီသည် အောက်အထက် ပြန်သည်ဖြစ်ရာ၏။ ယူဇနာ တသိန်း ခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင် အစောက်အမြင့် ရှိသော မြင်းမိုရ်တောင်သည် ဘက်ရွက်ခြောက် ကဲ့သို့ ဧရွှလွင့်သည်ဖြစ်ရာ၏။ ငါ သေဘ်ကား မုသား မဆိုပေရာ။ အဆွေမင်းကြီး၊ ဤလမ်းရာ မရှိသော ကောင်းကင်သည် စိတ်ဖြာ သေးဖွဲ့ ကွဲအက်၏ ဟူ၍ဖြင်း။ ယူဇနာ ရှစ်သောင်း လေးထောင် အထုအပြော ကျယ်သော မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ခန်းခြောက်၏ဟူ၍ဖြင်း။ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာဖြစ်သော နှစ်သိန်း လေးသောင်းအထုရှိသော မဟာပထဝီသည် အောက်အထက် ပြောင်းပြန် လန်၏ဟူ၍ဖြင်း။ယူဇနာ တသိန်းခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင် အစောက် ရှိသော မြင်းမိုရ်တောင်သည် ဘက်ရွက်ခြောက် ကဲ့သို့ ဧရွှလွင့်၏ဟူ၍ ဖြင်း၊ ဤသို့ အလိုသူတို့ဆိုအံ့။ ထိုစကားကို အဆွေယုံရာ၏။ ငါ မုသား ပျက်ကွက်၏ဟူသောစကားကို အဆွေမယုံရာ ဟူလိုသော်။ ။

၄၃။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် မိမိစကားကို ပေါရိသာဒ မယုံကြည်သဖြင့် ကျွန်စာရွက်ဆို၍ ယုံစေခြင်း။

ဤသို့ဆိုငြားသော်လည်း မဟာပေါရိသာဒ မယုံလေ။ ထိုသို့ မယုံသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းလည်း။ ဤသူငါ့ကို မယုံပါလေ။ ကျွန်စာရွက်သဖြင့် ယုံစေအံ့ဟု ကြံ၍။ အဆွေ၊ ငါ့ကို ပခုံးထက်မှ ချပါလော့။ ကျွန်စာရွက်၍လည်း အဆွေကို ယုံစေအံ့ဟု ဆိုလျှင်။ မဟာပေါရိသာဒလည်း ပခုံးမှချ၍ မြေ၌ထား၏။ တုရားလောင်းလည်း ကျွန်စာရွက်လို သောကြောင့်။ ။အသို့သင်္ဃိစ္ဆပရာမသာမိ၊ သပတံပိတောသမ္မအဟံ ကဆရောမိ။ တယာပမဇ္ဇော အနဏော၁ဘဝိတ္တာ၊ သစ္ဆာနုရက္ခီ ပုနရာဝဇိသံ။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။ ။သမ္မ၊ အဆွေ။ ယောအဟံ၊ အကြင်ငါသည်။ အသိစ္ဆ၊သန်လျက်ကိုဂင်း။ သတ္ထိစ္ဆ၊လှံကိုဂင်း။ ပရောမသာမိ၊ သုံးသပ်အံ့။ သပတံပိ၊ ကျွန်ခြင်းကိုလည်း။ တော၊ အဆွေအား။ ကရောမိ၊ပြုအံ့။တယာ၊အဆွေသည်။ ပမဇ္ဇော၊လွှတ်အပ်သော။ သော အဟံ၊ထိုငါသည်။ အနဏော၊ မြီမရှိသည်။ ဘဝိတ္တာ၊ ဖြစ်၍း၍။ သစ္စာနုရက္ခီ၊သစ္စာစောင့်သည်ဖြစ်၍။ပုနရာဝဇိသံ၊တဘန်လာအံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေသည် အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ ဤသို့သော ထားလှံတို့ဖြင့် စောင့်ရှောက်အပ်သောမင်းမျိုးဌာ ဖြစ်စေသတည်း။ဤသို့သော လက်နက်တို့ဖြင့် စောင့်ရှောက်အပ်သော မင်း၏ အမျိုးဌာ ဖြစ်ရသည့် မဖြစ်လိုဟု လှံထား သန်လျက်ကိုသော်လည်း သုံးသပ်၏။ထိုမှတပါး အဆက်ဆက်သော မင်းတို့သည် မကျွန်ကူးမြဲသော အကြင် ကျွန်စာကိုသော်လည်း အဆွေအလိုရှိ၏။ ထို ကျွန်စာကို သော်လည်း ငါရွက်ပါ၏။ အဆွေ လွှတ်ပါသည်ရှိသော် ငါသွား၍ ပုဏ္ဏားအား မြီမရှိသည်ကိုပြု၍ သစ္စာစောင့်သဖြင့် တဘန်လာပြန်အံ့ ဟူလိုသော်။

၄၄။ မဟာပေါရိသာဒသည် သုတသောမမင်းကြီးအား တိုင်း ပြည်သို့သွားပြီး၍တဘန်ပြန်လာရန်အခွင့်လွှတ်ခြင်း။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း တောင်းပန်သည် ရှိသော် မဟာပေါရိသာဒသည်း။ သုတသောမသည် မင်းတကာတို့ မပြုအပ်သော်ကျွန်ခြင်းကို ပြု

၏။ဤသုတသောမမင်းဖြင့် အဘယ်မျှစအံ့နည်း။ လာသည်မျှလည်းဖြစ်စေမလာသည်မျှလည်းဖြစ်စေ။ ငါလည်းမင်းပင်တည်း။ သုတသောမမင်းမလာသည်ဂိုသော် ငါ့လက်ရုံး သွေးကိုထည့်၍ တရှဉ့်တယောက်ပြည့်စေလျက် ပူဇော်အံ့။ ဤသုတသောမမင်းသည် အလွန်ပင်ပန်းခဲ့ဖြီဟုကြံဦး၍၊ ခွင့်ပေးလိုရကား။ ။ယောတေကတော့ သင်္ကရောဖြာဟွဲကောန၊ ရဇ္ဇေသကေဇ္ဈသရိယေဒ္ဓိတေန။, တံသင်္ကံရုံဖြာဟွဲကသမ္မဒါယ၊ သစ္စာနုရက္ခီ ပုနရာဝဇာသု။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မသုတသောမ၊အဆွေသုတသောမ။ တေတယာ၊အဖဆွေသည်။သင်ကရဇ္ဇေ၊မိဒိတိုင်းနိုင်ငံ၌။ ဇ္ဈသရိယော၊မင်းအဖြစ်၌။ ဒ္ဓိတေန၊ တည်သဖြင့်။ ဖြာဟွဲကောန၊ ပုဏ္ဏားနှင့်။ ယောသင်္ကရော၊ အကြင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ကတော၊ပြုအပ်၏။ တံသင်္ကံရုံ၊ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ဖြာဟွဲကသမ္မဒါယ၊ပုဏ္ဏားပြည့်စုံစေဦး၍။ သစ္စာနုရက္ခီ၊ သစ္စာစောင့်သောအဆွေသည်။ ပုနရာဝဇာသု၊ တဘန်လာပြန်ပါလျှည့်။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေသုတသောမ၊အဆွေသည်အဆွေနိုင်ငံ၌မင်းအဖြစ်၌တည်သဖြင့်။ အကြင်ပုဏ္ဏားအား အကြင်သို့ သဘောရှိသော ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုပြု၏။ ထိုပုဏ္ဏားအား ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြည့်စုံစေ၍ သစ္စာ စောင့်သော အဆွေသည်တဘန်ပြန်ပါလျှည့်ဟူလိုသော်။ ။

ဤသို့ခွင့်ပေးသည်ရှိသော် တုရားလောင်းလည်း၊အဆွေ၊ မစိုးလင့်၊ လေးပါးသော သတ္တာရဟဂါထာကိုနာ၍။ တရားဟောအား ပူဇော်သဒ္ဓါရပြု၍။ နံနက်စောစောကလျင် လာအံ့ဟုဆိုဦး၍။ ။ယောမေကတောသင်္ကောရော်ဖြာဟွဲကောန၊ ရဇ္ဇေသကေဇ္ဈသရိယေဒ္ဓိတေန။ တံသင်္ကံရုံဖြာဟွဲကသမ္မဒါယ၊ သစ္စာနုရက္ခီပုနရာဝဇ်ီသံ။ ။ဟူသောဂါထင်ကိုရွတ်၏။ ။သမ္မ၊အဆွေ။သကော၊ငါ့ဥစ္စာဖြစ်သော။ရဇ္ဇေ၊တိုင်းဒ္ဓိ။ဇ္ဈသရိယော၊ မင်းအဖြစ်ဒ္ဓိ။ဒ္ဓိတေန၊တည်သော။မေမယာ၊ ငါသည်။ ဖြာဟွဲကောန၊ ပုဏ္ဏားနှင့်။ ယောသင်္ကောရော၊ အကြင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ကတော၊ပြုအပ်၏။တံသင်္ကံရုံ၊ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ဖြာဟွဲကသမ္မဒါယ၊ ပုဏ္ဏားအားပြည့်စုံစေဦး၍။ သစ္စာနုရက္ခီ၊ သစ္စာစောင့်သောငါသည်။ ပုနရာဝဇ်ီသံ၊တဘန်လာပြန်အံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေ၊ငါ့တိုင်းနိုင်ငံ၌ တည်သော ငါသည်။အကြင်ပုဏ္ဏားနှင့် အကြင်သို့သဘောရှိသော ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြုအပ်၏။ ထိုပုဏ္ဏားအား ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို

ပြည့်စုံစေဦး၍ သစ္စာစောင့်သောငါသည် တဘန်လာပြန်ပါအံ့ ဟူထိုသော်။ ။

ထိုနောင်မှမဟာပေါဂိသာဒလည်း။ ဂုဏ်မင်းကြီးသည် မင်းတကာတို့မရွတ်ဘူးသော ကျိန်စာကိုရွတ်၏။ ထိုကျိန်ခြင်းကို အောက်မေ့ပါဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်၊ အဆွေ၊ ငယ်သေ-အခါမှစ၍ အဆွေငါ့ကိုသိ၏။ရယ်မှဖြင့်သော်လည်းမုသားမဆိုစဘူး။ ယခုငါမင်းအဖြစ်၌တည်၍ အကြောင်း ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို သိသော ငါသည် အဘယ်မှာမုသားဆိုတော့အံ့နည်း။အဆွေငါ့အားယုံကာမူ။ငါနက်ဖြန် အဆွေပူဇော်မှိအရောင်လာလတ်မည်ဟုဆို၏။ မဟာပေါဂိသာဒလည်း ဂုဏ်မင်းကြီး၊ သွားလော့၊ ဂုဏ်မင်းကြီးတို့သည် မလာကုန်သည် ဂိုသော်ငါ့အစိအရင်သည် ပျက်လတ္တံ့။ နတ်မင်းလည်း အဂုဏ်မင်းကြီးတို့နှင့်ကင်း၍ အပူဇော်မခံပေရာ။ ထိုကြောင့်ပူဇော်ခြင်းကိုအနှစ်ရာယ်မပြုပါလင့်ဟုဆို၍လွှတ်လိုက်၏။ ။

၄၅။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်ပေါဂိသာဒလက်မှ လွတ်သဖြင့်တိုင်းပြည်သို့ပြန်ခြင်း။

တုရားလောင်းလည်းရာဟုခံတွင်းမှ လွတ်သောလမင်းကဲ့သို့။ ဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသောအားနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ လျင်စွာမြို့သို့ရောက်လေ၏။ စစ်သည်အပေါင်းတို့သည် ငါတို့သခင်မင်းသည် ကြီးသောပညာရှိ၏။ ဘာဝယ်ဘာစွာသော-ဘရားကိုဟောတတ်၏။ စကားတခွန်းနှစ်ခွန်းဆိုရုံက မဟာပေါဂိသာဒကိုဆုံးမ၍ ခြေသံ့ခံတွင်းမှ လွတ်သောဆင်ပြောင်ကဲ့သို့လာလတ္တံ့။ ငါတို့သခင်မလာဘဲကို မြို့တွင်းသို့ဝင်ချေသော်၊ ဤသူတို့သည်ငါတို့သခင်ကို ပေါဂိသာဒအားပေး၍ လာသည်ဟုငါတို့ကိုပြည်သူတို့ကဲ့ရဲ့လကုန်အံ့ဟုကြံ၍မြို့ပြင်၌ သစ်ခက်မြို့တည်၍နေကုန်၏။ ထိုစစ်သည် တို့လည်း ထိုသို့သော အခြင်းဖြင့် တုရားလောင်းလာသည်ကို အဝေးက မြင်လျှင် ခရီးဦးကြိုဆို၍၊ အဂုဏ်မင်းကြီး၊ အသို့နည်း။ မဟာပေါဂိသာဒသည် အကျွန်ုပ်တို့ သခင်မင်းကြီးကိုမပင်ပန်းစေလော။ ဤသို့အစရှိသော ပဋိသန္ထာရကိုပြုကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း ပေါဂိသာဒသည် ငါ့ကို ငါ့မိဘသော်လည်း မပြုအပ်

သော အမှုကိုပြုပေသည်။ ကြမ်းကြုတ်သော အနိုင်အထက် ပြုတတ်သေးသဘောရှိသော သူစင်လျက်။ ငါ့တရားစကားကိုကြား၍ ငါ့ကို လွှတ်ပေသည်ဟုဆို၍။ အမတ်အပေါင်းတို့လည်း မင်းကြီးကို တန်းဆာဆင်လျက် ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်တင်ပြီးသော် ခြံရံ၍မြို့တွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ မင်းကြီးကိုမြင်လျှင် အလုံးစုံသောပြည်သူတို့သည် အလွန်နှစ်သက်ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်ကုန်၏။ ။

၄၆။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်
တိုင်းပြည်သို့ရောက်၍ကသဖြတ်စွာတရား
ဟောကြားတော်မူသောသတာရဟ ၄ ဂါထာကို
နှုန်းပုဏ္ဏားထံနာယူခြင်း။

ထိုမင်းကြီးလည်း တရားဒွါ မြတ်နိုးခြင်း ရှိသည်၊ တရားတည်းဟူသော ယစ်ခြင်းရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို နောက်မှဖူးအံ့ဟု နန်းတော်သို့ တက်၍ မင်းနေရာဒွါ နေပြီးသော်။ ပုဏ္ဏားကိုခေါ်စေပြီးလျှင်၊ ဆံမုတ်ဆိတ် ပြင်စေပြီး၍။ ရေချိုးစေ၊ပန်းနံ့သာလိမ်းစေ၊ ဝတ်စား တန်းဆာ ဆင်စေ၍။ မင်းကြီး စားတော်ကို ပုဏ္ဏားအား ကပ်စေ၍။ နောက်မှ မင်းကြီးရေနံ့သာချိုးပြီးသော် စားတော်ခေါ် ၍၊ထိုပုဏ္ဏားကိုရာဇပလ္လင်ဒွါ နေစေလျက်တရားဒွါ ရှိသေလေးမြတ်သောကြောင့်နိမ့်သောနေရာဒွါ မင်းကြီးနေ၍။ ပန်းနံ့သာဖြင့်ပူဇော်ပြီးမှ။ ဆရာပုဏ္ဏားတို့သည် အကျွန်ုအား ဆောင်ခဲ့သော သတာရဟ ဂါထာတို့ကို နာကုန်အံ့ဟုတောင်းပန်၏။ ။ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတတ်သော်ရှင်တော်ဘုရားသည်။ ။မဂ္ဂေါစသောပါရိသာဒသဟဇ္ဈာဂတို့နှင့်တံပြာဟပ္ပဏ်းတေဒဂေါစ။ သုဏောမဂါထာယောသတာရဟာယော၊ ယာဓေသုတာအသုဟိတာယပြောဟပ္ပ။ ။ဟူသောဂါထာကိုမိန့်တော်မူ၏။ ။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။တဒါ၊ ထိုအခါဒွါ။ယောသုတသောမော၊ အကြင်သုတသောမသည်ဖြစ်။ ပါရိသာဒဿ၊ လူသားစား၏။ဟဇ္ဈာ၊လက်မှ။ မဂ္ဂေါစ၊လွတ်သည်ဖြစ်၍လျှင်။ ဂတို့ဒှန်၊သွားဦး၍။တံပြာဟပ္ပဏ်း၊ကိုပုဏ္ဏားကို။ ပြောဟပ္ပ၊ ရှင်ပုဏ္ဏား။ မော၊ ငါသည်။ သုတာ၊ ကြားအပ်ကုန်သော။ ယာဂါထာ၊ အကြင်ဂါထာတို့

သည်။ ဟိတာယ၊ စိးပွါးခြင်းငှါ။ အသူ၊ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ သတာရဟာယော၊ သတာရဟဖြစ်ကုန်သော။ တာယောဂါထာယော၊ထိုဂါထာတို့ကို။ သုဏောမ၊နာပါကုန်အံ့။ ဇာတိ၊ ဤသို့။ ဧတံဝစနံ၊ ဤစကားကို။ အဝေါစ၊ဆို၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား၊ချစ်သားတို့။ ထိုရောဒနခါဂါဘုရား သည်သုတသောမဖြစ်၍ ပေါရိဏာဒလက်မှလွတ်သည်ရှိသော် လျင်စွာ သွား၍ ပုဏ္ဏားကိုခေါ်ပြီးသော်။ ဆရာပုဏ္ဏား၊ဂါထာတို့ကို ငါကြား သည်ရှိသော် စိးပွါးခြင်းငှါဖြစ်ကုန်ရာ၏။ သတာရဟဖြစ်ကုန်သော ဂါထာတို့ကို နာကုန်အံ့။ ဤသို့သော စကားကို ဆိုသတည်း ဟူ လိုသော်။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းဇတာင်းပန်လတ်သောအခါ၌။ ထိုပုဏ္ဏားသည် နှံ့သာဖြင့် လက်ကို ပွတ်သပ်ပြီးသော်။ မိမိတောင့်မှ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော ဈေးပေကိုထုတ်၍ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရိုသေစွာ ကိုင်ပြီးသော်။ ရှင်မင်းကြီး၊ ကသပ ဖြတ်စွာတရားသည် ဟောတော် မူအပ် ကုန်သော၊ရာဂအစရှိသည်ကိုနှိပ်နင်းတတ်ကုန်သော။ ဒေါသမြွက်နှိပ်ဖျောန်သို့ ရောက်စေ တတ်ကုန်သော သတာရဟဂါထာတို့ကို နာတော်မူဟု ကောင်းချီးကျူး၍ ဈေးပေကိုကြည့်လျက်။ ။သကိံ ဒေဝသုတသောမ၊ သန္တိဟောတိသမာဂမော။ သာနုသင်္ကိပါလေတိ၊ နာသန္တိဗဟုသင်္ဂမော။ ။သန္တိရေဝသမသေထ၊ သန္တိကုဗ္ဗထသန္ထဝံ။ သတံသန္ဓိမ္မ မညာယ၊ သေယျောဟောတိနပါဠိယော။ ။ဓိရန္တိဝေရာဓရထာ သုဗိဇ္ဇာ၊ ဒေထောသရီရဗိ္ဗ ဓရံဥပေတိ။ သတဉ္စဝေမ္မော နဓရံဥပေတိ၊ သန္ဒိဿဟဝေသင်္ဂါပဝေဒယန္တိ။ ။နဘဉ္ဉုရေဃထဝိစဒ္ဓရေ၊ ပါရံသမုဒ္ဒဿတရဒါဟုဒ္ဓရေ။ တတော်ဟဝေဒ္ဓရတရံဝဒန္တိ၊ သတဉ္ဉဝေမ္မော အသတဉ္ဉရာဓ။ ။ဟူသော်ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သုတသောမ၊သုတသောမဖမလည်တော်ရှိသော။မဟာရာဇ၊ဖြတ်သောမင်း။သန္တိ၊သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သကိံ ဒေဝ၊ တကြိမ်သာလျှင်။ ပေါသမာဂမော၊ အကြင်ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။သာသင်္ကတိ၊ ထိုပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။နံ၊ထိုသူကို။ပါလေတိ၊စောင့်ပေ၏။ ဒေသန္တိ၊သူတော်မဟုတ် ယုတ်သော သူတို့နှင့်။ ဗဟူ၊ များစွာသော။ ပေါသင်္ဂမော၊ အကြင်ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ သာသင်္ကတိ၊ထိုပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။နံ၊ထိုသူကို။နပါလေတိ၊မစောင့်ရှောက်တတ်။ ။

ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းဖြတ်။သန္ဓိရေဝ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် သာလျှင်။ သမာသေထ၊ ပေါင်းဘော်ကုန်ရာ၏။ သန္ဓိ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သန္ဓံဝံ၊ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ ကုဗ္ဗေထ၊ပြုကုန်ရာ၏။ သတံပဏ္ဍိတာနံ၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်း ပညာရှိတို့၏ သဒ္ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို။အညာပယ၊သိ၍။သေယျော၊ ဖြတ်သည်။ပေါတိ၊ဖြစ်၏။ပါပိယော၊ ယုတ်မာသည်။နာဟောတိ၊ မဖြစ်။ ။နရာဓိပ၊ လူတို့အဓိပတိဖြစ်တော်မူသော။ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းဖြတ်။သုစိတ္တော၊ အလွန်ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ရာဇရထော၊ မင်းစီးရထားတို့သည်။ ဇိဂုန္ဆိ၊ ကဲ့ချပ်ကဲ့တတ်ကုန်၏။အထော၊ထို၌။ သဒိရိဂ်ိ၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း။ ဇရံ၊အိုခြင်းသို့။ဥပေတိ၊ ရောက်တတ်၏။ ပေသနော အကြင်တရားအစရှိသောသူတော်ကောင်းတို့သည်။ ယံသဒ္ဓိ၊ အကြင် ဒိဗ္ဗာန်တရားကို။ ဟာဝေ၊စင်စစ်။ပဝေဒယန္တိ၊ဟောကုန်၏။ သတဉ္စတေသံပုရိသာနံ၊ ထိုသူတော်ကောင်းတို့၏။သောဓမ္မော၊ ထိုဒိဗ္ဗာန်တရားသည်။ဇရံ၊အိုခြင်းသို့။နဥပေတိ၊မရောက်။ ။ဘူမိပါလ၊ ရေမြေ့ရှင်။နဘဉ္ဉ၊ ကောင်းကင်သည်လည်း။ဒူရေ၊မြေနှင့်ဝေး၏။ပထဝီစ၊မြေသည်လည်း။ဒူရေ၊ကောင်းကင်နှင့်ဝေး၏။သမုဒ္ဒသ၊ သမုဒ္ဒရာ၏။ယံပါရံ၊ အကြင်ထိုမှာဘက်ကမ်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။တံပါရံ၊ ထိုထိုမှာဘက်ကမ်းကို။ဒူရေ၊ ဤမှာဘက်ကမ်းနှင့်ဝေး၏ဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ တတော၊ ထိုကောင်းကင်နှင့်မြေ၊သမုဒ္ဒရာကမ်းတဘက်ဝေးသောထက်။သတံသပ္ပုရိသာနံ၊သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မောစ၊ တရားသည်ဂုဏ်း။ အသတံ အသပ္ပုရိသာနံ၊ သူတော်မယုတ် ယုတ်သောသူတို့၏။ ဓမ္မောစ၊ တရားသည်ဂုဏ်း။ ဒူရဋ္ဌ တရံ၊အလွန်ဝေး၏ဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ဆိုကုန်၏။ ။နရဒေဝ၊လူတို့၏နတ်ဖြစ်တော်မူသော။ ဘူမိပါလ၊ ရေမြေ့ရှင်။နဘံဝါစ၊ ကောင်းကင်မှလည်း။ ပထဝီ၊မြေသည်။ ဒူရေ၊ဝေး၏။ပထဝိယာစ၊ မြေမှလည်း။ နဘာနဘံ၊ ကောင်းကင်သည်။ဒူရံ၊ဝေး၏။ သမုဒ္ဒသ၊သမုဒ္ဒရာ၏။ ယံပါရံ၊အကြင်ကမ်းတဘက်သည်။အတ္ထိ၊ ရှိ၏။တံပါရံ၊ ထိုကမ်းတဘက်သည်။ ဒူရေ၊ဝေး၏။ဣတိ၊ဤသို့။အံဝါဟု၊ ဆိုကုန်၏။ကတော၊ ထိုမြေမှကောင်းကင်၊ ကောင်းကင်မှ မြေဝေးသည်၊ သမုဒ္ဒရာကမ်းတဘက်မှ သမုဒ္ဒရာကမ်းတဘက်ဝေးသည်ထက်။ သတံသပ္ပုရိသာနံ၊ သူတော် ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မောစ၊ တရားသည်ဂုဏ်း။အသတံ၊ သူတော်မဟုတ်သော သူယုတ်တို့

ဖ၏။ခမ္မောစ၊တရားသည်ပင်း။ဒုရတာ ခံ၊အလွန်ဝေးဖ၏။ဣတိ၊ ဤသို့။ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်ဖ၏။ ။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ကောင်းသော အကြားအမြင်၌ နှစ်သက်ခြင်းဟူသော မြတ်နိုးအပ်သော ဥစ္စာရှိသောကြောင့် သုတသောမ ဟူသော အမည်တော်ကိုရသောမြတ်သောရှင်မင်းကြီး။အကြင်သူသည်သူတော်ကောင်းနှင့် တကြိမ်သာပေါင်းဘော်ဘူးဖ၏။ ထိုပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ထိုသူကို အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ပေဖ၏။ အကြင်သူသည် သူတော်မဟုတ်ယုတ်မာသောသူနှင့် တာရှည်လေးမြင့်စွာ ပေါင်းဘက်ဖ၏။ ထိုပေါင်းဘက်ခြင်းသည် ထိုသူမစောင့်ပေ။နံနွင်းဖ၏တပ်ခြင်းကဲ့သို့၊ မွဲစုဒ္ဒိစိုက်သော သစ်ငုတ်ကဲ့သို့၊ မြင့်မြစွာ မြဲမြံခိုင်ခန့်စွာ မတည် ဟူလိုသော်။ ။ဒုတိယဂါထာဖ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သောမင်းဖြစ်တော်မူသော ရှင်မင်းကြီး။ တရားအစရှိသောပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့် သာလျှင် တကွပေါင်းဘော်ရာဖ၏။ အလုံးစုံသောဇာရိယာပုထ်၌ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင် တကွဖြစ်ကုန်ရာဖ၏။တရားအစရှိသောသူတော်ကောင်းတို့ဖ၏ မြတ်သောတရားကို သိခြင်းကြောင့် စိုးပွါးချမ်းသာခြင်းသာဖြစ်ရာဖ၏။ ယုတ်ခြင်းမည်သည် မဖြစ်ဟူလိုသော်။ ။တတိယဂါထာဖ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။လူတို့အဓိပတိ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်သောမင်း။ အကြင် မင်းတို့သည်စိုးအပ်သော ဒဇ္ဇသမ္ဘာရအပေါင်းဖြင့် ဆန်းကြယ် ပြေပြစ်စွာ လုပ်အပ်သော ရထားဟု သမုတ်အပ်သော သမ္မုတိ ပညတ်လည်း ကျေပျက်တတ်ဖ၏။ ခန္ဓာငါးပါးကိုစွဲ၍ ကိုယ်ဟုသမုတ်အပ်သော သက္ကာယပညတ်လည်း ဒုက္ခဆိုခြင်းသို့ရောက်တတ်ဖ၏။ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် သင်္ခါရဟုဆိုအပ်သောမြတ်သောအကြင်နိဗ္ဗာန်ကို ပဲ့ပေါကုန်ဖ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန် တရားသည် သေကား ဒုက္ခခြင်းသို့လည်း မရောက်တတ်။ ကျေလည်း မကျေတတ်ဟူလိုသော်။ ။စတုတ္ထဂါထာဖ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ရေမြေ အခ္ခရ်ဖြစ်သော ဓမ္မရာဇ်။ ကောင်းကင်သည်ကားစွဲလမ်းရာလည်းမရှိ၊ တည်ရာလည်းမရ။ မြေသေဝ်တမူကား စွဲလမ်းရာလည်းရှိဖ၏၊တည်ရာလည်းရဖ၏။ ထို့ကြောင့်၊ ကောင်းကင်မြေတို့သည် စပ်ကြသေဝ်လည်း တကွယှဉ်ခြင်းသင်္ဘင်္ဂိမရှိသောကြောင့်ဂင်း၊ အချင်းချင်း မလိမ်းကျံတတ်သော သင်္ဘင်္ဂိကြောင့်ဂင်း ဝေးကြဖ၏။ သမုဒ္ဒရာဖ၏

ဤမှာဘက်ကမ်းနှင့် ထိုမှာဘက်ကမ်းသည်လည်း အချင်းချင်း သံယော
ဇဉ်တို့ မရှိသောကြောင့် ဝေးကြ၍။ ထိုကောင်းကင်နှင့်မြေ၊ မြေနှင့်
ကောင်းကင်။ သမုဒ္ဒရာကမ်းတဘက်နှင့် သမုဒ္ဒရာကမ်းတဘက် ဝေး
သောထက်လည်း။ သူတော်ကောင်းတို့ သဘောနှင့် သူတော်မဟုတ်
ယုတ်ဓသာ လူတို့၏ သဘောသည် အလွန်တရာ· ဝေးလှ၏ ဟူလို
သော်။ ။(ဤသူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်း။ သူတော်
မဟုတ် ယုတ်သောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်း။ သူတော်ကောင်းတို့၏
သဘော။ သူတော်မဟုတ်ယုတ်သောသူတို့၏ သဘောအထူးကိုဇာဝး။
အထက်သန္တာသန္တ သမာဂမအာရဒ္ဓ အကျယ်ဆိုလစဲ့)။ ။

၄၇။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်
နန္ဒပုဏ္ဏား ဟောသော သတ္တာရဟ ၄-ဂါထာကို
သဟာသာရဟာတ္တင်စေ၍ ပူဇော်ခြင်း။

ဤသို့လျှင် နန္ဒပုဏ္ဏားသည် လေးပါးသော သတ္တာရဟာဂါထာတို့ကို
ကသဿပဘုရား ဟောတော်မူသောနည်းဖြင့် ဟော၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။
ထိုတရားကိုကြား၍ ဘုရားလျောင်းသည်၊ ငါတာဘန်ပြန်လာခြင်းသည်
အကျိုးရှိလှ၏ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်သက်စွာသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်
၍ ဤဂါထာတို့သည် တပည့်သားတော်သာဝကတို့ဟောသောဂါထာ
လည်းမဟုတ်၊ ရသေ့ရဟန်းဟောသောဂါထာလည်းမဟုတ်၊နတ်အစ
ရှိသော အမျှတ်မဲ့သူ ဟောသောဂါထာလည်းမဟုတ်။ သင့်ညှာဘုရား
ဟောတော်မူသော ဂါထာတို့ပေတည်း။ အသို့လျှင် ပူဇော်ထိုက်အံ့
နည်းဟုကြံသော် ဤအလုံးစုံသော စကြဝဠာကို ဖြာဝှေ့ပြည့်တိုင်အောင်
ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြည့်စေ၍ ပေးငြားသော်လည်း လျော်ပတ်စွာ
ပူဇော်သည် မမည်။ ငါသည်တမူကား ယူဇနာသုံးရာ အဝန်းရှိသော
ကုရုတိုင်း၊ ခုနစ်ယူဇနာအပြောရှိသော ဇမ္ဗုနဒတွန်ဂို၌မြှုပ်၌ မင်းအဖြစ်ကို
သာ ပေးခြင်းငှါတတ်နိုင်၏။ ဤပဏ္ဏားသည် မင်းပြုထိုက်သောဘုန်းကံ
ရှိအံ့လော ဟု အဂ်ဝိဇ္ဇာဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော်၊ မင်းပြုထိုက်သောဘုန်း
ကံကိုမမြင်၍၊ စစ်သူကြီးအရာ အစရှိသော စည်းစိမ်အထူးကိုကြည့်
သည်ရှိသော်လည်း ရွာငယ်တခု စားထိုက်သော ဘုန်းကံကိုမျှမမြင်၍

၍ ဥစ္စာပေးအံ့ဟု အကုဒ္ဓေမှစ၍ ကြည့်သော် အသပြာလေးထောင်မျှ ထိုက်သော ဘုန်းကံကိုဖြင်၍၊ ဤမျှသောဥစ္စာဖြင့် ပူဇော်အံ့ဟု အသပြာလေးထောင်ကို ဆောင်ချေစေ၍၊ ဆရာပုဏ္ဏား၊ ဆရာတို့သည် တပါးသောမင်းကို ဟောသောအခါ အတိမျှပူဇော်ခံရသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ တဂါထာကို တရာစီပူဇော်၏။ ထိုကြောင့် သတာရဟာဟူသော အမည်ကိုရသည်ဟုဆိုလျှင်၊ ဆရာသည် ဆရာဒွိရှိသော ဘဏ္ဍာအဘိုးကိုမသိ၊ ဤဂါထာတို့သည် တရာမထိုက်ကုန်၊ တထောင်စီထိုက်ကုန်၏။ ထိုကြောင့် ယနေ့မှစ၍ ထိုဂါထာတို့သည် သဟာဿာရဟာဖြစ်စေကုန်ဟုဆိုဦး၍။ ။သာဟာဿိယာ ဇာမဂဂါထာ၊ နယိမာဂဂါထာ သတာရဟာ။စတ္တာရိကွံသဟဿာနိ၊ခီပ်ဂဏ္ဌာဟိပြော်ဟွဏာ။ ။ဇြာဟွဏာ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ဇာမဂဂါထာ၊ ဤဂါထာတို့သည်။ သာဟာဿိယာ၊ တထောင်စီထိုက်ကုန်သည်။ ဟောန်တို့၊ဖြစ်ကုန်၏။ ဇာမဂဂါထာ၊ဤဂါထာတို့သည်။ နာသတာရဟာ၊ တရာစီသာမထိုက်ကုန်။ တံ့၊ သင်ဆရာသည်။စတ္တာရိသဟဿာနိ၊လေးထောင်တို့ကို။ ခီပ်၊လျင်စွာ။ ဂဏ္ဌာဟိ၊ ယူလော့။ ။ဤသို့ဆိုဦး၍၊ ထိုပုဏ္ဏားအား ယာဉ်သာပေး၍၊ များစွာသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။ ။

၄၈။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် နန္ဒပုဏ္ဏားကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ထံသွား၍ဖူးမြင်ခြင်း။

ထိုအခါ၌ သုတသောမမင်းကြီးသည်၊ သတာရဟဂါထာကို သဟာဿာရဟာပြု၍ ပူဇော်သည်ဟု ဖြိုသူအလုံး သည်းစွာ ကောင်းချီးပေး၏။ မယ်တော်, ခမည်းတော်တို့လည်း ကောင်းချီးသံကိုကြား၍ အဘယ်အသံနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ ဥစ္စာ၌ မက်မောကုန်ရကား။ ဘုရားလောင်းအား အမျက် ထွက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားကိုလွှတ်လိုက်ပြီးသော်၊ မယ်တော်,ခမည်းတော်သို့ သွား၍ရှိခိုးလျက်နေ၏။ခမည်းတော်၊ငင်းကြီးလည်း ချစ်သား၊ ဤသို့သော သဘောရှိသော အနိုင်အထက်ပြုတတ်သော ခိုးသူလက်မှ အဘယ့်ကြောင့် လွှတ်ခဲ့သနည်းဟူသော ပဋိသန္ဓာရမျှကိုသော်လည်း

မပြုပါလေ။ဥစ္စာဒ္ဒ လောဘရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ချစ်သား၊ချစ်သား သည် လေးဂါထာကိုကြား၍ လေးထောင်ပေးသောဟူသည် ဟုတ်ပေသလောဟုမေး၍ ဟုတ်ပေ၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းအား အပြစ် တင်လိုသောကြောင့်။ ။အာသီတိယာနာဂတိယာစ ဂါထာ၊ သတာရဟာစာပိဘဝေယျဂါထံာ။ပစ္စ ယ္ဓမေဝသုတံသောမ ဇာနာဟိ၊ သာဟာသိယာဒ္ဓနာမ ကာအတ္ထိဂါထာ။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။ ။သုတသောမ၊ ချစ်သားသုတသောမ၊ အာသီတိယာ၊ ဂ္ဂစ်ဆယ် ထိုက်သော။ ဂါထာ၊ ဂါထာသည်။ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ရာ၏။ နဝဒုတိယာ၊ ကိုးဆယ်ထိုက်သော။ ဂါထာစ၊ဂါထာသည်မူလည်း။ ဘဝေယျ၊ဖြစ်ရာ၏။သတာရဟာ၊တရာထိုက်သော။ဂါထာစာပိ၊ဂါထာသည်မူလည်း။ ဘဝေယျ၊ဖြစ်ရာ၏။တာတာသုတသောမ၊ချစ်သား သုတသောမ။ပစ္စ ယ္ဓမေဝ၊ ထိုက်တန်သော ဥစ္စာကိုသာလျှင်။ ဇာနာဟိ၊ ဆိလော့။ သာဟာသိယာနာမ၊ တထောင်ထိုက်သည်မည်သော။ ဂါထာ၊ ဂါထာသည်။ ကာအတ္ထိ၊အဝတိမှာရှိဘူးသနည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ချစ်သား သုတသောမ။ဂါထာမည်သည် ဂ္ဂစ်ဆယ်ထိုက်သည်သော်မူလည်း ဖြစ်ရာ၏။ ကိုးဆယ် ထိုက်သည်သော်မူလည်း ဖြစ်ရာ၏။ တရာ ထိုက်သည်သော် မူလည်း ဖြစ်ရာ၏။ ချစ်သား သုတသောမ၊ ချစ်သား ကိုယ်တိုင်ပင် သိပါလော့။ တထောင် ထိုက်သော ဂါထာ မည်သည် အသူ့ အထံ၌ အဘယ်မှာ ချစ်သားကြားဘူးသနည်း ဟူလိုသော်။ ။

၄၉။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် သူတော်ကောင်းတရား
ကိုမှတ်သားကြားနာခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲကြောင်းကို
ပြ၍ ခမည်းတော်အားတရားဟောခြင်း။

ဘုရားလောင်းလည်း။ ခမည်းတော်မင်းအား အကျွန်ုပ်ဥစ္စာဖြင့် စီးပွားခြင်းကိုအလိုမရှိ။ ကောင်းသော အကြားအမြင်ဖြင့် စီးပွားခြင်းကိုလျှင် အလိုရှိ၏ဟု သိစေလို၍။ ။ဣဒ္ဓာဝိဝေါဟံ သုတာဝုဿိမတ္တာနေဝ၊ သန္တေဝစမံသပ္ပုရိသာဘဇေယျုံ။ အဟံသဝန္တိဟိမဟောဒဓိဝ၊ နဟိတာတာ တပ္ပါမိ သုဘာသိတေန။ ။အဋ္ဌိယထာတံဏကဋ္ဌဒဟန္တော၊ နတပ္ပတိ သာဂရောဝနဒီဟိ။ ဧစံပိဝေပဏ္ဍိတာ ရာဇသေဋ္ဌ၊ သုတ္ဝာန

တပ္ပန်သုဘာသိတေန။ ။သကာသဒါသသယဒါသုဏောမိ၊ ဂါထံ အဟံအဇ္ဇ ဝတိ်ဇနိန္ဒ။ တမေဝသက္ကစ္စနိသာမယာမိ၊ နဟိ တာတာခမွေ သုမမတ္ထိတိဟ္ဘ်။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ရာဇသေဋ္ဌ၊မင်းတကာ တို့ထက်မြတ်သောမင်း ဖြစ်တော်မူသော။တာတ၊ခမည်းဇတ်။အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။အဘွေနော၊မိမိ၏။သုတံဝုဗ္ဘိ၊အကြားအမြင်ဖြင့် ပွါးခြင်း ကိုသာလျှင်။ဇာနာမိဝေါဇာနာမိဇေဝ၊အလိုရှိသလျှင်၏ တည်း။သနော သိမ်မွေ့ကုန်သော။သပ္ပုရိသာစ၊သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း။ယံမံ၊ အကြောင် အကျွန်ုပ်သို့။ဘဇေယျုံ၊ ဆည်းကပ်ကုန်ရာ၏။ သောအဟံ၊ထို အကျွန်ုပ်သည်။ မဟောဒမိ၊သမုဒ္ဒရာသည်။ သဝန်္တိဟိ၊ မြစ်ယဉ်တို့ဖြင့်။ နတပ္ပတိဇ္ဇဝ၊မရောင့်ရဲသကဲ့သို့။ ဘုဘာသိတေန၊ကောင်းစွာ ဆိုသော စကားဖြင့်။ နဟိကပ္ပါမိ၊ မရောင့်ရဲ။ ။ရာဇသေဋ္ဌ၊ မြတ်သော မင်း ဖြစ်တော်မူသော။ တာတ၊ခမည်းတော်။ အင်္ဂိ၊ ဒီးသည်။ တိဏကဋ္ဌ၊ မြက်ထင်းကို။ဒဟန္တော၊လောင်သည်ရှိသော်။နတပ္ပတိယထာ၊မရောင့် ရဲသကဲ့သို့ ၎င်း။ သာဂရော၊ သမုဒ္ဒရာသည်။ နဒီဟိ၊ မြစ်ယဉ်တို့ဖြင့်။ နတပ္ပတိဇ္ဇဝ၊ မရောင့်ရဲသကဲ့သို့၎င်း။ ဇဝံပိ၊ ဤအတူလျှင်။ ဝေ၊စင်စစ်။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ သုတ္ဝာ၊ ကြား၍။ သုဘာသိတေန၊ ကောင်းစွာဆိုသော စကားဖြင့်။ နတပ္ပေ၊ မရောင့်ရဲကုန်။ ။ဓနိန္ဒ၊ လူအပေါင်းကို အစိုးရတော်မူသော။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သကာသ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဒါသဿ၊ ကျွန်၏။ အဇ္ဇဝတိ်၊ အစိုးအပွားရှိသော။ယံဂါထံ၊အကြောင်ဂါထာကို။ယဒါ၊အကြောင်အခါ၌။ သုဏောမိ၊ကြားနာရအံ့။တဒမေဝ၊ထိုဂါထာကိုသာလျှင်။သက္ကံစွံ၊ရှိသော စွာ။နိသာမယာမိ၊နာပါအံ့။မမ၊အကျွန်ုပ်၏။ဓမ္မေသု၊တရားတို့၌။ တိဏ္ဏံ၊ ရောင့်ရဲခြင်းသည်။ နဟိဒုမ္ဘိုဏ်၊ မရှိ။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ မင်းတကာတို့ ထက်မြတ်သောမင်း ဖြစ်တော်မူသော ခမည်းတော်။ အကျွန်ုပ်သည် အကြားအမြင်တည်းဟူသော ဗဟုသုတဖြင့် စိုးပွားခြင်းကိုသာလျှင် အလိုရှိ၏။ဥစ္စာခမ်းနားကြွယ်ဝသောဆင်မြင်းကျွန်းသင်းပင်းဖြင့်စိုးပွါးခြင်းကို အလိုမရှိ။ သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်သော သူတော်ကောင်း တို့သည် အကြောင် အကျွန်ုပ်သို့ချဉ်းကပ်ကုန်ငြားအံ့။ထိုအကျွန်ုပ်သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသည် မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာမှစိုးဝင်သောရေဖြင့် မရောင့်ရဲသကဲ့သို့ ထို ပညာရှိတို့၏ ကောင်းမွန်စွာ ဆိုသောစကားဖြင့် မရောင့်ရဲ။ ထို

ပညာရှိတို့၏ ချဉ်းကပ် ပါဝင်ခြင်း ကိုသာ တောင့်တ၏။ ။အခြေ
နှစ်ချောင်းရှိသောသူတို့၏အရှင်ဖြစ်တော်မူသော ခမည်းတော်။ အလျှံ
တပြောင်ပြောင်လောင်သောဒီးသည် မြက်ထင်းအစရှိသော မီးစာဖြင့်
မရောင့်ရဲသကဲ့သို့ဂင်း။မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ယမုနာ, ဂင်္ဂါ အစိရဝတီ၊
မဟီ၊သရဘူ ဟူသော မြစ်မတို့ဖြင့်ဂင်း။ ဘာဂီရ၊ဆိန္ဒု၊စန္ဒဘာဂါ၊သရ
သွတီ၊နေရဉ္ဇရာ၊နမ္မဒါ အစရှိသော မြစ်သေးတို့ဖြင့်ဂင်း မရောင့်ရဲသကဲ့
သို့၊ ဗဟုသုတကိုသာ ဆည်းပူးကုန်သော အကြင် ပညာရှိတို့သည်
ကောင်းစွာဆိုအပ်သော ဗာဟုသစ္စသုဘာသိတဖြင့် မရှောင့်ရဲ•ကုန်။ ။
ထိုပညာရှိတို့၌ အကျုံးဝင်သောအကျွန်ုပ်သည် နန္ဒိပုဏ္ဏားကို စင်ထား
ဘိဦး။အကျွန်ုပ်၌ဖြစ်သော ကျွန်၏ အစိုးအပွားဌ စပ်သော အကြင်
ဂါထာကို အကယ်၍ကြားဘဲ့။ ထိုဂါထာကိုသာလျှင် ရိုသေ လေးမြတ်
စွာနာပါဘဲ့။ အကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော ဗဟုသုတဓမ္မ၌
ရောင့်ရဲခြင်းမရှိ ဟူလိုသော်။ ။

၅၏၌ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် ပဌမ၊ ဒုတိယ ဂါထာကို ဆို
ခြင်းသည်ကား၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာမှ
စိုးဝင်သောရေဖြင့် မရောင့်ရဲ။ ဒီးသည် ဒီးစာဖြင့်မရောင့်ရဲ။ မင်းသည်
တိုင်းနိုင်ငံဖြင့်မရောင့်ရဲ။သူဌိုက်သည် မကောင်းမှုဌမရောင့်ရဲ။ မာတုဂါ
မသည် မေထုနဓမ္မ အလင်္ကာရ ဝိဇ္ဇာယနဖြင့် မရောင့်ရဲ။ ပဏ္ဏားသည်
မန္တာရား ဗေဒင်ဖြင့် မရောင့်ရဲ။ ဗျာန် သမာပတ် ရသောသူသည် သမာ
ပတ္တိဝိဟာရဖြင့် မရောင့်ရဲ။ သေက္ခသည်အပစ္စယဖြင့်မရောင့်ရဲ။ အလို
နည်းသော ရဟန်းသည် ဓုတင် ဆောက်တည် ခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ။
လုံ့လထကြွရှိသော သူသည် ဝိရိယာရုဟဖြင့် မရောင့်ရဲ။ တရားဟော
တတ်သောသူသည် ဓမ္မသာကစ္ဆာဖြင့် •မရောင့်ရဲ။ ရဲရင့်သောသူသည်
ပရိသတ်ဖြင့် မရောင့်ရဲ။ သဒ္ဓါခြင်းရှိသောသူသည် သဃ်ာကို လုပ်ကျွေး
ခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ။ ပေးကမ်းသောသူသည် စွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ။
ပညာရှိသည် တရားကို ကြားနာခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ။ ပရိသတ် လေး
ဘေဒသည် မြတ်စွာဘုရား၌မရောင့်ရဲ။ ဤသို့ ကျမ်းဂန်လာသော တဲ့
ခြောက်ပါးသော မရောင့်ရဲခြင်းတို့တွင်။ မဟာသုတ်သောမ မင်းကြီး
သည် အလွန်သော ပညာရှိဖြစ်သောကြောင့်၊တရားကို ကြားနာခြင်း၌
ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ခမည်းတော် မင်းကြီးအား သိစေ

လိုသောကြောင့် ဆိုသတည်း။ ။တတိယဂါထာကို ဆိုခြင်းသည်ကား၊ တို့ဖြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေစဉ်၊ ဒေဝဒတ်သည် ဂေါတမ ငါ့ဆရာလည်းမဟုတ်၊ ငါ့ဥပဇ္ဈာယ်လည်းမဟုတ်ဟု ဆရာကိုစွန့်၍ သင်းခွဲသဖြင့်၊ ငါးရာသော ရဟန်းကို ယူ၍ ဂယာသီသ၌ နေရာသို့၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို စေတော်မူ၍၊ ငါးရာသောရဟန်းတို့ကိုယူ၍၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ပြန်ခဲ့လျှင် ပူပန်သောနှလုံးရှိသဖြင့် သွေးအန်၍ ကိုးလပတ်လုံးနာသဖြင့် အနာသာသည်းလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ချင်သော စိတ်ရှိ၍၊ ညောင်စောင်းငယ်ဖြင့် ထမ်း၍ ဆောင်စေသည်ရှိသော်။ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ထိုက်သော အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၏ အနီး ရောက်နားဒ္ဒ မြေမျိုသောကြောင့် ဒေဝဒတ်သည် ဆရာကို စွန့်၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဟု တရားသဘင်၌ ဆိုကြသော စကားစပ်တွင်။ ပသုသာ ဒေဝဒတ်သည် ဆရာကိုစွန့်၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည် မဟုတ်။ လွန်လေပြီးသော အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဇြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသောအခါ၌။ ဇြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား အမျိုးသည် ယဉ်းအနာဖြင့် ပျက်စီး ရာတွင်။ တယောက်သောသားသည် နံရံကို ဘောက်၍ပြေးသဖြင့် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ရောက်၍။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ့အထံ၌ဗေဒင်သုံးပုံအစရှိသော အတတ်ပညာကိုသင်၍။ တက္ကသိုလ်ပြည်မှသည် ဒေသစာရီလှည့်ရာတွင် ပဉ္စာလရာဇ်မြို့၏အနီး၌ ပညာရှိစွာတတ်လိမ္မာသော ဘုရားလောင်း ဋ္ဌနိုးစက္ကားရှာသို့ရောက်၍။ အခါမဲ့အသီးကို သီးစေတတ်သော အကာလဖလမန္တာန်ကို တတ်သဖြင့်။ သရက်ပင်အနီးသို့ ချဉ်း၍ ခုနစ်ဘဝါးထက် ရပ်၍ မန္တာန်စပ်၍ ရေတလက်ဖက်ဖြင့် သရက်ပင်ကိုဖျန်းလျှင် ထိုခဏ၌ ရွက်ဟောင်းကြွေ၍ ရွက်သစ်ထွက်ရှ်၊ ပွင့်တည့်၊ သီးတည့်၊ မှည့်တည့်သဖြင့်။ နတ်၏သြဇာနှင့်တူသော သရက်သီးတို့သည် ကြွေကုန်သည်ရှိသော် အလိုအလျောက်စား၍ ထိုသရက်သီးကိုရောင်း၍ သားမယား တို့ကို မွေးမြူသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်လျှင် အကြောင်းကိုသိအောင်ပြု၍။ ဘုရားလောင်းမဆရောက်ခင် အိမ်သို့သွား၍ မသိသောအယောင်ဖြင့် ဆရာ အဘယ်မျှာနည်း ဟု မေး၍။ ဘုရားလောင်း လာလျှင် ခရီးဦးကြိုဆို၍ သရက်ထမ်းကို လှမ်းလင့် သည်ကို။ ဤသူ မန္တာန် အလိုဌာ

ရောက်လာသည်ဖြစ်၏။ ဤသူလက်ဦးမန္တန်ကား ဤနိမတည်ဟုသိသဖြင့်။ သူတော်ကောင်းမဟုတ်သောဒုမ္မကြောင်းကို ဘုရားလောင်းသည် ခင်ပွန်းအား ဆို၍။ ထိုလုလင်သည် ထင်းခွေခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်း၊ ဆန်စပါးထောင်းခြင်း ခြေဆေးရေ လက်ဆေးရည်ခပ်ခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍။ တနေ့သဒ္ဓိညောင်စောင်းခြေမကောင်း၍ထောက်ဘီ၏ဟုဆိုသည်ကိုထောက်စရာ မရသဖြင့် ပုဆစ်ထက်တင်၍ တည်ဦးပတ်လုံးလွန်စေ၏။ ဘုရားလောင်း ခင်ပွန်း သားဘွားသည်ကို ကျွန်နှင့် အတူ လုပ်ကျွေးသော်လည်း မန္တာန်မပေးသည်ကို၊ ဤလုလင်အမျိုးအနွယ်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်လျက် မန္တာန်အလိုဌာ ဤသူငါ့ကိုလုပ်ကျွေးပေသည်၊ ဤသူလက်ဦးတည်သည်ဖြစ်စေ၊ မတည်ဖြစ်စေ၊ ပေးပါလေ့ဟု ဘုရားလောင်းခင်ပွန်းတောင်းပန်သဖြင့်။ မန္တာန်သည်အဘိုး အတိုင်းမသိ မျှားဖြတ်သော လာဘသက်ဝင်ရဖြစ်လတ္တံ့။မင်းအစရှိသောသူတို့သည် ဆရာကိုမေးခဲ့သော် ဗွန်းစဏ္ဍာဟုဆိုသော် ရှက်စနိုး၍ ဖြဟ္မဝဏ္ဏ မဟာသာလအစရှိသည်ကို ညွှန်သော် ဤမန္တာန်အကျိုးကို မခံရမူ၍ ကွယ်လတ္တံ့ဟု ဆိုသည်ကိုကောင်းပြီ။ အဘယ့်ကြောင့် လျှို့ဝှက်တော့အံ့နည်း။ ဆရာကိုပင် ညွှန်အံ့ဟု အဆိုးအဖြတ်ကိုဆို၍။ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ ဗွန်းစဏ္ဍာဂျာမှ ထွက်ပြီးသော်။ ထိုမန္တာန်ကိုစူးစမ်းလျက်အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လျင်။ ဘုရားလောင်းကဲ့သို့ သရက်သီး ရောင်းသည်ကို ဥယျာဉ်မှူးသည် ဝယ်၍ မင်းကြီးအားဆက်သည်ရှိသော်။ အခါဲ့ သရက်သီးရကြောင်းကိုမေး၍ မင်းကြီးသိလျှင်။ ထိုလုလင်ကိုခေါ် စေ၍ မင်းကြီးထံ၌ခစားစေသဖြင့် အကျွမ်းဝင်လျှင်။နဂါးပေးသလော၊ဂဠုန်ပေးသလော၊ နတ်ပေးသလော၊ ကျေးဇူးမန္တာန်ကြောင့် ဖြစ်သလောဟုမေး၍။မန္တာန်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းကိုဆိုလျှင်။တစ်နေ့သဒ္ဓိ ပြစေသည်ရှိသော်။ သည်းစွာရွာသော မိုးသံးကဲ့သို့ သရက်သီး ကျသည်ကို မြင်လျှင်။ လူအပေါင်းတို့၏ ကြွေးကြော်ခြင်း၊ ကောင်းချီးပေးခြင်း၊ ဦးရစ်ပစ်ခြင်းတို့ဖြင့် မင်းကြီးလည်း အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ မျှားစွာသော ဥစ္စာဖြင့် ပူဇော်၍ဆရာကိုမေးလျှင်။ ဗွန်းစဏ္ဍာဟု ဆိုသည်ရှိသော် ရှက်ကွယ်ရှိ၏။ ငါ့ကိုကဲ့ရဲ့လကုန်အံ့။ မန္တာန်ကို ထွေကျက်ပြီးမှ မဇျောက်ရာဟု ဒီသာပါမောက္ခဆရာကိုညွှန်လျှင်။ထိုခဏ၌ မန္တာန်ကွယ်ခဲ့၍။ တနေ့သဒ္ဓိ ပြပြန်စေသည်ရှိသော် ရှေးအတိုင်း မဖြစ်၍ မင်းကြီးမေးသည်ကို။ သရက်

သိုးအုံသောနက္ခတ်နှင့် မယှဉ်သောကြောင့်ဟု မှတ်သားသုံးစွဲ၍။ ဂြိုးကား နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်မ ယှဉ်မဆို။ ယခုမှဆိုရမည်လောဟု အကြပ်မေးရာတွင်။ မင်းကြီးကို မလွှဲပတ်နိုင်၍ ဟုတ်သည့်အတိုင်း ဆိုသည်ရှိသော်။ ။ ဇရေဏ္ဍာပုစိမန္ဒာဝဝါ၊ အထဝါ ပါဠိဘဒ္ဒကာ။ မဓုံမရွတ်ထိုကောဝိန္ဒေ၊ သော ဟိတသဒု ရတ္တမော။ ။ခတ္တိယာပြဟ္မဏာဝေဿာ၊ သုဒ္ဓါ စဏ္ဍာလ ပုက္ကုသာ။ ယမှာဓမ္မံဝိဇာနေယျ၊ သောဟိတာသနရတ္တမော။ ။ဣမသ္မာ ဒဏ္ဍဉ္စ ဝဓ္ဈဒတွာ၊ ဂလေဂဟေတွာ ဂလယာထဇမ္မံ။ ယောဥဉ္ဇမတ္ထံ ကသိရေ နလုဒ္ဓါ၊ မာနာတိမာနေနဝိနာသယိဏ္ဍ။ ။ဟေဗာလ၊ ဟယ် ကျွန်ငမိုက်။ မရုဏ်ကော၊ ပျားကိုအလိုရှိသော။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ား သည်။ ဇရေဏ္ဍာဝဝါ၊ ကြက်ဆူပင်မှ ၃ငါး။ ပုစိမန္ဒာဝဝါ၊ တမာပင်မှ ၃ငါး။ အထ၊ထိုမြို့။ ပါဠိဘဒ္ဒကာဝဝါ၊ သစ္ဆဝ်ပင်မှ ၃ငါး။ မဓုံ၊ပျားကို၊ ဝိန္ဒေ၊ ရရာ၏။ သောဟိသောဇေဝဒုမော၊ ထိုသစ်ပင်သည်လျှင်။ တာသပုရိတာသ၊ ထို ယောကျ်ားအား။ ဒုမရတ္တမော၊ မြတ်သော သစ်ပင်မည်။ ။ဟေဗာ လက၊ ဟယ်ငမိုက်။ ယောပုရိသော၊ သည်၊ ခတ္တိယာဝဝါ၊ မင်းမှ၃ငါး။ ပြဟ္မဏာဝဝါ၊ ပုဏ္ဏားမှ၃ငါး။ ဝေဿာဝဝါ၊ အာသည်မှ၃ငါး။ သုဒ္ဓါဝဝါ၊ သူ ဆင်းရဲမှ၃ငါး။ စဏ္ဍာလပုက္ကုသာဝဝါ၊ ဒွိန်းစဏ္ဍာဘင်ကျုံးမှ၃ငါး။ ယမှာ၊ အကြင်သူမှ။ ဓမ္မံ၊ သင့်သောအကြောင်းအကျိုးကို။ ဝိဇာနေယျ၊ သိရာ ၏။ သောနရော၊ထိုသူသည်။တာသဒုပုရိတာသ၊ ထိုယောကျ်ား၏။ နရတ္တ မော၊မြတ်သောယောကျ်ားလျှင်တည်း။ ။ဘောန္တော အိုအချင်းတို့။ ဣမသ္မာ၊ဤသူယုတ်အား။ ဒဏ္ဍဉ္စ၊ဒဏ်ကိုဂင်း။ ဝဓဉ္စ၊ ကျောက်ရေကွာ အောင်ခတ်ခြင်းကိုဂင်း။ဒတွာ၊ ပေး၍။ ဂလေ၊လည်၌ ဂဟေတွာ၊ ကိုင် ဦး၍။ ဂလယာထ၊ နှင်ထုတ်လေကုန်။ ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ ယော ဇမ္မော၊ အကြင်သူယုတ်သည်။ ဥဇုမတ္ထံ၊ မြတ်သောအစီးအပွါးကို။ က သိရေ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့်။ လုဒ္ဓါ၊ရဖြီးလျက်။ မာနာတိမာနေန၊ လွန် ကဲသောစော်ငံးမနဖြင့်။ ဝိနာသယိဏ္ဍ၊ ဖျက်ဆီးပြီ။ တံဓမ္မံ၊ ထိုသူယုတ် ကို။ ဂလေ၊ လည်၌။ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်ဦး၍။ ဂလယာထ၊ နှင်ထုတ်လေ ကုန်။ ။ဤဂါထာဖြင့် ပျားကိုအလိုရှိသောယောဝ်ကျ်ားသည် ကြက်ဆူ ပင် တမာပင် အစရှိသည်မှပျားရ၏။ ထိုသစ်ပင်သည် ထိုယောကျ်ား အား မြတ်သော သစ်ပင်မည်၏။ ဤအတူ၎င်း အကြင်သူသည် မင်း ပုဏ္ဏားမှ၎င်း၊ အသည် သူဆင်းရဲမှ၎င်း၊ ဒွိန်းစဏ္ဍား ဘင်ကျုံးမှ၎င်း၊

လျောက်ပတ်သော မြတ်သောအကျိုးအဓိကြောင်းကိုသိ၏။ ထိုသူသည် ထိုယောကျ်ားအား မြတ်သောယောကျ်ားမည်၏။ကျေးဇူးပညာရသည် ရှိသော် အမျိုးအနွယ်သည် အဘယ်ပြုလတ္တံ့နည်းဟု ကဲ့ရဲ့၍၊လည် ကိုင်၍ ပစ်စေသည်ရှိသော် ကိုးကွယ်ရာမရသာဖြင့်၊ ငါ့ဆရာမှတပါး ငါ့အား ကိုးကွယ်ရာမရှိဟု ဘုရားလောင်းအထံ၌ တဘန်လာပြန်၍။ အထူးထူးအပြားပြားများစွာတောင်းပန်သော်လည်းခွင့်မရ၍။ငါ့အား အသက်ရှည်ခြင်းဖြင့် အဘယ်မှုရှိအံ့နည်း။ ကိုးကွယ်ရာမရှိသောသေခြင်းဖြင့် သေရသော် ကောင်း၏ဟု တောထွက်၍ ကိုးကွယ်ရာမရသေလေခြင်း။ ထိုအခါ အကတညုလုလင်သည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ဓနုံးစဏ္ဍားလုလင်သည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်ဘော်ကို ပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော အမျှဟလဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ကို့ဖြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိအမည်ရှိသော ရဟန်းတို့သည် ဒိန်ခဲသောနေရာ၌နေ၍ မြင့်သော နေရာထက်နေသော သူတို့အား တရားဟောကြောင်းကို လျှောက်သဖြင့်။ ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်၍ မေးတော်မူသော် ဟုတ်သော အတိုင်း လျှောက်လျှင် များစွာ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ငါ့တရား၌ မရှိသေခြင်းကိုပြုသည် မလျောက်ပတ်။ ခရေးပညာရှိတို့သည် ဒိန်ခဲသောနေရာ၌နေ၍ မြင့်သော နေရာထက် နေသောသူအား ဗာဟိရမဇ္ဈန်ကို ရွတ်သည်မှ လည်း ကဲ့ရဲ့သေး၏ဟု မိန့်တော်မူ၍။ထိုအကြောင်းကို တောင်းပန်သဖြင့်၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြတ်ဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသော အခါ၌။ ဓနုံးစဏ္ဍားအမျိုးဖြစ်သော ဗဟိဘုရားလောင်း၏ ခင်ပွန်းသည်။ သရက်သီး၌ ချင်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ဆိုသည်ရှိသော်။ ပဲသရကာလ၌ သရက်သီးမရှိ။ တပါးသောချဉ်သီးကို ဆောင်ချေအံ့ဟု ဆိုသည်ကို။ သရက်သီးရသော်သာ ငါရှင်မည်။ သရက်သီးမရသော် ငါသေအံ့ဟု ဆိုသောကြောင့်။ ဗာရာဏသီမင်းကြီး ဥယျာဉ်၌ သရက်သီးသည် နှစ်လအမြဲမပြတ်ရှိ၏။ ထိုဥယျာဉ်မှ ဆောင်ချေ၍ ဤမိန်းမ ချင်ခြင်းကို ငြိမ်းစေအံ့ဟုကြံ၍၊ ဥယျာဉ်သို့သွား၍၊ သစ်တခက်မှသည် သစ်တခက်လျှောက်၍ သရက်သီးရှာစဉ် မိုးသောက်ခဲ့သဖြင့်။ သက်၍ သွားခြင်းငှါ မဝံ့ရကား။ တခုသော သရက်ခွကြားဌ၌ ပုန်း၍နေသည်ရှိ

သော်၊ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအထံ၌ မန္တန်ကို သင်အံ့ဟု ဥယျာဉ်သို့သွား၍၊သရက်ပင်အောက်၌ မြင့်သောနေရာထက် နေလျက်။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို နှိမ့်သောနေရာ၌ နေစေ၍ မန္တန်သင်သည်ကို ဘုရားလောင်းမြင်လေလျှင်။ မြင့်သောနေရာထက် နေလျက် နှိမ့်သောနေရာ၌ နေသောသူ၏အထံ၌ သင်သောမင်းကြီးလည်း တရားနှင့်မယှဉ်။ နှိမ့်သောနေရာ၌ နေလျက် မြင့်သောနေရာထက် နေသောသူအား မန္တန်သင်စေသောပုဏ္ဏားလည်း တရားနှင့်မယှဉ်။ မာတုဂါမ၏ နှိပ်ဆို့လိုက်သဖြင့် အသက်ကို မရေတွက်မူ၍ ယုတ်မာသောအမှုကို ပြုသောငါလည်း တရားနှင့်မယှဉ်ဟု တဲ့လင်းကျသောသစ်ခက်ကို အစဉ်မြီးသဖြင့်၊ မင်းကြီးပုဏ္ဏားအကြား၌ ဆင်းပြီးသော်။ ရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်ပျက်စီး၏။ ရှင်မင်းကြီး တွေဝေ၏။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား မက်မောဖွယ်ဟု ဆိုသည်ကို အဟုတ်ကြောင့်နည်းဟု မင်းကြီးမေး သည်ရှိသော်။ ။သင်္ဘမိဒံ စရိမကံ၊ ဥဘောပကတိယာစုတာ။ ယောစာယံ မန္တံ ဒ္ဓာပေတိ၊ ယောစမန္တံ မဒိယတိ။ ။ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းဖြတ်။ သင်္ဘံ၊ အလုံးစုံသော။ ဣဒံ၊ ဤအမှုသည်။ စရိမကံ၊ယုတ်မာ၏၊ ယောစ၊ယံဟု ဆော၊ အကြင်ပုဏ္ဏားသည်။ နိစာသနေ၊ နိမ့်သောနေရာ၌။ နိသိဒိတွာ၊ နေ၍။ မန္တံ၊ မန္တရားကို။ အဓျာပေတိ၊ သင်စေ၏။ ယောစရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်လည်း။ ဥစ္စာသနေ၊ မြင့်သောနေရာ၌။ နိသိဒိတွာ၊ နေ၍။ မန္တံ၊ မန္တရားကို။ အဓိယတိ၊ သင်၏။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးသောသင်တို့သည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ နပသဿန္တိ၊ မမြင်ကုန်။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးသောရှင်မင်းကြီးတို့သည်။ပကတိယာ၊ မှန်သတ်ဖြောမှု။ စုတာ၊ လျှောကုန်၏။ ။ဣဂ်ိဃာ၌။ သင်္ဘမိဒံစရိမကံဟူသော ပဋမပါဒဖြင့်၊ ငါတို့သုံးယောက် ပြုသောအမှုသည် ယုတ်မာ၏။ အဝိုင်းအခြားကိုလွန်၏။ တရားနှင့်မယှဉ်ဟု ဘုရားလောင်း၏ ဒိုးသူအဖြစ်။ မင်းပုဏ္ဏားတို့၏ မန္တရားဗေဒင်၌ မရှိသေသည်၏အဖြစ်ကို ကဲ့ရဲ့ဦး၍။ နောက်သုံးပါဒဖြင့် မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားကို ကဲ့ရဲ့သတည်း။ထိုစကားကိုကြား၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်း။ ။သာလိနံ ဩဒနံဘုဥ္ဇ၊ သုစိမံသူပဒေသစနံ။ တာသဉ္စာဇကံနသေဝါမိ၊ ဓမ္မံဇာသိတိ သေဝိတံ။ ။ဘော်မာဏဝ၊အိုလူလင်။ဇာမသေရညော၊ ဤမင်းကြီး၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ သုစိမံသူပသေစနံ၊ စင်ကြယ်သော သားဖြင့်ပြုမိုးသော။ သာလိနံ၊ သလေးတို့၏။ ဩဒနံ၊ ထမင်းကို။ဘုဥ္ဇ၊စားရပေ၏။

တာသွဲ့ဘ၊ထို့ကြောင့်။ ဤသိဘိ၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သေဝိတံ၊ဖြဝဲအပ်သော။ ဇတံဓမ္မံ၊ထိုတရားကို။ အဟံ၊ငါသည်။ နသေဝါမိ၊မဖြဝဲ။ ။ဤဂါထာဖြင့် မင်းကြီးအထံမှ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော အထူးထူးသောသားဖြင့် ပြမ်းသော သလေးထမင်းကို စားရသောကြောင့် ဝမ်းလို လို်က်သ်ဖြင့် တရားကိုမကဲ့ချဉ်းသည်ဟု ပုဏ္ဏားဆိုသည်ကို။ ။ဗိရဏ္ဍ၊တံယသလာဘံ၊ဓနလာဘဉ္စပြောဟ္မဏာ။ယာဝတ္တိ ဝိနိပါတေန၊အဓမ္မစရဏောနဝါ။ ။ပြောဟ္မဏာ၊ပုဏ္ဏား။ ပိနိပါတေနဝါ၊ သွတ်လွဲသော ကျင့်ခြင်းဖြင့်ဂုဏ်း။ အဓမ္မစရဏောနဝါ၊ မတရား သော အကျင့်ဖြင့်ဂုဏ်း။ ယာဝတ္တိ၊အကြင် အသက်မွေးခြင်းသည်။ အဇ္ဇ်၊ဂှိ၏။ တံယသလာဘဉ္စ၊ထိုစည်းစိမ်အခြံအရံရခြင်းသည်ဂုဏ်း။တံဓနလာဘဉ္စ ထိုဥစ္စာခမ်းနားကို ရခြင်းသည်ဂုဏ်း။ ဗိရဏ္ဍ၊ စတ်ဆုပ်ဘွယ်ဂှိ၏။ ။ ဤဂါထာဖြင့် ဓမ္မဒေသနာပြုလျှင် မင်းကြီး ချစ်ကြည်လေးမြတ် သဖြင့်။ လုလင် အဘယ် အမျိုးအနွယ် နည်းဟု မေး၍ ဒွန်းစဏ္ဍား အဖြစ်ကို ဆိုလျှင်။အမျိုးအနွယ်ပြည့်စုံတပြိုးကား မင်းအဖြစ်ကို ငါပေး၏။ယသုနေ့ မှစ၍ ငါနေ့ဒွိမင်းပြုအံ့။ ညဉ့်ဒွိ သင်မင်းပြုဟု မင်းကြီးလည်ဒွ ဆင်သော ပန်းကိုချတ်၍ ဘုရားလောင်းလည်ဒွိဆင်စေပြီးသော် ဖြိုကွပ်အရာ ပေး၍၊ ဖြိုကွပ်တို့၏လည်ဒွ ပန်းကုံးအနိဆင်သော အနွယ်အစဉ် ဖြစ်ခြင်း။ ဘုရားလောင်းအဆုံးအမဒွိတည်၍ ဆရာကိုရိုသေသဖြင့် နိမ့်သောနေရာဒွိနေ၍ ကျေးဇူးပညာ သင်ခြင်း။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးသည် ယသုအခါအာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ဒွန်းစဏ္ဍားသားသည်ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဒ္ဒုပ္ပတ္တိရှိသော ဆဝမာဏဝဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ဒွန်းစဏ္ဍာဲ့ ဘင်ကျုံးတို့၏ စကားကိုသော် လည်း အဘိုးစိုးပွားနှင့် စပ်က ရှိသေစွဲနာရ၏။ ပိမိကျွန်၊ သူခစား၊ အမတ်၊စစ်သူကြီး၊ပုဏ္ဏား ပုရောဟိတ် အစရှိသောသူတို့၏ ဂါထာဗန္ဓ အဘိုးစိုးပွားနှင့် စပ်သောစကားကို နာရသည်သော်ကား ဆိုဘွယ်ရာ မရှိဟု ခမည်းတော်မင်းကြီးအား သိစေလိုသောကြောင့် ဆိုသတည်း။

၅၀၊ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည်
မိမိက္ခိုန်စာရွက်၍ ဝန်ခံခဲ့ရတိုင်း ပေါရိသာဒထံ သွားပြန်ပါ
အံ့ဟု ခမည်းတော်အား တိုင်းပြည်ကိုအပ်နှင်းခဲ့၍
ပြည်မှ ထွက်ခြင်း။

ဤသို့သောစကားကို မဟာသုတသောမ မင်းကြီးဆိုဦး၍ ခမည်း တော်ဥစ္စာကြောင့် အာက္ခန္ဒိပ်ကိုရေးရွက်တော်မမူလင့်။ အာက္ခန္ဒိပ်သည် တရားနာ၍လာပြန်လမည်ဟု ကျွန်စာရွက်၍လာရသည်။ယခုအာက္ခန္ဒိပ် မဟာပေါရိသာဒ အထံသို့သွားအံ့။ ဤပြည်တိုင်းကားကို သိမ်းတော် မူပါဟု ပြည်ကိုနှင်းလိုသောကြောင့်။ ။ဤဇာတ်တော်ရန်ဒိသခနံသယောဝံ့၊ သကာယုခံသဒ္ဒကာမူပပန္နံ။ ဘိုကာမဟောတုပရိဘာသသိမံ၊ ဂဏ္ဍာမ ဟံပေါရိသာဒသုပဇ္ဇိ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။တာတ၊ ခမည်းတော်။သခနံ.ဥစ္စာရတနာနှင့် တကွသော။သယောဝံ့၊ဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ်နှင့်တကွသော။သကာယုရံ၊မင်းမြောက်တန်းဆာနှင့် တကွ သော။ သဒ္ဓကာမူပပန္နံ၊ အလုံးစုံသော ကာမနှင့် ပြည့်စုံသော။ တော၊ ခမည်းတော်၏။ဣဓံရဇ္ဇံ၊ဤပြည်တိုင်းကားကို။အနုသာသ၊ဆုံးမတော်မူ လော့။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ ကာမဟေတု၊ ဝတ္ထုကာမကြောင့်။ မံ၊ အာက္ခန္ဒိပ်ကို။ ကိ ! အဘယ့်ကြောင့်။ပရိဘာသသိ၊ ငရဲရွတ်တော်မူတို သနည်း။အဟံ အာက္ခန္ဒိပ်သည်။ပေါရိသာဒဿ၊လူသားစား၏။ဥပဇ္ဈံ၊ အထံသို့။ဂဏ္ဍာမိ၊သွားအံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ လူတို့အဓိပတိဘုရိပါလ နရိန္ဒ။မရေတွက်သော၊ပြုံပြောစွာသား၊ဥစ္စာခမ်းနား၊ များပြားရတနာ။ သုံးဆောင်ရာနှင့်ငင်း။ ဆင်မြင်း ရထား၊ စသောအားဖြင့်၊ များသော ယာဉ်သာ၊စိုးနင်းရာနှင့်ငင်း၊မင်းမြောက်တန်းဆာ၊အင်္ဂါငါးပါး၊ မင်း ခမ်းနားနှင့်ငင်း။ ဝတ္ထုကာမ'ကိလေသကာမအာချာ၊ ပြည်အင်္ဂါနှင့်ငင်း။ ပြည့်စုံခိုင်ကြီး။ကြီးကျယ်စွာသား။ဤပြည်မြတ်စွာ။ရတနာကိုသိမ်းတော် မူ။ဝတ္ထုကာမ။စဉ်းငယ်မျှကြောင့်။တာတီးဘွတ်တွတ်၊ အာက္ခန္ဒိပ်ကိုမရေ ရွတ်လင့်။တရားနာ၍ တဘန်လာပြန်လမည်ဟု။ ဒိဋ္ဌာနုပနိုက်။ သစ္စာ ရွက်၍ အာက္ခန္ဒိပ် လာရသည်။ ယခု လူသားစား အထံသို့ အာက္ခန္ဒိပ် သွားလေအံ့ ဟူလိုသော်။ ။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းဆိုမူ။ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် ပူပန်သော

နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ ချစ်သား၊ အဘ [illegible]ကြောင့် ဤသို့သောစကားကိုဆို သနည်း။ လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဈာန်သည်ဖြင့် ဒိုးသူကို ဘမ်းကုန်အုံဟု ဆိုဦး၏။ ။အတ္တာဒဲရ[illegible]ဘဝ[illegible]ဟောကော၊ ဟာ[illegible]ဘ ရော ဟာရထိဂ္ဂာ ပတ္တိကာစ။ အသောရော်ဟာပေါ[illegible]ဒုဂ္ဂဟာ၊သေနံ ပဃုဒ္ဒါမဟာနာမသင်္ဃာ[illegible]။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။တာတာသု တသောမ၊ ချစ်သားသုတသောမ။ ဌကော၊ အ[illegible]ကုန်သော ပညာရှိဘို့ သည်။ အတ္တာနုရက္ခာယ၊ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ။ ဘဝန်ဒီ ဟိဘဝန်ဒေဝ၊ဖြစ်ကုန်သည်လျှင်ကတည်း။ယောဟိသုဘာဘုရော[illegible]၊အံ့ကြွင် ဆောင်စီးသူရဲတို့သည်ဂုဏ်း။ ယောရထိကာစ၊ အကြင်ရထားစီး သူရဲတို့ သည်ဂုဏ်း။ ယောပတ္တိကာစ၊ အကြင်ခြေသည် သူရဲတို့သည်ဂုဏ်း။ ယော အာဿာရောဟာစ၊ အကြင်မြင်းစီး သူရဲတို့သည်ဂုဏ်း။ ယောဓနုဂ္ဂဟာစ၊ အကြင်လေးသမား သူရဲတို့သည်ဂုဏ်း။ အ[illegible]သ[illegible]ရှိကုန်၏။ဤတံသေနံ။ ဤစစ်သည်အပေါင်းကို။ ပယုဒ္ဒါမ၊ တိုက်စေကုန်အုံ။ သင်္ဃာ၊ ရန်သူ ဖြစ်သောဒိုးသူကို။ ဟနာမ၊ သတ်ကုန်အုံ။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ချစ်သား သုတသောမ၊ အ[illegible]သောပညာရှိတို့သည် ကိုယ်ကိုစောင့်ရှောက်ကုန် ၏။ထို့ကြောင့် အကြင်ဆင်စီးသူရဲတို့သည်ဂုဏ်း။ အကြင်ရထားစီးသူရဲ တို့သည်ဂုဏ်း။ အကြင်မြင်းစီးသူရဲတို့သည်ဂုဏ်း။ အကြင်ခြေသည် သူရဲ တို့သည်ဂုဏ်း။ သရဝေဓိသဒ္ဒဝေဓိ၊ ဝါလဝေဓိ၊အကွာဝေဓိဟု ဆိုအပ် သော အကြင်လေးသမား[illegible]တို့သည်ဂုဏ်း မျှားဘုန်၏။ ဤစစ်သည် အပေါင်းတို့ကို ထိုရန်သူကို ဘမ်းစေကုန်အုံ။ ဤစစ်သည်အပေါင်းတို့ သည် ဘမ်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ရှိသော် တိုင်းသူ[illegible]သုံးကိုယူ၍ ငါ တို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရန်သူဖြစ်သော ဒိုးသူကို သတ်[illegible]နှိမ်အုံ။ အဘယ့် ကြောင့် သွားလှည့်အုံးနည်း ဟူလိုသော်။ ဤသို့ဆိုပြီး၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် မျက်စိဒဋ္ဌပြည့်သော မျက်ရည်ရှိ[illegible]မျက်နှာရှိ ကုန်လျက်။ ချစ်သား၊ အဘယ့်ကြောင့် သွားရအုံးနည်း၊ မသွားရဟု ငိုကြွေး ဖြစ်တား တောင်းပန်ကုန်၏။ တသော်[illegible]ခြောက်ထောင်သော မောင်းမတို့ သည်ဂုဏ်း၊ ကြွင်းသော အလုပ် အကျွေးတို့ သည်ဂုဏ်း၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖွန့်၍ သွားတော် မမူပါနှင့်ဟု ငိုကြွေး လူးလည်းကုန်၏၊ဖြို့အလုံးဦးတပေါက်သောသူမျှ ကိုယ်အဖြစ်ဖြင့်တည် စိမ့်သောငှါမတတ်နိုင်ကုန်။ပေါရိသာဒအား အဆုံးအဖြတ်ပေး၍လော

သတည်း။ယသုသတာဂရဟာ ဂါထာကိုနာ၍၊ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ အားရှိခိုးပြီးသော်၊ တဘန် ဦးသူဇင်ထံသို့ ပြန်အံ့သတည်းဟု မြို့အလုံး တပြိုင်နက် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သော အသံကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ။

ဘုရားလောင်းလည်း မယ်တော်ခမည်းတော် စကားကိုကြား၍။ ။ သုဒဿနံ ပေါရိသာဒေါ အကာသိ၊ ဇိဝံဂဟောတွာနအဝဿဇိမံ။တံ တာဒိသံပုဇ္ဇကိဉ္စ သရဇ္ဇော၊ဒုဇ္ဇီအဟံတာသဂဏထံဇနိန္ဒ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ဇနိန္ဒ၊လူတကာတို့အရှင်ဖြစ်တော်မူသော။တာတ၊ ခမည်းတော်။ပေါရိသာဒေါ၊ပေါရိသာဇသည်။သုဒဿနံ၊အလွန်ပြူနှိုင်ခဲ သောအမှုကို။အကာသိ၊ပြုပေ၏။မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ဇိဝံ၊အရှင်။ဂဟောတွာ နာ၊ဘမ်းဉီး၍။ အဝဿဇိ၊လွှတ်ပေ၏။ တာဒိသံ၊ထိုသို့သဘောရှိသော။ တံပုဇ္ဇကိဉ္စ၊ထိုရှေးကျေးဇူးကို။ သရဇ္ဇော၊ အောက်မေ့သော။အဟံ၊အ ကျွန်ုပ်သည်။တာသ၊ထိုပေါရိသာဒအား။ကထံဒုဇ္ဇော၊အသို့ပြစ်မှားရအံ့ နည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။လူတို့အရှင်ဖြစ်ထက်ဝန်းသော ခမည်းတော်။ အကျွန်ုပ်ကို အရှင်ဘမ်း၍ လွှတ်ပြုနုပေသော မဟာပေါရိသာဒသည် အလွန်ပြူနှိုင်ခဲသောအမှုကိုပြုပေ၏။ တဘန်လွှတ်ပြုနုပေသော ကျေးဇူး ကို အောက်မေ့၍ အကျွန်ုပ်သည် ထိုပေါရိသာဒအား အသို့ပြစ်မှားရအံ့ နည်း။မပြစ်မှားပြီ။သင်္ဘောစောင့်သဖြင့် တဘန်သွားပြုနုအံ့ဟူလိုသော်။ ။ ဤသို့ဆိုဉီး၍ ဘုရားလောင်းလည်း မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို၊ အ ကျွန်ုပ်အား မစိုးရိမ်လင့်ကုန်။ အကျွန်ုပ်အားပြုအပ်သောကောင်းမှုရှိ၏။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၌ နတ်စည်းစိမ်သည် အကျွန်ုပ်အားမခဲဟုနှစ်သိမ့် စေပြီးသော်။ ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးကော်ရော် ပူဇော်ပြီးမှ။ ထိုမှတပါး၊ မျှားလှပြောထူ။လူခပ်ဆိမ်းကို ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်ခဲ့၍ သွားလေ၏။ ။ ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ။ ဝန္ဒိတွာ သောပိတရံမာတရဉ္စ၊အနုသာသိတွာ နေဂမံဗလဉ္စ။သင်္ဘဝါဒိ သန္ဒာနုရက္ခဏမာနော၊ အဂမာသိသောယထု ပေါရိသာဒေါ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။တတောတဒါကာ လေ၊ထိုအခါ၌။ သော၊ ထိုသုတသောမသည်။ ပိတရဉ္စ၊ အာဘကိုဂုဏ်း။ မာတရဉ္စ၊ အမိကိုဂုဏ်း။ ဝန္ဒိတွာ၊ ရှိခိုး၍။ နေဂမဉ္စ၊ နိဂုံးဇနပုဒ်သူ အ ပေါင်းကိုဂုဏ်း။ ဗလဉ္စ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အပေါင်းကိုဂုဏ်း။ အနုသာ သိတွာ၊ ဆုံးမ၍။ သင်္ဘဝါဒိ၊ မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသော။ သော

သုတသောမော၊ ထိုသုတသောမသည်။ သင်္ဘာန္ဒရက္ခမာနော၊ စောင့်သော သင်္ခါရိသည်ဖြစ်၍။ပဓာတ်၊အကြင်အရပ်၌။ပေါရိသာဒေါ၊ပေါရိသာဒသည်။အဆို၊ရှိ၏။တ ဉ္စ၊ထိုအရပ်သို့။အဂမာသိ၊သွားလေ၏။ ။ အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဘာဝစ်သား ရဟန်းများတို့။ ထိုရောအခါ ငါဘုရားသည်၊ သုတသောမ၊ မည်တော်ရသား။ လူများသေဋ္ဌနင်း မင်းဖြစ်၍။ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့အား ရိသေဖြတ်နိုးရှိခိုးပြီးသော်။ နှံကုံးဇနပုဒ် မကြွင်း။ ဖြိုတွင်းပြည်ပ၊ များလှပြောထူ၊ လူခပ်သိမ်းကိုဂုဉ်း။ ဖြင်းဆင်ရထား၊ခြေသည်အားနှင့်၊များသားတိုင်းနေ၊စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ကိုဂုဉ်း။ ဆုံးမသွန်သင် ပဲ့ပြင်ဦး၍၊မိုးသောက်ပြီးသောအခါ၌မယ်တော်ခမည်းတော်တို့အား ရှိခိုး၍၊ထိုမှကြွင်းသောသူကိုအား ဆုံးမခဲ့၍၊ပရိသောမျက်ရည်ရှိသော မျက်နှာဖြင့် အထူးထူး အပြားပြား ငိုကြွေးသော ဓမောင်းမအပေါင်း၊များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် ပို့လိုက်သည်ဖြစ်၍ ဖြိုမထွက်လေ၏။ ။

၅၁။ မဟာသုတသောမမင်းကြီး ပြည်မှထွက်ရော ပြည်သူအပေါင်းကို နစ်စိမ့်သောဌါ ခရိုးမ၌ အရေးသားခြင်းနှင့်၊အရေးပျက်ခြင်း အရေးမပျက်ခြင်းများ၌၊ မဟာဇနကမင်းကြီး၊ ပဏ္ဏုသောတိမင်းကြီး ဝဿုတို့ကို ထုတ်ပြရာ။

ထိုသို့ဖြိုမှထွက်သည်ရှိသော် ထိုလူအပေါင်းကို နစ်စိမ့်သောဌါ မတတ်နိုင်ရကား။ခရိုးမ၌ လှံတံဖြင့်ဘီလာသား၍။ငါ၌ ချစ်မြတ်နိုးကုန်သည်ရှိသော် ဤအရေးကို မလွန်စေကုန်သတည်းဟု ဆို၍။ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် သိတင်းသီလနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုန်းတန်းခိုးကြီးသော မင်းတို့၏ အာဏာကို လွန်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား။ထိုအရေးခဲ့ ဦးတိုက်ကာ တိုက်ကာ သည်းစွာသော အသံဖြင့် ငိုကြွေးကုန်လျက်။ ခြင်္သေ့မင်း၏ စံပယ်ခြင်းနှင့်တူသော စံပယ်ခြင်းဖြင့်သွားသော မင်းကြီးကို ပြောလျက်။ ထိုမင်းကြီးသည် တနေ့လုံးဆွမ်းသော နေလုလင်ဝင်သကဲ့သို့၊ မျက်စိအာရုံကို လွန်ခဲ့သည်ရှိသော် တဖြိုင်နက်သော ဟစ်ကြွေးခြင်းကို ဟစ်ကြွေး၍ ဖြိုတွင်းသို့ဝင်ကြလေကုန်၏။ ။

ဤအရာဝယ်အရေးခဲ့ ဦးတိုက်ကာ တိုက်ကာဟူရာ၌၊ အရေးရှင်

အရေးကို ဖျက်သော်သာ ပိုင်သည်။ အရေးရှင် မဟုတ်သောသူသည် အရေးကို မ ဖျက်ခဲ့ရကား။ ထိုအရေးခွဲ ဦးတိုက်ကာနေရသတည်း။ အရေးရှင်အရေးကို မဖျက်ခဲ့သေး၍လည်း အရေးရှင်နှင့် ထပ်တူ အရေးကိုပိုင်သူ ဖျက်သော်လည်း အရေးပျက်ရာ၏။ အရေးရှင်နှင့် ထပ်တူအရေးကိုပိုင်သူမရှိမူကား အရေးမပျက်ရာ။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် အရေးနှင့်ထပ်တူ အရေးပိုင်သူဖျက်သော် အရေးပျက်ရာသည်ကို ကား။ မဟာဇနကမင်းကြီးသည် သရက်နှစ်ပင်မှ ဥပနိသယပစ္စည်းကို ရ၍ စံတော်ဆွတ်ရာသို့ သီဝလိဒေဗိအမှူးရှိသော ပြည်သူအပေါင်းတို့ လိုက်သည်ကို ပြန်ဘဲခဲ့သောဌာ မတတ်နိုင်သည်ရှိသော်။ သုံးဂါထုတ်ခွဲမျှ လောက်သောအရပ်သို့ရောက်လျှင်ခရီးခွဲရပ်၍အမတ်အပေါင်းကိုခေါ်ပြီးသော်။ ဤပြည်သည် အနှုတ်အာဏာခွဲ တည်ဟော အနှုပြည်နည်းဟုမေး၍။ အရှင်အာဏာတည်သော အရှင်မင်းကြီးပြည်ဟု ဆိုလျှင်။ ထိုသို့ဟုပြီးကား အရေးကိုလွန်သောသူအား မင်း၏အာဏာပေးဟုဆို၍၊ တောင်ပေးဖြင့် ဘီလာသားသည်ရှိသော်။ ဘုန်းတန်းခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော မင်း၏ အရေးကို ဖျက်ခြင်းငှါ မစဉ်းရကား။ မျှားစွာသောလူအပေါင်းတို့သည် ထိုအရေးခွဲ ဦးတိုက်ကာ နေစဉ်တွင်။ သီဝလိ ဒေဗိလည်း မဖျက်ဆုံလျက် မိမိအား နောက်ပေး၍ သွားသော မင်းကြီးကို ဖြင်လျှင် စိုးရိမ်ခြင်းကို မဆောက်တည်နိုင်ရကား ခဏ်းမဋ္ဌ ဘိုင်းဘိုင်းလှည်း၍ ဦးတွင်း လူးလည်းရာတွင် အရေး ပျက်ခဲ့သဖြင့်။အရှင်မင်းပင် အရေးကို ဖျက်သည်၊ ငါတို့မဖျက်ဟု မိတ္တရား လူး လည်း ၍ သွားသောအကြောင်းဖြင့် မင်းကြီးသို့လိုက်၍ တပေါင်းတည်းဖြစ်ပြန်ခြင်း အစရှိသော အနုပုဗ္ဗိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော မဟာဇနက ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့် သိအပ်၏။ ။

အရေးရှင်နှင့်ထပ်တူ အရေးကို ပိုင်သူမရှိမူ အရေး မပျက်ရာသည်ကိုကား။ တန်ခူသို့ပြည်ကို ပန်းသောတိမင်းကြီး မင်းပြုသော အခါ၌၊ တန်ခူသို့ ပြည်မှသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကုန်ပြုလာသောကုန်သည်တို့သည်။ မင်းနှင့်လျောက်ပတ်သော ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ဖြင့် ဖိန်းသာရမင်းကြီးကို ဖူးမြင်သည်ကို နေသောပြည်မှ လာသောအကြောင်းကိုမေး၍။ တန်ခူသိလ်ပြည်မှ ကုန်ပြုမည်လာသောအကြောင်းကိုလျှောဲလျှင် ပြည်၏သနစ်၊ မင်း၏အသက်အရွယ် ဒမမည်အကျင့်ကိုမေး၍ သင်

တို့မင်းသည် ငါနှင့်အသက်အရွယ်တူ၏။ သင်တို့မင်းကို ငါအသွေ ခင်ပွန်းပြုအံ့။သွားသောအခါ ငါ့အားကြားလှည့်ဟု ဆို၍။ထိုကုန်သည်တို့၌ အသွေခင်ပွန်းအဖြစ် ချစ်ခင်လေးမြတ်သော ပျ ဥ်လက်ဆောင်ကို ပါး လိုက်သဖြင့်။ပက္ကုသာတိမင်းကြီးအား ကြားကုန်သည်ရှိသော်။မောင်တို့ကိုဖို၍ မဏ္ဍိမတိုက်မင်းကို ငါအသွေခင်ပွန်းဘွဲ့ ရသည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍။ အခါတပါး၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သား တို့ တ , သိုလ်ပြည်မှာ ကုန်ပြုလာသည်ကိုလည်း ဤနည်းအတူရင်း ပက္ကုသာတိ မင်းကြီးမေး၍။ ငါ့အသွေပြည်ကလာသည်ဟု ကင်းခွန် ဆိပ်ခွန်လွှတ်၍ ရိက္ခာပေး၏။ ဤသို့သော နည်းဖြင့် နှစ်ပါးသော မင်းတို့သည် ရှိခဲ့စည်လည်စေ၍ အတူတ်အခွန်လွှတ်ခြင်း မျိုးရိက္ခာပေးခြင်း ဟေးမဲ့ကြွေးကြော်ခြင်းတို့ဖြင့် ခေါင်းဝန်၊ပခုံးဝန်၊လှည်းနွားဝန်တင် အပြန်အလှန်ကုန်စည်ရှက်ဟင်၍။ ပဗွအံ့ ရာဇာမည်သည်ကား ထူးသောရတနာတို့၏ဖြစ်ရာ ဖြစ်၏။ မြင်ထိုက်ကြားထိုက်သော ရတနာဖြစ်သည် ရှိသော် ငါ့အား ဝန်မတို့ စေသတည်းဟု၊ ဗိမ္မိသာရ မင်းကြီးက သဝန်ဆောင်းပါးစေ၏။ ပက္ကုသာတိ မင်းကြီးကလည်း။ မဏ္ဍိမတိုက် မည်သည် မြင်အပ် ကြားအပ်သော ရတနာကို၏ဖြစ်ရာ ဖြစ်၏။ မြင်ထိုက် ကြားထိုက်သော ရတနာဖြစ်သည်ရှိသော် ဝန်မတို့စေသောဟုတမန်တို့စေလွှတ်၍ မြို့ပြစွာသော အခိုင်္ဂသပာဒယဖြစ်သဖြင့် ကတိကဝတ်နှင့် နေကြရာတွင်။ငါးပါးသော အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသော အဘိုးအတိုင်း မသိထိုက်သော ဂမ္ဘီလာ ရှစ်ထည် ပက္ကုသာတိမင်းကြီးဘုန်းကြောင့်ဖြစ်သည်ကို။ငါ့အသွေသို့သော စေအံ့ဟု အနှစ်ရှိသော သစ်ကို ကြွတ် ရှစ်လုံးပွတ်၍ တိုကြွတ်ထဲ၌ ထည့်ပြီးသော် ချိပ်ဖြင့်လုံး၍၊ ကောင်းမွန်စွာထုပ်၍၊ မင်း၏တံဆိပ်ဖြင့် တံဆိပ်ခတ်၍။ဤလက်ဆောင်ကို အသွေတော်သည် ဖြို့လယ်၌ မဏ္ဍပ်သဘင်ပြု၍ မောင်းမအပေါင်း၊အမတ်အပေါင်း၊ ပြည်သူ အပေါင်း၏ အလယ်တွင် ဘွင့်စေသောဟုမှာလိုက်၍ အမတ်အပေါင်းကို စေလိုက်သည်ရှိသော်။ ထိုမင်းကြီးမှာတိုင်းဘွင့်၍။ မူးရည်သိုးရှိရှိသော ချိပ်လုံးကိုဖြင်လျှင်။ငါ့အသွေကား ငါ့ကို ကြွေအနှံကြွေးသော ယောကျ်ားကဲ့သို့ မှတ်၍ မူးရည်သိုးကို ပေးဘိသလောဟု ကြွတ်တံလုံးကို လက်ဖြင့်ချိ၍ နှိုင်းရှည့်စူးစမ်းသော် ပုဆိုးရတနာဖြစ်မည်ဟုသိ၍ ရာဇပလ္လင်၌ခေါက်၍ ချိပ်ကွဲလျှင် ကြွတ်ကို လက်သည်းဖြင့် ဘွင့်၍ ကမ္ဗလာကို ဖြင်လျှင်။

အလုံးစုံကိုဘွင့်စေသည်ရှိသော် ကမ္မဋဌာနချည်းဖြစ်သဖြင့်။ဖြန့်၍ ကြည့်စေသည်ရှိသော်။အနှံ့ရှစ်တောင်၊အလျားတဆဲ့ခြောက်တောင်။ဖွေပြားဖွေရောင်အဆင်း လျှပ်စစ်နွယ် အဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ပြည့်သူ အပေါင်းတို့သည် လက်ခါရင်ခတ် အံ့ဩကြသဖြင့် အဘိုးပြတ်စေသည်ရှိသော် အဘိုး အတိုင်း မသိဖြစ်၍။ လေးထည်ကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူ၍။ လေးထည်ကို ပိမိပင် သုံးဆောင်၍။ ဖွေးဦးစွာ ပေးသောသူ၏ လက်ဆောင်ထက် နောက်ပေးသော သူ၏ လက်ဆောင်သည် ကြီးရ စမြဟူသော လောကသမ္မုတိသို့လိုက်၍။ မင်းကြီးဦ ထိုကမ္ဘလာနှင့်မျှသော ရတနာ။ ထိုကမ္ဘလာထက် ကောင်းမွန် များမြတ်သောရတနာ ရှိငြားသော်လည်း။ သောတာပန် ဖြစ်သော ကာလမှစ၍ ရတနာသုံးပါးမှ တပါးသော ရတနာဥမ္မာဆင်ခြင်းသည် မင်းကြီးစိတ်ကို မနှစ်သက်စေနိုင်။ထိုကြောင့်၊ရတနာကို ရွေးသည်ရှိသော်။ ရတနာသည် သဝိညာဏကရတနာ၊အဝိညာဏကရတနာအားဖြင့်နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်၊ အသက်မရှိသော ရွှေငွေ ရတနာကစ၍ စကြာရတနာတိုင်အောင်သော အဝိညာဏက ရတနာသည် အသက်ရှိသော ဥပုဏ္ဏပါဒဋ္ဌသဝိညာဏကရတနာတို့၏ သုံးဆောင်ရာဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် အဝိညာဏကရဟန္တာထက် သဝိညာဏကရတနာ မြတ်၏။ သဝိညာဏက ရတနာတုံသည်လည်း၊ တိရစ္ဆာန်ရတနာ၊ လူရတနာ အားဖြင့် နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်။ဥပေါသထ ဆဒ္ဒန်၊ဝလာဟက အသဓာနည်အစရှိသော တိရစ္ဆာန်ရတနာသည် လူရတနာတို့၏ သုံးဆောင်ရာဖြစ်၏။ထိုကြောင့် တိရစ္ဆာန်ရတနာထက် လူရတနာမြတ်၏။လူရတနာတုံသည်လည်း ဇာတိရတနာ၊ပုရိသရတနာအားဖြင့် နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ဥဒ္ဓရကုရုကျွန်းဦးဖြစ်သော ရတနာအစရှိသော ဇာတိရတနာသည် ပုရိသရတနာတို့၏ သုံးဆောင်ရာဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် အဇာတိရတနာထက် ပုရိသရတနာမြတ်၏။ပုရိသရတနာတုံသည်လည်း အဓိရိကရတနာ၊အနာဓိရိကရတနာအားဖြင့်နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် အိမ်ရာထောင်သော အဓိရိကရတနာတို့၏ အထွတ်ဖြစ်သော စကြဝတေးမင်းသော်လည်း အိမ်ရာမထောင်သော အနာဓိရိက ရတနာတို့တွင် ပယဆပ္ပါသော သာမဏေတို့အား ပဋိပတ္တိတဖြင့် ရှိခိုးခြင်းကို ပြုအပ်၏။ ထိုကြောင့် အဓိရိက ရတနာထက် အနာဓိရိက ရတနာ

သည် မြတ်၏။ အနာဂါရိကရတနာတုံသည်လည်း၊ သောဝရတနာ၊အ
ဇသောဝရတနာအားဖြင့် နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်၊သောဝရ
တနာ အသိန်းသော်လည်း အသောဝရတနာတဖယောက်၏ အစိတ်
အဝက်ကိုမျှမမှီနိုင်။ထိုကြောင့် သောဝရတနာထက် အသောဝရတနာ
မြတ်၏။ အသောဝရတနာဘုံသော်လည်း၊ ဗုဒ္ဓရဘနာ၊ သာဝကရတ
နာအားဖြင့် နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်၊ သာဝကရတနာအ
သိန်းသော်လည်း ဗုဒ္ဓရတနာ၏ အစိတ်အဝက်ကိုမျှ မမှီနိုင်။ ထိုကြောင့်
သာဝကရတနာထက် ဗုဒ္ဓရဘနာမြတ်၏။ ဗုဒ္ဓရတနာဘုံသည်လည်း၊
ပစ္စေကဗုဒ္ဓရတနာ၊ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓရတနာအားဖြင့် နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထို
နှစ်ပါးတို့တွင်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓရတနာ အသိန်းသော်လည်း သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓ
ရတနာ၏ အစိတ်ဖုံးပတ်ကိုမျှ မမှီနိုင်။ ထိုကြောင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရတနာ
ထက် သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓရတနာမြတ်၏။ နတ်နှင့်တကွသော လူ၌ ဘုရားရတနာ
နှင့် တူသည်မရှိ။ ထိုကြောင့် အတုမရှိသောရတနာကို ငါ့အသွေးအား
ပို့အံ့ဟုကြံ၍။ ဘုရား! တရား၊ သံဃာရတနာဟူသော ရတနာသုံးပါး
သည် မောင်တို့ပြည်၌ ထွန်းပကုန်၏လောဟု တပမန်တို့ကိုဖမ်းသည်ရှိ
သော်။ အသံကို ကြားဘူးသည်မျှမရှိ၊ မြင်ခြင်းသော်ကား ဝေးဏှိဟု
လျှောက်လျှင် ဝမ်းဗမြောက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ မြတ်စွာဘုရားကို
အသွေးသို့ ပို့အံ့ဟုကြံပြီးသော်။ဘုရားတို့သည်ပစ္စက္ခဉာဏ်ဖြစ်နေပုန်၌အရာ၏
မတက်စေကုန်။ထိုကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သွားတော်မမူသင့်။ရှင်သာရိ
ပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အစရှိသောမဟာသာဝကတို့ကို ပို့အံ့ဟုကြံမှ၊
မဟာသာဝကတို့သည် ပစ္စက္ခဉာဏ်ဖြစ်နေကုန်၏ဟုကြားသော်မျှ ငါတို့
တိုင်းနိုင်ငံသို့ဆောင်၍ လုပ်ကျွေးရာသည်သာ၊ မသင့်သေးဟု ရှုပ်ပြန်
၍၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် စေသည်ရှိသော် မဟာသာဝကတို့နှင့်တကွ
မြတ်စွာဘုရား သွားသင့်သို့ဖြစ်၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် စေလိုက်အံ့ဟု
အလျှား လေးတောင်၊ အနံတထွာရှိသော ဖွေပေကို မထူမပါး ခတ်စေ
၍။ ဦးခေါင်းလျှော်ခြင်း၊ အဝတ်တန်းဆာ ပန်းမာလ ပန်ခြင်း၊ဥပုသ်
ဆောက်တည်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြာသာဒ်မသို့တက်၍၊ အရှေ့ လေသွန်နန်း
ကိုလှစ်၍၊ ဖွေခွက်၌ ဟာသိပဒါးစစ်ဖြင့်၊ မွှာတထဝ်ဂတော လောကေ
ဥပ္ပန္နောအရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အစရှိသော ဂါထာတော်ကိုးပါး။ပ်ံရမ်
သုံးဆယ်။ ခွေးခိုဒါန်း၌ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် တသိတာနတ်ပြည်မှ

သည် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်တိုင်အောင်သော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသေးဘုရား ဂုဏ်တော်အစိတ်ကိုရေး၍။သွာက္ခာတော ဘဂဝတာ ဓမ္မော-အစရှိသော တရားတော်ဂုဏ်တော် အစိတ်ကိုရေး၍။ သုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော-အစရှိသော သံဃာတော်ဂုဏ်တော်အစိတ်ကိုရေး၍။တဆဲ ခြောက်ပါးအပြားရှိသော်အာနာပါနသတိကမ္မဋ္ဌာန်းအကျယ်ကို ရေး၍။ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို ကြားလျှင် အနှိုသောအမျိုးသားတို့သည် ထိုးဖြူပြည့်ကိုစွန့်၍။ အနှိုသောအမျိုးသားတို့သည် အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်၊ စစ်သူကြီးအရာ အစရှိသည်ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုကုန်သဖြင့်၊ စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ မဟာသီလအစရှိသော ဤမည်သော အကျင့်ဝတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့အဆွေလည်းစွန့်နိုင်သည်ရှိသော် ရဟန်းပြုစေသတည်းဟုရေး၍၊ ရွှေငွေကိုလိပ်၍၊ သိမ်မွေ့စွာသော ကမ္ဗလာဖြင့်ထုပ်၍၊ အနှစ်ရှိသော သစ်ကြုံတံခွန်သွင်း၍။ ထိုကြုံတ်ကို ရွှေကြုံတ်ဖြင့်မျိုး၍၊ ရွှေကြုံတ်ကို ငွေကြုံတ်ဖြင့်မျိုး၍၊ ငွေကြုံတ်ကို ဖြကြုံတ်ဖြင့်မျိုး၍၊ ဖြကြုံတ်ကို သန္ဖာကြုံတ်ဖြင့်မျိုး၍၊ သန္ဖာကြုံတ်ကို ပတ္တမြားနီကြုံတ်ဖြင့်မျိုး၍ ပတ္တမြားနီကြုံတ်ကို ပတ္တမြားပြောက်ကြုံတ်ဖြင့်မျိုး၍၊ ပတ္တမြားပြောက်ကြုံတ်ကို ပလ်ကြုံတ်ဖြင့်၊ ပလ်ကြုံတ်ကို ဆင်စွယ်ကြုံတ်ဖြင့် ဆင်စွယ်ကြုံတ်ကို ရတနာအတိုပြီးသော ကြုံတ်ဖြင့်၊ ထိုကြုံတ်ကို နှီးကြုံတ်ဖြင့်မျိုး၍၊တဘန် ၎င်းနှီးကြုံတ်ကို သစ်ကြုံတ်ဖြင့်မျိုး၍၊ ရှေးနည်းဖြင့် အရင်းတိုင်အောင်ပြန်၍ နှီးကြုံတ်ကို အဆုံးထား၍၊ တဘန် ၎င်းနှီးကြုံတ် သစ်ကြုံတ်ဖြင့်မျိုး၍ တဘန်လာပြန်သဖြင့် ရှေးနည်းအတူ အစဉ်အတိုင်းမျိုး၍ သုံးထပ်ထပ်ပြန်သဖြင့်၊ နှီးကြုံတ်ကို ပုဆိုးဖြင့်ရစ်၍၊ မင်းရှေ့တံဆိပ်ဖြင့် တံဆိပ်ခတ်၍။ မင်္ဂလာရှိသောဆင်ပြောင်ကို တန်းဆာဆင်၍။ဆောင်းအပ်သော ထီးဖြူရှိသော ရွှေပလ္လင်ထက်တင်၍။ ရှိနှင့်တကွသော ခရီးအလုံးစုံကိုကန်းဆာဆင်စေ၍၊ ရှိမှစ၍မင်းကြီးနှင့်ငံ အဆုံးတိုင်အောင် အနုရှစ်ဥသဘရှိသောခရီးကို တန်းဆာဆင်စေ၍၊ မင်းကြီးလည်း တန်းဆာဆင်၍။ အလုံးစုံသော ကြေးနင်းမောင်း၊ အလုံးစုံသော စစ်သည်အပေါင်းခြံရံလျက် ပြည်၏အလှဝင်းအခြားတိုင်အောင် ပို့လိုက်ခြင်း။ငါ့လက်ဆောင်ကို ငါ့အဆွေသည် မှားမတ်အပေါင်း၊ မောင်းမအပေါင်းတို့၏အလယ်၌ မဘွင့်မူ၍၊ ပြာသာဒ်ထဲက်၌ ဘွင့်စေသတည်းဟု မှာလိုက်၍။ ပဗ္ဗတရာဇ်သို့ ဖြတ်စွာဘုရားတွေ

တော်မူလေသည်ဟု ပဋ္ဌပတိဋ္ဌိတဖြင့် ရှိသေစွာမိန့်ဘိုး၍ ပြန်ခဲ့လျှင်။ပက္ကု သာတိမင်းကြီးသို့ ထိုအကြောင်းကို မဆွကစေလိုက်သဖြင့် ဖိမ္မိသာရ မင်းကြီးကဲ့သို့ ခဒ်းသုတ်သင်၍ မြို့ကို တန်းဆာဆင်၍ နှိုင်ငံ့၏အဝိုင်း အခြားတိုင်အောင် ကြိုလင့်ခြင်းတို့ဖြင့် ဥပုသ်နေ့၌ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်၍၊ တမန်ဖြစ်သော အမတ်တို့အား အနေအထားစီရင်ပြီးမှ။တစုံ တယောက်သောသူမျှ မဝင်ရ။ တံခါး အစဉ်အတိုင်း ပိတ်၍။ပြာဃာဒ် ထက်၌ လေသွန်နန်းတံခါးကိုဟွင့်၍၊ လက်ဆောင်ကို မြင့်သောနေရာ ထက်ထား၍ မင်းကြီး နိမ့်သောနေရာ၌နေ၍၊တံဆိပ်ကိုဘွင့်၍၊ကြွေတ်ကို အစဉ်အတိုင်းလှစ်၍၊ အဆုံးစွန်သော သစ်ကြွေတ်ကိုဖြင်လျှင်။ ဤလက် ဆောင်သည် မြတ်သော လက်ဆောင်ပေ။ မင်္ဂိုမတိုက်၌ ကြားနာအပ် သော ရတနာသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြွေတ်ကိုလှစ်၍ ဖွေပေကိုဖြန့်၍။ ဤစာ ထာဂတော လောကေ ဥပ္ပန္နော အစရှိသော ဘုရားဂုဏ်တော် ဘတ် လျှင်။ဘတ်တိုင်းဘတ်တိုင်း ပြင်းစွာသော ပီတိသောမနဿရှိသည်ဖြစ် ၍။ကိုးသောင်းသော အမွေးတို့သည် အဖျားကောင့်ရေ့ အထက်သို့ တက်သည်ဖြစ်၍။ ထိုင်သောအဖြစ်၊ ရပ်သောအဖြစ်၊ လျောင်းသောအ ဖြစ်ကိုမျှမသိသာ။ ဤသောမနဿဖြင့် ကမ္ဘာအကုဋေ့ အထောင်အ သောင်း လွန်လွန့်ငြားသော်လည်း အလွန်ကြားနာရခဲသော သတင်း စကားကို အဆွေကိုမှီ၍ ကြားရပေသည်ဟု အထက်အထက်သို့ ဘတ် ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ကို ဖိတီအဟုန်စဲအောင်ငံ့၍။ ဤသို့သော နည်း ဖြင့် တရား ၇ထာ၊ သံဃာ့ဂုဏ်ကိုဘတ်၍။ အဆုံးစွန်၌ အာနာပါနဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုဘတ်လျှင် စတုက္ကပဉ္စကဈာန်ကိုရ၍၊ ဈာန်၏ ချမ်းသာဖြင့် နေ့လျော်လျက် တစုံတယောက်သောသူမျှ မမြင်ရ၊ အလုပ်အကျွေး တ ယောက်နှင့်သာနေသည်ရှိသော်၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် မင်းရင်ပြင် ၌စုဝေး၍၊ အဆွေတော် လက်ဆောင်ကို ခံရသည့်နေ့မှစ၍ ဗိုလ်ရှုမခံ၊ တောသဘင် ရေသဘင်မကစား၊ တရားမဆုံးဖြတ်။ အဆွေ့တော်လက် ဆောင်ကို အလိုရှိသောသူအားပေးတော်မူလော့။အကြင်ခင်းတို့သည် လည်း အာဠာ့သောမင်းတို့အား ပဏ္ဏာကာရဖြင့် လှည့်စား၍ ပြည်ကိုယူ ခြင်းငှါလုံ့လပြုတတ်ကုန်၏။ ငါတို့သခင် မင်းကြီးသည် အသို့ပြုတော် မူဘိသနည်းဟု ကြွေးကြော်ကုန်သည် ရှိသော်။ ပြည်ကို ဆောင်ရွက်ရ သော် ကောင်းအံ့လော၊ ဘုရားသာသနာတော်ကို ရွက်ဆောင်ရသော်

ကောင်းအံ့လောဟု ကြံ၍။ ပြည်စည်းစိမ်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းကို မရေ
တွက်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ဘူးပြီ။ ဘုရားသာသနာကို ဆောင်ရွက်အံ့
ဟု။ အသရေရှိသော အိပ်ရာအပြင်၌ ထားသော ရတနာသုနန်လျက်ကို
ယူ၍ ပဒုမြားဥမဿင်းကို ဖြတ်ပြီးသော်။ သင်တို့မင်းကို ယူကုန်ဟု
ပရိသတ် အလယ်သို့ လေသွန်နှန်းဖြင့် ပစ်လိုက်လျှင်။ ထိုဥသျော်ကို
ကိုင်၍ မြည်တမ်းကြွေးကြော်ကုန်စဉ်၊ အလုပ်အကျွေးကိုဖျေးမှ သပိတ်
သက်နန်းဆောင်ချေ စေ၍၊ ဘုရားလောင်းကဲ့သို့ လက်နှစ်သစ်မျှလောက်
သော ‘ဆံမုတ်ဆိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင်၊ သပိတ်လွယ်၍
တောင်ဂွေးကိုင်၍ တင့်တယ်သလော၊မတင့်တယ်သလောဟုပြောသာဒ်
မဋ္ဌ တဘိုမန္တစ်ကြိမ်ဘုံ့ပယ်သွား၍။ငါ့အား ရဟန်း၏အဖြစ်သည် တင့်
တယ်လှ၏ဟု ပြောသောဒ်မှ သက်သည်ကို၊ သုံးတန်သော တံခါးအပြင်၌
မောင်းမအပေါင်းသည်မသိ။ ပဓွက်ဒုဋ္ဌါ တရားဟောလာသည် ဖြစ်
မည် ဟု ကြံကုန်သဖြင့်။ ပြောသာဒ်ထက်သို့ဘက်၍ စုံစမ်းမှ မင်းကြီးမှန်း
သိ၍။ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌နစ်သော သင်္ဘောသားတို့ကဲ့သို့ တပြိုင်နက်
ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်လျက်။ မောင်းမအပေါင်း၊ အမတ်အပေါင်း စစ်
သည်အပေါင်း၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် လိုက်ကုန်၏။ မဖြိုမတိုက်
မင်းတို့သည် မာယာကာရမျှား၏။ တမန်သုံးသေးလွှတ်၍ ဘုရား ဖြစ်
သည်မှန်မှ ကြွတော်မူပါလေ့ဟုအမတ်အပေါင်းတို့တောင်းပန်သော်
လည်း။ ငါ့အလှေ့နှင့် စကားနှစ်ခွန်းမဆိုကြစဘူး၊ သင်တို့နေရစ်ကုန်ဟု
အဘန် တလဲလဲ မြစ်တားသော်လည်း မတတ်နိုင်၍။ တောင်ဂွေးဖြင့်
ခရိုးမဋ္ဌ ဘိလာသားပြီးလျှင်။ ဤပြည်သည် အသူပြည်နည်းဟုဆိုး၍
ခွင်မင်းကြီးပြည်ဟုဆိုလျှင်။ အကြင်သူသည် ဤအရေးကို အနှံ့ရာယ်
ပြု၏။ ထိုသူအား မင့်၏အာဏာ ပေးကုန်ဟု ဆိုလျှင်။ သိဝလိ ဒေဝိ
မိဘုရားကဲ့သို့ အရေးခွင်နှင့်ထပ်တူ အရေးကိုပိုင်သူ မရှိရကား။ ထို
အရေးကို မဖျက်ဝံ့၍၊ ထိုအရေးဋ္ဌ ဦးတိုက်ကာ နေရစ်ကုန်၏။ ။
ပက္ကုသာတိ မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသည် တယောက် အသံး
တည်းသာ တောထွက်တော်မူသည်ဟု ကြား၍။ ဒနိပုမျက်သစ်ရေ
ကမ်းအံ့သော နောက်လိုက်ကျွန်ငယ်မျှမပါ၊တထပ်သော ဘိနပ်မျှမစီး၊
သစ်ရွက်သံးမျှ ဆောင်း၊ တခုသော လှည်းကုန်သည်နှင့်အတူ လိုက်၍
ကဲ့သော ပေါက်သောခြေဖြင့် ဆင်းရဲဝေဒနာရှိလျက်။ ထိုလှည်းကုန်

သည်တို့ပေးသော နှုန့်ဆပ်ဆပ်သော ကြမ်းကြုတ်သောအာဟာရကို အမြဲက် အရသာကို ကဲ့သို့ ပရဘုတ်လျက်၊ သစ်ပင်ရင်း သို့ ကပ်၍ အာနာပါန စတုဏ္ဍ ဈာန်ကို ဝင်စား၍ ခရီးပင်ပန်းခြင်းကို ဖျောက်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ယူဇနာန့စ်ရာရှိသော ခရီးကိုသွား၍သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ပါးကို သွားလျက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေခြင်းဖြင့် မမေးသောကြောင့်ရင်း။ ဣတောထာဂတော လောကေ ဥပ္ပန္နော-ဟူ၍။ ရာဇာကြိုဟ်ပြည်၌သာ ဘုရားဖြစ်သကဲ့သို့ ဗိမ္ဗိသာရအမှာ ကြောင့်ရင်း။ သာဝတ္ထိပြည်၌ မမေးမူ၍။ သာဝတ္ထိပြည်မှသည် လေးဆဲ့ ငါးယူဇနာသော ခရီးဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို လွန်၍။ ရာဇာကြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်မှ မြတ် စွာ ဘုရား အတိုမှာ နည်းဟု မေးသည်ကို။ အဘယ် အရပ်က လာခဲ့သနည်းဟု မေး၍။ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ လာခဲ့ကြောင်းကို ဆိုလျှင်။ မြတ်စွာဘုရားကို လွန်၍ ဤအရပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဤပြည်မှ လေးဆဲ့ ငါးယူဇနာ ထက်၌ သာဝတ္ထိပြည်မှာ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူလေ၏ဟု ဆိုလျှင်။ ဇနဝင်သောအခါ၌ ရောက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ယခုမပြုနိသာခဲ့။ နက်ဖြန်မှသွားအံ့ဟု ကြံ၍။ အခါခဲ့ရောက်သော ရဟန်း တို့သည် အဘယ်မှာ တဲခိုကြကုန်သနည်းဟု မေး၍ အိုးထိန်း စရပ်မှာဟု ဆိုလျှင်။ အိုးထိန်းကို တောင်းပန်၍။ ထို စရပ်သို့ ဝင်၍ နေသည် ရှိသော်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေ့ဗိုးသောက်သောအခါ၌ ဝေနေယျ သတ္တဝါကို ရှုရာတွင် ပက္ကုသာတိ မင်းကိုမြင်၍။ အဝေခင်ပွန်းသည် ဖေအပ်သော ရွှေပေကိုဘတ်လျှင် ယူဇနာတရာမကသော တိုင်းကြီးကို စွန့်၍။ တရှဉ်ကိုးဆဲ့ နှစ်ယူဇနာရှိသောခရီးကို လွန်၍ ရာဇာကြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်လတ္တံ့။ ငါသွားသည် ရှိသော် သုံးပါးသော သာမည ဇိုလ်ကို ရ၍ အဝိဟာဘဲံ၌ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါမသွားသည်ရှိသော် ထိုညဉ့်၌ ပုထုဇဉ် ၏ သေခြင်းဖြင့် သေ၍ သုံးပါးသော ဇိုလ်မှ ယုတ်လတ္တံ့။ သတ္တဝါကို သကြိုဟ်ခြင်းငှါ ကမ္မာဘတ္ထိန်း အလွန်ရှိသော လေးအသရှေ့ ကာလ ပတ်လုံး ပါရမီကို ဖြည့်သည်။ ပက္ကုသာတိ မင်းကြီးအား သကြိုဟ်ခြင်း ကို ငါပြုအံ့ဟု၊ နံနက်စောစောကလျှင် ဒန်ပူမျက်သစ်ရေ အစရှိသည်ဖြင့် ကိုယ်တော်ကိုသုတ်သင်၍၊ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍၊ ဆွမ်းခံရာမှ ဘဲတော်မူလျှင် ဂန္ဓကုဋိသို့ ဝင်တော်မူ၍။ တရားတော်မျှ ငင်ပန်းခြင်းကို ဖျောက်တော်မူပြီးမှ။ ငါ့ကို ရိုသေ

ခြင်းဖြင့် ယူဇနာဝတာရာမကသော တိုင်းနိုင်ငံကိုစွန့်၍ နောက်လိုက်ကျွန်မျှ မပါလာပေသည်ဟု၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် အစရှိသော တစုံ တယောက် ကိုမျှ နောက်လိုက် မခေါ်ဘဲ။ ကိုယ်တော် သီးသန့် သပိတ် သင်္ကန်းတော်ကိုယူ၍ ငါ့ကိုမှီခိုရှားသဖြင့် ဆင်ဖြင်းအစရှိသော ယာဉ်ဓိုးမှ၍ ခြေဖြင့်သာ လာပေသည်ဟု၊ ကောင်းကင်မပျံ မြေမချန် မှ၍၊ ခြေတော်ဖြင့်သာ တိမ်တိုက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော လဖြည့်ဝန်း ကဲ့သို့ လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆဲ့နှစ်ပါး၊ လက္ခဏာတော်ငယ် အစရှိသော်ဘ အသရေတော်ကိုဖုံးလွှမ်း၍။ မထင်ရှားသော ရဟန်းအသွင်ဖြင့် လေးဆဲ့ငါးယူဇနာသော ခရီးကို လွန်တော်မူ၍ နေဝင်သော အခါ၌ တနေ့ခြင်းဖြင့်၊ ပက္ကုသာတိ မင်းကြီး အိုးထိန်းစရပ်သို့ ဝင်စဉ် ခဏ၌ ရောက်တော်မူလျှင်။ ထိုစရပ်၌နေတော်မူခြင်းငှါ ဘဂ္ဂဝ အမည်ရှိသော အိုးထိန်းကို ခွင့်တောင်းတော် မူသည် ရှိသော်။ ရဟန်းတို့ မည်သည် အထူးထူးသော အစ္ဆရိယသဘာဝန္တ ရှိ၏။ ဖြူးနေသော ရဟန်းသည် အခြွေအရွေ့၌မနေမလျှော်၊ တပေဝံအသံးတည်း နေမလျှော်သဖြစ်အံ့။ အခြင် မဝင်လင့်၊ ငါစရပ်ကိုရပြီဟု ဆိုလတ္တံ့။ နောက်လာသော ရဟန်းသည် ဂိုဏ်းအခြွေ အရွေ့၌ မနေမလျှော်၊ တယောက်အသံးတည်း နေမလျှော် သဖြစ်အံ့။ထွက်လေအခြင်၊ငါစရပ်ကိုရပြီ ဟု ဆိုလတ္တံ့။ ဤသို့ဆိုသည် ရှိသော် ငါသည်ပင် နှစ်ပါးသောသူတို့၏ ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုသည်ဖြစ်ရာ ခဲ့၏။ ဖြူးပေးပြီးသော်သူသည် ပေးတိုင်းရှိပစေဟု ကြံ၍။ အလျှင်နေသ သူ ခွင့်ပြုလျှင် နေတော်မူဟု ဘဂ္ဂဝဆိုလျှင်၊ ငါဘုရားကိုကားဟု နှိပ်နင်း၍ ဝင်တော်မမူ။ ပက္ကုသာတိမင်းကြီးကို တောင်းပန်တော်မူလျှင် အလို အလျောက်နေတော်မူဟု ခွင့်ပြု၏။ ။ယူဇနာတရာမကသော တိုင်း နိုင်ငံကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုသော် အမျိုးကောင်းသားသည် စွန့်အပ်သော၊ အမှိုက်ကျသဖြင့် နှောက်ယှက်ခြင်းရှိသော အိုးထိန်းစရပ်မျှကို သိတင်း သုံးဘော်အား အကဲ့မှာ ဝန်တိုလတ္တံ့နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ အမျှ သော မေတ္တာပုရိသတို့သည် အာဝါသမစ္ဆရိယ အစရှိသဖြင့်။ငါ့ကုန်၊ ငါမကွာပါ၊ ငါပရိဝုတ်ဟု လုံ့လသောင်သာ ပြုလုပ်ရာကုန်၏)။ ။ဤသို့ ပက္ကုသာတိမင်းကြီး ခွင့်ပြုတော်မူသည်ရှိသော်။ စင်စစ် သိမ်မွေ့နူးညံ့ သောမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်ဗိမာန်နှင့်တူသော ဂန္ဓကုဋိကိုစွန့်၍။ထိုထို သော အရပ်၌ အမှိုက်၊ ကောက်ရိုး၊ ဝက် ကြက်တို့၏ မစင်အတိ ပြုံ့ဝိုး

သောအိုးထိန်းစရပ်၌ သစ်ရွက်ခင်းနှီးတွင်ဒုက္ခသက်နိုးတော် ခင်း၍။ နတ်ဗိမာန်၏ အာသရေနှင့် တူသော ဂန္ဓကုဋိသို့ဝင်၍ နေသကဲ့သို့ နေတော်မူသဖြင့်။ ဖြတ်စွာဘုရားလည်း မပြတ်မပျက်သော မဟာသမ္မတအနွယ်ဖြစ်သောမင်း။ ပဏ္ဏုသာတိမင်းလည်း မင်းအဆက်အနွယ်၌ ဖြစ်သောမင်း။ဖြတ်စွာဘုရားလည်းဆုတောင်းပါရမီနှင့် ပြည့်စုံသောမင်း။ ပဏ္ဏုသာတိမင်းလည်း ဆုတောင်းပါရမီနှင့် ပြည့်စုံသောမင်း။ ဖြတ်စွာဘုရားလည်း ပြည်တိုင်းကာကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုတော်မူသောမင်း။ပဏ္ဏုသာတိမင်းလည်း ပြည်တိုင်းကာကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုတော်မူသောမင်း။ ဖြတ်စွာဘုရားလည်း ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောမင်း။ပဏ္ဏုသာတိမင်းလည်း ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောမင်း။ ဖြတ်စွာဘုရားလည်းဈာန်သမာပတ်ရသောမင်း။ ပဏ္ဏုသာတိမင်းလည်း ဈာန်သမာပတ်ရသောမင်း။ ဤသို့ နှစ်စီးသောခြင်္သေ့အစရှိသည်တို့၏ ကိန်းဝပ်ရာဖြစ်သော တနေတည်းသော ရွှေလိုဏ်အစရှိသည်ကဲ့သို့ အိုးထိန်းစရပ်သည် အလွန် တင့်တယ်သည်ဖြစ်၏။ ဖြတ်စွာဘုရားလည်း ငါအလွန်ဆိပ်မြေသော ရဟန်းဖြစ်လျက် တမနုခြင်း လေးဆဲငါးယူဇနာသောခရီးကိုလာ၏။တမဟုတ်မျှ သိဟသေယျပြု၍ ခရီးပင်ပန်းခြင်းကို ပျောက်အံ့ဟု စိတ်တောင်မရှိ၊ ဟလသမာပတ်ဝင်၍ နေတော်မူ၏။ပဏ္ဏုသာတိမင်းကြီးလည်း။ ငါတရဲ့ကိုးဆဲ့နှစ်ယူဇနာသော ခရီးကိုလာ၏။ တမဟုတ်မျှအိပ်၍ ပင်ပန်းခြင်းကို ပျောက်အံ့ဟုစိတ်မရှိ။ အာနာပါန စတုဇ္ဈာနကိုဝင်စား၍နေ၏။ ။ဤသို့လျှင် ကြီးသော ဥဿာဟဖြင့် ပဏ္ဏုသာတိမင်းကြီးကို တရားဖေဟာအံ့ဟု သာတော်မူလျက် ဟော တော်မူသဲ့ဟဟလသမာပတ်ဝင်၍ အောက်ယံကြောင့်နေတော်မူသနည်းဟူ မူကား။ ဤမင်းကြီးသည် ပင်ပန်းခြင်း မပြေသည်ရှိသော် တရားကိုနာခြင်းငှါမတတ်နိုင်ရာ။ ပင်ပန်းခြင်းဒုက္ခပြစေဦးဟုဘုံတော်မူသတည်း။ ။ (အဋ္ဌ)သော ဆရာတို့ကား။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် ပြန့်ပြောသောလူ ရှိသဖြင့် ဆင်သံမြင်းသံ အစရှိသော ဆယ်ပါးသော အသံတို့ဖြင့် မဆိတ်ညံ။ ထိုအသံသည်သန်းခေါင်ယံတိုင်မှစ၏။ ထိုကြောင့်အသံစဲအောင်ငံ့၍ ဟောတော်မူသည်ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားသည် အကြောင်းမဟုတ်။ဖြဟ္မဒ္ဒပြည်တိုင်အောင် လွှမ်း၍တက်သော အသံကိုသော်လည်း တန်းခိုးတော်ဖြင့်ငြိမ်စေ၍ ဟောတော်မူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ခရီးရောက်

မဆိုက်သော ပူပန်ခြင်းကို ငြိမ်းစေ၍ ပင်ပန်းခြင်းပြေမှ ပေါဘုံဟု ခံတော်မူသတည်း)။ ။ထို့ကြောင့် သန်းခေါင်ယံတိုင်လျှင် ဖလသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍။ ဗြဟ္မဒတ်မာန်ဒ္ဒ ပစ္စာမြားလေသွန်နန်းကို လွှစ်ဘိသကဲ့သို့ ငါးပါးသော ပသာဒဖြင့်ဆင်အပ်သော တန်းဆာရှိသော မျက်စိကို လွှစ်၍ ပဉ္စာသောတိမင်းကြီးကို ကြည့်တော်မူသည်ရှိသော်။ လက်ခြေဆော့ခြင်း၊ ဦးခေါင်းလှုပ်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍။ ကောင်းစွာစိုက်ထားအပ်သော ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိသည်ဖြစ်၍။ ကောင်းစွာတည်းထားသော ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့သော အမျိုးသားကို မြင်၍။ကြည်ဘွယ်ရှိလှ၏ဟု ကြံတော်မူ၍။ရှေးဦးစွာ စကားမစဦးဘဲတရားကိုသာ တိုက်ရိုက်ဟောသည်ရှိသော် စကားတည်ရာမရှိ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ရှေးဦးစွာမေးတော်မူ၍။ ရဟန်း၊ တရားဟောအံ့ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို။ ဘုရားအဖြစ်ကို မသိသောကြောင့် ကောင်း၏အရှင်၊ ဟောလော့ဟု ဆိုသဖြင့်။ ဆခါတုပေါဘုရားအယံ-အစရှိသော ငါးတုဝိဘင်္ဂသုတ်ကို အကျဉ်းဟောလျှင်။ ဒေသနာတော်ပြီးခြင်း၊ အရဟတ်တက်ခြင်း၊ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ခြင်း၊ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်အစဉ်ဖြင့် အနာဂါမ်ဖြစ်ခြင်းသည် မရှေးမနှောင်း တပြိုင်နက် ဖြစ်သဖြင့်။ ဥဿဒဒုံတည်။ ဝိပဉ္စိတည်။ နေသူ။ ပဒပရမ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်တွင်။ ပဉ္စာသောတိမင်းကြီးသည် ဝိပဉ္စိတည် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့်။ သန်းခေါင်ယံမှသည် အရဟတ်တက်အောင်အကျယ် ဟောတော်မူသတည်း။ ။ (ထိုသို့လျက် မာတုဝိဘင်္ဂသုတ်ကို အကျဉ်းဟောတော်မူသည်ဟု အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသနည်းဟူမူကား။ ဘုရားတို့၏ ဓမ္မဒေသနာတော်မည်သည် သံဝိဇ္ဇာဒေသနာ အပ။ ဝိဇ္ဇာရဒေသနာ မရှိ။ နှစ်ဆဲ့ဖလေးကျမ်းသော စတုဝိသသမန္တပဋ္ဌာန်းသည်လည်း အကျဉ်းဖြစ်သော သံဝိဇ္ဇာဒေသနာသာ။ အကျယ်ဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာရဒေသနာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်းဟောတော်မူခြင်းဟု ဆိုသတည်း။ ။ပဉ္စာသောတိမင်းကြီးသည် တရားမှမှ မြတ်စွာဘုရားမှန်းသိ၍။ အကျွန်ုပ် ရှင်ပင်ဘုရားကို မဆိုသောကြောင့် အာဒုသော ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သည် ကန်တော့ဖူး။ ရဟန်းပြုဖို့မသောဌာ တောင်းပန်သည်ကို သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံပြီလောဟု မေးတော်မူ၍ မပြည့်စုံသေးဟု လျှောက်လျှင်။ သပိတ်သင်္ကန်းရှာလေဦးဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်၊ ခြေတော် ဦးတင်၍သွားလေ၏။ ။အဘယ့်

ကြောင့် ဇဟိဘိက္ခု ဥပသမ္ပဒအဖြစ်ကို ပေးတော်မမူသနည်း။ အဘယ့် ကြောင့် ဤဓမ္မပယာပတ္တိစဝရမဖြစ်ပါသနည်း ဟူမူကား။ ရှေးဘဝ၌ပရိက္ခ ရာရှစ်ပါးကို မသူတူးသောကြောင့် ဟူ၍ဆို၏။ ပဏ္ဍုသာတိ မင်းကြီး သည် ပေးဘူးသော ကောင်းမှုရှိ၏။ ပြည့်စုံသော ဆုတောင်းခြင်းရှိ၏။ ထိုသို့လျက် ဇဟိဘိက္ခုမဖြစ်သည်ကား၊ ပဒုမ္မုတ္တရ မဘုရိကမဟုတ်။ ပဒုမ်သန္မေ နေဦးမည့်သူ ဖြစ်သောကြောင့် မဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ဆို၏။ အဘယ့် ကြောင့် ဖြတ်စွာဘုရားရှာဖို့းရှိ၍ ပန္နင်း မဖြစ်ပါစေသနည်း ဟူမူကား။ သုဒ္ဓါဝါသဘုံမှ အနာဂါမိဖြဟ္မာသည်လာ၍ အိုးထိန်းစရော်မှာနေလွှာ သက်ဆိုသို့ ကုန်ခါနီးသော အသက်ရှိသောကြောင့် ခွင့်မရသာ၍ ရှာဖို့း တော်မမူသည်။ ။ပဏ္ဍုသာတိ မင်းကြီးသည် ဗိမ္မိသာရအထံသို့ရင်း၊ တက္ကသိုလ်ပြည်မှလာကုန်သော ကုန်သည်တို့သို့ရင်း မကပ်မူ၍။ နည်း သောအလိုဖြင့် ရေဆိပ်၊ သုသာန်၊ တံမြက်ဖတ် သွန်ချာအရပ်၊ ခရီးမ ခရီးကွေ့၌ ပံသုကူသက်နိုးရှာအံ့ဟု သွား၍။ ခရီးကြားတွင် တာရသော တံမြက်ဖတ်စုဒ္ဓရှာသည်ကို ရန်သူဗြစ်ဘူးသော ဘိလူးမမြင်လျှင်။ သား ယဉ်နှင့်တကွသောနွားမအသွင်ဖြင့်လာ၍ ဒွေသတ်လေသဖြင့် ကောင်း ကင်၌ပင် ပိညာဉ်ကုန်၍။မျောက်၍ထားသောရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ တံမြက် ဖတ်ပေါ်၌စေဝံထိုးကျ၍။အဝိဟာအမည်ရှိသောဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်လျှင် ရဟန္တာဖြစ်လေ၏။ ။ပဏ္ဍုသာတိမင်းကြီးသာမဟုတ်။ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်သောခဏတွင် ရဟန္တာဖြစ်သည်ကား။ ဥပက။ သလာဘဏ္ဍော။ ပဏ္ဍုသာတိ။သဇ္ဇုယ။ခဏ္ဍဒေဝ။ဗာဟုတ္တိ။ သိဂိယ။ ဤခုနစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ဖြစ်ကာမျှတည်းဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကြောင့်။ ။ အဝိဟံဥပပန္နောသေ၊ ဝိမုတ္တာသတ္တာတိကွဝေါ်။ ရာဂဒေါသပရိဠာဟာ၊ တိဏ္ဏာလောကေဝိသတ္တိကံ။ ။ဥပကောသလဘဏ္ဍောစ ပဏ္ဍုသာတိ စတောတယော။ သဇ္ဇုယော ခဏ္ဍဒေဝေါစ၊ ဗာဟုတ္တိစ့ သိဂိယော။ တေဟိတွာမာနုသံယောဂံ၊ ဒိဗ္ဗယောဂံဥပဋ္ဌာဂု။ ။အဝိဟံ၊အဝိဟာဘံ သို့။ဥပပန္နေသေ၊ ပဒုမ်သန္မေ နေကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝိမုတ္တာ၊ ကိလေသာမှ လွတ်ကုန်သော။ ရာဂဒေါသ ပရိဠာဟာ၊ ကုန်ပြီးသော ရာဂဒေါသ ရှိကုန်သော။ လောကော၊လောကဒ္ဓ။ ဝိသတ္တိကံ၊ ထူးသော ငြိတွယ်ခြင်း ကို။ တိဏ္ဏာ၊လွန်ကုန်ပြီးသော။ ဘိက္ခဝေါ၊ရဟန်းဖြတ်တို့သည်။ သတ္တာ၊ ခုနစ်ပါးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ဥပကောစ၊ဥပကဝုင်း။ သလ

ဘဏ္ဍောစ၊သလ္လဘဏ္ဍာဂုဏ်း။ ပဏ္ဏ္ဍုသာတိစ ပဏ္ဏ္ဍုသာတိဂုဏ်း။တယော၊ သုံးပါးကုန်သော။ တော၊ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ဂုဏ်း။ သဒ္ဒ်ယော၁စ၊သဒ္ဒ်ယာဂုဏ်း။ ခဏ္ဍဒေဝေါစ၊ ခဏ္ဍဒေဝဂုဏ်း။ ဗဟုဟုတဂ္ဂိစ၊ ဗဟုဟုတဂ္ဂိဂုဏ်း၊သိဂ်လောစ၊သိဂ်ယာဂုဏ်း။စဂ္ဂါရော၊လေးပါးကုန်သော။ တော၊ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ဂုဏ်း။ မာနုသံ၊ လူ၌ဖြစ်သော။ ယော၁ကံ၊ ယော၁ကကို။ ဟိတ္ထာ၊စွန့်၍။ ဒိဗ္ဗံ၊ နတ်၌ဖြစ်သော။ ယော၁ကံ၊ယော၁ကကို။ ဥပဇ္ဈာဂု ကပ်ကုန်၏။ ။ဤဂါထာကို ဥပရိပဏ္ဏာသကျမ်းတို့၌ဆိုအပ်ကုန်၏။ ။(၅)အရောဒ်မှကား။ အဝိဟာဘုံမှာ ပဋိသန္ဓေ နေလျှင်ပင် ပဋိသန္ဓေ နေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ရဟန္တာ ဖြစ်ဘို့သာကဲ့သို့ ဆိုကြားသော်လည်း။ ပဋိသန္ဓေ၏ အခြားမဲ့၌ ရဟန္တာဖြစ်၏ဟု မသိအပ်။ သုဒ္ဓါဝါသ ပဋိသန္ဓေ တာချက်။ ထို့နောင် ဘဝင် တည်လေးချက်။ ထို့နောင် အတိတ်ဘဝင်၊ ဘဝင်္ဂစလန၊ ဘဝဂ္ဂိ ပဋိသန္ဓေဒဟု မိမိ၏ ပဋိသန္ဓေစိတ်နှင့် ကူသောစိတ်သည် ဘဝင်သုံးချက် သက်၍။ ထို့နောင် မနောဒွါရာဝဇ္ဇန်း။ထို့နောင်ပရိတ်၊ဥပစာရ၊အနုလုံ၊ ဂေါတြဘု ဟူ၍။ မဒ္ဒဝိတ္တုပုဂ္ဂိုလ်အား လျော်ပတ်စွာ ကာမဇောသုံးချက်၊ လေးချက်။ ထို့နောင် အရဟတ္တမဂ်တာချက်။ ထို့နောင် အရဟတ္တဖိုလ် နှစ်ချက်သုံးချက်။ ထို့နောင် ဘဝင်ဆင့်၍ရဟန္တာဖြစ်၏ဟု သိအပ်၏)။ ။မြတ်စွာဘုရားလည်း ပဏ္ဏ္ဍုသာတိမင်းကြီး သပိတ်သက်နှံးရာ ခြင်းငှါသွားလေလျှင် ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ပါး လွှတ်၍ ငါ့ကို ရာဇ ဂြိုဟ်ပြည်သူတို့ မြင်စေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်သဖြင့် ပြည်သူအပေါင်း တို့မြင်လျှင် အချင်းချင်းပြောဆို၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို လျှောက်ကုန်သည် ရှိသော်၊မင်းကြီးဆောစွင်လေး၍၊ ရှိသမျှ'ရှိခိုးပြီးသော်။ အဘယ်အခါ ဒွိ ကြွလာတော်မူသနည်းဟုမေး၍ ယမန်နေ့ကမနေဝင်အခါ၌ ရောဝံသည် ဟု မိန့်တော်မူလျှင်။ အဘယ်အမှုကြောင့် လာတော်မူသနည်းဟု မေးသဖြင့်။ အလုံးစုံသောအကြောင်းကို ပြန်တော်မူလျှင်။ပဏ္ဏ္ဍုသာတိ မင်းကြီးသွားရာသို့ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး လိုက်သဖြင့်။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝနကျောင်းတော်သို့ပြန်ခဲ့၍ဂန္ဓကုဋိ၌နေတော်မူသည်ရှိသော်။ငါ စေသောသတင်းစကားကိုကြား၍ ငါ့အဆွေသည် အလွန်ပြုခဲစွာသော အမှုကို ပြုပေသည်။ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ငါ့အဆွေကို ပဋ္ဌာန်းဖြစ်စေအံ့ဟုကုန်ဟု စေသည်ရှိသော်။ ဘောက်ပြန်ခြင်းသို့ရောဝံသော ပဏ္ဏ္ဍုသာတိမင်းကြီးကိုမြင်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ကြားကုန်

သဖြင့် မင်းကြီးဆောစွာလာ၍၊ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဤသို့ဖြစ်ရလေသည်ဟု ပြင်းစွာ ငိုကြွေးဖြည်တမ်း၍၊လျှံပတ်သောအရပ်သို့ဆောင်၍ မင်း၏ အစိအရင် အသွင်အပြင် အဆောင်အရွက်ဖြင့် ပွဲကြီးသဘင် စီရင်၍။ စန္ဒကူးထင်းစုဒွဲ သင်္ဂြိုဟ်၍ ဓာတ်ကိုယူစေ၍ စေတီပုထိုး တည်ခြင်း အာနုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော ပဋ္ဌာသာတိမင်းကြီးဝတ္ထုကို အကြောင်းပြုသဖြင့် သိအပ်၏။ ။ထိုနှစ်ပါးကို့တွင် ပဋ္ဌာသတိမင်းကြီး သားသော အရေးကို အရေးဂှင်နှင့် ထပ်တူ အရေးကိုပိုင်သော သိဝလိဒေဗိမဘုရားကဲ့သို့ မိဘုရားကြီးမဂှိသောကြောင့် .မဟျက်ဝံ့သကဲ့သို့။ မဟာသုတာဒါသာမမင်းကြီးသားသော အရေးကို အရေးဂှင်နှင့် ထပ်တူပိုင်သော မိဘုရားကြီးမဂှိသောကြောင့်သော်၎င်း၊ မိဘုရားကြီး မထိုက်သောကြောင့်သော်၎င်း မဟျက်ဝံ့ရကား။ ထိုအရေးဒွဲ ဦးတိုက်ကာ တိုက်ကာနေသည်ဟု သိအပ်၏။ ။ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ အခရ်ဂှင်သော အရေးကိုဟျက်သည်။ အရေးဂှင်သော အရေးကိုပိုင်သည်ဟု လောကဝေါဟာရဒွဲဆိုစကုန်၏။ ။

၅၂။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်
တရားနာ၍ ပြန်လာမည်ဟု မိမိဝန်ခံခဲ့သည်နှင့်အညီ
ပေါရိသာဒထံ ပြန်သွားပြီးလျှင်၊ မိမိကိုယ်ကို
ပေါရိသာဒအား အပ်နှင်းခြင်း။

မဟာသုတသောမမင်းကြီးလည်း လာခဲ့သောခရီးဖြင့် မဟာပေါရိသာဒအထံသို့ သွားလေ၏။ မဟာပေါရိသာဒလည်း ငါ့အဆွေသုတသောမလာလိုလျှင်လည်းလာပါစေ၊မလာလိုလျှင်လည်းနေပစေ။သုတသောမ မပါဟု ငါ့ကို ညှောင်စောင့်နတ်သည် စိတ်ရှိသည့်အတိုင်းပြုပစေကာမူ။ငါ ဤမင်းမျှားကိုသတ်၍ ငါးပါးသောကောင်းသောအသားဖြင့် ပူဇော်တော့အံ့ဟု ထင်းစု၍ မီးညှိပြီး၍၊ မီး ၇ုံးစုဖြစ်နှင့်စေဦးဟု တံမိုးလှန်၍နေ၏။ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းရောက်ရှိသော် ဘုရားလောင်းကိုဖြင်လျှင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ အသွေးသွားတို့ ပြုံအပ်သောအမှုကို ပြုပချေပြီလောဟု မေး၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ကသပဖြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သော ဂါထာကိုကြား

နာ၍။ တရားဟောဒေးပူဇော်သက္ကာရပြုခဲ့ပြီ။ ထိုကြောင့် သွား၍ပြုအပ်သော အမှုကို ပြုသည်မည်၏ ဟုပြလိုသောကြောင့်။ ။ကဇောမယာ သက်ရောပြာဟ္မဏောနာ ရဇ္ဇေသကေဇာသုရိယောဒ္ဓိတေန။ တံသက်ံရုံ ပြာဟ္မဏာသမ္မဒါယ၊ သစ္စာနုရက္ခီ ပုနရာဂတောသ္မိ။ ယဇသု ယညံ ဟတ္ထိဝါနမမံသံ၊ခါဒါဟိဝါမံသမ္မပေါရိသာဒ။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊အဆွေပေါရိသာဒ။သကော၊ငါ၏ဥစ္စာဖြစ်သော။ ရဇ္ဇေ၊ပြည်၌။ဇာသုရိယာ၊ဇာသုရိယာဘာဝ၌၊ ဒ္ဓိတေန၊ တည်သော်။မယာ၊ငါသည်။ပြာဟ္မဏောနာ၊ပုဏ္ဏားနှင့်။ယေသက်ံရော၊အကြင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ကတော၊ ပြုအပ်၏။ တံသက်ံရုံ၊ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ပြာဟ္မဏာသမ္မဒါယ၊ ပုဏ္ဏားအား ပြည့်စုံစေဦး၍။ သစ္စာနုရက္ခီ၊ သစ္စာစောင့်သောငါသည်။ပုနရာဂတော၊တဘန်လာပြန်သည်။အသ္မိ၊ဖြစ်၏။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဟတ္ထိဝါနာ၊သတ်ဦး၍။ ယညံ၊ယဇ်ကို။ယဇေသု၀ါ၊ပူဇော်လိုလည်းပူဇော်လော့။မမ၊ငါ၏။ မံသံ အသားကို၊ခါဒါဟိဝါ၊စားလိုမူလည်း စားလော့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေပေါရိသာဒ။ဇာသုရိယာဘာဝသတ္တိရှိသောငါသည်။ငါ့ပြည်သာ၌ အကြင်ပုဏ္ဏားနှင့် စကားဆုံးဖြတ် အပြီးသတ်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြည့်စုံစေဦး၍ ယခုစောစွာ ငါလာသည်။ငါ့ကိုလတ်လတ် ယခုသတ်၍ နတ်ဒေသးကြွေလော် ပူဇော်လိုလည်း ပူဇော်လော့။ ကျွတ်ကျွတ်လည်း ဝါး ငါ့အသားကို စားလိုမူလည်း သင်စားလော့ဟူလိုသော်။ ။

၅၃။ ပဟာဒပါရိသာဒလည်း သုတသောမမင်းကြီး၏ မကြောက်မရွံ့ ရဲရင့်ခြင်းကိုဖြင့်၍ မိမိလည်း ရဲရင့်လိုသဖြင့် သတ္တရဟဂါထာတို့ကို ဟောရန်တောင်းပန်ခြင်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ မဟာပေါ်ရိသာဒလည်း။ ဤမင်းကြီးသည် သေခြင်းမှကင်းသော ကြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မကြောက်မရွံ့သော စကားကိုဆို၏။ ဤမကြောက်ခြင်းသည် အဘယ်၏ အာနုဘော်နည်း ဟုကြံ၍။ တပါး၊သောအကြောင်းမထင်။ ကာသပမြတ်စွာဘုရားဟော တော်မူသော သတ္တရဟဂါထာကို ငါနာသည်ဟုဆို၏။ဤမကြောက်

ခြင်းသည် ထိုဂါထာတို့၏ အာနုဘော်ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုဂါထာတို့ကို ဟော စေ၍ငါနာအံ့။ ဤသို့နာသည်ရှိသော် ငါလည်းကြောက်ခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်အံ့ဟုကြံ၍ အဖြဲ ဆောက်တည်ပြီးမှ။ ။နဟာယတောခါဒိတံမယ် ပန္ထေ၊စိတကာယံ တာဝ အဂ္ဂမကာဝ။နိဒ္ဒေ။မကော ပစိတံသာခုပက္ကံ၊သု ကောမ ဂါထာယော သတ္တာရဟာယော။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ် ၏။ ။သမ္မသုတသောမ၊ အစ္ဆေသုတသောမ။ မယံ့၊ ငါသည်။ပန္ထေ၊ နောက်၌။ ခါဒိတံ၊ စားခြင်းသည်။နဟာယတော၊မယုတ်။ တာဝ၊ ဖွေးဦး စွာ။ အယံစိတကာ၊ဤထင်းစုသည်။ အဂ္ဂမကာဝ၊ အခိုးအလျှံမရှိသည် လာလျှင်၊ ဘဝတု၊ဖြစ်စေဦး။နိဒ္ဒေ။မကော၊ အခိုးအလျှံမရှိသော မီးကျီးစု ၌။ ပစိတံ၊ ကျက်ခြင်းသည်။ သာခုပက္ကံ၊ ကောင်းစွာကျက်ခြင်းရှိသော အရသာမည်၏။ သမ္မသုတသောမ၊အစ္ဆေသုတသောမ။ သတ္တာရဟာ ယော၊သတ္တာရဟဖြစ်ကုန်သော။ ဂါထာယော၊ဂါထာတို့ကို။သုကော မ၊နာပါကုန်အံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။အစ္ဆေသုတသောမ။ငါ၏စားခြင်း သည် ရှေ့စားလည်းမယုတ်၊ နောက်စားလည်းမယုတ်။ နောက်၌လည်း သင့်ကို စားအပ်သည်ပင်။ ဤထင်းစုသည် အခိုးအလျှံနှင့်စေဦး၊ အခိုး အလျှံမရှိသောမီးကျီး၌ ကျက်သောအသားသည် သာခုပက္ကအရသာ မည်၏။ အစ္ဆေသုတသောမ။ သင်သည် ကသိုပဖြတ်စွာဘုရားသည် ဟောအပ်သော ဂါထာကိုငါနာ၍လာသောဟူ၏။ထိုဂါထာကိုငါ့အား အလျင် ဟောပါဦးဟူလိုသော်။ ။

၅၄။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်
သူတော်ကောင်းတရားမှဲကင်းသောသင့်အား
သတ္တာရဟဂါထာနှင့်မတန်ဟု ပေါရိသာဒကိုနှိပ်၍
ဆိုတော်မူခြင်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ဤမဟာပေါရိသာဒသည် ယုတ်မာသောသဘောရှိ၏။ စဉ်းငယ်နှိပ်၍ ဖုံးကွယ်စေပြီးသော်၊ နောက်မှ ဟောအံ့ဟုကြံ၍။ ။အဓိပ္ပါယောတ္ထုပုရိသာဒမကာသိ၊ ရဉ္ဉာစဘဒ္ဒေါ ဥဒရဿဟေတု။ဓမ္မဋ္ဌိမာအာဘိ ဝဒန္တိဂါထာ၊ဓမ္မောအဓမ္မောစတုဟိ သမေတိ။ ။အဓိပ္ပါယ်ကသုလုဒ္ဒသ၊နိဗ္ဗေလောဟိတပါဏိနော။နတ္ထိသဒ္ဓံ

ကုတောဓမ္မော၊ ကံသုတေနကရိသတိ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်ဖို့။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊ အခွေပေါရိသာဒ။ တို့သင်အခွေသည်။ အဓိမ္မိကော၊ တရားဒို့ မယ္ဘဉ်သည်ဖြစ်၍။ ပုရိသာဒံ လူသားစားခြင်းကို။ အကာသိ၊ ပြုဘိ၏။ ဥဒရသ၊ ဝမ်း၏။ ဟောတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ ရဠာစ၊ တိုင်းနိုင်ငံမှလည်း။ ဘဒ္ဒော၊ လျော်သည်ဖြစ်၏။ သမ္မ၊ အခွေ။ ဗ္ဟာမဂ၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော။ ဂါထာ၊ ဂါထာတို့သည်။ မွေဠုဓမ္မိဇဝေ၊ ကိုးပါးသော လောကုတ္တရာ တရားကိုသာလျှင်။ အာဘိဝဒန္တို့၊ အလွန်ဟော ကုန်၏။ ဓမ္မောစ၊ သူတော်ကောင်း တရားသည်ဂုဏ်း။ အဓမ္မောစ၊ မသူတော်တို့၏ တရားသည်ဂုဏ်း။ ကုဟိံ၊ အဘယ်အရာ၌။ သမေတိ၊ ညီသနည်း။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊ အခွေပေါရိသာဒ။ အဓိမ္မိကသ၊ တရား၌ မယ္ဘဉ်ထသော။ လုဒ္ဒသ၊ ကြမ်းကြုတ်ထသော။ နိဒ္ဒံ၊ အိပ်။ လောဟိတပါဏိနော။ လက်၌စွတ်သော သွေးရှိထသော။ ယာသာတော၊ အကြင်သင့် အား။ သ၊ သဟာမ္ပလျက်။ နုဆို၊ မရှိ၏ရှင့်။ ဓမ္မော၊ တရားသည်သော် ကား။ ကုတောအဆို၊ အဘယ်ပြုစအံ့နည်း။ သောတွံ၊ ထိုသင်သည်။ သုတေန၊ အကြားဖြင့်။ ကံကရိသတိ၊ အဘယ်ပြုစအံ့နည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အကြင်သင်သည် တရားနှင့်မယ္ဘဉ်သည်ဖြစ်၍ လူသားစားခြင်းကို ပြုဘိရကား ဝမ်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပြည်တိုင်းကားမှ လျော်သသူတည်း။ ဤဂါထာတို့သော် တမူကား ကိုးပါးသော လောကုတ္တရာ တရားကိုဟောသော ဂါထာတို့ပေတည်း။ ထို့ကြောင့် အဓမ္မကိုကျင့်သော သင်နှင့်မမှသည် အဘယ်အရာ၌ ညီသနည်း။ မညီရာ။ အဘာသံကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ဓမ္မသည်နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေတတ်၏။ အဓမ္မသည် ဒုဂ္ဂတိသို့ ဆောင်တတ်၏။ ထိုကြောင့်မညီရာ။ တထွေထုံလည်း။ တရားဒို့မယ္ဘဉ်သော၊ ကြမ်းကြုတ်သော၊ လက်၌စွတ်သော သွေးရှိသောသင်၌ ပဂရတိ ကတိသဟာမှ မရှိ၏ရှင့်။ တရားသော် ကား အဘယ်မှာ ရှိလတ္တံ့နည်း။ ထိုကြောင့် မြေခွက်သည် ခြင်္သေ့ဆီ၏ တည်ရာ မဟုတ်သကဲ့သို့။ တရား၏ တည်ရာ မဟုတ်သော သင်သည် အကြားအမြင်ဖြင့် အဘယ်ပြုစအံ့နည်း ဟူလိုသော်။ ။

၅၅။ မဟာပေါရိသာဒသည်မိမိသာမတရားကျင့်သည်မဟုတ်။
သားသမင်ကိုသတ်သောမင်းတို့လည်းမျှားစွာရှိ၏ဟု
သုတသောမမင်းကြီးစကားကိုချေပပြောဆိုခြင်း။

၍သို့ဆိုငြားသော်လည်း။ဘုရားလောင်း၏ကြိုးသော မေတ္တာဘာဝနာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုပေါရိသာဒသည် အမျက်မထွက်။ ထို့နောင်မှမဟာပေါရိသာဒလည်း၊ အဆွေသုတသောမ၊ ငါသာမတရားသလောဟုဆိုဦး၍။ ။ပေသံသဟေတုမိဂဝံစရေ ဟု၊ပေသစရိဟနေ ပုရိသမဿဟေတု။ ဥဘောဒိတေပေစွသမာဘာဝဿ်၊ ဂဟဿနုအခဒ္ဓိကံ ဖြ။သိမံတွံ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မသုတသောမ၊အဆွေသုတသောမ။ပေသရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ မံသဟေတု၊ အဓိကိုလို သောကြောင့်။ မိဂဝံ၊ သမင်တောသို့။ စရေယျ၊ သွားရာ၏။ ပေသဝါရာဇာ၊အကြင်မင်းသည်မူလည်း။အစ္ဆဟေတု၊ မိမိအမှုကြောင့်။ပုရိသံ၊ သူကို။ဟနေ၊သတ်ရာ၏။ ဥဘောပိ၊ နှစ်ပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ တေရာဇာနော၊ ထိုမင်းတို့သည်။ ပေစ္စ၊ တမလွန်၌။ သမာ၊ တူကုံသည်။ ဘဝဿ်၊ဖြစ်ကုန်၏။ကသ္မာ၊အဘဝယ့်ကြောင့်။ မံပေသဝ၊ ငါ့ကိုသာလျှင်။ အခဒ္ဓိကံ။ တရားခဲ့ မ ယှဉ်ဟူ၍။ တွံ၊ သင်အဆွေသည်။ ဖြ။သိန္နဲ၊ဆိုဘိသနည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေသုတသောမ။ ဤဇာတ်၌ဒေါပါကွန်း အပြင်၌အကြင်မင်းတို့သည် တန်းဆာဆင်ပြီးသော်မျှားသော ဇီဝိတ်ပါ ခဲ့ရုံလျက်မြတ်သော ရထားစီး၍ သမင်တောသို့ သွားပြီးသော်။ ထင်သောမြားတို့ဖြင့် သားသမင်ကို ပစ်သတ်ကုန်၏။ အကြင်မင်းတို့သည် သည်းမိမိအမှုကြောင့်လူကိုသတ်ခြင်းကိုပြုကုန်၏။ထိုမင်းနှစ်ဦးတို့သည် ဘမလွန်၌တူသောလားရာရှိကုန်၏။ထိုမင်းတို့ကိုမဆိုမူ၍ငါ့ကိုသာလျှင် ဘရားနှင့်မ ယှဉ်ဟူ၍ အဘယ့်ကြောင့်အဆွေဆိုဘိသနည်း။ အကယ်၍ ထိုမင်းတို့သည်အပြစ်မရှိကုန်အံ့။ငါလည်းအပြစ်မရှိဟူလိုသော်။ ။

၅၆။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်
ပေါရိသာဒအားမစားကောင်းသောလူသားကိုစားသောကြောင့်
သင်သာမတရားကျင့်သည်ဟုမိန့်တော်မူခြင်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းလည်းထိုမင်းအယူကဲ့ ပုဂ်လို

သောကြောင့်။ ။ပဉ္စပဉ္စနခါဘက္ခာ၊ ခတ္တိယောနုပဇာနာတာ။ အဘာက္ခံ ရာဇာဘောဇ္ဈသိ၊တသ္မာဘာ အဓိဂေါတုံ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ ရာဇ၊မင်းကြီး။ပဇာနာတာ၊ မင်း၏ တရားကိုသိသော။ ခတ္တိယော၊ မင်း သည်။ပဉ္စပဉ္စ၊ငါးပါးငါးပါးကုန်သော။ သင်္ကာ၊သံသယ၊ဝါတို့၏။ ။ံသံ၊ အသားကို။နာဘက္ခာ၊မစားခဉ်ကုန်။(တနည်းကား)။ ပဇာနာတာ၊မင်း၏ တရားကိုသိသော။ ခတ္တိယော၊မင်းသည်။ ပဉ္စပဉ္စ၊ ငါးပါးငါးပါးကုန် သော့။သင်္ကာ၊သံသယဝါကိုသည်။ ခါဒတုဒ္ဓယုတ္တာကာ၊ စားအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သော်။ဘက္ခာ၊အစာတို့သည်။ နဟောန္တိ။ မဖြစ်ကုန်။ ဒေထ၊ထိုသို့ လျက်။တုဝံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ အဘာက္ခံ၊ မစားအပ်သောလူသားကို။ ဘဇေဿိ၊စားဘိ၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ တုဝံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ အခဒ္ဓိကော၊တရားနှင့်မယှဉ်သည်။ ဇာတော၊ဖြစ်၏။ (တနည်းကား)။ ရာဇ မင်းကြီး။ပဇာနာတာ၊မင်း၏ တရားကိုသိသော။ ခတ္တိယော၊ မင်း သည်။ပဉ္စနခါ၊ငါးချောင်းသော ခြေသည်းလက်သည်းရှိကုန်သော။ပဉ္စ၊ ငါးပါးကုန်သော။သင်္ကာ၊သင်္ကဝါကိုသည်။ဘက္ခာ၊ စားအပ်၏။ရာဇ၊ မင်းကြီး။တုဝံ၊သင်မင်းကြီးသည်။အဘက္ခံ၊ မစားအပ်သောလူသားကို၊ ဘဇေဿိ၊စားဘိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တုဝံ၊ သင်မင်းကြီးသည်၊ အခဒ္ဓိကော၊တရားဒွိမယှဉ်သည်။ဇာတာ၊ဖြစ်၏။ ။ရှေးနည်းဒွိအဓိပ္ပါယ် ကား။မင်းကြီး၊တရားကိုသိသောမင်းသည်ကား။ ငါးပါးငါးပါးသော သင်္ကဝါဟု ဆိုအပ်သောဆင်အစရှိသောဆယ်ပါးသော သင်္ကဝါတို့၏ အသားကိုမစားအပ်။ထိုသို့လျက်မင်းကြီးသည် မစားအပ်သောလူသား ကိုစားဘိ၏။ထို့ကြောင့်တရားနှင့်မယှဉ်ဟု မင်းကြီးကိုငါဆိုသည် ဟူ လိုသော်။ ။နောက်နည်း အဓိပ္ပါယ်ကား။ မင်းကြီး၊ မင်း၏တရားကို သိသောမင်းသည်။ငါးချောင်းသော ခြေသည်းလက်သည်းရှိကုန်သော သင်္ကဝါအပေါင်းတို့တင်။ ယုန်၊ဖြူး၊ဇတ် သာဒ်၊ လိပ်ဟူသော ငါးပါး သောသင်္ကဝါတို့ကိုသာစားအပ်၏။ဤမှတပါးသော ငါးချောင်းသော ခြေသည်းလက်သည်းရှိသော သင်္ကဝါတို့ကိုမစားအပ်။မင်းကြီးသော် တရားမကား။မစားအပ်သော လူသားကို စားဘိ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီး တရားနှင့်မယှဉ်ငါဆိုသည်ဟူလိုသော်။ ။

၅၇။ ပေါရိသာဒသည် မိမိအပြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းလိုသဖြင့်
သုတသောမမင်းကြီးအား ရာဇမာယာဒ္ဓ
မလိမ္မာဟု ကဲ့ရဲ့ခြင်း။

၍သို့ဘုရားလောင်းဆိုသည်ရှိသော်။ မဟာပေါရိသာဒလည်း နှိပ်စက်ခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ တပါးကိုးကွယ်ရာကို မဖြင်ရကား မိမိ၏ယုတ်မာသောအမှုကို ဖုံးလွှမ်းလိုသောကြောင့်။ ။မင်္ဂြောတုံပေါရိသာဒသဟာယွာ၊ ဂစ္ဆံသကံမန္ဒိံ့ကာမကာမီ။ အမိတ္တဟာယွံပုနရာဂတောသိ၊နခတျေမွေကုသလောသိရာဇ။ ။ဟူသောဂါထာဝက်ံ ရွတ်၏။ ။ရာဇ၊မင်းကြီး။ပေါရိသာဒသ ၊လူသားစား၏ ဟယွာ၊လက်မှ။ မင်္ဂြော၊ လွတ်ပြီးသော။ ကာမကာမီ၊ လိုချင်တောင့်တသော ကာမရှိသော။ တုံ သင်မင်းကြီးသည်။ သကံမန္ဒိံရံ၊မိမိအိမ်သို့။ဂစ္ဆံံ၊ သွားဦး၍။အမိတ္တဟာယွံ၊ရန်သူလက်သို့။ ပုနရာဂတောသိ၊တဘန်လာပြန်၏။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ တုံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ ခတျေမွေ၊ ရာဇမာယာဒ္ဓိ။ ကုသလော လိမ္မာသည်။နအသိ။မဖြစ်။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။မင်းကြီး၊သင်မင်းကြီးသည် လူသားစားဟု ဆိုအပ်သော ငါ့လက်မှလွတ်၍ မိမိအိမ်သို့သွားလေပြီးလျက်။ လိုချင်တောင့်တသော ကာမရှိသော သင်မင်းကြီးသည် ရန်သူဟုဆိုအပ်သော ငါ့လက်သို့ တဘန်လာပြန်၏။၍သို့လာပြန်ခြင်းသည် ခတ္တိယဓမ္မဟုဆိုအပ်သော ဒိဋ္ဌိကျမ်းဌ မလိမ္မာ။ မိမိစီးပွါးရှိသည် မရှိသည်ကိုမဟိ။ တစုံတခုသောအကြောင်းမရှိဘဲလျက် မင်းကြီးကို ပညာရှိဟု လူဌ ကျော်စောပြန်ရလေသည်။ ငါမသက်မသာ။ ငါသေသ်တမူကား မင်းကြီး၏ ပညာရှိသောအဖြစ်ကို မဖြင့်စပါ။ အလွန်မိုက်လှ၏ဟူ၍ ငါနှလုံးသွင်းသည်ဟူလို့သော်။ ။

၅၈။ သုတသောမမင်းကြီးသည်။ရာဇမာယာဒ္ဓိ လိမ္မာသော်လည်း မကျင့်ဘဲ သစ္စာစောင့်သဖြင့် ငါလာပြန်သည်ဟု ပေါရိသာဒစကားကို ချေပတော်မူခြင်း။

ထို့နောင်မှတုရားလောင်းသည်။ အသူရာဇနိတိ ရာဇမာယာဒ္ဓိ လိမ္မာသောသူသည် ငါနှင့်တူစေကာမူ။ ငါသည် ထိုရာဇနိတိ ရာဇမာယာဒ္ဓိလိမ္မာ၏။ လိမ္မာတို့ဦးလည်း ငါမကျင့်ဟုဆိုဦး၍။ ။ယေခတ္တ ဓမ္မေကု

သလာဘဝန်ဆွေ၊ ပါယျေနတေနေရယိကာဘဝန်ဆွေ။တသွေဒေဟံခဟျဓမ်ံ ပဟာယ၁၊ သဗွာနုရကွ်ိပုနရာဂတောသ်ိ။ ။ယဓာသုပညံဟာန်ွာနမမ မ်ံသံ၊ခါဒါဟိဝါမံသမ္မပေါရိသာဒ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ ဒေဆွပေါရိသာဒ။ ယောရာဇာနော၊ အကြင်မင်းတို့ သည်။ ခဘ္ဂုဝမွေ၊ ရာဇမာယာဒ်။ ကုသလာ၊ လိမ္မာကုန်သည်။ ဘဝန်ဆွေ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေရာဇာနော၊ ထိုမင်းတို့သည်။ ပါယျေန၊ များသောဗေဒေး ဖြင့်။ နေရယိကာ၊ ငရဲ၌ဖြစ်ကုန်သည်။ ဘဝန်ဆွေ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ခဘ္ဂုဝမ်ံ၊ ရာဇမာယာကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ သဗွာနုရကွ်ိ" သဗွာကိုစောင့်သည်ဖြစ်၍။ ပုနရာဂတော၊ တဘန်လာ ပြန်သည်။ အသ်ိ၊ ဖြစ်၏။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ ဒေဆွပေါရိသာဒ။ ဗမ၊ ငါ့ အား ။ဟာန်ွာန၊သတ်ဦး၍။ယညံ၊ပဘ်ကို။ယဓာသုဝါ၊ပူဇော်လိုလည်း ပူဇော်လော့။ မံသံ၊အသားကို။ခါဒါဟိဝါ၊ စားလိုလည်းစားလော့။ ။ အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေပေါရိသာဒ၊ ဒေကြင်မင်းတို့သည် ခတ္တိယာမွေဟု ဆိုအပ်သော ရာဇနိတိ ရာဇမာယာဒ်၌ လိမ္မာကုန်၏။ ထိုမင်းတို့သည် ယောဘုယျအားဖြင့် ငရဲ၌သာဖြစ်ကုန်၏။ အပွကအားဖြင့် ကြွင်းသော အပါယ်ဘုံတို့၌ဖြစ်ကုန်၏။ ငါသော်တမူကား ထိုရာဇနိတိ ရာဇမာယာ ဒ်ဗအလွန်တရာလိမ္မာ၏၊ လိမ္မာတိုင်းငါမကျင့်။ထိုကြောင့် ရာဇမာယာကို စွန့်၍ သဗွာစောင့်သဖြင့် ဘဘန်လာပြန်၏။ ငါ့ကိုသတ်၍ နတ်အား ပူဇော်လိုသော်မူလည်း ပူဇော်လော့။ ငါ့အသားကို စားလို့မူလည်း စားလော့ဟူလိုသော်။ ။

၍သို့ဆိုသည့်အလိုကား။ မဟာပေါရိသာဒ၊သင်သည် ခွင့်ပေးရင်း ကပင်ငါ့ကို ရာဇမာယာဖြင့် သုတသောမ လှည့်စားရာသည်။ ပြန်လို လည်းပြန်ပစေ၊နေလိုလည်း ဇနပစေဟု အလှည့်စားခံ၍ လွှတ်လိုက်ပြီး လျှင်တဘန်လာပြန်သည်။ မလိမ္မာ။ လာပြီးတဲ့ လတ်သော်လည်း။ ။ အသ္မာနဉ္စပရသဓ၊ ပဘာသမိချဗလာဗလံ။ အန္တံ ရံ နေဝဇာနာတိ၊ သာဟိ ံသံ ကြိယာဘောအရိဘိ။ ။ပဘာ၊အကြင်သူသည်။အသ္မာနဉ္စ၊မိမိ ၏ဂုဏ်း။ပရသဓ၊သူတပါး၏ဂုဏ်း။ဗလာဗလံ၊ အားရှိသည်မရှိသည်ကို၊ သမိချ၊ ကောင်းစွာကြည့်ရှုလျက်။ အန္တံ ရံ၊ အထူးကို။ နေဝဇာနာတိ၊ ပဘိ။သာ၊ထိုသူသည်။ အရိဘိ၊ရုန်သူတပါးတို့သည်။ ဟိ ံသံ၊ နှိပ်စက် ခြင်းကို။ကြိယာတော၊ပြုအပ်၏။ ။အကြင်သူသည်မိမိ၏ဂုဏ်း၊သူတပါး၏

ရင်းအစွမ်းသတ္တိရှိမရှိကိုမူးစမ်း၍ အထူးကိုမသိ။ ထိုသူ့ကို ရန်သူတို့ သည့်နှိပ်စက်ခြင်းကို ပြုလေကုန်၏။ ဤသို့လောကီကျမ်းတို့၌ ဆိုလျက် မိမိ၏အားရှိအားမဲ့ကို မဆင်ခြင်၊ ငါ့ကို နှိပ်စက်ခြင်းသည် မလိမ္မာဟု အသွမ်းသွေးသတည်း။ ။မဟာ သုတသောမ မင်းကြီးလည်း။ ခွင့်တောင်းသော အခါလည်း ရာဇမာယာဖြင့် မလှည့်စား၊ သစ္စာစောင့်သဖြင့်ယသလာပြုနိုပြီဆိုစသည်လည်းမင်းကြီးကိုငါမခန့်ညား။ ရာဇနိတိ ရာဇမာယာဒ္ဓငါလေ့လာ၏။ လေ့လာတိုင်းလည်း ငါ၊ကျင့်ဘဲကို လေ့လာသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်းဟူမူကား။ ရာဇနိတိရာဇမာယာသည်မင်းတကာ့တို့၏တန်းဆာဖြစ်သောကြောင့် လေ့လာပွန်းတ်ီးသည်ဟူလိုသော်။ ။ထိုကြောင့် ရှေးသူပေါင်း တို့သည်။ ။တိုင်းကားပြည်ကြီး။ အုပ်စိုးပြီး၍။ စောင်းမြတ်စွာ။ မင်းတကာတို့။ တန်းဆာမဏ္ဍန။ သဓိက်ကြသား။ သို့အပြား။ ထိုကျမ်းများတွင်။ မှတ်သားအပ်စွ။ရာဇနိတိ။မြင်နှံ့သိလျက်။ဖြန့်ချိဝေဗုတ်။ ကျမ်းထုတ်ပေါသတ်။ ဟိပွတ်အသ။ဂဇသျှတ္တရာ။ နက်ကျယ်ရာနှင့်။ပါရာဒိတိ။ ကဝိကာမန်။ ဤရှစ်တန်ကား။မင်းရေနမင်းကို။မှန်လေ၌သည်။မင်းတို့ ဤလျှင်တန်းဆာတည်းဟုဆိုစကုန်၏။ ။

၅၉။ မဟာပေါရိသာဒသည်သစ္စာစောင့်သဖြင့်
ငါလာပြန်သည်ဟုဆိုသောသုတသောမမင်းကြီး
စကား၌။သစ္စာစောင့်ခြင်း၏အကျိုးကို
ဘုရားလောင်းအားပေးခြင်း။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ဆိုသည်ရှိသော်။ မဟာပေါရိသာဒသည်။ သစ္စာစောင့်ခြင်း၌အကျိုးကိုမေးလိုသောကြောင့်။ ။ပါသာဒဝါသာ ပထဝိဂဝါသာ၊ ကာမိတ္ထိသောကာသိကစန္ဒနဒ္ဓ။ သင်္ဂီတိဟိ ံလင်္ဂသိ သာမိတာဃာ၊ သင်္ဃနကိ ံပသးသိအာနိသံသံ။ ။ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။ ။သမ္မသုတသောမ၊ အံဆွေသုတသောမ။ ပေါပါသာဒဝါသာစ၊ အကြင်နေရာဖြစ်သော ပြာသာဒ်တို့သည်ဂုဏ်း။ ပေါပထဝိဂဝါသာစ၊ အကြင် မြေပြင်အဝှန်းနွားမြီးတို့သည်ဂုဏ်း။ ပာဃကာမိတ္ထိပေါသာစ၊အကြင်ကာမ၏အကြောင်းဖြစ်သော မာတုဂါမတို့သည်ဂုဏ်း။

ယံကာသိကာစန္ဒနဥ္၊ အကြင် ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ်ပုဆိုး၊ စန္ဒကူးနှိ
သည်ငင်း။ဗဟူ၊များစွာကုန်၏။ တံသင့်၊ ထိုအလုံးစုံကို။တဟိ ံ၊ ထိုဇာန်
ပဉ္စနဲ့ ၍ဖြို၍။သာမိတာယ၊အစိုးရသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ပရိဘုဿိတုံ၊
ပရိဘုတ်ခြင်းငှါ။လဿုသိ၊ဂု၏။အထ၊ထိုသို့လျက်။ သစ္ဖွေန၊ သစ္ဖွာဖြင့်။
ကိ ံအာနိသံသံ၊ အဘယ်မည်သော အကျိုးဆက်ကို။ ပသဿိ၊ဖြင်
သနည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ဒေဆွေသူတသောမ။ ဥတုသုံးပါးအား
လျော်ပတ်ကုန်သောနတ်၏ ဗိမာန်နှင့်တူကုန်သော သုံးဆောင်သော
နေရာပြာသာဒ်တို့ကိုငင်း။ အပြောကျယ်သော ဖြေပြင် အဝှန်းရှိသော
တိုင်းနှင်ဝ် နွံးဖြင်း အပေါင်းတို့ကိုငင်း။ တသောင်း ခြောက်ထောင်
သောမောင်းမ။ ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ်ပုဆိုး၊ စန္ဒကူးတို့ကိုငင်း။ ဤမှ
တပါးများပြားဆန်းကြယ်သုံးဆောင်တွယ်တို့ကိုငင်း။ ထိုဇာန်းပဓ နဂိရ
ဖြို၍အစိုးရသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အကြင် အခြင်းဖြင့်အလိုရှိ၏။ ထို
အခြင်းဖြင့်သုံးဆောင်ရ၏။ ထိုသို့လျက်ထိုအလုံးစုံကိုစွန့်၍ သင်္ဃာစောင့်
သည်ဟူ၍ဤအရပ်သို့လာ၏။ သင်္ဃာဖြင့်အဘယ်အကျိုးကို ဖြင်သနည်း
ဟူလိုသေဒ်။ ။

၆၀။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်ပေါရိသာဒအားသင်္ဃာ စောင့်ခြင်း၏အကျိုးကိုဟောတော်မူခြင်း။

ဤသို့ မဟာပေါရိသာဒ မေးသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းလည်း။
သင်္ဃာစောင့်ခြင်းခို အကျိုးကို ပြလိုသောကြောင့်။ ။ပေါကေစိမေ
အဇ္ဈိရသာပထဗျာ၊ သင်္ခံတေသံသာဓုတရံရသာနံ။ သင်္ဃဉ္စိတာသာ
မဏာဗြာဟ္မဏာစ၊ တရန္တိဇာတိ ံမရဏာသပါရံ။ ။ဟူသောဂါထာ
ကိုရွတ်၏။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ ပထဗျာ၊ ဖြေခို။
ပေါဓကေစိ၊အလုံးစုံကုန်သော။ဇ္ဈေ၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော။ရသာ၊
အရသာတို့သည်။ အဇ္ဈ် သန္တို့၊ ရှိကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိကုန်
သော။ရသာနံ၊အရသာတို့ထက်။သ ့၊သင်္ဃာသည်။ သာရုတရံ၊ကောင်း
မြတ်သော အရသဒမည်၏။ သဓွေ၊ သင်္ဃာခို။ဉ်တာ၊ တည်ကုန်သော။
သာမဏာဗြာဟ္မဏာစ၊ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း။ဇာတိ ံမရဏာသး
ဇာတိမရဏာ၏။ပါရံ၊ကမ်းဘဘာက်သို့။တရန္တို့၊ကူးကုန်၏။ ။အဓိပ္ပါယ်

ကား အဆွေပေါရိသာဒ၊ ဤဖြေအပြင်၌ အလုံးစုံသော အရသာတို့သည် သတ္တဝါတို့အား အခါခပ်သိမ်းလျှင် ဖြတ်ကုန်၏။ ထိုဖြတ်သော အရသာတို့ထက်လည်း သဗ္ဗာဟူသောအရသာသည် အလွန်ဖြတ်၏။ အကြင်ကြောင့်မူလည်း ဝိရတိသဗ္ဘာ၌ တည်ကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားအစရှိသောသူတို့သည်။ ဇာတိဇရာမရဏဟူဆိုအပ်သော တောဘုမိက ဝဋ်၏ကမ်းဟူဆိုအပ်သောဖြတ်သော အမြိုက်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုကြောင့် မူလည်း သဗ္ဗာဟူသော အရသာသည် အလွန် ဖြတ်လတ္တံ့၏ ဟူလိုသော်။ ။

၆၁။ ဗဟာသုတသောမမင်းကြီးဟောတော်မူသော။

အလုံးစုံသောအရသာတို့ထက်သဗ္ဗာဟူသော အရသာ
ဖြတ်၏ဟူသောစကားဝယ်နှိုင်းရှည့်ထုတ်ဆောင်
အပ်သောဝတ္ထုသက်သေများ။

ဤအရာဝယ် အလုံးစုံသော အရသာတို့ထက် သဗ္ဗာဟူသောအရသာသည်အလွန်ဖြတ်လတ္တံ့၏ဟူရာ၌။ထိုသို့ဖြတ်ခြင်းကိုကား။ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် များစွာသော အခြံအင်နှင့် ဥယျာဉ်ကစားရာတွင်။သိရျင်း သို၍ ထင်းဆွေသော ဆင်းရဲမငယ် တပေါက်ကိုဖြင်လျှင် တပ်သော စိတ်ဖြင့်သံဝါသဖြစ်၍။ ထိုခဏ၌ဘဉ်ရားလောင်း ပဒိုသန္ဓေနေသည် ဂိုသော်။ ဝရဂိန်ရဲ ပြည့်သကဲ့သို့ ထင်၍။ ဘုန်းဂို သသူဖြစ်ပေသောကြောင့် ပဒိုသန္ဓေ ဖုံသော အဖြစ်ကိုသိလျှင် မင်းကြီး အား ကြားသည်ကို။ သားမိန်းမ ဖြစ်မူကား ဤလက်စွပ်ကို ရောင်း၍ အသက် မွေးပါလေ။ သားယောကျ်ားး ဖြစ်မူကား ဤလက်စွပ်နှင့် တကွငါ့အထံသို့လာလှည့်ဟုလက်စွပ်ကိုငွေတ်၍ပေးသဖြင့်၊ ကာလတန် လျှင်ဘုရားလောင်းကိုဘွားမြှ၊ သိကြားလိမ္မာ ဖြစ်သောအခါ၌။ ဗဟာဇနက မင်းသားကဲ့သို့ သူငယ်ဘော်များနှင့် ကစားရာတွင် ပုတ်ခတ်ပေးသည်ကိုမိဘတို့မေးသဖြင့်။ အဘမဲ့သား ပုတ်ခတ်သည်ဟုဆိုသည်ကို၊ ဒမမိကိုမေး၍၊ဗာရာဏသီမင်းကြီး သားအဖြစ်ကိုသိ၍။ ကစုံတဆဲသောသက်သေရှိပါသလောဟု၊ မေး၍။ ဤလက်စွပ်သည် သက်သေဟုလက်စွပ်ကိုပြ၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ဆိုလျှင်။ အဘယ့်

ကြောင့်ခမည်းတော်ဒေထံသို့ မဆောင်သနည်းဟု မင်္ဂတော်ကိုဆို၍။ ဘုရားလောင်းဒေလိုဖြင့် မင်းကြီးဒေထံသို့ သွား၍ရှိသေစွာရှိခိုး၍ နေပြီးသော်။ သားတော်အဖြစ်ကို ဆိုလျှင်။ သိလျက် ပရိသတ် ဒေလယ်၌ ရှက်စနိုးသောကြောင့် ငါ့သားမဟုတ်ဟု ဆိုသည်ကို။ ဤလက်စွပ်ကို ဖြင်၍သိတော်မူဟုဆိုသော်လည်း ငါ့လက်စွပ်မဟုတ်ဟု ဆိုသဖြင့်။ ရှင်မင်းကြီး၊သင်္ဘောမှတပါး ဒေကျွန်ပ်ကိုးကွယ်ရာသက်သေမရှိ။ ဤသူငယ်သည့် ရှင်မင်းကြီး သားတော်မှန်လျှင် ကောင်းကင်၌ တည့်စေသော။ သားတော်မဟုတ်လျှင် ဖြေ၌ကျ၍ သေစေသောဟုသစ္စာပြု၍။ ဘုရားလောင်းခြေကိုကိုင်၍ကောင်းကင်သို့ ပစ်လိုက်သည်ရှိသော်။ ကောင်းကင်၌ထက်ဝယ်ဘွဲ့၍နေလျက်။ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား သာယာစွာသော အသံဖြင့် တရားဟော လိုသော ကြောင့်။ ။ပဉ္စာတျာဟံ မဟာရာဇ၊ ဘွံခံပေါသဇနာဓိပ။ အညေဒိဒေဝါပေါသေတိ၊ ကစ္စိဒေဝါသကံပဇံ။ ။မဟာရာဇ၊ ဖြတ်သော်မင်းကြီး။ အဟံ၊ အက္ကွန်ပ်သည်။တော၊ရှင်မင်းကြီး၏။ ပဉ္စေဝ၊သားတည်း။ ဇနာဓိပ၊ လူတို့၏အဓိပတိဖြစ်တော်မူသော။ ဒေဝ၊ ရှင်မင်းကြီး။ ဟံ၊ ငှင်မင်းကြီးသည်။ ဓံ၊ အက္ကွန်ပ်ကို။ ပေါသ၊ မွေးတော်မူလော့။ ဒေဝေါ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ အညေ။တပါးသောသူဘို့ကိုလျက်လည်း။ပေါသေတိ။ မွေးတော်မူ၏ ငှင့်။ဒေဝေါ၊ရှင်မင်းကြီးသည်။ သကံ၊ ကိုယ်တော်မှ ဖြစ်သော။ ပဇံ၊ သားဝါကိုလား။ ကစ္စိ၊ အဘယ်ကြောင့် မမွေးနိုင်ဘဲ ရှိအံ့နည်း။ ။ ဤဂါထာဖြင့် ခမ္မဒေသနာတော်ပြုလျှင်။လောလွှည့်ချစ်သား၊ငါမွေးအံ့ဟုလက်လှမ်းသဖြင့်အဓမ္မဒေါင်းတို့သည်တထောင်မကသောလက်ကို ဆန့်၍ခေါ်ငြား သော်လည်း မင်းကြီး လှမ်းသော လက်သို့ သာလျှင်။ ရင်ခွင်၌ထား၍အိမ်ရှေ့မင်းဒေဖြစ်ကိုပေး၍။ မယ်တော်ကို မိဘုရားကြီး မြှောက်ရှ်၊ ခမည်းတော်နတ်ရွာလားလျှင် ကဉ္စဝါဟနအမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍တရားနှင့်ညီစွာငင်းပြုခြင်း။ ထိုအခါမယ်တော်သည်ပဉ္စသုခအခါမဟာမာယာမိဘုရားဖြစ်လ်ာ၏။ ခမည်းတော်သည် သုဇွေါဒနမင်းကြီးဖြစ်လ်ာ၏။ကဉ္စဝါဟနမင်းကြီးသည်ငါဘုရားဖြစ်လ်ာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဒ္ဒါ၊ပဓ္ဓိ ရှိသော ကဉ္စဝါဟနဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

အခါတပါး၌။ တို့မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်း၌ ဒေသစာရီကြွ

သွားရာတွင်။တခုသောမဂဓရွာ၌ ဆွမ်းခံတော်မူ၍။ဆွမ်းခံရာမှဘဲခဲ့ပြီးသော်။ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် တခုသောခရီးကို သွားတော်မူစဉ် ပြင်းစွာသော တောမီးလောင်၍။ တခဲနက်သော အခိုးအလှိုင်ဖြင့် လွှမ်းလျက် လာသည်ကို။ "ပထုဇဉ် ရဟန်းတို့သည် သေအံ့သော ဘေးမှ ကြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ မီးဆိုတိုက်ကုန်အံ့ဟု ပွတ်ခံ့ ပွတ်ကျေယူ၍ မီးပွတ်သည်ကို။ အခြင်တို့၊ အဘယ်သို့ ပြုကုန်သနည်း။ ကောင်းကင်အလယ်၌တည်သောလပြည့်ဝန်းကို မမြင်သကဲ့သို့။အခြေ့လောကဓါတ်မှ တက်သော နေလုလင်ကို မမြင်သကဲ့သို့။ သမုဒ္ဒရာနား၌ ရပ်လျက် မဟာသမုဒ္ဒရာကို မမြင်သကဲ့သို့။ မြင်းမိရင်တောင်ကို မှီလျက် မြင်းမိရင်တောင်ကိုမမြင်သကဲ့သို့။နတ်နှင့်တကွသောလူ၌ အတုမရှိသော ဘုရားနှင့်အတူသွားလျက် မြတ်စွာဘုရားကို မရှု။ မီးဆို တိုက်မည့် ဟူသည် အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏။ဘုရား၏အာဒေါသကို မသိပါကုန်လောဟု ပညာရှိတို့ ဆိုလျင်။ ရှေ့မှထင်း၊နောက်မှထင်း၊အလုံးစုံသောရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ဥဒဟိုပြေး၍ များမြတ်သော ရဟန်း အပေါင်း ခြံရံလျက်၊ တခုသော အရပ်၌ ရပ်တော်မူလျက်။ ထက်ဝန်းကျင် တဘဲ့ ခြောက်မင်း ပယ်စား၊ ထုတ်ချင်းသို့ သုံးဆဲ့ နှစ်မင်း ပယ်စားသော အရပ်သို့ ရောက်၍။ မြက်မီးရှူးကို ရေ၌နှစ်ဘိသကဲ့သို့ ရှင်းရှင်းသေသပြင့်။ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ဤမီး ငြိမ်းခြင်းသည် ယခု ငါဘုရား၏ အစွမ်းမဟုတ်။ ရှေး ငါ၏သစ္စာအစွမ်းဖြင့် ဤကမ္ဘာပတ်လုံးမီးလောင်ရာမဖြစ်လတ္တံ့သော ကပ္ပဋ္ဌိတိပါဋိဟာရိယဟု မိန့်တော်မူသည်တွင်။ ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓန်ကိုးစွတ်၍ခင်းသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ထိုင်တော် မူလျင်။ သံဃာ အပေါင်း တော်ခင်းပန်သော ကြောင့်။ ဤအရပ်တွင် ငါငုံးအမျိုးဌ ပဒုံသဓနေ၍ ဥဆွံ့ပေါက်လျှင် တနှစ်တကြိမ်လောင်မြဲတောမီးသည် ပြင်းစွာသောအဟုန်ဖြင့် လောင်သည်ရှိသော်။ မိဘ အစရှိသော ဌာက်အပေါင်းတို့သည် သေအံ့သော ဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ အစွမ်းအလျောက် ပျံလေသဖြင့်။ အသိုက်ထဲမှ လည်ကိုဘော်၍ကြည့်လျှင် ထိုတောမီးကိုမြင်၍၊ အတောင်ခတ်၍ ပျံနိုင်အံ့သောအစွမ်းရှိ၏။ကောင်းကင်ဖြင့် ပျံအံ့သောအားသည် ငါ့တွင်မရှိ။ခြေဖြင့် သွားနိုင်အံ့သောအစွမ်းရှိ၏။ အရပ်တပါးသို့ သွားကြောင်းဖြစ်သောအားသည် ငါ့တွင်မရှိ။ငါ့မိငါ့ဘတို့လည်း သေအံ့သောဘေးမှ

ကြောက်၍ [illegible]လေ့[illegible]နိုပြီ။ ငါ၏ ကိုးကွယ်ရာမရှိ။ ဤလောက၌ သိလ
ကျေးဇူးမည်သည်လည်း ရှိ၏။သစ္စာကျေးဇူးမည်သည်လည်း ရှိ၏။သိလ
သမာဓိ၊ပညာ၊ဝိမုတ္တိ၊ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သနား
ခြင်း သည်းခံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။အလုံးစုံ [illegible]နသော သတ္တဝါတို့၌
အမျှသော မေတ္တာ ဘာဝနာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သင့္ဘည္ဟု ဘုရားတို့
သည်လည်း ရှိ[illegible]၏။ ထို မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ထိုးထွင်း၍ သိအပ်
သောကျေးဇူးတို့သည်လည်း ရှိ[illegible]၏။ ငါ၌တရားသောသစ္စာသည် ရှိ၏။
ထိုကြောင့် လွန်လေပြီးသော ဘုရားတို့ကိုလုံး၊ ထို ဘုရားတို့၌ ရှိသော
ဂုဏ်ကိုလုံးဆင်ခြင်၍၊သစ္စာစကားဖြင့်ငါ၏လုံး အလုံးစုံသောသတ္တဝါ
၏လုံး ချမ်းသာခြင်းကို ပြုအံ့ဟု။ ။အင်္ဂုလိမာလာကိုလဂျော၊သင်
သောစေယျနဒ္ဓဟာ၊ တေနသစ္စေနကာဟာမိ၊ သစ္စကိရိယာမနုတ္တရံ။ ။
အာဝဏ္ဍေတွာ ဓမ္မဇလံ၊ သရိတွာ ပဇ္ဇကေဓိနေ။ သဗ္ဗဇလမဝသာယာ၊
သဗ္ဗကိရိယမကာသတံ။ ။လောကေ၊လောကဒ္ဓ။သိလဂျော၊သိလ
ကျေးဇူးသည်လည်း။ အင်္ဂုလိ၊ရှိ၏။ သင့္ဘ၊သစ္စာကျေးဇူးသည်လည်း။အင်္ဂုလိ၊
ရှိ၏။ သောစေယျနဒ္ဓဟာ၊သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ဂုဏ်၊ သနားမေတ္တာ
ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံ[illegible]နသော ဘုရားတို့သည်လည်း။ အင်္ဂုလိသန္တိ၊ရှိကုန်
၏။ သင့္ဘေန မှန်သော။ဝေနဝစနေန ထိုစကားဖြင့်။ အနုဇ္ဇာရုံ၊ အတုမရှိ
သော။သင့္ဘကိရိယံ၊သစ္စာပြုခြင်းကို။ ကာဟာမိ၊ပြုအံ့။ ။ဓမ္မဇလံ၊တရား
၏ အစွမ်းကိုလည်း။ အာဝဏ္ဍေတွာ၊ဆင်ခြင်၍။ ပဇ္ဇကေ၊ ရှေးဦး ဖြစ်ကုန်
သော။ ဓိနေ၊ဖြတ်စွာဘုရားတို့ကိုလည်း။ သရိတွာ၊အောက်မေ့၍။ သစ္စ
ဇလံ၊သစ္စာအစွမ်းကို။ အဝသေးယ၊အမှီပြု၍။ အဟံ ငါသည်။ သဗ္ဗကိရိ
ယံ၊သစ္စာပြုခြင်းကို။အကာသိ၊ပြု၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်ကြံဦး၏။လွန်လေပြီး
သောဘုရားတို့၏ ဂုဏ်ကိုဆင်ခြင်၍။ ဘုရားလောင်းဒွိရှိသော မှန်သော
သစ္စာစကားကို အကြောင်းပြု၍ သစ္စာစကားကို ပြုလိုသောကြောင့်။ ။
သန္တိ ပက္ခါအပတာနာ၊ သန္တိ ပါဒါအဝဉ္ဇနာ။ မာတာပိတာစနိက္ခန္တာ၊
ဇာတဝေဒပဋိက္ကမ။ ။မေ ငါ၏။ပက္ခါ၊အတောင်တို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်
၏။အပတာနာ၊မ[illegible]တတ်ကုန်။ မေ၊ငါ၏။ ပါဒါ၊ခြေတို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်
၏။အဝဉ္ဇနာ၊မသွားတတ်ကုန်။ မေ၊ငါ၏။ မာတာပိတာစ၊အမိအဖာတို့
သည်လည်း။နိက္ခန္တာ၊ထွက်လေကုန်ပြီ။ဇာတဝေဒ၊ဖြစ်သော ထင်ရှား
ခြင်းရှိသောမီး။ ပဋိက္ကမ၊ဘဲပါလေ။ ။ဤဂါထာဖြင့် အတောင်ရှိလျက်

ဖြန့်၍မပျံတတ်သည်၏အဖြစ်။ အခြေရှိလျက် ဆုန့်၍မသွားတတ်သည်၏အဖြစ်သည် ဒုနိအံ့။ ဤသို့သော သစ္စာကြောင့် ဤမိုးဘဲစေသတည်းဟု သစ္စာပြုလျှင်။ရေခဲနှစ်သောဖြက်မိုးကွဲးကဲ့သို့ ချက်ခြင်းစဲလေ၏။ ထိုကြောင့်။ ။သဟာသင်္ကေကတောမယံ့၊ မဟာပဇ္ဇလိတောသိခိ။ ဝဇ္ဇေသိသောဠသကဒိသခို၊ ဥဒကံ ပတ္တာယထာသိခိ။ ။သဟာသင်္ကေ၊ သစ္စာနှင့်တကွကို။ကတော၊ပြုအပ်ပြီးသည်ရှိသော်။ မဟာပဇ္ဇလိတော၊ ကြီးစွာသော ဘွန်းပခြင်းရှိသော။သိခိ၊တောမိုးသည်။မယံ့၊ငါ့အား။ဝဇ္ဇေသိ၊ဘဲလေ၏။ သောဠသ ကဒိသခို၊ တဆဲ့ခြောက်မင်းပယ်စားသောအရပ်၌။ ဥဒကံ၊ရေသို့။ ပတ္တာ ရောက်၍။ သိခိ၊ဖြက်မိုးကွဲးသည်။ ဒိဗ္ဗာယိယထာ၊ငြိမ်းသကဲ့သို့။ ဒိဗ္ဗာယိ၊ငြိမ်း၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ဤကမ္ဘာ၌တဆဲ့ခြောက်မင်း ပယ်စာသောအရပ်သည် မိုးလောင်ရာမဖြစ်သောကပ္ပဋ္ဌိတိပြာဋိဟာကို ဆိုခြင်း။ ဤဓမ္မဒေသနာ၏ အဆုံးဌာန် အချို့သောသူတို့သည် သောတာပန်။ အချို့သောသူတို့သည် သကဒါဂါမ်။ အချို့သောသူတို့သည် အနာဂါမ်။ အချို့သောသူတို့သည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်ခြင်း။ ထိုအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည်။ ယခုအခါ၌ မယ်တော် ခမည်းတော်ဖြစ်လာ၏။ ဘုံးမင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏၊ ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းအခန္ဓာ၊ ပုတ္တိရိသောဝန္နကဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

တို့မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်။ အခါတပါး၌ ကောသလတိုင်းလုံး မိုးယိုးခေါင်၍ ကောက်သေခြင်း၊ ရေပြတ်ခြင်း၊ ဂ. နှံချောင်း ခြောက်ခြင်း၊ ငါးလိပ် ဘေးဖြစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပျက်စီးခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ မဟာကရုဏာတော်တိုက်တွန်းသဖြင့်။ယနေ့မိုးရွာစေအံ့ဟု ဆွမ်းခံပြန်တော်မူလျှင်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရေကန်စောင်းတန်းထိပ်၌ ရပ်တော်မူလျက်၊ အာနန္ဒာ၊ ရေသနုပ်ယူခဲ့၊ရေချိုးအံ့ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို။ အာဂန္တုဘုရား။ ရေကန်၌ ရေပြတ်သဖြင့် ညွှန်နှစ်သာကြွင်းသည် မဟုတ်ဟုံလော ဟု လျှောက်သည်ရှိသော်။အာနန္ဒာ၊ ဘုရားအာဏာမိုးသည်ကြီးမြတ်၏၊ ဆောင်ခဲ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရေသနုပ်တော်ကိုကပ်လျှင်။ တပိုင်းကို ဝတ် တော် မူ ၍၊ တပိုင်းကိုရုံတော်မူလျက်။စောင်းတန်းထိပ်၌ ရပ်တော်မူသောခဏတွင် သိကြားနေရာသည် ပူသောအခြင်းအရာကိုပြသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို

ဖြင့်လျှင် ဝဿဝလာဟကနတ်သားကိုခေါ်၍။ ကောသလတိုင်းဒ္ဓိတခဲ့
နက်သောမိဃီးကို ဆောစွာရွာစေဟုဆိုလျှင် တထည်သော တိမ်ပြင်
ပုဆိုးကိုဝတ်၍။ တထည်သော တိမ်ပြင်ပုဆိုးကိုရုံ၍၊ မိဃီးသီချင်းကို
သီ၍။ အခွေ့ လောကဓာတ်သို့ ရှေးရှုပြေးလျှင် ကောက်နယ်တလင်းမျှ
သော တခုသောတိမ်လွှာတက်၍။အလွှာတရာအလွှာတထောင်ပြန့်သ
ဖြင့် ဖြည်တွန်းကြည်းဟည်းခြင်း လျှပ်စစ်နွယ်ပြက်ခြင်းတို့ဖြင့်။ အောံသို့
မျက်နှာမူ၍ထားသော ရေအိုးကဲ့သို့ တခဲနက်သောရွာခြင်းဖြင့် တမု
ဟုတ်မျှ ကန်တော်ပြည့်၍ ရေသပ္ပါယ်တော်မူလျှင်။နိလ္ပစ္ဆာသော ဒုကူဋ်
တော်ကိုဝတ်၍။လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့သော ခါးပန်းတော်စည်း၍။သုဂတ
မဟာစီဝရကိုပခုံးတဘက်တင်ဝတ်တော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋီအဦးဒ္ဒါနေတော်
မူ၍။ရဟန်းအပေါင်းတို့ ဝတ်ပြု၍ပြီးလျှင် ထတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋီစောင်း
တန်းပျဉ်၌ ရပ်တော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းကို သုဂတောဝါဒပေး၍လွှတ်
တော်မူပြီးမှ ဂန္ဓကုဋီသို့ ဝင်တော်မူ၍ လက်ျာနံပါးဖြင့် သီဟသေယျပို
တော်မူ၍။ ညချမ်းအခါ တရားသဘင်သို့ထွက်တော်မူသောစကားစပ်
တွင် ယခုသာ ငါမိဃီးရွာစေသည်မဟုတ်။ လွန်လေပြီးသော အခါ၌
လည်း။ ဤကောသလတိုင်း သာဝတ္ထုပြည် ဤရေကန်၌။ နွယ်ချုံစေးပျစ်
ဖြင့် ရံအပ်သော တခုသောချောက်တွင်းငါးအမျိုးခြင်းငါးမင်းဖြစ်၍ ငါးအ
ပေါင်းခြံရံလျက်နေသည်ရှိသော်။ဤအတူငဉ်းမိဃီးခေါင်၍ ကန်ချောင်း
ခြောက်သဖြင့်၊ ငါးလိပ်တို့သည်၊ ညွှန်နစ်မြေထဲ အောင်းသော်လည်း။
ကျိုးအစရှိသော သတ္တဝါတို့သည်၊ နှုတ်သီးဖြင့် ဘောက်၍စားကုန်သ
ဖြင့်။အခွေ့အမျိုးဏ်ပျက်စီးခြင်းကို ဘုရားလောင်းဖြင်လျှင်။ငါ့ကိုထား၍
တပါးကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်။ သံ့စွာစကားဖြင့် မိဃီးရွာစေ၍ ဤဘေးမှ
လွတ်စေအံ့ဟု မည်းသော် အဆင်းရှိသော ညွှန်ကိုယက်၍ ထွက်ပြီး
သော် ကောင်းကင်သို့ကြည့်၍။ပဋိဇ္ဈုနိနတ်သား၊အခွေ့အမျိုးတို့ကြောင့်
ငါဆင်းရဲ၏။ သိလသိတင်းနှင့် ပြည့်စုံသော်ငါပင်ပန်းလျက် အဘယ့်
ကြောင့် မိဃီးမရွာစေသနည်း။အချင်းချင်းစားသော အမျိုးဒ္ဒါဖြစ်လျက်
လည်း ဆန်လုံးမျှသောငါးကို မစားစဘူး။ ဤမျှသောကာလပတ်လုံး အ
သက်ရှိသောသတ္တဝါကို ဓိဝိတိန္ဒြေမှ မချစဘူး။ဤသို့သောသင်္ဘာစကား
ကြောင့် မိဃီးကြီးသည်းစွာရွာ၍ အခွေ့အမျိုးအပေါင်းကိုငုံး၊ ငါ့ကို
ငုံး၊ ဆင်းရဲခြင်းမှလွတ်စေလော့ဟု။ ။အဘိဇ္ဈုနယပဋိဒ္ဓုနိုဒိံ ကဏ္ဍ

ကသသနာသယ။ ကာကံ သောကာယရုန္ဓေဟိ၊ မဠ္ဆသောကာ ပမောစ
ယ။ ။ပဒ္ဓုန္ဒုန္ဒု၊ မိစယ်းနတ်သားး။ အတိုန္ဒုနယ၊ ကြည်းဟည်းပြိုးပြက်
လျက် ရွာဘိလော့။ကာကသ၊ ကိုးအပေါင်းဖြ်။ ဒိဝိ၊ ဖွေအိုးကို။နာသ
ယ၊ဖျက်ဘိလော့။ ကာကံ၊ ကိုးအပေါင်းကို။ သောကာယ၊ စိုးရိမ်ခြင်း
ဌာ။ ရုန္ဓေဟိ၊ ပိတ်ပင်လော့။ မဠ္ဆ၊ ငါ့ကိုလည်း။ သောကာ၊ စိုးရိမ်ခြင်းမှ။
ပမောစယ၊လွတ်စေလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့် နောက်လိုက် ကျွန်ငယ်ကို
စေသကဲ့သို့ ပဒ္ဓုန္ဒုန္ဒု နတ်သားကို စေ၍ မိစယ်းကြီး သည်းစွာ ရွာစေ
ခြင်း။များစွာသောလူအပေါင်းကို သေဘေးမွတ်သိပ်ခြင်းဘေး
မှလွတ်စေခြင်း။ထိုရောအခါ ငါးအပေါင်းတို့သည် ပာခုအခါင ါဘုရား
ပရိသတ် ဖြစ်လာ၏။ ငါးမင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်
ကို ပေါင်းခြင်း အဋ္ဌ၊ပဉ္စမိ ဂါသော မန္တရာဇ ဇာတ်ကို အကြောင်း
ပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။

ဗာရာဏသိမင်းကြီး လုပ်ကျွေး၍ အာဏာမဏ္ဍူ ရသော် တံကျင်နာ
ပျောက်လျှင်။ ကဏ္ဍဒိပါယန ရသော်သည် မဏ္ဍူသူကြွယ် သခိမ်းသို့
ပြန်၍ နေသောအခါ၌။ မဏ္ဍူသူကြွယ် သား မယားနှင့် တကွ ဗုဒ္ဓမြင်
လာသဖြင့် အာဏာမဏ္ဍူ ရသော် အကြောင်းကို ပြော၍ နေကုန်စဉ်။
သူကြွယ်သား ယညဒတ် ကစားရာတွင်။ တောင်ပို့၌ ဖြွတ်ငှင်းသို့ ကျင်
ဝင်သည်ကို လက်နှိုက်၍ယူသဖြင့် ဖြွခဲ၍လည်းခဲ့သော်။ ကဏ္ဍဒိပါယန
ရသော်ရှေသို့ချီ၍ ဆေးကုစိမ့်သောဌါ ဆိုသည်ကို။ ငါဆေးဝါး မန်ုန်
မတတ်ဟုဆိုလျှင်။ ပရိတ်မေတ္တာသဿာစကားဖြင့် ကုပါဟု တောင်းပန်
မှ၊ကောင်းပြီဟု ယညဒတ်ဦးခေါင်းဌိလက်တင်၍။ ။သတ္တာဟမေဝါ
ဟံ ပသန္နစိတ္တော၊ ပုညတ္ထိကော ဒဲာစရိဗြဟ္မစရိယံ။ အထာပရံယံစ
ရိတံ မမေဒံ၊ဝဿာနိ ပညာသသမဓိကာနိ။ အကာမကောဝါပိ အဟံ
စရာမိ၊ ဇတေန သင်္ခေန သုဝတ္ထိ ဟောတ္ဝေ။ ဟာတံဝိသံ ဇိဝတုယည
ဒတ္တော။ ။အဟံ၊ငါသည်။သတ္တာဟမေဝ၊ခုနစ်ရက်မျှသာလျှင်။ပသန္န
စိတ္တော၊ ကြည်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ ပုညတ္ထိကော၊ ကောင်းမှုကို
အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ မြတ်သောအကျင့်ကို။ အာစရိ၊ကျင့်၏။
အထ၊ ထို့နောက်မှ။ အပရံ၊ တပါးသော။ မမ၊ငါ၏။ ယံစရိတံ၊အကြင်
အကျင့်သည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ပညာသ သမဓိကာနိ၊အနှစ်ငါးဆယ် အလွန်
ရှိကုန်သော။ ဝဿာနိ၊နှစ်တို့ပတ်လုံး။ဇာဒံစရိတံ၊ဤအကျင့်ကို။အကာမ

ကောဝါဒိ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိဘဲ လျက်လျှင်။ အေဘံ၊ ငါသည်။ စရာမိ၊ကျွင့်၏။ ဇတေန၊ဤသို့ သဘောရှိသော။ သမ္ဗေန သမ္ဗာကြောင့်။ ယညဒဏ္ဍော၊ ယညဒတ်သည်။ သုဝတ္ထိ၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောတု ဖြစ်စေသတည်း။ ဘဿံ အဆိပ်သည်။ ဟတံ၊ ပျောက်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ သတည်း။ ယညဒဏ္ဍော၊ ယညဒတ်သည်။ ဇိဝတု၊ အသက်ရှင်စေသတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ ရဟန်းပြု၍ ခုနစ်ရက်မျှ သာကြည့် သောစိတ်ဖြင့် မြတ်စွာသောဘုရားကို ကျွင့်၏။ ထိုမှ တပါး ယာနေ့တိုင် အောင် အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်လောက်သည့် ရဟန်းအဖြစ်၌မနေ့လျှော် ငြားသော်လည်း။ တစုံတယောက်သောသူအား မသိကြားစေသည်၏ အဖြစ်သည်မှန်၏။ ဤသို့သော သစ္စာကြောင့် ယညဒတ်သည် ချမ်းသာ ငြိမ်သက် အသက်ရှင်စေသတည်းဟု သစ္စာပြုလျှင်။ ဦးခေါင်းခွဲ အဆိပ်သည် ယျော၏ဖြေသိုဝင်လေသဖြင့် မျက်စိကိုဘွင့်၍ မိဘကိုကြည့်လျက် အမိကိုခေါ်၍ နံပါးတဘက်သို့ပြန်လျှင်။မဏ္ဍူဗျသူကြွယ်ကိုကဏ္ဍဒိပါယ နှ ရဇေ့တိုက်တွန်းသဖြင့်။အ ၌၏အကျိုးကို မယုံကြည် အလိုမရှိလျက် ငါအလှည့်ပေး၏။ငါအလိုမ့်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း တစုံတယောဝံသော သူမျှမသိ။ဤသို့သော သစ္စာကြောင့် ယညဒတ် အသက်ရှင်စေသတည်း ဟု သစ္စာပြုလျှင်။ ခါးမှသည် အထက် တလွှားခွဲ ရှိသော အဆိပ်သည် ပြယ်၍။ အမိကို အဘ တိုက်တွန်းသည် ရှိသော်။ ငါခွဲ တခုသော သစ္စာ သည် ရှိ၏။ ထိုသစ္စာကို အရှင့် မျက်မှောက်ခွဲ မဆိုကောင်းဟု ဆိုသည် ကို။သားမှအသက်ကြွင်းစေ။ ဆိုတော့ဟု တိုက်တွန်းသဖြင့်။ချစ်သားကို ကိုက်သောခွေကို ငါ၏ မချစ်မနှစ်လိုခြင်း မုန်းထားခြင်း။ ချစ်သား၏ ခမည်းတော်ကို ငါ၏မချစ်မနှစ်လိုခြင်း မုန်းထားခြင်းသည် အထူးမရှိ။ ထိုသို့မုန်းထားခြင်းကို ငါမှတပါး တစုံတယောက်သောသူသည် မသိ။ ဤသို့သော သစ္စာကြောင့် အဆိပ် ပျောက်စေ သတည်းဟု အမိသစ္စာ ပြုလျှင် အလုံးစုံသော အဆိပ်သည် ပြယ်လျော၍ ဖြေသို့ ဝင်လေသဖြင့် ယညဒတ် ထ၍ ကစားမြဲ ကစား့လျှင်။ မြတ်သောအကျင့်၌ မနေ့မလျော်ဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ယနေ့တိုင်အောင်နေသနည်းဟု မဏ္ဍူဗျ မေးသည်ကို။ကံကိုဂုဏ်း၊ကံ၏အကျိုးကိုဂုဏ်းယုံကြည်၍ ကြီးစွာသော စည်း စိမ်ကိုစွန့်၍ တောထွက်ပြီးလျက် တဘန်လည်ပြန်သည်ရှိသော် သူကဲ့ ရဲလုပ်ကံသည်မှ ကြောက်သောကြောင့် ဟိရိသြတ္တပ္ပကို စောင့်သဖြင့်

ၵင်း။ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သည် ဘုရားအစဂ္ဂိသောပညာဂ္ဂိတို့ ချီးမွမ်းရာ ကျင်လည်ရာ ဖြစ်သောကြောင့်ၵင်း။ မျက်ရည်ယိုသော မျက်စိဖြင့်ငို ကြွေးလျက်လည်း ဖြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်အံ့ဟု ဆောက်တည်သတည်းဟုဆို၍။ အလ္လုဏ်အကျိုးကိုမယုံကြည်။ အလ္လုပေးခြင်းခွဲ အလိုမဂ္ဂိ ဘဲလျက် အဘ ့်ကြောင့် အလ္လုပေးသနည်းဟု ကဏ္ဍဒိပါယနရသေ့ မေးပြန်သည်ကို။မိဘဘေးဘိုးတို့သည် သဒ္ဓါယုံကြည်သဖြင့် အလ္လုပေးခြင်း၊ သီတင်းသုံးခြင်းဂ္ဂိကုန်သည်ဖြစ်၍။ အမျိုးစဉ်ဆက်မှဖြစ်သော အကျင့်ဝတ်သို့လိုက်၍၊ငါအမျိုးတကာအောက်ယုတ်သည့်မဖြစ်စေသတည်း၊ငါ့ကိုသူမကဲ့ရဲ့စေသတည်းဟု အလိုမဂ္ဂိလျက်အလ္လုပေးသည်ဟုဆို၍။ အဘယ်၊ငယ်သောအရွယ်မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် အလိုမဂ္ဂိတဲ့လျက် မချစ်မနှစ်လိုသော အချင်းအရာကို မပြုမူ၍ ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးသနည်းဟု ခင်ပွန်းကိုမေးသည်ဂ္ဂိသေဉ်။ဂ္ဂုည်လျားမြင့်မြသော ငါတို့အမျိုးခွဲတပေါက်သောသူမျှ သားခင်ပွန်း အဆက်မလိုစဘူး။ ထို့ကြောင့် အမျိုးဝတ်ကို အစဉ်လိုက်သည်ဖြစ်၍ ငါအမျိုးတကာအောက် ယုတ်သည် မဖြစ်စေသတည်းဟု သူကဲ့ရဲ့အံ့သည်မှ စက်ဆုပ်သောကြောင့် အလိုမဂ္ဂိလျက် လုပ်ကျွေးသည်ဟုဆို၍။ ထိုခွဲ ချက်ခြင်း ဒီဝိခင်ပွန်းကို ကန်တော့၍။ သုံးဂါးလုံး အချင်းချင်း ဆိုဆုံးမသဖြင့် ထိုနေ့ဒုစ၍ ယာဉ်ဒတ်အဓိလည်း မနှစ်လိုခြင်းကို ပျောက်၍ ရိသေ ကောင်းမွန်စွာလုပ်ကျွေးခြင်း။ မဏ္ဍာဗျသူကြွယ်လည်း မသဒ္ဓါမယုံကြည်ခြင်းကို ပျောက်၍ သဒ္ဓါကြည်ညိုစွာ အလ္လုပေးခြင်း။ဘုရားလောင်းလည်းမနေ့လွှေ့ခြင်းကိုပျောက်၍ စျာနအဘိညာဉ်ရသဖြင့် ဖြာပွားပြည့်ဝို ဖြစ်ခြင်း။ ထိုအခါမဏ္ဍာဗျသူကြွယ်သည် ယာခုအခါ၌ အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ မယားသည် ဝိသာခါဖြစ်လာ၏။ သားသည် ရာဟုလာ ဖြစ်လာ၏။ အာဇာဝိမဏ္ဍာဗျရသေ့သည် သာရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။ ကဏ္ဍဒိပါယန ရသေ့သည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အစ္ဆရိယဗျတ်ရှိသောကဏ္ဍဒိပါယနဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ၵင်း။ ။

ဘုရားလောင်း သုပ္ပါဒကသုခမိန်စကားကိုကြားလျှင် ခုနစ်ရာသော သဘော်ဘသားတို့သည် ကိုးကွယ်ရာမဂ္ဂိ အလွန် သံဒါးဘွယ် ငိုကြွေးသောအခါ၌။ ဤသူတို့ ကိုးကွယ်ရာသည် ငါမှတပါးမရှိ။ ဤသူတို့၏ ချမ်းသာကိုငါပြုအံ့ဟု၊အမောင်တို့၊ငါ့ကိုရေနှံသာဖြင့်ချီး၍ အစာမဆေး

သော ပုဆိုးကိုဝတ်စေ၍၊ ပြည့်သောရေခွက်ကို ့စိရင်၍ ငါ့ကို လှေဦးခွံ ထားကုန်ဟု ဆိုလျှင် ဆိုတိုင်းစီရင်၍။ဘုရားလောင်းသည် ပြည့်သော ရေခွက်ကို လက်စုံကိုင်၍ လှေဦးထက်ရပ်လျက်။ ။ပဓာသရာမိ အဆွာနံ၊ ပဓာ ပတ္တောသ္မိ ဝိညုတံ။ နာဘိဇာနာမိ သဗ္ဗညု၊ ဇကပါ ကမ္မိ ဟိ ံသိတံ။ ဇတော နံ သဗ္ဗဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိနာဝ၊ နိဝတ္တာသဟု။ ။ ဘောန္တော ဒေဝတာယော၊ အိုနတ်များတို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဓာ၊ အကြင်အခါမှ။ပဋ္ဌာယ စ၍၊အဆွာနံ၊ကိုယ်ကို။သရာမိ၊အောက်မေ့၏။ ပဓာ၊အကြင်အခါမှ။ပဋ္ဌာယ၊စ၍။ဝိညုတံ၊ သိကြား လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်သို့။ပတ္တောသ္မိ၊ရောက်သည်။အသ္မိ၊ဖြစ်၏။ဇတော နံ ရေ၊ဤမှသောကာ လအထွင်းခွံ။ သဗ္ဗဉ္ဉု၊စေတနာဖြင့်ဝေဆော်၍။ ဇကပါ၊ကမ္မိ၊ ငိုးရွှတ်ခြင်းနှင်း အစရှိသော တဆုသောသတ္တဝါကိုမျှလည်း။ ဟိ ံသိတံ၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းကို။နာဘိဇာနာမိ၊မသိစဘူး။ဇတော နံ၊ဤသို့သဘောရှိသော၊သဗ္ဗဝဇ္ဇေန မှန်သော စကားကြောင့်။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာစွာ။နာဝ၊၊ လှေသည်။ နိဝတ္တာသဟု၊နစ်မြေပြန်စေသတည်း။ ။ဤဂါထာကား ဒေသနာသီသမျှ သာ။မြက်ဝါးခြမ်းစိတ်ကိုအစပြု၍ သူဥစ္စာကိုမယူစဘူး။လောဘအား ဖြင့် သူမဟာကို မကြည့်စဘူး။ မမှန်သောစကားကို မဆိုစဘူး။ မြက် ဏှားဖြင့်ယူ၍ သေရည်သေရက်ကို မသောက်စဘူး။ဤသို့ ငါးပါးသော သိလ၏အစွမ်းဖြင့် သဗ္ဗာပြု၍ လှေဦးခွံ ရေသွန်းလျှင်။ လေးလပတ်လုံး လွင့်ဂျာသော လှေသည် ဈာန်အဘိညာဉ်နှင့် ပြည့်စုံသော သူကဲ့သို့ သဗ္ဗာအဟုန်ဖြင့် ကုရုကစ္ဆဆိပ်သို့ တနေ့ချင်းရောက်၍ ဂုစ်ဥသဘတိုင် အောင် ကြည်းသို့တက်ပြေး၍ ဘုရားလောင်း အိမ်တံခါးရင်းခွံတည် ခြင်း။ထိုရတနာဝဠှကို ကုန်သည်တို့အားဘုရားလောင်း ခွဲဝေစီရင်ခြင်း။ ဘုရားလောင်းအစဂှိသောသူတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး အသုံးအစဂှိ သော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်ဆုကိုပြည့်ခြင်း။ ထိုရောအခါ ပရိ သတ်အပေါင်းသည် ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်ဖြစ်လှာ၏။ သုပ္ပါဒ က သုခမိန်သည် ငါဘုရား ဖြစ်လှာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော သုပ္ပါဒကဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဖုင်း။ ။

သိဝိတိုင်းခွံ အရိဋ္ဌပုရပြည်ကိုအစိုးရသော သိဝိရာဇ်မင်းကြီးသည် အဆုံးတင်းကုပ်ခြောက်ဆောင်ဆောက်၍။ တနေ့ခြောက်သိန်းခြောက် သိန်းသောဥစ္စာကိုစွန့်၍ အသွားပေးသော်လည်း။ ဗာဟိရအလှူဒါမရောင့်

ရဲသဖြင့်။ အဏ္ဏတ္တအလ္လကို ပေးလိုသောကြောင့်။ နှလုံးသည်းပွတ်၊ အ
သား၊အသွေး၊နှား၊မျက်စိအစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့တွင် တပါးပါး
ကိုငါ့အား ယာစကာတောင်းဘိမူကား လျှာအံ့ဟု ပြာသာဒ်ထက်၌ကြုံ၍
များမြတ်သော အခြံအရံဖြင့် အလ္လတင်းကုပ်သို့ ထွက်ရာတွင်။ မင်းကြီး
အကြံကို သိကြားသိ၍။ပုဏ္ဏားအိုအသွင်ဖြင့် မင်းကြီးမှာ မျက်စိနှစ်ဘက်
ရှိ၏။ ငါ၌မျက်စိမရှိပါဖြစ်သောကြောင့် တဘက်သော မျက်စိကို ငါ
အားသူ၍ မျက်စိတယောက်တဘက်ဖြစ်ပါကုန်အံ့ဟု တောင်းသည်ရှိ
သော်။ ယခုသာငါကြုံ၍လာသည်။ အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏။ ပာနေ့ပင့်လျှင် နှလုံး
အလိုသည်အပြီးသို့ ရောက်လတ္တံ့။ မပေးဘူးသောအလ္လကို ပေးရအံ့ဟု
ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဤ၌ ပင် ငါသူ့သည်ရှိသော် သာ
ရုပ္ပမရှိဟု ပုဏ္ဏားကို နှုန်းတော်သို့ ဆောင်ခဲ့၍။ သိဝိက အမည်ရှိသော
ဆေးသမားကိုခေါ်၍ ငါ့မျက်စိကို ထုတ်ဘိဟုဆိုသောခဏာ၌။ ပြည်သူ
အပေါင်းတို့သည် တပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျွက်ကျွက် စည်းဝေး၍ စစ်
သူကြီးအစရှိသော မင်းနှင့်အကျွမ်းဝင်သော အမတ်အပေါင်း ပြည်သူ
အပေါင်းတို့သည် အထူးထူး အပြားပြား များစွာ တောင်းပန်သော်
လည်း ခွင့်မရသည်ဖြစ်၍။သိဝိကကို မင်းကြီးတိုက်တွန်းသဖြင့် သိဝိက
တောင်းပန်ပြန်သော်လည်း ခွင့်မပေးသည်ရှိသော်။ ငါသို့သော ဆေး
သမားသည် ရှင်မင်းကြီးမျက်စိကို ထားစသည်ဖြင့် ထုတ်ခြင်းငှါ မ
လျောက်ပတ်ဟုမြတ်သောအထူးထူးသောဆေးကို သွေးပြီးသော် ကြာ
ညှိပွင့်၌ထုံ၍ မျက်စိကိုနမ်းစေလျှင် ပတ်ပတ်သွင်သွင်လည်စေ၍ ဆင်း
ရဲဝေဒနာဖြစ်သဖြင့်။ ရှင်မင်းကြီး။ ဤမျှဖြင့် မှတ်တော်မူဖွယ်လော့။ ပြက
တော့အတိုင်း ဖြစ်ပြန်စေခြင်းသည် အကျွန်ုပ်ဝန် ဖြစ်စေဟု ဆိုသည်ကို။
အမောင်၊ ကြာစေလင့်၊ မြင့်စွာမပြုလင့်ဟုဆိုလျှင်။ ထို ထက်ပြင်းစွာ
နမ်းပြန်စေ၍ မျက်ကွင်းမှ မျက်လုံးကျွတ်သဖြင့်။ သိတော်မူလော့၊ပြက
တော့အတိုင်းဖြစ်ပြန်စေအံ့ဟု ဆိုသော်လည်း ရှေးအတိုင်းဆိုသ ဖြင့် ထို
ထက်ပြင်းစွာ နမ်းစေလျှင်။ မျက်ခွက်မှစည်ထွက်၍ မျက်ကြောချည့်ဘဲ
လျက် တည်သည်ကို။ ဤမျှတည်းဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူလော့ အကျွန်ုပ်
အစွမ်းဖြင့် ပြကတော့အတိုင်းဖြစ်စေအံ့ဟု ဆိုသည်ကို။ အမောင်၊မကြာ
မြင့်စေလင့်ဟုဆို၍ ကြီးစွာသော ဝေဒနာဖြင့် ကိုယ်လုံး လေးဖဝါ ဖဝါ
စွတ်သည်ကို မြင်လျှင်။ မောင်းမ အပေါင်းတို့သည် မင်းကြီး ခြေရင်း

ထောင်၌ လူးလဲသည်း ငိုကြွေးတောင်းပန်ကုန်သော်လည်း။ ပြင်းစွာသော ဝေဒနာကို သည်းခံ၍ မင်းကြီးတို့က်တွန်းလျှင်။ လက်ဝဲလက်ဖြင့် မျက်လုံးကိုမှ၍။ လက်ျာလက်ဖြင့် ထားငယ်ကိုကိုင်၍။ မျက်ကြောကိုဖြတ်၍ မင်းကြီးလက်၌ထားလျှင်။ လက်ဝဲမျက်စိဖြင့် လက်ျာမျက်လုံးကို ကြည့်၍။ ပုဏ္ဏားကို ခေါ်ပြီးသော်။ ဤမျက်စိထက် အဆ အရာ အဆ အထောင် အဆအသိနိုးဖြင့်။ သင့်ညီတည်ဘော် တည်းဟူသော မျက်စိကို ချစ်မြတ်နိုးဏ်။ ထိုသင့်ညီတည်ဘော်၏ အကြောင်း ဖြစ်စေသောဟု ပုဏ္ဏားအား မျက်စိကိုပေးသွားလျှင်။ ထိုမျက်စိကိုယူ၍ မိမိမျက်ကွင်း၌ ထည့်သည်ရှိသော်။ သိကြား အာနုဘော်ဖြင့် ကြာညိုပွင့်ကဲ့သို့ ပြကတော့တည်သော လက်ျာမျက်စိကို လက်ဝဲမျက်စိဖြင့် မင်းကြီးမြင်လျှင်။ အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲသော ဒီတိသောမနုဿဖြင့်။ လက်ဝဲမျက်စိကို ထိုးဓားတူဖြင့် ထိုး၍ သိကြားသွားလျှင်။ကမ္မလာကျင်ပုန်းတူသော မျက်လုံး အသင်းဖိုင်ဟက်သဖြင့်။ ပန်းချီရေးသော အရုပ်ကဲ့သို့ မျက်လုံးရောက်၍။ ဥယျာဉ်၌ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ နေအံ့ဟု အမတ်တို့အား ပြည်ကိုနှင်း၍ အမတ်တို့သည် ကောင်းမွန်ရှိသေးသော် ဆောင်ကြဉ်းစီရင်သဖြင့် ဥယျာဉ်၌နေ၍ အသွားကိုဆင်ခြင်သည်ရှိသော်။ ထိုခဏ၌ သိကြာနေရာပူသဖြင့်မြတ်သောမင်းကြီးအား ဆုပေး၍ မျက်စိကို ပြကတော့အတိုင်းဖြစ်စေအံ့ဟု သိကြားလာ၍ မနိုးမဝေးသောအရပ်၌ ခြေသံပေးသည်ကို အသူနည်းဟု မေး၍။ သိကြားအဖြစ်ကို ဆိုပြီးမှ ဆုပေးသည်ရှိသော်။ ဥဿဘပါး ကဲ့သို့သားဆင်ဖြင်းမရတွက်နိုင်ရှိ၏။ တပါးဆုကိုမလို။ သခြင်းတည်းဟူသောဆုကိုသာ ငါလိုသည်ဟုဆိုလျှင်။ သဘောအားဖြင့် သေချင်သောကြောင့်တည်းဆိုသလော။မြက်စိမရှိသောကြောင့်တည်းဆိုသလောဟုမေး၍။ မျက်စိမရှိသောကြောင့်ဆိုမှ။ ရှင်မင်းကြီး အသွား သည် သံသရာအကျိုးကိုသာမပေး။ ပဗ္ဗဇ်ပွန်အကျိုးကိုလည်း ပြီးစေ၏။ ငါသိကြားနတ်မင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း သူတထူးမျက်စိကို ပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ရှင်မင်းကြီးသည် တဘက်သော မျက်စိကိုသာတောင်းသောပုဏ္ဏားအား နှစ်ပါးသောမျက်စိကိုသွား၏။ ထိုကြောင့် အသွား၏အကျိုးဆက်ဖြင့် မျက်စိတဘန်ရပြန်အံ့။ သစ္စာပြုတော်မူဟု ဆိုလျှင်။ ။ ယေဒံယာစိတုမာပဘဉ္ဇိ၊ နာနာဂေါတ္တာဝ နိဗ္ဗကာ။ယောပိမံယာစတေ တဿု၊သောဒိမေမနသော ိယော။ ဇတေနသစ္စဝစ္ဆေန၊ စက္ခုမေဥပပဇ္ဇ

ထ။ ။ဒေဝရာဇ၊သိကြားမင်း။နာနာဂေါတ္တာ၊အထူးထူးသောအမျိုး အနွယ်ရှိကုန်သော။ ယောဝနိဗ္ဗာကာ၊ အကြင်ဗုံးတောင်းယာစကာတို့ သည်။မုံ၊ငါ့ကို။ယာစိတ္တုံ၊တောင်းခြင်းငှါ။အားယ၌၊လာကုန်၏။တဖန်၊ ထိုသို့လာရာ၌။ယောပိ အကြင်သူသည်မူလည်း။ ဝဲ၊ ငါ့ကို။ ယာစတော၊ တောင်း၏။ သောပိ၊ထိုသူကိုမူလည်း။ မေမယာ၊ ငါသည်။ မနသော၊ နှလုံး၌။ပိယော၊ချစ်အပ်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ဇတောန၊ ဤသို့သဘောရှိ သော။သဗ္ဗဝစ္ဆေန၊ သစ္စာစကားကြောင့်။ မေ ငါ၏။စက္ခု၊ မျက်စိသည်။ ဥပပဇ္ဇထ၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် အကြင် ပဝ်ာစကာတို့ သည် တောင်းခြင်းငှါလာကုန်၏။ထိုယာစကာတို့တွင် အကြင်သူသည် ငါ့ကိုတောင်း၏။ ထိုသူကို ချစ်မြတ်နိုးသည်မှန်အံ့။ ဤသို့သော်သစ္စာ ကြောင့် ငါ၏မျက်စိသည် ဖြစ်စေသတည်းဟု သစ္စာပြုလျှင်။ သစ္စာ စကား၏ အခြားမဲ့၌ ပဌမမျက်စိဖြစ်သဖြင့်။ ဒုတိယမျက်စိဖြစ်စိမ့်သော် ငှါ။ ။ယံမံသောယာစိတ္တုံအာဂါ၊ဒေဟိစက္ခုန္တိ ဖြာဟ္မဏော။တာသ စက္ခူ။နိပါဒါဆိ'၊ဖြာဟ္မဏာသဝနိဗ္ဗကော။ ။ဘိယျောမံအာဝိသိဝိတိ၊ သောမနသဉ္စဇာနပ်ကံ။ဇတောနသစ္စဝစ္ဆေန၊ သစ္စာစကားကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ ဒုတိ ယံ၊နှစ်ခုမြောက်သော။စက္ခု၊ မျက်စိသည်။ဥပပဇ္ဇထ၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ။ ဤဂါထာတို့ဖြင့် မျက်စိကိုလှူသောငါ့အား လွန်စွာသော ဒိဋိသောမ နသဟရိသည်မှန်အံ့။ ဤသို့သောသစ္စာကြောင့် နှစ်ခုမြောက်သောမျက်စိ ဖြစ်စေသတည်းဟု သစ္စာပြုလျှင် သစ္စာ၏အခြားမဲ့၌. ဒုတိယမျက်စိဖြစ် သဖြင့်။ ရှေးမျက်စိထက်လည်းမက။ နတ်မျက်စိကိုလည်း မမျှသော သစ္စာ၏အာနုဘော်ကြောင့်ပြီးသော မျက်စိကိုရလျှင်။ သိကြား၏အာနု ဘော်ဖြင့် ထိုခဏ၌ မင်း၏ပရိသတ်တို့သည် စည်းဝေး လာကုန်သ

ဖြင့်။သိကြားလည်း ထိုပရိသတ်အလယ်၌ ကောင်းချီးပေး၍ နတ်ပြည်တဘန်ပြန်လေခြင်း။မင်းကြီးလည်း များစွာသောလူအပေါင်းခြံရံလျက် များမြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် မြို့သို့တဘန်ဝင်ပြန်၍။ စန္ဒကာအမည်ရှိသော ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ မင်း၏တရားဆယ်ပါးနှင့်ညီစွာ မင်းပြုခြင်း။ အသူအကျိုးဖြင့်မျက်စိတဘန်ရပြန်သည်ကိုအကြောင်းပြု၍လေး ပါးသောဂါထာတို့ဖြင့် များစွာသောလူအပေါင်းတို့အား လခွဲတကြိမ် ဒေသနာပြုလျှင်။ ဘုရားလောင်းတရားစကားကိုကြား၍ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် အသူအစရှိသောကောင်းမှုကိုပြု၍နတ်ပြည်ဆုကို ပြဿ့်ခြင်း၊ထိုအခါ သိဝိကာအမည်ရှိသော ဆေးသမားသည် ယာခုအခါ အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ သိကြားသည် အနုရုဒ္ဓါဖြစ်လာ၏။ ကြွင်းသော ပရိသတ်သည် ငါဘုရား ပရိသတ်ဖြစ်လာ၏။ သိဝိရာဇ် မင်းကြီးသည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော သိဝိရာဇဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည်ကိုအစိုးရသော ဗိဠိယာဇ်မင်းသည် သာမအမည်ရှိသော ဘုရားလောင်းကို ငယ်နှင့်ပစ်၍လည်းလျှင်။ ဘုရားလောင်းအနီးသို့ကပ်၍ အကြောင်းအခြင်းကိုမေးပြီးသော်။ငါမဘွယ်ရာသောအမှုကို ပြုမိသည်ဟု နောင်တတဘန်ဖြစ်ပြန်၍။ ဗာရာနသီပြည်ကို မင်းပြု သောထက် ဤသူ့ မိဘတို့ကို မွေးရသော် ကောင်း၏ဟု မယ်တော်ခမည်းတော်သခိမ်းသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင်။သားတော်ရှိရာသို့ မင်းကြီးကိုဆောင်စေ၍။ ခြေတယောက် ခေါင်းတယောက် ပိုက်ဘက်လျက် ပြင်းစွာငိုကြွေးသော နောက်၌ စူးစမ်းသည်ရှိသော် ငိုညှာဉ်ရှိသေးသည်ကိုသိ၍။ ။ယေနသဗ္ဗေနယံသာမော၊ ဝမ္မစာရိ ပုရေအဟု။ဇတေန သစ္စဝစ္ဆေန၊ဝိသံသာမဿဟညတု။ ။အစရှိသော တဲ့ခြောက်ဂါထာတို့ဖြင့် မယ်တော်ခမည်းတော် ဂန္ဓမာဒနတောင်စောင့် နတ်သိဒ္ဓိးတို့သည် သစ္စာပြုလျှင် နေအရောက်လည်းတက် အဆိပ်လည်းပြယ်၊မယ်တော် ခမည်းတော်လည်း မျက်စိပွင့်ခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆို ဂု ဆို ကြောင်း ဖြစ် သော် သုဝဏ္ဏသာမ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဗာရာဏသီဗြဟ္မဒတ်မင်းသား သောတ္ထိသေနအမည်ရှိသော၊ အိမ်ရှေ့မင်းသည် နန်းစံ၍ ဆေးကုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ သမား

လက်ချဖြစ်လကလျှင် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသော ကိုယ်ရှိသည်ကိုဖြင်၍။ ငါ
မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဟယ်မျှ စဖွံ့နည်း။ တောဒ္ဓ ကိုးကွယ်ရာမရှိသော သေ
ခြင်းဖြင့် သေရသော် ကောင်းဏ်ဟု တောဝင်သည် ရှိသေ၏။ လှဖြတ်
သောအဆင်းကိုဆောင်သော ညဉ့်အခါ လေမရှိရာအရပ်၌ ထွန်းသော
ဆီမီးလျှံကဲ့သို့ ကိုယ် အရောင် အဝါရှိသော သမ္ဘုလာ မိဘုရားသည်
အထူးထူးသောအကြောင်းဖြင့်မြစ်တားသော်လည်း ငါလုပ်ကျွေးအံ့ဟု
လိုက်၍ နံနက်စောစောက တံမြက်တလင်းသုတ်သင်ခြင်း။သေံရေ သုံး
ဆောင်ရေခပ်ခြင်း။ဒန်ပူမျက်သစ်ရေကပ်ခြင်း။အထူးထူးသောဆေးကို
သွေး၍ အနာ၌လိမ်းကျံခြင်း။ မမွေမလျော့နေတော်မူဟု ရှိသစ္စာရှိခိုး
၍။ တူးရွင်းသွန်းတောင်း လက်စွဲလျက် သစ်သီး သစ်မြစ် ရှာဖှိုးခြင်း။
ပြန်လျှင် လျောက်ပတ်စွာ ထား၍ အိုးဖြင့် တပန် ရေဆောင် ပြန်ခြင်း။
အထူးထူးသော မြေကသယ်မှန့်အစရှိသည်ဖြင့် ပွပ်နယ်ရေချိုးစေခြင်း။
ချိုမြတ်သော သစ်သီးကို ရွေး၍ကပ်ပြီးမှ အထံရောသင်း ကပ်ခြင်း။ မင်း
သားစားသည့်နောက်မှ စားခြင်း။ မင်းသားအိပ်လျှင် ခြေကိုဆေးခြင်း။
ခြေကိုဆုပ်နယ်ခြင်း။ ကျောကို ဆုပ်နယ်ခြင်း။ ခေါင်းကို သုတ်သင်ခြင်း။
မင်းသားအိပ်ပျော်မှအိပ်ခြင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍။တနေ့သ၌
သစ်သီးသစ်မြစ် ရှာရာတွင် တခုသော ချောက်ကြားဌ ရေကို မြင်၍
ရေချိုးအံ့ဟု သက်ပြီး၍ နံနွင်းနှင့် ပွပ်နယ်အပ်သောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍
တဘန်တက်ပြီးသော်။လျော်သက်နိုးကိုဝတ်၍ ချောက်နားတွင်ရပ်စဉ်။
အစာရှာခြင်းငှါလှည့်ပတ်သောဒါနောဘီလူးနှင့်ကြုံ၍။ကိုယ်၏အရောင်
ဖြင့် တောအလုံး တခဲနက်ထွန်းပခြင်း ရှိသည်ကို မြင်၍ တပ်သော စိတ်
ရှိသည်ဖြစ်၍။ အကြောင်းအခြင်းကို မေးသဖြင့် ဗာရာဏသီ မင်းသား
တော် သောဏ္ဍိသေနအမည်ရှိသော အိမ်ရှေ့မင်း၏ မိဘုရား အဖြစ်ကို
ဆို၍ အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုပြန်သည်ရှိသော်။ ဤသို့သော အနာ
ရောဂါနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းနှင့် ကျင်လည်သောထက်၊ လေးရာသော
မယားတို့ထက်မြတ်သော မိဘုရားကြီးဖြစ်၍ အလုံးစုံသောပြည့်စုံခြင်း
ဖြင့် စံပယ်လော့ဟု လက်ကိုကိုင်၍ အထူးထူးအပြစ်းပြား မျှားစွာ ဖြား
ယောင်း၍ခွင့်မရလျှင်။ မိဘုရားအဖြစ်ကို အလိုမရှိ၍ ငါစကားကို မနာ
သည်ရှိသော် နံနက်စာဖြစ်သတ္တံ့။စားအံ့ဟုဩဇဉ်းသဖြင့် ကိုးကွယ်ရာမရှိ
သည်ဖြစ်၍၊ ချနစ်ခသော ဆံကျစ်ရှိသော။ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ အစွယ်

ခေါခေါထွက်သော ဒါနောဘီလူးသည် ထွက်သော အစွယ်ဖြင့် ကလူကလဲ ညှဉ်းဆဲငြား သော်လည်း ထိုဆင်းရဲကို မရေတွက် မူ၍။ အခွင့်သားနှလုံးတပါးရှိလေအံ့လော ဟု မင်းသားကိုသာစိုးရိမ်လျက်။ အနှိုင်အထက် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသော သူကို မြစ်တား ဆုံးမတတ် ကုန်သော လောကပါလာနတ်တို့သည် မရှိပါသလော ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းသည် ရှိသော်။ မိဘရား၏သိလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားနေရာပူသော အခြင်းအရာကိုပြသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို သိလျှင်။ ဝရဇိန် လက်နက်စက်ကို ကိုင်၍ဆောဘ္ဓာလောပြီးသော် ဒါနောဘီလူးဦးခေါင်းထက်၌ရပ်၍။သိလကဏာ ပတိဗ္ဗတာ ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသောသူကို သင်စားသည် ရှိသော် ဤစက်ဖြင့် သင့်ဦးခေါင်းကို ခုနစ်စိတ်ခွဲအံ့ဟု ခြိမ်းခြောက်၍ လွှတ်စေပြီးသော်။ နောင်လည်းတဘန် ဤသို့ ကျင့်ပြန်လှည့်ကာဟု နတ်၏ သံခြေချင်းဖြင့် ဘွဲ့ချီ။သုံးထပ်သော ဇတောင်စဉ်အတွင်းသို့ လွှတ်လိုက်ပြီးသော်။မင်းသွဲ့ကိုမမေ့မလျော့ခြင်းတရားဖြင့်ဆုံးမ၍ နတ်ပြည်သို့ပြန်လေလျှင်။နေဝင်၍ လထွက်မှ မင်းသွဲ့သခိမ်းသို့ ရောက်သဖြင့်။ မင်းသား သက်ဝှေ့ရှိ၍ ပုန်းရှောင်လင့်သည်ကို မိဘုရားမမြင်လျှင် အထူးထူးအပြားပြား မျှားစွာ ငိုကြွေး၍ရှာမှ။ အကယ်စင်စစ် ငါ့ကိုလေးမြတ်၍ ငိုကြွေးသည်ရှိသော် နှလုံးကွဲ၍သေပေရာ၏ဟုအတွေးခံလျှင်။ခြေကိုဘက်၍ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်။ အဘယ်သို့ အောက်မေ့တော် မူသနည်းဟု မေးသည်ကို။ နေ့တိုင်း လာမြဲ၌ မရောက်သောကြောင့် သင်္ကာရှိသော အကြောင်းကို ဆိုမှ။ ဒါနောဘီလူးဘမ်း၍ ကြာလေကြောင်း၊ သိကြားလာ၍ ခြိမ်းချောက်မှ လွှတ်ကြောင်းကို အထူးထူးအပြားပြား မျှားစွာဆိုပါသော်လည်း မာတုဂါမတို့ မည်သည်ကို အမှန် အတော် အလျားရခဲ၏။ ဤဟိမဝန္တာ၌ ရသေ့ရဟန်း ဝိဇ္ဇာရိုရှိသည်မျှား၏။သင့်စကားကို အသူယုံစိမ့်မည်နည်းဟု ဆို၍။ မင်းသား သင်္ကာမပျောက်လိုသည် ရှိသော်။ အခွင့်သား၊ငါ့ကို မယုံသော် ငါ၏သွားအစွမ်းဖြင့်ယုံစေအံ့ဟု ရေပြည့်သော အင်ကိုဆို၍။ ။တထာမံသင်္ခံပါလေတု၊ ပါလယိသတိစေမမ။ ယထာဟံနာတိဇာနာမိ၊ အညံပိယတာရံတပယာ။ ဇတေနသင်္ခဝန္တေန၊ ဗျာဓိတော်ပုပသမ္မတု။ ။အယျပုတ္တ၊အခွင့်သား။ယထာ၊အကြင်အခြင်းဖြင့်။အဟံ၊ငါသည်။ဝဒါမိ၊ဆို၏။တထာ၊ထိုအခြင်းဖြင့်။မမ၊ငါ၏။ဝစနံ၊စကားသည်။ စေ၊ အကယ်၍။ သင်္ခံ၊ မှန်အံ့။ အထ၊ ထိုသို့ မှန်သည် ရှိ

သော်။ ဤဒါနိုပိ၊ယာသုအခါ၌လည်း။ သစ်ပင်၊ သစ္စာသည်။ မံ၊ငါ့ကို။ ပါလေတု၊ စောင့်စေသတည်း။ အာဃာတိဖို့၊ အနာဂါတ်၌လည်း။ပါလယိသတိ၊ စောင့်လတ္တံ့။ အဟံ၊ငါသည်။ တယာ၊အရှင့်သားထက်။ ပိယတရံ၊ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော။ အညံ်၊တပါးသော သူကို။ နာဘိ ဇာနာမိ၊ မသိစဘူး။ ဇတော်နှ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ သစ္စဝစ္ဆေန၊ သစ္စာစကားကြောင့်။ တေ ရှင်မင်းသား၏။ ဗျာဓိ၊ အနာသည်။ ဂူပသမ္မတု၊ ငြိမ်းစေသတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် သစ္စာပြု၍ ရေသွန်းလျှင်ပင် ချဉ်ဖြင့်ပွပ်သော ကြေးနီညှိကဲ့သို့။ ထိုခဏ၌ သောထွဏ်သေနမင်းသား နှုနာဇ်ပျောက်လျှင် တရက်နှစ်ရက်နေ၍။ ဗာရာဏသီပြည့်သို့ တာဒန်လာပြန်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌နေသည်ကို ခမည်းတော်ဆိုလျှင်။ သမ္ဗုလာကို မိဘုရားအရာ၌ထား၍။ ဥယျာဉ်၌ပင် အဘိသိက်သွန်း၍။ မင်းကြီး ရသေ့ ရဟန်းပြု၍၊ ထိုဥယျာဉ်၌နေလျက်။ သားတော်အိမ်မှာ ဆွမ်းဘုန်းပေးသည် ရှိသော်။ သောထွဏ်သေနမင်းသည် သမ္ဗုလာမိဘုရားကို မြတ်နိုးခြင်းမရှိ၊ ညှိုးငယ်ကြုံလိုသည်ကို မင်းကြီးမေး၍ အကြောင်းကိုကြားလျှင် သားတော်ကို ဆုံးမ၍ မိဘုရားကျေးဇူးကိုဆိုပြ၊ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ကိုနှင်း၍။ မိဘုရားကို ကန်တော့၍၊ ထိုနေ့မှစ၍ ညီညွတ်စွာ ဖြစ်သဖြင့်။ အလှူအစရှိသောကောင်းမှုကိုပြု၍ ကံအားလျော်ပတ်စွာ ဖြစ်ခြင်း။ ခမည်းတော် ရသေ့သည် ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုဖြစ်စေ၍ ဖြိုဖျက်ပြည့်သို့ ဖြစ်စေခြင်း။ ထိုအခါသမ္ဗုလာမိဘုရားသည်မင်္ဂလီကာမိဘုရား ဖြစ်လာ၏။ သောထွဏ်သေနမင်းသည် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးဖြစ်လာ၏။ အာဘ ရသေ့သည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော် ပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော်သမ္မ လာဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည့်ကို ဖြိုဖျဒတ်မင်း မင်းပြုသောအခါ၌ ပဗ္ဗတရာဇ်၏အနီး တောအုပ်တခုတွင် တိရိဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းအမျိုးဌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ မဟာလွေကားပွင့် သမ္ဗုဒ္ဓဘုန်ရှိသော ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ရှိသော အဥကို ကျက်စားရာမြေ၌ဘွားမြင်၍။ မိမိသဘောအားဖြင့် အလိုလိုပေါင်းသည်ရှိသော် အရွယ်သို့ ရောက်လျှင်။ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ အလွန်လှမြတ်သော အဆင်းဖြင့် ကျော့ရှင်မွေးတောင်ပံတို့သည် အနီအရွေ့အစိမ်းအဝါကိုဖြင့် ပန်းချီရေးသကဲ့သို့ဖြစ်၍။အလုံးစုံသော ဥဒေါင်းတို့၏ မင်းဖြစ်သဖြင့်။အခါတပါး ရေသောက်ရာ၌အရိပ်တွင်အဆင်းသဏ္ဌာန်

ကို ဖြင့်လျှင်။ ဤအရပ်တွင် ငါနေသော် ဤအဆင်းသဏ္ဌာန် ကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်ခဲ့ဟု အခြွေအရံတို့ မသိရအောင် ညွှဲအခါခွဲ ချိုခို၍။ ဟိ မဝန္တာသို့ဝင်၍။ သုံးထပ်သေးတောင်စဉ်ကိုလွန်၍ ဇာတာသရဒအိုင်၏ အနီး တောင်တခွင်။ အောက်ကလည်း မတက်သာ။ အထက်ကလည်း မတက်သာ။ တောင်လတ်တွင်တည်သော လိုဏ်ခွင်နေ၍။ မိုးသောက် လျှင် လိုဏ်မှထွက်၍ တောင်ထိပ်ထက်နား၍။ အနှေ့မှထွက်သော နေ ဝန်းပေါ်လျှင်။ ဥဒေတယံ-အစရှိသည်ဖြင့် အကာပြု၍ အစာရှာစား၍ ပြန်သော်လည်း ထိုတောင်ထိပ်ခွင်းနား၍။ အနောက်မျက်နှာသို့ ဝင် သောနေဝန်းသို့ ရှေး၌၍။ ဒေပေတယံ-အစရှိသည်ဖြင့် အင်္ဂအကာပြု၍ နေသည်ကို မှုဆိုးကယောက် ဖြင်သဖြင့်။ ထိုမှုဆိုး သေခါနီးတွင် ဤ တောင်ခွ ဤသို့သဘောရှိသော ဥဒေါင်းရှိ၏။ ပြည့်ရှင်မင်း မေးသော် ကြားလေဟုမှာခဲ့၍။ တနေ့သ၌ ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ ခေမာမိဘုရား သည် ရွှေဥဒေါင်း တရားဟောသည်ကို ဖြင်မက်သဖြင့်။ ဟသ်ာဓာတ်၌ ဆိုသောနည်းဖြင့် မှုဆိုတို့ကိုခေး၍ထိုမှုဆိုးသည်အဘမှာတိုင်းလျှောက် ၍ ထောင်စေသည်ရှိသော် မဒ်ဘဲ ဟိမဝန္တာတော၌သေ၍။ မိဘုရား လည်း တောင့်တတိုင်းမရ၍ သေသဖြင့်။ မင်းကြီးသည် အမျက်ထွက်၍ ဟိမဝန္တာတော၌ဤမည်သောအရပ်တွင်ဤမည်သောအဆင်းသဏ္ဌာန် နှင့် ပြည့်စုံသော ရွှေဥဒေါင်းမင်းရှိ၏။ ထိုဥဒေါင်းမင်းအသားကိုစား ရသူသည် မအိုပြိမသေပြီဟု ရွှေပေ၌ အာ့ဘရာရေး၍ထားခဲ့သဖြင့်။ မင်း ကြီးလွန်လျှင်၊ ဓနာက်ဖြစ်သောမင်းတို့သည် ရွှေပေ၌ အာ့ဘရာကိုဖြင်၍ ခြောက်ဆက်သော မင်းတို့သည် အပတ်တကုတ် လုံ့လပြုကုန်သော် လည်း မရနိုင်။ ခုနှစ်ဆက်မြောက်သော မင်းတွင် မှုဆိုးတယောက်ကို ထောင်စေ၍။ ခုနှစ်နှစ်ပတ်လုံးထောင်၍မရလျှင် အခြားကြောင်းရှိသည်ဟု ဆုံးစမ်း၍။ ညှဉ်နက်ပရိတ်ရွက်သည်ကိုဖြင်မှ။ ပရိတ်၏ အာနုဘော်ဟု သိ၍။ ဥဒေါင်းမင်းယံတခုကို ချင်းအောင်ပြုပြီးသော်။ အလိုအလျောက် ဖြစ် အောင်သင်၍။ ဘုရားလောင်းကိုပရိတ်မရွတ်ခင်စောစောက ဥဒေါင်းမ ငယ်နှင့် ထောင်သဖြင့်။ ဥဒေါင်းမငယ် အသံကိုကြား၍။ အနှစ်ခုနစ်ရာ ပတ်လုံး ငြိမ်သက်သောကိလေသာသည် ပြောင်ပြောင်တောက်၍၊ ပါး ပျဉ်းဖြန့်သော ဖြေကဲ့သို့ ဖြစ်သဖြင့်။ ပရိတ်မရွတ်တတ်ဘဲ ခုံချေသော ကြောင့်။ ခြေကိုကြွေကွင်းဒွိသွင်းသကဲ့သို့ သက်၍မိလေလျှင်။ဥဒေါင်း

မင်းကို ခြောက်ဆက်သောမှုဆိုးတို့သည် ထောင်၍မရကုန်။ ငါလည်း ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံးမရ။ ထိုသို့လျက် ဤဥဒေါင်းမငယ်ကြောင့် ဤသို့သော ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်သည်။သိလသီတင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ဥဒေါင်းမင်းကို ပင်ပန်းစေသဖြင့် ငါမအပ်။ မင်းကြီးပေးသောဆုကို အဘယ်မှုစအံ့နည်း။လွတ်ရသော် ကောင်း၏။လွတ်တော်တမူကား။ ငါချဉ်းကပ်လျှင် သတ်မည်လောသည်ထင်၍ ဆင်ဖြောင်အားနှင့် တူသော အားရှိသော ဥဒေါင်းမင်းသည် သေဘေးမှကြောက်၍ ရုန်းရင်းကျောက်ကန်သဖြင့် ခြေသော်လည်း ပြတ်ရာ၏။ ကြော့ကွင်းသော်လည်း ပြတ်ရာ၏။ ထို ကြောင့် ကြော့ကွင်းကို မြားဖြင့်ပစ်ဖြတ်၍လွတ်စေအံ့ဟု လေးတင်သည်ကို။ငါ့ကိုထောင်သောမှုဆိုးသည် ဒုဘယ်မှာနည်းဟု ထိုမှ ဤမှကြည့်ရာတွင် မြင်၍။ ပစ်သတ်မည် ထင်သောကြောင့် အသက်ကိုတောင်းသည်ရှိသော်။မပစ်သတ်အံ့သောအကြောင်း။လွတ်အံ့သောအကြောင်းကိုဆိုလျှင်၊အဘယ့်ကြောင့် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ လုံ့လပြု၍ ထောင်သနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် ထောင်၍ရပြီးလျက် လွတ်မည်ကြံသနည်းဟုမေး၍ ဒုလုံးစုံသောအကြောင်းကိုပြန်လျှင်။ ဘုရားလောင်း ဓမ္မဒေသနပြု၍။ ဘုရားလောင်း တရားစကားကိုကြားသဖြင့်။ ဖြည့်ပြီးသော ပဇ္ဈကဇဋ္ဌသမ္ဘာရရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် နေရောင်ခြည်ဖြင့် ပွင့်သောကြာကဲ့သို့၊ပဇ္ဈကဇဋ္ဌာဘုရားဖြစ်လျှင် ။ငါသော်ကား ကိုလေသာဟူသော နှောင်ဖွဲခြင်းမှလွတ်ပြီ။ ငါ့အိမ်၌ နှောင်ဖွဲ၍ထားသော သားငှက်တို့သည် မျှားကုန်၏။ အသို့မှု၍ လွတ်ပါစေနိုင်အံ့နည်းဟုကြံ၍ ဘုရားလောင်းကို မေးသည်ရှိသော်။ပဇ္ဈကဇဋ္ဌာ ဘုရားထက်လည်း သဗ္ဗညုဘုရားလောင်းတို့သည် အကြောင်းကို သိမ်းဆည်း နိုင့်သော ဉာဏ်လွန်သောကြောင့်။အကြင်မင်္ဂဖြင့် ကိလေသာကိုကုန်စေ၍ ပေစ္ဆကဗေဒဂိဉာဏ်ကိုသိ၏။ ထိုမင်္ဂကို အကြောင်းပြု၍ သစ္စာပြုသည်ရှိသော်။အိမ်၌ထားသော သတ္တဝါ၊ဇမ္ဗု။ဒိပါကျွန်း၌ . နှောင်ဖွဲခြင်းသို့ရောက်သော သတ္တဝါတို့သည် အလိုလို လွတ်လေကုန်အံ့ဟု ဆိုလျှင်။ ဘုရားလောင်းပေးသော ဥပဒေသ၌တည်သဖြင့်။ ။ဧယစာပိမေသ ကုနာအတ္တိဗန္ဓုပ၊သတာနိနေကာနိနိဝေသနသ္မိံ။ ဗောသံ အဟံဇိဝိတာ မဇ္ဇဒဒ္မိ၊မောက္ခ္ဥဉ္စေတေပဇ္ဈာ သကံနိကေတံ။ ။ဘောမောရရာဇ၊ အဂ္ဂဉ်ဉဒေါင်းမင်း။မေ၊ငါ၏။နိဝေသနသ္မိံ၊အိမ်၌။ အနေကာနိသတာနိ၊

အရာမကများကုန်သော။ ဗန္ဓုဒ၊ နှောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်သော။ ယေစသိ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော။ သကုနာ၊ ဌက်တို့သည်။အထွဲသန့်၊ ရှိကုန်၏။တေသံ။ထိုသားဌက်အပေါင်းတို့၏။ဧိ၊ဝိတံ၊ အသက်ကို။အဟံ၊ ငါသည်။အဇ္ဈ ယနေ့။ဒမ္မိ၊ပေး၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ မောက္ခံ။ ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်းသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သည်။ စေအာသိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ဇေတေနု၊ဤသို့သဘောရှိသော။သဗ္ဗေန၊သစ္စာကြောင့်။ ဇေတော၊ထိုဌက်တို့သည်။သကံနိကေတံ၊မိမိအရပ်သို့။ ဂစ္ဆန္တု၊ သွားစေကုန်သတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် သစ္စာပြုလျှင်။ အခြားမရှိသောကာလ၌ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းမှလွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ဝမ်းမြောက်သော တွန်ထူးခြင်းကို တွန်ထူးလျက် မိမိတို့အရပ်သို့ သွားလေကုန်၏။ ထိုမှတပါးသော သတ္တဝါတို့သည် နှောင်ဖွဲ့ခြင်း ကင်းကုန်သဖြင့်။ ပဗ္ဗေကဗုဒ္ဓါဘုရားသည် လက်ျာလက်ကိုချီ၍ ဦးခေါင်းကိုသုံးသပ်လျှင် လူအသွင်ကွယ်၍ အဝါခြောက်ဆယ်ရှိသော မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ အသွင်အပြင်နှင့် ငှဲ့ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ဂုဏ်ဥဒေါင်းမင်းသည် ငါ၏ကိုးကွယ်ရာဟု ဘုရားလောင်း အား လက်အုပ်ချီ၍ နန္ဒမူလတောင်သို့ ပုံလေခြင်း။ ဥဒေါင်းမင်းလည်း ကြွေကွင်းမှ ပျံသွက်၍ အစာရှာစားပြီးသောနောက်၌ နေရာမြဲသို့သွား လေခြင်း။ ထိုရောအခါ ဥဒေါင်းမင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟုဇာတ် တော်ကိုပေါင်းခြင်းအဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော မောရဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသ ဖြင့်ဌင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်ကား အမြွက်မျှသာတည်း။ ။ဤမှတပါး လည်း မျှားစွာသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိ၏။ ကြာလေအံ့စိုးသောကြောင့်မဆို သတည်း။ ဤသည်လျှင် သစ္စာ၏အကျိုးမည်၏ ဟူလိသေသ်။ ။ဤ သည်တို့ကို ဒမကြောင်းပြု၍ ရှေးပညာရှိတို့သည်။ ။မဆွတ်သစ္စာ။ ယခင်ခါဒွ်။ မှန်စွာကျင့်ဝတ်။ ဗောဓိသတ်တို့။ နှုတ်လွတ်ရှုးရှုး။လျှာမ တူးတည့်။ထိုဦးဆိုမွန်။ သူမတန်၍။ဇကန်တန်းတန်း။မြားသို့ညွှန်းသား။ တခွန်းစကား။ သစ္စာအားဖြင့်။ဆုံးပါးမဲ့အောင်။ ဟူးဟူးလောင်သား။ လယ်ဖခါင်ရောက်ပြီး။ ဆည်တံ့တိုးလျှင်။ မီးကိုဆုံးမ။ မျှောကြဘုံလေ။ စိုးသားလေသည်။ရေပေါက်ကမ်းဆွဲ။ ပင်လယ်စဲ၌။ကြံခဲလက်ချ။ သေဝ ပါးနိုး။ ရောက်လှုပြီးလျက်။ လွတ်ကြီးလွတ်နိုင်။ ပိုင်ပိုင်သသ။ စိုးတရ လျှင်။နေလသေဝ်လည်း။ မပေါ်ဝံတွန်။ဂုဉ်ရှိကျွန်သို့။မဆန်အာဏာ။ လို တေဝ်ပါ၏။မရွာပဇ္ဇုန်။လေတိဟုန်၍။ဗုန်ဗုန်မြွေဆောင်။မိုးယံးလျှင်ခေါင်

လည်း။ ရှောင်ဟု ထောင်းထောင်း။ ဆရာမောင်းလျက်။ တသောင်းရေ
ဒဏ်။ပေးသည့်ဝန်သို့။သည်းထန်ဤမိုးဟ်း။ကန်ချောင်းပြိုးမျှ။ရွာစေရ၏။
အဆ အရာ။ ဤသို့ သာလျှင်။ သစ္စာ စကား။ လူ စိုးပွားကို။ ထွေပြား
ဆောင်သည်။ ။မြားမြောင် ရမ်းရမ်းမိမိတည်း။ ။ဟူ၍ဂုဏ်း။ ။အမှန်
အမှန်။ ဆိုမိထွန်သား။ အမှန်သစ္စာ။ ကိုးကွယ်ရာဟု။ မဟာသတ္တော်။
သူထင်ကျော်တို့။ စွဲခဲ့မြဲပြု။ ဆေးမကုတည့်။ သေလုရူးရူး။ မြွေဘေး
ပူး၍။ မူးသေဒဏ်း။ သည်းထောင်းဆိပ်ဝ။ အစိမ့်ရ၍။ မြားမ တောက်
တောက်။ ရင်လယ်ဘောက်လျက်။ မိန်းရှောက်ပြုံးတူး။ မေးမထူးလျှင်။
လူးသေဒဏ်း။ရာပေါင်းလောင်းသား။တွင်းခေါင်းသာမျှ။မျက်ကွင်းဝ
ဦ။သစ္စာက်ရိယာ။ ပြုကာမငြု။ မြင်ပြိန်လိုဟု။ ဆိုသေဒဏ်း။ ဤလုံးပေါင်း
သား။ အကြောင်းဖြစ်လား။ ကြိုက်လတ်ငြားမူ။ သိကြားကုဋ္ဌ။ မလွတ်
ရာလည်း။ သစ္စာနှုတ်သိုး။ မန္တန်ကြိုးဖြင့်။ ကျော်ချိုးစေအောင်။ အငြိမ်း
ဆောင်သည်။ ။အခေါင် မြဲတေ လထိတည်း။ ။ဟူ၍ဂုဏ်း ဆိုစ
ကုန်၏။ ။

၆၂။ မဟာပေါရိသာဒသည် သုဘသောမမင်းကြီး
၏ ရဲရင့်ခြင်းကိုမြင်၍ အာဘယ်၏အာနုဘော်ကြောင့်
သေခြင်းကိုမကြောက်သနည်း
ဟု မေးခြင်း။

ဤသို့ဟူ၍။ လူတို့ထွတ်ချာ။ မဟာသုတသောမ။ နရိန္ဒလည်း။ သစ္စ
ဗိဒ္ဓာန်။မြဲမှန်ခြင်းဌ။ အာနိသင်ဝိပါက်။အကျိုးဆက်ကို။ ပြက်ပြက် ထင်
ဖအောင်။ အကြောင်းဖြစ်လော်။ ဘုရားဟောကြား၍။ ဆိုပေ၏။ မဟာပေါရိသာဒ။ စောဒေဝ
လည်း။ပွင့်သောပဒုမာကြာ၊ပြည့်သောလဝန်း၏ အသရေနှင့်တူသော
အသရေရှိသော ဘုရားလောင်း မျက်နှာကို ကြည့်၍။ ဤသုတသောမ
သည် မိုးကိုးစုကိုလည်းမြင်၏။အမဲကံစို့ ချွန်သည်ကိုလည်းမြင်၏။ထိုသို့
လျက် ဆိတ်လန့်ခြင်းမျှမရှိ။ သတ္တာရဟာ ဂါထာ၏ အာနုဘော်လော၊
သစ္စာ၏အာနုဘော်လော ဟု ကြံ၍။ထိုအကြောင်းကိုမေးလိုရကား။ ။
မရွတ်ဖွာတုံ ပေါရိသာဒ သဟတ္ထာ၊ ဂတိ့ဘာ သကံမ ဒ္ဒိရံ ကာမ ကာမီ။
အမိတ္တဟတ္ထံ ပုနရာဂတောသ္မိ၊ နဟိနူနတော မရဏာဘယံ ဇာဒိန္ဒ၊ အလီန

စိတ္တောပုနသိသ္သဝါဒီ။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဏ်။ ။ဇနိန္ဒ၊ များစွာသောလူတကာတို့ကို အစိုးရသော။ မဟာရာဇ၊ ရှင်မင်းကြီး။ ပေါရိသာဒသ၊လူသားစား၏။ ဟာဿာ လက်မှ။မြတ္တော၊လွတ်ပြီးသော။ ကာမကာမီ၊လိုချင်တောင့်တသော ကာမရှိသော ရှင်မင်းကြီးသည်။ သကံမန္ဒိခံ၊ မိမိအိမ်သို့။ ဂတ္ဝါ၊ သွားဦး၍။ အမိတ္တဟာဏံ၊ ရန်သူလက်သို့။ ပုန ရာဂတော၊ တဘန်လာပြန်သည်။ အသ္ဘိ၊ ဖြစ်၏။ သစ္စဝါဒိ၊ မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသော။ မဟာရာဇ၊ ရှင်မင်းကြီး။ တော၊ ရှင်မင်းကြီး အား။ မရဏာဘယံ၊ သေဘေးမှကြောက်ခြင်းသည်။ နဟိနူန၊မရှိယောင် တာကား။ ပုနစ၊ တဘန်လည်း။ အလီနစိတ္တော၊ မတွန့်တိုသော စိတ် ရှိသည်။အသိနူန၊ဖြစ်ပေါ်င်တာကား။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ လူများသော် နင်း မင်းဖြစ်ဘော်မူသော ရှင်မင်းကြီး။ လူသားစားဟု ဆိုအပ်သော ငါ၏လက်မှလွတ်လေပြီးသော ရှင်မင်းကြီးသည် မိမိနန်းသို့ သွားဦး၍။ ရန်သူလက်ဟု ဆိုအပ်သော ငါ့အထံသို့ တဘန် လာပြန်၏။ မှန်သော စကားကိုဆိုလေ့ရှိသော ရှင်မင်းကြီးသည်။ မိုးကျိုးစုကိုဂုဏ်း၊ ချွန်သော တံဒိုကိုဂုဏ်း မျက်မှောက်ထင်ထင် သိမြင်လျက် သေဘေးမှ ကြောက်ခြင်းလည်းမရှိ။ စိတ်၏ တွန့်တိုခြင်းလည်းမရှိ။ အဘယ်၏ အာနုဘော်နည်း။ဤအကြောင်းကိုမေးအပ်သော ရှင်မင်းကြီးသည် ငါ့အား ကြားဘိလော့ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ဆိုသည့်အလိုကား။ အသွေးသုတသောမ၊ အသွေးကား လူတို့သေခြင်းမင်းမည်သည်၊ နေ့လုလင်ကဲ့သို့၊ ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ မဘောက်မပြန် ခွန်သောသဒ္ဓါရှိရာ၏ ဟူသော ဓမ္မတာလမ်းရိုးသို့ လိုက်၍ သစ္စာမလွန် ပြန်သည်သာမဟုတ်။ မျက်စိ မျက်နှာ ကိုယ်အင်္ဂါလည်း ကြောက်ဝါကြောက်ရပ်မရှိ။ စကားဆိုဟန် နူတ်ထွက်သံလည်း မရွံ့မရှာ တုန်းတုန်း မာ၏။ စိတ်နှလုံးလည်း ရဲ ဆုံး ခိုင် လွန်းသံနှယ်ကျန်း၏။ ကိုယ်၊ နူတ်၊ နှလုံး သုံးပါးလည်း၊တံသုတ်ကျမ်းခတ်ညီလွှတ်ဖြတ်၏။ အဘယ် ပုညဝိသေသ၏ အာနုဘော်ကြောင့် အသွေးသို့ စင်ခိုင်သနည်း။ ဤအကြောင်းကို ထင်စွာ ငါ့အား ကြားတို့ပါလော့ ဟူလိုသော်။ ။

၆၃။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်မိမိ၏သေဆုံးသော
ဘေးမှကြောက်တွယ်မရှိကြောင်းကိုပေါရိသာဒ
အားဖြေကြားခြင်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းလည်း မကြောက်မ ် ်း
တင်းခံသော အကြောင်းကို ကြားလိုသောကြောင့်။ ။ကတာမေက
လျာဏာ အနေကရူပါ၊ ယညာယိဋ္ဌာယေ ဝိပုလာပသဒ္ဒာ။ ဝိသောဓိ
တော ပရလောကသမင္ဂေါ၊ ခမ္မေဒ္ဒိတောကောမရဏာသဘာယော။ ။
ကတာမေကလျာဏာအနေကရူပါ၊ယညာယိဋ္ဌာယေဝိပုလာပသဒ္ဒာ။
အနာနုတပ္ပံပရလောကံဂမိဿံ၊ ဇယသုယညံအဒံပေါရိသာဒ။ ။
ဝိတာစ မာတာစ ဥပဋ္ဌိတာမေ၊ ဓမ္မေန မေဇ္ဈသရိယံပသဒ္ဓံ။ ဝိသော
ဓိတော ပရလောကသ မင္ဂေါ၊ ဓမ္မေ ဒ္ဒိတော ကောမရဏာသ ဘာ
ယော။ ။ဝိတာစ မာတာစ ဥပဋ္ဌိတာမေ၊ဓမ္မေနမေဇ္ဈသရိယံပသဒ္ဓံ။
အနာနုတပ္ပံပရလောကံဂမိဿံ၊ ယဇသုယညံအဒံ ပေါရိသာဒ။ ။
ဉာတိသု ဓိဇေဿု ကတ္ထပကာစာ၊ ဓမ္မေန မေဇ္ဈသရိယံ ပသဒ္ဓံ။ ဝိ
သောဓိတော ပရလောကသမင္ဂေါ၊ ဓမ္မေဒ္ဒိတောကော မရဏာသဘာ
ယော။ ။ဉာတိသု ဓိဇေဿု ကတ္ထပကာစာ၊ ခမ္မေန မေဇ္ဈသရိယံ ပ
သဒ္ဓံ၊ အနာနုတပ္ပံပရလောကံဂမိဿံ၊ဇယသုယညံ အဒံပေါရိသာ
ဒ။ ။ဒိန္နံ မေဒါနံ ဗဟုခာဗဟုန်ံ၊ သန်္တဉ်ပိတာ သာမဏာ ဗြဟ္မဏာစ။
ဝိသောဓိတော ပရလောကသမင္ဂေါ၊ ဓမ္မေဒ္ဒိတော ကောမရဏာသ
ဘာယော။ ။ဒိန္နံမေဒါနံ ဗဟုခာဗဟုန်ံ၊ သန်္တဉ်ပိတာ သာမဏာဗြဟ္မ
ဏာစ။ အနာနုတပ္ပံ ပရလောကံဂမိဿံ၊ ယဇသုယညံအဒံ ပေါရိ
သာဒ။ ။ဟူသောဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ
ပေါရိသာဒ။ မေမယာ၊ ငါသည်။ အနေကရူပါ၊ များသော်သဘောရှိ
ကုန်သော။ ကလျာဏာ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။ကတာ၊ ပြုအပ်ကုန်ပြီ။ ဝိပု
လာ၊ပြန့်ပြောကုန်သော။ ပသဒ္ဓာ၊ ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သော။ယေယညာ၊
အကြင်ယာဇ်တို့ကို။ ယိဋ္ဌာ၊ ပူဇော်အပ်ကုန်ပြီ။ ပရလောကသာ၊ တမ
လွန်၏။မင္ဂေါ်၊ ခရိုးကြောင်းကို။ ဝိသောဓိတော၊သုက်သင်အပ်ပြီ။ခမ္မေ၊
တရားဖြင့်။ ဒ္ဒိတော၊ တည်သော။ မာနိသော ငါနှင့်တူသော။ ကော၊ အ
သူသည်။ မရဏာသာ၊သေခြင်းမှ၊ ဘာယော၊ ကြောက်ပေအံ့နည်း။ ။

သမ္မပေါဓိသာဒ၊ အဆွေပေါဓိသာဒ။ မေမယာ၊ ငါသည်။ အနေကာ ရုပါ၊ များသောသဘောရှိကုန်သော။ ကလျာဏာ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။ ကတာ၊ ပြုအပ်ကုန်ပြီ။ ဝိပုလာ၊ ပြန့်ပြောကုန်သော။ ပသတ္ထာ၊ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သော။ယေယသည်ရာ၊ အကြင်ယာဇ်တို့ကို။ယိဋ္ဌာ၊ပူဇော်အပ်ကုန်ပြီ။ အနာနုတပ်ပံ၊ တဘန်စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရလောကံ၊ တမလွန်သို့။ ဂမိဿံ၊ ငါသွားအံ့။ ယာဇံ၊ ယာဇ်ကို။ ယဇေဿာ၊ ပူဇော်လော့။ မံ၊ငါ့ကို။ အဒေ၊စားလော့။ ။သမ္မပေါဓိသာဒ၊ အဆွေပေါဓိသာဒ။ မေမယာ၊ ငါသည်။ ပိတာစ၊အဘကိုဂုဏ်း။ မာတာစ၊ အမိကိုဂုဏ်း။ ဥပဋ္ဌိတာ လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်ပြီ၊မေ ငါသည်။ဣဿရ ရိယာန္တု၊ ပြည်တိုင်းကား ကိုလည်း။ ဓမ္မေန၊ တရားသဖြင့်။ ပသတ္ထံ၊ ဆုံးမအပ်ပြီ။ ပရလောကာသာ၊ တမလွန်၏။ မင်္ဂါစ၊ အကြောင်းကိုလည်း။ မယာ၊ငါသည်။ ဝိသော ဝိတော၊ သုတ်သင်အပ်ပြီ။ ဓမ္မေ၊ တရား၌။ ဌိတော၊ တည်သော။ မာဒိ သော ငါနှင့်တူသော။ ကော၊ အဘယ်မည်သောသူသည်။ မရဏာသာ၊ သေဘေးမှ။ဘာယေ၊ ကြောက်ဝိမ့်မည်နည်း။ ။သမ္မပေါဓိသာဒ၊ အ ဆွေပေါဓိသာဒ။ မေမယာ၊ငါသည်။ ပိတာစ၊ အဘကိုဂုဏ်း။ မာတာစ၊ အမိကိုဂုဏ်း။ ဥပဋ္ဌိတာ၊လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်ပြီ။ မေ၊ငါသည်။ဣဿရ ရိယာန္တု၊ ပြည်တိုင်းကားကိုလည်း။ ဓမ္မေန၊ တရားသဖြင့်။ ပသတ္ထံ၊ ဆုံးမအပ်ပြီ။ အနာနုတပ်ပံ၊ တဘန်မစိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍။ ပရလောကံ၊ တမလွန်သို့။ ဂမိဿံ၊ သွားတော့အံ့။ ယာဇံ၊ယာဇ်ကို။ ယဇေဿာ၊ပူဇော်လော့။ မံ ငါ့ကို။ အဒေ၊စားလော့။ ။သမ္မပေါဓိသာဒ၊အဆွေပေါဓိသာဒ။ မေမယာ၊ငါသည်။ ဥတိသာ၊ အဆွေအမျိုးတို့ဒွိဂုဏ်း။မိတ္တာသာ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ဒွိဂုဏ်း။ကတ္တုပကာရာ၊ပြုအပ်သောကျေးဇူးရှိကုန်ပြီ။ မေ၊ ငါသည် ဣသရိယံ တိုင်းနိုင်ငံကို။ ဓမ္မေန၊ တရားသဖြင့်။ ပသတ္ထံ၊ ဆုံးမအပ်ပြီ။ ပရဝလာကာသာ၊ တမလွန်၏။ မင်္ဂါ၊ အကြောင်းကို။ ဝိသောဝိတော၊သုတ်သင်အပ်ပြီ။ ဓမ္မေ၊ တရား၌။ ဌိတော၊ တည်သော။ မာဒိသော၊ငါနှင့်တူသော။ ကော၊ အသူသည်။ မရဏာသာ၊ သေခြင်းမှ။ ဘာယေ၊ ကြောက်ပေအံ့နည်း။ ။ဃမ္မပေါဓိသာဒ၊ အဆွေပေါဓိသာဒ။ မေမယာ၊ ငါသည်။ ဥတိသာ၊ အဆွေအမျိုးတို့ဒွိဂုဏ်း။ မိတ္တာသာ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ဒွိဂုဏ်း။ ကတ္တုပကာရာ၊ ပြုအပ်သောကျေးဇူးရှိကုန်ပြီ။ မေ၊ ငါသည် ဣသရိယံ တိုင်းနိုင်ငံကို။ ဓမ္မေန၊ တရားသဖြင့်။ ပသတ္ထံ၊ ဆုံးမအပ်ပြီ။ ပရဝလာကာသာ၊ တမလွန်၏။ မင်္ဂါ၊ အကြောင်းကို။ ဝိသောဝိတော၊သုတ်သင်အပ်ပြီ။ ဓမ္မေ၊ တရား၌။ ဌိတော၊ တည်သော။ မာဒိသော၊ငါနှင့်တူသော။ ကော၊ အသူသည်။ မရဏာသာ၊ သေခြင်းမှ။ ဘာယေ၊ ကြောက်ပေအံ့နည်း။ ။ဃမ္မပေါဓိသာဒ၊ အဆွေပေါဓိသာဒ။ မေမယာ၊ ငါသည်။ ဥတိသာ၊ အဆွေအမျိုးတို့ဒွိဂုဏ်း။ မိတ္တာသာ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ဒွိဂုဏ်း။ ကတ္တုပကာရာ၊ ပြုအပ်သောကျေးဇူးရှိကုန်ပြီ။ မေ၊ ငါသည် ဣသရိယံ တိုင်းနိုင်ငံကို။ ဓမ္မေန၊ တရားသဖြင့်။ ပသတ္ထံ၊ ဆုံးမအပ်ပြီ။

အ နာနုတပ်ံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရလောကံ၊ တမလွန်သို့။ ဂမိသံ၊သွားလေအံ့။ ယဉ်၊ယဇ်ကို။ ယဇသူ ပူဇော်လှူ၊ခံ၊ငါ့ကို။ အဒ၊စားလော့။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊အဆွေပေါရိသာဒ။ မေမယာ၊ငါသည်။ဗဟုန်း၊များစွာသောသူကို်အား။ဗဟုခံ၊များစွာသောအခြင်းအရာတို့ဖြင့်။ ဒါနံ၊အလှူကို။ဒိန္နံ၊ပေးအပ်ပြီ။သာမဏာဗြာဟ္မဏာစ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း။ သန္တံပိတာ၊ ချောင့်ရဲစေအပ်ကုန်ပြီ။ ပရလောကသွား၊ တမလွန်၏။ မင်္ဂါ၊ခရီးကိုလည်း။ ပိသောဓိတော၊ သုတ်သင်အပ်ပြီ။ခမ္မေ မင်း၏တရားဆယ်ပါး၌။ဒ္ဒိတော၊တည်သော။ မာဒိသော၊ ငါကဲ့သို့သော။ကော၊ အဘယ်မည်သောသူသည်။ မရဏာသ၊ သေအံ့သောဘေးမှ။ ဘာယော၊ ကြောက်ပေအံ့နည်း။ ။သမ္မ ပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ မေမယာ၊ ငါသည်။ ဗဟုန်း၊ များစွာသော သူတို့အား။ ဗဟုခ၊ များစွာသောအခြင်းအရာတို့ဖြင့်။ ဒါနံ၊အလှူကို။ဒိန္နံ၊ပေးအပ်ပြီ။သာမဏာဗြာဟ္မဏာစ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း။ သန္တံပိတာ၊ ချောင့်ရဲစေအပ်ကုန်ပြီ။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ အနာနုတပ်ံ၊ နောင်တတာဘန် မစိုးရိမ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ပရလောကံ၊ တမလွန်သို့။ဂမိသံ၊ငါသွားအံ့။ယဉ်၊ယဇ်ကို။ယဇသူ၊ပူဇော်လှူ၊ခံ၊ ငါ့ကို။ အဒ၊စားလော့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေပေါရိသာဒ။ထမင်းအစရှိသည်ဖြင့် များသောအပြားရှိသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုလည်း ငါပြု အပ်ပြီ။ဆယ်ပါးသောအပ္ပမညာဝိဟာရတရားကိုစွန့်သောအားဖြင့် အလွန်ပြန့်ပြောသော၊ပညာရှိတို့သည်ချီးမွမ်းအပ်သောယဇ်ကိုလည်းငါပူဇော်ပြီ။အဓိအဘာကိုလည်း ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုသဖြင့် ရှိသမြဲတိုင်းစွာ ငါလုပ်ကျွေးပြီ။ အဆွေအမျိုးတို့ဦးပြုအပ်သော အဆွေအမျိုးတို့၏ကိစ္စ၊ အဆွေခင်ပွန်းအစရှိသော သူတို့၏ ကိစ္စကိုလည်း ငါပြုအပ်ပြီ။ မင်း၏တရား ဆယ်ပါးကို မပျက်စေမူ၍ တရားနှင့်ညီသဖြင့် ပြည်တိုင်းကာအမှုကိုလည်း ငါဆုံးမပြီ။ များသောဒေခြင်းအရာတို့ဖြင့် များသော်သူတို့အား များစွာသောအပ္ပကိုလည်း ငါပြုပြီ။ ဒိဓိတို့ဆောင်ခဲ့သော ဒိုး၊ ခွက်၊ ထမင်းစိုး၊ပုတ်၊ခြင်း၊တောင်း၊တင်းအစရှိသည်ကိုပြည့်စေလျက် ရဟန်းပုဏ္ဏား ဗုံးတောင်းပေး စကာအစရှိသော သူတို့အံ့ဘွယ်လည်း ငါချောင့်ရဲစေအပ်ပြီ။ ဤသို့သုတ်သင်အပ်သော တမလွန်အကြောင်းဖြစ်သောတရားခြင်္ဂတည်သော ငါသို့သောသူသည် အဘိမှာ ကြောက်ဝိမ့်မည်နည်း။

တဘန်စိုးရိမ်းခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ တမလွန်သို့ ငါသွားအံ့။ အဆွေပေါရိသာဒ၊ ငါ့ကိုသတ်၍ ပညောင်စောင့်သောနတ်အား ပူဇော်လော့။ငါ့အသားကို သင်စားလော့ဟူလိုသော်။ ။

၆၄။ မဟာပေါရိသာဒသည် သုတသောမမင်းကြီးအား စားထိုက်သူမဟုတ်ဟုဆိုဦး၍။သတ္တာရဟဂါထာကို နာချင်လှရကား မိမိအားဟောရန်တောင်းပန်ခြင်း။

ဤသို့သောစကားကို ကြား၍ မဟာပေါရိသာဒလည်း။ ဤသုတသောမမင်းကြီးသည် ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ သာယာစွာသောတရားကို ဟောတတ်သော သူပေ။ ငါ့သုတသောမ မင်းကြီးကို အကယ်၍စားချေအံ့၊ငါဦးခေါင်းသည်းခုန်စိတ်ဆင်းရဲချေ၏။ဖြေသည်လည်း ငါ့ကိုမျိုရာ၏ဟု ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်၍။ အဆွေသုတသောမ အဆွေကို ငါစားအပ်သောသဘောမရှိဟုဆိုဦး၍။ ။ဝိဆံပဓာနံပုရိသေ၊အဒေယျ၊ အာသီဝိသံဇလိတမုဂ္ဂတေဇံ။ မုဒ္ဓါဖုတသီသဖလေယျသတ္တမာ၊ ပေါတာဒိသံသဗ္ဗဝါဒိ အဒေယျ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ။ ပေါပုရိသော၊ အကြင်ပေါက်ဖျားသည်။ ပဓာနံပဓာနန္တော၊ သိလျက်။ဝိသံ၊ အဆိပ်ကို။ အဒေယျ၊စားရာ၏။ပေါပုရိသော၀ါ၊အကြင်ပေါက်ဖျားသည်မူလည်း။ ဇလိတံ၊ အဆိပ်၏တန်ခိုးဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်သော။ ဥဂ္ဂဟေဇံ၊ ထက်သောတေဇရှိသော။ အာသီဝိသံ၊ အဆိပ်လျင်ထန်သောငွေကို။ ဂဏ္ဍေ ယျ၊ကိုင်ရာ၏။ သောပုရိသော၊ ထိုပေါက်ဖျားသည် အဝသံ၊ မလွတ်။ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ပါပုနေယျ၊ရောက်ရာ၏။ ၆၀မေဝ၊ ဤအတူငင်းလျှင်။ ပေါ၊အကြင်သူသည်။သဗ္ဗဝါဒိံ၊ မှန်သောစကားကိုဆိုလေ့ရှိသော။ တာဒိသံ၊ ရှင်မင်းကြီးသို့သောသူကို။ အဒေယျ စားရာ၏။တာသ၊ထိုသူ၏။မုဒ္ဓါပိ၊ ဦးထိပ်သည်လည်း။ သတ္တာဝေးခုန်စိတ်။ ပဓလေယျ၊ကွဲရာ၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေသုတသောမ၊ အကြင်သူသည် သိလျက် ချက်ခြင်းသေစေတတ်သော ဖြင်းသော အဆိပ်ကိုသော်လည်း။ စားမိအံ့။ အဆိပ်၏ တန်းခိုးဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်သော မီးပုံနှင့်တူသော အဆိပ်လျင်သောမြွေ၏ လည်

ကိုသော်လည်းကိုင်မိအံ့။မသွဲတ်မလွဲပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ရာ၏။ဤအတူ ၎င်း၊ မြင်ဖြဲ့ဖြဲ့ယော သမ္မာ စောင့်ခြင်း ရှိသော ရှင်မင်းကြီးသို့သော သူကို အကြင်သူသည် စား၏။ ထိုသူ၏ ဦးတိပ်သည် မသွဲတ်မလွဲ ခုနစ်စိတ်. ကွဲရာ၏ ဟူလိုသော်။ ။

ဤသို့လျှင်မဟာပေါရိသာဒသည် ပြင်းစွာသောအဆိပ်နှင့်တူသော ရှင်မင်းကြီးသို့သောသူကို အသူစားပိန့်နည်းဟု ဆိုဦး၍။ ထိုဂါထာကို အလွန်ဘရာနာချင်လှရကား တဘန်တောင်းပန်ပြန်၏။ ဘုရားလောင်း လည်း တရားတော်၌ ရှိသေခြင်း ဖြစ်စိမ့်သောငှာ။ အသွေ့ပေါရိသာဒ၊ သင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အပြစ်မရှိကောင်းသော အကျိုးကို ပေးတတ်သောဂါထာတို့၏ တည်ရာမဟုတ်ဟု ပယ်ငြားသော်လည်း။ ဤစမ္မ။ဒိပါကျွန်း၌ ဤမဟာသုတသောမမင်းနှင့်တူသော ပညာရှိ မရှိ။ ဤသုတသောမမင်းသည် ငါ၏လက်မှလွတ်၍ သွားလေပြီးလျက်။ ထို ဂါထာတို့ကိုနာ၍ တရားဟောအား ပူဇော်သက္ကာရပြုပြီး၍ သေစာကို နဂိုး၌မှန်ကူလျက် တဘန်ငါ့ထံသို့လာပြန်၏။ ထိုဂါထာတို့သည် အလွန် တရာကောင်းမြတ်သောဂါထာဖြစ်ရာ၏ဟု နာခြင်း၌ရှိသေခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍၊ ဘုရားလောင်းကို တောင်းပန်လိုသောကြောင့်။ ။သူတွာ ခမ်မံ ဝိဇာနန္တိ၊ နရာကလျာဏပါပကံ။ အပိဂါထာသူဏိတွာန၊ ခမွေမေနိရ တေမနော။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၍။ ၊နရဒေဝ၊ လူတို့၏နတ် ဖြစ်တော်မူသော။ သမ္မသုတသောမ၊ အခေ့သုတသောမ။ နရော၊လူတို့ သည်။ခမ်မံ၊တရားကို။သုတွာ၊ကြား၍။ကလျာဏပါပကံ၊ကောင်းသည် မကောင်းသည်ကို။ ဝိဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။ သမ္မ သုတသောမ၊ အခေ့သွေ့ သုတသောမ။ ဂါထာ၊ ဂါထာတို့ကို။ သုဏိတွာန၊ နာရသောကြောင့်။ ခမွေ၊ တရားခဲ့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မနော၊ နှလုံးသည်။ အပိနိရတော၊ မွေ့လျော်ပါငြားအံ့လည်းမသိ။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။လူတို့၏နတ်ဖြစ်တော်မူသော အခေ့သွေ့ သုတသောမ၊ လူတို့မည်သည် တရားကို ကြားနာ၍ ကောင်းသည်ကိုလည်း၊သွမ်းသည်ကိုလည်းသိကုန်၏။ထိုကြောင့်ထိုဂါထာ တို့ကိုကြား၍ ကုသိုလ်ကမ္မပထခွဲ ငါ၏နှလုံးသည် မွေ့လျော်ပါငြား အံ့လည်း မသိ ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ ဆိုသည့် အလိုကား။ အခေ့သွေ့ သုတသောမ၊ အကြင် ပုထုဇဉ်တို့ သဘောသည်။ သဒ္ဓါ သ်လ၊သုတ၊ စာဂ၊ပညာ၊ဟိရီ၊ဩတ္တပ္ပဟူသော သူဖြတ် ဥစ္စာ ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၍

သိမ်မွေ့ညံ့သက်စွာ ဖြစ်ပြီးသလူလည်း၊ အာရုံငါးပါး ချွတ်ယွင်းမှားခြင်းတရား သွေဖည်ခဲ့သော် နှလုံးကြွပ်ဆတ် ဖြစ်တို့တတ်၏။ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်။ စောင်းမာနှပြင်းပြ။ ကြက်မျှမသနှိး။ ဆိုငေါက်ငမ်း သောသူသည်လည်း။ ပေါင်းဘက်သင့်တင့်။ အကျင့်တရား။ ကြားသောအားဖြင့်။နွေးနွေးညွတ်ညွတ်။သိမ်မွေ့တတ်၏။ထိုသို့ လက်ဝါးအုပ်နှိပ် ပြန်တတ်သောကြောင့်၌တရားတို့ကဲ့ကြား၍ ဆယ်ပါးသောဂုဏ်လက္ခဏာ ဤ ငါ၏ နှလုံးသည် မွေ့လျော်ပါပြီး အံ့လည်း မသိ ဟူလိုသော်။

၆၅။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် နန္ဒပုဏ္ဏားဟောသော
နည်းဖြင့် ပေါရိသာဒအား သတာရဟာ ၄ ဂါထာ
ကို ဟောတော်မူခြင်း။

၌သို့တောင်းပန်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်။ ၌၊မဟာပေါရိသာဒ နာဝျင်လှပြီ။ဟောရတော့သော်ကောင်း၏ဟုကြံ၍။အဆွေ နာထိသည်ရှိသော်ကား ရှိသေ မြတ်နိုးစွာ ထောင်သော နားရှိသည် ဖြစ်၍ ကောင်းမွန်စွာ နာဟု ထိုမင်းအား ရှိသေမြတ်နိုးစွာ ထောင်သောနားရှိစေငဲ့ကို ပြု၍။ နန္ဒပုဏ္ဏားသည် ဟောသောနည်းဖြင့် ထိုဂါထာ၏ ကောင်းချီးကို ဆို၍။ နတ်ပြည် ဧခြောက်ထပ်၌ နတ်တို့၏ တပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျွက်ကျက်သောအသံဖြင့်ကောင်းချီးပေးစဉ်ဘုရားလောင်းသည် မဟာပေါရိသာဒအား။ ။သင်္ဃဒေဝမဟာရာဇ၊ သင်္ဃဟောတိသမာဂမော။သာနံသင်္ဃတိပါလေတိ၊နာသင်္ဃဗဟုသင်္ဃော။ ။သင်္ဃိ ရေဝသမာသေထ သင်္ဃိကုဋ္ဌေထသန္ထဝံ။ သတံသန္ဒမ္မမညာယ၊ သေယျောဟောတိနပါပိပေါ။ ။ဇိရန္တိဝေရာဇရဇထာသုစိတ္တာ၊ အထော သဂိရဂ္ဂိဇနံဥပေတိ။ သတ္တဉ္ဇမ္မောနဇနံဥပေတိ၊သန္တောဟဝေသင်္ဃိပ ဝေဒယန္တိ။ ။နဘာစန္ဒရေပထဝိစန္ဒရေ၊ ပါဒံသမုဒ္ဒဿတဒါဟုဒရေ။ တတောဟဝေဒုရတံ ဝဒန္တိ၊သတ္တဉ္ဇမ္မောအသတ္တရာဇ။ ။ဟူသော သဟာသာရဟာ ဂါထာကို ဟော၏။ ။၌ သဟာသာရဟာ ဂါထာ၌၊ အနက်အဓိပ္ပါယ် အလုံးစုံသည် ရှေးသတာရဟာနှင့် အတူ။သုတသောမဟူသော အာလုပ်မျှသာထူးသည်။ ။၌အာလုပ်၌ မဟာရာဇဟူသည်ကား။ ။စတ္ထာဟိသင်္ဃာဝဏ္ဏာ။ဟိ မဟာဇနံရဇ္ဇေတိတိ ရာဇာ။ ။

မဟာန္တေဇာရာဇာမဟာရာဇာ။ ။ယောနရာဓိပတိ၊အကြင်လူတို့၏ အဓိပတိသည်။ စတ္ဂါဟိ၊လေးပါးကုန်သော။ သင်္ဂဟဝတ္ထုဟိ၊သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့်။ မဟာဇနံ၊ လူအပေါင်းကို။ ရဉ္ဇေတိဝဖော့တိ၊ ပွားစေတတ်၏။ ဗွာ့တိ၊ ထို့ကြောင့်။ သောနရာဓိပတိ၊ ထိုလူတို့ အဓိပတိသည်။ ရာဇာ၊ ရာဇာမည်၏။ ။မဟာန္တေဇာ၊ကြီးမြတ်သော။ရာဇာ၊မင်းတည်း။ ဟာ ရာဇာ၊ကြီးမြတ်သောမင်း။ ။ဤသို့သော ဝစနတ္ထနှင့်ညီစွာ လယ်ယာမိုယမ်းမြေ အစရှိသည်တို့၏အဝတ်အစွန်းကို ဆယ်စုပုံ၍ တစုယှက်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သဿမေဓ။ သူ့ရဲကြီး အစရှိသောသူဘို့အား ခြောက်လတကြိမ် မျိုးရိက္ခာပေးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ပုရိသမေဓ။ အရင်းဥစ္စာပေး၍ သုံးနှစ်မှထမ်းပိုးသော်ငင်း၊ အတိုင်းသော်ငင်းယူခြင်းဟု ဆိုအပ်သောသမ္မာပါသ၊ထိုက်သောအလျောက် ညှိအစ်ကိုယ် အစရှိသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဟု ဆိုအ့ပ်သော ဝါစာပေယျတည်း ဟူသော သင်္ဂဟဝတ္ထုဖြင့် လူအပေါင်းကို သိမ်းမြှုံးပိုက်ထုပ်အုပ်သော နရာဓိပတိသည် မဟာရာဇာမည်၏။ ။ထို့ကြောင့် ဂျေးပညာရှိတို့သည်။ ။သဿမေဓ။ စသည်လေးခု။ သင်္ဂြိဟ်မှဖြင့်။ မနုဇမ္မ။ ဂျေးကသံပိုင်း။ ကျင့်ဂျိုးခိုင်း၍။ ဆိုတိုင်းတည်လွယ်။ ချိန့်သတ္တယ်လျှင်။ မရွယ်မျက်နှာ။ မနာအားပါး။ မစားတံစိုး။ မစိုး ရန်ဘေး။ ရမ္မက် ဆေး၍။ နှိုင်ရေးမကုံး။ တည့်တည့် သုံးလျက်။ ပြည့်ဆုံးစံနည်း။ ပြည်သိမ်းဆည်းသည်။ ခမည်းတော်မင်း။ လူမှန်ကင်း-ဟုဆိုစကုန်၏။ ။ထိုမှတပါး။ဒါန၊ ပိယဝါစာ၊အတ္ထစရိယာ၊ သမာနတ္တတာဟူသော လေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုဖြင့် လူအပေါင်းကို ပွား စေ တတ် သော မြတ် သော နရာဓိပတိ သည် မ ဟာ ရာ ဇာ မည် ၏။ ။ထိုကြောင့် ဂျေးပညာရှိတို့သည်။ ။စတုသင်္ဂဟ။ အရင်းစ၍။ ဒါနဒါန၁။ ကဆာဒိယ။ သမာနတ္တ။ ကရေအာ့။ စရိယာဟု။ နာမပိုင်းခြား။ သေးပါး သင်္ဂြိဟ်။ လူဒိုက် ကြိုက်သင်။ သားနှယ် ချစ်သည်။ ရန်မြစ်ပယ်ပြုန်း။ စောရန်သုန်း-ဟု ဆိုစကုန်၏။ ။

ဓမ္မသဝန-ဓမ္မဒေသနာ ခဏ်း ပြီး၏။

မဏိကုဏ္ဍလဝဋ္ဋ-တတိယတွဲ ဤတွင်ဇွန်ပြီး၏။

နှမျော တာဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အခန်းငယ်-၄။

ဝရဒါနခန်း။

——————>o<——————

၄၆။ မဟာပေါရိသာဒသည် သုတသောမမင်းကြီးအား
ဂါထာတစ်တစ်ချက်ကိုဆုတပါးတပါးစီ
ဖြင့်ပူဇော်ခြင်း။

သိဒ္ဓါဘဝန္တုလောကာဘိဒုမိယော။ ။ဤသို့သုတသောမမင်းကြီး ဟောသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်း၏ ကောင်းစွာ ဟောတော်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ဂုဏ်း။ မဟာပေါရိသာဒ၏ ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ဂုဏ်း။သမ္ဗုဒ္ဓသုဘုရား ဟောတော်မူသကဲ့သို့တကား ဟု ကြံသော ပေါရိသာဒ၏ အလုံးစုံသောကိုယ်သည် ငါးပါးသော ဗိတိဖြင့် ပြည့်စုံရကား။ ဘုရားလောင်းခွဲ ညွတ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ထိုးပြုကိုးပေးတတ်သော အဘကဲ့သို့မှတ်သဖြင့်။ သုတသောမအား ပူဇော်အပ်သော ရွှေငွေအစရှိသည်သည် ငါ့တွင်မရှိ။ တချတခုသော ဂါထာကို ဆုတပါးတပါးစီ ပေးအံ့ ဟုကြံ၍။ဘုရားလောင်းအားဆုပေးလိုသောကြောင့်။ ။ဂါထာဇ္ဈာမာ အဇ္ဈဥဝတိ သုဗျဉ္ဇနာ၊ သုကာသိတာ တုယှံ ဓနိန္ဒသုတ္တာ။အာနုဇ္ဇိ ဝိတ္ထောသုမနောပတိတော၊ စတ္တာရိတေသမ္ဘဝရေဒဒါမိ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ဓနိန္ဒ၊ လူများသေဋ္ဌနင်း မင်းဖြစ်တော် မူသော။ သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ။ အဇ္ဈဝဘီ၊ ကောင်းသော အနက်ရှိကုန်သော။ သုဗျဉ္ဇနာ၊ ကောင်းသော သဒ္ဒါရှိကုန်သော။ တုယှံ၊ အဆွေသည်။သုဘာသိတာ၊ကောင်းစွာဟောအပ်ကုန်သော။ ဇ္ဈာဂါထာ၊ ဤဂါထာတို့ကို။ သုတ္တာ၊ကြား၍။ အာနုဇ္ဇိ၊ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသော။ ဝိတ္ထော၊ နှစ်သက်ခြင်းရှိသော။ သုမနော၊ ရွှင်သောနှလုံးရှိသော။ ပတိတော:ဝမ်းသာသော။အဟံ၊ငါသည်။ တော၊အဆွေအား။စတ္တာရိ၊လေးပါးကုန်သော။ဝရေ၊ဆုတို့ကို။ ဒဒါမိ၊ပေး၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ လူ

များ သေဉ်နင်း မင်းဖြစ်တော်မူသော အဆွေ သုတသောမ။ ကောင်း ၎သာအနက်အဓိပ္ပါယ်ရှိကုန်သော။သာဝဿာစွာသော သဒ္ဒါဗျည်းရှိကုန် သော။အဆွေဟောတော်မူအပ်ကုန်သော၌ဂါထာတို့ကိုကြား၍ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာနှစ်သက်စွာသောစိတ်ရှိသောငါသည်။လေးပါးသော ဆုတို့ကို အဆွေအားပေး၏ဟူလိုသော်။ ။

၄၇။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် ယုတ်မာသော
သဘောရှိသော သင်္ဘပေါရိသာဒသည် ငါ့အား
အဘယ်ဆုကို ပေးလတ္တံ့နည်းဟု
မြို့မိုးမောင်းတော်မူခြင်း။

၌သို့မဟာပေါရိသာဒဆုပေးသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းလည်း။ အသို့လျှင် သင်ငါ့အား အဘယ်မည်သောဆုကို ပေးရတော်အံ့နည်း ဟု မြို့မိုးမောင်းလိုသောကြောင့်။ ။ယောနာတ္တနော မရဏံ ဗုဇ္ဈာသိတုဝံ၊ ဟိတာဟိတံ ဝိနိပါတဉ္စသင်္ကံ။ ဂိဒ္ဓေါရဿေ ဒုဿီတေနိဝေဿော၊ ကိံ တွံဝဝံရံ ဒဿသိပါပမွေ။ ။အဟဉ္စတံဒေဟိ ဝရန်္တိဝဇ်္ဇံ၊ တွဉ္စာပိ ဒတ္တွာန အဝါကရေယျ။ သန္ဒိဋ္ဌိကံ ကလဟမိမံဝိဝါဒံ၊ ကောပလ္လိဝေးဘောနိမုပဇ္ဇ ဧယျ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ပါပမွေ၊ ယုတ်မာသော သ ဘောရှိသော။သမ္မပေါရိသာဒ၊အဆွေပေါရိသာဒ။ယောတုဝံ၊ အကြင် အဆွေသည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ မရဏံ၊သေခြင်းကို။ နဗုဇ္ဈာသိ၊မသိ။ ဟိ တာဟိတဉ္စ၊ဖြစ်ပွါးရှိသည် မရှိသည်ကိုလည်း။ ဝိနိပါတဉ္စ၊ဖရိဖရဲ'ဆုတ်သွဲ သောကျရာကိုလည်း။သင်္ကဉ္စ၊နတ်ရွာကိုလည်း။နဗုဇ္ဈသိ၊မသိ။ ရသော၊လူသား အရသာဋ္ဌ။ဂိဒ္ဓေါ၊မက်မောသော။ဒုဿီတေ မကောင်းသောအကျင့်၌။နို ဝိဇ္ဇော၊ဝင်သော။သောဇံ၊ထိုအဆွေသည်။ကိံဝဝံ၊အဘယ်မည်သော ဆုကို။ဒဿသိ၊ပေးလေအံ့နည်း။ ။ပါပမွေ၊ ယုတ်မာသော သဘော ရှိသော။ သမ္မပေါရိသာဒ၊အဆွေပေါရိသာဒ။အဟဉ္စ၊ငါသည်လည်း။ ဝဝံ၊ဆုကို။ ဒေဟိ၊ပေးလော့။ ဇာတိ၊ဤသို့။ တံ၊သင့်ကို။ ဝဇ်္ဇံ၊ ဆိုချေအံ့။ တွဉ္စာပိ၊ သင်သည်မူလည်း။ဒတ္တွာ၊ ပေးဦး၍။နအဝါကရေယျ၊တောင်း တိုင်းမပေးအံ့။သန္ဒိဋ္ဌိကံ၊ မျက်မှောက်၌ဖြစ်သော။ကလဟံ၊ တွန့်တိုခြင်း ရှိသော။ ဇာမံဝိဝါဒံ၊ဤငြင်းခုံရာသို့။ကောပလ္လိတော၊အဘယ်မည်သော

ပညာရှိသည်။ ဇာနိ၊ အကယ်မလွဲသဖြင့်။ ဥပဇ္ဈဇေယျ၊ ကပ်၍ဖြေလျှာ
ပေအံ့နည်း။ ။ပဋ္ဌမဂါထာ၏အဓိပ္ပါယ်ကား။ ယုတ်မာသောသဘော
ရှိသော အဆွေပေါရိသာဒ။ သင်အဆွေသည် ငါသည်ကား သေခြင်း
သဘောရှိ၏။ သေခြင်းကို မလွန်နိုင်ဟု မိမိသေခြင်းသဘောကိုမသိမှု၍
ယုတ်မာသောအမှုကိုသာပြု၏။ ဤအမှုသည် စီးပွါးရှိသောအမှု၊ ဤအမှု
သည် စီးပွါးမရှိသောအမှု ဤအမှုကိုပြုသော် ပဋ္ဌုပ္ပန်သံသရာစီးပွါးနှင့်
စပ်၏။ ဤအမှုကိုပြုသော် ပဋ္ဌုပ္ပန်သံသရာစီးပွါးနှင့်မစပ်။ ဤအမှုသည်
အပါယ် သေးပါး၏ အကြောင်း။ ဤအမှုသည် နတ်ရွာ နိဗ္ဗာန်၏
အကြောင်းဟု မိမိစီးပွါးမှာသည် မရှိသည်ကိုမသိ။မကောင်းသော အရ
သင်္ခါ မက်မောသည်ဖြစ်၍ မကောင်းသောအကျင့်ခံသာ နှလုံးဝင်၏။
ဤသို့ ယုတ်မာသောသဘော်ရှိသော သင်သည် ငါ့အား အဘယ်မည်
သောဆုကို ပေးလတ္တံ့နည်း၊ ငါလည်း သင်ပေးသောဆုကို ခံထိုက်သ
သူမဟုတ်။ သင်လည်း ငါ့ကို ဆုပေးထိုက်သူမဟုတ်။ သင့်သဘော
နှင့် ငါ့သဘောသည် ဆီနှင့်ရေကဲ့သို့ ကဲ့၏ဟူလိုသော်။ ။ဒုတိယဂါ
ထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ ယုတ်မာသောသဘောရှိသော အဆွေပေါရိ
သာဒ။ သင်လည်း ငါ့ကိုဆုပေးအံ့။ ငါလည်း သင်ပေးသောဆုကို ခံချေ
အံ့။ သင်လည်း နှုတ်ဖြင့်သာပေး၍ ငါလိုသောဆုကို တောင်းသည်ရှိ
သော် တောင်တိုင်းမပေးမူ၍ ငြင်းခုံခြင်းဖြင့်လတ္တံ့။ ဤသို့ငြင်းခုံရသည်
ရှိသော် ထိုသင်နှင့် ငါနှင့် ငြင်းခုံရာသို့ အဘယ်မည်သောပညာရှိသည်
ကပ်၍ ဖြေလျှာအံ့နည်းဟူလိုသော်။ ။

၆ဂ။ မဟာပေါရိသာဒသည် မိမိ၏အသက်ကိုစွန့်၍သော်
လည်း သင်လိုသောဆုကိုပေးအံ့ဟု
ဘုရားလောင်းအား ဝန်ခံခြင်း။

ထို့ဇနပဒမှ မဟာပေါရိသာဒလည်း။ဤသူ ငါ့ကိုမယုံလော။ ငါ ဤသူ
ကို စေအုံ့ဟုကြံ၍။ ။နတ်ဝံရံအရေဟာသိဇနဿ ဒုဂ်ဒ္ဒ၊ ယံဝါဠိဒဘ္ဘာန
အဝဂါဟနရေယျ၊ ဝရသုသမ္မအဝိကမ္မမာနော။ ပါဏံစဇိတ္ဝာနပဒဿ
မေဝ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ရာဇသေဋ္ဌ၊ မြတ်သောမင်း
ဖြစ်တော်မူသော။သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ၊ယောဇနဿ၊

အကြင်သူသည်။ယံဝံရုံ၊အကြင်ဆုကို။ဒတ္တာဒိ၊ပေးပြီးလျက်။ နအဝါက ရေသူ၊တောင်းတိုင်းမပေးအံ့။ သောဇ ဘုံ၂၊ထိုသူသည်။ တံဝံရုံ၊ ထိုဆု ကို။ဒါဘုံ၊ပေးခြင်းငှါ။ နအရေဟသိ၊မထိုက်။ သမ္မာသုတသော၊ အဆွေ သုတသောမ။ အဝိဂမ္မမာနော၊ မတူနိုလုပ်သည် ဖြစ်၍။ ဝရသု၊ ယူ လော့။ပါ၊ဠိ၊အသက်ကို။ စဇိတ္ထာနပိ၊စွန့်၍လည်း။ ဒဿမေဝ၊ ပေးအံ့ သည်သာလျှင်တည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ဖြတ်သောမင်းဖြစ်တော်မူ သောအဆွေသုတသောမ။အကြင်သူသည်အကြင်သူအား နှုတ်ဖြင့်ဆု ပေးဦး၍။ထိုသူသည် ထိုသူအား လိုသောဆုကို တောင်းသည်ရှိသော် တောင်းတိုင်းမပေးအံ့။ထိုသို့မပေးသည်ရှိသော် ထိုသူသည် သူတထူး အား ဆုပေးထိုက်သသူမမည်။ငါသော်ဘမ္မကား သူအား ဆုပေးထိုက် သသူလည်းဟုတ်၏။ ပေးလည်း ပေး၏။ တောင်းတိုင်းလည်း ပေးအံ့ သည်။ တွန့်ဘိုးခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ အဆွေယူကာမူ။ အသက်ကိုစွန့်၍ သော်လည်း အဆွေလိုသောဆုကို ငါပေးအံ့ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ဆို သည် အလိုကား။ဤလောကဌ အကြင်သူသည် အကြင်သူအော တစုံတ ခုသော နှစ်သက်ဘွယ်အမှုကြောင့် နှုတ်ဖြင့်ဆုပေး၏။ ဆုခံသသူလည်း နှုတ်ဖြင့်သာယူဦး၍။ အကြင်အကြင်သို့သော အကြောင်းဆိုင်လသော် ဒိဝိ ကြွေက်နှစ်သက်ဖသော ဆုကို တောင်း၏။ ထိုသူသည် ထိုယူ့အား တောင်းတိုင်း၌ပေးသည်ရှိဖသော်။ သူ့အား ဆုပေးထိုက်သသူမဟုတ်-ဟူသော လောကဝေါဟာရ။မင်းမြို-ဟူသောပရူပဝါဒကိုရရာ၏။ထို့ ကြောင့် ရေမြေသေဉနင်း မင်းတို့သည်ထွက်ခဲမြဲမြံသည်သာ ဖြစ်ရာ ၏။ ။ထိုသို့တပြီးကား။ဒသရဇ္ဇမင်း၊ဗာရာဏသိမင်း၊ဥက္ကာဇကရာဇ်မင်း တို့သည် မိဘုရားအားနှုတ်ဖြင့်ဆုပေး၍ မိဘုရားလိုသည့်ဆုကိုတောင်း သည်ရှိသော် တောင်းတိုင်းမပေးရကား။ သူအား ဆုပေးထိုက်သသူ မဟုတ်-ဟူသောလောကဝေါဟာရ။မင်းမြို-ဟူသောပရူပဝါဒကိုရ ရာ၏တကား။မရ။ အဘ သို့ကြောင့်နည်းဟူမူကား- မိဘုရား ကြီးသားဖြစ်သော ဘုန်းလက်ရုံး တန်းခိုးအာနုဘော်နှင့်ပြည့်စုံသောမီး ပုံကြီးနှင့်တူသော်။ဒသရဇ္ဇမင်း၌ ရာမမင်းသား။ ဗာရာနသိမင်း၌ မဟိ သကမင်းသား။ ဥက္ကာဇကရာဇ်မင်းကြီး၌ ဥက္ကာမုခမင်းသား ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် သာဝကသဖြစ်သော ဆုကို သာပေးပေရာ၏။ အထေဝံအထားမရှိသော တေမိမင်သားမယ်တော် စန္ဒာဒေဝီမိဘုရား

ကြီးအားကာသိကရာဇ်မင်းကြီး ပေးသကဲ့သို့။ နိဂြောဝသေသဖြစ်သော ဆုကိုမပေးပေရာ။ ထို့ကြောင့် သူအား ဆုပေးထိုက်သသူမဟုတ်-ဟူသောလောကဝေါဟာရ။မင်းမပြို-ဟူသောပရုပဝါဒကိုမရ။ ။ဤအရာ၌ဝိတမူကား။ဆုပေးသသူသည်းဝဆဲ့နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသိပြည့်ရှင်မင်းစင်ဖြစ်ခဲ့။ ဆုခံသသူလည်းဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းဒွီ အဝတုမရှိသော ကုရုရာဇ်မင်းစင်ဖြစ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကုရုရာဇ်မင်းလည်း။ ရာဇိဒ္ဓိ၊ရာဇသိရိ၊ရာဇာနုဘာဝ၊ ရာဇဗလ၊ ခတ္တိယာဇာတ်သို့လိုက်၍။ ငါသို့သော မင်းအားပေးပြီးဆုကို တဘန်မနှုတ်ပြန်နိုင်စေသတည်းဟု မြွမြိစွာကိုင်သတည်း။ အခိုက်အတံ့သာ နိဂ်ကျယုတ်မာသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးလည်း။ ရာဇိဒ္ဓိ၊ရာဇသိရိ၊ရာဇာနုဘာဝ၊ရာဇဗလ၊ ခတ္တိယာဇာတ်သို့ဂင်းလိုက်၍။ မဘောက်မပြန် မှန်သောသဘောဖြင့် နိဂြောဝသေသဖြစ်သော ဆုကိုပေးလိုသောကြောင့်အသက်ကိုပမာဏမပြုဆိုသတည်း။ ဤသည် လျှင်ပညာရှိတို့၏သဘောဓမ္မတာဟူလိုသော်။ ။

၆၉။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်ပေါရိသာဒ
ရဲရင့်စွာဝန်ခံသဖြင့်ဆု ၄ ပါးအနက်ဒုးဒိုးစွာသင်
ပေါရိသာဒ၏အသက်တရာရှည်ခြင်းကိုဖြင်လို
၏ဟုဆုကိုလွှဲပတ်၍ယူတော်မူခြင်း။

ဤသို့မဟာပေါရိသာဒတျင်းတျင်းခံသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်းလည်းဤသူအလွန်ရဲရင့်စွာဆို၏။ ငါ့စကားကိုနာလတ္တံ့။ ထိုပေးသောဆုကိုယူတော့အံ့။ ယူသော်တမူကား။ လူသား မစားအံ့သောဆုကို အလျှင်ယူသည်ရှိသော် အလွန်လျှင်ပင်ပန်းပေအံ့။ သုံးပါးသောဆုကို အလျှင်ယူပြီးမှ ဤဆုကိုမူကားနောက်မှယူအံ့ဟုကြံ၍ ထိုသူပေးသောဆုကိုယူလိုသောကြောင့်။ ။အရိယာသဿ အရိယောနေ သံမေတိသခိ၊ ပညာသမပညာဏဝတာသမေတိ။ ပသေယျတံဝသသပံအာရောဂျံ၊ ဇတံ ဝရာနံပဋမံ ဝရာမိ။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊အံ့သွေပေါရိသာဒ။အရိယာသဿ၊ မြတ်စံသောသူ၏။အရိယောန၊ မြတ်သောသူနှင့်။ သခိ၊ ခင်ပွန်းသဘောသည်။ သမေတိ၊ ညီ၏။ ပညသ၊ပညာနှင့်ပြည့်စုံသောသူ၏။ ပညာဏဝတာ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံ

သောသူနှင့်။ သခိၤခင်ပွန်းသဘောသည်။ သဧေတိ၊ ညီ၏။ သမ္မပေါရိ သာဒၤအခွေပေါရိသာဒၤ။ အဟံ၊ငါသည်။ တံ၊အံ့ဆွေကို။ ဝသသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။အာရောဂျံ၊အနာဧရှိသည်၏အဖြစ်ကို။ ပသောယျ၊ ဖြင်ချင်၏။ဝရာနံ၊ လေးပါးသောဆုတို့တွင်။ ပဌမံ၊ ဒွေးဦးစွာသော။ ဇတံ၊ဤဆုကို။ဝရာမိ၊ယူပါ၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား အံ့ဆွေပေါရိသာဒၤ။ မြတ်သောသူလည်းဖြတ်သောသူချင်း၊ ပညာရှိသောသူလည်း ပညာရှိသောသူချင်း အခွေခင်ပွန်းသဘောသည်မျက်။ ဂဂါဖြစ်မှ စီးသော ဧရသည် ပဝမုနာဖြစ်မှ စီးသော ရေနှင့်ပေါင်းဆုံ ကြသည် ရှိသော်။ မနောက်မကျ။။ခြင်းသဘော၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းသဘော၊ လေးပင့် မြိန်ရှက်ခြင်းသဘော၊ ချမ်းငြိမ်းဖွယ်ကြောက်ခြင်းသဘောသည် အထူးမရှိ ညီကြသကဲ့သို့ ညီကြ၏။ ထို့ကြောင့် အံ့ဆွေ၏ အနှစ်တရာ ပတ်လုံး အသက်ရှည်ခြင်း၊ ဗျာဒနာ ဧရှိခြင်းကို ငါဖြင်ပါလို၏။ လေးပါးသော ဆုတို့တွင်ဒွေးဦးစွာဤဆုကိုငါယူပါ၏ဟူလိုသော်။ ။

ဤသို့ဆိုသည့်အလိုကား။ ဓာတုသောဘိက္ခဝေ သတ္တာသံသန္ဒန်-အစရှိသည်ကို ဟောတော်မူခြင်းကြောင့်။ ယုတ်သသူလည်း ယုတ်သသူချင်း သဘောတူ၏။ မြတ်သသူလည်းမြတ်သသူချင်း သဘောတူ၏။ ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန် သသူလည်း ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန် သသူချင်း သဟောတူ၏။ သိမ်မွေ့ ညံ့သက်သသူလည်း သိမ်မွေ့ညံ့သက် သသူချင်း သဘောတူ၏။ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသသူလည်း ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသသူချင်း သဘောတူ၏။ မှန်ကန်တော်ဖြောင့် သသူလည်းမှန်ကန်တော်ဖြောင့်သသူချင်း သဘောတူ၏။ မိုက်ဆဲတွေဝေ သသူလည်း မိုက်ဆဲတွေဝေသသူချင်း သဘောတူ၏။ သံသရာ ပဋိပ္ပန် အဖြင်မှန် သောပညာရှိသသူလည်း ပညာရှိသသူချင်းသဘောတူ၏။ ဤသို့လျှင် သတ္တဝါတို့သည် သဘောအားဖြင့် နီးနွှာကုန်၊ ညီညွတ်ကုန်ရကား။ ဓာတိ၊ဗာဟု၊ ဂုဏရိယ၊ ဘောဂ၊ ပဿ၊သိဂါ၊သမ္ဘဏ်၊သတိ၊ ဝိရိယ၊ ပညာအစရှိသည်ဖြင့် အထူးဧရှိသော အံ့ဆွေနှင့်ငါ ဂန်းသောအခါမှ စ၍မိဘသဘောသည်ဧမျက်ညီညွတ်၏။ထို့ကြောင့် အနှစ်တရာပတ်လုံး အသက်ရှည်ခြင်းကိုဖြင်ဆိုသောဆုကိုငါယူသည်ဟူလိုသော်။

၇ဝ။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးဆုယူရာ၌။သင်္ဘဝါ တို့သည်သဘောတူရာနှိုးနှောကုန်၏ဟူရာဝယ် နှိုင်းစှဉ် ထုတ်ပြအပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ။

ဤအရာဝယ် သင်္ဘဝါတို့သည် သဘောအားဖြင့် နှိုးနှောကုန်၊ ညီညွတ်ကုန်ရကားဟူရာ၌။ ထိုသို့ သဘောအားဖြင့် နှိုးနှောညီညွတ်ခြင်းကိုကား။ ငါတို့ဖြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝနဟာင်ဟာရ၌ နေတော်မူစဉ်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာမ၌ ရဟန်းတပေါက်သည်။ ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်သည်၊ အနှိုင်အထက် ပြုတတ်သည် ဖြစ်၍။ ဇနပုဒ်၌လည်း ဤအတူရင်း ရဟန်းတပေါက် ရှိသဖြင့်။ တနေ့သ၌ ထိုဇနပုဒ်နေ ရဟန်းသည် တစုံတရာသော ပြဿနာကြောင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာသည်ကို။ သာဂတော ပဉ္စင်းမျိုတို့သည် ရှင်ကြမ်း နှစ်ပေါက်တို့၏ ငြင်းခုံခြင်းကို ရှုအံ့ဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကုန်လျက်၊ဇနပုဒ်သား ရဟန်းကို ဇေတဝန်ကျောင်းသား ရဟန်း၏ ပရိဝုဏ်သို့ ညွှတ်ကုန်သည်ရှိသော်။ အချင်းချင်း ဖြင်လျှင် ချစ်ခင်လေးငြိတ်စွာ ပြောဆိုခြင်း၊ ခြေဆုပ်လက်နယ်ခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် သဘောတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေကြသည်ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသဘင်၌ ဖြစ်သော စကားစဉ်တွင်။ ပသုအခါ၌သာ ဤသူတို့သည် တပါးသောသူတို့အား ကြမ်းကြုတ်၍၊အချင်းချင်းတွေ့လျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ညီညွတ်စွာ ဖြစ်ကုန်သည်မဟုတ်။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌လည်း ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြတ်၍ဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည် ရှိသော် ငါဘုရားအလောင်းသည် ထိုမင်း၏အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမတတ်သော အဖတ်ကြီး ဖြစ်၍။ထိုမင်းသည် ဥစ္စာ၌ မက်မောသဖြင့် ဥစ္စာရေပထမ နှစ်ပေါက်သော ဖြင်းကုန်သည်တို့သည် ဖြင်းငါးရာတို့ဖြင့် ကုန်ပြုလာရာ ဘုရားလောင်းသည် အဘိုးတန်တိုင်းပြတ်၍ ထိုက်သည့်အလျောက် ပေးစေသည်ကို မင်းကြီးမနှစ်သက်သဖြင့်။ဘပါးသောအမတ်ကိုခေါ်၍ ဤဖြင်းကြမ်းကို လွှတ်၍ အနာဖြစ်အောင်ကိုက်စေငြားမှ ဖြင်းဘိုးပြတ်မှုဆို၍ ထိုမင်းဆိုတိုင်း စီရင်သည်ကို။ ဖြင်းကုန်သည်တို့သည် မသက်သာသောနှလုံးရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ အမတ်ကြီးပေးငွေ ဘုရားလောင်းအား ကြားကုန်သည်ရှိသော်။ မောင်တို့မြို့၌ ဤဖြင်းကဲ့သို့ ဖြင်းစဉ်းလဲ မရှိပါသလော

ဟုမေး၍။ သုဟန္ဒ အမည်ရှိသော မြင်းစည်းလဲ ရှိကြောင်းကို ဆိုလျှင်။ မောင်တို့ နောက် တကြိမ်လာသောအခါ ထိုမြင်းကို ဆောင်ခဲ့ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ဆောင်ခဲ့သည်ရှိသော်။ မြင်းကုန်သည်တို့ လာပြန်ကုန်၏ဟု မင်းကြီး ကြားသဖြင့် လေသွန်နန်းက ကြည့်၍ မဟာသောဏကို လွှတ်စေ၏။ မဟာသောဏလာသည်ကိုမြင်လျှင် မြင်းကုန်သည်တို့ သုဟန္ဒကိုလွှတ်ကုန်သဖြင့်။ မကိုက်မခဲကြဘဲ အချင်းချင်း ကိုယ်ကို နမ်း၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေကုန်သည်ကို မင်းကြီးမြင်၍။ ဤမြင်းနှစ်စီးဘို့သည် ကြမ်းကြဲတိတ်ဆန်ကုန်သည်၊ အနိုင်အထက် ပြုတတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ တပါးသောမြင်းကို အနာဖြစ်အောင် ကိုက်တတ်ကုန်လျက်။ အချင်းချင်းတွေ့လျှင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နေကြကုန်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟု ဘုရားလောင်းကို မေးသည် ရှိသော်။ ။ နယိ၁ ပိသမသိလေန၊ သောဏေနသုဟန္ဒသဟာ။ သုဟန္ဒပိတာဒိသော ယော၀၊ ယော သောဏာသ သဂေါ စရော။ ။ပက္ခန္ဒိနာ ပဂဗ္ဘေန၊ နိဒ်ဒ်သန္ဒါနခါဒိနာ။ သမေတိပါဝံပါပေန၊ သမေတိအသတာသတံ။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ သုဟန္ဒေ၊ သုဟန္ဒေသည်။ သောဏေန၊ မဟာသောဏနှင့်။ သဟာ၊ တကွ။ ယံပေဆံ၊ အကြင်ချစ်ခြင်းကို။ ကရောတို့၊ ပြု၏။ ဇာဒံ၊ ဤချစ်ခြင်းကို။ ပိသမသိလေန၊ မည်မမည်တတ်သော သတ္တော အလေ့ဖြင့်။ နကရောတိ၊မပြု။ အထခေါ၊စင်စစ်ကား။ သမသိလေန၀၊ တူသောအလေ့ဖြင့်သာလျှင်။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ သောဏသ၊ မဟာသောဏ၏။ ယော ယာဒိသော၊ အကြင်သို့ သတ္တောရှိသော။ သဂေါ စရော၊ တပါးသောမြင်းကို ကိုက်ခဲခြင်း အစရှိသော မိမိကျင့်လည်ကျသည်။အဇ္ဈိ၊ရှိ၏။ သုဟန္ဒပိ၊ သုဟန္ဒသည်လည်း။ တာဒိသောယော၀၊ ထိုမဟာသောဏနှင့် တူသော သတ္တောရှိသည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။ဒေ၀ရာဇမင်းကြီး။ပဂဗ္ဘေန၊မြင်းတပါး၏ အပေါင်းသို့ပြေး၀င်သောအခါ လွှဲဖြင့်၀င်း။ပဂဗ္ဘေန၊ ကြမ်းထမ်းသောသတ္တောဖြင့်၀င်း။ နိဒ်ဒ် အမြဲ။သန္ဒါနခါဒိနာ၊ ချည်သောကြိုးလွန်ကို ကိုက်ခဲခြင်းဖြင့်၀င်း။ ပါပံ သုဟန္ဒ၏ ယုတ်မာသော သတ္တောသည်။ ပါပေန၊ မဟာ သောဏ၏ ယုတ်မာသောသတ္တောနှင့်။သမေတိ၊ညီကြ၏။ အသတံ၊သုတန္ဒ၏အနာစာရအကျင့်သည်။အသတာ၊ မဟာသောဏ၏ အနာစာရအကျင့်နှင့်။ သမေတိ၊ ညီကြ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်း ဖြေ၍ မင်းတို့

မည်သည်လောဘရမ္မက်ရှိသည် မဖြစ်ရာ။ သူဥစ္စာကို မဟျက်ဆီးရာဟု မင်းကြီးအားဆုံးမ၍ ဖြင်းဘိုးတန်တိုင်းပေးစေခြင်း။ ဖြင်းကုန်သည်တို့ ထိုက်သည့် အလျောက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သွားလေခြင်း။ မင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်း အဆုံး အဖဋ္ဌ တည် သဖြင့် ကံအားလျော်ပတ်စွာလားရခြင်း။ ထိုရောအခါ ဖြင်းကြမ်းနှစ်စီးသည် ပသုအခါ၌ ရဟန်းကြမ်းနှစ်ပေါက်ဖြင်လျှာ၏။ ထိုရောအခါ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးသည် ပသုအခါ၌ အာနန္ဒာ ဖြစ်လျှာ၏။ ထိုရောအခါ အဖတ် ပညာရှိသည် ပသုအခါ ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိ ရှိသော သုဟန္နုဇာတ်၌ ရဟန်း နှစ်ပေါက် ဖြင်းနှစ်စီးကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည့်နှင်ဖြိဟ္ဒဒတ်မင်းကြီး၏ ခုနစ်ပေါက် သောသားတော်တို့သည် များဖြတ်သောအခြံအရံဖြင့် နေတိုင်းပြတ်ခစားသည်ကို ခမည်းတော် ရုံရှားခန့်ညားသဖြင့် ငါလွန်မှလျှ၍ မင်းပြုရစ်ကုန်။ သင့်တင့်ရာနေပါလေဟု တောင်းပန်သဖြင့် မင်းသွီးတို့နှင့်တကွ ထွက်ခဲ့၍။ အစဉ်သဖြင့် ကန္တာရခေါင်းပါးတို့တွင် ဒုရဒကဗျည်ကန္တာရသို့ ရောက်၍ မွတ်သိပ်ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သည် ရှိသော်။ ငါတို့အသက်ရှည်ကမပေးရမည်ကိုကား ဉီးတော်အဖေးဆုံးပေးကို သတ်၍ တဆဲ့သုံးစု ဝေကြရာတွင်။ ဘုရားလောင်းသွီးခင်ပွန်း နှစ်တို့နှစ်ရင်သည်ကို။ တစုကိုထား၍ဘစုကိုစားကြ၍။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အစဉ်အတိုင်းခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဘုရားလောင်း ခင်ပွန်းဒေလှည့်ကျလျှင်။ပသနေ့ဤအခဲကိုစားပါကုန်။ နက်ဖြန်မှသိရအံ့ဟုပသခင်အဝဲခြောက်စုကို ညီတော်ခြောက်ပေါက် အားပေး၍။ ထိုညဉ့်၌ ဘုရားလောင်းပသေးကိုယူ၍ ပြေးခဲ့သည်ရှိသော်။ မင်းသွီးမသွားနိုင်သည်ကို ပခုံးဖြင့် ထမ်း၍မိုးသောက်လျှင် ခဲ့ဒိုးလွန်မြောက်သဖြင့်။ နေ့ဒခါရေမွတ်သိပ်၍ လက်ျာပုဆစ်ဒူးကို သန်လျက်ဖြင့် ဘောက်၍ ငွေးကို သောက်စေ၍။ အစဉ်သဖြင့်မဟာဂင်္ဂါမြစ်သို့ရောက်လျှင်ဂင်္ဂါမြစ်ကွေ့၌ သင်္ဘီးဖြင့်ဖန်စဉ်။လက်ခြေနားနာခေါင်းကိုဖြတ်၍မျှောလိုက်သော ခိုးသူတပေါက်ကိုသနားသဖြင့် ဘုရားလောင်းဆယ်ဝင်၍ ပန်ရေဆေးခြင်း၊ ဆေးကုခြင်းတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်း သုတ်သင် လုပ်ကျွေးသည်ကို မင်းသွီးစက်ဆုပ်ရွံရှာလျက်။ အနာလွတ်လျှင် ဘုရားလောင်းသစ်သီးရှားသွားခိုက်

ထိုသူနှင့် နီးနှောခြင်းဖြစ်သဖြင့်။ ဘုရားလောင်းကို သေကြောင်းကြံ၍။ အခွင့်သားပခုံးထက်၌နေ၍ ကန္တာရမှ ထွက်ခဲ့သောအခါ။ ခင်ပွန်းနှင့် ငါနှင့်မဟျားမနာ အသက်ရှည်စွာ ချမ်းသာရသည်နှင့်သော် နတ်ဗြတ်ကို ပူဇော်အံ့ဟုကိုးကွယ်ပေသော်၎်တောင်စောင့်နတ်သည် ငါ့ကိုပူဇော်ဟုမိန့်ချောက်သည်ဖြစ်သောကြောင့်။ ငါတို့ပူဇော်ကြအံ့ဟု လှည့်စားသည်ကို။ မိန်းမမောဟဘ၌မလိမ္မာချေသောကြောင့်ကောင်းဏိဟု အားမခံလျှင်။ ပူဇော်ကွယ်ဝတ္ထုနှင့်တကွ ထိုတောင်ထိပ်သို့တက်၍။ ဤတောင်စောင့်နတ်ထက်အခွင့်သားသည်ပူဇော်ထိုက်ဏ်။ နတ်ဏ်ရှေးဦးစွာအခွင့်သားကိုပူဇော်အံ့ဟု ဘုရားလောင်းကို ကမ်းပါးပြတ်သို့ ရှေးရှုနေစေလျက်ပူဇော်ကန်ဂိုဠ်းကန်ပြု၍တွန်းလိုက်ပြီးသော်။ ထိုဝေဠုတို့ အထံသို့သွားလေသဖြင့်။ ဘုရားလောင်းသည် ရေသဖန်းပင်ထက် နွယ်သော အဆူး မရှိသော ချုံပေါ်၌ ကျ၍။တောင်ရင်းသို့လည်း ပေါက်သော။ တောင်ထိပ်သို့လည်း မတက်သာသောကြောင့်။ ထိုသဖန်းပင်၌သဖန်းသီးစားရှိနေသည်ကို။ ထိုသဖန်းသီးကို စားဦးဖြစ်သော ကြီးစွာသော ဗွတ်မင်းသည် တောင်ခြေရင်းမှ သဖန်းသီးစားနည့်လာရာတွင် ဘုရားလောင်းကိုဖြင်လျှင်လန့်၍ပြေးလေ၍။နောက်တနေ့ပြလာ၍ အစွန်အနားဦးစား၍ သွားလေသဖြင့်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း အဘန်တလဲလဲ လာ၍ စားဘန်မျှားလျှင် ဘုရားလောင်းနှင့် အကွာမိုး ဝင်၍။ ရောက်လာသော အကြောင်းကို ပွတ်မင်းမေး၍ အလုံးစုံကိုကြားလျှင်။ ငနကြောက်လင့်။ ငါ့ပြည်ခရိုးသို့ ဦးလိုက်မည်ဟု ဘုရားလောင်းကိုကျော၌ စီးစေ၍ထိုတောင်မှချ၍ထိုတောမှထုတ်၍။ ဤခရိုးဖြင့်သွားလေဟု ဦးလိုက်၍ပွတ်မင်းပြန်လေလျှင်။တခုသောရွာသို့ ဘုရားလောင်းရောက်၍။ ထိုရွာဦးနေလျက်ခမည်းတော် နတ်ရွာလားကြောင်းကိုကြားလျှင်ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍မင်းအဖြစ်သို့ရောက်လျှင်။ တရားဆယ်ပါးနှင့် ညီစွာမင်းပြု၍။ ဗြိတံခါးလေးမျက်နှာ၊ဗြိုလယ်၊ အိမ်တံခါးတို့ဦး အသုဘင်းကုင်ခြောက်ဆောင်ဆောက်၍။ တနေ့ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ဖြင့် ကြီးစွာသော အသူကိုပေးသည်ရှိသော်။ ယုတ်မာသောအကျင့်ဖြင့် သတောတ္ထသော မင်းသို့သွားသည်ထိုင်ခြေတို့ကို ကျောက်ကုန်းဦးစီးစေ၍ ထိုတောမှထွက်ခဲ့ပြီးသော်ရွာတိုင်းပြည်တိုင်းပသာဒုထမင်းတောင်းစား၍ မွေးဖြူသည်ကို။ အဘယ်တော်ကြသနည်းဟု မေးလျှင် အခြင်းခြင်းအရိုးရင်း ဦးရိုးရင်း

သားသျိုးအဖြစ်ကိုဆိုသဖြင့်၊ ပြည်သူရွာသားတို့နှစ်သက်၍ မျှားစွာသော ပဘာဂုထမင်း ပေး၍။ ဤသို့ တောင်းရမ်း လှည့်ပတ် သောထက်။ ဗာရာဏသီပြည်၌ပဒုမမင်းကြီးအား ပေးရာသို့သွားပါလေ။ သင်တို့ကို နှစ်သက်သဖြင့်မျှားစွာသောဥစ္စာပေးလတ္တံ့။သင့်ခင်ပွန်းကို ဤတောင်း ၌နေစေဟု ကြွမ်တောင်းတာကိုပေးလျှင်။ ထိုတောင်းဖြင့်ရွက်၍ သွား လေသည်ရှိသော်။ဆင်အပ်သော တန်းဆာရှိသော ဆင်ကျောက်ကုန်း ထက်၌စိုးသျှက် အသွားတင်းကုပ်သို့သွား၍ ရှစ်ပေါက်၊ ကိုးပေါက်၊ တက်ပျံသော ဖုံးတောင်း ပဘာစကာတို့အား လက်တော်ဖြင့် ပေး၍။ ဤနည်းအဟူပေးကုန်ဟုစီရင်၍ နန်းတော်သို့ပြန်ရာတွင်။ ထိုမင်းသျိုးကို အဘယ်နည်းဟု အမတ်တို့အား ဗဓူးသည်ကို။ လင်ကို နတ်ကဲ့သို့မှတ် သဖြင့်လုပ်ကျွေးသောပတိဗ္ဗတာဟုလျှောက်ကုန်သဖြင့်ထိုမင်းသျိုးကို ရှေ့သို့ခေါ်စေ၍ထိုးဖြေတို့ကိုတောင်းမှထုတ်စေ၍။ မင်းကြီးဖြင်လျှင်ပင် သိသျှက် အဘယ်တော်ကြသနည်းဟုမေးသည်ကို ရှေးအစွဲဆိုသဖြင့်။ ထိုမင်းသျိုးအကြောင်းကို မသိသောသူတို့ ချီးမွမ်းသည်ကို မင်းကြီး ထပ်၍မေးပြန်သော်လည်း မင်းကြီးကို မင်းသျိုး မသိလေသောကြောင့် ရဲရင့်စွာဆိုမှ။ ဤဖြေတို့သည် ဗာရာဏသီ မင်းကြီးသားလော။ သင် ပဒုမမင်းသား၏မေဖေး၊ဤမည်သောမိဖုရား၏သျိုး၊ ဤမည်သောသူမဟုတ် လော။သင်ငါ့ကိုသေလေငြာထင်သလောဟု။ ပြည်မှထွက်လျှင် ကန္တာရ သို့ရောက်သဖြင့်။ ခပ်မတော်တို့ကို သတ်၍ စားသည်မှစ၍ အလုံးစုံ သောအကြောင်းကို ပြန်ပြီးသော်။ ။အပါမေဝ သာအဟမဿိသော အနည်ဟု၊အပါမေဝသောဟူ၌ ဒွေါအနည်ဟု။ ပါမောဟုကောမော ရုပတိမမ္မိ၊ ဝဏ္ဏဂန္ဓေဟာနဿိဂ္ဂိတိသုသံ့။ ။ဂ္ဂမဥ္စဇမ္ဗုံမဂသလေန ဟာဘိဝ၊လုဒ္ဒိဆဝံပရဒါရုပသေဝံ။ဿိမိသာစပါပပတိဋ္ဌာပေ၊ဓိဝန္တိ ပေါဆိန္နထကဏ္ဏာနာသံ။ ။တောန္တော အမဋ္ဌာပေါ၊ ဒိဋ္ဌအမတ်များ တို့။ ပေါပေါ၊ အ့ကြင်မိန်းမသည်။ အဟံ၊ ငါ့ကို။ ပဋ္ဌတပပါတိတော၊ တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှတွန်းချလိုက်၏။သောဂ္ဂဟိ၊ထိုမိန်းမသည်။ အပေါ မေဝ၊ဤမိန်းမပင်တည်း။အနည်ဟု၊ တပါးသောမိန်းမပဟုတ်။ တာပေါ၊ ထိုမိန်းမသည်။ ပေါပုရိသော၊ အကြင် ပေါကျွေးကို။ ပဋ္ဌတပပါ တိတော၊ တောင်ကမ်းပါး ပြတ်မှ တွန်းချ အပ်၏။ သောပုရိသော၊ ထိုပေါကျွေးသည်။ ဒေဟမေဝ၊ငါသည်ပင်။အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ အနည်ဟု၊

ဘပါးသောပေါက်ချားမဟုတ်။ ပေါဟာဘွဲ့ရှိနှော၊ အကြင်ဖြတ်အပ်သောလက်ခြေနားနှာခေါင်းရှိသော သူယုတ်မာကို။ ပေါ၊ ငါသည်။ ပဋိစ္ဆိတော၊မွေးမြူအပ်၏။သောဟာဘွဲ့ရှိနှော၊ ထိုဖြတ်အပ်သောလက်ခြေနားနှာခေါင်းရှိသော သူယုတ်မာသည်။ အပေါမေ၀၊ ဤသူယုတ်မာပင်လျှင်တည်း။ အနည်းငယ်၊ တပါးသော သူယုတ်မာမဟုတ်။ ၎သော၊ ဤမိန်းမယုတ်သည်။ ယုံ၊အကြင်တုန်းကို။အယံ။ ဤပေါက်ချားသည်။ မမ၊ငါ၏။ကောမာရုပတိ၊ ငယ်လင်တည်း။၎တိ၊ ဤသို့။ အာဟာ၊ဆို၏။ ထိုမိန်းမသည်။အပေါမေ၀၊ဤငါ၏ ပေါဘဲဖြစ်သော မိန်းမပင်လျှင်တည်း။ အနည်းငယ်၊တပါးသောမိန်းမမဟုတ်။ ဘုဉ္ဇိပေါ၊မိန်းမတို့မည်သည်ကား ဝဏ္ဏာ၊သတ်အပ်သောအပြစ်ရှိကုန်၏။ ဘုတ္ထိသု၊မိန်းမတို့ခဲ့။သဉ်၊မှန်သော စကားမည်သည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ ။တောနှော အမဉ္ဉာပေါ၊ အိုအမတ်မျှားတို့။လုဒ္ဒိ၊ကြမ်းကြုတ်သော။ ဆဝံ၊ သူသေကောင်ပုပ်နှင့် ဟ,သော။ ပရဒါရူပသေဝိ၊ သူတပါး၏ မယားကို မှီဝဲသော အလေ့ရှိသော။ ဘုမဉ္ဇဓမ္မံ၊ ဤသူယုတ်ကို လည်း။ မုသလေန၊ ကျည်ပွေ့ဖြင့်။ ဟာဘ်ဘွဲ့၊ မုန့်မုန့်ညက်ညက်ရိုက်သတ်၍။ ဒဏ္ဍံ၊ ဒဏ်ကို။ ကရောထ၊ ပြုလေကုန်။ ပါပပတိဇ္ဇတာပေါ၊ ယုတ်မာစွာသောလင်ကိုလုပ်ကျွေးသော။ ဘုမိသာစ၊ဤမိန်းမယုတ်အားလည်း။ဇိဝှ်ပေါ၊အသက်ရှည်စဉ်။ ကဿူနာသံ၊ နားနှာခေါင်းကို။ ဆိန္ဒထ၊ဖြတ်လေကုန်။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့် အမျက်ဒေါသထိုးထိုက်၍ ဒဏ်ပေးစိမ့်သောဌာ စိရင်ပြီးမှစိတ်တော်ကိုချုပ်ပြန်၍၊ တောင်းကိုခေါင်းမှမချနိုင်စိမ့်သောဌာ မြို့ကိုစွာဘွဲ့စေ၍၊ ထိုငရုတ်ကိုတောင်းခွဲ ထည့်ပြီးသော်ပြည်မှနှင်ထုတ်ခြင်း။ ထိုရောဇာခါ ညီတော်ရှောက်ပေါက်တို့သည် ပဒုမာဇာခါခွဲ ထိုထိုသော မထေရ်ဖြစ်လျှာကုန်၏။ မင်းသွီးသည် စိဉ္စမာဏဝိကာဖြစ်လျှာ၏။ ငရုတ်သည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လျှာ၏။ ဖွတ်မင်းသည် အာနန္ဒာ ဖြစ်လျှာ၏။ ပဒုမ မင်းကြီးသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အခွဲ၊ပြီ။ ဤသော ဇာတ်ပဒုမဇာတ်ခွဲ မင်းသွီးငရုတ်တို့ကိုဒေကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။

ဝိဇ်ဇ္ဇာရုလုလင်သည်ဆရာ့သွီးနှင့်ဘုန်းမတူသောကြောင့် သတော်မတူရကားစက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်သဖြင့်။ မကင်းကင်းကြောင်းလုံ့လပြု၍ ရေသပန်းပင်ခွဲထား၍ ပြေးလေလျှင်။ ဘုန်းချင်း တူသော

,,ကြောင့် သဘောတူသော ဝိဒေဟရာဇ် မင်းကြီးနှင့် ပေါင်းမိသဖြင့်။ စည်းစိမ် ထက်ဝန် အသက် ခန္ဓာ ဖြင့်ရှည်စွာ တည်ခြင်း အစရှိသော အန္ဓ၊ပဉ္စတို့ကို ဆိုရာ ဆိုကြောင်း ဖြစ်သော သိရိကာဠကဏ္ဏီ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်၎င်း။ ။

တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သောသူ လူသားမည်ကို မဆိုနှင့်ဦး။ မြတ်စွာဘုရား ဘည်းဟူသော သပ္ပုရိသုပနိဿယကိုရ၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုအာဇာညာဉ် လောကီချမ်းသာသို့ ရောက်ပြီးသော လိန္ဒမိမင်းသား သုနက္ခတ် စင်လျက် သဘောတူသူကို တွေ့မြင်လျှင် သဗ္ဗညုဘုရားကိုအပပြု၍ သဘောတူရာ ဥစ္စာတ်သေးဏ်ရှင့်။ထိုမျှသောသူတို့သေဘ်ကား အဘယ်မှာဆိုဘွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ ။ထိုအကြောင်း အတိနည်း ဟူမူကား။ တို့ မြတ်စွာဘုရား သည်။ကုရုတိုင်းခွ ဥက္ကာရကာလအမည်ရှိသော နိဂုံးရွာကို ဆွမ်းခံအဖို့ ပြု၍နေတော်မူစဉ်။ သုနက္ခတ်သည် အလုပ်အကျွေးတော်ဖြစ်၍။ ထိုနိဂုံးရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော် မူရာတွင်။ ကင်းသော အဝတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပုဆစ်ဒူးနှစ်ဘက်၊ တတောင်နှစ်ဘက်ကို ဖြေဝယ်ထောက်၍ ခွေးကဲ့သို့ သွားသော၊ ခွေးကဲ့သို့ စားသော၊ ခွေး၏ အကျင့်ကို ကျင့်သော စတု ကုဏ္ဍိုကကောရဝတ္တိယအမည်ရှိသော မိန္ဒာဒေဝီသည်။ မြေ၌ဇု၍ထားသောအစာကို ခွေးကဲ့သို့ဟပ်၍ စားသည်ကို။ သပိတ် သင်္ကန်းတော်ကို ကိုင်၍ နောက်တော်၌လိုက်သော သုနက္ခတ်မြင်လျှင်။သဘောဟူသော အားဖြင့် ဤရဟန်းနှင့် တူသော ရဟန်းမည်သည် မရှိ။ ဤရဟန်းသည် အလိုနည်း၍ အကျင့် သည်းသဖြင့် အဝတ်ကိုမျှ မဝတ်။ ခွက်ယောက် ထား၍စားသောက် ကြာစဉ်း၍ သပိတ်ခွက်ယောက်ထား၍မျှမစား။မြေ၌ ဇု၍ စားသည် ကိုသာ စားသည်။ ဤသူမှ ရဟန်းတော်။ ငါတို့ကား အဘယ်မှာ ရဟန်းမည် ခံရအံ့နည်းဟူ။ သဗ္ဗညုဘုရားနောက်၌ လိုက် လျက် ယုတ်မာသော အကြံကို ကြံသည်ကို။ သုနက္ခတ်သည် ယုတ်မာသောသဘော ရှိ၏။ ဤသူ့ကိုမြင်၍ အဘယ်အကြံရှိသနည်းဟု ဆင်ခြင်တော်မူသဖြင့်။ ထို သုနက္ခတ်၏ အဇ္ဈာသယကို သိတော်မူ၍။ မဂဓိလ်မှ ကင်းသော အချည်းနှီးသော ဤယောက်ျားသည် ငါသို့သောသဗ္ဗညုနောက်၌ လိုက်လျက် ဤသို့သော အကြံကို ကြံသည်။ ဤသူ့ကို ဤ၌ နှိပ်နှင်းခြင်းငှါ ထိုက်၏ဟု ပြန်၍ကြည့်တော်မမူဘဲ။ သုနက္ခတ်၊ ဤသို့ ယုတ်မာသော အဇ္ဈာသယရှိသော သင်သည်။ ငါ သာကိဝင်မင်းသား

ရဟန်းဟု အဘာဒ့ဉ်ကြောင့် ဝန်ခံဘိသနည်းဟု .မိန့်တော်မူသည်ကို။ အကျွန်ုပ်ဝယ် အဘယ်ကဲ့ဒ့ဉ်ဘွယ်ရှိ၍ မိန့်တော်မူသနည်းဟု ဖေးဖေး၍။ဤသို့ အကြံရှိသည် မဟုတ်လောဟု မိန့်တော်မူသည်ကို။ ကြံသည် ဟုတ်၏။ သူ ရဟန္တာ ဖြစ်သည်ကို ရှင်ပင်ဘုရား ဝန်တိုတော် မူသလော ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ငါနတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်း၏ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ကိုသာတော်တ၏။နတ်နှင့်တကွသောလူကို ရဟန္တာဖြစ်စိမ့်သောဌါ သာလျှင်အလွန်ပြုနိုင်ခဲသောအမှုကိုပြုသဖြင့် ပါရမီကိုဖြည့်၏။ရဟန္တာ ကို ငါဝန်မတို့။ သင်သည် ရဟန္တာမဟုတ်သော သူကိုကား ရဟန္တာ၊ ရဟန္တာ ဟုတ်သော သူကိုကား ရဟန္တာမဟုတ်ဟု ယုတ်မာသော အယူရှိ၏။ ထိုအယူကိုစွန့်ဟ်။ အခါလေးဖြင့် စီးပွားချမ်းသာ မရှိဆင်းရဲခြင်းဌါမဖြစ်စေလင့်။ အကြင် စတုက္ကနိပါတ်ကကောရခတ္တိယကို ရဟန္တာဟု သင်ဘို့၏။ ဤစတုက္ကနိပါတ်ကကောရခတ္တိယသည် ခုနစ်ရက် ဖြောက်သော နေ့၌ အစာမကျေနိုင်သော အလသက အနာဖြင့် သေလတ္တံ့။ သေသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော အသူရကာယ် အောက်ယုတ်သော။ ပက်ရွက်ခြောက်ကဲ့သို့ အဖဲသွး အသားမရှိသော။ သုံးဂါထုတ်သော ကိုယ်။ဗုဒ္ဓနိမျက်စိကဲ့သို့ ပြုံးရုံးထွက်၍ ဆိပ်ခဲတည်သောမျက်စိ။ အင်္ဂါ နဖူးမျှလောက် သော ခံတွင်းရှိသော ကာဠကဏ္ဏိက အသူရကာယ် ဖြစ်လတ္တံ့။ သေသော အကောင်ကိုလည်း ဗိရဏာထမ္ဘက အမည်ရှိသော သုသာန်၌ ပစ်လတ္တံ့။ သင် အလိုရှိသော် ကောရခတ္တိယ အကောင်ကို လက်ခတ်၍မေး။ငါကာဠကဏ္ဏက အသူရကာယ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ဆိုလို့ဟု။ ဤမျှသောစကားကို မိန့်တော်မူ၍ ဆွမ်းခံပြန်တော်မူလျှင်။ သုနက္ခတ်သည် သပိတ်သင်္ကန်းတော်ကို ထားခဲ့၍။ စတုက္ကဏ္ဍကကောရခတ္တိယ အထံသို့သွား၍။ သင့်ကို ဂေါတမ ဤသို့ဆိုလေ၏ဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ဆို၍။ အကြင် အခြင်းဖြင့် စားသောက်သည်ရှိသော် ဂေါတမစကား ချွတ်ယွင်းရာ၏ ထိုအခြင်းဖြင့် မျှတ၍ စားသောက်ပါဟုဆိုသည်ကို။စဗိကြားခဲ့ ရဲ့အိပ်သော ကောရခတ္တိယသည် ဦးခေါင်းမော့တော့ သုနက္ခတ်ကိုမြင်၍။ ဂေါတမသည် ငါတို့ရန်သူ။ ဂေါတမ ဖြစ်ကတည်းကသည် နေထွက်သောအခါ၊ ပိုးရည်မြူးကဲ့သို့ ငါတို့ဖြစ်ချေကုန်၏။ ရန်သူ့စကားသည် မှန်သောမည်သည်မရှိ။ သင်သွားလော့တော့။ငါအလိုသိအံ့ဟုဆိုပြီးလျှင် ခေါင်းချ၍ အိပ်ပြန်လေ

သဖြင့် ထိုနေ့မှစ၍ တနေ့သုံးကြိမ် ကောရဝတ်ကိုယသို့ကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို မယုံရကြားယနေ့တရက်ဂိုပြု၊ ယနေ့နှစ်ရက်ဂို ပြုဟုဖရတွက်၍ အစားအသောက်ဆင်ခြင်ဖမ့်သောဌါနီးဆော်သဖြင့်၊ ခြောက်ရက်ပတ်လုံး အစာမစားဘဲနေသည်ကို။ ဆုနစ်ရက်ပြောက်သော နေ့၌ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သောဒါယကာဟာပောက်သည့် ငါးဆယ်ရာမယောသည် ယနေ့ဆုနစ်ရက်ဂိုပြု။ မကျန်းမတောဂိုလေသလောဟု ဝမ်းသားပြမ်း ထမင်းနှင့်ဝေကွလာ၍ ဖြေဖြစ်ရသည်ကို မြင်လျှင်။ ဂေါတမစကားမှန်သည်မှလည်းဖြစ်စေ၊ မမှန်သည်မှလည်းဖြစ်စေ။ ဝစွာစ့ဲ၍ သေရသော်လည်း ကောင်းသောသေခြင်းဖြစ်ဂို့ဟု စဗိုကြားမှတဲ့ထ၍ တတောင်နှစ်ဘက် ပုဆစ်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖြေဖြစ်ရပ်၍ ခွေးကဲ့သို့ဟပ်လာ ဝမ်းပြည့်အောင် စားသောကြောင့်။ အစာမကြေနိုင်သဖြင့် ထိုညဲ့ဖြစ်သေသည်ကို တိုင့်အပေါင်းကြားလျှင် နေ့ရက်တွက်စစ်၍။ ရှေးဦးစွာ ဆုသော ဂေါတမစကားမှန်ချေပြီ။ အကောင်ကို တပါးအရပ်သို့ ပစ်ထိုက်၍ ဂေါတမကိုမူသာဝါဒဖြင့်နှိပ်နင်းကုန်အံ့ဟု ထိုအကောင်ကို နှယ်ဖြင့် ချည်၍ တပါးအခုပ်သို့ ငင်ကုန်သည်ဂိုသော်။ ဧရကာထမ္ဘကအမည်ဂို သော သုသာန်သို့ ငင်မှား၍။ ထိုသုသာန်၏ အဖြစ်ကိုသိလျှင် တပါးသို့ ငင်ပြန်ပါသော်လည်း မရနိုင်ဘဲ နှယ်လျှော်ပြတ်၍ လှုပ်မှုမလှုပ်နိုင်ဂို သဖြင့်။ တိုင့်အပေါင်းတို့ပြန်လေ၍။ မိုးသောက်လျှင် သုနက္ခတ်ကြား၍။ နှစ်ကြိမ်မြောက် ဂေါတမဆိုသောစကားမှန်ချေပြီ။ ဖသောသူသည် ထ၍ စကားဆိုသည်မဖြစ်ရာ။ အကယ်၍မဆိုအံ့။ ဂေါတမကို မူသာဝါဒဖြင့် နှိပ်စက်အံ့ဟု ကောရဝတ်ကိုယအကောင်သို့သွား၍ ကောရဝတ်ကိုယ၊ သင်အဘယ်မှာ ဖြစ်လေသနည်းဟု လက်ဖြင့် သုံးကြိမ်ခတ်၍ မေးလျှင်။ ကောရဝတ်ကိုယအကောင်သည် ကြောင်းကြောင်းထ၍။ ငါကား၌ ကဉ္စုကဉ့်ကြီး အသုရာဘုမ္မာဖြစ်လေသည်ဟုဆို၍ တဘန်လည်း ပြန်လေလျှင်။ ဖြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သုနက္ခတ်လာသည်ကို မိန့်တော်မူတော်မူခြင်း မှန်ကြောင်း မမှန်ကြောင်းကို မေး၍။ မှန်သည့်အဖြစ်ကို ဝန်ခံသဖြင့်။ ဤဒွိ ပြာဋိဟာကိုပေါင်းသည်ရှိသော်။ ဆုနစ်ရက်ဖြောက်သောနေ့၌ သေလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူတိုင်း သေသည့် ပြာဋိဟာတာဆု။ အစာမကြေနိုင်သောအနာဖြင့်သေလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူတိုင်း သေသည့်ပြာ ဟာတာဆု။ ကာဠကဉ့်ကြီးက အသုရာဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူတိုင်း ဖြစ်သည့်လည်း

ပြာဒိုဟာတခု။ ဒီရဏာထမ္ဘကအမည်ရှိသော သူ့သားနှစ်ဦးဟာ ပစ်လွှတ်တဲ့ဟု မိန့်တော်မူတော်မူ၍ ပစ်သည်းလည်း ပြာဒိုဟာတခု။ အကောင်ကို လက်ခတ်၍မေးလျှင် ဖြစ်လေသော အရပ်မှသာ၍ ဆိုလွှတ်တဲ့ဟု မိန့်တော်မူတိုင်း ဆိုသည်လည်း ပြာဒိုဟာတခု။ ဤသို့ ငါးပါးသောပြာဒိုဟာနှင့် ပြည့်စုံသော စတုကုဏ္ဍက ရေဝရခတ္တိယာဝန်၌ ဦးသုနက္ခတ်ကို အာ ကြောင်းပြုသဖြင့်ဖုဉ်း။ ။

ဦးဖြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မဟာဝုန်တွင် ကုဋဌာဂါရသာလော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အသက်ထက်ဆုံး အဝတ်ကင်းသဖြင့် နေအံ့။ အဝတ်မဝတ်ပြု။ အသက်ထက်ဆုံး ဖြတ်သောအကျင့်ကိုသာ ကျင့်အံ့။ မေထုန်သဘောကိုမဖြဝဲပြု။ အသက်ထက်ဆုံး သေအခဲ ထမင်းမစားပြု။ အသက် ထက်ဆုံး အခွေ့ မျက်နှာမှ ဥတေန စေကြီး၊ တောင် မျက်နှာမှ ဂေါတမ စေကြီး။ အနောက် မျက်နှာမှ သဉ္ဇမ္ဗူ စေကြီး၊ မြောက်မျက်နှာမှ ဇမ္ဗုပ ကစေကြီးကိုလွန်၍ မသွားပြု။ ဤသို့ချုနစ်ပါးသော အကျင့်ဝတ်ကိုဆောက်တည်သဖြင့်။ ဝေသာလီပြည်၌ များမြတ်သော လာဘ်သပ္ပကာ၊ များမြတ်သော အခွင့်ရှိသော ကဋ္ဌာရမင်္ဂလက အမည်ရှိသော မိန်းမသားဦးကို။ သုနက္ခတ်သည်နက်နဲသိမ်မွေ့သော၊ သုံးပါးသော လာဘ်ဘကာရရေးနှင့်စပ်သော ပြဿနာကိုမေးသည်ရှိသော်။ သူကန်းကဲ့သို့ ဖြစ်၍။အစေကိုလည်းမမြင်၊ အဆုံးကိုလည်းမမြင်၊ မဖြေနိုင်လျှင်၊ ကြော့သွေးသောမျက်စိဖြင့် ပြောင်ပြောင်ကြည့်၍။ အတတ်ပညာမသင်သော သူ၏အထံ၌ ကြီးသည်ဒီဒီ၊ အရာမဟုတ်သည်၌ ရဟန်းရသေ့ကို ပြဿနာမေးသည်။ ဤအရပ်၌မနေလင့်။ သွားလေဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ကောင်းသော သတ္တဝါရှိသော ရဟန္တာကို ငါပြစ်မှားမိသည်။ အခါလေးဖြင့် စိုးပါးသုံးမိသောမှာ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်ရာ၏ဟု။ ကဋ္ဌာရမင်္ဂလက အထံ၌ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်၍ အကျွန်ုပ်အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါဟု ကာန တော့သည်ကို။ ပာနေ့မှစ၍ တစုံတယောက်သောသူအား တစုံတရသော ပြဿနာကို မသင်မဲမေးဝံ့ပြီလောဟုဆို၍ မမေးဝံ့ပြီဟု အာမခံမှ။ ကောင်း၏။ ငါသည်းခံ၏။သွားလေလော့ဟုဆိုသဖြင့်။ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့လာသော သုနက္ခတ်ကို မဂ်ဖိုလ်ဒုက်ခင်းသော အချည်းနှီးသော ပေသာကျား။ သင်ကဲ့သို့သော သူသည်။ ငါသာကိုဝင် ခင်းသား ရဟန်းဟု ဝန်ခံဘီ၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို။ အကျွန်ုပ်ဝယ် အတယ်အခ

ပြစ်ဒဏ်၍ မိန့်တော်မူသနည်း ဟု မေးသဖြင့် ထိုအခကြောင်းကို ပြန်တော်မူလျှင်။ ရှင်ပင်ဘုရား၊ သူရဟန်းပြစ်သည်ကို ဝန်တိုတော်မူသလော ဟု မေးသောကြောင့် ရှေးနည်းဖြင့်မိန့်တော်မူ၍။ ဒုကြင် ကဋ္ဌာရမဟုက ဟို သင်ရဟန်းဟုဆို၏။ ထိုကဋ္ဌာရမဟုကသည် မကြာဖြင့်ခင်ပင် အဝတ်ပုဆိုး ဝတ်သည်ဖြစ်၍။ သားမယားနှင့်ကလေး သေအံ့ထိမင်း သောက်စားသည်ဖြစ်၍။ အလုံးစုံသော ပေး စေ်ကိုလွန်၍၊ ယုတ်သော အနုကျေအစေခြင့် သေလတ္တံ့ဟုမိန့်ဟော်မူ၏။ များစွာမဖြင့်လျှင် မိန့်တော်မူတိုင်း သေသောကြောင့်။သင် ငါ့ကို ပြာ နှံ့ပါးမ ပြီဟုဆိုသည်။ ဤသည်လျှင် တန်းခိုးပြာဋ္ဌိဟာ မဟုတ်လောဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်၊ ဤဒွိ ပြာနှံ့ဟာကိုပေါင်းသည်ရှိသော်။ ခုနစ်ပါးသောအကျင့်ဝတ်လွန်ခြင်းသည် ခုနစ်ပါးသောပြာဋ္ဌိဟာဖြစ်၏။ဤသို့ခုနစ်ပါးသောပြာဋ္ဌိဟာနှင့်ပြည့်စုံသော ကဋ္ဌာရမဖွဲ့ကဝဒ္ဓ၊ဒွိ သူနကွတ်ကိုအကြောင်းပြု သဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

တို့မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်ဋ္ဌိ မဟာဝုန်တွင် ကူဋာဂါရသာလာဒွိ နေတော်မူစဉ်။ များမြတ်သော လာ ဘအစ်ဒအခံနှင့် ပြည့်စုံသော ပါထိကပုတ္တအမည်ရှိသော မိန္ဆာဒိဋ္ဌိသည် ဝေသာလီပြည်ဒွိ အမြဲနေသည်ဖြစ်၍။ဂေါတမလည်း ဉာဏဝါဒရှိ၏။ငါလည်း ဉာဏဝါဒရှိ၏။ ဉာဏဝါဒရှိသူသည် ဉာဏဝါဒရှိသူနှင့်ပြိုင်၍ ကာမတရားထက်လွန်သော လောကုတ္တရာတရားဖြစ်သော တန်းခိုးပြာဋ္ဌိဟာကိုပြခြင်းငှါထို၏။ ဂေါတမနှင့်ငါ တယူဇနာခြားရောအရပ်ဒွိ နေသည်ရှိသော်။ ဂေါတမသည် ယူဇနာခွဲတိုင်အောင် ထတ်ဝက်သောခရီးသို့လာ၍ ငါလည်း ထက်ဝက်သောခရီးသို့ကြွ၍ တန်းခိုးပြာဋ္ဌိဟာပြအံ့။ ဂေါတမတာခပြလျှင် ငါနှစ်ခပြမည်။ ဂေါတမနှစ်ခပြလျှင် ငါလေးခပြမည်။ဂေါတမလေးခပြလျှင် ငါခြစ်ခပြမည်။ ဂေါတမသည် အကြင်အကြင်မျှသော တန်းခိုးပြာဋ္ဌိဟာကိုပြအံ့။ ထို့ထက်နှစ်ဆတက် နှစ်ဆတက် ငါပြမည်ဟု။မိမိတန်းခိုးပြာဋ္ဌိဟာပြခြင်းငှါ၊ မစွမ်းနိုင်သည်၏အဖြစ်ကိုသိလျက်။ မြတ်သောပေဘက်ျားနှင့် ပြိုင်ဘက်ပြု၍ ကြိုးပမခြင်းသည် ငါ့အားဆိုးမှမ်းရာဖြစ်၏ဟု မြင်သဖြင့် ကြိုးပ၏။ ထိုစကားကိုပြည့်သူ ရဟာသားတို့ကြားလျှင်၊ မစွမ်းနိုင်သောသူသည် ဤသို့မကြိုးပရာ။ မသွတ်မလဲဤသူရဟန်းဖြစ်ရာ၏ဟု များမြတ်သောပုဂ္ဂိဿဝရကို

ပြုသဖြင့်။ ထိုဒေဝကြောင်းကို သုနက္ခတ်ကြားလျှင် ယုတ်မာသော အစ္ဆာသယဉ်သည်ဖြစ်၍။ ယုတ်မာသောသူကို ဖူးမြင်ချင်သောစိတ်ရှိရကား။ မြတ်စွာဘုရားအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြု၍၊ မြတ်စွာဘုရား ဂန္ဓကုဋိသို့ဝင်တော်မူလျှင် ပါထိကပုဗ္ဗ အထံသို့သွား၍၊ အရှင်ပါထိကပုတ္တ ဂေါတမကို ဤသို့ဆိုသောဟူသည်ဟုတ်ပေသလောဟူမေး၍ ဟုတ်ပေ၏ဟုဆိုလျှင်၊ကောင်း၏။ မဟုတ်လင့်။ လွတ်လွတ်ဆို။ ငါဂေါတမအလုပ်အကျွေးဖြစ်၍ ဂေါတမဒေဝကြောင်းကို ငါသိ၏။ အရှင်နှင့်ပြိုင်၍ တန်းခိုးပြာဋိဟာ မပြနိုင်ရာ၊အရှင်ဆိုသောစကားကိုဂေါတမအား ငါဆို၍ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်စေလျက် တပါးသောအရပ်သို့ ငါသွေး၍သွားလေအံ့။မကြောက်ကြလင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေပြီးသော်။ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ တဘန်လာပြန်၍။ ရှင်ပင်ဘုရားကို ပါထိကပုတ္တ ဤသို့ဆိုလေ၏ဟုလျှောက်သည်ရှိသော်။ သုနက္ခတ်၊ ပါထိကပုတ္တသည် ထိုစကားကို မပယ်မူ၍၊ ထိုစိတ်ကိုမည်သို့မူ၍၊ ထိုအယူကိုမစွန့်မူ၍၊ ငါမျက်မှောက်သို့ ရောက်ခြင်းငှါမထိုက်၊အကယ်၍ ပါထိကပုတ္တသည် ထိုစကားကို မပယ်မူ၍၊ထိုစိတ်ကိုမည်သို့မူ၍၊ ထိုအယူကို မစွန့်မူ၍ ဂေါတမသို့ ငါကပ်အံ့ဟုကြံအံ့။ဤသို့ကြံသည်ရှိသော် ထိုပါထိကဏ္ဍိုးခေါင်းသည် အညာမှလွတ်သော ထန်းသီးမှည့်ကဲ့သို့ ဦးပိုင်းပြတ်၍ လည်မှ လွှားလွှားစဉ်ကျရာ၏။ ခုနစ်စိတ်သော်လည်း ကဲ့ရာ၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို ရှင်ပင်ဘုရား၊ဤစကားကို စောင့်တော်မူဟုဆိုသဖြင့်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ကို။ စကားသည် နှစ်ခွရှိ၏။ ပါထိကပုတ္တသည် မိမိအရှပ်ကိုမျှောက်၍ မထင်သောကိုယ်ဖြင့် ဓမ္မတော်သို့ရောက်လာသော်၎င်း။ ခြင်္သေ့ သစ်ကျားအစရှိသော အထွေထွေ အထူးထူးသော နာနာရှပ်ဖြင့် ရောက်လာသော်၎င်း။ ရှင်ပင်ဘုရားစကားသည် မသားဖြစ်ရာ၏ဟု မသာဝါဒဖြင့်နှိပ်နင်း၏။သုနက္ခတ်မှတပါး မြတ်စွာဘုရားကို မသာဝါဒဖြင့် နှိပ်စက်ဘူးသောသူမရှိ။မြတ်စွာဘုရားလည်း၊ သုနက္ခက်၊အကြင်စကားသည် နှစ်ခွရှိ၏။ ထိုစကားကို ဘုရားတို့သည် ဆိုကုန်ရာမည်မလာဟု မိန့်တော်မူလျှင်။ ထိုစကားကိုမပယ်မူ၍၊ ထိုစိတ်ကို မည်သို့မူ၍၊ ထိုအယူကို မစွန့်မူ၍၊ ပါထိကပုတ္တသည် ငါ့မျက်မှောက်သို့မရောက်။ အကယ်၍ ရောက်အံ့။ ပါထိကပုတ္တ ဦးခေါင်းသည် လွှားလွှားပြတ်၍ စဉ်ကျရာ၏ဟု ပါထိကပုတ္တ့စိတ်ကိုစွဲ၍ ရှင်ပင်ဘုရား

စိတ်တော်ဖြင့်တည်း သိသလော။နတ်တို့သည်တည်း ကြားလာသလော ဟု မေးလျှောက်သည်ကို။ ငါ့စိတ်ဖြင့် ပါထိ၊စိတ်ကို စွဲ၍လည်း ငါသိ၏။ နတ်တို့လည်း ငါ့အားကြားလွှာ၏။ အဘယ်သို့ ကြားလာသနည်း ဟူမူကား။ ငါ့အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အာဠဝကအမည်ရှိသော လိမ္ဘူဝိမင်းကို၏စစ်သူကြီးသည် ခန္ဓာကုန်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ဖြစ်သည်ကို။ ဝေသာသိပြည်သူတို့သည် အဘယ်မှာဖြစ်လေသနည်းဟု ပါတိကပုတ္တာကို မေးသည်ရှိသော်။ ငရဲကြီးမှာ ဖြစ်လေ၏။ သင်တို့ စစ်သူကြီးသည် ငါ့ထံသို့ ငရဲပြည်ကလာ၍ သခင့်စကားကိုမနာဘဲ ဂေါတမအယူကိုယူမိ၍ ငရဲကြီးမှာဖြစ်ရလေသည်ဟု ဝိကြေးလွှာ၏ဟူ၍ ပါထိကပုတ္တာ ဆိုသည်ကို ထို အာဠဝနတ်ကြားသဖြင့် ငါ့အထံသို့ လာ၍။ ရှင်ပင်ဘုရား၊ ပါထိကပုတ္တသည် အလင်္ကာမသာဝါဒီ။ အကျွန်ုပ်ကို ငရဲမှာဖြစ်လေ၏ဟု ဝန်ခံတိုင်းသူတို့ကို ဆိုသည်။ အကျွန်ုပ်ငရဲမှာမဖြစ်။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာဖြစ်သည်။အလင်္ကာမသာဝါဒီဖြစ်သော ပါထိကပုတ္တသည် ထိုစကားကို မပယ်မူ၍၊ ထိုစိတ်ကိုမဥဒ္ဒံမူ၍၊ ထိုအယူကို မစွန့်မူ၍ ရှင်ပင်ဘုရားရှေ့တော်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ မထိုက်။ အဂေယျ၍ ရောက်အံ့။ပါထိကပုတ္တာ၏ဦးခေါင်းသည် လွှားလွှားပြတ်၍ ဧဉ်ကျရာ၏ ဟု ကြားလွှာသတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။ သုနက္ခတ်။ ငါဝေသာလီမြို့မှ ဆင်းခံပြန်လျှင် ပါထိကပုတ္တ ကျောင်းမှာ နေ့သန့်အံ့။ သင်းသိုရှိသော် ပါထိကပုတ္တအား ကြားပါလေဟုမိန့်တော်မူပြီးမှ ထိုဒေါတိုင်းကြွတော်မူလျှင်။သုနက္ခတ်သည် အဆောတလျင် ဝေသာလီမြို့သို့ဝင်၍ ထင်ရှားကုန်သော လိမ္ဆဝီအပေါင်း၊ပဏ္ဏားသူကြွယ်အပေါင်း၊အထူးထူးသော အယူရှိကုန်သော ရဟန်းအပေါင်းတို့သို့ ကပ်၍။ ပဒသ မြတ်စွာဘုရား ပါထိကကျောင်းသို့ နေ့သန့်ခြင်းငှါ ကပ်တော်မူ၏။ နှစ်ယောက်သော ရဟန်းတို့၏ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ရကုန်အံ့။ လာကုန်လတ်နှင့်ဟု ညွှန်ကြားသဖြင့်။ အရာအထောင်မက များလှစွာသော ပရိသတ်တို့သည် ထွက်ခဲ့ကုန်၏။ ။ဤသို့ များမြတ်သော ပရိသတ်ကို သုနက္ခတ်မှတပါး သောသူသည် စည်းဝေးစေမဲ့သောငှါမတတ်နိုင်။ထို့ကြောင့် ဤမျှလောံသောကာလပတ်လုံး သုနက္ခတ်ကို အလုပ်အကျွေးပြု၍ သုနက္ခတ်နှင့် အတူတကွ သွားတော်မူသတည်း။ ။ပါထိကပုတ္တလည်း ပရိသတ်တို့ စည်းဝေးကြောင်း။ မြတ်စွာဘုရား လာတော်မူကြောင်းကို ကြားလျှင်။

ငါကြီးစွာသောစကားကိုဆို၍ နတ်နှင့်တကွသော လူ၌အတုမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်လုံးထွေး တွဲပြုခြေ၏။ ငါ၏ကိုယ်တွင် အရဟာတ္တဖိုလ်သည် ၎င်း၊တန်းခိုးပြာဋိဟာပြဿဒုံသောအကြောင်းသည်၎င်းမရှိချေ။ဂေါတမ တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုမြင်လျှင် များစွာသောလူအပေါင်းတို့သည်။ သင် တန်းခိုးပြာဋိဟာမပြနိုင်ဘဲလျက် ပမာဏမသိလူသုံးပါး၏ အထွတ်နှင့် လုံးကွေးတွဲပြု၍ကြီးပသည်ဟု ခဲသုံးကန် အစရှိသည်ဖြင့် ညှဉ်းဆဲလတ္တံ့ ဟု ကြောက်လန့်တကြား ကြက်သီးမွေးညှင်း ထခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ယူဇနာခွဲခြားသော တိန္ဒုကာခါလုပအမည်ရှိသော ပရိဗိုဇ်ကျောင်းသို့သွား၍၊ ထိုကျောင်းဦးလည်း သင်္ကာသရာမရသဖြင့်။ပရိဝုတ်၏အစွန်ခြံ တရော သော ချုံထဲသို့ ပျံ၍ ကျောက်ဖျာထက်၌ နေသည်ရှိသော် ဤငရုတ် ယောကျ်ားသည် တစုံတယောက်သော၊သူ၏စကားကိုယူ၍ ငါ့အထံသို့ လာသဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်စေသတည်းဟု ကြံတော်မူ၍။ နေ သော ကျောက်ဖျာသည် ဤသူကိုယ်ခြံ ငြိစေသတည်းဟု ဖြောနတော်မူ လျှင်။ အဖြောနဇတ်တော် ဥပါဒါသည်နှင့်တပြိုင်နက် ထိုကျောက်ဖျာခြံ ထိုသူကိုယ်ငြိ၍ ကြီးစွာသောထိတ်ဖြင့် ခတ်ဘိသကဲ့သို့၊ ခြေပြတ်သော ယောကျ်ားကဲ့သို့ဖြစ်၍။ ပါထိကပုဗ္ဗကို မမြင်လျှင် ထိုမှ ဤမှ ဈာဂကုန် သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍။ ယောကျ်ား တယောက်ကို ခေါ်စေသည်ကို လာပြီလ.ပြီဟုဆို၍ နေရာမှမထနိုင်။ ထိုခြံ တဖွဖွ ရှိသည်ကိုမြင်လျှင်၊ သင်၏ တင်သိမ်းမှီး သည်တည်း ကျောက်ဖျာခြံငြိသလော။ကျောက်ဖျာသည်ဘသို့သင်၏တင်သိမ်းမှီးခြံငြိသလော။လာပြီ လာပြီဟုဆို၍ နေရာမှမထနိုင်။ တလွန့်လွန့်ရှိ၏ဟု ဆိုပြီးမှ။ ဤပါထိက ပုဗ္ဗသည် ကြီးမှဲသော သဘောရှိ၏ဟု သိသဖြင့်။ ထို ပရိသတ်အထံသို့ လာ၍ ထိုအကြောင်းကို ဆိုလျှင်။ ပါထိက ပုဗ္ဗသည် ထို စကားကို မပယ်၊ထိုစိတ်ကိုမညံ့၊ထိုအယူကိုမစွန့်မူ၍ငါ့အထံသို့မလာနိုင်။နေရာမှ သော်လည်း မထနိုင်ဟုမိန့်တော်မူသဖြင့် လိမ္မာပါးအမတ်ကြီးတယောက် သည်နေရာမှထ၍။မင်းမျှားဘို့ တရဟုတ်မျှင့်ပါကုန်ဦး။ ပါထိကပုဗ္ဗကို ဤပရိသတ်ဘောင်သို့ ဆောင်ခြင်းငှါ အကွန့်ပဝ တတ်နိုင်ပါမည်လည်း မသိဟု ထိုပါထိကပုဗ္ဗအထံသို့သွား၍ ဖျောနည်းဖြင့်ခေါ်၍ မလာသည်ကို။ သင်တို့ ပါထိကပုဗ္ဗကို လွှဲဖြင့်ဘွဲ့၍ အရာအထောင် မကသော နွားအစုံဖြင့် တိုက်သော်လည်း လွန်သော်လည်း ပြတ်ရာ၏။ ပါထိက

ကပုတ္တသေဒ်သည် ပြတ်ရာ၏။ ငါ့အထံသို့မရောက်ဟု မိန့်တော်မူလျှင်။ ဒါရုပတ္တိက အနေနဲ့ဝါသိက ဖြစ်သော စာလိယသည် တနိုးပြာဒို့ဟာကိုရှိနှင့်စေဦး။ ဂေါတမသည် နေရာမှမထနိုင်ဟုဆို၏။ တစုံတခုသော ဥပါဒ်တမျှဉ်ဖြင့် ပါထိကပုတ္တကို နေရာမှထစေအံ့။ ဤသို့ထစေသဖြင့် ဂေါတမကျိုးလတ္တံ့။ ပါထိကပုဉ္ဇနိုင်လတ္တံ့ဟုကြံ၍။အဓျင်ပရိသတ်တို့၊ တာမဟုတ်မျှင့်ပါကုန်ဦး။ငါသွား၍ ပါထိကပုတ္တကို ဤပရိသတ်အလယ် သို့ဆောင်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပြားအံ့လည်းမသိဟု ပါထိကပုတ္တအထံသို့ သွား၍။လာလော့ အဓျင်ပါထိကပုတ္တ။လာခြင်းသည်သာ •အဓျင့်အား ကောင်းသည်ဖြစ်ရာ၏။ အဓျင်ဂေါတမသည် ပါထိကပုတ္တ ငါ့အထံသို့ လာခြင်းငှါမထိုက်။သင်တို့နွားအဓျဉ်းအရာအထောင်မကဝှိုဖြင့် တိုက်ပြားသော်လည်း ပါထိကပုတ္တာမထနိုင်။ လွန်သော်လည်းပြတ်ရာ၏။ ပါထိကပုတ္တာသော်လည်း ပြတ်ရာ၏ဟု ဆိုသည်ဖြစ်သောငကြောင့်။ နေရာမှထလာကာမျှဖြင့် အဓျင့်အားအောင်ခြင်း၊ ဂေါတမအား ရှုံးခြင်းကို ပြုကုန်အံ့ဟုဆိုသော်လည်း။ ကောင်း၏အဓျင်၊ လာပြီဟုဆို၍ နေရာမှမထနိုင်။ တလွန်လွန်ရှိသည်ကိုဖြင်၍။ ဤပါထိကပုတ္တသည်ရှုံးအံ့သောငသဘောရှိ၏ဟုသိ၍။ ပါထိကပုတ္တ။ငါ ပုံဆိုမည်။ နားထောင်။ရှေးသရော ခါ ကောသရရာဇာခြင့်မင်းသည် တဇနဲ့သဒ္ဒါကျက်စားရာမှ ပြန်ရာတွင် ကြောက်သဖြင့် ပြေးသောဖြေခွေးဘဆုကိုဖြင်၍။ ဟဲ့အချင်း။မကြောက်လင့်၊ ရပ်လော့ဟုဆို၍။ သင်အဘယ်အမည်ရှိသနည်း ဟုမေး၍။ ဇမ္ဗုကအမည်ရှိ၏ဟု ဆိုလျှင်။ အချင်းဇမ္ဗုကာ။ ငါ့ကိုခစားလှည့်ဟု ခစားစေ၍။ ကျက်စားရာအရပ်မှ ကြီးစွာသော အမဲတုံးကို ဆောင်ခဲ့၍ ပေးသဖြင့်။ ထိုအမဲကိုစား၍ တခုသောကျောက်ဖျာ၌ နေစမှတ်ပြု၍၊ သုံးလေးရက်လွန်လျှင် ဆူသောကိုယ်ရှိသည် ကြီးသော လည်ကုပ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ အချင်းဇမ္ဗုကာ။ ငါစံပယ်သောအခါ၌။ အဓျင်ခြင်္သေ့မင်း။စံပယ်လော့၊ အဓျင်ခြင်္သေ့မင်း၊ စံပယ်လော့ဟုဆိုခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့လောဟုမေး၍။ တတ်နိုင်၏ဟုဆိုလျှင်။ ထိုအတိုင်းဆိုစေသဖြင့်။ ခြင်္သေ့မင်းအား လွန်ကဲသော အထင်မာန်ရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုဖြေခွေးသည် တဇနဲ့သဒ္ဒါရေးသောကျက်ရာတွင် မိမိအရိပ်ကိုဖြင်လျှင်။ ဖြေခွေးဟူ၍မမှတ်။ ငါခြင်္သေ့ဖြစ်ပြီဟုမှတ်၍။ အချင်းဇမ္ဗုကာ။ ဤသို့သောကိုယ်ဖြင့် ယုံစားကြွင်းကိုစားခြင်းငှါ လျောက်ပတ်မည်လော။ ခြင်္သေ့လည်း အခြေလေးချောင်း။

အစ္ဆယ်နှစ်ဘက်၊ နှားနှစ်ခု၊ အမြှီးတဆျောင်း။ သင်္ဘလည်း အခြေလေး ဆျောင်း၊ အစ္ဆယ်နှစ်ဘက်၊ နှားနှစ်ခု၊အမြှီးတဆျောင်း။ မင်ဆံတမည် မရှိသည်သာ။ သင်ယောကျ်ားမဟုတ်တုံလောဟု ကြံသည်ရှိသော် အ သို့ မာန်ပွါး၍။ ထိုခြင်္သေ့အတုပြုသဖြင့် ခြင်္သေ့သံကိုဖြစ်စေအံ့ဟု သုံးကြိမ် ဟောက်သော် မြေခွေးသံသာဖြစ်သကဲ့သို့။ ထို့အတူငှင်း၊ သင်္ဘလည်း ဘုရား စားကြွင်းကို စားလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ချုပ်ချယ်၏ဟု ဤသို့ သောဥပမာကိုဆောင်၍ ထိုပရိသတ်ဘောင်သို့ စာလိယသည် တဘန် လာပြန်သဖြင့်။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုပရိသတ်အပေါင်းအား တရား စကားဖြင့် ဆွင်စေ၍၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့ကို ကြိုး စွာသော နှောင်ဘွဲ့ခြင်းမှ လွတ်စေ၍။ နက်နဲလှစွာသော ချောက်မှတုတ် တော်မူ၍။ တောင်ဝှေ့ဝါတ်ကိုဝင်စားတော်မူ၍။ ထန်းရုနစ်ဖျားမျှသော ကောင်းကင်သို့တက်တော်မူ၍။ ကဏ္ဍာမ္ဗအရပ်ရှိသောသရက်ပင်၏ အ နီးဦးပြသော ယမိုက်ပြာဦးဟာနှင့်တူသောယမိုက်ပြာဦးဟာကိုပြတော် မူ၍။ မဟာဝုန်ဒ်ကူဒုဂဂါရသာလာသို့ သက်တော်မူလေ၏။ ဤပါထိက ပုတ္တဝတ္ထုဒ်၌ သုနက္ခတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ သဘောတူရာညွှတ် သည်၏အဖြစ်ကိုသိအပ်၏။ ။ဤအရာဒ်၌တမူကား။မဟာသုတသောမ မင်းကြီးနှင့် မဟာပေါရိသာဒသည်။ ငါ့သဘောနှင့် ငါသဘောသည် ရေနှင့်ဆီကဲ့သို့ကဲ့၏ဟု ရှေးဆိုပြီးသည်နှင့်ညီစွာ။ သဘောမတူလျက် သဘောတူသကဲ့သို့ မဟာသုတသောမ မင်းကြီး ဆိုသည်ကား။ လို သောဆုကိုယူလိုသောကြောင့် လွှဲပတ်ဖျားယောင်း သတည်း။ ။ ဤသို့လျှင် မဟာ ပေါရိသာဒ၏ အသက်ရှည်ခြင်းကို မြင်လို သဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ အသက်တည်းဟူသောဆုကိုယူသည်။ ပညာရှိတို့ သ ဘောသည် အသက်ကို ပေးပါဟု တိုက်ရိုက်တောင်းခြင်းငှါ မသင့်။ ဘုရားလောင်းလည်းအလွန်သောပညာရှိဖြစ်သောကြောင့်။ပရိယာယ် ဆိုသဖြင့် အသက်ရှည်လိုသောဆုကို တောင်းသည်။ဤသည်လျှင်ပညာ ရှိတို့၏သဘောတည်း။ ။

၇၁။ ဘုရားလောင်းသုတသောမမင်း လှည့်စား၍ ဆုယူသည်ကို
မသိသဖြင့်။ငါ၏အသက်တရာရှည်ခြင်းကို သင်ရှုလော့ဟု
ဝမ်းမြောက်စွာ ပေါရိသာဒဆုပေးခြင်း။

မဟာပေါရိသာဒမင်းလည်း ထိုစကားကိုကြား၍ ဤသုတသောမ
သည် ယခုပင်သတ်၍ အသားကိုစားခြင်း၊ အကျိုးမရှိခြင်းကို ပြုတတ်
သော ဒိုးသူကြီးဖြစ်သော ငါ၏အသက်ရှည်ခြင်းကို တောင့်တပေ
သည်။ အံ့ဘွယ်သရဲလျှင် ငါ၏အစီးအပွါးကိုလိုပေ၏ဟု နှစ်သက်ဝမ်း
သာ ဝမ်းမြောက်စွာသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ လှည့်စား၍ ဆုယူသော
အဖြစ်ကိုမသိရကားထိုဆုကိုပေးလိုသောကြောင့်။ ။အရိယာသာအရိ
ယေန သမေတိသဒိ၊ ပညာသပညာဇာဝတာ သမေတိ။ ပဏ္ဍာသိမံ
ဝဿသတံအာရောဂျံ၊ဇေတံဝရုနံပဋ္ဌမံဒဒါဒိ။ ။ဟူသောဂါထာကို
ရွတ်၏။ ။သမ္မာသုတသောမ၊ အာဆွေသုတသောမ။ အရိယာသာ၊ မြတ်
သောသူ၏။ အရိယေန၊ မြတ်သောသူနှင့်။သဒိ၊ ခင်ပွန်းသဘောသည်။
သမေတိ၊ညီ၏။ပညာသ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသောသူ၏။ ပညာဇာဝ
တာ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသောသူနှင့်။ သဒိ၊ ခင်ပွန်းသဘောသည်။
သမေတိ၊ညီ၏။သမ္မာသုတသောမ၊အာဆွေသုတသောမ၊တဲ့၊သင်အာဆွေ
သည်။မံ၊ငါ့ကို။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ အာရောဂျံ၊ အနာမရှိ
သည်၏အဖြစ်ကို။ ပသေသိ၊ မြင်လော့။ ဝရုနံ၊ လေးပါးသောဆုတို့
တွင်။ ပဋ္ဌမံ၊ ရှေးဦးစွာသော။ဇေတံဝရံ၊ ဤဆုကို။ဒဒါဒိ၊ပေး၏။ ။အ
ဓိပ္ပါယ်ကား။အာဆွေသုတသောမ။ အဓေ့ဆွေဆိုတိုင်း မြတ်သောသူလည်း
မြတ်သောသူချင်း။ ပညာရှိသူလည်း ပညာရှိသူချင်း အာဆွေခင်
ပွန်းသဘောသည် မဟုတ်ညီ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ၏အနှစ်တရာပတ်လုံး
အသက်ရှည်ခြင်း ဟူသောနာမရှိခြင်းကို အဓေ့မြင်လော့။လေးပါးသော
ဆုတို့တွင် ရှေးဦးစွာသော ဤဆုကို ငါပေး၏ဟူလိုသော်။ ။

၇၂။ မဟာသုတသောမမင်းကြီး ပေါရိသာဒကိုလှည့်စား၍
ဆုယူရာ၌ ထုတ်ပြအပ်သော ဝဋ္ဋနမျိုးတို့တွင်။
ရှေးဦးစွာနေကတိကဝဋ္ဋနကိုပြရာ။

ဤအရာဝယ် လှည့်စား၍ ဆုယူသောအဖြစ်ကို မသိဟူရာ၌ လှည့်

စားခြင်းကား။ နေကတိကဝစ္ဆန သာဟသိကဝစ္ဆန။ နိရတ္ထကအာဠာနဝစ္ဆန။ မာယာကာဝရဝစ္ဆန။ စက္ခုမောဟဝစ္ဆန။ ပရိဿာယဝစ္ဆနအစရှိသောအားဖြင့် များသောအပြားရှိ၏။ ။ထိုများသောအပြားတို့တွင်၊

၁။ နေကတိကဝစ္ဆနဟူသော်ကား ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းဖြင့် လှည့်စားခြင်းတည်း။ ထိုကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသဖြင့် လှည့်စားခြင်းကို ကား။ ချိန်ဖြင့်လှည့်စားခြင်း။ အိုးဖြင့်လှည့်စားခြင်း။ ခွက်ဖြင့်လှည့်စားခြင်း။အဝတ်ဖြင့် လှည့်စားခြင်းတို့၌ သိအပ်၏။ အထူးသဖြင့်ကား။ ဗျိုင်း၊ ဗုဒ္ဓန်၊ရေသွေးစဉ်းလဲအစရှိသောသူတို့ကိုကိုအကြောင်းပြု၍သိရာ၏။ ။ ထိုအကြောင်းအတိုနည်းဟူမူကား၊တို့မြတ်စွာဘုရားသည် ဖောတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ် စိဝရဝဟကအမည်ရှိသောရဟန်းသည်။ ပုဆိုးနွမ်းပုဆိုးညစ်အစရှိသည်ကို ရုံးစု၍ ခကောင်းမွန်စွာချုပ်၍ ဖွပ်ဆိုးပြီးသော်။ အဆုံး၌ကစိတင်၍ ခရုသင်းဖြင့်ပွတ်၍ထားလျှင်။ သင်္ကန်းကိုပြုပြင်စိရင်ခြင်းငှါ မတတ်ပါသောသူတို့သည် သင်္ကန်းစိရင်စိမ့်သောငှါထိုသူအထံသို့ရောက်လာသည်ရှိသော်။ သင်္ကန်းကို ပြုပြင်စိရင်ခြင်းသည် ခဲ၏။ဖြင့်ရှည်စွာကြာမှပြီးသည်။ငါပြုပြင်၍ထားသောသင်္ကန်းပြီးရှိ၏။အလိုရှိသော် ယူဟုထုတ်၍ပြသဖြင့်။ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကိုမြင်လျှင် ကြိုက်နှစ်သက်၍ အသစ်သောပုဆိုးကို ပေး၍။ ထိုသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ညစ်နွမ်းသဖြင့်ရေနွေးဖြင့်လျော်မှထိုအကြောင်းကိုသိလျှင်မသာသောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့လှည့်စားဘန်များသဖြင့် ထင်ရှားစွာဖြစ်၏။ တဆသောရွာလက်ခံလည်း ဤအတူၤဂင်း ရဟန်းတပေဒံရှိသဖြင့်။ ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင်။ ပဒင်းဖြိုသားရဟန်းကို ငါလှည့်စားအံ့ဟုယခင်သင်္ကန်းကဲ့သို့သောသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ဖောတဝန်ကျောင်းတော်သို့လာရာတွင် ထိုသင်္ကန်းကိုမြင်လျှင် လိုချင်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ ဖောတဝန်ကျောင်းသား ရှင်လှည့်စားတောင်းသည်ကို ငါ့မှာ;ဝတ်စရာတာပါးမရှိဟု ရွာလက်သားရှင်လှည့်စားဆိုလျှင်။အကျွန်ုပ်မှာ အစာမကျေသောပုဆိုးရှိ၏ဟု ပုဆိုးသစ်ပုဆိုးကောင်းပေး၍ ထိုသင်္ကန်းကိုဝတ်၍။ ရှေးနည်းဖြင့် ဖွပ်လျော်မှ လှည့်စားမှန်းသိသဖြင့် ရှက်ကြောက်စွာဖြစ်သောထိုအကြောင်းကိုစွဲ၍တရားသဘင်၌ဖြစ်သောစကားစပ်တွင်။ယခုအခါ၌သာ ဤရဟန်းကို ထိုရဟန်း လှည့်စားသည်မဟုတ်။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌လည်း တောတဆအလယ်တွင်၊ မကျယ်လွန်းသောအိုင်တ

ချသည် နွေလအခါ၌ နည်းသောရေရှိသဖြင့်။ များစွာသောငါးကိုမြင်၍ ဗျိုင်းတချသည် လှည့်စား၍ စားလိုသောကြောင့် အိုင်နား၌ ကြံလျက် နေသည်ကို ငါးများဖြင်၍။ အဂ္ဂင်ဗျိုင်း၊ အဘယ်ကိုကြံသနည်းဟု မေး သည်ကို။ သင်တို့ကိုသနား၍ ကြံသည်ဟုဆိုလျှင်။ ငါတို့ဝယ် အဘယ် ကြံစွင့်ရှိသနည်းဟု မေး၍။ ဤအိုင်သည် ရေလည်းနည်းဏ်။ ကျက်စား ခင်းလည်းမကျယ်။နွေလလည်း များသေး၏။ဤငါးများ အဘယ်သို့ ဖြစ် လတ္တံ့နည်းဟု ကြံသည်။ငါ့စကားကို သင်တို့နာသည်ရှိသော် တချတခု စီရှိ၍ ကြာမျိုးငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ချမ်းမြေ့သော အိုင်ကြီး တခုဌ် လွှတ်အံ့ဟု ဆိုသည်ကို ကမ္ဘာဥဒိုးကစ၍ ငါတို့ကိုကြံသောသူ မည်သည် မရှိ။သင်ငါတို့ကို တချတခုစီရှိ၍ စွန့်မည်ကြံသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆိုလျှင်။ ငါ့စကားကို မယုံလျှင် တချသောငါးကို လိုက်၍ ကြည့်စေဟု ဆိုသော ကြောင့်၊ရေဒဋ္ဌဂင်း ကြည်းဒဋ္ဌဂင်း စွမ်းနိုင်သော ငါးနက်တောင်သူကြီးကို လိုက်စေသည်ရှိသော် ထိုငါးကိုလွှတ်မည်ဟူသော အိုင်သို့ဆောင်၍ စူး စမ်းစေပြီးမှ တဘန်ပြန်ခဲ့၍၊ ထိုငါး၏စကားကို ငါးများယုံကြည်သဖြင့် ရှေးဦးစွာ ထိုငါးကိုချီ၍လွှတ်မည်ဟူသော ရေအိုင်ကိုပြ၍။ထိုအိုင်နားဒဋ္ဌ ရေခံတက်ပင်တွင် ချ၍ သစ်ခွကြားဒဋ္ဌ ထား၍ နှုတ်သီးဖြင့် ခွပ်သတ်၍။ အသားကိုစား၍။အရိုးကိုသစ်ပင်ရင်းဒဋ္ဌချ၍။ထိုအိုင်သို့ တဘန် လာပြန် ၍။ယွင်ငါးကို ငါလွှတ်ချေပြီ။ တပါးငါးလာလေ့ဟု ဆို၍။ ဤသို့သော နည်းဖြင့် ငါးတချတခုစီချ၍စားသဖြင့် ငါးများကုန်ခဲ့လျှင်။ဗုဒ္ဓနိကခုသော ကြွင်းသည်ကို မြင်၍။ ထို ဗုဒ္ဓနိ ကိုလည်း လှည့်စား၍ စားလိုသော ကြောင့်။အလုံးစုံသောငါးကို ငါဆောင်၍ အိုင်ကြီးတခုဌ် လွှတ်ချေပြီ။ သင့်ကိုလည်း ဆောင်၍ ငါလွှတ်အံ့ဟု ဆိုသည်ကို။ ငါ့ကို ဆောင်သော် အာသို့ ဆောင်အံ့နည်းဟု မေး၍။ နှုတ်သီးဖြင့် ချိ၍ ဆောင်အံ့သည်ဟု ဆိုသည်ကို နှုတ်သီးဖြင့်ချိ၍ ဆောင်သည်ရှိသော် ခဒိုးတွင် ကျလတ္တံ့။ ငါမလိုက်ဝံ့ဟု ဆိုလျှင်။ မြွေပြစွာချီအံ့။ မကြောက်လင့်ဟု ဆို၍။ ဤဗျိုင်း သည် ငါးများကိုအိုင်ဒဋ္ဌ လွှတ်သောဟူသည် မဟုတ်ပေရာ။ ငါ့ကိုလည်း လွှတ်လျှင်လွှတ်စေ။မလွှတ်လျှင် လည်ကိုဖြတ်၍သေစေအံ့ဟုကြံ၍။ သင် ငါ့ကို မြွေပြစွာမချီနိုင်ရာ။ သင့်လည်ကို ငါ့လက်မဖြင့် မြွေစွာကိုင်၍သိုက်ရ သော်သာ လိုက်မည်ဟု ဆိုသည်ကို။ ဤဗုဒ္ဓနိသည် ငါ့ကိုလှည့်စား၍ ဆို သည် ဟုမသိသောကြောင့် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ လည်ကုလက်မဖြင့် ဆွဲ

၍လိုက်စေသည် ဂိုသေဝ်။ လွတ်မည် ဟူသော အိုင်ပါးသို့ ရောက်လျှင် အိုင်ကိုပြ၍ ရေခံတက်ပင်သို့ပျံသည်ကို။ ဦးဒိုးမင်း၊ အိုင်ကားထိုမှာ။ ငါ့ကိုကား ဤသို့ဆောင်ဘို့၏ဟု ဆိုသည်ကို။နင့်ဦးဒိုးငါဟုတ်ပေ၏။နင် ငါ့နှမသားပေ။ နင့်ကိုငါခြို၍ ျံသည်ကို နင့်ကျွန် မှတ်သလော။ ဤသစ်ပင်ရင်းခွဲငါးမျှားကို ငါစားသောအရိုးကို ကြည့်ပါလော့။နင့်ကိုလည်း ငါယသုစားတော့အံ့ဟု ဆိုသည်ဂိုသေဝ်။ ငါးမျှား မိုက်သောကြောင့် နင်စားရ၏ဂျင့်။ ငါ့ကိုကား အလိမ္မာ စားရအံ့နည်းဟု လည်ကိုညှစ်လျှင် ခံတွင်း ငပ်ငါးယိုသောမျက်ရည် ဂိုသည်ဖြစ်၍။ အဂျင့်ကို ငါမစားပြီ။ ငါ့အသက်ကိုပေးပါဟု တောင်းပန်သည်ကို။အသက်လွတ်လိုလျှင် ငါ့ကို အိုင်သို့ပို့ ဟုဆိုလျှင်။အိုင်သို့တဘန် ဖဆောင်ပြန်၍။ ညှာနအပြင်၌ ချသည်ဂိုသေဝ် ။နွားညံ့သော ကြာရိုးကို ကတ်ကျေးဖြင့် ရည့်သကဲ့သို့ ထိုဗျိုင်းလည်ကို လက်မဖြင့်ဖြတ်၍ ရေသို့သက်လေသော အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြင်၍။ ဘုရားလောင်း ရေခံတက်ပင်စောင့်သော နတ်သည်။ ။နာဘွန့်နိကတိပ္ပညော၊ နိကတျာသုခမေဓတိ။ အာရာဓေတိကတိပ္ပညော၊ ဗကော ကဏ္ဍဒုကာမိဝ။ ။သမ္မဒေဝဂဏာ၊ အဓေ့ဇအဓျင်း နတ်မင်းအပေါင်း တို့။နိကတိပ္ပညော၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ လှည့်စားခြင်းနှင့် ယှဉ်သော ပညာရှိသသူသည်။ နိကတျာ၊ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲခြင်းဖြင့်။ အဘွန့်၊ စင်စစ်။သုခံ၊ ချမ်းသာ၌။နဇေတိ၊မတည်။ကတိပ္ပညော၊စဉ်းစား စဉ်းလဲ လျာမမြဲသော ပညာရှိသောသူသည်။ အဏ္ဏနော၊မိမိသည်။ ကတာသး၊ ပြုအပ်သော။ ပါပဿ၊ယုတ်မာသောအမှု၏။ ဟလံ၊ အကျိုးကို။ အာရာဓေတိ၊ရ၏။ ကိမိဝ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ဗကော၊ ဗျိုင်းသည်၊ ကဏ္ဍဒုကာ၊ ဗဒွနှမှ။ ဂီဝဆွဲဒံ၊ လည်ပြတ်ခြင်းကို။ အာရာဓေတိဇ္ဈဝ။ ရသကဲ့သို့။ ပါပဿ၊ယုတ်မာသောအမှု၏။ ဟလံ အကျိုးကို။ အာရာဓေတိ၊ရ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် သာယာစွာသောအသံဖြင့် ဓမ္မဒေသနာပြုခြင်း။ ထိုရောအခါ ဥဗျိုင်းသည် ယသုအခါ၌ စိဝရဝဖုကအမည်ရှိသော ဇေတဝနကျောင်းသား ရှင်လှည့်စားဖြစ်လာ၏။ ဗဒွနှသည် စိဝရဝဖုကဂုင်း အမည်ရှိသော ရွာလက်သား ရှင်လှည့်စားဖြစ်လာ၏။ ရေခံတက်ပင်စောင့်သောနတ်သည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဒ္ဒုပ္ပတ္တိရှိသော ကဏ္ဍဒုဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုင်း။ ။

လွန်လေပြီးသော အခါ၌။ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြတ်၍ဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုစဉ်။ ရသေ့စဉ်းလဲ တပေါက်ကို။ သူကြွယ်တပေါက်သည် တော၌ သခိမ်းဆောက်၍ အိမ်၌မွန်မြတ်သော အာဟာရဖြင့်နေ့တိုင်း လုပ်ကျွေး၍။ သီလသိတင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသူဟု ယုံကြည်၍ ခိုးသူဘေး မှကြောက်သဖြင့် သခိမ်းပါးခြင်း ငွေတရာမြှုပ်၍။ ဤဝတ္ထုကိုကြည့်တော်မူပါဟု အပ်သည်ကို။ငါတို့ရသေ့ရဟန်းတို့အား ဤသို့သောစကားကို မဆိုအပ်။ ငါတို့ရသေ့ရဟန်းတို့သည် သူဥစ္စာကို လိုချင်ခြင်း မရှိဟု ဆို၍ ထိုသူကြွယ်သွားလေလျှင်။ဤဥစ္စာသည်အသက်မွေးလောက်၏ဟု တရက်နှစ်ရက်လွန်မှ ထိုငွေကိုယူ၍။ သွားအံ့သော ခဒိုးမှာမြှုပ်၍ သခိမ်းသို့ တဘန်ပြန်၍။ မိုးသောက်လျှင် ထိုသူကြွယ်အိမ်၌ ဆွမ်းစား၍။ ငါတို့ဤအရပ်တွင် မြင့်စွာနေကုန်ပြီ။ တခုသောအရပ်တွင် မြင့်စွာနေခြင်းသည် လူနှင့် နီးနှောခြင်းဖြစ်၏။ လူနှင့် နီးနှောခြင်းသည်လည်း ရသေ့ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေးဖြစ်၏ ထိုကြောင့်ငါသွားတော့အံ့ဟုဆို၍။ ထိုသူကြွယ်သည် အဘန်တလဲလဲ တောင်းပန်သော်သည်း ခွင့်မရသဖြင့်။ရွာတံခါးတိုင်အောင် ပို့လိုက်၍ သူကြွယ်ပြန်လေလျှင်။ ဤသူကြွယ်ကို လှည့်စားရသော် ကောင်း၏ဟုကြံ၍။ ဆံကျစ်ကြားခဲ့ မြက်ကိုချပ်၍ ပြန်လာပြန်လတ်သည်ကို။ အဘယ့်ကြောင့် ပြန်တော်မူပြန်သနည်းဟု မေး၍။တကဒ္ဒအိမ်မိုးမှပြက်တချောင်းသည်ငါ့ဆံကျစ်ကြားတွင်ငြို၍ပါလတ်သည်။ငါတို့ရသေ့ရဟန်းတို့သည် သူဥစ္စာခဲ့မြက်ပင်တပင်ကိုမျှမပြစ်မှားဟူ၍ သိစိမ့်သောငှါ ပို့လွှာသည်ဟု လှည့်စားသည်ကို ယုံကြည်သဖြင့် ထိုရသေ့ကိုချီးမွမ်းထောပနာပြု၍ လွှတ်လိုက်သည်ရှိသော်။ တို့ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူကြွယ်အိမ်၌ တဲသောအခိုက်နှင့်ကြုံ၍။ ထိုရသေ့စကားကိုကြား၍။ထိုရသေ့ပျက်သည် ဤသူကြွယ်ဥစ္စာကို ယူသည်ဖြစ်ရာ၏ဟုကြံ၍။ ရသေ့အထံ၌ တစုံတခုသောဥစ္စာပစ္စည်းကို အဆွေအပ် နှံသလောဟုမေး၍။ ရွှေတရာအပ်နှံကြောင်းကိုဆိုလျှင် စူးစမ်းချေဟု ဘုရားလောင်းဆို၍ စူးစမ်းမှရွှေပျောက်မှန်းသိ၍။ တဘန်လာပြန်ပြီးလျှင် အဆွေ၊ ရွှေကိုရသေ့ယူချေပြီ။ ငါတို့လိုက်ကုန်အံ့ဟု လျှင်စွာလိုက်ကြ၍မိလျှင်။ ပုတ်ခတ်ဆဲရေး၍ အပြင်းတောင်းမှ ရွှေတရာရသဖြင့်။ရွှေတရာခိုးသည်ကား သူဥစ္စာ၌မငြိမတွယ်။ဆံကျစ်၌ မြက်ပါသည်မူကား သူဥစ္စာ၌ ငြိတွယ်သောမည်သည် အံ့တွယ်ရှိလှ၏ဟု။ ။ဝါစာဝကိရ

တောအာသိ၊ သဏ္ဌာသခိလဘာဏိနော။တိဏမတ္တေ အသင်္ခိတ္တေဘာ၊ နော စ နိက္ခသတံဟာရံ။ ။ပောက္ခရဏီတာပသ၊ ဟဲ့ရဘေ့စဉ်းလဲ။ သခိလဘာဏိနော၊ ပြေပြစ်သောစကားကို ဆိုတတ်သော။ တော၊သင်၏။ ဝါစာဝ၊ ငါတို့ ရဘေ့ရဟန်းတို့သည် သူမပေးသော ဥဿာဒ်၌ မြက်သစ်ရွက်ကိုမျှ မပြစ်မှားဟု ဆိုသောစကားသည်သာလျှင်။ သဏ္ဌာ၊ သိမ်မွေ့သည်။ အာသိဘိရ၊ ဖြစ်သတတ်။ တိဏမတ္တေ၊ မြက်မျှကည်း၌။ အသင်္ခိတ္တော၊ မငြိတွယ်သည်။ ဇာတော၊ ဖြစ်လျက်။ နိက္ခသတံ၊ ရွှေတရာကို။ ဟာရံ၊ ဆောင်သေး သင်သည်။ အသင်္ခိတ္ထော၊ မငြိတွယ်သည်။ နောစ ဇာတော မဖြစ်။ ။ဤဂါထာဖြင့်ကဲ့ခဲ့ဦး၍။ တဘန်မကျင့်ပြန်စိမ့်သောဌာနဆုံးမ၍လွှတ်လိုက်ခြင်း။ ထိုရောအခါ ကုဟကရဘေ့သည် ပဟုအခါ၌ ကုဟကရဟန်းဖြစ်လာ၏။ပညာရှိသောပေါက်ဖျားသည် ဂါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အမှု၊ပုတ္တိရှိသော ကုဟကဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

တို့မြက်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ကူဋဝါဏိဇ၊ ပဉ္စတဝါဏိဇဟူသော ကုန်သည်နှစ်ပေါက်တို့သည် လှည်းငါးရာဖြင့် ကုန်ပြောင်းနှုန်၍။ မျှားစွာသော ဥစ္စာရသဖြင့် တဘန်လာပြန်၍။ ပဉ္စဝါဏိဇသည် ဥဇ္ဇာခွဝေဒိမ့်သောဌာနဆိုသည်ကို။ ကူဋဝါဏိဇသည် ဤသူနှစ်ရက်မျှား ဆင်းရဲငြိုငြင်သော အိပ်နေစားသောက်ခြင်းဖြင့် အိမ်သို့ရောက်လျှင် အထူးထူးသော အရသာကို စား၍ အစာမကျေနိုင်သဖြင့် သေလတ္တံ့။ အလုံးစုံသော ဥဿာသည် ငါ့ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍။ ပာနေ့ ရက်မသင့်သေး။ ပာနေ့နာဂဒတ်မကောင်းသေး။နက်ဖြန်မှသိရအံ့။ သံဘက်ခါမှသိရအံ့ဟုနှစ်ရှည်လသည်ကို ပဉ္စတ ဝါဏိဇသည် လက်နှိုင်မျှဉ်း၍ ဝေခြမ်းစေပြီးသော်။ပန်းနဲ့သာလက်စွဲ၍ဖြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ လာသည်ကို အာဘာယနဲ့ရောအခ ါက ရောက်သနည်းဟုမေးတော်မူ၍ လခွဲရှိပြီးသော အကြောင်းကို လျှောက်လျှင်။အဘာ ဒုံကြောင့် လခွဲစဉ်ရှိပြီးလျက် ပာဒုဖွင့် ဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လာသနည်းဟု မေးတော်မူသောကြောင့်။ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်သည်ရှိသော်။ထိုသူသည် ပာဒုအခါ၌ သင်္ကဋ္ဌဝါဏိဇမဟုတ်။ ရှေးဦးလည်း ကူဋဝါဏိဇ ဖြစ်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထိုဒါယကာသည် တောင်းပန်သဖြင့်။ လွန်လေပြီး

သောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြတ်၍ဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုစဉ် ငါဘုရား လောင်းသည် ထိုမင်း၏အမတ် တရားသူကြီးဖြစ်သဖြင့်။ ရွာလက်သား ကုန်သည်၊ မြို့သားကုန်သည်နှစ်ယောက်တို့သည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍၊ ရွာလက်သားကုန်သည်သည် မြို့သားကုန်သည်၌ ဟရင်းငါးရာနှုန်းပါသည်ကို ရောင်းစား၍။ ဟရင်းထားရာ၌ ကြွက်ချေးကိုစု၍။ ဟရင်းရှင် တောင်းလျှင် အဆွေဟရင်းကို ကြွက်စားလေ၏ဟု ကြွက် ချေး ကို ပြသည်ရှိသော်။ ဟရင်းကိုကြွက်စားသည်ကို အသူတတ် နိုင် မည့် နည်းဟုဆို၍။ ထိုသူ့သားငယ်ကို ရေချိုးရာသို့ခေါ်၍။ အဆွေခင်ပွန်းတယောက်၌။အောက်သို့မသက်၊ ပြင်ထွက်ရအောင်အပ်ခဲ့၍။ ထိုအိမ်သို့ တဘန်လာပြန်သည်ကို။ ငါ့သား အဝင်မှာနည်းဟု မေးသောကြောင့်။ အဆွေသားကို ကမ်းနားတွင်ထား၍ ငါရေငုပ်ချိုးစဉ် စွန်ရဲချီ၍ ပျံခဲ့သည်။ လက်ချပ်တီး၍ ဟစ်ကြွေးပါသော်လည်း မချလေဟုဆိုသည်ကို။ သူငယ်ကိုချီခြင်းငှ၊ စွမ်းနိုင်သေး စွန်မရှိသင့်။ မဟုတ်မရာဆိုရမည်လောဟုဆိုလျှင်။ ချီနိုင်သည်မှာလည်းဖြစ်စေ မချီနိုင်သည်မှာလည်းဖြစ်စေ။ သားကိုစွန်ချီခဲ့သည်ကို ငါအသို့ပြုရအံ့နည်းဟု ဆိုလျှင်။ ဟယ်မကောင်းစွာသော လူသတ်ခိုးသား၊သင့်ကို တရားသဘင်၌ဟုတ်သည့် အတိုင်းဆိုစေအံ့ဟုမြဲမိုးဓ၍ တရားပွဲသို့ခေါ်လေသော်။ ငါ့အကြွေးကပင်ဟု ထိုသူနှင့်အတူလိုက်၍ တရားပွဲသို့ရောက်လျှင်။ ထိုဒေကြောင်းကိုပြန်၍ ဆုံးဖြတ်တော်မူပါဟုဆိုသည်ရှိသော် ဟုတ်ပေသလောဟု ဟရင်းရှင်ကိုမေး၍ ဟုတ်ပေ၏ဟုဆိုလျှင်။ ဤလောကာ၌ သူငယ်ကိုစွန်ချီဘူးမည်လောဟု ဘုရားလောင်းဆိုမှ။ အကျွန်ုပ်လည်း ရှင်အမတ်ကြီးကိုမေးပါအံ့။ စွန့်ဘို့သည် သူငယ်ကို မချီနိုင်သည်ဖြစ်စေဦး။ ကြွက်တို့သည် ဤလောကာ၌ သံဟရင်းကို စားဘူးပါစံ့ဟုမေး၍။ အဘယ်စကားတုံနည်းဟု ဘုရားလောင်းဆိုမှ။ အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုပြန်၍။ ဤသူသည် သံဟရင်းကို ကြွက်စားလေ၏ဟု ဆိုတိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြွက်စားသည်ကိုငင်း၊မစားသည်ကိုငင်း သိအောင်ပြု၍ အကျွန်ုပ်တရားကိုလည်း ဆုံးဖြတ်တော်မူပါဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ဤယောကျ်ားအားစဉ်းလဲဘုံကိုပြု၍ အောင်ဓစအံ့ဟူ၍ ဤသို့ ကြံသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဘုရားလောင်းသိသဖြင့်။ သင်ကြံသည် သင့်ဖြတ်ပေ၏ ဆိုဦး၍။ ။သဋ္ဌသသာဒ္ဓေယျမိဒံသုစိန္တံ တံ။ ပဒ္ဓေဒ္ဓိဝံပဒ္ဓိကာဒ္ဓသကာဒ္ဓံ။ ဟါလံစေအာဒေ

ယူ၊ မှသိကာ၊ ကသ္မာဂ္ဟဏာ၊ မာရံကုလလဗနဟာရေယျု၊။ ။ကဋ္ဌသဟိဓ
သန္တိကဋ္ဌကဋ္ဌာ၊ ဘဝန္တိစာပိနိကတိနောနိကတ္ထာ။ ဒေဟိပုဗ္ဗနဋ္ဌဟါ
လနဋ္ဌသဟါလံ၊ မာတောပုတ္တမဟာသိဟါလနဒ္ဓော။ ။ဘောဇ္ဇောပရိ
သာ၊ အိုပရိသတ်တို့။သဋ္ဌသ၊စဉ်းလဲသောသူအား။ ဇာဒံသာဒ္ဓေယျံ၊ ဤ
သို့သော စဉ်းလဲဘုံကို။ သုစိန္တိတံး ကောင်းစွာကြံအပ်၏။ ကူန့သ၊
ကောက်ကျစ်သောသူအား။ ပဋိကူဋံ၊ ကောက်ကျင့်ဘုံကို။ ပဇ္ဇဋိတံ၊
တဘန်လာပြန်အပ်၏။ ဟါလံ၊ဟရင်းကို။မှသိကာ၊ကြွက်တို့သည်။ စေအာ
ဒေယျုံ၊ ဇ္ဈကယ်၍စားကုန်အံ့။ဇဝံ၊ ဤသို့စားသည်။ သတ်၊ ရှိသော်။
ကုမာရံ၊သူငယ်ကို။ ကုလလာ၊ စွန်တို့သည်။ကသ္မာ၊ အဘ ကြောင့်။
နဟာရေယျုံ၊ မချိလွှတ်ကုန်အံ့နည်း။ ။ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွ။ ဇာဓ၊ ဤ
လောကဋ္ဌ။ကူဋသ၊ ကောက်ကျစ်သောသူထက်။ ကူဋကူဋာ၊ အလွန်
ကောက်ကျစ်သောသူတို့သည်။သမ္ဘဿ၊ ရှိကုန်၏။ နိကတိနော၊ လှည့်ပတ်
သောသူအား။နိကတ္ထာ၊တဘန်လှည့်ပတ်သောသူသည်လည်း။ ဘဝန္တိ
စာပိ၊ ဖြစ်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ ပုဗ္ဗ နဋ္ဌ၊ သား ပျောက်သော
ပေါက်ကျား။ဟါလနဋ္ဌသ၊ ဟရင်းပျောက်သောပေါက်ကျားအား။ဟါလံ၊
ဟရင်းကို။ဒေဟိ၊ပေးပေ၊ ဟါလနော၊ ဟရင်းပျောက်သောပေါက်ကျား
သည်။ တေ၊သင်၏။ပုတ္တံ၊သားကို။မာဒေဟာသိ၊မဆောင်စေလင့်။ ။
ဤဂါထာဖြင့် သားပျောက်သောသူသည် ဟရင်းပေးပေ။ဟရင်းပျောက်
သောသူသည် သားပေးပေဟု ဆုံးဖြတ်သည်ရှိသော်။ ငါ့သားပေးက
ဟရင်းပေး၏။ ဟရင်းပေးက သားပေး၏ဟုဆိုကြ၍။ ဟရင်းရှင်ဟရင်း၊
သားရှင်သားရခြင်း။ ထိုရောအခါ ကူဋဝါဏိဇသည် ပဿအခါဠိ ကူဋ
ဝါဏိဇဌင်းဖြစ်လှာ၏။ပဿိတဝါဏိဇသည်လည်းပဿိတဝါဏိဇပင်
ဖြစ်လှာ၏။ အမတ် တရားသူကြီးသည် ငါဘုရားဖြစ်လှာ၏ဟု ဇာတ်
တော်ကို ပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိ ရှိသော ကူဋဝါဏိဇ ဇာတ်ကို
အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါ၌။ ဗာရာဏသီပြည့်ကို ဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီး
မင်းပြုသည်ရှိသော် တို့မြတ်စွာဘုရားအလောင်းသည် ကြွက်အမျိုးဌ
ဖြစ်၍။ ဝက်ယပမာဏရှိသောကိုယ်ဖြင့် ကြွက်အပေါင်းတို့၏မင်းဖြစ်
၍ တောဋ္ဌနေသည်ကို မြေခွေး ထိုမှ ဤမှ လှည့်ရာတွင်ဖြင်၍။ ဤကြွက်အ
ပေါင်းကိုလှည့်စား၍စားအံ့ဟု၊ မဝေးမနီးသောအရပ်ဌ ခံတွင်းကိုဟ၍

နေသို့ ရှေး၌ ခြေတဘက်တည်း ရပ်သည်ကို ကြွက်မင်း မြင်၍။ သင်
အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု မေးသည်ကို၊ ခဇ္ဇိကအမည်ရှိ၏ဟု ဆို၍။ ခြေ
တတက်ဟူသည်း အဘယ့်ကြောင့် ရပ်သနည်းဟု မေးသည်ကို။ ငါ ခြေ
လေးဘက်ရပ်သော် မြေမခံနိုင် ပြိုအံ့ဘိုးသောကြောင့်ဟု ဆို၍။ ခံတွင်း
ဟ၍ အဘ သ့ဲကြောင့်ရပ်သနည်းဟုမေးသည်ကို။တပါးသောအစာကို
မစား။ လေကိုသာ စားသောကြောင့်ဟု ဆို၍။ ဇနသို့ ရှေး၌ အဘယ့်
ကြောင့် ရပ်သနည်းဟုမေးသည်ကို နေကိုရှိခိုးသည်ဟုဆို၍။ ထိုစကား
ကိုကြား၍။သီလသိတင်းနှင့်ပြည့်စုံသသူဖြစ်ဘိမည်ဟု ကြွက်အပေါင်း
ခြံရံလျက် ညဉ့်နက် ခစား၊ချေသောကြောင့်။ ခစား၍ ပြန်သောအခါ၌
အလုံးစုံသော ဇနာဂ်ကျန်သသူကိုခုပ်စား၍ ကြွက်ပါးပါး ရှိလေလျှင်။
ရှေးကာလ၌ငါတို့နေရာသည်အခြား၌အသိပ်ပြည့်၏။ယခုမူကားဇနရာ
မပြည့်လျော့သည်။ဘယ်အကြောင်းနည်းဟု ကြွက်မင်းအား ကြားသည်
ရှိသော်။ ကြွက်မင်းသည် ထိုမြေခွေးခဲ့သ ကဲ့သို့ရှိသဖြင့် စူးစမ်းရသော်
ကောင်း၏ဟု ခစား၍ ပြန်သောအခါ၌ နောက်ဆုံး လိုက်သည်ကို။ မြေ
ခွေးပြေး၍ခုပ်တည့်လတ်လျှင် ကြွက်မင်းပြန်လှည့်၍။ သင့်အကျင့်သည်
ကောင်းသော အကျင့်မဟုတ်။ အကုသိုလ် ကမ္မပထကို တန်းခွန် ပြု၍
ကျင့်၏ဟု ဆိုဦး၍။ ထိုမြေခွေး လည်ပိုးကို ကိုက်ဖြတ်၍ မြေခွေးသေလေ
လျှင်။ကြွက်အပေါင်းတို့သည် ထိုမြေခွေးအသားကို စားလေခြင်း အစ
ရှိသောအပ္ပါပ္ပတို့ကို ဆိုရာ ဆိုကြောင်းဖြစ်သော ဗိဠာရဝတာဇာတ်ကို
အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

မြေခွေးတရုသည် တောဒိုးလောင်၍မပြေးနိုင်ရှိခဲ့သော် သစ်ပင်တရု
၌ ခေါင်းဆိုက်၍ နေသဖြင့်။အလုံးစုံသောကိုယ်မွေးကိုလောင်၍ သစ်ပင်
၌တိသော အမွေးသောကြောင်း၍ ဦးစွန်းကဲ့သို့ ရှိသည်ကို ရေသောက်ရာ
တွင်မြင်လျှင်။ ဤငါ့ဦးစွန်းသည် အသက်မွေးရာဖြစ်၏ဟု။ မျှားစွာသော
ကြွက်အပေါင်းကို လှည့်စား၍ စားလိုသောကြောင့် ရှေးနည်းဖြင့် နေ
သည်ကို ဘုရားလောင်း မြင်၍ အဓမ္မကိုမေးလျှင် အဝိဂဘာရဇာတ်
ဟု ဆို၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာသနည်းဟု မေးသည်ကို
သင်တို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ လာသည်ဟု ဆို၍။ ငါ့ကို အသို့
စောင့်ရှောက်အံ့နည်းဟု မေးသော်။ နဂိုဠ္ဟကဇာန အတတ်ကို တတ်၏။
သင်တို့ နံနက်ကျက်စားခင်းသို့ ထွက်သောအခါ၌ အမြီးကိုရေ၍ ဤမျှ

ရှိဖူး၏ဟု စောင့်ရှောက်မည်။ ညပြန်သော အခါ၌လည်း ဤအတူ ရေ၍ စောင့်ရှောက်မည်ဟု ဆိုသည်ကို။ သိလ သိတင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသူ ဖြစ်ဘိမည်ဟု ယုံကြည်၍။ ကောင်း၏ဦးရိုးမင်း။ စောင့်ရှောက်လေ့ဟု ဆိုချေသောကြောင့်။ ထွက်သောအခါ၌လည်း တသူ နှစ်ခုရေ၍ နောက် ဆုံးကျသည်ကို ခုပ်၍စား၏။ ညပြန်သော အခါ၌လည်း ဤအတူ စား သဖြင့်။ ကြွက်တစေ့စေ့ရှိနည်းသည့်ဂို့သော် ရှေးနည်းဖြင့် ကြွက်မင်း စူး စမ်း၍ အကြောင်းကိုသိသျှင်။ သင်၏အတတ်သည်လည်း သဘောအား ဖြင့်ဖြစ်သော် နဂ်ိုဠ်ကဏန အတတ်မဟုတ်။ သင်၏ အကျင့်သည်လည်း သဘောအားဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် မဟုတ်။ သင်၏ ဦးစွန်းသည် လည်း သဘောအားဖြင့် သားသောဦးစွန်းမဟုတ်။ ဝမ်း၏အကြောင်း ကြောင့် ကျင့်၏ထားဂို့ဟု ဆို၍။ ရှေးနည်းဖြင့် ကိုက်သတ်ငလေခြင်း အစရှိသောအဋ္ဌပုတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော အဂ္ဂိကာဘာရဒွါဇ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။

သင်္ဘောသားတို့၏ ဒိသာကာက ကို်းသည် ဆင်္ဘောပျက်၍ ကျွန်း တခုသို့ရောက်လာသည်ရှိသော်။ များစွာသောဌက်အပေါင်းကိုမြင်လျှင် လှည့်စား၍စားလိုသောကြောင့်။ ရှေးနည်းကဲ့သို့ ခံတွင်းကိုဘွင့်၍ ဇရြ တဘက်တည်း ရပ်ခြင်းဖြင့် ဌက်အပေါင်းတို့၏ အလယ်၌နေ၍ အမည် ကိုမေးသည်ရှိသော် ဓမ္မိက ဟု ဆို၍။ ငါခြေနှစ်ဘက် စုံ၍ရပ်သော် ငါ့ ဂုဏ်ကို မခံနိုင်။ မြေပို့အံ့သောကြောင့် ခြေတဘက် တည်းသာ ရပ် သည်။ တပါးအစာကို မစား။ လေကိုသာ စားသောကြောင့် ခံတွင်း ဘွင့်၍ ရပ်သည်။ အခွေ့ ဌက်အပေါင်းတို့လည်း တရားကိုသာ ကျင့် ၏နှင်။ တရားကို ကျင့်သောသူသည် ဤဘဝ၌ဂင်း၊ တမလွန် ဘဝ၌ဂင်း ချမ်းသာခြင်းဖြစ်၏ဟု ဆုံးမ၍။ ဌက်အပေါင်းတို့သည် သိလ သိတင်း နှင် ပြည့်စုံသဆူ။ လေကိုသာစားပေသဆူဟု ယုံကြည်၍ အဉနှင့်တကွ သားငယ်များကို အပ်နှင်း၍ အစာရှာမည့် သွားသည့်နောက်၌ ဝမ်း ပြည့်အောင်စား၍ နေမြဲနေပြန်သည်ရှိသော်။ ဌက်အပေါင်းတို့ လာ၍ သားငယ်များကိုမမြင်လျှင်။ အသူစားလေသနည်းဟု မြည်တမ်း၍။ ဤ ကို်းသည် တရား စောင့်ပေ သဆူဟု သက်သာခြင်း မျှမရှိ။ စားဘန်များ သော် ထိုဌက်အပေါင်းတို့၏ မင်းဖြစ်သော ဘုရားလောင်းသည် ဤ အရပ်၌ ဘေးရန်မရှိ။ ဤ ကို်းရောက်မှ ဘေးရှိသည်။ စူး စမ်း ရသော်

ကောင်းဏ်ဟုကြံ၍။ ဌက်အပေါင်းတို့နှင့်တကွ ကျက်စားခင်းသို့ သွား
ကွန်ပြု၍ ကြည့်ဦးသည်ရှိသော်။ ထိုကျီးသည် သွားမြဲသွားလေကုန်ပြီ
ထင်၍ ရွံရှာခြင်းမရှိစား၍ စားမြဲစား၍ နေမြဲနေသည်ကိုဖြင်၍။ ဌက်အပေါင်း
လာလျှင် အလုံးစုံသောအကြောင်းကို ဌက်အပေါင်းတို့အား ကြား၍။
ရှေးဦးစွာ ဌက်မင်းခံ၍ ခေါင်းကိုနွယ်လျှင်၊ အလုံးစုံသော ဌက်တို့သည်
ခြေသည်း အတောင် နှုတ်သီးတို့ဖြင့် နွယ်သတ်လေခြင်း အစရှိသော
အန္တရာယ်တို့ကိုဆိုရာဆိုဇကြောင်းဖြစ်သော မွေးဇာတ်ကို အကြွင်းပြု
သဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

သူကြွယ်မျိုးခွန် ဖြစ်သော ဘုရားလောင်း ညီနောင်သည် ဖြိုဟောင်း
တောင်း၍အပြန်တွင်။ဂင်္ဂါဖြစ်အကျုံးခွန်လွှကိုင့်စည်။ဘုရားလောင်းအိမ်
ပျော်သောနောက် ညီတော်သည် ထိုဥစ္စာကို လုံးလုံးယူလိုသောကြောင့်
ထိုဥစ္စာ ထောင်ထုပ်နှင့်တူစွာ ကျောက်စရစ်ကိုထုပ်၍ ဖြစ်လယ်တွင်
ချသည်ရှိသော် ဥစ္စာထုပ်ကိုချမှား၍။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြေ၍ကြည့်သော် ကျောက်စရစ်ကို ဖြင်လျှင်။ ခြောက်တပ်
သောနွားလုံးဖြင့် ညောင်စောင်းကိုတက်၍ ပြီးသောအခါ၌။ ဂင်္ဂါစောင့်
သောနတ်သည်။ ဖြစ်ကိုမကူးမီတွင် စားသောစမြိန်စာကြွင်းကို ဘုရား
လောင်း ငါတို့အား လှူ၍ အလှူအတို့ပေးဝေသည်ကို အကြောင်းပြုသ
ဖြင့်။ ထိုဥစ္စာကိုစောင့်ရှောက်၍ ငါးကြိုးတရကို မျိုစေပြီးသော်။ တံငါ
တို့လက်မှသည် ဘုရားလောင်းအိမ်သို့ရောက်အောင်ပြု၍။ကောင်းကင်
ထက်ကကိုယ်ထင်ပြလျက်။ ညီတော် ကောက်ကျစ်စည်းလုံးကြောင်းကို
ဆို၍ မဝေခြမ်းစိမ့်သောဌါ ဖြစ်တားခြင်းအစရှိသော အန္တရာယ်တို့ကိုဆို
ရာဆိုဇကြောင်းဖြစ်သော မန္ဆွဒါနဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

တို့ဖြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းကြီးခွ နေတော်မူစဉ်။
တခုသော ပဒုန်ဆရာဇ်ရွာဝယ်ငှင် ကျောက်အပြင်ခွ တည်ထသဒ ချမ်းမြေ့
သောရေ၊ နီးသောဆွမ်းခံရွာမရှိသော ကျောင်းတခုခွ ဒါယကာတို့သည်
ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် ယုံအပ်သော ဆွမ်းရှိဇသော ရဟန်းတပေါက်နေရာ
သို့ ဒေသစာရီသွားသော ရဟန်းတပေါက် ရောက်လွှသဖြင့်။ ထို
ရဟန်းအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြု၍ မိုးသောက်လျှင်။ ထိုရဟန်းကို
ခေါ်၍ ဆွမ်းခံဝင်သည်ရှိသော်။ ဒါယကာတို့ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဖြင့်
လုပ်ကျွေး၍ နက်ဖြန်အလှူ့ဌါလည်း ဘိတ်ပြန်သဖြင့် တရက် နှစ်ရက်

စားရဲလျှင်။ ဤရဟန်းကို ဥပါယ်တမျှဉာဏ်ဖြင့် လှည့်စား၍ ဤကျောင်းမှ ထုတ်အံ့ဟုကြံ၍ ခစားခြင်းငှါလာသော ကျောင်းနေရဟန်းကို၊ အဘယ်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မသွားပါသနည်းဟု မေး၍။ ကျောင်းကို သုတ်သင်ကြသ့်ရုပါမည့်သူ မရှိသောကြောင့်ဟု ဆိုလျှင်။ အရှင်မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်၍ပြန်ရုံ ငါသုတ်သင်လင့်မည်ဟု၍ လှည့်စားသည်ကို ယုံကြည်မှားသဖြင့် ကောင်းပြီဟု အာမခံ၍။ ဤမထေရ်အား မမေ့မလျော့ပါကုန်လင့်ဟု ဒါယကာတို့ကို အပ်နှံခဲ့၍ ထိုရဟန်းသွားလေလျှင်။ ထိုသူ၏အပြစ်ကိုသာ အထွေထွေ အထူးထူးဆို၍။ ဒါယကာတို့၏ အကြားဒုဗ္ဘာက်ဆိုး၍။ ထိုရဟန်းပြန်လျှင် ကျောင်းသို့မဝင်ရဖြစ်သဖြင့် သင့်တင့်ရာဌာနေ၍။ မိုးသောက်လျှင် ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်ပါသော်လည်း ဒါယကာတို့ ဖြတ်နိုးခြင်းမျှ မရှိသည်ကိုဖြင်လျှင် မသာသော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ ဧတဝဏ်ကျောင်းတော်သို့ တဘန်လာပြန်၍။ ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းသင်္ဃာအား ကြားသဖြင့် တရားသဘင်ဌာဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ပသုတ္တဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်မဟုတ်။ ရှေးသရောအခါဌာလည်း ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြိုဖျက်ဒဏ်မင်းကြီး မင်းပြုခိုက်၊ ငါဘုရား အလောင်းသည် တောဌ သစ်ပင်စောင့်နတ်ဖြစ်၍ ချုံနစ်ရက်ပတ်လုံး မိုးသွေးစွေသော အခါ။ မျောက်နီမျောက်ငယ် တရုသည် မိုးမစွတ်သော ချောက်ကြားကျောက်ဖျာလိုဏ်သာရဌာန နေသည်ကို။ စွတ်သောမိုးရေဖြင့် ချမ်းငေးတုန်လှုပ်လျက် သွားရသော မျောက်ကြီးမြင်လျှင်။ ဥပါယ်တမျှဉာဏ်ဖြင့် လှည့်စား၍ ဤမျောက်ကိုနေရာမှထုတ်၍ ငါနေအံ့ဟုကြံပြီးသော်၊ ဝမ်းကို တဲ့လျားကျစေလျက်။ ဝပြောသောအခြင်းအရာကိုပြ၍၊ ထိုမျောက်ဏ်ခေါ်ဆဲရပ်လျက်။ ။ဥဒုမ္ဗရာစိမေပက္ခာ၊ နိဂ္ရောဓာစကပီတနာ။ ဇေဟိ နိက္ခမ္မဘဒ္ဒသုကိ ံဇီဃာ ဆွာသမိသုသိ။ ။ကနိဋ္ဌ၊ ညီထွေး။ မေ၊ငါ၏။ ဥဒုမ္ဗရာစ၊ ရေသဖန်းတို့သည်၎င်း။ နိဂ္ရောဓာစ၊ ပညောင်တို့သည်၎င်း။ ကပီတနာစ၊ ညောင်ချဉ်တို့သည်၎င်း။ ပက္ခာ၊ မှည့်ကုန်၏။ ဇေဟိ၊ လာလည်း။ နိက္ခမ္မ၊ ထွက်၍။ ဘဒ္ဒသု၊ စားပါလော့။ ဇီဃာဆွာသ၊ မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့်။ မိသုသိကိ ံ၊ သေတော့အံ့သလော။ ။ဤဂါထာဖြင့် ရေသဖန်းအစရှိသည်တို့သည် အသီး တည်းဟူသော ဝန်ဖြင့် ညှုတ်သောအခက်ရှိကုန်၏။ ဝစွာစား၍ ငါလာသည်။ သင်လည်းသွား၍ စားပါချေလော့ဟု

လှည့်စားသည်ကို အကယ်ထင်၍ သစ်သီးစားချင်သောကြောင့် ထွက်၍ လှည့်ပတ်ရှာဘွေသော်လည်း တလုံးမျှမရသဖြင့်။ တဘန်လာပြန်၍ ထိုမျောက်ကိုဖြင်လျှင်။ ဤမျောက်သည် ငါ့နေရာဘွင် နေရအောင် ငါ့ကို လှည့်စားသည်။ ငါတဘန်လှည့်စားပြန်အံ့ဟု။ ။ဧဝံသောသုဟိတော ဟောတိ၊ သေးဝုစ္စမပစာယတိ။ ယထာဟမဇ္ဇသုဟိတော။ ဒုမပဏ္ဏာနိမာသိတော။ ။ဘာတိက၊ အစ်ကိုပင်ကြီး။ ဒုမပဏ္ဏာနိ၊ မှည့်သော သစ်သီးတို့ကို။အာသိတော၊စား၍ဝသော။အဟံ၊ငါသည်။အဇ္ဈဂါ၊ ယသ့။ သုဟိတောယထာ၊ ဝပြောသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူတုံင်း။သေသာ၊ အကြင်သူသည်။ဝုစ္စံ၊ကြီးသောသူ၏စကားကို။အပစာယတိ၊ ကျိုးနွံစွာ နာ၏။သေ၊ထိုသူသည်။သုဟိတော်၊ဝပြောသည်။ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။ ဤဂါထာဖြင့်ဆိုသော မျောက်နှိ မျောက်ငယ်စကားကိုကြား၍ မျောက်ညို မျောက်ကြီးလည်း။ ။ယံဝနေဇော၀နေဇသာ၊ ဝစ္ဆေယျကပိနော ကပိ။ ဒဟရောကပိသင်္ခေယျ၊ နဟိဇိဏ္ဏော ဇရာကပိ။ ။ဟေဗဟာလ၊ ပဲ့ဝင်ရိုက်၊ဝနေဇော၊တောခွီဖြစ်သော။ ကပိ၊ မျောက်တာရုဘာသည်။ ဝနေဇသား၊တောခွီဖြစ်သော။ ကပိနော။မျောက်တာရုအား။ယံဝစနံ၊ အကြင်စကားကို။ဝတ္တာ၊ဆို၍။ဝစ္ဆေယျ၊လှည့်ပတ်ရာ၏။တံဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ တဒေသော၊သင်နှင့်တူသော။ဒဟရော်ကပိ၊ မျောက်ငယ် မျောက်သေးသည်။ သင်္ခေယျ၊ယုံပေရာ၏။ မာဒိသော၊ ငါနှင့်တူသော။ ဇိဏ္ဏော၊ အရွယ်လွန်ပြီးသော။ဇရာကပိ၊မျောက်အိုမျောက်ကြီးသည်သော်ကား။ နဟိသင်္ခေယျ၊ အလွန်မယုံပေသည်သာလျှင်တည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဗဒ်ကြွမ်တရာဆိုသော်လည်း ငါမယုံ။ ဤနေရာကိုသင်မရပြီ။ သွားလေလော့ဟုဆို၍ နှလုံးမသာသွားရှာလေခြင်း။ ထိုရောအခါ မျောက်ငယ်သည် ယသ့အခါ၌ အာဝါသိကရဟန်းဖြစ်လာ၏။မျောက်ကြီးသည်အာဂန္တုကရဟန်းဖြစ်လာ၏။ထိုအကြောင်းကို သိဖြင်သော သစ်ပင်စောင့်နတ်သည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အခွဲ၂ပုဒ်တို့ရိသော ဥဒုမ္ဗရဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုင်း။ ။

တို့မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်။ သာဝတ္ထိပြည်၌။ ကုဋုဝါဏိဇ၊ပဉ္စသတဝါဏိဇဟူသော ကုန်သည်နှစ်ပေါက်တို့သည် တပေါင်းတည်းကုန်ပြုကြ၍ ရှေးနည်းဖြင့် ဥဿဝမဝေလိုသည်ကိုလက်နှိင်ဝေခြမ်းစေ၍။ပဉ္စသတဝါဏိဇသည်ဖြစ်စွာဘုရား

ကို ဖူးမြင်သွားသောစကားစပ်တွင်။ ယခုဒခ်ိန်သာ ထိုကုန်သည်သည် စဉ်းလဲသည်မဟုတ်။ ခရေးသရောအခါလည်း ဗာရာဏသိပြည်ကို ဖြတ်၍ ဒတ်မင်း မင်းပြုခိုက်။ ငါဘုရားလောင်းသည် ကုန်သည်မျိုးဦးဖြစ်၍ ပဏ္ဍိတ ဟူသော အမည်ကို ရသဖြင့်။ အဝိပဏ္ဍိတာ အမည်ရှိသော ကုန်သည်တယောက်နှင့် ကုန်ဘက်သွားကြ၍ အမြတ်ဥစ္စာ ဝေကြရာတွင်။ အဝိပဏ္ဍိတသည် ငါနှစ်ဆရကောင်းဟု ဆိုသောကြောင့်။ ငါးရာသော လှည်း နွားကဲ့၊ ဥစ္စာအမျှဖြစ်လျက်။ အဘယ့်ကြောင့် နှစ်ဆရရာမည်နည်းဟူ ဆိုသည်ကို။ငါအဝိပဏ္ဍိတဟူသောအမည်ဖြင့် အလွန်သော ပညာဂုဏ်ဖြစ်သောကြောင့်ဟုဆို၍ ငြင်းခုံခြင်း ပွါးလတ်သည်ရှိသော်။ အဝိပဏ္ဍိတသည် စဉ်းလဲသောဥပါယ်တမျဉ်ကိုကြံမိ၍။ မိမိအဘက်ကို အရင်းမှ အဝဂ်ရှိ၍ အထက်သို့ ထုတ်ခြင်းသဖြင့်ပေါက်သောသစ်ပင်ကြီးခဲ့ အောင်းစေ၍။ငါတို့နှစ်ယောက်လာ၍မေးလျှင် အဝိပဏ္ဍိတ နှစ်ဆခုဟုငြင်းဆို၍ဆိုလော့ဟု နှုတ်ထည့်ပြီးမှ။ ငါနှစ်ဆရရာသည် မရရာသည်ကို အဓေ့နှင့် ငါဤမည်သော သစ်ပင်စောင့်နတ်မှာ မေးကြအံ့ဟု ဆုံသစ်ပင်သို့သွား၍။ ရှင်နတ်မြတ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို တရားဆုံးဖြတ်တော်မူပါလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။အဘဖြစ်သူသည် အသံကိုဘောက်ပြန်စေ၍။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟုမေး၍ အကြောင်းကိုကြားလျှင်။ဒဝဒိပဏ္ဍိတ နှစ်ဆရကောင်းလေ၏ဟု ဆုံးဖြတ်သည်ကို။ ပဏ္ဍိတသည် နတ်ဟုတ်သည်ကိုလည်းသိစေ မဟုတ်သည်ကိုလည်း သိစေဟု၊ကောက်ရိုးဖြင့် အပေါက်ကိုဆို၍ မီးတိုက်လေသောကြောင့်၊အဝိပဏ္ဍိတအဘသည် ထက်ဝက်လောင်သောကိုယ်ဖြင့် အထက်ပေါက်ကို ပြေးထွက်၍။ ။သာခုခေါ် ပဏ္ဍိတောနာမ၊ နတ္တေဝအဝိပဏ္ဍိတော။ ။ဘောန္တော၊ အရှင်တို့။ ဇာခလောကေ၊ ဤလောကဌ်။ ကာရဏာ ကာရဏာညူ၊ အကြောင်းဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကိုသိလေ့ရှိသော။ပဏ္ဍိတနည်း၊ ပညာရှိ၏အဖြစ်နှင့်။ သမ္မန္နဒဂတော၊ ပြည့်စုံသော။ ပဏ္ဍိတောနာမ၊ ပဏ္ဍိတာဟူသော အမည်ရှိသောသူသည်။ သာခုခေါ်၊ ကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။အဝိပဏ္ဍိသော၊အဝိပဏ္ဍိတဟူ၍။ နာမမတ္တေန၊ အမည်မျှဖြင့်။ ကုဏ္ဍ ပုရိသော၊ စဉ်းလဲသော ယောကျ်ားသည်။ နတ္တေဝ သာခု၊ မကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။ အဝိပဏ္ဍိတောန၊ ပညာရှိ လွန်သော။

ပုဏ္ဏန၊ သဒးကြောင့်။ ဓနံ၊ ဥစ္စာအဒးဖြင့်။ ဥပကူဋ္ဌံတော၊ ထက်ဝက်လောင်သည်။ အဓိ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် မြည်တမ်း၍ သစ်ခက်မှ ဆင်းသက်ခြင်း။ နှစ်ပေါက်သောသူတို့သည် အညီအမျှဝေခြမ်း၍ ကံအာဒးလျောက်ပတ်စွာလာဒးမှခြင်း။ ထိုရောဒနဓါ ကူဋုဝါဏိဇသည်ပဒသူ အခါ၌ကူဋုဝါဏိဇဂင်းဖြစ်လွာ၏။ ပဏ္ဍိတဝါဏိဇသည် ငါဘုရားဖြစ်လွာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း ဒေဋ္ဌပုတ္တိဂိုဏသော ကူဋုဝါဏိဇဇာတ်ကို ဒေကြောင်း ပြုသဖြင့်ဂင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် နေကတိကဝတ္ထုနမည်၏ဟူလိုဇသဒ်။ ။

၇၃။ သာဟသိကဝတ္ထုနဒအာဒးဖြင့်လည့် ပတ်ခြင်းကိုပြုရာ။

၂။ သာဟသိကဝတ္ထုနဟူသေဒ်ကား။ ဒေနိုင်ဒဓထက်ပြု၍ လည့်စာဒးခြင်းတည်း။ထိုဒေနိုင်ဒဓထက်ပြု၍လည့်စာဒးခြင်းကိုကား။ စည်းဓဝ်ဒနွင့် ဖြင့်ဂင်း။ကြီးကျယ်သော မျက်ဓဝ်မျတ်နှာဖြင့်ဂင်း။ ကောင်းသော ဒံမျိုးအမည် ဖြင့်ဂင်း။ ဘုန်းလက်ရုံး တန်းခိုး အာနုဘော်ဖြင့်ဂင်း။ ဒေတွင် အကျယ်ဒေကျော်ဒစောဖြင့်ဂင်း။ ဒုစိုးပိုင်သောဒေဖြစ်ဖြင့်ဂင်း။ ဒနိုင် အထက်လည့်ပတ်၍ ပရသာလျက် ရသာကြောင်း ကြံစည်ယူငင်လွယ်ပယ်ခြင်းဒစရိသည်တို့၌သိအပ်၏။ ။ဒထူးသဖြင့်ကား။ ဗျို၊ဖြေခွေး၊ မင်း၊ကုန်သည်ဒစရိသောသူတို့ကိုဒေကြောင်းပြု၍သိရာ၏။ ။

ထိုဒေကြောင်း ဒေဇ်နည်း ဟူမူကား။ တို့ဗြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝနဝိဟာရ၌နေတော်မူစဉ်။ သာကိဝင်မင်းသားဥပနန်သည် ကြီးသောလောဘရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝါဆိုအံ့သောဒေခါ၌ နိဂုံးဇနုပုန်ထိုသွား၍၊ နှစ်ကျောင်းသုံးကျောင်းကိုသိမ်း၍။တကျောင်း၌ဘုံးဘိနပ်၊ တကျောင်း၌ တောင်ဝေးရေဗူးထား၍။တကျောင်း၌မိမိနေ၍။ ရဟန်းတို့မည်သည် နည်းသောဒလိုရှိရာ၏။ ရောင့်ရဲလွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကောင်းကင်ပြင်၌ လပြည့်ဝန်းကို တင်စေတိုသကဲ့သို့။ ပဒုပဟ သဒ္ဒဿသဒ်ပြကြောင်းဖြစ်သော ဒေရိယဝံသပဒီပဒဂါဒ်ဆိုသဖြင့်။ ထို့ရဟန်းတို့သည် နှလုံးဒေမွေလျော်ဘွယ် နှစ်သက်ဘွယ်သော သဘိတ်သက်နိုးတို့ကို စွန့်၍။ ဖြေသိုတ်ပံသုကူသက်နိုးတို့ကို ဆောင်သဖြင့်။ ထို့ရဟန်းတို့စွန့်သော

ပရိက္ခရာကိုသိမ်းဆည်း၍ ဝါကျွတ်လျှင် ထိုပရိက္ခရာကို လှည်းဖြင့်တင်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့လာသည်ဖြစ်သော် ခရီးဒုက္ခဖြစ် တရားသောကျောင်းအပြင်တွင်ခြေခွန်ယပြသည်ကို။ ဤကျောင်းခွင် တစုံတရာသော ရဒေဝသော ဝန္ဒုဂ္ဂိသည် ဖြစ်မည်ဟု နှိမိတ်ယူ၍ ထိုကျောင်းသို့ဝင် သည်ဖြစ်သော်။ထိုကျောင်းခွင် ဝါဆိုကုန်သောရဟန်းကြီး နှစ်ယောက်တို့ သည် ပုဆိုးကြမ်းနှစ်ထည်၊ သိမဂ္ဂသောကမ္မလာတလိပ် ဝါဆိုတို့ ရသည်ကို မဝေခြမ်းတတ်၍။ ထိုဥပနန်ကိုဖြင်လျှင် ဤမဇ္ဈထေရ်သည် ဝါတို့ကို ဝေ၍ပေးလေ့ဟု နှစ်သက်သောစိတ်ဖြစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မဝေခြမ်းနိုင်ကြောင်းကိုဆို၍။ အမျှဝေဒဉ်သောဥဂ္ဂါတောင်းပန်ကုန်သည်ဖြစ်သော်။ ကောင်း၏။အမျှဝေအံ့ဟု ပုဆိုးကြမ်းနှစ်ထည်ကို တပေါက်တထည်စီ ပေး၍။ ဤကမ္မလာသည် ဝါတို့ဝိနည်းဓိရ်ဘို့ဟု အသည်းဟင်းလင်း ယူ၍ သွားသည်ကို ထိုရဟန်းတို့လိုက်၍။ ဝိနည်းကိုဆောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ယူသင့်မယူသင့်ကိုမေး၍။ အမှုသော ရဟန်းတို့သည် အရှင်ဥပနန်ဘုန်းတန်းခိုးရှိလှ၏။ သပိတ်သင်္ကန်းမျှားစွာရသည်ဟု ဆိုသည်ကို။ အတာယ်မှာ ဘုန်းကံရှိမည်နည်း။ ငါဤသို့သောအကြောင်းကြောင့် ရသည်ဟု ဆိုသဖြင့်။ တရားသဘင်ခွင် ထိုအကြောင်းနှစ်ပါးကြောင့် ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ချစ်သားတို့။ ဥပနန်သည် အရိယာဝံသ ပဋိပဒါနှင့် လျော်ပတ်စွာ မိမိမကျင့်ဘဲလျက် ကျင့်ဘိသကဲ့သို့ သူ့ကို ဆုံးမခြင်းသည် မသင့်ဟုမိန့်တော်မူဦး၍။ ။အာဿာနမေဝပဋ္ဌမံ၊ ပတိရူပေနိဝေသပေါ။အထညမနဲသာသေယျ၊ နကိလိသေယျုပဇ္ဇောတော။ ။ဘိက္ခဝေ၀၊ ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းမျှားတို့။ ပေါပဇ္ဇောတော၊ အကြင်ပညာရှိသည်။ အဿာနမေဝ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်။ ပတိရူပေ၊ လျော်ပတ်ရာ၌။ နိဝေသပေါ၊ သင့်စေရာ၏။အထ၊ထို့နောက်မှ။အညံ၊တပါးသောသူကို။အနနဲသာသေယျ၊ဆုံးမရာ၏။သောပဇ္ဇောတော၊ထိုပညာရှိသည်။နကိလိဓသေယျ၊မညစ်သူးရာ။ ။ဟူသော ဓမ္မပဒဋ္ဌလာသော ဤဂါထာဖြင့် ဓမ္မဒေသနာပြုတော်မူပြီးမှ။ပဿဒ္ဓေခါဋ္ဌသာဥပနန်ကားကြီးသော လောဘရှိသည် ပဟုတ်။ ပဿဒ္ဓေခါဋ္ဌသာ ဤရဟန်းတို့၏ ဥစ္စာကို အနှိုင် အထက် လုပေါက်သည် ပဟုတ်။ ဓမ္မေးသောရောဒေခါဋ္ဌလည်း ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြတ္ဖွဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုခိုက်။ ငါဘုရားအလောင်းသည် ဖြစ်နားဋ္ဌသစ်ပင်စောင့်နတ် ဖြစ်၍။ ဧဇြွေးတရသည် မာယာဝီ အလည်ရှိသော

မယားနှင့်တကွ ထိုဖြစ်နားဌ် တသူသောဒေရပ်တွင် နေသည်ဖ်ုသော်။ တ
နေ့သဒ္ဓါ ပြေးမသည် စွတ်သောငါးကြင်းသားဌ် ချင်ခြင်းဖြစ်၍ ပြေးသွေး
ဖိုအား ကြားသည်ကို။ မစိုးရိမ်လင့်။ ရဒေဝင်ဆောင်ချေအံ့ဟု။ ဖြစ်နား
တသျော်က် သွားရာတွင် ရေကို နွယ်ငြိုးပြင့် ဒိမိတ်ယူ၍ ဖြစ်နားသို့
သက်သောအခါဌ်။ ဂန္ဓိရစာဒိုး၊ ဒေနုဘ်ရစာဒိ အမည်ဖ်ိုသော ဗျုံနှစ်ခု
သည် ငါးရာကြာတွင်း၊ ဂန္ဓိရစာဒိုသည် ငါးကြင်းကြီးကိုပြင်၍ ဆော
စွာ ၎ပ်၍ အမြီးကိုကိုက်သည်ကို ကြီးစွာသော ဒေါးဖ်ုသော ထိုင်ငါးရုန်း
ရာပါသပြင့်။အဆွေ အနုဘ်ရစာဒုံ။ငါးကြီးလှဏ်။ငါတို့နှစ်ယောက် စား
လောက်ဏ်။ ဒေဘေဝ်ပြုပါလော့ဟု။ ။အနုတိရစာရိဘဒ္ဒန္တော် ၊ သဟား
ယ မနုဒာဝ ဒံ။မဟာမေဂတိတောမန္တော၊သောဠံဟာရတ်ဝေဂသာ။ ။
အနုဂတိရစာရိ၊ဖြစ်နားတလျော်ဝံ ဂုာစားသော ဒေ ဖ်ုသော။သဟာယ၊
အဆွေ။တော၊အဆွေအား။ဘဒ္ဒံသုန္ဒရံ၊ကောင်းသောဒေခြင်းသည်။ ဘဝ
တူ၊ဖြစ်စေ။မံ၊ငါသို့။အနုဓာဝ၊ပြေးလာလတ်လော့။မေယျာ၊ငါသည်၊
မဟာ၊ကြီးစွာသော။မန္တော်၊ငါး၊ကို။ဂဟိတော၊ဘမ်းယူဒေဝ်ဏ်။ သော၊
ထိုငါးသည်။ဒံ ငါ့ကို။ဝဂသာ၊ဒေဟုနှင့်ဖြင့်။ ဟာရတိ၊ဆောင်ဏ်။ ။ဤ
ဂါထာဖြင့် ဤငါးသည် ငါ့ကို မဆောင်နိုင်အောင် ငါ့ဒေမြီးကို ခွဲလော့
ဟု ဆိုသည်ဖ်ိုသော် ။ဂန္ဓိရစာရိဘဒ္ဒန္တော်၊ ဒဠ်ဂဏ္ဌာဟိထောမသော။
အဟန်္တံ ဥဒ္ဒရိသာမိ၊ သုပဏ္ဏာဉရဂါဒိဝ။ ။ဂန္ဓိရစာရိ၊ရေထဲ နက်
ရာ ဂုာစားသော ဒေလ့ဖ်ိုသော။ သဟာယော၊ ဒေဆွေ။တော ဒေဆွေအား။
ဘဒ္ဒံသုန္ဒရံ၊ ကောင်းသောအခြင်းသည်။ ဘဝတု၊ ဖြစ်စေ။ ထောမသော၊
အစွမ်းဖြင့်။ဒဠ်ဟံ၊မြစွာ။ဂဏ္ဌာဟိ၊ကိုင်လော့။ ဒေဟံ၊ငါသည်။ တံ၊ ဒေဆွေ
ကို။ သုပဏ္ဏော၊ ဂဠုနိမင်းသည်။ ဥရဝံ၊ခြေကို။ ဥဒ္ဓရိတုံ၊ဝဝ၊ထုတ်သကဲ့
သို့၊ ဥဒ္ဒရိသာမိ၊ ထုတ်အံ့။ ။ဤဂါထာဖြင့် နှစ်သိဒ့်စေ၍။ ဗျုံနှစ်ခုတို့
သည် တပေါင်းတည်း ငါးကိုငင်ထုတ်၍ ဒေသေသတ်၍။ ဒုဒေဆွေ ဝေ
လော့၊ အဆွေဝေလော့ဟု တပေါက်ကိုတပေါက် တိုက်တွန်း၍ငြင်း
ခုံကြစဉ်။ ထိုပြေးခွေးကို ဖြင်လျှင် ဗျုံနှစ်ခုတို့သည် ခရိုးဦးကြွေဆို၍။ ဒေ
ဆွေဒဠ်ဟုပ္ပ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် တညီတညီးယူသော ဤငါးကို ငါတို့ မ
ဝေခြမ်းနိုင်သောကြောင့် ငြင်းခုံကြဏ်။ဒေမှုဝေ၍ပေးပါဟုဆိုဦး၍။ ။
ဝိဝါဒေါနောသမုပ္ပန္နော၊ ဒဠ်ဟုပ္ပါသုဏောဟိဝေ။ သဝေဟိမေဂံသမ္ဘ၊
ဝိဝါဒေါဂုပသမ္ဘတံ။ ။သမ္ဘဒဠ်ဟုပ္ပါ၊ ဒေဆွေဒဠ်ဟုပ္ပါ။ ဝေ၊ ငါဏ်။ ဝစနံ၊ စ

ကာဒးကို။ သုဏောဟိ၊ နာလော့။ နော၊ ငါတို့အား။ ဝိဝါဒေါ၊ ငြင်းခုံကြ ခြင်းသည်။သမ္ဗုဇနော၊ကောင်းစွာဖြစ်၏။တံမေဓံ၊ထိုငြင်းခုံခြင်းကို။သ မေဟိ၊ ငြိမ်းစေလော့။ သမ္မဒဇ္ဈပုဗ္ဗ၊ အဆွေဒဇ္ဈပုဗ္ဗ။ တံ၊ သင်အဆွေကို။ နိသဇ္ဇ၊ ဒို၍။အမှောကံ ငါဘို့၏။ ဝိဝါဒေါ၊ငြင်းခုံခြင်းသည်။ ဂူပသမ္မတံ ဂူပသမ္မဝေါ၊ငြိမ်းစေသတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် တောင်းပန်ချီးမြှောက် သောဗျံနှစ်ခုစကားကိုကြား၍။ ဖြေခွေးဖီသည် မိမိအားကိုပြလိုသော ကြောင့်။ ။ဓမ္မဒ္ဒြောဟံပုရေအာသိ ံ၊ ဗဟုံအခဲ့မေတ်ရိတံ။ သမေမိမေ ခဂံသမ္မာ၊ ဝိဝါဒေါဂူပသမ္မတံ်။ ။သမ္မာ၊အဆွေတို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုရေ ဖြေး၌။ ဓမ္မဒ္ဒြော၊တရားဆုံးဖြတ်သော အမတ်ကြီးသည်။ အာသိ ံ၊ ဖြစ်ဘူး၏။ဗဟုံ၊များစွာသော။အခဲ့၊တရားကို။ မေမေယာ၊ငါသည်။ တိရိ တံ၊ဆုံးဖြတ်အပ်၏။ မေခဂံ၊ ငြပဲးခုံခြင်းကို။ သမေမိ ၊ငြိမ်းစေအံ့။သမ္မာ၊ အဆွေတို့။ မံ၊ငါ့ကို။ နိသဇ္ဇ၊ဒို၍။ တုမှာကံ၊ အဆွေတို့၏။ ဝိဝါဒေါ၊ ငြင်းခုံခြင်းသည်။ ဂူပသမ္မတံ ဂူပသမ္မတု၊ငြိမ်းစေသတည်း။ ။ဤဂါထာ ဖြင့်ငါခွေးဘဝ၌မင်းတို့၏အဓမ်တရားသူကြီးဖြစ်၍။ထိုထိုသောပုဏ္ဏား သူကြွယ် အစရှိသောသူတို့၏ မျှားစွဲသော အမှုကို ဆုံးဖြတ်ဘူး၏။ အခြေလေးချောင်းချင်းသတောဇာတ်တူသောသင်တို့၏အစီးအပွါးကို အဘယ့်ကြောင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်အံ့နည်း။ ငါအမျှဝေ၍ ပေးမည်ဟုကြိုး ဝါး၍။ ။အခဲ့ဘိရစာဂိနှင့်ဇဋ်၊သိသံဂန္ဓိရစာရိနော။ အဓွာယံမဇ္ဈိမော ခဏ္ဍော၊ ဓမ္မဉ္ဉသဘဝိသတိ။ ။အခဲ့တိရစာဂို၊ အခဲ့တိရစာဂိ။ တွံ၊ သင်သည်။နှင့်ဇဋ်၊အခြိုးကို။ဂဏ္ဍ၊ယူလော့။သိသံ ဦးခေါင်းသည်။ ဂန္ဓိရ စာရိနော၊ဂန္ဓိရစာရိအား။ ဟောတု၊ဖြစ်စေ။အဓွ၊ ဤနှစ်ပိုင်းကိုလွန်၍။ ဇ္ဈတော၊ တည်သော။ အယံမဇ္ဈိမော၊ခဏ္ဍော၊ ဤအလယ်ပိုင်းသည်။ ဓမ္မဉ္ဉသ၊ ဟရားဆုံးဖြတ်သောငါ့အား။ ဘဝိသတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ ဤဂါထာဖြင့်ငါးကိုသုံးဒိုင်းပိုင်း၍။ မငြင်းခုံကြလင့်။ သင်လည်းအခြိုး စား၊သင်လည်းခေါင်းစားဟုဆို၍။ ကြီးစွာသော အလယ်ပိုင်းကိုချို၍ ပြေးခဲ့သည်ဂိုသော်ဗျံနှစ်ခုတို့သည်ဥာဝတာထောင်ရုံးသော ပေါက်ျား ကဲ့သို့နှုတ်မသာ မျက်နှာသို့းငယ် ဂိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ။စံခံဘကွော အဘဝိသ၊ သစေနဝိဝဒေမသေ။ အသိသကံအနဂ္ဃံ၊ သိဂ်ါလောဟာရိ ရောဟိတံ။ ။ဘောဇန္ဓော အဆျင်းတို့။သစေ၊အကယ်၍။နဝိဝဒေမသေ၊ငါ တို့မငြင်းခုံငြားအံ့။ဗိရံ၊ဖြင့်စွာ။ဘကွော၊အစာသည်။အဘဝိသ၊ဖြစ်ရာ

၏။အသိသကံ၊ဦးခေါင်းမရှိသော။ အနှင့်နှံ၊အမြီးမရှိသော။ ရောဂိတံ၊ ငါးကြင်းအသားတုံးသက်သက်ကို။ သိဂ်ါလော၊ ပြေစွေးသည်။ ဟရိ၊ ဆောင်လေ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် မြည်တမ်းကုန်စဉ်။ဝမ်းပြောက် ဝမ်း သာချိ၍လာသော ပြေစွေးဖိုကို ပြေစွေးမပြင်လျှင်။ ။ပထဝီရာဇာ နန္ဒေသူ၊ရဖို့လဒ္ဓါနခဏ်းပေါ့။ဂေါဟမင်္ဂုနဒေါဝိ၊ဒိသွာပုဏ္ဏမုခံပတိ်။ ။ သာဝိ၊ချစ်လင်။ခတ္တိပေါ့၊ ပြောကိုအစိုးရသော။ရာဇာ၊ မင်းသည်။ရဖို့၊ မင်းအဖြစ်ကို။ လဒ္ဓါန၊ ရသော်ကြောင့်။ ‘နန္ဒေသူပထာဒေါ၊ နှစ်သက် သကဲ့သို့။ဂေါ၊ဤအတူတင်း။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ပြည့်သောမျက်နှာရှိသော။ ပတိ်၊ လင်ကို။ဒိသွာ၊ဖြင်၍။အဖို့ပေါ့။အဟံ၊ငါသည်။နန္ဒေါဝိ၊ နှစ်သက်ဖို့။ ။ ဤဂါထာဖြင့် ပြေစွေးဖိုကို ချီးမွမ်းဦး၍ ရကြောင်းကို မေးလိုသော ကြောင့်။ ။ကထန္နုထလဇောသဒ္ဓေါ၊ဒကေမဉ္စံ ပရာမသိ။ ပုဋ္ဌောမေ သမွအာကွာဟိ၊ကထံအဓိဂတံတပေါ။ ။အယျ၊ချစ်လင်။ထလဇော၊ကုန်း ကြည်းဌပေါတ်ဘွားချိကုန်းကြည်းဌသောလျှင်ကျက်စားသည်။သဒ္ဒေါ၊ ဖြစ်လျက်။ဒကော၊ရေဌ။မဉ္စံ၊ငါးကို။ ကထန္နု၊ အသို့လျှင်။ ပရာမသိ၊သုံး သပ်နိုင်ဘိသနည်း။သမွ၊ချစ်လင်။ ‘ပုဋ္ဌော၊မေးအပ်သော ချစ်လင်သည်။ မေ၊ငါ့အား။အာကွာဟိ၊ကြားဘိလော့။တပေါ၊ချစ်လင်သည်။ကထံအဓိ ဂတံ၊အသို့ရအပ်သနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်မေးသောပြေစွေးမစကားကို ကြား၍။အဘံယ်၊စားလော့ဟုငါးကြင်းတုံးကိုရှေ့တွင်ထား၍ရကြောင်း ကိုပြန်လိုသောကြောင့်။ ။ဝဝါဒေနကိသာဟောန္တိ၊ ဝိဝါဒေနခနာဒ္ဓ ယော။ဒုနာဉ္ဇနိဝိဝါဒေန၊ဘုဉ္ဇမာဃာဒိရောဟိတံ။ ။ဗာဟုဝါဝိ၊အဘာယ် မာဃာဝိ။ဝိဝါဒေန၊ ငြင်းခုံခြင်းဖြင့်။ ကိသာ၊ကြီလှသည်းဖြစ်ခဲကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ဝိဝါဒေန၊ငြင်းခုံခြင်းဖြင့်။ခနာဒ္ဓေါ၊ ဥ၊ာကုန်ခြင်း တို့သည်။ ဟော၊ ဖြစ်ကုန်၏။ဥဒ္ဓါ၊ဖျံတို့သည်။ ဝိဝါဒေန၊ ငြင်းခုံခြင်း ကြောင့်။ဒုနာ၊ယုတ်ကုန်၏။ မာဃာဝိ၊ အဘာယ်မာဃာဝိ။ ‘ရောဟိတံ၊ ငါးကြင်းဘုံးကို။ဘုဉ္ဇ၊စားလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့် နှစ်ယောက်ငြင်းခုံ ကြက တယောက်ခွီးမြဲ။ တယောက်နိုင်ပြု။ ရှုံးသသူသည်ရှုံးချေသော ကြောင့် အစားအသောက် အိပ်နေတောက်၍ ‘ကြီလှသည်းခြောက် ခြင်း။ဆွေးဥဉ္ဇာရတနာကုန်ခြင်းဖြစ်၏။ နိုင်သသူလည်းနိုင်သဖြင့်ပင် ဆွေ းဥဉ္ဇာရတနာယုတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဖျံနှစ်ခုတို့သည် ငြင်းခုံခြင်းဖြင့် ငါးကြင်းဘုံးမှ ယုတ်၏ဟု ပြေစွေးဖိုဆိုခြင်း။ ဘုရားဖြစ်တော် မူပြီး၍

လည်း။ ။ဌဝမေဝမနွေသေးသူ၊ ဝိဝါဒေါ်ယာဌ္ဌဇာယတိ။ မမွှံပဒိုဓာဝဉ်ဘဲ၊ သောဟိနေသံ ဝိနာပဇာကော။ ဓနာဝိတဿဖိယာနိ၊ ရာဇကောသေဝေဝဝဖုတိ။ ။ဘိဇ္ဇ ဝေ။ငါ့၏ချစ်သားရဟန်းများတို့။ ဌတေဉ္ဇန္ဓါ၊ ထိုဖျံဘို့သည်။ ဒေါ်နာဇာထာ၊ယုတ်ဂုနိသကဲ့သို့။ ဌဝမေဝ၊ဤအတူရင်း။ လေသုမနွေသေးသူ၊အကြင်လူတို့တွင်။ ပဇာ အကြင်အရပ်၌။ဝိဝါဒေါ်ငြင်းခုံခြင်းသည်။ ဇာပေဘတိ၊ ဖြစ်၏။ တဉ္စ၊ ထိုအရပ်၌။ တေမနွေသေးသူ၊ ထိုလူတို့သည်၊ခမွေ၌၊တရားသူကြီးသို့။ ပဒိုဓာဝဉ်ဘဲ၊ ပြေးဝင်ဆည်းကပ်ရကုန်၏။ဟိ၊ထိုစကားသင့်စွ။ သေဘ၊ ထိုတရားသူကြီးသည်။ နေသံ၊ထိုလူတို့၏။ဝိနာပဇာကော၊ခရိုးညွှန်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တဇ္ဇ ထိုငြင်းခုံရာ၌။ ဓနာဝဲ၊ဥစ္စာတို့သည်လည်း။ ဗိယျန္တိ၊ကြေပျက်ဆုံးရှုံးကုန်၏။ ရာဇကောသေဘဝ၊မင်း၏ဘဏ္ဍာကြသည်သာလျှင်။ ဝဇုတိ၊ပွါး၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ချစ်သားတို့၊ ရုံးသော သူလည်း လျှောက်ချခြင်း၊ ဒဏ်သင့်ခြင်းတို့ဖြင့် ဥစ္စာကြေပျက်၏၊နိုင်သောသူလည်း နိုင်ဒေသင် လက်ဆောင်တံဆိုးပေးရခြင်းဖြင့်ဥစ္စာရုံးပါး၏။ မင်းတို့၏ ဂဏ်ကြဘဏ္ဍာသာပြည့်ပွါး၏ဟုဓမ္မဒေသနာပြုခြင်း။ထိုရောဇဓာဒေါ်ဗြေဌေးဗိသည့် ပဘုဇနုန်ဖြစ်လာ၏။ ဗျုံနှစ်ခုသည် ရဟန်းကြီး နှစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ ထိုဒေကြောင်းကို မျက်မှောက် ထင်ထင် သိဖြင်သော ဖြစ်နားသစ်ပင်စောင့် နတ်သည်ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟုဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း ဒေဋ္ဌ၊ပဋ္ဌိဒ္ဓိသောဒဗ္ဗပုပ္ဖဇာတ်ကိုဗဒေကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီးသည်။ ဥစ္စာဒ္ဓ မက်မောသည်၊လိုချင်သောသဘောရှိသည်ဖြစ်၍။ဆင်၊ ခြင်း၊ ရထား၊ ပဋ္ဌာဖြား၊ ဣွေ၊ဒွေဒနစရိသောရောက်လာသော ရတနာတို့ကိုအဘိုးပြတ်ဝိဓွံသော ဌါထားသော တည်သူကြီးဟောင်းသည် ထိုက်သည့် ဒေဝလျာက်အဘိုးပြတ်သည်ကို မနှစ်သက်၍။ဤသူကိုပင် တည်သူကြီး ပြုစေသော်ငါ့ပရိဿရာမခြင့်ခင်ကုန်ရာ၏။ တပါးသူကို တည်သူကြီး ပြုစေရသော်ကောင်း၏ဟုကြည့်ရှုစုံစမ်းသည် ရှိသော်။ လျှပ်ပေါ်ရိက်မဲသောဟောတွင်းသားတယောက် မင်းရင်ပြင်၌ သွားသည်ကို ငလေသွန်နန်းဂ၊ခြင်လျှင်၊ဤသူငါ့အလိုသို့ပါရာ၏ဟု စိတ်နှစ်သက်သဖြင့်မခါစေ၍။ တည်သူကြီးဒေရာ၌ထားလျှင်။ မင်းမှ ခွင့်ရသော အရာအထူး၌ တည်သူဖြစ်သောကြောင့်ထိုသူပြတ်တိုင်းတည်ရ၏။ အခါတပါး၌ ဥဇ္ဇုရာပထ

မှ မြင်းကုန်သည်တယောက် မြင်းငါးရာနှင့် ကုန်ပြုလာသည်ကို။ ထို့ခေ့ အား မြင်းဘိုးပြတ်စေသည်ရှိသော်။ မြင်းငါးရာကို ဆန်တပြည်ထိုက်၍ ဟု ဆန်တပြည်ပေး၍ မြင်းတင်းကုပ်သို့ သွင်းသည်ကို။ မြင်းကုန်သည် သည် ရင်ထုမနာ မသက်သာဘဲဖြင့်။ တည်သူကြီးဟောင်း ဘုရား လောင်းသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုပြန်ပြော၍။ အသို့ပြုရပါအံ့နည်းဟု မေးသော်။ ထိုယောက်ျားအား တံစိုးပေး၍ မြင်းငါးရာကို ဆန်တပြည် ထိုက်သည်ကိုကားသိရပြီ။ ဆန်တပြည်ဘိုးသည် အဘို့မျှထိုက်မည် နည်း။ ဂုဏ်မင်းကြီးဌေးတော်၌ ဤမျှထိုက်၏ဟု ဆိုခြင်းငှါ တော်နိုင်ပါအံ့ လောဟုမေး၍။ တတ်နိုင်၏ဟုဆိုလျှင် ထိုသူကို မင်းဌေးသို့ခေါ်၍ သွား လေ။ ငါလည်းလာမည်ဟုဆို၍။ ထိုအတိုင်း မင်းဌေးသို့ သွားသဖြင့် အမတ်အပေါင်းတို့လည်းလာကုန်၍။ ထိုယောက်ျားအား ဆန်တပြည် ဘိုးကိုမေးစမ်းသောငှါ မင်းကြီးကို မြင်းကုန်သည်တို့ တိုက်တွန်းလျှင်။ ထိုအကြောင်းကို မသိချေသောကြောင့် မေးသည်ရှိသော်။ ထိုငမိုက် ယောက်ျားလည်း ဓနုဒ္ဒမင်းအလိုသို့လိုက်၍ မြင်းငါးရာကိုဆန်တပြည် ထိုက်၏ဟု ပြတ်ပြီးမှ။ ကုန်သည်တို့ တံစိုးကိုစားရလျှင် ဆန်တပြည် လည်း ဗာရာဏသီပြည်တွင်း ပြည့်ပထိုက်၏ဟု။ တသဲ့နှစ်ယူဇနာ အ ပြောရှိသော ဗာရာဏသီပြည်တွင်း။ ယူဇနာသုံးရာအဝန်းရှိသောဗာရာ ဏသီပြည်ပကို ဆန်တပြည်ဘိုးသာ ပြုခဲ့သောကြောင့်။ ။ဟံအဿ တိတဏ္ဍုလနာဠိကာယံ၊ အသဿနမ္ပလာပဝဒေဟိရာဇ။ ဗာရာဏသိ သန္တဿရဗာဟိရတော၊ အပါမဿတိတဏ္ဍုလနာဠိကာ။ ။ရာဇဓေဟာ ရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ အသဿနံ၊ ပြင်းကို၏။ မှုလာပ၊ အဘိုးငှါ။ ပဝတ္တ၊ ဖြစ်သော။ အယံတဏ္ဍုလနာဠိကာ၊ ဤတပြည်သောဆန်သည်။ ကိံ အဿတိ၊ အတယ်မျှအဘိုးထိုက်သနည်း။ ဝဒေဟိ၊ ဆိုလော့။ အယံ တဏ္ဍုလနာဠိဏာ၊ ဤဆန်တပြည်သည်။ သန္တဿရဗာဟိရတော သန္တဿရ ဗာဟိရတံ၊ အတွင်းအပနှင့်တကွသော။ ဗာရာဏသိ.၊ ဗာရာဏသင်ပြည် ကို။ အဿတိကိ.၊ အကယ်ပင်ထိုက်သည်မှန်သလော။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ မြင်းဘိုးတန်တိုင်း ပေးစမ်းသောငှါဆို၍။ ရှေးကာလ၌ ဗြေအပြင်သည် ၎င်း၊ မင်းအဖြစ်သည်၎င်း၊ အဘိုးအတိုင်းမသိဟု အကျွန်ုပ်တို့မှတ်ကုန် သည်။ ယခုတမူကား၊ ဤသို့ကြီးကျယ်သော မင်းနှင့်တကွသော ပြည် သည် ဆန်တပြည်သာထိုက်တိ၏။ အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏။ ဤတည်သူကြီး

သည် ငါတို့သခင်မင်းကြီးနှင့်သာ လျောက်ပတ်ပေသည်ဟု လက်ခုပ်တီး၍ အံ့မတ်တို့ ပျက်ရယ်ပြုလေခြင်း အစရှိသော အင်္ဂါပဒတို့ကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော တဏ္ဍုလနာဠီဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဖွေးသရောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဖွေအဆင်းနှင့်တူသော အလွန်လှသော အဆင်းရှိသော။ ပန်းပွင့်ရစ်သော ကိန္နရီမကဲ့သို့ စံပယ်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော။ သုဇာတာအမည်ရှိသောအမျိုးသို့ကို။ မြို့မပေနိုးမဇေဝ။ သောဏဒ္ဓါ အသည်ကောင်းသား ဘုရားလောင်းနှင့် ထိမ်းမြားစုံတက်သဖြင့်။ လင်ကိုလုပ်ကျွေးခြင်း၊ ပေသာကွမကိုလုပ်ကျွေးခြင်းအစရှိသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်၊ သီလအာစာရ ပဋိပဒါကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံကောသူဇာတာသည်။ တနေ့သဒ္ဓါမိတ်ကို ဖူးမြင်လိုသောကြောင့် ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ လှည်းပေါင်စိုး၍ လာသည်ရှိသော်။ မြို့တွင်းသို့ ရောက်လျှင် ပေါင်မှသက်၍ စံပယ်လျစ်လျူ။ သွားသည်ကို ဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မြို့လှည့်ရိက်နှင့်ကြုံ၍မြင်လျှင်။ အိမ်ရှိအိမ်မဲ့မေး၍အိမ်ရှိသောအဖြစ်၊ ပေါင်စီးသောပေါက်ရှားသည် ခင်ပွန်းအဖြစ်ကိုသိလျက် တပ်သောစိတ်ကိုမဖျောက်နိုင်၍ တခုသော ဥပါယ်တမျှဉာဏ်ဖြင့် အနိုင့်အထက် လှည့်စားခြင်းသတ်အံ့ဟုကြံပြီးသော်။ ပဉ္စဖြားဥဿျောင်ကျင်ကို ထိုလှည်းသို့ ရောက်အောင်စီရင်၍။ ပဉ္စဖြား ဥဿျောင်ကျင်ပျောက်သည်ဟု ပြည်လုံး ချောက်ချားစေလျက် မြို့တံခါးလေးမျက်နှာကို ပိတ်၍ အိမ်ရာတဲ့အုံ လှည်းရထားစသော အကြီးဒေကြား မွှန်ညှော်စေ၍။ ဆံကျင်ကို ပေါင်ဦးထားလွှာသော သူသည် ဟယ်ပေါက်ရား၊ မင်းကြီးပဉ္စဖြားဆံကျင်ပျောက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ပေါင်ဦးသုတ်သင်အံ့ဟု သုတ်သင်ကြည့်ရှုကွန်ပြု၍ဒိမိထားသောဆံကျင်ကို ရလျှင်။ ဘုရားလောင်းကိုဆံကျင်ခိုးဟုထောင်းခတ်ဆဲခေါ်း၍ လက်ပြန်ချည်၍ဆက်သဖြင့် သတ်လေတော့ဟုဆိုသောကြောင့် ကြမ်းသောအသံရှိသော ထက်စည်ဖြင့် မြို့လုံးသွည်၍ ခေါ်းဆုံတိုင်းကြိမ်နှင့် ခတ်ခြင်းအစရှိသည်ကိုပြု၍။ တောင်တံခါးဖြင့် သတ်ရာစည်းနှီးသို့ ဆောင်သည် ရှိသော်။ ငါ့ကြောင့် ငါ့လင်ဆင်းရဲဝေဒနာသို့ ရောက်ပေသည်ဟု ငိုကြွေးပြည့်တမ်းလျက် နောက်ဒွိဒအစဉ်တစိုက်လိုက်၍ သတ်ရာစည်းနှီးဒွ တလန်းကြား အိမ်စေသည်ကို ဖြင်လျှင် ပိမိ၏သီလကိုဆင်ခြင်၍။ ဤလောကဒွ သီလသီတင်းရှိသူ

ကို ညှဉ်းဆဲကလူ အနိုင်အထက်ပြုတတ်သော ယုတ်မာသောသူတို့ကို
ဖြစ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သေး နတ်တို့သည် မရှိပါကုန် သလော ဟု။ ။
နသန္တိဒေဝါ ပဝသန္တိနူန၊ နဟိနူနသန္တိဓလောကပါလာ။ သဟာသာ
ကရောန္တောနံ အသညတာနံ၊ နဟိနူန သန္တိပဒိုသေဓိတာရော။ ။
ဘောန္တော၁ဒေဝတာပေါ၊ဒိုနတ်ဒမပေါင်းတို့။ဣ၊ဣလောကဒ္ဒ။လော
ကပါလာ၊လူကိုစောင့်တတ်ကုန်သော။ဒေဝါနတ်တို့သည်။ နသန္တိနူန၊
မရှိပါကုန်ယောင် တကား။ ဣဓ၊ ဣလောကဒ္ဒ။ လောကပါလာ။ လူကို
စောင့်တတ်ကုန်သော်။ဒေဝါ၊နတ်တို့သည်။ ပဝသန္တိနူန၊အရံပ်တပါး
သွားလေကုန်ယောင်တကား။ဣဓ၊ဣလူရွာဒ္ဒ။လောကပါလာ၊လောက
ပါလာဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော။ သိလဝံ နှံ၊ သိလရှိသေ၁သူတို့ကို။
အနုဂ္ဂါဟကာ၊ ချီးမြှောက်တတ်ကုန်သော။ သမဏာဗြာဟ္မဏာ၊ရဟန်း
ပုဏ္ဏားတို့သည်။နဟိနူနသန္တိ၊မရှိပါကုန်ယောင်တကား။ ဣဓ၊ဣလူရွာ
ဒ္ဒ။ သဟာသာ၊အနိုင်အထက်။ ကရောန္တောနံ၊ပြုတတ်ကုန်သော။ အသည
တာနံ၊ကိုယ် နှုတ် နှလုံးမစောင့်ကုန်သော သူတို့ကို။ ပဒို့သေဓိတာရော၊
ဖြစ်တတ်ကုန်သော။ လောကပါလာ၊လောကပါလာဟု သမုတ်အပ်
ကုန်သော။ သမဏာဗြာဟ္မဏာ၊ရဟန်းသူတော် ပုဏ္ဏားကျော်တို့သည်။
နဟိနူနသန္တိ၊ မရှိပါကုန်တကား။ • ။ဣဂါထာဖြင့် ဣသို့ ကြမ်းကြုတ်
သောအမှုကို မပြုလင့်။ ဣသို့ပြုခြင်းငှါမရဟု ဖြစ်ဟား ဆုံးမတတ်ကုန်
သော နတ် သိကြား ရဟန်း ပုဏ္ဏားဟို့သည် မရှိပါကုန် သလောဟု
ငိုကြွေး မြည်တမ်းသော သုဇာတာ၏ တန်းခိုးကြောင့် သိကြားနေရာ
ပူသောအခြင်းအရာပြသဖြင့်သိကြားကြံ့သွသည်ရှိသော်ထိုအကြောင်း
ကိုသိ၍။ ဆောစွာလာပြီးသော် သိကြားအာနုဘော်ဖြင့် ဆင်ကျောက်
ကုန်း၌ စီးသောမင်းကြီးကို ဆင်မှချ၍ သတ်ရာမည်းနှိုး၌ တလန်းကြား
ထား၍။ဘုရားလောင်းကိုသတ်ရာစည်းနှိုးမှယူ၍ မင်း၏အသွင်တန်းဆာ
ဆင်လျက်။ ဆင်ကျောဝံကုန်း၌တင်သောခဏာ၌ မင်းကြီးလည်ကို ပေါက်
ဆိန်ဖြင့်ဖြတ်၍ အပြီးသို့ရောက်မှ မင်းကြီးအဖြစ်ကို သိသဖြင့်။ သိကြား
သည် ကောင်းကင်ထက် ကိုယ်ထင်ပြလျက်။သုဇာတာကို မိဘုရားကြီး
အရာ၌ထား၍ ဘုရားလောင်းကို အဘိသိက်သွန်းလျှင်။ အမတ် ပုဏ္ဏား
အစရှိသော သူတို့သည် သိကြားကို မြင်သဖြင့်။ မတရားသော မင်းကို
သတ်၍ တရားနှင့်ယှဉ်သော သိကြားပေးသောမင်းကို ငါတို့ ရပေကုန်

သည်ဟု ဝမ်းဗြေဝံဝမ်းသာ နှစ်သက်စွာရှိကုန်သဲည်ကို ဖြင်၍။ သိကြား လည်း ယနေ့မှစ၍ မတရားသောအမှုကို မပြုလင့်။ တရားနှင့်ညီစွာ မင်း ပြု။ တရားကို စောင့်သော မင်းဏိုင်ငံ၌၊ မွတ်သိပ်ခြင်း၊ အနာ နှိပ်စက် ခြင်း၊ ဘိလူး နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲခြင်း တည်းဟူသော ဘေးဆိုးပါးသည် မဂဝ်ကြဲသဲ့ ပဓဏိဟု ဆိုဦး၍။ ။အကာလေဝသတိတာသဲ၊ ကာလေ တသုနဝသတိ။ သင်္ဂါစစဝတိဉ္စာနှာ၊နဒုသောတာဝတာဟတော၁။ ။ တသဲ့အခ ဒ်ကရည်ာ၊ ထိုတရားမစောင့်သော မင်း၏။ ရဇ္ဇေ၊ ဏိုင်ငံ၌။ ဒေဝေါ၊ခိုးသဲ့ သည်။ အကာလေ၊ အခါမဟုတ်သည်၌။ ဝသတိ၊ရှိ၏။ တသဲ့အခ ဒ်ကရည်ာ၊ ထိုတရားမစောင့်သော မင်း၏။ ရဇ္ဇေ၊ တိုင်း၌။ ဒေဝေါ၊ မိုးသဲ့သည်။ ကာလေ၊အခါ၌။ နဝသတိ၊ မရှာ။ သင်္ဂါ၊ နှတ်ဖြစ် သော။ ုာနှာစ၊အရာမှလည်း။ စဝတိ၊ရှိ၏။ သော၊ထို တရားမစောင့် သောမင်းကို။ နန္နုကံသေန၊ အကယ်မလွဲသဖြင့်။ တတော၊ ထိုမှတည်း ဖြင့်သာလျှင်။ ဟတော၊ သတ်အပ်သည်။ နဟောတိ၊မဟုတ်သေး။ ။ ဤဂါထာဖြင့် တရားမစောင့်သောမင်း၏ နှိပ်စက်၌။ မှည့်သောအခါ၊ ရိတ် သောအခါဟု ဆိုအပ်သော မလျော်ကပ်တသော အခါ၌ မိုးမသဲ့ရှာ၏။ စိုက်ကြဲသောအခါ အသီးအပင်ပြုသောအခါ၊ ပုံးလုံးသောအခါဟု ဆို အပ်သော လျော်ကပ်သောအခါ၌ မိုးမသဲ့ရှာ။ တရားမစောင့်သော မင်းသည် နှတ်ပြည်ကို မရသဖြင့် နှတ်၏ဒေရာ်မှ လျှောသည် မည်၏။ တရား မစောင့်သော မင်း သည် ဤမျှတည်း ဖြင့်သာ သတ်အပ်သည် မဟုတ်။ငရဲကြီးဖွစ်ထပ် ငရဲပေါ့တရာ့နှစ်ဆဲ့ဖွစ်ထပ်တို့၌ အခါရေးဖြင့် သတ်လ ့။ ုံ့ကြောင့် တရားကိုကျင့်ကုန်ဟု ဆုံးမ၍ နှတ်ရှာတဘန် ပြန်လေခြင်း ဘုရားလောင်းသည် တရားနှင့်ညီစွာမင်းပြု၍ နှတ်ပြည်ဆု ကိုပြည့်စုံခြင်း။ ထိုဇရာအခါ အာမဏ္ဍရာဇာသည် ယသ အခါ၌ ဒေဝဒတ် ဖြစ်လာ၏။ သိကြားသည် အနုရုဒ္ဓါဖြစ်လာ၏။ သုဇာတာသည် ရာဟုလ မယ်တော် ဖြစ်သာ၏။ သိကြား ပေးသော ခမ္မရာဇာသည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။ ဟုဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌ၊ပဏ္ဏာသ မဂ်ိုဇောရ ဇာတ်ကို ဒေသနာကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ ကာဠကအမည်ရှိသော စစ်သူကြီးသည် တရားသူကြီး ဖြစ်သဖြင့် တံစိုး စား၍ တရား ဆုံးဖြတ် သည့်ကို။ ခမ္မဇဇာအမည်ရှိသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားမင်း အိမ်တက်မည်

လောရာတွင် ဟရုးဂိုးသသူတို့ ငိုယို၍ တောင်းပန်သဖြင့် တရားတင်း ကုပ်သို့ဝင်၍ ဆုံးဖြတ်ရာတွင်ဖြစ်သော ကောင်းချီးသံကို မင်းကြီးကြား ၍။ဆရာ၊ ဤကဲ့သို့ဆုံးဖြတ်ပါသည်ရှိသော် ငါးလည်းနားငြိမ်း၊ ပြည်သူ တို့ စိုးပွါးလည်း မျှားအံ့ဟု အဘန်တဲလဲ တောင်းပန်သောကြောင့် တရားဆုံးဖြတ်သည်ကို။ တံစိုးမစားရသဖြင့် စစ်သူကြီး ရန်ငြိုးငဲ့၍။ မမွေစာသုခမိန် မင်းဖြစ်ကြိသည်ဟု မယုံယုံကြောင်းကိုပြု၍ မင်းကြီးယုံ ကြည်သဖြင့်။ အသို့ပြုရသော် ကောင်းမည်နည်းဟုမေးသည်ကို။ သတ် ရသော် ကောင်းဖြို့ဟု စစ်သူကြီးဆိုလျှင်၊ ရှုန့်ရှင်းသော အပြစ်မရှိတဲ့ လျက် အသို့သတ်ကောင်းအံ့နည်းဟု မင်းကြီးဆိုသည်ကို။ ဥယျာဉ်မည် သည်ကား ကောင်းသောမြို့ စိုက်ပျိုးပြုစုရသော်လည်း သုံးလေးနှစ် သီးသည်။ ထိုကြောင့် နက်ဖြန်ပင် ဥယျာဉ်ကစားခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ဥယျာဉ်ဘန်ဆင်းဘိဟုဆို၍။ မဟာတ်နိုင်သော် အခန်ိုင်အထက်အပြစ်ရှာ၍ သတ်ရစေဟုဆိုသဖြင့် ထိုအတိုင်း ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍ မင်းကြီး ဆိုသည်ရှိသော် ကာဠကသည် တံစိုးမစားရသောကြောင့် မင်းကြီးအ ကြားဌ ဗျက်သည်ဖြစ်မည်ဟုသိ၍ ဟာတ်နိုင်အံ့။ ဘန်ဆင်းမည်ဟု ဆို၍ အိမ်သို့တဘန်လာပြန်၍ကောင်းသောဘောဇဉ်ကိုစား၍။အိမ်ရာအပြင် ဌ အသို့ဘန်ဆင်းရသော် ကောင်းအံ့နည်းဟု ကြံရာလျက် အိပ်ရာသို့ဝင် ၍နေစဉ်၊ သိကြားနေရာပူသောအခြင်းအရာပြသဖြင့်။သိကြားလာ၍အ ဘယ်ကို ကြံသနည်းဟု မေး၍ အကြောင်းကို ကြားလျှင်။ သုမမိန်၊ ငါ့ကြံ လင့်။ ငါနှစ်ဝန်ဥယျာဉ် စိတ္တာလတာဥယျာဉ်နှင့်တူသော ဥယျာဉ်ကိုဘန် ဆင်းအံ့ဟုဆို၍။ အဘယ်အရပ်၌ ဘန်ဆင်းစေလိုသနည်းဟုမေး၍။ ဤ မည်သောအရပ်ဟု ဆိုသဖြင့်။ ထိုအရပ်၌ ဘန်ဆင်း၍။ မိုးသောက် လျှင် ဘုရားလောင်း မျက်မှောက်ထင်ထင်ဖြင့်မှ မင်းကြီးအထံသို့ သွား ၍။ဥယျာဉ်ပြိုးပြိုး၊ကစားတော်မူလော့ဟု ဆိုသောကြောင့် မင်းကြီးသွား ၍ ဥယျာဉ်ကိုဖြင်လျှင်။ အသို့ပြုပါရအံ့နည်းဟု ကာဠကကို မေးသည်ရှိ သော်။ ကာညဉ့်တွင်း၌ ဥယျာဉ် ဘန်ဆင်းနိုင်သသူသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရှိရာအံ့လောဟု လောင်းထပ်ပြုန်၍။ ဥယျာဉ်ဖြင့် မ သတ်ရသောလျှင် ဤသို့သောနည်းဖြင့် ထိုဥယျာဉ်၌ ရတနာသုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော ရေကန်ကို ဘန်ဆင်းစေ၍။ ရေကန်ဖြင့် မသတ်ရသောလျှင် ဥယျာဉ်ရေကန်နှင့်လျော်ကပ်တစ်ခွာ ရတနာသုနစ်ပါးအတိပြီးသော အိမ်

ကို ဘန်ဆင်းစေ၍။ အိမ်ဖြင့် မသတ်ရသာလျှင် ထိုအိမ်၌ အလင်းကိုပြု
တတ်သော ပတ္တမြားရတနာကို ဘန်ဆင်းစေ၍။ ပဉ္စမြားဖြင့် မသတ်ရ
သာလျှင် နတ်သကြားတို့ ဘန်ဆင်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော လေးပါး
သောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ်စောင့်ကို ဘန်ဆင်းဘိဟု ဆိုရာ
တွင်မှ။ ငါသူလက်တွင် သွဉ်းဆဲ ကလူသေရသောထက်။ တောင်္ခကိုး
ကွယ်ရာမရှိသော သေခြင်းဖြင့် သေဖူသော်ကောင်းဏိဟု တောသို့ဝင်
၍။ တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ သူတော်တရားကို ဆင်ခြင်လျက် နေရာသို့
သိကြားသည် မူဆိုးအယောင်ဖြင့်လာ၍။ ။သုခံဇိဝိတာရူပေါသိ၊ရဠာ
ဝိဝနမာဂတောဘာ။ သောဇကကော အရညွှင်္ဘံ၊ ရာက္ခမူလေ ကပဏော
ဝိယာစျာပေးသိ။ ။ပြောဟွဏာ၊ ပုဏ္ဏားဟေ။ ယောဘွံ၊အကြင်သင်သည်။ သုခံ၊
ချမ်းသာစွာ။ ဇိဝိတာရူပေါ၊ အသက်ရှည်သော သတောရှိသည်လော။ အာသိ၊
ဖြစ်၏။ သေဘွံ၊ ထိုသင်သည်။ ရဠာ၊ပြည့်မှ။ ဝိဝနံ၊ တောအုပ်ကြီးသို့။
အာဂတောဘာ၊ လာသည်ဖြစ်၍။ဇကကော၀၊ တယောက်အာဇီးဘည်း။
အရညွှင်္ဘံ၊ တောကြီးထဲ၌။ရာက္ခမူလေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌။ ကပဏောဝိယ၊
အာဇီးကျန်သကဲ့သို့။ ဈာယသိ၊ ရှင်သနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် မေး
သောသိကြားအား။ ။သုခံဇိဝိတာရူပေါဘွံ၊ ရဠာဝိဝနံ မာဂတောဘာ။
သောဇကကော အရညွှင်္ဘံ၊ ရာက္ခမူလေ ကပဏောဝိယ ဈာယသိ။ ။
ဘောမာဏဝ၊ အိုလူလင်။ ပေါအဟံ၊ အကြင်ငါသည်။သုခံ၊ချမ်းသာ
စွာ။ ဇိဝိတာရူပေါ၊ အသက်ရှည်ဖသော သတောရှိသည်လည်း။ အသ္မိ၊
ဖြစ်၏။ ရဠာ၊ပြည့်မှ။ဝိဝနံ၊တောအုပ်ကြီးထဲသို့။အာဂတောဘာ၊လာသည်
လည်း။ အသ္မိ၊ဖြစ်၏။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဇကကော၊ တယောက်
အာဇီးတည်း။ အရညွှင်္ဘံ၊တောကြီးထဲ၌။ရာက္ခမူလေ၊သစ်ပင်ရင်း၌၊ က
ပဏောဝိယ၊ အာဇီးကျန်သကဲ့သို့။ဈာယာမိ၊ရှင်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊
လာဘာ၊အလာဘာ၊ ပသာ၊အယသာ၊နိန္ဒာ၊ ပသံသာ၊သုခ၊ဒုက္ခ-ဟူသော
လောကဓံတရားရှစ်ပါးသည် ဘုရားပဿေကဗုဒ္ဓါသာဝက အစရှိသော
သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားမည်၏။ ဤတရားရှစ်ပါးတွင် တဲပါးပါး
ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော် သူတော်ကောင်းတို့သည် မတုန်လှုပ်ရာ ဟူ၍
သူတော်ကောင်း တရားကို ဆင်ခြင်သည်ဟု ဆိုသည်ကို။ အဘယ့်
ကြောင့် ဆင်ခြင်သနည်းဟုမေး၍ အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုပြန်လျှင်
သိကြားအဖြစ်ကိုဆို၍။ ငါသိကြားနတ်မင်းဟု သဝိညာဏကကို ဘန်

ဆင်းခြင်းဌါမတတ်နိုင်။ လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ်စောင့်ကိုအလိုရှိသော်။ ဆဉ္ဇာပါဏိအမည်ရှိသော မင်းကြီး၏ဆေးဘဉ်သည်ကို ညွှန်ပေဟု ဆိုသောကြောင့် သိကြားဆိုဘိုင်း ညွှန်သည်ရှိသော်။ သင်လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည် မှန်ပေသလောဟု ဆေးဘဉ်သည်ကို မင်းကြီးမေး၍ မှန်ကြောင်းကိုဆိုလျှင်။ အသို့သော လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသနည်းဟုမေး၍။ မငြူးခြင်း၊ သေမသောက်ခြင်း၊ မချစ်ခြင်း၊ အမျက်မထွက်ခြင်းတည်းဟူသော လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံကြောင်းကိုဆိုလျှင်။ အဘာ ကြောင့်.ငြူးခြင်း မရှိသနည်းဟု မင်းကြီးမေးသောကြောင့်။ ရှင်မင်းကြီး၊ ရှေးသရောဇာခါ၌ အကျွန်ုပ်သည် ဤဗာရာဏသီပြည်၌ ရှင်မင်းကြီးကဲ့သို့သော ပြုဟ္မဒတ်မင်းကြီးဖြစ်၍။ မိဘုရားအား ဆုပေးသည်ကို။ အကျွန်ုပ်တွင် ရခဲသောမည်သည် မရှိ။ တပါးသောဆုကို မလို။ ယခုမှစ၍ တပါးသောသူကို တပ်သောစိတ်ဖြင့် မကြည့်ပါအံ့သောဆုကိုသာ လိုသည်ဟုဆို၍။ မင်းကြီးမပေးလိုသည်ကို အဘန်တားလေ မူးဉီး၍ တောင်းဘန်မျှားသဖြင့်။ မိဘုရားအလိုသို့လိုက်၍ တသောင်းခြောက်ထောင်သောမောင်းမကိုမငဲ့မူ၍။ မိဘုရားတယောက်ကိုသာ ကြည့်သေ်လည်း မရောင့်ရဲသဖြင့်။ ပဗ္ဗန်ုရာဇ်နှောင့်ရှက်သည်ကို သုတ်သင်မည်သွားရာသို့ လိုက်မည်ဆိုသောကြောင့်။မဟတုဂါမနှင့်မရာ။မလိုက်သာသောအကြောင်းကို အဘန်တလဲလဲဆို၍။ မလိုက်ရသေ်ာ် တစခန်းတယောက်စီ တမန်လွှတ်၍ သုခဒုက္ခကို မပြတ်စူးစမ်းပါဟုဆိုသောကြောင့်။ သုံးဆဲ့နှစ်ယူဇနာသောခရီးကို သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သောတမန်စေလွှတ်၍။ ပြန်သောအခါ၌လည်း ဤနည်းအတူ တစခန်း တယောက်စီလွှတ်သော ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်သောတမန်တို့နှင့် ပေ့ဖလျှော်ကြ၏။မင်းကြီးမြို့သို့ရောက်ခါနီးတွင် မြို့စောင့်ထားသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသို့ မြို့နန်းကို သုတ်သင်စိမ့်သောဌါ တမန်လွှတ်သဖြင့်။ မြို့ကိုသုတ်သင်ဦး၍။ နန်းကို သုတ်သင်ခြင်းဌါဝင်သော ဘုရားလောင်းကိုမြင်လျှင် တပ်မက်မော၍ မတွယ်မရာသောအမှုကို ဘုရားလောင်းကိုတိုက်တွန်းသည်ကို။ ရှင်မင်းကြီးကိုလည်း လေးမြတ် ကြောက်ရှက်၏။ မကောင်းမှုကိုလည်း ကြောက်ရွံ့၏ဟု ဆိုလျှင်။ ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်သော တမန်တို့သည် ရှင်မင်းကြီးကိုမလေးမြတ်။မကောင်းမှုကိုလည်းမကြောက်။ သင်

သဘလျှင် မင်းကြီးကို ဖေးမြတ်သည်။ မကောင်းမှုကို ကြောက်သည် လောဟာဆိုသောကြောင့်။ ထိုသူတို့လည်း ဂုဏ်မင်းကြီးကို လေးမြတ်က မကောင်းမှုကိုကြောက်က ဤသို့သောအမှုကို မပြုရာ။ ငါလည်း ဤသို့ သောအမှုကို မပြုပြို ဟုဆိုသည်ကို။ အဘယ့်ကြောင့် များစွာမြည်တမ်း သနည်း။ငါ့စကားကို နာလျှင်နာ။ မနာလျှင် သင့်ဦးခေါင်းကိုဖြတ်စေအံ့ ဟုဆိုသော်လည်း။ ဤကိုယ်အဖြစ်ကိုသာ မဆိုနှင့်ဦး။ အဖြစ်တာ ထောင်ပတ်လုံး ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ဇစေသော်လည်း ဤသို့သောအမှုကိုပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟုဆိုမှ။ကောင်း၏ သိရအံ့ဟု ဘုရားလောင်းကို ဖြိမ်းချို့ ကိုယ်ဒွဲ့ လက်သည်းရာကိုပြု၍ ဆိမ့ွမ်းမွမ်းလူး၍ ညစ်သွားသောအဝတ်ကိုဝတ်၍။နာသောဒဏ်ချင်းအရာကိုပြု၍ မင်းကြီးဇမေးလျှင် မကျန်းဆိုဟု ကျွန်မတို့ကိုနှုတ်ထည့်၍ ခမ်းတိုက်သို့ဝင်၍ အိပ်သည်ရှိသော်။ မင်းကြီးအား ဘုရားလောင်း ခဲ့ဦးဦးတို့ဆို၍ ပြာသာဒ်သို့ ရောက်လျှင်။ မိဘုရားကို မမြင်သောကြောင့်။ မိဘုရား အဘယ်မှာနည်းဟု မင်းကြီးမေးသဖြင့်။ မဤမကျန်းကြောင်းကိုကြားလျှင်။ ကြက်သရေတိုက်သို့ဝင်၍။ကျောကိုလက်ဖြင့်သပ်၍ မကျန်းကြောင်းကိုမေးသော်လည်း အလျင်မဆို။ မျက်နှာသို့၍ သုံးကြိမ်တိုင်အောင်မှ မင်းကြီးကိုကြည့်၍။ဂုဏ်မင်းကြီးလည်း အသက်ရှည်သည်မည်၏။ အကျွန်ုပ်နှင့် တူသောမိန်းမလည်း လင်ရှိသည်မည်၏ ဟု ဆိုသည်ကို။မိဘုရား၊အခါသို့ဆိုသနည်းဟုမေး၍။ မြို့စောင့်ထားသော ပုဏ္ဏားသည် နန်းကိုသုတ်သင်မည်လျှင်၍ အလိုမပါသောကျွန်ုပ်ကိုပုတ်ခတ်သဖြင့်။ ကိုယ်ဒဏ်အလိုအတိုင်းပြည့်ဖစ၍ သွားလေသည်ဟုဆိုလျှင် ရဲရဲသိသော်မီး ကိုးဦး ထည့်သောဆားကဲ့သို့ မင်းကြီးအမျက်ဖြုန်းဖြုန်း ထွက်၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို သတ်လေဟု ဆိုသဖြင့်။ ချည်နှောင်၍ ဆောင်လေသောပုဏ္ဏားသည် မိဘုရားဟုကျမ်းတတ်သည်ဖြစ်မည်။ ငါ၏ အစွမ်းဖြင့် လွတ်စေအံ့ဟုကြံ၍။ ငါ့ကို အလျင်မသတ်လင့်။ မင်းကြီးစိုးပိုင်းကို ငါပြုသည်။ငါသေက မင်းကြီးဥစ္စာပျောက်လေတော့မည်။ ငါ့ကို မင်းကြီးဖျောသို့ ဆောင်ဦးဟုဆို၍ မင်းကြီး ဖျောသို့ရောက်လျှင်။ ငါ့ကို လည်းမရက်။ မကောင်းမှုကိုလည်းမကြောက်။ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ယုတ်မာသော အမှုကို ပြုသနည်းဟု မင်းကြီး ဆိုမှ။ အကျွန်ုပ်သည် သောက်ယစ်အမျိုးဖြစ်သဖြင့် သူအသက်ကိုလည်း မသတ်စတမ်း။ သူမပေးသောဥစ္စာကိုလည်း မယူစတမ်း။တပါတောအားဖြင့် သူ့သားမယား

ကို ဇာနည်ပျက်၍မကြည့်စဘူး။ရပ်မှဖြင့်လည်း မသားမဆိုစဘူး။ သမန်း မြက်ပျားဖြင့်လည်း သေအရက် မသောက်စဘူး။ ဤသို့ ဒေစဂ္ဂိသည်ဖြင့် မိဘရား ကုန်းပြုတိုင်း မဟုတ်သော အကြောင်း။ ခြောက်ကျိပ် လေးယောက်သော တမန်တို့သည် မိဘရားအလိုသို့လိုက်ရကြောင်း အစရှိသည်ကိုဘို၍။မင်းကြီးဟုတ်သောအတိုင်းသိမှ ဘုရားဓလောင်းကို လွှတ်၍၊ ခြောက်ကျိပ် လေးယောက်သော တမန်ကိုကို သတ်မည်ပြုသည်ကို လည်း။ မိဘုရားအပြစ်သာဟု လျှောက်ပက်စွာ တောင်းပန်၍။ မိဘုရား အား အပြစ်ပေးမည်ပြုသည်ကိုလည်း မာတုဂါမတို့ သဘောကို မျှား စွာဆို၍တောင်းပန်သဖြင့် မင်းကြီးစိတ်ပြေမှု။ငါ့ မစ္စူးမစမ်းမဆင်မခြင် မိန်းမစကားကိုနာ၍ မပြစ်မှားအပ်သောပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ပြစ်မှား မိသည်။ ယခုနှမ်စ၍ အရဟာဘုမိလ် မဓရောက်သေးသရွေ့ ကာလပတ် လုံး ကံလေသာကိုခံ၍ ငြ။စုခြင်းမရှိစေသတည်းဟု ဗုဒ္ဓဝန်သဖြင့်။ ထိုက စ၍ ငြ။စုခြင်းမရှိသည်ဟု ဆဘုပါကိုဆိုယျင်။ အဘ သို့ကြောင့် သေ မသောက်သနည်းဟု မင်းကြီးမေးသဖြင့်။ ရှင်မင်းကြီး၊ရှေးသရောအခါ ဌ အကျွန်ုပ်သည် ဗာရာဏသီပြည်တွင် ရှင်မင်းကြီး ကဲ့သို့သော မင်း ဖြစ်၍။ သေသောက်ခြင်းနှင့် ကင်းဝေးခြင်း၊ အမဲ မရှိသော ထမင်းကိုစား ခြင်းငှါရင်း၊ မတတ်နိုင်သဖြင့်။ ဤမဟာသုတဓသောမ ဖွာတ်၌ ဆိုသော နည်းဖြင့် မသတ်သော ဥပုသ်နေ့အလိုငှါ၊ ထားဓသောအမဲကို မင်းအိမ်၌ မွေးသောခွေးတို့သည်စားခဲ့သောကြောင့်။မင်းကြီးစားဝေါကိုဘင်၍ အခဲမရှိသဖြင့်စားဝေါမကပ်ဝံ့၍ မိဘုရားအားအကြောင်းကြားသည် ရှိသော်။ ငါ့သားကို မင်းကြီးချစ်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် တန်းဆာ ဆင်၍ မင်းကြီးသို့ပို့အံ့။သားကိုငြင်လျှင်နမ်းရှုပ်၍နေစဉ်။စားတော်ကပ် ဟု မိဘုရားဆို၍။ထိုအတိုင်း ကပ်သည်ရှိသော်။သေပစ်သဖြင့် အခဲကို ကိုမမြင်လျှင် အမဲဘယ်မှာနည်းဟု မေး၍။ ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် အမဲမရကြောင်းကိုဆိုလျှင်။ ငါသို့သော မင်းအား အမဲ ရ ဖြစ်ရာမည် လေဟု ချစ်လှစွာသော သားဇတော်လည်ကို လိမ်သတ်၍ စားတော် သည်ဖွေသို့ ပစ်ထိုက်ပြီးသော်။ ယခုပင် ပြည့်စုံအောင်ပြု၍ ယူခဲ့ဟု ဆို၍။ သား၏ အသားနှင့် ထမင်းစားသည်ကို မင်းကြီးကို ကျောက် သဖြင့် တယောက်သောသူမျှဆိုခြင်းငှါမြည့်တမ်းခြင်းငှါမဝံ့သည်ဖြစ်၍။ မင်းကြီး အိပ်ပျော်သဖြင့် သေပစ်ပြီ၍။ မိုးဓသောက်လျှင် ငါ့သားကို

ယူခဲ့ဟု ဆို၏။ မိဘရား ခြေရင်းခို လူးလဲသည်း၍ ငိုသည်ကို။ အဘယ့် ကြောင့်နည်းဟုမေး၍။ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြားလျှင် သားခို ကြီးစွာသောစိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍။ဤငါ၏ စိုးရိမ်သောက ခြင်း ဆင်းရဲ ခြင်းသည် သေသောက် ခြင့် ကြောင့် ဖြစ် ၏ဟု။ သေ သောက်ခြင်းခို အကျိုးမရှိ ကြီးစွာသောအပြစ်ကိုဖြင်သဖြင့်။ယခုနေ့မှစ၍ ဒေဝဒတ္တဖို့ဖိုလ်ကို မရသေးသေ၌ ကာလပတ်လုံး အကျိုးမရှိ၊ ကြီးစွာ သောပျက်စီးခြင်းကို ပြုတတ်သော သေကို သောက်ရသည်ကိုယ် မဖြစ် လို ဟု ငိုဟွာန်သဖြင့် သေမသောက်သည်ဟု ဆိုလျှင်။ အဘယ့်ကြောင့် ချစ်ခြင်းမရှိသနည်းဟု မင်းကြီး မေးသောကြောင့်။ ရှင်မင်းကြီး၊ ရှေး ကာလခို ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ကိဗဒဝါသမင်းဖြစ်၍။ဒုဋ္ဌကုမာရအမည် ရှိသော ချစ်လှစွာသော သားကို အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် အိမ်ရှေ့မင်း ဖြစ်စေ၍။ ဘွားဦးစကပင် ဤမင်းသားသည် ရေမသောက်ရသဖြင့် ခန္ဓာကုန်လတ္တံ့ ဟု လက္ခဏာ ဘတ်တတ်သောသူတို့ ဆိုသောကြောင့်။ ရှိတံခါး လေးမျက်နှာ၊ ရှိလယ်၊ ရှိတွင်း တို့ခို ကြီးစွာသော ဖရကန်ကို တူးစေ၍။ခရီးလေးဆယ့် အစရှိသော ထိုထိုသောအရပ်တို့ခို ကြီးစွာသော အိုးစရည်းကြီးတို့ကို တည်စေ၍။ မင်းကြီးသွားရာရာ ဖက္ကေမကွာ ခေါ် လျက်။ တနေ့သခို ထိုမင်းသားချည်း ဥယျာဉ်ကစားမည် သွားရာတွင်။ ခရီးအကြားခို ပဒေသာဒုဋ္ဌါဘုရားကိုဖြင်သဖြင့် ပရိသတ် အပေါင်းတို့ လက်အုပ်ချိသည့် ရှိခိုးသည်ကို ဖြင်လျှင် ငါသို့သောသူနှင့် အတူလိုက် လျက် ဤဦးပြည်းကို ရှိခိုးကုန်သည်ဟု အမျက်ထွက်၍ ဆင်မြသက်ပြိုး သော် ပဒေသာဒုဋ္ဌါအနီးသို့ ကပ်၍။ ရဟန်း၊ ယုံ မိုးရေ၏လောဟု မေး၍။ မင်းသား၊ရေ၏ဟုဆိုလျှင်။ပဒေသာဒုဋ္ဌါလက်တော်မှ သပိတ်ကိုလု၍ ဖြေခို ပစ်ခဲ့၍ ထမင်းနှင့်တူးကွ နှင်းနယ်၍ မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြေအောင်ပြု သည်ကို။ဤသင်္ဘာဝါသည် ပျက်စီးခြင်းပြင်းလှလေ၏ဟု မင်းသားမျက် နှာကို ကြည့်သည်ရှိသော်။ အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကိုကြည့်သနည်း။ ငါ ကြောင်တဝါသမင်းကြီးသား၊ဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသား မဟုတ်လော။သင် ငါ့ကို အမျက်ထွက်သဖြင့်ကြည့်၍ အဘယ်ပြုစပါအံ့နည်းဟု ဆိုလျှင်။ပဒေသာ ဒုဋ္ဌါသည် ပြတ်သောဆင်မြ ရှိသည်ဖြစ်၍ နန္ဒမူလ တောင်သို့ ပြန်လေ သောခဏခို။ ထိုမကောင်းမှု၏အကျိုးသည် ရောတ်တည့်သဖြင့်။ပူလွှ၏၊ ပူလွှ၏၊ လောင်လွှ၏၊ လောင်လွှ၏ ဟု မြည်တမ်းလျက် ၇နှစ်တက်သော

ပူပန်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ကန်ချောင်းပြောင်းအစရှိသောအလုံးစုံသောအ
ရပ်၌ ရေဟူသမျှ ခန်းခြောက်၍ ရေမရသဖြင့်။အသက်ဟုန်၍ အဝိစိငရဲ
၌ဖြစ်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးကြားလျှင် သားခွစိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်
နှိပ်စက်လပ်သည်ဖြစ်၍။ ဤဂါထာ၏စိုးရိမ်ခြင်းသည် ချစ်သ သူ ကြောင့်
ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်းမရှိသည်ရှိသော် စိုးရိမ်ခြင်းမရှိရော။ဤနေ့မှစ၍ သဝိညာ
ဏကခွဒ္ဓဂင်း အဝိညာဏကခွဒ္ဓဂင်း ချစ်ခြင်း ဂင်းသည်ဖြစ်စေသတည်းဟု
ဝိဒ္ဒာန်သဖြင့် ထိုနေ့မှစ၍ ချစ်ခြင်းမရှိသည်ဟုဆိုလျှင်။ အဘ ့် ကြောင့်
အမျက်မထွက်သနည်းဟု မေးသည်ကို။ အကွန့်ပ်သည် ရှေးသင်္ဘောအ
ခါ၌ အရကရသေ့ဖြစ်၍ ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး မေ့ွာစတ်ကို ပွါးစေသဖြင့်
ခုနစ်ပါးသောသံဝဋ္ဋဝိဝဋ္ဋကပ်ပတ်လုံး ပြုဟွ့ပြည်၌ဖြစ်၏။ ဤသို့အခါ
လေးဖြင့် လွဲကျက်သော မေ့ွာဘာဝနာကြောင့် အမျက်မရှိသည်
ဟုဆို၍။ဆတ္တပါဏိ၏အင်္ဂါလေးပါးကိုကြားလျှင် ထိုဒွစည်းဝေးသော
ပရိသတ်အား မင်းကြီး အမှတ်သညာပေးသဖြင့်။ အမတ်ချွေးသူ သူ
ကြွယ်အစရှိသောသူတို့သည်။ ပဲ့မကောင်းစွာသော ကာဠကဏ္ဏိ တံဆိုး
မစားရဟူ၍ သုခမိန်ကို အနှိုင်အထက်စွပ်စွဲ၍ သတ်ရအောင်ကြံသည်
ဟု လက်ခြေလေးဘက်ကိုကိုင်၍ မင်းအိမ်မှဆွဲ၍။ကိုင်မိသော်ရသောခဲ
လုံကနဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့် ခေါင်းကို ညှက်ညှက်ကြေရိုက်ခွဲ၍ ခြေကို
ငင်၍ တံမြက်ဖတ်စုဒွိပစ်လေခြင်း။ ထိုနေ့မှစ၍ မင်းကြီးတရားနှင့်ညီ
စွာ မင်းပြုသဖြင့် ကံအားလျော်ပတ်စွာ လားရခြင်း။ ထိုကြောင့်ခါ
ကာဠကဏ္ဏိသည် ယခုအခါ၌ ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ ဆ ့ပါဏိသည် သာရိ
ပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။သိကြားသည် အနုရုဒ္ဓါဖြစ်လာ၏။မင်းကြီးသည်အာ
နန္ဒာဖြစ်လာ၏။ဓမ္မာဇီဝသုခမိန်သည် ငါတရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်
ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိသော ဓမ္မာဇီဝဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်
ဂုဏ်းသိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင်သာဟသိကဝဂ္ဂနမည်၏ဟူလိုသော်။ ။

၇၄။ နိရယကအမ္ဗာနဝဏ္ဏနအားဖြင့် လှည့်ပတ်ခြင်းကိုပြရာ။

၃။ နိရယကအမ္ဗာနဝဏ္ဏနဟူသော်ကား။အကျိုးမရှိ။ အကြောင်း
မဟုတ်သဖြင့်။ မကြားဘဲကိုကြားဘိသကဲ့သို့။ မမြင်ဘဲကိုမြင်ဘိသကဲ့

သို့။ မသိဘဲကိုသိဘိသကဲ့သို့။ မဟုတ်ဘဲကို ဟုတ်ဘိသကဲ့သို့။ မမှန်ဘဲ ကို မှန်ဘိသကဲ့သို့။ အထူးထူးသော အကြောင်းကိုဆောင်၍ ဆိုခြင်းတို့ ၌ သိအပ်၏။ ။ဤနိဒါန်းအကဒ္ဒါနဝဏ္ဏနာ တရားသောအကြောင်းကိုမူ ဆောင်၍ပြပေအံ့။ ။ရွာလက်သား အသက်ကြီးတယောက်သည်။ ဟင်းရွက်ဟင်းသီး ခါးခိုင်ပုက်လျက် တရားသော သေတင်းကုပ်၌ သေသောက်၍ နေသည်ကိုမြင်၍။ လှည့်စားခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်သော သေသောက်ခြင်းတို့သည် ထိုအသက်ကြီး သောက်ရာ သေတင်းကုပ်သို့ ဝင်၍ အခွက်တကွ သောက်ကြပြီးသော်။ ဤသူ၏အဝတ်ပုဆိုး လက်၌ရှိ သောဥစ္စာကို ယူကုန်အံ့ဟုကြံ၍။အချင်းတို့၊ ငါတို့တယောက် တယောဝံ စိ ဒသီးဒသီး မျက်မှောက်ထင်ထင်သိမြင်သော ယုံတွယ်ကိုပြောကုန် အံ့။ အကြင်သူသည် မဟုတ်ဟူ၍သော်လည်း ပယ်အံ့။ ဆိုသောစကား ကိုလည်း မယုံအံ့။ ထိုယူကို ကျွန်ုပ်တို့ဟု ကတ်ကဝတ်ကိုဆိုကုန်ပြီး သော်။ အိုအသက်ကြီး၊ အသို့နည်း။ အဘလည်း အလိုတူပါ၏လောဟု မေး၍ တူ၏ဟုဆိုလျှင်။ ခြံမြို့စွာကတိကဝတ်ပြုပြီးမှ သေသောက်ကြူး တယောက်သည် ဤသို့ဆို၏။ အနောင်တို့၊ ငါ့မိဝမ်းခွဲ ငါပဋိသန္ဓေနေ သော်။ ငါ့မိသည် သိုးသိုးစားချင်သောဇကြောင့် သိုးသိုးယူမည့်သူတပါး မရှိ၍ ငါ့ကိုပင်စေလိုက်၏။ ငှါးသုံးသည်လည်း သိုးပင်ရှိရာသို့ သွား၍ တက်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်သည်ရှိသော်။ ငါ့ခြေကိုဂုင်း ငါသည်ပင်ကိုင်၍ ဆောက်ပုတ်လှုံကန်ကိုကဲ့သို့ သိုးပင်ထက်သို့ပစ်လိုက်၏။ အထက်သို့ ရောက်လျှင် သစ်တခက်နှင့်သည် တခက်သို့လျှောက်၍ များစွာသောသိုး သိုးကိုဆွတ်ပြီးသော်။တဘန်သက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား။ ငါ့မိအိမ် သို့သွား၍ လှေကားဟောင်းကိုယူခဲ့ချေ၍။ သက်ပြီးသော်၊ ငါ့အမိထံသို့ သွား၍ တခါးပိုက်တည်းဖြင့် ဆောင်ခဲ့သောသိုးသိုးကိုငါ့မိအားပေး၏။ ထိုသိုးသိုးတို့သည် ပမာဏအားဖြင့် အိုးစရည်းရှိရှိကြီးကုန်၏။ ငါ့မိ လည်း ထိုသိုးသိုးကို တနေရာတည်းခွ အလုံးခြောက်ဆယ်ကုန်အောင် စားစေ၏။ ကြွင်းသမျှကို ကြီးသူငယ်သားတို့အား စားစေ၍။ မဟုန်နှင့် လျှင် တဒုခြောက်တောင်အစောက်ဖြင့်သော ငါ့မိအိမ်၌ အလုံးစုံသော ပရိဘောဂကိုထုတ်၍ အမိုးတိုင်အောင် သိုးသိုးအတိပြည့်စေ၏။ ထိုမှ ကြွင်းသမျှကို တံခါးအနီး၌ စုစေ၏။ ထိုအစုသည် အတောင်ရှစ်ဆယ် အစောက်ဖြင့်၍ တောင်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဤသို့သောစကားကို အသူမယုံ၍

ပါဘုအံ့နည်း။ ယုံပါဘုန်၏လော်ဟုမေး၍။ ရွာလက်သား ယောကျ်ား လည်းဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုသူတို့လည်းအလိုအလျောက် ဆိုကုန်၏။ ထို့နောင်မှ အသို့နည်း အဘယုံပါ၏လောဟု မေး၏။ အသက်ကြီးလည်း သားတို့ နိုင်ငံကျယ်သည် ဖြစ်ဖသောကြောင့် ဟုတ်ပေဘွယ်ရှိ၏။ ကျယ်သောနိုင်တိုင်းငံ၌ မယုံမရှိကောင်း။ယုံရတော့သည်ဟုဆို၏။ ။ကြွင်းသော သေသောက်ကြွေးယောကျ်ားတို့လည်း ဤအကျွေဂုဏ်းစွမ်းနိုင်သော အလျောက် အသံးအလိုး အကျိုးမရှိသော စကားကိုဆိုကုန်၏။ ။ထို့နောင် ရွာလက်သားအသက်ကြီးလည်း။ သားတို့၊ ငါ့စကားကို့လည်း နာပါကုန်။ သင်တို့ ဆွေမျိုး ညာတကာသာ ကြွပင်ဝ များမြောင်သည် မဟုတ်၊ ငါ့ဆွေမျိုး ညာတကာလည်း ကွယ်ဝများမြောင်၏။ဤသဗ္ဗညုအခါ ငါတို့ လယ်လုပ်ကြရာတွင် အလုံးစုံသော ယာထက် ငါဝါယာသည် ဧကလွန်တရာကြီးကျယ်၏။ ထိုငါဝါယာ၏အလယ်၌ ဝါတပင်သည် အလွန်မြင့်သည်ဖြစ်၍ အတောင်ခွစ်ဆယ်အစောက်ရှိ၏။ ထိုဝါပင်သည် ခက်မငါးဖြာနှင့်ပြည့်စုံ၏။ အလွန်နွစ်သက်ဘွယ်ရှိ၏။ ထိုခက်မငါးဖြာဘို့တွင် လေးဖြာသောခက်မသည် အသီးမသီး။ အခြားခက်မ အနှာသည် ကြီးစွာသော အိုးစရည်းရှိ တလုံးတည်းသီး၏။ ထိုအသီး၌ ခြောက်မြောင့်သော အစုတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုခြောက်မြောင့်သော အစုတို့၌ ခြောက်ခုသောဝါပေါက်တို့သည် ပေါက်ကုန်၏။ငါးသည် လည်း ဆံမုတ်သိပ်ပြင်စေပြီးသော် ရေချိုးပြီးသော် ပန်းနံ့သာလိမ်းပြီးသော်ဝတ်စားပြုပြင်၍ဝါယာကြည့်ခြင်းငှါသွား၏။ထိုအခါ၌ဝါပေါက်တို့ကိုဖြင်၍။ ဖြောပင်ရပ်လျက် လက်ကိုဆန့်၍ ငါယူ၏။ ဝါခြောက်ပေါက်တို့သည် ငါယူလျှင် စွမ်းပကားခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံသော ကျွန်ယောကျ်း ခြောက်ယောက်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကျွန်ယောကျ်း ခြောက်ယောက်ဘို့သည် ငါတယောက်တည်းကိုသာ စွန့်ခဲ့၍ ပြေးလေကုန်၏။ ဖြင့်ဖြစ်စွာသော် ကာလပတ်လုံး ရှာဖွေသော်လည်းမရ။ ယခုမူကား ငါဖြင်ပြီ။ သင်တို့ ခြောက်ယောက်သည် ထိုပြေးလေသော ကျွန်ခြောက်ယောက်တို့တည်း။ သင်သည်နာ နွမည်၏။ သင်သည် သုမနာမည်၏။ သင်သည် ဝဿကာနာမည်၏။ သင်သည် ဆဏ္ဍာမည်၏။ သင်သည် မဃံလမည်၏။ သင်သည် ပါဓိယာမည်၏ဟု။ ထိုတည့်၍ထိုင်လျက်နေကုန်သော ထိုသေသောက်ကြွေး ခြောက်ယောက်တို့ကို ရောင်ကိုကိုင်၍ရပ်၏။ ထိုသူတို့

သည့် ငါတို့ သင့်ကျွန် မဟုတ်ဟု ဆိုပဉ္စကလည်း အကြင်သူသည် မ
ဟုတ်ဟူ၍သေ ဒါလည်းပယ်အံ့၊ ဆိုသော စကားကိုသော်လည်းမယုံအံ့။
ထိုသူကို ကျွန်ပြုတမ်းဟူသော ကတိကဝတ်မှ ကျုံး၍ ကျွန်ဖြစ်ရာခဲ့။ ကတိ
ကဝတ်ကိုကြောက်၍ ဆိုသော စကားကို ယုံချေကလည်း သူ့ကျွန်ရင်း
မှန်ရာခဲ့။ ထိုကြောင့်သင့်ကျွန်မဟုတ်ဟူ၍မငြင်း၊ ဟုတ်ပေ၏ဟူ၍လည်း
ဝန်မခံဝံ့ရကား ဤတိတ်ဆိတ်နေကုန်၏။ ဤနောင်မှ ထိုသူတို့ကို ဥဿျာင်
ကို ကိုင်ဝင်၍ တရားတင်းကုပ်သို့ ဆောင်ပြီးသော် အဆုံးအဖြတ်ခံ၍
ကမ္မည်းစာရင်းတင်၍ အသက်ထက်ဆုံး သူ့ကျွန်ပြု၍ သုံးဆောင်လေ
၏။ ။ဤ၌မကြားဘဲကို ကြား ဟိသကဲ့သို့။ မမြင်ဘဲကိုမြင်ဘိသကဲ့သို့။
မဟုတ်ဘဲကိုဟုတ်သိသကဲ့သို့ မမှန်ဘဲလျက် မှန်ဘိသကဲ့သို့ အကြောင်း
ဆောင်၍ သူကို့ကျွန်ပြုရအောင် အကျိုးမရှိ အချည်းနှီးအကြောင်း မ
ဟုတ်သဖြင့် လွှဲစား၍ သူကို ကျွန်ပြုရမည်ထားဘိ။ ဒါမိတို့ပင် သူ
ကျွန်အဖြစ်သို့ ရောက်ချေ၏။ ဤသည်လျှင် တရားသောအကြောင်းမည်၏
ဟူလိုသော်။ ။

အထူးသဖြင့်ကား ဆိတ်မ မြေခွေး၊မင်း၊ပုဏ္ဏား အစရှိသော သူတို့
ကို အကြောင်းပြုသဖြင့် သိရာ၏။ ။ထိုအကြောင်း အတိုနည်းဟူမူ
ကား။တို့မြတ်စွာဘုရားသခင် ဒဇာဘဝန မဟာဝိဟာရ၌နေတော်မူစဉ်။
စာ၌အစရှိသော ဇာန်ကို မစောင့်ကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့
ကိုမြင်တော်မူ၍။ ဤရဟန်းတို့ကို ဆုံးမအပ်၏ဟု။ ရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်
တော်မူ၍။ မည်သည့်ရဟန်းကိုဟု မရည်ရွယ်ဘဲ ရဟန်းအပေါင်းတို့
ကို စည်းဝေးစေ၍။ တန်းဆာဆင်အပ်သော မြတ်သော ဘုရားနေရာ၌
နေတော်မူလျက်။ ချစ်သားတို့၊ ရဟန်းမည်သည် ရူပါဂုံစသည်တို့၌ သူ
ဘဒ္ဒိမိတ်ကို ယူခြင်းငှါမအပ်။ ထိုဒိမိတ်ကိုယူသော ခဏ၌ အကယ်၍
သေအံ့။ ငရဲအစရှိသည်ကို၌ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်သောကိုယ်၏ ဒုက္ခဖြစ်၌
လည်း ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ရူပါဂုံအစရှိ
သည်ကို သုဘအားဖြင့်မရှုမူ၍။ မိမိ၏အာဂုံဖြစ်သော လေးပါးသော
သတိပဋ္ဌာန်၊လေးပါးသောသမ္မပ္ပဓာန်၊ရှစ်ပါးသောမဂ္ဂင်၊ကိုးပါးသော
လောကုတ္တရာတည်းဟူသောအာဂုံ၌ ကျင်လည်သောသူကို မာရ်သည်
အခွင့်မရရာ။ ကိလေသာနှင့် စပ်သည်ဖြစ်၍။ သုဘနိမိတ်အားဖြင့် အ
ကယ်၍ရှုအံ့။ ပူတိဆံသ အမည်ရှိသော မြေခွေးသည် မိမိအစာမှယုတ်

သကဲ့သို့။ မိမိကျင်လည်ရာမှ ယုတ်လတ်ဟုံ့ဟု မိန့်တော် မူဦး၍။ ရှေး အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၍။ ။ချစ်သားတို့၊လွန်လေပြီးသောအခါ ၌။ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြိုဖျက်ဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုခိုက်။ ဟိမဝန္တာတော၌ တရုသော်တောင်ယံတွင် လိုဏ်တရုံ၌ အရှာမဂဂါများလွှစွာသော ဆိတ် အပေါင်းတို့သည် နေကုန်ဏ်။ ထိုလိုဏ်နှင့် မနီးမဝေးသော် လိုဏ်တရုံ၌ ပူတိမံသအမည်ရှိသော ဖြေခွေးသည် ဝေဏ်အမည်ရှိသော မယားနှင့် တကွနေ၍။တနေ့သ၌ လှည့်ပတ်သွားလာရာတွင် ထိုဆိတ်အပေါင်းကို မြင်လျှင်။ တရုသောဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် စားရသော် ကောင်းဏ်ဟု ကြံ၍။ ထိုကြံတိုင်းစားသဖြင့်။ ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဆူသောကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍။အစဉ်သဖြင့် ဆိတ်များကုန်ခဲ့လျှင်။ မေတ္တာမာတာ အမည်ရှိသော ဆိတ်မတရုသာ ကြွင်း၍။ ထို ဆိတ်မသည် ဥပါယ်တမျှဉ်၌ လိမ္မာသော ကြောင့် စားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည် ရှိသော်။ တနေ့သ၌ ဖြေခွေးမကို ခေါ် ၍။ဆိတ်များကုန်ခဲ့ပြီ။ဆိတ်မတရုသာ ကြွင်းတော့သည်။ထိုဆိတ်မ ကို တရုသော ဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် စားရသော် ကောင်းဏ်။ အသို့သော ဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် စားရအံ့နည်းဟူမူကား။ သင်တပေါက်အခင်းတည်း သွား၍ ထိုဆိတ်မနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်အောင်ပြု။ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍ အကျွမ်းဝင်လျှင် ငါသေကျွန်ပြု၍အိပ်မူည်။သင် ထိုဆိတ်မအထံသို့ သွား၍ ငါ့လင်သေခဲ့သည်။ အခွင့်ကိုထား၍ တပါးကိုးကွယ်ရာ ဆွေမျိုး ညာတာကား ငါ့တွင်မရှိ။လိုက်ပါလှည့်။ ငါတို့နှစ်ယောဒံ မြည်တမ်း၍ သင့်ဟာ ပါအံ့ဟု ထိုဆိတ်မကိုခေါ် ၍လာလှည့်။အပါးသို့ရောက်လျှင် ထ၍ကိုက်သတ်မည်ဟု မယားနှင့်တိုင်ပင်ကြ၍။ ထိုတိုင်ပင်ဘိုင်း စိရင်သည်ရှိသော်။သင့်လင်သည် ငါ့အဆွေအမျိုး ညာတာကာကိုစား၍ ကုန်ခဲ့ပြီ။ ငါကြောက်ဏ်ဟု ဆိုလျှင်။မကြောက်လင့်၊ သေဖြီးသော သူသည် အသို့ပြုလတံ့နည်းဟုဆိုသည်ကို သေငြားသော်လည်း သင့်လင်ကိုငါကြောက်ပေဏ်ဟု ဆိုလျက်။ မယုံ ယုံကြောင်းဆို၍ အဘန်တော်လဲ တောင်းပန်သဖြင့်။အကယ်စင်စစ် သေသည်ဖြစ်မည်ဟု ဝန်ခံ၍ ဖြေခွေးမနှင့်အတူ လိုက်သည်ရှိသော် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို အသူသိနိုင်အံ့နည်းဟုတွေးတွေး ဒတာတော သက်သာလျက်။ဖြေခွေးမကို ရှောင်၍ ဖြေခွေးဖိုအထံသို့ သိမ်းဆည်း၍ မြဲတင်းလျက်သွားသဖြင့် ခြေဆံကိုဖြေခွေးကြားလျှင် ဆိတ်မ ပါသလော၊ မပါသလောဟု ဦးခေါင်း မော်၍ မျက်လုံးလှည့်၍

ကြည့်သည်ကိုဖြင်လျှင်။ဤကျွန်မယုတ်သည် ငါ့ကိုလွှဲစား၍ သင့်လင်ကို ကံဆိုက်သတ်စေလိုသောကြောင့် ခေါသည်ဟု၊ တဘန်ပြောပြန်ခဲ့သည်ကို မြေခွေးမလိုက်၍ အဘယ့်ကြောင့်ပြောသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို ပြန်လိုသောကြောင့်။ ။နခေါမေရှင်တော်အာလိ၊ဟူတိမံသလေပေါ့နာ။ ဇတောဒ်သာသခါရသို့ဘာ၊ အာရကာပရိဝန်ဖွဲ့ယော။ ။အာလိ၊အခွေခင်ပွန်းမ။ ဟူတိမံသသ၊ဟူတိမံသဏ်။ ပေါ့နာ၊ကြည့်ခြင်းကို။ ခေါ၊ စင်စင်။ မေ၊ ငါ့အား။ နရှင်တို၊ မနှစ်သက်။ ဇတောဒိသား ဤသို့သဘော်ရှိသော။ သခါရသို့ဘာ၊ အခွေ့ခင်ပွန်းမှ။ အာရကာ၊ ဝေးစွာ။ ပရိဝန်ဖွဲ့ယော၊ ကြဉ်ရာဏ်။ ။ဤဂါထာဖြင့် ပြေးကြောင်းကိုဆို၍ မနုရာဟောင်းသို့ ပြန်သော မေဏ္ဍာမဘာတာကို တဘန် လာပြန် စေခိုင်းသောဌာ မတာတ်နိုင်လျှင် အမျက်ထွက်၍ မြေခွေးဖို အထံသို့လာ၍ မှိုင်လျက် နေသောမြေခွေးမကို မြေခွေးဖို ကဲ့ရဲ့လိုသောကြောင့်။ ။ဥမ္မတ္တကာ အယ်ဝေဏ်၊ ဝဏ္ဏတိပတိနောသခိ်။ ပဏ္ဍာယိပဋိဂန္ဓာ၊ အာ၊တံမေဏ္ဍာမဘာတံ။ ။အယ်ဝေဟ်၊ ဤဧဝဏ်သည်။သခိ်၊ခင်ပွန်းမကို။ပတိနော၊ လင်ဖြစ်။ သန္ဒိဇော၊အထံ၌။ ဝဒဏ္ဍာတိ၊ ချီးမွမ်း၏။ အယံဝေဟ်၊ ဤဝေဟ်သည်။ ဥမ္မတ္တကာ၊ ရူးဘိသလော။ အာဂတံ၊ လာပြီးလျက်။ ပဋိဂန္ဓာ၊ တဘန် သွားပြန်လေသော။ မေဏ္ဍာမဘာတရံ၊မေဏ္ဍာမဘာဝါကို။ ပဏ္ဍာယ်၊ တဘန်စိုးရိမ်ပြန်၏။ အယံဝေဟ်၊ ဤဝေဟ်သည်။ ဥမ္မတ္တိကာ၊ ရူးဘိသလော။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ မေဏ္ဍာမဘာသည် ငါ၌ ချစ်မြတ်နိုး၏။ အကျွမ်းဝင်၏။မသျှတ်မသင့်လာလတ္တံ့။သေကျွန်သာပြုစမ်းပြုဟုခင်ပွန်းမကို ငါ့အထံ၌ ချီးမွမ်းသည်လည်း ရူးဘိသလော။လာပြီးလျက် ငါ့အထံသို့မရောက်တဲ့ ပြန်လေသော ခင်ပွန်းမကို စိုးရိမ်ပြန်သည်လည်း ရူးဘိသလောဟု မြေခွေးမကို မြေခွေးဖို ကဲ့ရဲ့သည်ရှိသော်။ ။ဘွံခေါသိသမ္မဒ ဥမ္မဇ္ဇော၊ဒုမ္မေခါအခိစကွာဟော။သောတ္ထံမတာလယံကတွာ၊ အကာလေနပိပေက္ခသိ။ ။သမ္မ၊အချင်း။ ပေါတ္ထံ အကြောင်းသင်သည်။ မတာလယံ၊သေသော အခြင်းအရာကို။ ကတွာ ပြုဦး၍။ အကာလေန၊အခါမဟုတ်သဖြင့်။ပိပေက္ခသိ၊ကြည့်၏။ ဒုဗ္ဘဒ္ဒေါ နည်းသောပညာရှိသော။ အဝိစက္ခဏော၊အဆင်အခြင်နှင့်ပြည့်စုံသောပညာမှကင်းသော။သောတ္ထံ၊ ထိုသင်သာလျှင်။ ဥမ္မတ္တော၊ရူးသည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် မြေခွေးဖိုကို မြေခွေးမ ကဲ့ရဲ့ပြန်၏။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာ

ဘုရားသည်။ ။နဒကာလေဝိပေကွေယျ၊ ကာလေပေကွေယျပဿိ
တော။ ပုတိမံသော၀ ပဇ္ဈာယိ၊ ယောဒကာလေ ဝိပေ့ဒတိ။ ။တိဏ္ဍ
၀ေ၊ ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းမျိုးတို့။ပဿိတော၊ ပညာရှိသောသူသည်။
အာကာလေ၊အခါမဟုတ်သည်ဖြစ်။နဝိပေကွေယျ မကြည့်ရှုရာ။ကာလေ၊
လျောက်ပတ်သောအခါဖြစ်သာလျှင်။ပေကွေယျ၊ကြည့်ရှုရာ၏။ပေါ၊အ
ကြင်သူသည်။ အကာလေ၊အခါမဟုတ်သည်ဖြစ်။ငပေ့ဇတိ၊ ကြည့်ရှု၏။
သော၊ထိုသူသည်။ ပုတိမံသော၀၊ ပုတိမသအမည်ရှိသော မြေးဆွေးမှိ
ကဲ့သို့။ပဇ္ဈာယိ၊စိုးရိမ်ရ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်ကာမဂုဏ်တို့အပေကြောင်း
ပြု၍ သုဘအားဖြင့် ရှုပါရုံကိုရှုခြင်းသည်။ရဟန်းတို့အား အခါမဟုတ်
သည်ဖြစ်ကြည့်ခြင်းမည်၏။ အသုဘအားဖြင့်ဂဠန်း၊ အဋ္ဌိသင်္ခလိကအားဖြင့်
ဂဠန်း၊ ကသိဏ်းပရိကံ်အားဖြင့်ဂဠန်း ရှုခြင်းသည်။ ရဟန်းတို့ဖြစ်ား အခါ
ဟုတ်သည်ဖြစ် ကြည့်ခြင်းမည်၏။ အခါမဟုတ်သည်တို့ဖြစ် ကြည့်သောသူ
တို့သည်၊ ဟရိတရဿေ၊ လောမကသပ ရဿေကိုကဲ့သို့ ကြီးစွာသော
ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ အခါဟုတ်သည်ဖြစ် ကြည့်သော သူတို့
သည် တိသဃထေရ်၏ အစရှိသော သူတို့ကဲ့သို့ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်
ကုန်၏။ အခါမဟုတ်သည်ဖြစ် ကြည့်သောသူလည်း ပုတိမံသ မြေးဆွေး
သည် အခါမဟုတ်သည်ဖြစ် ကြည့်သဖြင့် မိမိအစာရှာ ယူတတ်သကဲ့သို့
သက်ပဋ္ဌာန်းအစရှိသော မိမိကျင်လည်ရာမှယုတ်၏။ မျက်မှောက်သော
ကိုယ်အဖြစ် တမလွန်သော ကိုယ်အဖြစ်ဖြစ် ပင်ပန်း၏ဟု သြ၀ါဒမှတေ
သနာချပ်တော်မူ၏။ ။ဝေဘိအမည်ရှိသော မြေးမလည်း၊ ပုတိမံ
သအမည်ရှိသောမြေးဖို့ကိုနှစ်သိမ့်မျှားယောင်းပြန်၍။ချစ်လင်၊မကြီ
လင့်။ ငါတရသော ဥပါယ်တမျှဖြင့်ခေါ် ပြန်ချေအုံ့ဟုဆို၍။ ထိုဆိတ်မ
အထံသို့သွား၍။အာလိ၊အခွင့်၏လာခြင်းသည်အကျိုးရှိလျှင်၏အခွင့်လာ
လျှင်ပင် ငါ့လင်ခွင့်ပြန်သည် ဖြစ်သောကြောင့်။ အခွင့်လာ၍ ငါ့လင်ကို
ပဋိသန္ထာရရပြုပါလော့ဟုဆိုဦး၍။ ။ဒိယံခေါအာလိမေဇံဟောတု၊ပုတ္တ
ပတ္ထံဒဒါဟိမေ။ ပတိသဒ္ဒိဝိတောမယံ၊ဇေဋ္ဌာသိပိယပုန္တိတာ။ ။အာ
လိ၊ အဆွေခင်ပွန်းမ၊ မေ၊ ငါ့အား။ ခေါ၊ စင်စစ်။ ဒိယံ၊ ချစ်ခြင်းသည်။
ဟောတု၊ဖြစ်စေ။ ပုတ္တာပတ္ထံ၊နှစ်သက်သော ပေးခြင်းကို။ မေ၊ ငါ့အား။
ဒဒါဟိ၊ပေးပါလော့။ မယံ၊ငါ၏။ ပတိ၊လင်သည်။ သဒ္ဒိ တော၊တာဘန်
ရှင်ပြန်၏။ ပိယာပုန္တိတာ၊ ချစ်အပ်သော မေးခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ဇေဋ္ဌာ

သိ၊လောပါလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊တာဝန်လွှဲစားပြန်သောဖြေခွေးမ စကားကိုကြားလျှင်။ ယုတ်မာသော သဘောရှိသော ဤကျွန်ယုတ်မ သည် ငါ့ကိုလွှဲစားပြန်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု၍ မကောင်း။ တခုသော ဥပါယ်တမျှဉာဏ်ဖြင့် လွှဲစားရသော် ကောင်း၏ဟုကြံ၍။ ။ပိယံမေါ ဝေဏ်တောဟောဝတူ၊ ပုဏ္ဏာပတ္တံ ဒဒါဒိတော။ မဟာတာပရိဝါရေန၊ ဇသံ ကယိရာသိဘောဇနံ။ ။ဝေဏိ၊ရှင်မဝေဏိ။ဝေ၊သင့်အား။ခေါ၊စင် စစ်။ ပိယံ ချစ်ခြင်းသည်။ဟောတူ၊ဖြစ်စေ။ တော၊သင့်အား။ပုဏ္ဏာပတ္တံ၊ နှစ်သက်သော ပေးခြင်းကို။ ဒဒါဒိ၊ ပေးအံ့။ မဟာတာ၊ မျှားစွာသော။ ပရိဝါရေန၊ အခြံအခံဖြင့်။ ဇသံ၊ ငါလာအံ့။ တောသံ ထိုအခြံအခံတို့ အား။ဘောဇနံ၊အစာကို။ကယိရာသိ၊ပြုလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့် မျှားစွာသောအခြံအခံနှင့်တကွငါလာမည်။ငါ၏အခြံအခံတို့အား စားစရာစီရင်လေဟုဆိုသည်ဖြစ်သော်။ထိုအခြံအရံကိုမေးလိုသောကြောင့်။ ။ကိဒိသောတုယှံပရိဝါရော၊ ယေသံကာဟာမိဘောဇနံ။ကိံနာမကာစ တေသဇ္ဇေ၊တံမေအာစိက္ခာဟိပုစ္ဆိတာ။ ။အာလိ၊အဆွေခင်ပွန်းမ။ပေ သံ အကြင်အခြံအရံတို့အား။ဘောဇနံ၊အစာကို။ကာဟာမိ စီရင်အံ့။ တုယှံ၊သင်၏။သောပရိဝါရော၊ထိုအခြံအရံသည်။ကိဒိသော၊ အသို့သဘောရှိသနည်း။ သဇ္ဇေ၊အလုံးစုံကုန်သော။ တော၊ထိုအခြံအရံတို့သည်။ ကိံနာမကာ၊ အဘယ်အမည် ရှိကုန်သနည်း။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတာ၊ မေးအပ်သောရှင်မသည်။ မေ၊ငါ့အား။ အာစိက္ခာဟိ၊ ကြားဘိ လော့။ ။ဤဂါထာဖြင့်မေးသော ဝေဏိအား ထိုအခြံအရံတို့ကိုကြား လိုသောကြောင့်။ ။မာလိယော စတုရင်္ဂုလော စ ပိဂိယော အထဇမ္မု ကော။ ဇမ္ဗေသောမယှံပရိဝါရော၊ဟေ၊ကယိရာသိဘောဇနံ။ ။ဝေ ဏိ၊ရှင်မဝေဏိ၊မာလိယော၊စ၊မာလိယ၊ငှ်း။တုရင်္ဂုလော၊စ၊တုရင်္ဂုလငှ်း။ ပိဂိယော၊စ၊ပိဂိယငှ်း။အထ၊ထိုနှစ်။ဇမ္ဗု၊ကော၊စ၊ ဇမ္ဗု၊ကငှ်း။မယှံ၊ငါ၏။ ပရိဝါရော၊ အခြံအရံသည်။ဇဒိသော ဤသို့သဘောရှိ၏။တောသံ၊ ထိုအခြံအရံတို့အား။ သောဘောဇနံ၊အစာကို။ကယိရာသိ၊စီရင်လော။ ။ ဤဂါထာဖြင့် မာလိယ၊တုရင်္ဂု၊ပိဂိယ ဇမ္ဗု၊ကဟူသောခွေးမင်းလေးရ တို့သည် တစေ့တောက်ပသောကျောက်လျှင် ငါးရောငါးရာစီ အခြံအရံ ရှိကုန်၏။ ဤလေးပေါက်သောအခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍ငါလာအံ့။ ဤခွေးတို့သည် အစာမစားရသည်ရှိသော် သင်တို့လင်မယားကို သတ်၍ စားလတ္တံ့။

ထို့ကြောင့် အစာအရေစိရင်းလဟု ဆိုပျှင်။ မြေဆွေးမ ကြောက်၍။ ဤဆိတ်မကို တရသေးသော ဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့် မလာအောင် ပြုစုံဟုကြံ၍။ ။နိကွန္တာဃ အဂါရဿဝ၊ ဘဏ္ဍာဂါဒိနယတိ။ အာရောဂျံ အာလိနော ဝဏ္ဏံ၊ ဇာဝေဝသမာဂမ။ ။အာလိ၊အဆွေခင်ပွန်းမ။အဂါရဿဝ၊အိမ်မှ။နိကွန္တာဃ၊ထွက်သောဝှင်မ၏။ ဘဏ္ဍာဂါဒိ၊ ဥစ္စာဘဏ္ဍာသော်လည်း။ဝိနသတိ၊ ပျောက်ပေရာ၏။ အာလိနော၊ အဆွေခင်ပွန်းမ၏။ အာရောဂျံ၊အနာမရှိသည်၏အဖြစ်ကို။ ပဇို၊ဆိုလေအံ့၊ ဇာဝေဝ၊ဤအရပ်ဌိလျှင်။ဝသ၊ နေတော်မူလော့။ မာဂမ၊မလာလင့်။ ။ဤဂါထာဖြင့် မလာအံ့သောအကြောင်းကိုဆိုခြင်း။ သေအံ့သောဘေးမှကြောက်သဖြင့် မြွေခွေးဖိအထံသို့ ပြေးလေ့ရှိခြင်း။ ထိုအကြောင်းကို မြွေခွေးဖိအား ကြား၍၊ မြွေခွေးဖိကို ခေါ်၍ တပါးသောအရပ်သို့ ပြေးပြန်မလေခြင်း။ထိုမြွေခွေးလင်မယားသည် ထိုအရပ်သို့တဘန် မလာပြန်ခြင်း။ထိုကြောင့်အခါ ထိုအရပ်၌ ထိုအကြောင်းကိုသိဖြင်သော သစ်ပင်စောင့်နတ်မင်းကြီးသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အစ္ဆရိယဓမ္မတိုနှင့်ပြည့်စုံသော ပုတိမံသဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ ကြော့သွေးသောအဆင်းထွက်သောအစွယ်ရှိသော ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားဇ၏ ပုဏ္ဏားမသည်။ ထိုပုဏ္ဏားနှင့်ကျသော ကြော့သွေးသောအဆင်း၊ ယုတ်သောအစွယ်ရှိသော ပုဏ္ဏားတပေါက်နှင့် ကျင်လည်သည်ကို ထိုပုဏ္ဏားသိ၍၊ အဘန်တလဲလဲ ဆုံးမဖြစ်တားသော်လည်း မနိုင်သောကြောင့်။ ငါ့ရန်သူကို ငါ့လက်နှင့် သတ်သောထက်။မင်းကြီးကိုလှည့်စား၍ သတ်စေအံ့ဟုကြံ၍။ ရှင်မင်းကြီး၊မြို့တော်လည်း ဇမ္ဗူ။ဒီပါကျွန်းဦး မြတ်သောမြို့။ ရှင်မင်းကြီးလည်း ဇမ္ဗူ။ဒီပါကျွန်းဦး မြတ်သောမင်းဖြစ်တော်မူသည်။ထွက်တော်မူသော တောင်တံခါးတော်သည် မင်္ဂလာရှိသောကြောင့်။ မင်္ဂလာပြု၍ အသစ်တည်ရသော် ကောင်းဖို့ဟုလျှံဝှဲလျှင်။ မင်းကြီးဒဓံလိုပါသောကြောင့်၊ပုဏ္ဏားအလိုရှိတိုင်း မင်္ဂလာရှိသောသစ်အစရှိသည်ကို ယူစေ၍ လုပ်ကြံပြီးစီးမှ။ရှင်မင်းကြီး၊ နက်ဖြန် နာဂစ်တော်ကောင်းသည်ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးတိုင်စိုက်အံ့။ နတ်ပူဇော်ရာ စီရင်တော်မူဟုဆိုသည်ကို၊ အဘယ်ကို အလိုရှိသနည်းဟုမေး၍။ဤတံခါးကို တန်းခိုးကြီးသောနတ်စောင့်သည်ဖြစ်သောကြောင့် များမြတ်သော ပူဇော်ဘွယ် ဝတ္ထုနှင့်

တာကွ ကြော့သွေးသောအဆင်း၊ ထွက်သောအစွယ်ရှိသော၊ အဓိအဘာ
မျိုးမှ စင်ကြယ်သော ပုဏ္ဏားစစ်ကို ဒေတ်၍။ အသားအသွေးဖြင့် ပူဇော်
၍။ အကောင်ကိုထည့်၍ စိုက်အံ့။ သင်းမင်းကြီးလည်း ချမ်းသာစီးပွါး
များအံ့သည်။ ဖြို့တော်လည်း မြဲမြံခိုင်ခန့်အံ့သည်ဟု ဆင်ခြင်လျှင်။ ကောင်းပြီ
ဟု မင်းကြီးအာဓမခံသဖြင့်။ ရန်သူ၏ပျက်စီးခြင်းကို ဖြင်ရတော့မည်ဟု
ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အိမ်သို့လာ၍ နှုတ်ကိုစောင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရ
ကား။ဟယ်ကွန်မယုတ်။ ဤနေ့မှစ၍ နင်အသူနှင့် ငမွေလျှင်ရအံ့နည်း။
နက်ဖြန်နှင့်သယောက်ကိုသတ်၍ မင်္ဂလာပြုတော့မည်ဟု အဆောတ
လျင်ဆို၍။အပြစ်မရှိဘဲကို အဘယ့်ကြောင့်သတ်ရအံ့နည်းဟုဆိုသည်ရှိ
သော်၊ ဤသို့သောဒေကြောင်းကြောင့် သတ်မည်ဟုဆို၍ ထိုအကြောင်း
ကို ပုဏ္ဏားမကြားလျှင် သယောက်သို့စေခိုင်း၍ တပါးသို့ပြေးလေစေ
သဖြင့်၊ ထိုစကားကို အဆင့်ဆင့်ကြား၍။ ထိုပုဏ္ဏားနှင့်တူသောသူတို့
သည်လည်း ပြေးလေ၏တန်၏။ မိုးသောက်လျှင် ရန်သူပြေးမှန်းကိုမသိ
သောကြောင့်၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် နံနက်စောစောက မင်းအိမ်သို့
သွား၍။ဤမည်သောအရပ်၌ ဤသို့သောအဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိသောပုဏ္ဏား
ရှိ၏။ ယူစေဟုဆိုလျှင်။ အဓမ်တို့ကို မင်းကြီးစေ၍ ပြေးလေးသောအ
ဖြစ်ကိုသိ၍။ ထိုပုဏ္ဏားနှင့်တူသောသူကိုရှာဟု မြို့အလုံးရှာသော်လည်း
မရ၍။ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားမှတပါး မရှိဖြိုဟုလျောက်သဖြင့်၊ ပုရောဟိတ်
ပုဏ္ဏားကို မသတ်ကောင်းချေဟု မင်းကြီး ဆိုသည်ကို။ ပုရောဟိတ်
ပုဏ္ဏားကြောင့် တံခါးကိုဖျက်၍။ ယခုမတည်သည်ရှိသော် မြို့မလုံရာ။
ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ယခုမတည်ဖြစ်သော် တနှစ်လွန်မှ အခါရ
မည်ဟူ၍ ဆိုသည်ဖြစ်သောကြောင့်။ တနှစ်ပတ်လုံး တံခါးမရှိခဲ့သော်
ရန်သူခွင့်မရလေပြီလော။ တပါးကို ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားပြုစေ၍။ ဤသူ
နှင့် တံခါးတည်ရသော် မကောင်းလောဟု အဓမ်တို့လျှောက်လျှင်။ အသူ
ကို ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားပြုစေရသော် ကောင်းအံ့နည်းဟု မင်းကြီးမေး
၍။ဤပုဏ္ဏားတပည့်ဖြစ်သော တက္ကာရိပါ ပုဏ္ဏားလုလင်ကိုပြုစေသော်
ကောင်း၏ဟုလျောက်ကုန်သဖြင့်။ တက္ကာရိပါလုလင်ကိုခေါ်စေ၍ များ
စွာသော ပူဇော်ခြင်း ဖြတ်နိုးခြင်းနှင့်တကွ ပုရောဟိတ်အရာကိုပေး၍။
များသောအခြံအခင်ဖြင့် တံခါးတည်ရာ မင်္ဂလာပြုစိမ့်သောဌာနေသည်
ရှိသော်။ ဘုရားလောင်း တက္ကာရိပါလုလင်သည် တံခါးတည်အံ့သော

အရပ်သို့သွား၍။ကျယ်စွာသော်တွင်းကိုတူးစေပြီးသော်။တွင်းနှင့်တကွ
တင်းထိမ်ခံ၍နေရာသို့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကိုမင်း၏အာဟာဖြင့် နှောင်
ဘွဲ့၍ဆောင်ခဲ့သည်ကို ဘုရားလောင်းခေါ်၍ တင်းထိမ်တွင်းခြံ အတူ
နေစေ၍၊ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် တွင်းကိုကြည့်၍ ဆောက်တည်ရာမရ
သဖြင့်။ငါမိုက်ခဲသောကြောင့် နှုတ်ကိုမစောင့်၍ ရန်သူ၏ပျက်ကြောင်း
ကိုဆိုသော ငါသည်။ ငါ့ကိုယ် ငါပင် သတ်၏ဟု ဘုရားလောင်းအား
ဆိုသည်ရှိသော်။ ဆရာသာ နှုတ်မစောင့်သောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းသို့
ရောက်သည်မဟုတ်။ တပါးသော သူတို့သည်လည်း ရေဝံ့ နှုန်တော့
သည်ဟုဆိုဦး၍။ဆရာပုဏ္ဏား။ငါပုံတာရဆိုဦးအုံ့။ဆရာနားထောင်။ ဖရုံး
သရောအခါဗာရာဏသီပြည်၌ ကာဒ္ဒိအမည်ရှိသော ပြည်မျက်စိသည်။
ကုဏ္ဍိလအမည်ရှိးသော ဓမောင်ကို ဥယျာဉ်ကျေးပေး၍ သိမ်းမွေး၏။ထို
မောင်သည်။ဓာတ်ထိုဓာတ်၊သုရာဓာတ် အက္ခရာဓာတ် အစရှိသဖြင့် ရသောဥစ္စာ
ကိုဖျောက်၍။အဘန်တလဲလဲ ဆုံးမသော်လည်း မနိုင်ရကား။ တနေ့သ၌
အနှိုက်း၍ အဝတ်မပါကင်ကျစ်ပုဆိုးကိုဝတ်၍လာသည်ကို ကာဒ္ဒိအမျက်
တွက်၍ လည်ကို ငင်၍ထုတ်စေသည်ရှိးသော် တံခါးရင်းခြံ ငိုး၍နေစဉ်
တနေ့ တထောင်တထောင်ပေး၍ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းလာမြဲသော သူငွေး
သားတယောက် လာမြဲလာရာတွင် မြင်၍ အငြောင်းကို ကြားလျှင်။
ကာဒ္ဒိကို အဝတ်အစားပေးစိမ့်သောငှါ ဆိုသည်ကို။အရှင် ချစ်မြတ်နိုး
လျှင်ပေးပါလော့ဟုဆိုသဖြင့်။တထောင်သောဥစ္စာပါရာတွင် ငါးရာကို
အလျှင်ယူ၍။ငါးရာကို ထိုသူဘို့အဝတ်တန်းဆာ ပန်းနုံသာဘိုးပြုစေ၍။
အဝတ်သစ်ကြီးမြို့မှ ဧွေလျှောကြ၍ သွားခါနီးလျှင် အဝတ်ဟောင်းကို၍
အလိုးစုံကိုထားခဲ့ရသောအလေ့ဖြစ်သောကြောင့်။ထိုသူငွေးသားသည်
အဝတ်သစ်လဲလျှင်အဝတ်ဟောင်းကိုကုဏ္ဍိလအားပေးစေသည်ရှိသော်
ကာဒ္ဒိသည် မိုးသောက်၍သွားလျှင် ဤသူငွေးသား အဝတ်ကိုချွတ်၍ ယူ
လိုက်ဟု ကွန်မတို့အား နှုတ်ထည့်သဖြင့်။ ထိုအတိုင်း ချွတ်၍ ယူလိုက်
သောကြောင့်။ မတတ်နိုင်ချေ၍။ ဖြစ်တိုင်းသော ကိုယ်ဖြင့် သူငွေးသား
ထွက်သည်ကို ဖြင်ဖြင်သသူတို့သည် ရယ်မော၍ ဂျတ်ခွတ်သံသဲ ပျားစွဲ၏
သို့ပြုကုန်သဖြင့် အလွန်ကရာဂုက်ကြောက်စွာဖြစ်ခဲ့။ငါနှုတ်ကိုမစောင့်
သောကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်သည်။ ငါ့ကိုယ်ကို ငါသာ ဖျက်သည် ဟု

ငိုကြွေးမြည်တမ်း သကဲ့သို့။ ဤအတူငင်း ဆရာလည်း နှုတ်ကိုမစောင့်
ခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်၏။ ။

ဤမှတပါးလည်း ငါပုံတုရဆိုဦးအံ့။ဆရာနှားထောင်။ဤဗာရာဏသီ
ပြည်၌ဆိတ်ကျောင်းတို့ မွေ့လျော်ကုန်စဉ်။ကျက်စားရာမြေ၌ ဆိတ်နှစ်ခု
လုံးဧထွေးကြသည်ကို နွားပြိုးဆွဲငှက်မြင်လျှင် ဓေါင်းကဲ့၍ သေကုန်တော့
မည် ဦးဦးမင်းတို့။ နေပါတော့ နေပါတော့ဟု ဖြစ်သော်လည်း မနှိုင်
သဖြင့် ကျောက်ခဲငှင်း ဦးခေါင်းခဲငှင်း စီး၍ တောင်းပန် သော်လည်း
ဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ရှိသော်။ ထိုသို့ တပြိုးကား ငါ့ကိုသတ်၍
လုံးထွေးဘုန်ဟု ဓေါင်းနှစ်ဘက်ကြားသို့ ဝင်ပြေးသော်လည်း ဆိတ်နှစ်
ခုတို့သည် အကျိုးကိုလည်းမသိ အကြောင်းကိုလည်းမသိသဖြင့်။ ဒိမိတို့
လုံးထွေးမြဲ လုံးထွေးကြရာတွင် မုန့်မုန့်ညက်ညက်ကြေ၍။ ထိုနွားပြိုးဆွဲ
ငှက်သည် ဒိမိပြုသောအမှုဖြင့် ကြီးစွာသောပျက်ခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့
သို့။ဤအတူငင်း ဆရာလည်း ဒိမိပြုသော အမှုကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းသို့
ရောက်၏။ ။

ဤမှတပါးလည်း ငါပုံတုရဆိုဦးအံ့။ ဆရာနှားထောင်။ ဤဗာရာဏ
သီပြည်၌ နွားကျောင်းသားတို့ နွားကျောင်းရာတွင် သီးသော ထန်းပင်
ကို ဖြင့်၍ တယောက်သောသူကို ထန်းသီးတက်စေသည်ရှိသော် ထို
ယောကျ်ားး ထန်းသီးချလျှင် ထန်းပင်အောက် တောင်ပို့၌နေသော ဖြွေ
တခုသည်ပြေးထွက်၍ တန်းပင်ကိုတက်သည်ကို။ အောက်၌နေသော
သူတို့ လှံကန် အစစ်ရှိသည်ဖြင့် မဖြစ်တားနိုင်သောကြောင့် ဖြွေတက်၏
ဟုဆိုလျှင်။ ထိုယောကျ်ားသည် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်ကြွေး
သည်ကို။ အောက်၌ နေသော သူလေးယောက် တို့သည်။ မြဲမြံခိုင်ခဲ့
သောပုဆိုးကို လေးစွန်းခွဲကိုင်၍ သည်တွင် ဆင်းတည့်ဟု ဆိုလျှင်။ ထို
ယောကျ်ားး ဆင်းတည့်သည်ရှိသော်။ ပြင်းသောအဟုန်ဖြင့် ကျရကား။
ထိုသူလေးယောက်တို့သည် မချုပ်နိုင်၍ ခေါင်းလေးလုံး အချင်းချင်းထိ
သဖြင့် ဖြန်းဖြန်းဂဲ့၍။ဒိမိတို့ပြုသောအမှုကြောင့် လေးယောက်သော သူ
တို့သည် အသက်သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့။ ထိုအတူငင်း ဆရာ
လည်း ဆရာပြုသောအမှုကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၏။ ။

ဤမှတပါးလည်းငါပုံတုရဆိုဦးအံ့။ဆရာနှားထောင်။ရှေးသရောအ
၁၂ ဤဗာရာဏသီပြည်၌ ဒိုးသူတို့သည် ညှဉ်၌ ဆိတ်တခုကိုခိုး၍ နေ့မှ

တောမှာသတ်စားအံ့ဟု။ မမြည်တမ်းအောင်နှုတ်သိုးကိုစည့်း၍ ဝါးရုံ
တော၌ထားလျက်။ နေ့အခါသွား၍သတ်မည့်စိရင်မှ တယောက်သော
သူတွင်မျှထားမပါ၍။ ဤဆိတ်ကိုသတ်ငြားသော်လည်း သေကာသာ။
ထားမပါသော် အဘယ်ဖြင့်လိုးဖြတ်စားမည်နည်း။ သင်းဘုန်းကံရှိလ
ဏ်။လွတ်ပေတော့ဟုလွှတ်ကုန်သည်ရှိသော်။ငါလွတ်ပြီဟု ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ မြွေးတူးရာတွင် ဝါးရုံပင်ကို ခြေကန်မိ၍။ ဒေါင်းရွေသဖား
တယောက်ဝါးယူရာတွင် တဘန်ယူပြန်လာဦးမည်ဟု ဝါးရုံကြားဌာပ
၍ထားခဲ့သောထားကျသဖြင့်၊ ထိုထားသံကိုကြားလျင်ခိုးသူတို့ရှာ၍ထို
ထားဖြင့်သတ်၍ စားလေကုန်ဏ်။ ထိုဆိတ်သည် ဒိဒိပြုသော အမှုဖြင့်
အသက်သေဆုံးခြင်းသို့ရောက်သကဲ့သို့။ ဤအဝတ္ထုဂုဏ်း ဆရာလည်းဆရာ
ပြုသောအမှုဖြင့်ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ဘုန်ဏ်။ ။နွတ်ကို
စောင့်၍အချိန်ကာလသို့ရောက်၌ နှိုင်းရဉ်ပျူးစပ်း၍ ဆိုတတ်သောသူတို့
သည်ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သော်လည်း ထိုဆင်းရဲ၌ လွတ်ကုန်ဏ်။ထို
အကြောင်းအတိုနည်းဟူမူကား။ ငါပုံတရုဆိုဦးအံ့။ ဆရာနားထောင်။
ရှေးသရောအခါ ဤဗာရာဏသီပြည်၌နေသော မူဆိုးတယောက်သည်
ဟိမဝန္တာသို့သွား၍ တရုသောဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် ကိန္နရာဇာမကိုရခဲ့၍။
ဗာရာဏသီမင်းကြီးအားဆက်သည်ရှိသော်။ မဖြင်ဘူးမြဲသော ကိန္နရာ
ဇာမတို့ကိုဖြင်လျှင်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ဤသူတို့
ဝယ် အဘယ်ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိသနည်းဟုမေး၍ ဤသူတို့ သာယာသော
အသံဖြင့်သိလည်းသိတတ်ကုန်ဏ်။ ကလည်းကတတ်ကုန်ဏ်။လူတို့သည်
ဤသူတို့ကဲ့သို့မတတ်နိုင်ကုန်ဟုဆိုလျှင် ထိုမူဆိုးအား များစွာသော ဆု
လာဘ်ပေး၍ သိကဂုန်ဟု မင်းကြီး အဘန်တလဲလဲ တိုက်တွန်းသော်
လည်း။ငါတို့သိချေကချေသည် ရှိသော် ပုဏ္ဏားဒီအောင် မဆိုနိုင်ချေ
ရာ။သိခြင်းကခြင်းမကောင်းလျှင် ကဲ့ရဲ့သော်လည်း ကဲ့ရဲ့လတ္တံ့။ သတ်
သော်လည်းသတ်လတ္တံ့။ များစွာဆိုချေကမူသာဝါဒသည်လည်း ဖြစ်ခဲ့
ရာ၏ဟုမူသာဝါဒမှ ကြောက် သောကြောင့် ဘိတ်ဆိတ် နေကုန်ဏ်။
မင်းကြီးအမျက်ထွက်၍။ သင်တို့နတ်လည်း မဟုတ် လူလည်းမဟုတ်။
အဲ့ဟင်းလျာသာ။ ကျွန်သားမူဆိုးဟင်းအကျိုးငါသာ ဆောင်ခဲ့သည်
ဖြစ်သောကြောင့်တရုကိုညစာ၊ တရုကိုကားနံနက်စာ ချက်လေစေဟု
မင်းကြီးစေလျှင်။ ကိန္နရီမသည် မင်းကြီး အမျက်ထွက်ပြီ။ မည်တော်မလွဲ

သတ်လတ္တံ့။ ဆိုရတော့သေဒ်ကောင်းရှိ။ ဆိုခါတာန်ပြီဟု စကားဆိုလို သောကြောင့်။ ။သတံသဟဿာနိဒုဘာသိတာနံ၊ ကလမ္ပိနာဃဿ အဿုဘာသိတာသေ။ ဒုဗ္ဘာသိတံသက်မာနောကိလေသော၊ တာသွာတုဏ္ဍိ ကိံပုရိသေနဗာလျာ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၍။ ၊ရာဇသေဋ္ဌ၊မင်း မြတ်။ဒုဘာသိတာနံ။မကောင်းသဖြင့်ဆိုအပ်သောစကားတို့ရှိ။သတံသ ဟာသနာနံ၊တာသိနိုးတို့သည်။သုဘာသိတသေ။ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားရှိ။ကလဒ္ဒံ၊တစ်တံကိုမျှလည်း။နာဃဿ ဣဿရ၊မထိုက်ကုန်။ဒုဗ္ဘာသိတံ၊ မကောင်းသဖြင့်ဆိုခြင်းကို။သက်မာဓနော၊ပြောဆိုသည်ရှိသော်။ကိလေ သော၊ ညစ်သူးဘတ်ရှိ။ တသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ကိံပုရိသော၊ ကိုးနွားတို့ သည်။ တုဏ္ဍိ၊ဆိတ်ဆိတ်နေ ၂ နှုန်ရှိ။ နဗာလျာ၊မိုက်သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ် နေသည်မဟုတ်ကုန်။ ။ဤသို့ဆိုသော် ကိုးနွားမဲ့မစကားကို မင်းကြီး ကြားလျှင် ဓားလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ ကိုးနွားရှိမကို ဟိမဝန္တာဒေသမြို့ လွတ်ပစေချ။ ဂိုးနွားမျိုကို နံနက်စာ စားတော်အဖြစ်သို့ ပို့ပစ်ချေဟုဆိုလျှင်၊ ငါစကားကို မဆိုကမလျှင်မလွဲသတ်လတ္တံ့။ ဆိုရတော့သေဒ်ကောင်း ရှိဟု။ ။ပဉ္စာလနန်းထောပသဓွေါ၊ပသုနာထောအယံပဗောဝ။ တွံနာထော သိမဟာရာဇ၊နာထောပံဘရိယာယမေ။ဖွိန္နမညတရံဉ္ဉတွာ၊ မုဏ္ဍောဂဇ္ဇေယျပဗ္ဗတံ။ ။မဟာရာဇ၊မြက်သောမင်း။ပသဓွေါ၊နွားအပေါင်း ဘို့သည်။ပဉ္စာလနာထော၊မိဃ်းလျှင်ကိုးကွယ်ရာ ရှိကုန်ရှိ။ အယံပဗောဝ၊ဤ လူအပေါင်းသည်။ပသုနာထော၊နွားလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိကုန်ရှိ။ ကွံ၊သင် မင်းကြီးသည်။မမ၊ ငါ့ရှိ။နာထော၊ကိုးကွယ်ရာသည်။ အသိ၊ဖြစ်တော် မူလော့။အဗျံ၊ငါသည်။မေ၊ငါ့ရှိ။ဘရိယာယ၊မယားရှိ။ နာထော၊ကိုး ကွယ်ရာသည်။ အာသိ၊ဖြစ်ရှိ။ ဒြိန္နံ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့တွင်။ အညတရံ၊ တယောက်မယောက်ကို။ မတံ၊ သေသည်ကို။ ဥ တွာ၊သိ၍။ မုဏ္ဍော၊ သေခြင်းမှ လွတ်သော သူသည်။ ပဗ္ဗတံ၊ ဟိမနှာတောင်သို့။ ဂစ္ဆေယျ၊ တယောက်တည်းသွားရာရှိ။ ။ဤဂါထာဖြင့် မြက်သစ် ရွက်လျှင်အစာရှိသည်ရှိ၍ အဖြစ်ကြောင့်မိဃ်းသည့် နွားအပေါင်းတို့ရှိ၍ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ရှိ။ငါးပါးသောနွားအရသာကိုခံ၍ အသက်မွေးသည် ဖြစ်သောကြောင့် နွားသည် လူအပေါင်းတို့ရှိ၍ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ရှိ။ ဤင် မင်းကြီးသည် ငါရှိ၍ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ရှိ။ ငါသည်မယားရှိ၍ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ရှိ။ ဤကြောင့် တယောက်ကို နှစ်သက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စုံကို

လွတ်တော်မူပါသည်ရှိသော် ဟိမဝန္တာတောသို့သွားပါအံ့။ အသက်ရှင်လျက် ငါတို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်းမစွန့်ကွဲနိုင်ပြီ။ ဒေကယ်၍ ကံနှမ်းမကို ဟိမဝန္တာသို့ပို့အံ့။ ငါ့ကို ရှေးဦးစွာသတ်ပြီးမှ ပို့တော်မူပါ။ ငါတို့စကားမဆိုလို၍ နေသည်မဟုတ်။စကားများခြင်းဌာ အပြစ်ကိုဖြင်သောကြောင့် စကားမဆိုသည်။ ဤသို့အစရှိသော ကိန္နရာဇာတ်၏ တရားစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီး အလွန်တရာနှစ်သက်စွာဖြစ်၍။ ထိုကိန္နရာတို့ကို ရွှေချိုင့်နန်းနေစေလျက်။ ထိုမှဆိုးကိုပင် ဘမ်းရာအရပ်သို့လွှတ်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုကိန္နရာဘို့သည် နှုတ်ကိုစောင့်၍ လျောက်ပတ်သောအခါဌာ ဆိုသေး ကြောင့် သေဘေးမှလွတ်ကုန်၏။ ဆရာသခင်ကား နှုတ်ကိုမစောင့်သောကြောင့် သင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၏ဟု ပုံပြင်နည်းနာဆောင်၍ ဆိုပြီးမှ၊ ဆရာမကြောက်လင့်။ ဆရာ့အသက်ကို ငါပေးမည်။ ငါ့ကို မှကား စောင့်ပါဟုဆို၍။ နက္ခတ်မပြည့်သေးဟု နေ့အာဋ်ကို လွန်စေလျက်။ သန်းခေါင်ယံ၌ ဆိတ်သေတခုကိုယူစေ၍ ထိုဆိတ်သားဖြင့်နတ်ပူဇော်၍ ဆရာကို ဝေးစွာလွှတ်လိုက်ခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကိုဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော တက္ကာရိယဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်။

ရှေးသရောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုစဉ်။ ဟိမဝန္တာတော၌ ဒေဝဒတ်အလောင်းမျိုဝံမင်းသည် သားယောကျ်ားမွေးလျှင် အခြေအရှေ့ကို ဆောင်လတ္တံ့ဟု မိမိအခြေအရှေ့ကို သိမ်းဆည်းအုံသည်မှ ကြောက်သောကြောင့် ဝေးဇ္ဈကို သွားဖြင့် ကိုက်ထုတ်သည်ရှိသော်။ထိုအခါ၌ တို့ဘုရားလောင်းသည် မျောက်မငယ်တာဆုံ၌ ပဒိုသန္ဓေနေသဖြင့်။ ထိုမျောက်မသည် ပဒိုသန္ဓေရှိကြောင်းကိုသိလျှင်။ သားကိုစောင့်ခြင်းငှါ တပါးတောင်ခြေသို့ပြေး၏။ ထိုအရပ်၌ ဘုရားလောင်းကိုတွေ့သဖြင့်။ သိကြားလိမ္မာခြင်းသို့ရောက်၍ အဘယ်ကို အမှီအာဝံမေး၍ အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုကြားလျှင်။မိခင့်၊မကြောင့်ကြလင့်။ ငါကို ငါ့အဘအထံသို့ ဆောင်ဟုဆောင်စေ၍။ သားကိုဖြင်လျှင် ဤသားကြီးသေ၌ ငါ့ကို အခြေအရှေ့မဆောင်ရအောင် လုပ်ကြံလတ္တံ့။ပဃုက္ကသတ်ရသော် ကောင်း၏ဟုကြံ၍၊ လာလတ္တံ့ချစ်သား။ဤမျှသောကာလပတ်လုံး အဘယ်မှာနေချေသနည်းဟု ချစ်သောဒေခြင်းအရာဖြင့်ခေါ်၍ ပိုက်ဘက်ဟာန်ပြု၍ ညှစ်သတ်သည်ကို။ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသော အား ရှိသည်ဖြစ်သော ကြောင့်။

အဘာကိုဂုဏ်ဒိုက်ဘုက်ဟန်ပြု၍သွစ်သည်ဂို့သေ၏။အရိုးကျိုးအံ့သို့ဖြစ်၍။ ဤသားကြီးသေ၏ ငါ့ကိုသတ်လတ္တံ့။ ငါအလျင်သတ်ရသော်ကောင်းဏ်။ဒကရက္ခိုသ်စောင့်သောရေကန်သို့စေ၍ ဘီလူးစာ ဖြစ်စေအံ့ဟုကြံပြီးသေ၏။ချစ်သား ငါကြီးရင့်ပြီ၊အရွှေအရွှေကို ချစ်သားဆောင်တော့။ ယနေ့ပင် မင်းမြှောက်မည်၊ ဤမည်သောအိုင်၌ မင်းမြှောက်စရာ ကြာယူချေဟု လွှတ်စေး၍စေသည်ကို ထိုအိုင်သို့သွား၍ အဆောတလျင် မသက်ဘဲ။သဘောအားဖြင့်ဖြစ်သော ဇဟုသုတရှိသဖြင့် အိုင်နားဝန်းကျင်လွှတ်၍ စူးစမ်းသည်ရှိသော်၏။ သက်သောခြေရာကိုသာ ဖြင်၍တက်သောခြေရာကို မဖြင်ရကား။ ဤအိုင်သည် ဒကရက္ခိုသ်စောင့်သော အိုင်တည်း။ ငါ့ကို အဘာကိုယ်တိုင် မသတ်နိုင်၍ ဘီလူးစားစိမ့်သောငှါ လွှတ်စေး၍စေသည်ဟုသိသဖြင့် ဘီလူးကိုလည်း မစားစေရ။ ကြာကိုလည်းရအောင် ယူအံ့ဟု ဘီလူးအာဏာတည်ရာ အရပ်သို့မသက်မူ၍။ပြင်းစွာသောအဟုန်ဖြင့် အိုင်နားတဘက်သို့ခုန်၍ကြာနှစ်ပွင့်ကိုဆွတ်လျက် အိုင်နားတဘက်သို့ကျ၍။ဤသို့သောနည်းဖြင့် တဘက်မှသည် တဘက်သို့ခုန်၍ များစွာသောကြာရလျှင် တန်ပြီဟု တပေါင်းတည်းစုသောအခါ၌။ ဤသူသည် ကြာကိုလည်း ရအောင်ယူနိုင်၏။ ငါ့အာဏာတည်ရာအရပ်သို့လည်း မသက်။ ဤမျှသောကာလပတ်လုံး ဤသို့သော ပဒိုဘာန်နှင့် ပြည့်စုံသော အံ့ဘွယ်သရဲသောသူကို ဖြင်စဘူးဟု ရေကိုနှစ်ဖြာခွဲ၍ ထွက်ပြီးသေ၏။ ဂှင်မျောက်မင်း။ ဤလောက၌ အကြင်သူအား သုံးပါးသော ဓမ္မတို့သည် ဂိုကုန်၏။ထိုသူသည်ရန်သူကို နှိပ်နင်းနိုင်၏။ဂှင်မျောက်မင်းအာလည်း သုံးပါးသော ဓမ္မတို့သည် ဂိုပေပေါင်တကား ဟု ဘုရားလောင်းကို ချီးမွမ်းလိုသောကြောင့်။ ။ ယသေတေ တပေါဓမ္မာ၊ ဝါနရိန္ဒ ပဏ္ဍိတာ တာဝ။ ဒက္ခိဏေယ္ယသူရိယံ ပညာ၊ ဒိဋ္ဌံသော အတိဝဿတိ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ဝါနရိန္ဒ၊ ဂှင်မျောက်မင်း။ တာဝ၊ဂှင်မျောက်မင်းအား။ ဒက္ခိဏေယံ၊ ရန်သူဘေးကို ဖျက်ဆီးခြင်းဌာ သိဖြင်နိုင်သောပညာနှင့်ယှဉ်သော မြတ်သောဝိရိပဏ်း။သူရိယံ၊ ရဲရင့်သောအဖြစ်ဂုဏ်း။ပညာ၊ ဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့် လိမ္မာသောပညာဂုဏ်း။ ဇတေစ၊ဤသို့သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော။ တပေါ၊သုံးပါးကုန်သော။ဓမ္မာ၊ကျေးဇူးတို့သည် အတ္ထိပဏာ၊ရှိကုန်သကဲ့သို့။ပဏာ၊ အကြင်သူအား။ တပေါ၊ သုံးပါးကုန်သော။ ဇတေ

ဝမ္မာ၊ ဤကျေးဇူးတို့သည်။ သန့်ရှင်းခြင်းတို့၏။သော၊ ထိုသူသည်။ ဒိဋ္ဌ၊ ရန်မာန်ကို။ အတိဝတ္တတိ၊လွန်နိုင်၏။ ၊ဤဂါထာဖြင့် ကောင်းချီးပေး၍။ အဘယ်အလို၌ဂါ ဤပန်းကိုယူသနည်းဟုမေး၍။ ငါ့ကိုမင်းမြှောက်မည် ငါ့ဘစေ၍ ယူသည်ဟူဆိုလျှင်။ အရှင်သို့သော ဖြတ်သော် ယောကျ်ား သည်ကိုင်၍ သွားခြင်းငှါ မလျောက်ပတ်၊ ငါဦးထိုက်မည်ဟု ဘီလူးပန်း ရွက်၍ နောက်၌လိုက်သည်ကိုမျှောက်မင်း အဝေးကဖြင်လျှင်။ငါဘီလူး စာ ဖြစ်စိမ့်မည်ဟု စေပါသည်ကို ဘီလူးစာကားမဖြစ်။ ဘီလူးကိုပင် ပန်းရွက်ထည့်၍ လာလတ်သည်။ ငါပျက်စီးမျှပြီဟု ကြံသော ဧမျှောက် မင်းဏှိနှုလုံးသည် ခုနစ်စိတ်ကွဲ၍ သေသဖြင့် မျှောက်အပေါင်းတို့သည် ညီ၍ ဘုရားလောင်းကို မင်းမြှောက်ခြင်းအစရှိသောအခွန့်ပွတို့ကိုဆိုရာ ဆိုကြောင်းဖြစ်သော တယောဓမ္မဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။

တို့မြတ်စွာဘုရားသည် ဖေတဝနိရိဟာရဒွဲနေတော်မူစဉ်။ သာဝတ္ထိ ပြည်၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်မက များလွန်စွာသော ဥစ္စာစည်းစိမ်ရှိသော အာဂန္တုကသူဌေးသည်။ မိမိလည်း စည်းစိမ်ကိုမခံစားဘူး။ သူတထူးအား လည်းမပေး။ အဆွေထူးထူးသောအရာနှင့် ပြည့်စုံသောထမင်းကို ကပ် သော်လည်း ပုနိုးရည်ချဉ်အဘော်ရှိသော ဆန်ခွဲထမင်းကိုသာစား၏။ အမွေး အသင်းထုံသော ကာသိတိုင်းမှဖြစ်သော ပုဆိုးကို ကပ်သော် လည်းမဝတ်။ ရုန့်ရင်းကြမ်းထမ်းသော ပုဆိုးကိုသာဝတ်၏။ အာဇာ နည်မြင်းကသော ပဏ္ဏာမြားရွှေဇွန်းတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော ရထားကို ကပ်သော်လည်းမစီး။ ခြင်္ကေသောသစ်ရထားကိုသာစီး၏။ ရွှေဇွန်းအတိ ပြီးသော ထမ်းကိုကပ်သော်လည်း မဆောင်း။ သစ်ရွက်မိုးသောထမ်းကို သာဆောင်း၏။ထိုအာဂန္တုကသူဌေးသည် အာဒီအစရှိသော ကောင်း မှုတို့တွင် တခုခုကိုမျှမပြု။သေသဖြင့် ရောရုပဝေဒနာဒွဲ ဖြစ်လေ၏။ ထိုသူဌေး ဒွဲ သားမရှိသောကြောင့်။ အမွေခံထိုက်သူကို စိစစ်၍မရလျှင်။ပသေ နဒီ ကောသလမင်းသည် ကိုယ်တိုင်ကြပ်မ၍ ခုနစ်နှေ့ခုနစ်ညဉ့် ပတ်လုံး အိမ်တော်သို့ သွင်းစေ၍။ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ နံနက်စာ စားပြီး သော် ဘုရားအထံသို့သွား၍။ ဧြတော်အစုံကို ရှိခိုး၍ လျောက်ပတ် စွာနေသောမင်းကြီးအား အဘယ်ကြောင့်ခုနစ်ရက်စဉ် ငါဘုရားကို ဖူး မြင်ခြင်းငှါ မရောက်သနည်းဟုမေးတော်မူသဖြင့်။ အာဂန္တုကသူဌေး လွန်ကြောင်း၊ထိုသူဌေးဒွဲဥစ္စာများကြောင်း၊သားမရှိကြောင်း၊ ထိုဥစ္စာ

ကိုဆိမ်းယူကြောင်းကိုလျှောက်၍။သူဌေးသည်ဤသို့သောဥာဏ်ရပါ
လျက်။မိမိလည်းမစား၊ သူအားလည်းမပေး။ဒရေါရက်ခြံသ ဖောင့်သော
ရေကန်ကဲ့သို့ဖြစ်၍။ တဖန်မှ ကောင်းသော အစာအဝတ် အစရှိသည်
ကို မသုံးဆောင်ဘဲ သေမင်းခံတွင်းသို့လိုက်ရလေ၏။ ဤသို့ဝန်တိုသော
နည်းပါးသော ဘုန်းရှိသောသတ္တဝါသည် အဘ ဲကြောင့် ဤမျှသော
စည်းဝန်းကို ရသနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် ရပြီးလျက် ထိုစည်းဝိန်းကို
ခံစားခြင်းငှါ စိတ်မသက်တပါသနည်းဟုမေး၍။ ဥဒ္ဒါရကြောင်းကို အာ
ဂန္တုကသူဌေးပင်ပြုသည်။ ရလျက် မခံစားရကြောင်းကိုလည်း အာ
ဂန္တုကသူဌေးပင်ပြုသည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင်။ ထိုအကြောင်းကို မင်း
ကြီး တောင်းပန်သဖြင့်။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီသူဌေး
သည် သဒ္ဓါကြည်သည်ခြင်းမရှိ၊ ဝန်တိုခက်ထန်ခြင်းဖြင့် တစုံတယောက်
သောသူအား ပေးကမ်းသင့်တတ်မရှိလျက်။တနေ့သ၌ ဖြိုဟွဒတ်မင်းကြီး
ကိုခစားမည်သွားရာတွင်။|တဋ္ဌရသိဒ္ဓိအမည်ရှိသော ပဒ္မကမှဒ္ဓါဆွမ်း
ခံသည်ကို မြင်လျှင်၊ ဆွမ်းရတော်မူ၏လောဟု မေးသည်ကို။ မရဟု
တိုက်ရိုက်မဆို။ သူဌေးကြီး။ ရလေ့ရှိ့။ သွားနှာသေး၏ဟု ဆိုသော
စကားရိပ်ကြောင့်နောက်လိုက်တပေါက်ကိုခေါ်၍ဤသခင်ကိုအိမ်သို့
ဆောင်၍ငါ့ပလ္လင်၌နေစေလျက်။ငါ့ဦးစီရင်သောဆွမ်းဖြင့် သပိတ်ပြည့်
ဇနခင် သူလိုက်ဟုသူဌေးမယိုစေ၍။ သူဌေးဆိုတိုင်း သူသောဆွမ်းကို
ယူ၍လာသော ပဒ္မကဗုဒ္ဓါကို မင်းအိမ်ကတဘန်ပြန်သော ထိုသူဌေး
သည် ခရီးတွင်တွေ့၍။ ဆွမ်းရတော်မူခဲ့၏လောဟု မေးသဖြင့်။ ရခဲ့၏
ဟုဆိုသော်။ ပဒ္မကဗုဒ္ဓါသဂိတ်၌ ဆွမ်းကိုဖြင်လျှင်။ စိတ်ကိုကြည်လို
စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ဤထမင်းကို ကျွန်သူခစားသည်
ဂင်း။ အမှုလုပ်သောသူသည်ဂင်း စားရသည်ရှိသော် ခက်ခဲစွာသော
အမှုကိုသော်လည်း ပြုလေ့ကုန်၏။ အံ့ဘွယ်သရဲလျှင် ငါ့ကိုးပါး လှည့
၏ဟု ကြံ၍။ အပရစေတနာကို ပြည့်စုံအောင် မတတ်နိုင်ရကား
နောင်တတဘန် ဝှိပြန်၏။ အာဠဝကသည်သည် သုံးပါးသော စေတနာကို
ပြည့်စုံအောင်ပြုနိုင်သေးသူအားသာလျှင် ကြီးသောအကျိုးရှိ၏ဟုမိန့်
တော်မူပြီး၍။ ။ပုဗ္ဗေဝဒါနာသုမနော၊ ဒုဒ်စပ္ပံပသာဒယေ။ ဒတ္တွာ
အတ္တမနောဟေး တီးဇသောပုညဿသဗ္ဗဒါ။ ။ဟာရာဇ်းဖြတ်သော
မင်း။ဒါနာ။ဂ္ဂ သည်မှ။ပဗ္ဗေဝ၊ရှေးဦးလျှင်။သုမနော၊ ဖွင့်လန်းသောစိတ်

ဝှဲသည်။သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ဒဒံ၊သို့စဉ်။ စိတ္တံ၊စိတ်ကို။ ပသာဒပေါ ကြည်စေရာ၏။ဒတ္တာ၊သို့ပြီး၍။ အတ္တမနော၊ဝမ်းမြောက်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။သော၊ ဤသည်လျှင်။ ပညာသမာ၊ကောင်းမှု၏။ သမ္ဘဒါ၊ပြည့်စုံခြင်းတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊မသို့မိုရှေးအတိုင်းလည်း ဤမည်သော ဝတ္ထု၊ကို သို့အံ့သည်ဟု ဆွဲငင်လန်းသောစိတ်ဖြင့် စင်ကြယ်စွာ ဗိရင်ရာ၏။ သို့စဉ်ဆဲဆဲ၌လည်း၄င်းကိုကြည်သိုစေရာ၏။ သို့ပြီးသော်နောက်၌လည်း ဤမည်သောဝတ္ထုကို ငါသို့ရသည်ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာအာနန် တလဲလဲအောက်မေ့ရာ၏။ဤသို့ပုဗ္ဗစေတနာ၊ မုန္စစေတနာ၊ အပရစေတနာ၊ဤစေတနာသုံးတန်ညီမှ ကောင်းမှု၏အကျိုးပြည့်စုံသည်ဟု ဓိန့်တော်မူပြီးမှ။ အာဂန္တုကသူဌေးသည် တဂ္ဂရသိဒ္ဓိ ပဒ္မောတ္ထုဂါအား ဆွမ်းသို့သောကြောင့် မျှားသောဥစ္စာကိုရ၏။ သို့ပြီးသောနောက်၌စေတနာမကောင်းသောကြောင့်ရသောစည်းဓိမ်ကို ခံစားခြင်းငှါ ဓတ်နိုင်ဟု ဓိန့်တော်မူလျှင်။ အဘယ့်ကြောင့် သားမရှိသနည်းဟု လျှောက်သဖြင့်။ သားမရစေအံ့သောအကြောင်းကိုလည်း ထိုသူဌေးပင် ပြု၏ဟုဓိန့်တော်မူ၍။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးတောင်းပန်သဖြင့်၊ လွန်လေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြတ်ပွဲတော်မင်းကြီး၊မင်းပြုခိုက်။ငါဘုရား အလောင်းသည် ကုဋေဂုစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသော သူဌေးအမျိုးဌာဖြစ်၍။ ဓိဘာလွန်လျှင် ညီကိုဆိမ့်ပိုက်၍။ ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို ပြုစုစီရင်၍။ အိမ်တံခါးဌာ ကြီးစွာသော အလှူတင်းကုပ်ဆောက်၍။ များပြတ်သောအလှူကို ပေးလျက်။လူ၏ဘောင်ဌာနေ၍ သားတယောက်ဖြင့်လျှင်။ ကာမဌာအပြစ်ကိုဖြင့်၍။ တောထွက်ခြင်းဌာ အကျိုးကိုဖြင့်သဖြင့်။ ဥပ္ပာဒမ်းနား သားမယား၏ကို ညီတော်အားအပ်နှင်း၍။ မမေ့မလျော့ အလှူကောင်းမှုပြုဟု ဆုံးမခဲ့၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊ အာဠာရကာဠာမသို့ဖြစ်စေလျက် ဟိမဝန္တာဌာနသည်ရှိသော် ညီတော်အား သားတယောက်ဖြင့်လျှင် ငါ့အစ်ကိုယ်သားကြီးသော် ဥစ္စာနှစ်စုကဲ့လတ္တံ့။ ယခုကသတ်ရသော် ကောင်းဏ်ဟုကြံ၍။ တနေ့သဌေ ရေချိုးရာခေါ်၍ နှစ်သတ်ပြီးမှ အိမ်သို့လာသည်ကို ငါ့သားအတ်မှာနည်းဟုမေးသောမိုးအား ရေကစားရာတွင် ပျောက်ခဲ့သည်၊ စူးစမ်းရှာဖွေ၍မရဟု ဒိုရဇ္ဇကအဌာနဝဏ္ဏနဖြင့် လွှဲစားသည်ကို အကယ်ထင်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်နေသော်။ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားလောင်းသိ၍။ဤအမှုကို ထင်စွာပြုအံ့ဟု ကောင်း

ကင်ဖြင့်လာ၍ တံခါးသို့ရောက်မှ ညီတော်သိသဖြင့် ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ပြာသန်းထက်သို့ တင်၍။ ကောင်းသော ဘောဇဉ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီး သောနောက်၌ သုခကထာဖြင့်နေစဉ်တွင် သားတော်ကို မေးသည်ရှိသော်။ ရေချိုးရာတွင် ပျောက်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ပျောက်ခဲ့သည်မသိဟုဆိုသော ညီတော်အား။ သူယုတ်မာ၊ သင်ကား ဘယ်မှာသိမည်နည်း။ ငါသိ၏ဟု ထိုသူ ကြံစည်ကြောင်းကိုဘော်ပြ၍။ မင်းအစရှိသော ရန်သူငါးပါးတို့သည် ဤဥဿာကိုယူသော် သင်စောင့် ရှောက်နိုင်မည်လော။ မယ္ဒက်နှင့်သင် အဘယ်အထူး ရှိအံ့နည်းဟု ဘုရား၏ စံပယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောသိသောကြောင့်။ ။သကုနော မယ္ဒကောနာမ၊ ဂိရိသာနုဒဲစရော။ ပက္ကံပိပ္ပလိမာရုယ္ဟ၊ မယ္ဒံမယ္ဒန္တိ ကန္ဒတိ။ ။တာသေဝံဝိလပန္တာသ၊ ဒိဇသမီဘသမာဂတာ။ ဘုတ္တွာန ပိပ္ပလိံယန္တေ၊ ဝိလပတ္တေဝ သောဒိဇော။ ။ဇဝမေဝ ¦ ဣဂေကဿော၊ သမီရိတ္ဝာဇဟံမနုံ။ နေဝဉ္ဉနာနညာတိနုံ၊ ယထေဓိံပဋိဘဇ္ဇတိ။ ။ နသောအန္ဆာဒနုံ ဘတ္တံ၊ နမာလံ နဝိလေပနုံ၊ နာနုဘောတိသကံကိဉ္စိ၊ နသင်္ကာတိ ညတာဂေါ။ ။တာသေဝံ ဝိလပန္တာသ၊ မယ္ဒံမယ္ဒန္တိ ရက္ခတောဟေ။ရာဇဒဲနော အဇဝါစောရာ:ဒါယာဒါ ယောစအဓိယာ။ ဓန မာဒါယ ဂန္ဆန္တိ ဝိလပတ္တေဝသောနရော။ ။ဓိရော ဘောဂေ အဓိ ဂမ္မ၊ သင်္ကာတိစညတာဒေါ။ တောနသောက်တွံပပ္ပေါတိ၊ ပေဿသဂွေ ပမောဒတိ: ။ဟော ဗာလာ၊ ဟယ် ငမိုက်။ ဂိရိသာနုဒရီ စရော၊ တောင်စဉ်ချောက်ကြား ပျံသွားရှာသော။မယ္ဒကောနာမ၊ မယ္ဒအမည် ရှိသော။ သကုနော၊ ဌက်ငေါ်သည်။ ပက္ကံ၊ မွှေ့သော။ ပိပ္ပလိ၊ ညောင် ကြွတ်ပင်သို့။အာရုယ္ဟ၊ ပျံတက်၍။မယ္ဒံမယ္ဒန္တိ၊ ငါ့အပင် ငါ့အရွက် ငါ့အ ခက် ငါ့အသီးဟူ၍လျှင်။ ကန္ဒတိ၊ မြည်တမ်းခြင်း။ ။တာသေ၊ ထိုဌက် ငေါ်၏။ ဇပံ၊ဤသို့။ ဝိလပန္တာသ၊ မြည်တမ်းစဉ်။ ဒိဇသမီဘ၊ ဌက်အ ပေါင်းတို့သည်။ သမာဂတာ၊ အညီလာရောက်၍။ ပိပ္ပလိ၊ညောင်ကြွတ် သီးကို။ ဘုတ္တွာန၊စားဦး၍။ ယန္တိ၊ပျံလေကုန်၏။ သောဒိဇော၊ထိုဌက် ငေါ်သည်။ ဝိလပန္တေဝ၊ မြည်တမ်းရှာသည်သာလျှင်တည်း။ ။ဇဝ မေဝ၊ ဤအတူရှင်းလျှင်။ဣဂ၊ ဤလောက၌။ ဇကမ္မော၊ အနှို့သောသူ သည်။ ဇဟုံ၊များစွာသော။ ဓနံ၊ဥစ္စာကို။ သမီရိတ္ဝာ၊ရုံးစု၍။ အတ္တာနာ၊ မိမိသည်လည်း။ နဝပရိဘုဉ္ဇတိ၊ မခံစား။ ဉာတီနုံ၊ အဆွေအမျိုးတို့

အား။ ယထောဓိ၊အဝိုင်းအခြားအစုအဝေးအလျောက်။ နပါ့ဘဒ္ဒုတိ၊ မခွဲမဝေ။ ။သော၊ထိုသူယုတ်သည်။အန္ဓဝဒနံ၊အဝတ်ကောင်းကို။နာနုဘောတိ၊ မသုံးဆောင်။ဘဇ္ဇံ၊ထမင်းကို။နာနုဘောတိ၊မသုံးဆောင်။ မာလံ၊ပန်းကို။ နာနုဘောတိ၊မသုံးဆောင်။ ဝိလေပနံ၊နံသာပျော်းကို။ နာနုဘောတိ မသုံးဆောင်။ သကံ၊ မိမိသည်လည်း။ ဒုဿံ၊ တစုံတခု စိုးစဉ်းကိုမျှ။ နာနုဘောတိ၊ မသုံးဆောင်။ ဥတောဂေစ၊ အဆွေအမျိုး တို့ကိုလည်း။ နသက်ဏာတိ၊မသုတ်ပြီဟု။ ။မယံမဿ၌၊ငါ့ကြောင့်ခင်ဗျား ဟူ၍။ ရာဇာတော၊ စောင့်သော။ တဿ၊ ထိုသူယုတ်၏။ ဇဝံ၊ ဤသို့။ ဝိလပန္တာ သေ၊မြည်တမ်းစဉ်။ရာဇာနော မင်းတို့သည်ဂုဏ်း။ အထဝါ၊ထို မြို့တံု။ စောရာ၊ ခိုးသူတို့သည်ဂုဏ်း။ ယေဗဒါယာဒါ၊ အကြင်အမွေခံတို့ သည်ဂုဏ်း။ အပိုယာ၊ မချစ်မနှစ်လိုသော သူတို့သည်ဂုဏ်း။ ဓနံ၊ဥစ္စာကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားလေကုန်၏။ သောနရော။ ထိုသူယုတ် သည်။ ဝိလပတော့ဝ၊ မြည်တမ်းရှာသည်သာ လျှင်တည်း။ ။ဒိရော၊ ပညာရှိသောသူသည်။ ဘောဂေ၊ စည်းစိမ်တို့ကို။ အဓိဂမ္မ၊ ရ၍။ အတ္တ နာစ၊မိမိသည်လည်း။ပရိဘုဉ္ဇိ၊သုံးဆောင်ခံစား၏။ဥတောဂေစ၊အဆွေ အမျိုးတို့ကိုလည်း။ သဂ်ဏာတိ၊ သင်္ဂြိုဟ်ချီးငင့်၏။ တေန၊ ထိုကြောင့်။ သော၊ ထိုပညာရှိသသူသ ည်။ ကီတ္တိ၊ ကျော်စောခြင်းသို့။ ပပ္ပေါတိ၊ ရောက်၏။ ပေစ္စ၊ တာမလွန်၌လည်း။သဂ္ဂေ၊ နက်္ခတ္တာဠ်။ ပမောဒတိ၊ မွေ လျော်ရ၏။ ။ဤဂါထာဟိုဖြင့် ဓမ္မဒေသနာသြဝါဒါနုသာသနီပြုခြင်း။ သူမြဲဝတ်ကို ပြုကတော့အတိုင်း ဖြစ်ပြန်စေခြင်း။ ဟိမဝန္တဒေသသို့တဘန် ပြန်ပြန်၍ မယုတ်သောဈာန်ဖြင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ဖြစ်ခြင်း။ ဤဓမ္မဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ အာဂန္တုကသူဋ္ဌေးသည် အစ်ကို၌သား ကို သတ်သောကြောင့် ဤမျှသောကာလပတ်လုံး သားယောကျ်ားကို လည်းမရ၊ သားမိန်းမကိုလည်းမရဟု မိန့်တော်မူခြင်း။ ထိုရောအခါ၌ ညီသည် အာဂန္တုကသူဋ္ဌေးဖြစ်လာ၏။ အစ်ကိုယ်သည် ငါဘုရားဖြစ် ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော မယ္ဘဇာတ် ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဆေးသမားတယောက်သည် ဗာရာဏသီပြည်၏ အနီး ရွာတခုသို့ သွား၍ တစုံတခုသော ဆေးကုခြင်းကို မရသဖြင့် ရွာမှထွက်ရာတွင်။ သစ်ခွကြားခွ ခေါင်းပြူ၍အိပ်သောမြွေတခုကိုမြင်လျှင်။ ထိုသစ်ပင်ရင်း

၌ ကစားသောသူငယ်ကိုလွှတ်စား၍ ဤမြေကို ကိုက်စေပြီးသော်။ဆေး
ကုရာဆေးဘိုးမှူအံ့ဟု ဘုရားလောင်းမြေမှုန့်ဖြင့်စကားရာသို့ ချဉ်းကပ်
၍။ ဆက်ရက်ငယ်ကိုမြင်သော် ယူမည်လော့ဟုမေး၍။ ယူမည်ဟုဆို
လျှင်။ ထိုဆက်ရက်ငယ်ကား သားစိန္တကြားဦးအိပ်၏။ ယူလော့ဟု ဆိုသ
ဖြင့်။ ဘုရားလောင်း မြေမှုန်းမသိ၍ သစ်ပင်ထက်သို့တက်၍။ လည်ကို
ကိုင်မိမှ မြေအဖြစ်ကိုသိသောကြောင့် မြို့စွာဆုပ်၍ ပစ်လိုက်သည်ရှိ
သော် ထိုဆေးသမားလည်ကို ရစ်ဘိသကဲ့သို့ မှန်၍။ ထိုမြွေခဲသဖြင့်
လည်း၍သေသည်ကို။ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေး-
ကုန်သည်ရှိသော်။ ။ယွာယံသာဠိယဆာပေါတိ၊ ကဉ္ဉာသပ္ပံအဂါဟာ
ယိ။တေနသပ္ပေနယံဒုဋ္ဌော၊ပါတောပါပါနိသာသကော။ ။အဟန္တာ
ရမဟန္တာခဲ၊ယောနရောဟန္တုမိစ္ဆတိ။ဇဝံသောဒိဟတောသေတိ၊ယ
ထာယံ ပုရိသော ဟတောဘာ။ ။ယောအပ္ပဒုဋ္ဌသ နရဿ ဒုဿတိ၊
သုဒ္ဓဿပေါသဿအနက်ဏာသော။ တာမေဝဗာလံပစ္စေတိပါပံ၊ သုခုမော
ရဇောပဋိဝါတံဝဓိဇ္ဈော။ ။ဘောပရိသာ၊အိုပရိသတ်တို့။ယွာယံပုရိ
သော၊ အကြင်ပေါကျားသည်။ သာဠိယာဆာပေါတိ၊ ဆက်ရက်ငယ်
ဟူ၍။ ကဉ္ဉာသိပ်၊ မြွေဟောက်ကို။ အဂါဟာသိ၊ယူစေ၏။တေနသပ္ပေန၊
ထိုမြွေသည်။အယံပုရိသော၊ဤပေါကျားကို။ ဒုဋ္ဌော၊ခဲအပ်၏။ပါပါနိ
သာသကော ယုတ်မာသောဒေမှုဠ္ဍ တိုက်တွန်းတတ်သော။သောပုရိ
သော၊ ထိုယောကျားသည်။ ပါတော၊လည်းလေ၏။ ။ယောနရော၊
အကြင်သူသည်။ အဟန္တာခံ၊မည္သည်းဆဲအပ်သောသူကို၊ဟန္တုံ၊ သည်း
ဆဲခြင်းငှါ။ ဇာနာတိ၊ အလိုရှိ၏။ အဟန္တာံ၊ မသပ်အပ်သောသူကို။
ဟန္တုံ။သတ်ခြင်းငှါ။ဇာနာတိ၊အလိုရှိ၏။သောနရော၊ထိုသူသည်။အယံ
ပုရိသော၊ ဤယောကျားသည်။ဟတောယာထာ၊သေသကဲ့သို့။ ဇဝံ။ ဤ
အတူငုင်း။ နိဟတော၊သေသည်ဖြစ်၍။ သေတိ၊အိပ်ရ၏။ ။ယောဗာ
လော၊အကြင်သူမိုက်သည်။အပ္ပဒုဋ္ဌသ၊မပြစ်မှားအပ်သော။သုဒ္ဓဿ၊
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ထသော။ ပေါသဿ၊ သတ္တုပညတ်ဖြစ်ထသော။ အ
နင်္ဂဏသ၊ ကင်းသောအပြစ်ရှိထသော။နရဿ၊သူအား၊ဒုဿတိ၊ပြစ်
မှား၏။ တာမေဝဗာလံ၊ ထိုသူမိုက်သို့သာလျှင်။ ပါပံ၊မကောင်းမှုသည်။
ပစ္စေတိ၊ ရောက်ပြန်ရာ၏။ ကိဓိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ပဋိ
ဝါတံ၊ လေညာသို့။ ဒိဇ္ဇော၊ ပစ်အပ်သော။ သုခုမော၊ သိမ်မွေသော။

ရဇော၊ဖြို့သည်။ ပဿေတိဇ္ဇဝ၊ •လွှင့်ပြန်လာသကဲ့သို့။ ပဇ္ဇုတိ၊ တဘန် ပြန်လာ၏။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့် ပရိသတ်အပေါင်းအား ဓမ္မဒေသနာပြု ခြင်း အစရှိသော အန္ဓပုဗ္ဗိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော သာဠိပါဌ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ရင်း။ ။ထိုမှတပါး။ သေရိဝဝါဏိဇ ဇာတ်။ကုက္ကုဠရဇာတ်။ရောမကဇာတ်။အနုသောတိကဇာတ်။ ပုဏ္ဏကပါတိ ဇာတ်။အဟိကုဏ္ဍိကဇာတ်။ ဝိသလိဘ္ဘဇာတ်အစရှိသော ဇာတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၊ ဖြင့်ရင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယ ဝဋ္ဋနမည်၏ဟူလိုသော်။ ။

၇၅။ မာယာကာရဝဋ္ဋနအား ဖြင့် လှည့်ပတ်ခြင်းကိုပြရာ။

၄။ မာယာကာရဝဋ္ဋနဟူသော်ကား။ မာယာပြု၍လှည့်စားခြင်း တည်း။ထိုမာယာပြု၍ လှည့်စားခြင်းကိုကား။ စက္ခုဝေါလိသာဟိခလုသမ္မ ပုဏ္ဏမုခဒ္ဒါးနှင်ဟိ ဣတ္တိပုရိသံ အစ္ဆာစရတိအစရှိသော ပါဠိပဒေသနှင့် ညီ၏။ လေးဆယ်သော မာယာတို့တွင် တပါးပါးဖြင့် လှည့်စားခြင်း အစရှိသည်တို့၌ သိအပ်၏။ ။အထူးသဖြင့်ကား။ ခိုးသူ၊ ပြည့်မျက်စိ၊ ပုဏ္ဏား၊ပုဏ္ဏားမ၊ဒါနော ပိန်းဗဲယ်အစရှိသောသူတို့ကို အကြောင်းပြု သဖြင့်ရင်း သိအပ်၏။ ။ထိုအကြောင်း အတိုနည်းဟူမူကား။ တို့မြတ် စွာဘုရားသည်။ ဇေတဝန်ဝိဟာရ၌နေတော်မူစဉ်။ သာဝတ္ထိပြည်တွင် သဘင်နေ့၌ အနာထပိဏ်သူဌေး ကျွန်မသည် သဘင်ကစားလိုသည် ဖြစ်၍ ပဉ္စလက္ခဏဒေပိဒမည်ရှိသောသူငွေးကတော်အား တန်းဆာ တောင်းသဖြင့် အဘိုးတသိန်းထိုက်သော မိမိတန်းဆာကိုပေး၍ ကျွန် အပေါင်းနှင့်တကွ ကစားခြင်းငှါ ဥယျာဉ်သို့ သွားသည်ကို။ ခိုးသူက ယောက်လိုက်၍။ ဤမိန်းမကိုသတ်၍။တန်းဆာကိုယူအံ့ဟု ထိုမိန်းမနှင့် စကားပြောတက်ပြု၍ ဥယျာဉ်သို့ရောက်လျှင်။ ငါးအဲသေထမင်းပေး သည်ကို တပ်သောဓိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ပေးသည်ဟူသော အမှတ်ဖြင့် စားသောက်၍ ချက်ကြွေးတူးပြီးမှညချမ်းသောအခါ၌ အဘော်မှခွါ၍ခိုးသူ နေရာသို့သွားသည်ကိုငှေ့သို့လိုက်လှည့်ဦးဟုဆိုလျှင်။ဤအရပ်၌သော် ဝက် သောအမှုကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းလျက် ဤသို့တဘန် ခေါ်ပြန်

ခြင်းသည် ငါ့ကိုသတ်၍ တန်းဆာကိုယူလိုသည်ဖြစ်မည်။ ဤသို့တဘန် မကျင့်ပြန်အောင် သတ်အံ့ဟု။ ငါသေယာစီးဖြင့် ခြောက်တပ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေမွတ်သိပ်လှသေး၏။ ရေသောက်ပါရစေဦးဟု ရေတွင်းတာ၍သို့သွား၍ ကြိုးအင်တံ့ကိုပြုလျှင် တွင်းသို့သွတ်၍ ရေငင်သော ခိုးသူ၏တင်သိုးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မျှဉ်း၍ တွန်းချလိုက်ပြီးသော်။ဤမျှတည်းဖြင့် မသေတန်သေး ဟု ကြီးစွာသောအုတ်ကိုချလိုက်၍။ခိုးသူသေလျှင် ရှိသို့ဝင်၍။ပညာလက္ခဏဒေါ်အား တန်ဆာနှင်းသောအခါ၌ ဤတန်းဆာကြောင့် ယနေ့အသူသေချေ၏ဟု ထိုအကြောင်းကို ပြောသဖြင့်။ပညာလက္ခဏဒေဝီသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား ကြား၍။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောဝံသည်ရှိသော် ပာရအခါ၌သာ ဤကျွန်မသည် အရာသို့ရောက်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည်မဟုတ်။ရှေးဦးလည်း ပြည့်စုံဘူးပြီ။ပာရအခါ၌သာလျှင် ဤခိုးသူကိုသတ်သည် မဟုတ်။ ရှေးဦးလည်း သတ်ဘူးလေပြီဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထိုအကြောင်းကို သူဌေးတောင်းပန်သဖြင့်။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်။ သတ္တုကအမည် ရှိသော ခိုးသူသည် ဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသောအားရှိသည်ဖြစ်၍။ညဉ့်အတို၌ ကြွယ်ဝများမြောင်သူတို့၏အိမ်သို့ ခွံ့ခွံ့တက်၍ လုယက်သည်ကို ပြည့်သူတို့ပေါင်းစည်း၍ မင်းပယင်ပြင်၌ကြေးကြေဒါသဖြင့် မြို့ကွပ်ကို ဝန်ပြု၍ ထိုခိုးသူကိုရလျှင် မြို့လုံးချောက်ချားစေလျက် သတ်ရာစည်းနှိုးသို့၊ ဆောင်သည်ကို။ ကျွန်ုပ်အခံငါးရာရှိသောတည်ခိုတဲဒါယကဆောင်သော သုလသာအမည်ရှိသောပြည်မကံကျွေးသည် လေသွန်ကြသဲ့၍မြင်လျှင် တပ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဤပေသာကျွန်းကိုလွှတ်စေနိုင်တပြီကား ညစ်သူးသောအမှုကို မပြုမူ၍ ဤပေသာကျွန်းနှင့်ညီညွတ်စွာနေရ၏ဟုကြံ၍ သို့။ ဝှက်သောဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့်ထုတ်လိုသော ကြောင့်၊ခိုးသူဟုဆောင်မသော ဤပေသာကျွန်းသည် အကျွန်ုပ်မောင်ဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်ကို ညစ်သူးသောအမှုကိုပြုသည်ဟု မချဉ်းမကပ်နေလေသည်။အကျွန်ုပ်အားအကြောင်းပြုသဖြင့် ဤအသပြာတဆောင်ကို ယူ၍ အကျွန်ုပ်မောင်ကိုလွှတ်ပါဟု မြို့ကွပ်သို့စေသည်ရှိသော်။ ဤခိုးသူသည် ထင်ရှားသော ခိုးသူဖြစ်သော်ကြောင့် အချည်းနှီးမလွှတ်သော်။ အစားရအောင်ရာဟုမှာလိုက်စည်တွင်ကာနေ့တဆောင်ပေး၍လာမြဲဖြစ်

သော သူဌေးသားလောသည်ကိုမြင်လျှင်။ ဥယျာထောင်ထုပ်ကို ရင်ခွင်၌ထားလျက် ငိုကြွေးပြု၍ ဇာတ်မာယာဖြင့် လှည့်စားသည်ကို သူဌေးသားမေးမှားချေ၍၊ ပသုသတ်မည်ပြုသော ဒိုးသူသည် ငါမောင်ဖြစ်သည်။ မြို့ကပ်သို့စေလိုက်သည်ကို အသပြာတထောင်ပေးလျှင် လွှတ်မည်ဆိုပေလျက်။ ဤဥစ္စာကိုဒုပါမည်သူမရှိသောကြောင့်မိုးရိမ်ငိုကြွေးမြည်တမ်းသည် ဟုဆိုသည်ကို အကယ်ထင်၍။ ထိုသူခွဲတပ်သော အာသာဖြင့် ငါ့ဖို့အံ့ဟုဆိုချေသောကြောင့်၊ အမောင်ဆောင်ခဲ့သောဥစ္စာကိုပင်ဒုံ့ချေဟုဆို၍ မြို့ကပ်သို့ သူဌေးသားရောက်လျှင် သူဌေးသားကို ကပ်ရာအရပ်၌ ချုပ်၍ထားပြီးသော်။ ဤဒိုးသူသည် ထင်ရှားသော ဒိုးသူဖြစ်သောကြောင့် ညဉ့်မှသတ်မည်ဟုဆို၍ လူချေတိတ်လျှင် ဒိုးသူအစား သူဌေးသားကိုသတ်၍ အကောင်ကိုတံကျင်တင်၍ထားပြီးမှ။ ထိုဒိုးသူကို သုလသာအိမ်သို့ဒုံ့စေသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ညီအစ်ကိုတို့ထွက်ခွာသုံးလေးရက်နေလျှင်။ ငါဤအရပ်တွင်လည်းမနေချင်။ လက်ချည်းလည်းမသွားလို။ ဤမိန်းမတန်းဆာသည် တသိန်းထိုက်၏။ ဤမိန်းမကိုသတ်၍ တန်းဆာကိုယူ၍သွားအံ့ဟုကြံပြီးသော်။ တနေ့သဒ္ဓါငါ့ကိုသတ်မည်ဆောင်သော အခါငါလွတ်လျှင် နတ်မြတ်ကို ပူဇော်မည်ဟု ဤမည်သောတောင်စောင့်နတ်ကိုကိုးကွယ်ပေသည်။ ပသုမပူဇော်ဟု ငါ့ကိုမြဲမံးချောက်သည်ဖြစ်သောကြောင့်ပူဇော်အံ့ဟုဆိုလျှင်။ကောင်း၏။စိရင်၍ပို့ချေစေဟုသုလသာဆိုသည်ကို။ စေ၍သာမသင့်။ ငါတို့နှစ်ပေါက်စုံ ဆင်ယင်ပတ်စားလျက်သွား၍ ပူဇော်ရမှသင့်မည်ဟု ဆိုသဖြင့် မျှားသောအခြံအရံနှင့်တကွ တောင်ခြေရင်းသို့သွား၍။ လူမျှားကိုမြင်သော် နတ်ပူဇော်မခံပေရော။ငါ့တို့နှစ်ပေါက်သာတက်၍ပူဇော်အံ့ဟု သုလသာကို ပူဇော်ပွဲရွက်စေ၍ ဒိုးသူကား လက်နက်ငါးပါးစွဲလျက်။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်လျှင်။အသူတရာရှိသော ကမ်းပါးပြတ်ခွင်ရောက်သောသစ်ပင်ရင်းတွင်ချစေ၍။ ငါနတ်ပူဇော်မည်မလော။ သင့်ကိုသတ်၍ အဝတ်တန်းဆာကိုယူ၍သွားမည်လောသည်။ တန်းဆာကိုဆွတ်၍ ထုပ်ဟုဆိုလျှင်။ အဘယ့်ကြောင့်သတ်အံ့နည်းဟုမေး၍။ ဥယျာကိုလိုသောကြောင့်ဟု ဆိုသဖြင့်။ သတ်ခြင်းဌာနဆောင်သည်ကို သူဌေးသားနှင့်လွယ်၍။ တနေ့တထောင်ရသည်ကိုစွန့်၍။ မျှားစွာသော ကျေးဇူးရှိကြောင်းကို ဆိုလျက်။ ငါအသက်သခင်ကို အဘယ့်ကြောင့် သတ်မည်နည်း။ မျှားစွာသော ဥစ္စာ

ကိုလည်း ပေးအံ့။ ငါ့ကိုလည်း ကျွန်ပြုတော့ဟု တောင်းပန် ထိုသော်
ကြောင့်။ ။ဤဒသဝတ္ထုကား ယူရံ၊ မတ္တာဝေဠုရိယာဇဟူ။ သင်္ဘီဟ
ရသုဘဒ္ဒန္တ၊ မဠုဒါသိတိသာဝယာ။ ။သာမိ၊အရှင်။ တေ၊အရှင့်
အား။ ဘန်း၊ကောင်းခြင်းသည်။ ဘဝတု၊ဖြစ်စေ။ ဤဒသဝတ္ထုကာယူရံ၊
ဤရွှေအတိုပြီးသောလည်တန်းဆာသည်။ မတ္တာဝေဠုရိယာ၊ ပုလဲပတ္တ
မြားညှိုတို့သည်။ ဇဟူ၊ မျှားကုန်၏။ သင်္ဘီ၊အလုံးစုံကို။ ဟရသု၊ဆောင်
တော်မူလော့။ မဠု၊ ငါ့ကိုလည်း။ဒါသိတိ၊ ကျွန်မဟူ၍။ သာဝယ၊ကြား
တော်မူလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့် တောင်းပန်သည် ဂို့ဖေသော်။ ။ဩ
ရောပယာသုကသျှာကိ၊ မာဇာဠံ ပရိဒေဝသိ။ နစာဟံ အာဘိဇာနာမိ၊
အဟာတို့ဝဓနမာဘာတံ။ ။ကသျှာကိ၊ ကောင်းသောအသွင်ရှိသော။
ဘဒ္ဒေ၊ အဘယ်။ ကာယူရံ၊တန်းဆာကို။ ဩရောပယာသု၊ချွတ်လော့။
ဇာဠံ ဖြင်းစွာ။မာပရိဒေဝသိ မငိုကြွေးလင့်။အဟံ၊ငါသည်။အဟာတို့ဝ၊
မသတ်မူ၍။ခနံ၊ဥစ္စာကို။ အာဘာတံ၊ဆောင်သည်ကို။ နစအာဘိဇာနာမိ။
မသိစတူး။ ။ဤဂါထာဖြင့် မိမိအလိအတိုင်း သင်္ဘုကဆိုလျှင်။သုလ
သာသည် အရာသို့ရောက်သော အကြောင်းကို ရ၍။ ဤခိုးသူသည်ငါ့အ
သက်ကိုမပေးပေရာ။ ဥပါယ်တမျှဖြင့် သူ့ကို ဖျောင်းဖျစွာကမ်းပါးပြတ်
ဒွိတွန်းချ၍သေစေအံ့ဟုကြံ၍။မဲ့ပသာကာရ ဝဉ္စနဖြင့်လှည့်စားထိုသော
ကြောင့်။ ။ယထော သရာမိ အတ္တာနံ၊ ပသော်ပတ္တော သို့ ဝိညူတံ။
နစာဟံအာဘိဇာနာမိ၊ အညံဝိယတရံတယာ။ ။ဇဟိတံဥပဓုဟိသံ၊
ကရိဿဉ္စုပဒကွိဏံ။ နဟိဒ၊နိပုနအတ္ထိ၊ မမတုယ္ဟဉ္စသက်မော။ ။အ
ယုပုဇ္ဇ၊ အရှင်သား။ယတော၊ အကြင်အခါမှ။အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ သ
ရာမိ၊အောက်မေ့၏။ ပသော်၊အကြင်အခါမှ။ ဝိညူတံ၊ သိကြားလိမ္မာ
သည်၏အဖြစ်သို့။ ပတ္တော၊ရောက်သည်။အသို့၊ဖြစ်၏။ တတော၊ ထိုအ
ခါမှ။ ပဋ္ဌာယ၊စ၍။ တထာ အရှင့်သား၊ထက်။ ဇယတာံ၊ချစ်မြတ်နိုးအပ်
သော။အညံ၊တပါးသောသူကို။နစအာဘိဇာနာမိ။မသိစတူး။ ။အယျ
ပုတ္တ၊အရှင့်သား။ ဇဟိ၊လာလှည့်။ တံ၊အရှင့်သားကို။ဥပဓုဟိသံ၊ဘက်
ပါအံ့။ပဒကွိဏဉ္စ၊ လက်ျာရစ်လှည့်ခြင်းကိုလည်း။ ကရိဿံ၊ ပြုပါအံ့။ဇု
ဒါနိ၊ ယာဝအခါခြွ။ပုန၊တဘာန်။မမစ၊ငါ့၏ဂုဏ်း။တုယ္ဟဉ္စ၊အရှင့်သား၏ဂုဏ်း။
သင်္ကမော၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ နဟိအတ္ထိ၊မရှိပြီ။ ။ဤဂါထာဖြင့်
လှည့်စားသော သုလသာ၏ အလိုကို သင်္ဘုကမသိချေသောကြောင့်။

ကောင်းပြီ၊ပက်လေ့ဟု ဆိုလျှင်။လက်ျာရစ်သုံးပတ်လှည့်၍ ခြောမှီးဒွီ ဦးတင်၍လေးပါးသောအရပ်မျက်နှာဒွီရှိခိုးအံ့ဟုနံပါးကလှည့်၍နောက် အာတိုဒွီ ရှိခိုးကျွန်ုပြု၍။ဆောင်ပြောင်အားနှင့် တူသော ပြည်မကံကျွေးသည် ခြေနှစ်ဘက်ကို မြစွာဆုပ်ကိုင်၍ ငင်လှည်းပြီးသော် ဦးခေါင်း စောက်ထိုး အသူတရာရှိသော ချောက်သို့ပစ် ချလိုက်သဖြင့် မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြေ၍ သေလေသော အံ့ဘွယ်သရဲကို ထိုတောင်ထိပ်ဒွီ စောင့်သော နတ်မင်းကြီး ဖြင်၍။ ။နဟိသဗ္ဗေသု ဌာနေသု၊ ပုရိသော ဟောတိ ပဿိတော။ဣဒ္ဓိပါပဿိတာ ဟောတိ၊လဟုံအဇ္ဈဝိစိန္တိကာ။ • ။ယော ဥပ္ပတ္တိတံအတ္ထံ၊ နဒိပ္ပမနုဗုဇ္ဈတိ။ သောဟညတိမန္ဒိမတိ၊ ဒေဝရောဝိရိဂ ဟ္တရေ။ ။ယောဒ ဥပ္ပတ္တိတံ အတ္ထံ၊ ဒိပ္ပမေဝ နိဗောဓတိ။ မုဠ္ဟတော သဉ္ဇာသမ္ဘဝေါ၊သုလသောသဉ္ဇာကာမိဝ။ ။ဘောဇ္ဈောဒေဝဂဏာ၊ အိုအဆွေ နတ်အပေါင်းတို့။ သဇ္ဇသု၊ အလုံးစုံ ကုန်သော။ ဌာနေသု၊ အရာတို့ရှိ၌။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်သာလျှင်၊ ပဿိတော၊ ပညာရှိ သည်။ နဟိဟောတိ၊မဖြစ်။ ဣဒ္ဓိပါဒါ၊မိန်းမသည်မူလည်း။ လဟုံ၊လျင်စွာ။ အဇ္ဈဝိစိန္တိကာ၊ အမှုကို ကြံနိုင်သည်ဖြစ်၍။ ပဿိတော၊ ပညာရှိသည်၊ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။ယော၊အကြင်သူသည်။ ဣဓ၊ဤလောက၌။ဥပ္ပတ္တိတံ၊ ဖြစ်သော။အဇ္ဈံ၊ အမှုကိစ္စကို။ဒိပ္ပံ၊လျင်စွာ။နအနုဗုဇ္ဈတိ မသိနိုင်။မန္ဒမတိ၊ နည်းသောပညာရှိ၊သော။ သော၊ထိုသူကို။ စောရော၊ခိုးသူကို။ ဂိရိဂဟ္တရေ၊တောင်ချောက်ကြား၌။ဟညတိဇ္ဈဝ၊သတ်သကဲ့သို့။ဟညတိ၊သတ်၏။ ။ယော၊အကြင်သူသည်။ ဇ္ဈာ၊ဤလောက၌။ ဥပ္ပတ္တိတံ ဖြစ်သော။ အဇ္ဈံ၊ အမှုကိစ္စကို။ ဒိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။ နိဗောဓတိ၊ သိနိုင်၏။ သော၊ထိုသူသည်။ သုလသာ၊ သုလသောသည်။ သဉ္ဇာ၊ကာ၊သဉ္ဇာကမ့။ မုဠ္ဟတိဇ္ဈဝ၊လွတ်သကဲ့သို့။သဉ္ဇာသမ္ဘဝေါ၊ရန်သူတည်းဟူသော ကျည်း မြောင်းခြင်းမှ။ မုဠ္ဟတော၊လွတ်နိုင်၏။ ။ဣဂါထာတို့ဖြင့် ထုတ်ထော မနာပြုခြင်း။သုလသောသည် ခိုးသူကိုသတ်၍ တောင်ထိပ်ထံက်မှသက်ခဲ့ ပြီးသော်။ အလုပ် အကျွေးတို့သို့ ကပ်၍ အခွင့်သား အတိမှာနည်းဟု မေးသည်ကို မမေးကုန်နှင့်တော့ဟုဆို၍ ရထားစီး၍ခြိုသို့ဝင်လေခြင်း။ ထိုရောအခါ ထိုသူ နှစ်ပေါက်တို့သည် ပဓာနအခါ ဤသူ နှစ်ပေါက် ဖြစ်လာကုန်၏။ တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးသည် ဂါဘရားဖြစ်လာ၏ဟု

ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော သုလသာဇာတ်
ကို အစကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။
ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားနှင့်
အနိကစားသည် ရှိသော်။ ။သဗ္ဗာနဒီဝက်နဒီ၊ သဗ္ဗေကန္ဒမယာဝနာ။
သမ္ပိတ္ထိပေါကရေပါပံ၊ လဘမာနေ နိဝါတကေ။ ။ဤဂါထာဖြင့်
အနုချင်းသိ၍ ငွေအင်ပျဉ်ခြဲ ဤအနိစာကိုပစ်သဖြင့် ပုဏ္ဏားဂုံးဘန်များ
လျှင်။ သို့ကား ငါ့အိမ်၌ဥစ္စာအားလုံး ဟုန်လတ္တံ့။ပေါက်ပြားတပါးနှင့်
မဆက်ဆံသော မိန်းမကို အိမ်၌ ထားရမှ ကောင်းမည်။ ပေါက်ပြား
တပါးဖြင်ဘူးသသူအား မစောင့်ရှောက်နိုင်ရာ။ ဝမ်းတွင်းမှစ၍ တပါး
သောပေါက်ပြားကိုမဖြင်ဘူးသသူကိုမှ စောင့်ရှောက်နိုင်အံ့။ထိုသို့သသူ
ကို မြဲမြံစွာ စောင့်ရှောက်၍ မင်းကြီးဥစ္စာကို တဘန် ဆောင်ပြန်အံ့ဟု
ကြံလျက်နေစဉ်တွင် တပေါက်သောဆင်းရဲမဝမ်းဋ္ဌ ပဋိသန္ဓေကို မိန်း
မငယ်ဘွားအံ့ဟု အင်ဒြာဖြင့်ဖြင်သောကြောင့် ထိုမိန်းမကို သိမ်းမြန်း
ပိုက်ထုပ်၍ သူငယ်မ ဘွားလျှင် အမိအား ဥစ္စာပေး၍ လွှတ်လိုက်ပြီး
သော်။မိန်းမတို့ကိုသာ မွေးကျွေးစေ၍။ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ပုဏ္ဏားမ
ပြု၍။ မင်းကြီးနှင့် အနိကစားပြန်သည်ရှိသော်။ သဗ္ဗာနဒီ၊ အစရှိသဖြင့်
မင်းကြီးအနှစ်ချင်းသိလျှင်။ဥပေတ္တာ မမ မာဏဝိကံ၊ဟူ၍ ပုဏ္ဏားဆိုလင့်
သဖြင့် မင်းကြီးဂုံးဘန် များသောကြောင့်။ ဤပုဏ္ဏားအိမ်၌ ယောက်ျား
တပါးနှင့် မဆက်ဆံသော မိန်းမရှိသည် ဖြစ်မည်ဟု စုံစမ်း၍ ရှိသော
အဖြစ်ကို သိလျှင်။ ပုဏ္ဏားမသိလကို ဖျက်စေအံ့ဟု သေသောက်ကြွး
တယောက်ကိုခေါ်၍ ထိုပုဏ္ဏားမသိလကို ဖျက်နိုင်အံ့လောဟု မေး၍
ဖျက်ဆီးနိုင်၏ဟု ဝန်ခံသဖြင့်။ များစွာသောဥစ္စာပေး၍ ပြီးအောင်ပြုဟု
မင်းကြီးစေလျှင်။နံ့သာကတိုးဖုံးမသိမ် အစရှိသည်ကို ရုံးစု၍ ထိုပုဏ္ဏား
အိမ်၌ မိန်းမဝေးသောအရပ်၌ နံ့သာဈေးပြု၍။ တံတိုင်းခုနစ်ထပ် ဘုံ
ပြာသာဒ်ခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပုဏ္ဏားအိမ်တွင် တံတိုင်းတံခါး စသည်တို့၌
မိန်းမကိုသာ အစောင့်ထား၍ တံမြက်ဖတ်သွန်သော ခြင်းကမှ မလွတ်
ကြည့်ရှု သုတ်သင်ပြီးမှ သွင်းရ၏။ ပုဏ္ဏားမကား အလုပ် အကျွေး
တယောက်နှင့်သာ နေရ၏။ထိုအလုပ်အကျွေးသည် နေ့တိုင်း ပန်းနံ့သာ
ဝယ်မည့် သွားသည်ကို သေသောက်ကြွး ယောက်ျား သိအောင်ပြု၍။
တနေ့သ၌ ထိုမိန်းမလာသည်ကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထပြေး၍ လက်နှစ်

ဘက်ဖြင့် ခြေကိုအမြဲကိုင်ပြီးသော်။ မိခင်။ ဤမျှသော ကာလပတ်လုံး အတိအရပ်သို့သွားခဲ့သနည်း။ မွေးမိခင်ကို ယခုမှတွေ့ရသည်ဟု လူးလည်း၍ ငိုသည်ကို။နှုတ်ထည့်၍ထားသော သေသေဝံကြူး ယောဂျားတို့သည် စုဝေးတည့်၍။ လက်ခြေမျက်နှာ အသွင်အပြင် အလုံးစုံသည် သားနှင့်အမိ တချက်တည်း ကူကြ၏။ အတိုနှုအခါက ကဲကြလေသနည်းဟု အုံးအုံးသဲသဲဆိုကြသျှင်။ ငါ့သားဖြစ်ဘိမည်ဟုယုံကြည်၍ နှစ်ယောက်လုံး ဘက်လမ်းငိုကြွေးပြီးမှ။ မိခင်အကြီမှာနေသနည်း ဟု မေးသည်ရှိသော်။ ကိန္နရီမ၏ စံပယ်ခြင်းနှင့်တူသော လှမြတ်သေ•ဇာဆင်းရှိသော ပဉ္စွေးမကို လုပ်ကျွေး၍ နေသည်ဟု ဆိုလျှင်။ ယခုအဘယ်သို့သွားမည်နည်းဟုမေး၍ ပဉ္စွေးမတို့ ပန်းနုံသာဝယ်မည်သွားကြောင်းကိုဆိုသဖြင့်။ ယနေ့မှစ၍ တပါးမှာမဝယ်နှင့်။ ငါ့တွင်ရှိသော ပန်းနုံသာကိုနေ့တိုင်းယူလော့ဟုဆို၍ ပန်းနုံသာမျှားစွာပေးလိုက်သောကြောင့်။ မျှားသောပန်းနုံသာကို ပဉ္စွေးမဖြင်လျှင်။ ယနေ့ ပုဏ္ဏားချစ်ကြည်သဖြင့် ပန်းဘိုးလွန်၍ပေးသလောဟုမေး၍။ ပုဏ္ဏားမပေးကြောင်း။ သားကို တွေ့၍ မျှားစွာ ရကြောင်းကို ဆို၍။ ပုဏ္ဏားပေးသော ပန်းဘိုးကို မိမိသုံးစွဲ၍ ထိုသူပန်းနုံသာကို နေ့တိုင်းဆောင်ရာတွင်။ တနေ့သ၌ ထိုယောဂျား နာကျွန်းပြုသည်ကို အမိလာ၍ ကျောက်သပ်၍ မေးသော်လည်း စကားမဆို ဆိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့်။အဘယ်ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေသနည်းဟု မေးသည်ကို။ သေယော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်သေရာသည်။ မဆိုကောင်းသော အနာဟုဆိုသဖြင့်။ ငါ့ကိုမဆိုသော် အသူကို ဆိုမည်နည်းဟုဆိုလိုကြောင်းမေးမှ။ ငါ့တွင်တပါးအနာမရှိ။ ပုဏ္ဏားမ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို မိခင်တွင် ကြား၍ ကပ်သော အနာသာရှိသည်။ ပုဏ္ဏားမကိုရသော်သာ၌င့်အံ့ မရက မရှင်ပြီဟုဆိုလျှင်။ ချစ်သား မကြောင့်ကြလင့်ဟုဖြားယောင်း၍။မျှားစွာသောပန်းနုံသာဖြင့် ပုဏ္ဏားမ အထံသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုပြန်၍။ ဒေသို့ပြုရအံ့နည်းဟု ဆိုသည်ကို၊ ငါ့အထံသို့ရောက်အောင် ဆောင်နိုင်ကငါခွင့်ပြု၏ဟု ပုဏ္ဏားမဆိုသဖြင့်။ ထိုစကားကိုကြားသောနေ့မှစ၍ အထောင့်အကွေ့၌ရှိသော အမှိုက်တံမြက်ဖတ်ကို မျှားစွာရုံးစု၍ အစောင့်ထားခဲ့သော မိန်းမတို့ထက်သွန်ကြဲသဖြင့် ထိုမိန်းမတို့သည် ငြိုးငွေ့၍ တပါးသို့ ပဲလေ့ကုန်လျှင်။ အကြင်သူသည် ထိုမိန်းမကိုခဲ့ထိုတုံပြု၏။ ထိုသူ၏အထက်၌ တံမြက်ဖတ်ကို

သာလွန်သောကြောင့်ထိုမိန်းမဆောင်ခဲ့သောဝတ္ထုကိုသုတ်သင်ကြည့်ရှုခြင်းငှါမဝံ့ရကား။ တနေ့သ၌ ထိုသားကို ပန်းတောင်းတွင် ထည့်၍ဆောင်ခဲ့သဖြင့်။ ပုဇွန်းမသိလကိုပျက်၍ တရက်နှစ်ရက်ရှိလျှင် သွားတော့ဟု ပုဇွန်းမ ဆိုသည်ကို။ ပုဏ္ဏားခေါင်းကို ခေါက်၍ သွားချင်သည်ဟုဆိုလျှင်။ ကောင်းပြီဟု ပုဏ္ဏားလာသောအခါ၌ ထိုယောကျ်ားကို ပုန်းစေ၍။ ရှင်ပုဏ္ဏားစောင်းတိုး၍ ငါကချင်သည်ဟု လှည့်စားသည်ကိုကောင်း၏ဟု ပုဏ္ဏားစောင်းတိုးလျှင်။ ကဲ့ဆံ့သောအခြင်းအရာကို ပြုပြီးမှ။ ရှင်ပုဏ္ဏားကြည့်သည်ကို ငါရှက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာကို ပုဆိုးဖြင့်ရစ်၍ ကပါမည်ဟုဆိုလျှင် ရှက်က ရစ်လော့ဟု ဆိုသဖြင့် ထူသောပုဆိုးဖြင့် ပုဏ္ဏားမျက်နှာကိုစည်း၍ စဉ်းငယ်ကပြီးလျှင်။ ရှင်ပုဏ္ဏားခေါင်းကို တကြိမ်ခေါက်ချင်သည်ဟုဆိုသည်ကို။ ဤဆိုဝတ္ထုပြောပဌာသည် တစုံတရသော အကြောင်းကို မမြင်နိုင်သည် ဖြစ်၍ ခေါက်တော့ဟုဆိုလျှင်။ သေသောက်ကြူးပေါကျ်ားသည် ချဉ်းတည့်၍ ပုဏ္ဏားဘိပ်ကိုထောင်းဘိသောကြောင့် ခေါင်းဖူးဖူးရောင်၍ မျက်စိပြေးထွက်မတတ် ကြီးစွာသောဝေဒနာရှိ၍။ သင့်လက်မဟုတ်တကား ဟုဆိုသည်ကို။ ငါလက်မဟုတ်သော် စမ်းလော့ဟု တထောင်ကိုချ၍ ပုဏ္ဏားလက်၌ ထားသဖြင့် ပုဏ္ဏားစမ်းလျှင် လက်သော်ကား နူးညံ့၏။ လက်သံပြင်းလှ၏ဟု ဆိုမှ သေသောက်ကြူးကို ပုန်း၍နေစေပြီးသော်၊ ရစ်သော ပုဆိုးကို ဖြေ၍ ရောင်သောခေါင်းကို ဆီဖြင့် လိမ်းသတ်၍ ပုဏ္ဏားသွားလေလျှင်။ပန်းတောင်းတွင်ထည့်၍ ထုတ်စေပြီးသော်။သေသောက်ကြူးသည် မင်းကြီးအထံသို့သွား၍ အလုံးစုံသောအကြောင်းကို လျှောက်သဖြင့်၊ ဤစွားခြင်းငှါလာသော ပုဏ္ဏားကို အနှစ်ဝတ်ကြစို့ဟုဆို၍ မင်းကြီးအနှစ်စာချမြဲ ချသည်ကို ပုဏ္ဏားဆိုမြဲ ဆိုသော်လည်း ရှုံးဘန်မျှားမှ။ပုဏ္ဏားအသို့ဆိုသနည်း။ ပုဇွန်းမသိလပျက်ခဲ့ပြီ။ဝမ်းတွင်းမှစ၍ ချနစ်ထပ်သောတံခါးတို့ဦ အစေ့ဝင့်ထား၍ စောင့်ရှောက်သည်ကိုမဆိုလင့်ဦး။ ဝမ်းတွင်းသို့မျှို၍ စောင့်သော်လည်း မစောင့်နိုင်သေး၏ရှင့်။ တယောက်တည်းသေးယောကျ်ားဦသာ ကျင်လည်သော မိန်းမမည်သည်မရှိ။ ကခြင်းငှါအလိုရှိသည်ဟုဆို၍ စောင်းဘီးသောသင်၏မျက်နှာကို ပုဆိုးဖြင့်ရစ်၍ သယောက်အား သင့်ခေါင်းကို ထောင်းစေ၍လွှတ်လိုက်သည်မဟုတ်လောဟု အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုပြန်

၍။ ။ယံဖြာဟ္မဏောအဝါဒေသိ၊ ဗိဘံသမုခဝေဠိတော။ အဏ္ဍဘူတာဘာတာ ဘရိယာ၊ တာသု ကော ဇာတုဝိသာသေ။ ။ဖြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားး။ယံပေါနကာရဏောနု၊ အကြင်အကြောင်းဖြင့်။ ဖြာဟ္မဏောပုဏ္ဏားးကို။ သမုခဝေဠိတော၊ မျက်နှာနှင့်တကွ ရစ်ပတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ဗိဘံ၊စောင်းကို။အဝါဒေသိ။ဟိုးစေ၏။ တံကာရဏာ၊ထိုအကြောင်းကို။ဖြာဟ္မဏောပုဏ္ဏားသည်။ နဇာနာတိ၊မသိ။ ဖြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားး။ ယာဘရိယာ၊ အကြင်မယားကို။ အဏ္ဍဘူတာဘာတာ၊အမိဝမ်းတွင်းမှ မဘွားမီကပင် ဆောင်အပ်၏။ တာသု၊ ထိုမယားတို့၌လည်း။ ကော၊ အဘယ်မည်သောပညာရှိသည်။ ဇာတု၊အကယ်မလွဲသဖြင့်။ဝိသသေ၊ အကျွမ်းဝင်ပိမ့်နည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်း မမွေးဒေသနာပြုလျှင်၊ အိမ်သို့သွား၍ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ကျင့်သနည်းဟု အလုံးစုံသောအကြောင်းကို ပြန်၍မေးသည်ရှိသော် အဘယ်သူဆိုသနည်း။ ငါဤသို့မကျင့်ပါဘကား။ ငါ့ကိုမယုံသော် ငါ့ခင်ပွန်းမှ တပါးသောသူသည် လက်ကိုမျှကိုင်ဘူးပဲ့ချေသော်ဟု သစ္စာပြု၍ မိုးတွင်ဆင်းမည်ဟု သစ္စာပြု၍ မိုးတွင်ဆင်းခဲ့သောအချင်းအရာကိုပြုလျှင်။ ပရိသတ်ဘောင်ဦးနေလွှာသောယင်းသေသောက်ကြွေးပေါက်ပြားသည်။ ဤပုဏ္ဏားအမှုကို ကြည့်ပါကုန်လော့။ ဤသို့သောမိန်းမကိုလျက် မိုးဦးဆင်း၍ သေစိမ့်မည်ပြုသည်ဟု ပြော၍လက်ကိုကိုင်တည့်လျှင်။ ဒေဝဒတ်ပုဏ္ဏားး၊ ငါ့သစ္စာပျက်ခဲ့ပြီ။ ငါ့လင်မှ တပါးသောပေါက်ပြားသည် လက်မျှမထိစဘူးဟု သစ္စာပြု၍ မိုးတွင်ဆင်းပါမည်ပြုသည်။ ဤပေါက်ပြား ငါ့လက်ကိုကိုင်ဘိသည်ဟုဆိုလျှင်။ ဤမိန်းမယုတ်သည် ငါ့ကို လှည့်စားသည်မှန်၏ဟု ညက်ညက်ထောင်း၍ ထုတ်စေခြင်းအစရှိသော အဓွန့ပုတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော အဏ္ဍဘူတာဇာတ်ကို အဓိကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

တို့မြတ်စွာဘုရားသည် ဧတဝဒေါဝိဟာရ၌နေတော်မူစဉ်။ မာတုဂါ

မင်းကြောင့် ဆန့်ကျင်သောရဟန်းကို ရှေ့တော်သို့သောင်ကြည်းခဲ့၍။ ဆန့်ကျင်ကြောင်းကို လျှောက်သည်ရှိသော်။ မှန်ပေသလောဟုမေးတော်မူ၍။ မှန်ကြောင်းကိုလျှောက်လျှင်။ချစ်သား၊အဘယ့်ကြောင့် မာတုဂါမကို တောင့်တာသိသနည်း။မာတုဂါမတို့သည်ယုံမှားသက်ဘေဒ်၏။ သူ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်။ရှေးသရောဇခါဒါနောဘီလူးသည်။မာတုဂါမကို ကြုတ်တွင်ထည့်၍မျိုထားပြီးလျှင် ဝမ်းဖြင့်ဆောင်လျက် တပေါက်တည်းသောယောက်ျားနှင့်သာ ကျင်လည်စေသည်ကိုပြု၍ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ မတင်တိုင်းသေးဒါ၌ရှင့်။ချစ်သား အဘယ်မှာ တတ်နိုင်အံ့နည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထိုအကြောင်းကိုဆောင်ကောင်မူလိုသောကြောင့်။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးမင်းပြုသောအခါ။ ဘဂုရားအလောင်းသည် ရဟေ့ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်သမာပတ်ကိုဖြစ်စေလျက် ဟိမဝန္တာဒေသ၌နေသည်ရှိသော်။ သစ်မဲ့မှ မနိုးမဝေးသောအရပ်၌နေသော ဒါနောဘီလူးသည်။ ငုံခါငုံခါ၌ ဘုရားလောင်းသို့ဆည်းကပ်၍ တရားနာလျက် ခရီးမဲ့သွားသောလူကိုဘမ်းစားနေရာဟွင်။ တနေ့သ၌ ကာသိကရွာဘွင် လှမြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်သော မိန်းမငယ်တယောက်သည်။ မိဘကိုဖူးမြင်ပြီး၍နေသော ရွာသို့ ယာဉ်သဘီးလျက် အငြိုအဲရံနှင့်တကွ ပြန်သောလူအပေါင်းကို မြင်လျှင်။ ကြောက်မက်ဘွယ်သောဒုစရိုက်ကို ဘန်ဆင်း၍ လိုက်သော ဒါနောဘီလူးကိုကြောက်သဖြင့်။ကိုင်သောလက်နက်ကိုစွန့်၍ အငြိုအရံပြေးလေလျှင် ယာဉ်ဒွိစီးသောမိန်းမငယ်ကို တပ်သောစိတ်ဖြင့် မိမိနေရာ ကျောက်ဂူသို့ဆောင်၍ မယားပြုသဖြင့်။ ထိုနေ့မှစ၍ ထောပတ်ဆီပျာတင်းလဲ အခဲဆားဆန်အစရှိသော ခဲဘွယ်စားဘွယ်အရသာဝတ်စားတန်းဆာ ရရသမျှယူ၍လုပ်ကျွေးလျက် တခုသော ကြုတ်တွင်တည့်၍။ဝမ်းသို့မျိုလျက် သွားရာဆောင်သည်ရှိသော်။တနေ့သ၌ ရေချိုးခြင်းငှါ တခုသောဆိုင်သို့သွား၍ ကြုတ်ကိုအန်၍ ထိုကြုတ်မှ မိန်းမငယ်ကို ထုတ်၍ ရေချိုးပြီးသော်။ ပန်းနုသာလိမ်းပြီးသော်။ ဝတ်စားတန်းဆာဆင်ပြီးသော် သင့်ကိုယ်ကိုဥတုယူဟု ကြုတ်ပါးတွင်ထား၍ တစုံတခုသာ သက်ဘွယ်မရှိရကား။ ဝေးစွာသွား၍ ရေချိုးသောအခါ၌။ ဝါယသုပတ္တအမည်ရှိသော ဝိဇ္ဇာဓိရ်လုလင် သန်လျက်စွဲ၍ ပျံသည်ကို မြင်လျှင် လာလျှင်ဟုလက်ယပ်သဖြင့်။ ဝိဇ္ဇာဓိရ်လုလင် လျင်စွာသက်၍

နေစဉ်။ ဒါနောဘီလူးလာသည်ကိုဖြင်လျှင်။ လုလင်ကိုကြွေတ်တွင်ထည့်
၍။လုလင်အပေါ်၌ ၂ဆိုးရုံလျက်လျောင်းသော မိန်းမငယ်ကိုဖြင်လျှင်မ
ကြည့်ရှုဘဲ မိန်းမငယ်သာဟူသောအမှတ်ဖြင့် ကြွေတ်ကိုမျှ၍ မိမိဂူသို့
ပြန်ရာတွင်။ဂူင်ရဲသွေးကိုငါးဖြင်သည်ကြောင့်ပြီ။ ဂိုဒိုးရသေ်ကောင်း
၏ဟုကြံ၍ ပုံးဖြင်ခြင်းဌာလာသော ဒါနော ဘီလူးကို ဘုရားလောင်း
အဝေးကဖြင်လျှင်။ နှစ်ပေါင်းကသောသူတို့သည်ဝမ်းဒွဲဂို့သောအဖြစ်ကို
သိ၍။ ။ကုတောနဲ့အာဂန္တုကထောတပောဇနာ၊သွာဂတာ့ထနိသီ
ဒထာသနေ။ ကစ္စိ.ဇ္ဇတောဇ်ာကုသလံအနာမယံ၊ စိရသာမဲဘ့ာဂမနံ
ဟိဝေါဇ္ဈဝ။ ။တော အချင်းတို့။တပေါ သုံးပေါက်ကုန်သော။ဇနာ၊
သူတို့သည်။ ကုတော၊ အတိအရပ်မှ။ အာဂန္တုကနဲ့၊ လာကုန်သနည်း။
တုမှာကံ၊သင်တို့၏။အာဂတာ။လာခြင်းတို့သည်။ သွာဂတာ၊ ကောင်း
သောလာခြင်းတို့တည်း။ ဌထ၊လာကြကုန်။ အာသနေ၊ နေရာ၌။ နိသီ
ဒထ၊နေပါကုန်။ တောဇ်ာ၊အချင်းတို့။ ကစ္စိ၊အသို့နည်း။ ကုသလံ၊
အနာမဂ်ိသည်။ အနာမယံ၊ ဆင်းရဲမဂ်ိသည်။အတ္ထပေါထ၊ ဖြစ်ကုန်၏
လော။ဟိ၊ထိုစကားသင့်စွ။ဝေါ၊ သင်တို့သည်။ဇ္ဈာ၊ဤအရပ်သို့။ အဇ္ဈာ
ဂမနံ၊လာခြင်းသည်။ စိရဿံ၊ ဖြင့်စွာ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ပဉ္စသန္နာ
ရပြုသောဘုရားလောင်းစကားကို ကြားခဲ့၍။ ဒါနောဘီလူးသည်လည်း။
ငါတပေါက်သာလာသည်ကို ဖြင်လျက် တပေါဇနာဟု ဆိုဘိ၏။
သတောအားဖြင့် ဆိုသလော။ရှုး၍ ဖြည့်တမ်း ပေါင်ပါမ်းသဖြော
ဟုကြံလျက်။ ဂိုဒိုး၍လျောက်ပတ်စွာ နေပြီးသော်။ ဂူင်ရဲသွေးနှင့်စကား
ဆိုလိုသောကြောင့်။ ။အဟမေဝကောဇ္ဈမမ္ဇုပဂွာ၊ နစာငိမေ
ဒုတိယောဇကာစိဝိဇ္ဇတိ။ ကိမေဝသန္ဓာယပေါ ဘာသိတံဇ္ဈသေ၊ ဂု
တောနဲ့အာဂန္တုထ ကတောတပေါဇနာ။ ။ဇ္ဈသော၊ ဂူင်ရဲသွေ့။ အဟ
မေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ ဇကော၊ တပေါက်အာင်းတည်း။ ဇ္ဈမ၊ ဤ
အရပ်သို့။အဇ္ဈာ၊ပေါခ။ပဂွာ၊ရောက်လာ၏။ မေ၊ငါ၏။ ကောစိ၊ တစုံ
တပေါက်သော။ဒုတိယော၊ဒုတော်သည်။ နစာပ်ဝိဇ္ဇတိ၊မရှိ။ ဇ္ဈသော၊
ဂူင်ရဲသွေ့။ တောတပေါ၊ ဂူင်ရဲသွေ့သည်။ ဟဲမေဝ၊ အာဘာ်ကိုလျှင်။
သန္ဓာယပေါ၊ရည်၍။"ကုတောနဲ့အာဂန္တုထတောတပေါဇနာတိ ကုတော
နုအာဂန္တုထတောတပေါဇနာဟူ၍။ဘာသိတံ၊ ဆိုဒ်ပေါသနည်း။ ။
ဤဂါထာဖြင့်မေးသောဒါနောဘီလူးစကားကိုကြားခဲ့၍ ဂူင်ရဲသွေ့လည်း

အကယ်၍ပင် သင်နာလိုသလောဟုမေး၍။ နာလိုကြောင်းကို ဆိုလျှင်
ကောင်း၏၊ နားထောင်ဟုဆို၍။ ။တဝဲဥဂေါတရိယာစတေပိယာ၊
သမဂ္ဂပက္ခိတ္တာနိကိဏ္ဏမနုရေ။ သာရက္ခိတာကုဋိဂတာဝဲတောသဒါ၊ဝါ
ယသုပုဏ္ဏေနသဟတတိံ ရတာ။ ။ဘောဒါဝန။ အိုဒါနော။ တုဝဋ္ဋ၊
သင်သည်လည်း။ ဇကော၊ တယောက်။တော၊ သင်၏။ပိယာ၊ ချစ်အပ်
သော။ဘရိယာစ၊မယားသည်လည်း။ဇကော။ တယောံ။ ယာဘရိယာ၊
အကြင်မယားကို။ သမဂ္ဂပက္ခိတ္တာနိကိဏ္ဏမနုရေ၊ ကြိုက်၌ ထည့်သဖြင့်
ဝမ်းဝင်ယာဒုအပ်၏။ တေတယာ၊သင်သည်။သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ကုဋိ
ဂတာဝဲ၊ဝမ်းဝင်လွယ်သည်ဖြစ်၍လျှင်။ ရကို့တာ၊စောင့်အပ်သော။ သာ
စဘရိယာ၊ ထိုမယားသည်လည်း။ ဝါယသုပုဏ္ဏေန။ ဝါယသုပုဏ္ဏေန
အမည်ရှိသောဝိဇ္ဇာဓိရ်နှင့်။သဟာ၊တကွ။တဟိံ။ထိုဝမ်းထဲ၌။ရတာ၊မွေး
လျှင်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဆိုအပ်သောရှင်ရသေ့စကားကိုကြားလျှင်။
ဒါနေဘိလူးလည်း။ဝိဇ္ဇာဓိရ်သည်မျှားသောမာယာကာရရှိ၏။လက်၌
သန်လျက်ပါသည်ရှိသော်ငါဝမ်းကိုခွဲ၍မြှားထွက်လတ္တံ့ဟု၊ ကြောက်
လန့်တကြားအဆောတလျင်ကြိုတ်ကိုအန်၍ ရှောင်ထား၏။ ။မြတ်စွာ
ဘုရားလည်း ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီးမှ ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြထို
သောကြောင့်။ ။သံဝိဂ္ဂရူပေါ ဇာသိနာ ပဗျာကတော၊သောဒါနဝေါ
တဇ္ဇသမဂ္ဂမုဂ္ဂိလိ။အန္ဒကဝိဘရိယံသုစိမာလဓာရိနိံ၊ ဝါယသုပုဏ္ဏေန
သဟာတဟိံ ရတံ။ ။ဟူသောဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။ ။ဘိက္ခဝေ၊
ရဟန်းတို့။ ဘတောတဒါကာလေ၊ ထိုအခါ၌။ ဇာသိနာ၊ရသော့သည်။
ပဗျာကတော၊ကြားအပ်သော။သောဒါနဝေါ၊ထိုဒါနော်သည်။ သံဝိဂ္ဂ
ရူပေါ၊ထိတ်လန့်သောသဘောရှိသော်ည်ဖြစ်၍။ တဇ္ဇ၊ထိုနေရာ၌။ သမဂ္ဂံ၊
ကြိုတ်ကို။ဥဂ္ဂိလိ။အန်၏။သုစိမာလဓာရိနိံ၊ စင်ကြယ်သော ပန်းနှံသော
ဆင်အပ်သောတန်းဆာရှိသော။ဘရိယံ၊မယားကို။ ဝါယသုပုဏ္ဏေန၊
ဝါယသုပုဏ္ဏနှင့်။ တဟိံ၊ ထိုကြိုတ်ထဲ၌။ ရတံ၊ မွေးလျှင်သည်ကို။
အန္ဒကဝိ၊ဖြင်လေ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ရှေးအကြောင်းကို ပြန်တော်မူ
ခြင်း။ ကြိုတ်ကိုဘွင့်လျှင် ဝိဇ္ဇာဓိရ်လုလင်သည်မနှာနံစပ်၍ သန်လျက်စွဲ
လျက်ပုံလေခြ ။ဝိဇ္ဇာဓိရ်လုလင် ပုံသည်ကို ဖြင်လျှင်။ ဒါနောဘိလူး
လည်းဘုရားလောင်းအားများစွာသော ဂါထာဖြင့်ချီးမွမ်းခြင်း။ မာတု
ဂါမတို့၏အပြစ်ကိုဆိုခြင်း။ အရှင်ဘုရားကိုမြှ၍ အကျွန်ုပ်အသက်ကိုရ

သည်။ ဤမိန်းမယုတ်သည်ဒုက္ခနှိပ်စက်ခံနေရသော ဝိဇ္ဇာဂို၌လုလင်ကိုသတ်ပေး၍ ဟုဆိုလျက် ဘုရားလောင်းတြေကို ဖြစ်စေကိုင်၍ဖိုးဖိုးခြင်း။ ဘုရားလောင်း တရားဟော၍ ဤမိန်းမငယ်ဒဏ်းတစုံတခုသောဂြစ်ဖွားခြင်းကို မပြုပါ လင့်။ သိလဆောက်တည်ပါဟု တောင်းပန်၍ ပဉ္စသိဒ္ဓိတည်စေခြင်း။ ဤမိန်းမကိုဝမ်းဒွိလွယ်၍စောင့်သည်သျက်ပေတောင့်နိုင်စေး၍ဟု။တပါး သောသူသည်အတယ်မှာ စောင့်နိုင်ပည်နည်းဟု လွှတ်လိုက်၍ မိမိနေရာတောအုပ်သို့ ဝင်လေခြင်း။ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ သမ္မာလေးပါးကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံးဒွိ။ ဆန့်ကျင်သော ရဟန်း သည်သောတာပန်အဖိုလ်ဒွိတည်ခြင်း။ ထိုရောဒေဝါ ဒီဗ္ဗစက္ခုဟုခံရသော သည်ဂါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းအနှစ်ပတိုင်အောင်ပြည့်စုံသောသမဂ္ဂဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဝ်း။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီး သည်။ဆင်၊မြင်း၊ ရထားချုပ်သော အာဇိုလ်ပါရှိသဖြင့်။ ကောသလတိုင်းခြံ ကောသလမင်းကြီးကို ပျက်ဆီး၍။ ပဋိသန္ဓေနှင့် တကွသော ကောသလမိဘုရားကို မိဘုရားကြီးပြုစေ၍ ကာလတန်လျှင် သားမိန်းမ ဘွားသည်ရှိသော်ကဏ္ဍာဟူသော အမည်ကိုမှည့်၍။ ဗာရာဏသီမင်း ကြီးခြံ သားသို့မင်္ဂလာပြုသောကြောင့် အလွန်နှစ်သက်သဖြင့်။ မိဘုရား အား ဆုပေးသည်ကို နှုတ်ဖြင့်ယူ၍ သို့အရှယ်သို့ ရောက်လျှင်။သင့် ခမည်းတော်ပေးသောဆု ငါ့တွင်ရှိ၏။ သင်တို့က်သော ဆုကို ယူဟု မိဘုရားဆိုသည်ကို။ အကျွန်ုပ်တွင် မရှိသော ဝတ္ထုမည်သည်မရှိပါ။ တပါး ကိုမလို။ လင်လျာရွေးအံ့သော ဆုကိုသာလိုသည်ဟု ကာမခြံ မက်မောခြင်းဟိုရှိသြဇာပွင့်ကိုဖျက်ဆီး၍ဆိုသည်ရှိသော်မိဘုရားလည်း မင်းကြီးအား ကြား၍ နှစ်သက်သော လင်လျာကို ရွေးပစေဟု နှင့်ပေး သဖြင့်။လင်လျာရွေးခြင်းဌါပြည်ခြံကြွေးကြော်စေ၍။ အထူးထူးအပြား ပြား ဝတ်စားတန်းဆာဆင်ယင်လျက် ပရိသတ်အပေါင်းတို့၏ စည်း ဝေးရာတွင်မင်းသို့ပန်းဂုံးထည်သော ကြုတ်ကိုယူ၍။ ပြောက်လေဘုန် နန်းကရပ်လျက်ကြည့်သော်။ တပေယျာက်ဆသော သူကိုမျှ ပန်စသက်၍။ ထိုအခါ၌ပဏ္ဍုရောဇာအမည်ရှိသောမင်းမျိုးမှပြစ်သော။အင်္ဂ၊ နု၊နကုလ၊ ဘိမွသေန၊ ယုဓိဋ္ဌိလ၊ သဟဒေဝဟူသော ပဏ္ဍုရောဇ်မင်းကြီး သား တော်ငါးယောက်တို့သည် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အတတ်သင်၍ အပြန်

တွင်အရပ်၏ အလေ့ကိုသိလိုသောကြောင့် လှည့်ပတ်ရာ၌ ဗာရာဏသီ ပြည်သို့ရောက်၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားသဖြင့်။ငါတို့လည်း သွားပါ ကုန်အုံဟုခွင့်ကိုသွန်းသောအရပ်နှင့်ဘူကုန်သော မင်းသား ငါးပေါက် တို့သည် ထိုပရိသတ်အပေါင်း၌ အစဉ်အတိုင်း ရပ်သည်ကိုမြင်လျှင်။ ငါးပေါက်သောမင်းသားတို့၌ တပ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းသား တို့ဦးခေါင်း၌ပန်းကုံးတခုကိုပစ်၍။ ဤသူငါးပေါတ် တည်းဟူသော ဆုကိုပေးပ,ါဟု မိဘုရားအား တောင်းသည်ကို။ မိဘုရားမင်းကြီးအား ကြားသည်ရှိသော်။ ဆုပေးမိချေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မင်းကြီး မနှစ် သက်ငြားသော်လည်း မပယ်မူ၍။ အသူအမျိုးအနွယ် အသူသားငြေး နည်းဟု မေး၍ ပဏ္ဍုရာဇ် မင်းကြီးသား အဖြစ်ကို သိလျှင်။ များမြတ် သောအစိအရင်ဖြင့်သိုးနှင့်ဆောက်နှင်း၍။ ဘုရုနစ်ဆင့်ရှိသောပြာသာဒ် ၌ကုန်းသော ငဆွံတယောက်ကို အလုပ်အကျွေးတား၍ နေစေသည်ရှိ သော်။ထိုမင်းသိုးသည် မင်းသားတို့ပြင်သို့ ထွက်လာသော အခါ၌ ထို ငကုန်းနှင့်ရက်တင်ကြ၍။ သင်နှင့်တူသော ငါချစ်မြတ်နိုးသူမရှိ။မင်း သားများကိုဆတ်၍ ထိုမင်းသားတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် သင့်ခြေ ကိုဆေးစေအံ့ဟု လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း၏။ မင်းသားအကြီးနှင့်နိုးနော သောအခါ၌လည်းလေးယောက်သော ညီတော်တို့ထက် အရှင့်သားကို ငါချစ်မြတ်နိုး၏။ အရှင့်သားအကျိုးငှါ ဖမသက်ကိုသော်လည်း စွန့်အံ့ သည်။ခမည်းတော်နတ်ရွာလားလျှင်အရှင့်သားကိုသာ မင်းပြုစေအံ့ဟု လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း၍။ညီတော်လေးယောတ်နှင့် အသိုးအသိုးနိုးနော သောအခါ၌လည်း ဤအဘူဂုဏ်း လှည့်ပတ် ဖြားယောင်း၏။ ထိုသူတို့ လည်း ငါ့ကိုသာချစ်မြတ်နိုး၏။ ငါတို့စည်းစိမ် ချမ်းသာလည်း ဤမင် သိုးကိုသာမှီ၍ဖြစ်၏ဟုအလွန်နှစ်သက်ကုန်၏။ အခါတပါး ထိုမင်းသို့ နာ၍ငါးပေါက်သောမင်းသားတို့သည်ထတ်ဝန်းကျင်ရုံလျက် အကြီး ကားခေါင်းကိုသုံးသပ်၏။ ညီတော် လေးယောက်ကား လက်နှစ်ဘက် ခြေနှစ်ဘက်တို့၌ တပေါက်စီ အသိုးအသိုးသုံးသပ်၏၊ ငကုန်းမူကား ခြေရင်း၌နေ၏။ ထိုအခါခေါင်းကို သုံးသပ်သောအဇ္ဈုနမင်းသားအား အရှင့်သားထက် ချစ်မြတ်နိုးသူမရှိ။ ငါအသက်ရှင်ခြင်းသည် အရှင့် သားအကျိုးငှါသာရှင်၏။ ခမည်းတော် နတ်ရွာလားလျှင် အရှင့်သား အားမင်းအဖြစ်ကို ပေးအံ့ဟုခေါင်းဖြင့် အမှတ်ပေး၍ လှည့်ပတ်ဖြား

ယောင်း၏။ လေးပါးသော မင်းသားတို့ အားလည်း လက်ခြေတို့ဖြင့် အမှတ်ပေး၍ လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း၏။ငကုန်းအားလည်း သင့်ထက်ငါ ချစ်ဖြတ်နိုးသသူမရှိ။ ငါအဆက် ရှင်သည်ရှိသော် သင့်အကျိုးငှါသာ ရှင်၏ဟု လျှာဖြင့်သည်ပြု၍ သင်္ကြံဟတ်၏။ ထိုသူတို့လည်း ဂုဏ်ပေးပြီး သောဥပဒေကြောင့်, ထိုဒေကြောင်းကို သိကုန်၏။ ငါးယောက်သော သူတို့သည်ကား မိမိတို့အားပေးသော သည်ာ အတိုင်းသာသိကုန်၏။ ဒဲခဏ္ဍနမင်းသားတာမူကား လက်နှစ်ဘက်၊ခြေနှစ်ဘက်။ လျှာ၏ဘာက် ပြန်ခြင်းကို ဖြင်လျှင်။ ငါ့ကိုကဲ့သို့ ဤသူတို့အား အမှတ်ပေးသည်ဖြစ် မည်။ ငကုန်းနှင့်လည်းနီးနှောခြင်းဖြစ်ရာ၏ဟုကြံ၍ ညီတော်တို့ကိုခေါ် ၍ ထွက်ခဲ့သော်။ ပဉ္စပတိကာသည် ငါ့အား ခေါင်း၏ ဘောက်ပြန်ခြင်း ဖြင့် အမှတ်ပေးသည်ကို သင်တို့ဖြင်ကုန်၏လောဟုမေး၍ ဖြင်ကုန်၏ဟု ဆိုလျှင်။ ဒေကြောင်းကို သိကုန်၏ လောဟုမေး၍ မသိဟုဆိုမူ။ ဤသို့ သော အကြောင်းဟုဆို၍။ သင်တို့အား လက်ခြေတို့ဖြင့် ပေးသော အမှတ်ကိုသိကုန်၏လောဟုမေး၍။ သိကုန်၏။ ဤသို့သော အကြောင်း ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ငကုန်းအား လျှာဖြင့်အမှတ်ပေးသည်ကို သိကုန်၏ လောဟုမေး၍မသိဟုဆိုသဖြင့်။ ဤငကုန်းအားလည်း ဤသို့ဆိုထိုသည်။ ဤဝိနိုးမသည်ငကုန်းနှင့်လည်းယုတ်မာသော အမှုကိုပြုကြ၏ဟု အဂ္ဂိနု မင်းသားဆိုသည်ကို သိတော်တို့ မယုံသောကြောင့် ငကုန်းကိုခေါ် ၍ မေးမှ အလုံးစုံသော အကြောင်းကိုသိ၍ ထိုမင်းသို့ဒွိ ကင်းသောတပ် ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏။ မာတုဂါမတို့ မည်သည့် ယုတ်မာ သော သဘောရှိ၏။ ကင်းသော သိလရှိ၏။ အမျိုးအနွယ် အရောင် အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ငါတို့ကိုစင်လျက် စွန့်ထား၍။ ဤသို့သဘောရှိ သောစက်ဆုပ်ဘွယ်သော ငကုန်းနှင့် ယုတ်မာသော အမှုကိုပြုဘိ၏။ အဘယ်မည်သော ပညာရှိသည် ရှက်ကြောက်ခြင်းကင်းဝံသော မာတု ဂါမနှင့်နေ့ရေလျှင်စိမ့်မည်နည်းဟု များစွာသော အကြောင်းဖြင့်ကဲ့ဖဲ့၍။ ငါးယောက်သောမင်းသားတို့သည် ကာမစည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ ဟိမဝန္တာ တောဒွဒ္ဒရသေ့ရဟန်းပြု၍ ကံအားလျှော်ပတ်စွာလံ့းရခြင်းအဋ္ဌပုတ္တိ နှင့်ပြည့်စုံသောပဉ္စပတိကာဝတ္ထုကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ရင်း။ ။

ဂ္ဂိုးသရောအခါဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ကဏ္ဍဒိုအမည်ရှိသော မင်း သည်လွန်ဖြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်သည်ဖြစ်၍။ အမတ်အပေါင်းတို့

သည် နွေတိုင်းနွေတိုင်း တထောင်သော နှံသာပခြုပ်ကို ဆောင်ခဲ့၍။ ထိုနှံသာဖြင့်အိမ်တော်ကို ကျွေး၍။ နှံသာပခြုပ်ကိုခွဲ၍ ထိုနှံသာပေါက်ဖြင့် စားတော်ချက်ကုန်၏။ ထိုမင်း၏မိဘုရားကဲ့သို့ အလွန် အဆင်းလှသည် ဖြစ်၍ ဘိန္နရာဒေဝီအမည်ရှိ၏။ ထိုမင်းနှင့် လျော်ကန်ပတ်မျှသောအသက် အရွယ်ရှိသော။ဥာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် ကားပဋ္ဌာလစန္ဓာဒအမည်ရှိ၏။ထိုမင်း၏ပြာသာဒ်ကိုမှီ၍ တံတိုင်းတွင်းဦး ရောက်သောသပြေခက်သည်ကား တံတိုင်းပေါ်ဖြင့်နွယ်၍ ပြင်သို့ညွတ်၏။ထိုသပြေပင်ရိပ်၌မူကား စက်ဆုပ်ရုံရှာဘွယ်သောမလွသော အဆင်း သဏ္ဌာန်ရှိသော ငဆွံ့နေ၏။ တနေ့သ၌ ဘိန္နရာဒေဝီသည် လေသွန်နန်း ကိုလှစ်၍ ကြည့်ရာတွင် ထိုငဆွံ့ကို မြင်လျှင် တပ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ညဉ့်ဦးမင်းကြီးကို နေ့လျော်ခြင်းဖြင့် သင်္ဂြိဟ်ဦး၍။ မင်းကြီးအိပ်ပျော်လျှင်အသံးထ၍။အထူးထူးသောအရသာနှင့် ယှဉ်သောဘောဇဉ် ကိုယွောင်္ကက်တွင်ထည့်၍ ပို့ကျွေးသော်။ ပုဆိုးကြီးဆိုင်းဖြင့် လေသွန်မှ သက်၍သပြေပင်ကိုတက်၍သပြေခက်မှသက်၍။ ထိုငဆွံ့အားပါသော ဘောဇဉ်ကိုကျွေး၍ ယုတ်မာသော အမှုကိုပြု၍။ လာသော ခရီးဖြင့် တဘန်ပြန်၍ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ နှံသာဖြင့်ကိုယ်ကိုပွတ်၍ မင်းကြီး နှင့်အဘ္ဘန္တရာအိပ်၏၊ ဤသို့သောနည်းဖြင့်မြင့်ရှည်စွာ ကြာသော်လည်းမင်း ကြီးမသိသဖြင့်။ ထိုမင်းသည်တနေ့သ၌ မြို့လည်၍ အိမ်တော်သို့ဝင်ရာ တွင်အလွန်သနားဘွယ်ကောင်းသော ငဆွံ့ကိုမြင်လျှင်။ ထိုလူပြိုတ္တာခကို မြင်ပါ၏လော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကိုမေး၍ မြင်၏ဟု လျောက်လျှင်။ ဤသို့သောဟာရှိသော စက်ဆုပ်ဘွယ်သောသူကို တစုံတယောက်သော မိန်းမသည် ဆန္ဒရာဂအားဖြင့် တပ်ရာမည်လော ဟု မင်းကြီးမေးသည် ကိုငဆွံ့ကြားသဖြင့်ရောင့်တက်သော မာန်ရှိသည်ဖြစ်၍။ မင်းကြီးအသို့ ဆိုသနည်း။ မိမိမဟာဒေးနွေတိုင်း ငါ့ထံလာသည်ကို မသိပါသလော ဟု သပြေပင်ကိုရှိခိုး၍နတ်မြတ်မှတပါး၌အခြောင်းကို သိသသူမရှိဟုဆို ၏။ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်း ထိုသူအခြင်း အရာကို မြင်လျှင်။ မိဘုရား သည်သပြေပင်က ဇလျောက်၍ ဤသူနှင့် ယုတ်မာသောအမှုကို ပြုသည် ဖြစ်မည်ဟု ကြံမိ၍၊ ရှင်မင်းကြီး၊ မိဘုရားသည်ညဉ့်ဦး အဘယ်သို့ရှိ သနည်းဟုမေး၍။တပါးသော အခြောင်းမထင်၊ ချမ်းချမ်းသေဘ်ကား ရှိ၏ဟုဆိုလျှင်။ထိုသို့တပြီးကား ရှင်မင်းကြီး။ တပါးသောမိန်းမကိုထား

ဘိဒြီး။ဖွါင်မင်းကြီး၏ မိဘုရားကိန္နရာဒေဝီသည်လျက် ဤသူနှင့်ယုတ်မာသော အမှုကိုပြု၏ဟု ဆိုသော်။ အဓွေအသို့ ဆိုသနည်း။ ဤသို့ဖြတ်သော စံပယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သူသည့် အလွန် စက်ဆုပ်တွယ်ရှိသော ဤသူနှင့် အသို့မွေ့လျော်တတ်အံ့နည်းဟု ဆိုသည်ကို။ စူးစမ်းတော်မူဟုပရောဟိတ်ပုဏ္ဏားဆိုလျှင် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ ညစာစားပြီးသော်မိဘုရားနှင့် ပြကတေ့အတိုင်းအိပ်၍ အိပ်ချိန်ရောက်လျှင် အကယ်အိပ်သကဲ့သို့ပြု၍စူးစမ်း၏။ မိဘုရားလည်း ထမြဲထ၍ သွားမြဲသွား၏။ မင်းကြီးလည်းအသာထ၍ ခြေရာအစဉ်အတိုင်း လိုက်၍ သင်ပြရိပ်ကို ခိုး၍ရပ်၏။ငဆံ့လည်းမိဘုရားကို အမျက်ထွက်သဖြင့် ဒေဘယ်ကြောင့် ခတိုင်ဖအောင်ကြာသနည်းဟု ပါးကိုပုတ်ခတ်၏။ မိဘုရားလည်း ငါ့ကို အမျက်မထွက်လင့်။ မင်းကြီး အိပ်ပျော်ဒေသင့်၍ ကြာသည်ဟုဆို၍။ ထိုသူအိမ်ဦးဖြစ်သော မယားကဲ့သို့လုပ်ကျွေး၏။ မင်းကြီးလည်း ငဆံ့ပါးကိုပုတ်ခတ်ရာတွင် မိဘုရားနားမှ သိဟာမုခ နားဓာဝင်းစည်ထွက်၍ မင်းကြီး ခြေရင်းဦး ကျသည်ကို ကောက်၍ ထင်ရှားလှပြီဟု ပြန်ခဲ့၏။ မိဘုရားလည်း ပြန်မြပြန်၍ အိပ်မြဲအိပ်မည်ပြု၏။ မင်းကြီးလည်းဖြစ်၏။ မိုးသောက်လျှင်ကိန္နရာဒေဝီသည် ငါပေးသောအလုံးစုံသော တန်းဆာကိုဆင်၍လာလှည့်ဟုခေါ် စေ၏။ သိဃောမုခနားဆောင်းပန်းထိမ်လက်မှာရှိလေသေး၏ဟုလှည့်စား၍မလာသည်ကိုထပ်၍ ခေါ်ပြန်မှ နားစေ့ဆောင်းတဘက်တည်းနှင့်လာသော မိဘုရားအား နားဆောင်းဒေဘယ်မှာနည်းဟုမေး၍ ပန်းထိမ်လက်မှာရှိလေ၏ဟုဆိုလျှင်။ ပန်းထိမ်ကို ခေါ်စေ၍ အဘ ဆံ့ကြောင့် ဤမိဘုရား နားဆောင်းကို မပေးသနည်းဟု မေး၏။ အကျွန်ုပ်မယူဟုလျောက်မှ မင်းကြီးအမျက်ထွက်၍။ ဟယ်ဖွန်းစဏ္ဍာသူယုတ်မ။ငါသို့သော မင်းသည် ဤပန်းထိမ် ဖြစ်ရမည်လောဟု နားဆောင်းကိုရှေသို့ပစ်လိုက်၍။အဓွေဆွဆိုသည်မှန်၏။ ဤမိန်းမညစ်မသေခြင်းကို ဖြတ်လေဟုပရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကိုဆိုလျှင်မိဘုရားကိုခေါ် ၍မင်းအိမ်ဦးပင် တသ့သောအရပ်ဦးထား၍။မင်းကြီးသို့တဘန်ကပ်၍ရှင်မင်းကြီး၊ ဤန္နရာမိဘုရားအား အမျက်ထွက်တော်မမူလင့်။ အလုံးစုံသော ဒိန်းဗသည့် ဤနည်းချည်းတည်း။မိန်းမတို့၏ ဒုသီလအဖြစ်ကို အကယ်၍ သိတော်မူလိုအံ့။မိမိတို့၏ယုတ်မာသောအဖြစ်ကိုဂင်း။ မျှားသောမာဃဘာဝရှိသည်၏အဖြစ်ကိုဂင်းပြအံ့။ လာတော်မူ။မထင်မရှားသောကိုယ်ဖြင့်ဇနပုဒ်သို့

သွားကုန်အံ့ဟုဆို၏။ မင်းကြီးလည်း ကောင်းပြီဟုအာမခံ၍ မယ်တော်
အားပြည့်ကိုနှင်းခဲ့၍။ ပုရောဟိတ်နတ္ထားနှင့်တကွ ဒေသစာရီသွား၏။
မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားတို့သည်တယူဇနာမျှသော အရပ်သို့ ရောက်၍ ခရီးခဲ့နေ
ကုန်စည်သူကြွယ်တပေါက်သည်သားနှင့်ထိုမိန်းမြားခြင်းငှါမင်္ဂလာပြု၍
သူဌေးသို့းတပေါက်ကို ရထားပေါင်းချုပ်၍ တင်၍ မျှားသောအခေါ်
အဝှါဖြင့်ဆောင်ခဲ့သည်ကိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားဖြင်လျှင်။ ရှင်မင်းကြီးအလို
ရှိသော် ဤမိန်းမကို ရှင်မင်းကြီးနှင့် ယုတ်မာသော်ာ အမှုကို ‘ပြုစမ့်
သောငှါတာ်နိုင်၏ဟု ဆိုသည်ကို။ မျှားသော အခြွေအရံ ရှိသည်
ဖြစ်သော်ကြောင့် မတတ်နိုင်ရာဟု မင်းကြီးဆိုသည် ရှိသော်။ ထို့သို့
တပြိုးကားကြည့်တော်မူဟု ဤရှိသို့ ဆောစွာ သွား၍ခရီးမှ မနိုးမဝေး
သောအရပ်တွင်တင်းထိမ်ရံ၍ မင်းကြီးကို တင်းထိမ့်တွင်းခွ နေစေပြီး
သော်။ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်ခရီးနားခွဲငှါနေ၏။ထိုအခါခွ ထိုသူကြွယ်
ဖြင်လျှင်။ မောင်အဘဆံကြောင့် ငိုသနည်းဟုမေး၍။ ငါခင်ပွန်းသည်
လေးသော ဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍ အမျိုးအိမ်သို့ ဆောင်ပါသည်။ ယာခရီး
အကြားတွင်ကွားအံ့သောအခြင်းအရာရှိ၍ တင်းထိမ်တွင်းခွပင်ပန်းရှာ
တော့သည်။ တစုံတယောက်သောမိန်းမမျှ အပါ်တွင်မရှိ။ ငါလည်း
မချဉ်းဝံ့။အသို့ဖြစ်လေသည်မသိ။. မိန်းမတယော်က် အလိုရှိပါသည်ဟု
ဆိုလျှင်။မငိုလင့်၊မိန်းမမျှားစွာရှိ၏။ တယောက်ယောက်သွားစိမ့်မည်ဟု
ဆိုသည်ကို။ တပါးမိန်းမထက် ဤသူဌေးသို့း လားပါလေ။ သူဌေးသို့း
လည်းနှိမိတ်မ်လာဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ပုဏ္ဏားဆိုသည်ဟုတ်
ပေ၏။ငါ့ချွေးမအားလည်းဤနှိမိတ်ကြောင့်သားသို့းဖြင့် ပြန့်ပါးလတ္တံ့
ဟုကြံ၍ချွေးမကိုပင်စေလိုက်၏။သူဌေးသို့းလည်း တင်းထိမ်တွင်းသို့ဝင်
၍ မင်းကြီးကိုဖြင်လျှင် တပ်မက်မောသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ယုတ်မာ
သောအမှုကိုပြု၏။ မင်းကြီးလည်းလက်စွပ်ကိုချတ်၍ပေးလိုက်၏။ထွက်
၍လာသောမိန်းမငယ်ကိုသားတွားလေ့ိုလာဟုမေးလေသည်ရှိသော်
တွားလေပြီ။ ဤအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သားကိုဘွားး
သည်ဟု မာယာကာရဝဥူနဖြင့် လှည့်စားသည်ကို ယုံကြည်သဖြင့်
သူကြွယ်ချွေးမကိုယူ၍ သွားလေ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း မင်းကြီးအထံသို့
ကပ်၍ ဖြင်တော်မူပြီလောဟုမေး၍။ ဖြင်ပြီဟုဆိုလျှင်။ မိန်းမငယ်လျက်
ဤသို့ ကျင့်တုံသေး၏ရှင့်။ ထိုမျှသောမိန်းမတို့သေသ်ကား အတယ်မှာ

ဆိုဘွယ်ရာ ရှိအံ့နည်းဟု ဆို၍။ တစုံတရာသော ဝတ္ထုကို ပေးတော်မူသလောဟုမေး၍ လက်စွပ်ပေးလိုက်ဖို့ဟု ဆိုလျှင်။ ငါမပေးဟု လျှင်စွာ ပြေး၍ရထားကိုခွဲ၏။ အဘုန့်ကြောင့်နည်းဟု မေးသည်ကို။ ဤမိန်းမငယ်သည်ငါ့ပုဏ္ဏားမခေါင်းရင်းခွဲထားသော လက်စွပ်ကိုယူလေသည်။ မိခင်လက်စွပ်ကို ပေးလှည့်ဟု တောင်း၏။ မိန်းငယ်လည်း လက်စွပ်ကို ပေးလျှင် ပုဏ္ဏားလက်ကိုဆိတ်၍၊ ဟယ်သူခိုး၊ ယူပါလေဟု ဆို၏။ ။ ဤသို့လျှင် အထွေထွေသော အကြောင်းဖြင့် များစွာသော လွန်ကျူးခြင်းကိုပြု၍။ ဤတွင် ဤမှုဖြစ်ပြီ။ ဟပါးသော အရပ်သို့ သွားရစေဦးဟု ပုဏ္ဏားဆိုသည်ကို။ ဇမ္ဗူ။ ဗိပါကျွန်းလုံးပင် လှည့်သေဝ်လည်း မိန်းမတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်လေကုန်အံ့။ အဘယ်ပြုတော့ မည်နည်းဟု မင်းကြီးဆို၍ ဗာရာဏသီသို့ ပြန်ခဲ့ကုန်၏။ ဖြိုသို့ရောက်လျှင် ရှင်မင်းကြီး၊ မိန်းမတို့ ယုတ်မာသော သဘောသည် ဖြင်တော်မူသည် အတိုင်း ပြကြော့ပင်။ ဇာန္ဒရာ မိဘုရားအား သည်းခံတော် မူပါဟု တောင်းပန်သဖြင့် မင်းကြီးသည်းခံ၍မင်းအိမ်မှနှင်ထုတ်စေခြင်း။တပါးကို မိဘုရားမြှောက်ခြင်း။ခွင့်ကို ငင်ထုတ်၍ပစ်စေခြင်း။ သပြေခက်ကို ပယ်စေခြင်း အင်္ဂုပ္ပတိုနှင့် ပြည့်စုံသော ဇာန္ဒရာဒေဝီကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဟိမဝန္တာဝတော၌ ဘုရားလောင်း သဒိမ်းအနိုး ကြာအိုင်တော်တွင်။ တာဝတ်ံသာနတ်ပြည်မှစုတေ့သောနတ်သို့းတပေါက်သည် ကြာပွင့်၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ ကြာပွင့်တပါးများကြွေသေ်လည်း မကြွေဘဲကြီးစွာသောအရိသည်ကို ဘုရားလောင်း ဓရဏိုးရာတွင်ဖြင်၍ ကြည့်သည်ရှိသေ်။ မိန်းမငယ်ကိုရ၍။သို့းဟူသော အမှတ်ဖြင့် သဒိမ်းသို့ဆောင်ခဲ့၍ မွေးသဖြင့်။ကဆဲ့ ခြောက်နှစ်ရှယ် ရောက်လျှင် လူထက်လည်းမက၊နတ်ကိုလည်းမမှု။ အလွန်လှမြတ်သော အဆင်းရှိသည်ကို ဘုရားလောင်းသို့ ဆည်းကပ်လာသော သိကြားဖြင်လျှင်။နေစရာ ဖန်ပြာသာဒ်နတ်၏ အဝတ်အစားပေး၍ ဘုရားလောင်းအား ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးသည်ကို။ ဗာရာဏသီပြည်မှ လာသော မူဆိုးဟာယောက် ဖြင်၍။ အကြောင်းကိုမေး၍ ကြားလျှင်။ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးအား လျှောက်သဖြင့်။မူဆိုးကိုခွေ့ညှဉ်းပြု၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်လာ၍ ဘုရားလောင်းကိုတောင်းသည်ရှိသေ် တိုက်ရိုက်မပေးမူ၍။အမည်ကိုသိကယူတော့

ဟုအာခွင့်ပြုသဖြင့်။အခမတ်အပေါင်းနှင့်တိုင်ပင်၍ ဤအာမည် ဤအာမည်ဟု ဆိုသဖွယ်ကို ဘုရားလောင်းပယ်၍။ တနှစ်ပတ်လုံး လုံ့လပြုသော်လည်း မသိနိုင်ရကား ဆင်ဖြင်း ဗိုလ်ပါကို ကျားခြသွေ့စားသဖြင့်၊ ဖြေ ကင်းသန်းဖြတ်ခြင်ယင်ရဲခဲသဖြင့်၊ ချမ်း ဇးခြင်း နှိပ်စက်သဖြင့် များစွာ သေပျောက်ကုန်သည်ရှိသော်။ ဤမိန်းမငယ်ဖြင့် အာဘယ်မူစအံ့နည်း။သွားရသော်ကောင်းဏ်ဟုဘုရားလောင်းကိုပန်၍ဗိမာန်ပါးဖြင့်သွားသော မင်းကြီးအား လေသွန် နန်းကိုလှစ်၍ ကိုယ်ကိုပြလျက် ရပ်သည်ကို မင်းကြီးဖြင်လျင်။ ဟိမဝန္တာတောတွင် နေရစ်တော့။ သင့် အမည်ကို မသိနိုင်သောကြောင့် သွားတော့အံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ဇာတ်ထွဏ်မာယာ၌ လိမ္မာရကား ငါကဲ့သို့သောသူကို ရှင်မင်းကြီး အာဘယ်မှာရအံ့နည်းဟုဆို၍။ ။ အာသာဝ ဘိနာမ လတာ၊ဇာတာ စဇ္ဇ်လဟာ ဝနေ။တာသာဝသာသ ဟာသေန၊ ဇကံနိဇ္ဇ်ာတ္တာတောပတ်။ ။တံဒေဝါပယိရုပါသန္တိ၊ တာဝဒ္ဒ ရပ္ပလေသတိ။အာသိသေဝတုဝံရာဇ၊အာသာဗလဝတိသုခါ။ ။ရာဇ သေဋ္ဌ၊မင်းမြတ်။ အာသာဝဘိနာမ၊ အာသာဝတိ အမည်ရှိသော။ ယာလတာ၊ အကြင်နွယ်သည်။ စိဇ္ဇ်လတာဝနေ၊ စိဇ္ဇ်လတာဉယျာဉ်၌။ ဇာတာ၊ဖြစ်၏။တာသော ထိုနွယ်၏။ဝသသဟာသေန အနှစ်တာထောင်ဖြင့်။ ဇကံ၊တလုံးသော။ဟလံ၊အသီးသည်။နိဇ္ဇ်ာတ္တာဇတာ၊ဖြစ်၏။ ။တာဝ၊ထိုမျှလောက်။ ဒုရပ္ပလေ၊ဝေးသောအသီးသည်။ သတိ၊ ရှိငြားသော်လည်း။ တံ၊ထိုနွယ်ကို။ ဒေဝါ နဝ်တ်ိုသည်။ ပယိရုပါသန္တိ၊ ဆည်းကပ်ဂုနှိ၏။ ရာဇမဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်း။ တုဝံ၊ရှင်မင်းကြီးသည်။ အာသိသေဝ၊ တောင့်တ အပ်သည်သော လျှင်တည်း။ အာသာဗလဝတိ၊ အာသာ၏ အကျိုးကို ရခြင်းသည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။ ။ဤ ဂါထာဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဒေဗ္ဗရာလတာဉယျာဉ်ဘွင် အာသာဝတိနွယ်သည် အနှစ်တာထောင်မှ တလုံးသော သီးသည်ကိုလျက် နတ်တို့သည် အနှစ်တာထောင်က ငံသေး၏ရှင့်။ တောင့်တသော အာသာကို မဖြတ်လင့်ဟု လှည့်စား၍။ဝနှစ်လည်အောင် လုံ့လပြုပြန်သော်လည်း အမည်ကိုမသိနိုင်၍ ငှေးနည်းဖြင့် ပြည်သို့ပြန်မည် ပြုသောမင်းကြီးအား လေသွန်နန်းကိုလှစ်၍ ကိုယ်ကိုပြလျင်။ အမည်ကိုမသိနိုင်၍ သွားတော့မည် ဆိုသည်ကို။ ရှင်မင်းကြီး အာဘသို့ကြောင့် မသိနိုင်မည်နည်း။ အာသာရှိက မပြည့်စုံသော မည်သည် မရှိ။ ငါ့စကားကို နာဦးလော့ဟု။ ။အာသိ

သည်ဖွေဝသောဝကို၌၊ အာသိသည်ဖွေဝသောဒိဇော။ တာသာအာသာသာသ
ပိဒ္ဓိတာ၊ တာဝဒ္ဓရဂတာသတိ။ အာသိသောဝတုဝံရာဇ၊ အာသာဗလ
ဝတိသုခါ။ ။အာသာဆိန္နံ၊ ပြတ်လွယ်သောအာသာရှိသော။ဒေဝါရှင်
မင်းကြီး။ပကို၊အဓိတောင်ရှိသော။ သော၊ ထိုဌာက်သည်။ အာသိသည်ဖွေ
ဝ၊တောင့်တကျိုးရှိသည်သာလျှင်တည်း။ဒိဇော၊နှစ်ကြိမ်ပေါက်သော။
သော၊ ထိုဌာက်သည်။ အာသိသည်ဖွေဝ၊ အာသာ၏ အကျိုးကိုရသည်
သာတည်း။တာဝ၊ထိုမျှလောက်။ ဒ္ဓရဂတာ၊ ဝေးသောဖြစ်ခြင်းသည်။
သတိ၊ရှိလျက်။တဃသာ၊ထိုဗျိုင်း၏။အာသာ၊အာသာသည်။ သမိဒ္ဓိတာ၊
ပြည့်စုံ၏။ရာဇမဟာရာဇ။မြတ်သောမင်း။ တုဝံ၊ရှင်မင်းကြီးသည်။အာ
သိသော၊တောင့်တသည်သာသာလျှင်တည်း။အာသာဗလဝတိ၊ အာသာ
၏အကျိုးနှင့်ပြည့်စုံခြင်းသည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်
တရားသော်ကြီင်းသည် ပဒုမာဒေါ်ဦ့ကျက်စားခြံ တောင်ထိပ်၌နေသည်ရှိ
သော်။တနေ့သ၌တောင်ထိပ်သို့ရောက်၍။ ဤ၌နေလျက်ပင် ချမ်းသာစွာ
ကျက်စားရတိုမှ ကောင်းစွတကားဟုတောင့်တခိုက်တွင် သိကြားမင်း
သည် အသုရာကိုအောင်၍ ငါ၏နှလုံးအလိုပြည့်ပြီ။နှလုံးအလိုမပြည့်သ
သူရှိသေ်ငါကဲ့ကို ပြည့်အောင်ဖြည့်အံ့ဟုကြည့်ရာတွင် ထိုဗျိုင်းကိုမြင်
၍။ မြစ်ငယ်တာသ့ကို ဗျိုင်းနေရာတောင်ထိပ်တိုင်အောင် မြောက်စေ၍။
ထိုမြစ်၌ ထိုဥဗျိုင်းသည် အစာရှာစား၍။ထိုနေ့ပတ်လုံး ထိုတောင်ထိပ်၌
အာသာ၏အကျိုးကိုရသဖြင့် နေရဘူး၏ရှင့်။ မင်းကြီးသည် အာသာ၏
အကျိုးကို အဘယ်မှာမရရှိအံ့နည်း။ သည်းခံတော်မူဦးလော့ဟု လှည့်
ပတ်ဖြားယောင်း၏။မင်းကြီးလည်းထိုသူ၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်၌ငြိသဖြင့်
သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား တနှစ်ပတ်လုံး ကြီးစွာသောဆင်းရဲဖြင့်
လုံ့လဝိုရိယနှင့်သော်လည်း အမည်ကိုမသိနိုင်၍။ ရှေးနည်းဖြင့်သွားသော
မင်းကြီးအား သွားကြေးငင်းကိုမေး၍ ရဲမက်ဗိုလ်ပါအား မျိုးရိုးဌာနကုန်
ကြောင်းကိုဆို၍၊ ငါ၏အသက်ကိုမျှသက်ဘ၏ဟူသော မင်းကြီးစကား
ရိပ်ကိုဘမ်း၍ အတူမကွာ လိုက်ချင်စွာသော်နှလုံးဖြင့်။ ငါ့အမည်ကိုသိ
တော်မူပြီ။အတ္တနောဇိဝိတ ဝိနာသံအာသကိ်ာမိ။ဟူသောစကားတော်
၌၊အာသကိ်ာဟူသည် အမည်မဟုတ်လောဟု ဆိုသဖြင့်။ အမည်ကိုသိ
ပြီးသောအကြောင်းကို အဘရသေ့အားကြားလျှင် အမည်ကိုသိသော
အခါမှစ၍ အလိုအလျောက်ယူ၍သွားတော့ဟု ခွင့်ပြုသဖြင့်။ ရသေ့သို့း

ကိုရ၍ ပြည်သူတဘန်ပြုနှံခဲ့ခြင်း အစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆို ကြောင်းဖြစ်သော အာသက်ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဌင်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည်ကိုမင်းပြုသော ဗြဟ္မဒက်မင်းကြီးသည်။ သို့းတော် နှင့်တူတော်ကိုမွန်းထား၍ အတူတကွ တပေါင်းတည်းနေစေပြီးမှ။ ငါ့ သို့းကိုကား ပြည်ထောင်ချင်း မင်းတပါးကိုပေး၍။ငါ့တူကိုကား တပါး မင်းသို့းကိုဆောင်၍ မင်းမြောက်ရသော် အမျိုးပြန့်ပွါးရာ၏ဟုကြံပြန်၍ တူဘေဒါကို ပြင်ဆို့နေစေသည်ရှိသော်။ မင်းသား မင်းသို့းတို့သည် အချင်းချင်းအလိုတူကြသဖြင့်။ မင်းသို့းအတိန်းကို တံစိုးပေး၍။မင်းသို့း ပြင်ဆို့ရောက်အံ့သောအကြောင်းကို မင်းသားမေးသည်ကို။မင်းသို့းနှင့် တိုင်ပင်ရမှ သိမည်ဟုဆို၍။မင်းသို့းကိုသိကြောင်း လုံ့လပြု၍မင်းသို့းသိ လျှင်။ ။ပါဏိစေမဒုကာစသော၊ နာဂေါစသောသုကာရိတော။ အန္ဓ ကာရောစဝသေသသူ။ အာသန္နနကဒါသိယာ။ ။ပါဏိစ၊ လက်သည် လည်း။ မဒုကာ၊ နူးညံ့ခြင်းရှိသည်။ စေအာသ အာကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ နာဂေါစ။ ဆင်ဖမြောင်သည်လည်း။သုကာရိတော၊မလှုပ်မှာား ကောင်း စွာ သင်အပ်သည်။စေဒအာသ၊ဖြစ်ငြားအံ့။ အန္ဓကာရောစ၊ အမှိုက်အတိ တခဲနှက်ရှိသည်လည်း။ စေဘဝေ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ဒေဝေါစ၊ မိုးသည် လည်း။ ဝသေသသူ့စေ၊ရွာငြားအံ့။တာဒါ၊ ထိုအခါ၌။အထနူန၊ စင်စစ်။ တော၊အရှင့်သား၏။မနောရထသ၊ နှလုံးအလို၏။ မဉ္ဇုကဂမနံ၊အပြီးသို့ ရောက်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ ။ဤဂါထာကိုသိကုံး၍ ပညာရှိ က သိလိမ့်မည်ဟု ပေးထိုက်သည်ရှိသော်။ ငါ့လက်ကဲ့သို့ နူးညံ့သော မိန်းမကိုရစေ။ မလှုပ်မှာား ကောင်းစွာသင်အပ်သော ဆင်ကိုလည်းရ စေ။ လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော မြောင်ကိုလည်းရစေ။ မိုးယံး လည်း သည်းစွာရွာစေ။ ဤအကြောင်းလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံက အလိုအ တိုင်းပြီး၏ဆိုလိုသည်ဟုသိ၍။ မင်္ဂလာရှိသောဆင်ထိန်းကို တံစိုးပေး၍ မင်းသို့းမှာသည့်ကာလနှင့်ညီစွာ သွားသည်ရှိသော်။မင်းကြီးလည်း သို့း တော်ကို အိပ်လည်းအပါးတွင်၊သွားလည်း လက်ကိုကိုင်၍မြစွာစောင့် ရှောက်သည်ဖြစ်သော်ကြောင့်။ပဿန္နမင်းသားလာလတ္တံ့ဟုသိ၍။ ခမည်း တော်ကို ရေချိုးချင်သည်ဟုဆိုလျှင်။ လေသွန်နန်းကိုလွှစ်၍ လေသွန်နန်း ဖြင့် ပဒုမာစင်ဝန်းသို့ တင်လိုက်၍။လက်တဘက်ကို မင်းကြီးကိုင်၍ရေ ချိုးစေသည်ရှိသော်။ လက်တဘက်ကို မင်းသားသို့ ကမ်းထိုက်သဖြင့်။

ရိယဲးရေစွတ်ရိ ထိုဒ္ဒနေသော မင်းသားသည်။ ၎င်းသို့းလက်မှလက်ဝတ်တန်းဆာကိုချတ်၍ မိန်းမငယ်လက်ဒ္ဒ ဆင်ပြိုးမှ မင်းသို့းနေရာသို့ တင်လျက်လျင်။ မိန်းမငယ်လက်ကို ခမည်းတော်ကိုပေး၍။ လက်ဝဲဘက်ကိုလွှတ်စေ၍။ လက်ဝတ်တန်းဆာကို မိန်းမငယ်လက်ဒ္ဒ ဆင်ခဲ့၍ မင်းသားနှင့်အတူသွားလေလျင်။ ထိုမိန်းမငယ်ကို သို့းဟူသော အကြောင်းအမိန့်ရာ တိုက်ခန်းသို့သွင်း၍ တံခါးကိုတံဆိပ်ခတ်၍ အိပ်ခြံအိပ်၍ မိုးသောက်လျင် မိန်းမငယ်ကိုဖြင်မှ ဒေဝကြောင်းကိုမေး၍ကြားလျင်။ မသာသောနှလုံး ရှိသည်ဖြစ်၍။ လက်ကိုကိုင်၍ စောင့်ရှောက် ဇသင်္ကလည်းမာတုဂါမတို့မည်သည်စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့၏ဟု မျှားစွာအပြစ်ကိုဆို၍။ မင်းသားနှင့်ပင် ဆောင်နှင်း၍။ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်စေခြင်း အင်္ဂုပ္ပတိုကို ဆိုရာဆိုကြောင်း ဖြစ်သော မဒုပါဏိဇာတ်ကို ဒေဝကြောင်းပြီသဖြင့်ရင်း။ ။ထိုမှတပါး။ ကောသိယဇာတ်။ ဂဟပတိဇာတ်။ ဥဒ္ဒါဠ်ဇာတ်။ ကဏဝေရဇာတ်။ မဟာပဒုမဇာတ် အစရှိသည်တို့ကို အကြောင်းပြီသဖြင့်ရင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျင် မာယာဒေဝီဝတ္ထုနှင့်မည်၏ဟူလိုသော်။ ။

၇၆။ စက္ခုမောဟဝတ္ထုနှင့်အာဒီးဖြင့်လွှဲပတ်ခြင်းကိုပြရာ။

၅။ စက္ခုမောဟဝတ္ထုနှင့် ဟူသော်ကား။ မျက်မှောက်ဖြင့်လွှဲစားခြင်းတည်း။ ထိုမျက်မှောက်ဖြင့် လွှဲစားခြင်းကိုကား။ မျက်မှောက်ထင်ထင် အမည်းကိုအဖြူ၊ အဖြူကိုအမည်း။ အကြီးကိုအငယ်၊ အငယ်ကိုအကြီး။ အဆိုးကိုအကောင်း၊ အကောင်းကိုအဆိုး။ အနည်းကို အများ၊ အများကိုအနည်း။ အနိမ့်ကိုအမြင့်၊ အမြင့်ကိုအနိမ့် အစရှိသည်ဖြင့် မျက်စိဒ္ဒ အထွေထွေအထူးထူးထင်စေလျက် လွှဲစားခြင်းတို့ဒ္ဒ သိအပ်၏။ ။ဤစက္ခုမောဟဝတ္ထုနှင့် တခုသောအကြောင်းကိုမျှပြုအံ့။ ။ မဟာပနာဒမင်း ဘွားဦးစက၊ မယ်တော်တို့ကိုင်းသူ၊ခမည်းတော်တို့ဇင်းသူဟူသော နှစ်တိုင်းသူတို့သည်။ ငါတို့အရှင့်သားအား နွေရည်တိုးဟူတယောက်တသပြာစိမင်းရင်ပြင်ဒ္ဒပစ်သည်ကို။ သူရဟံ မင်းကြီးသည် ငါ့အိမ်ဒ္ဒ မရေတွက်နိုင်သော ဥစ္စာရှိ၏။ သင်တို့ဥယျာဉ်ကို ယူပါလေဟု

ပယ်ငြားသေဒ်လည်း။ အခြင့်သား ကြီးသောအခါ မျိုးရိကျွေသုံးဆောင်ရာ ဖြစ်စေဟုမယူဘဲသွားသဖြင့် ကြီးစွာသောအပုံအစုဖြစ်၍။မျှားမြတ်သော အငြိုအရံဖြင့် မင်းသားကြီး၌ အနွယ်သို့ ရောက်လျှင်။ အလုံးစုံသော အဆင်တန်ပညာ၌ အပြိုးတိုင်သဖြင့် တဆင့် ခြောက်နှစ်မြောက်သော အခါ၌။သားတော်အား နှုလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောပြာသာဒ်ဖဆောက်၍ အဘိသိက်သွန်းအံ့ဟု မိဘရားအားကြား၍။ခြေကြွန်လက္ခဏာတတ်သော်သူတို့ကိုခေါ်၍။ မောင်တို့လက်သမားအပေါင်းကို ခုံးစု၍ ငါ့အိမ်မှမမနိုးမဝေးသောအရပ်၌ သားတော်အား အဘိသိက်သွန်းရာ မင်္ဂလာပြာသာဒ်ဖဆောက်ပါဆို၍။ ထိုသူတို့ နန်းရာစုံစမ်းသောအခါ၌ သိကြားနေရာ ပူသောအခြင်းအရာကိုပြသဖြင့်။ ထိုအကြောင်းကိုသိလျှင် ဝိသုကြံနတ်သားကိုခေါ်၍။ မဟာပနာဒမင်းသားအား။ အလျားအနံရှစ်ယူဇနာ၊အစောက်နှစ်ဆဲ့ငါးယူဇနာရှိသော ပြာသာဒ်တန်ဆင်းချေဟု စေသော် ဝိသုကြံနတ်သားသည် လက်သမားကြီးအသွင်ဖြင့် သင်တို့နံနက်စာထမင်းစားချေဟု လက်သမားအပေါင်းကို စေလိုက်၍။ လှံကန်ဖြင့် ခြေကိုခတ်လျှင်။ သိကြားဆိုတိုင်း ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်ပေါက်၍။ ပြာသာဒ်တက်မင်္ဂလာ၊ ထီးဆောင်းမင်္ဂလာ၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ။ဤမင်္ဂလာသုံးပါးသည် တပြိုင်တည်းဖြစ်သဖြင့်။ နှစ်ပါးသော တိုင်းသူတို့သည်ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးမင်းအိမ်မှဖြစ်သော အဝတ်တန်းဆာခဲ့ဘွယ်စားဘွယ်ဖြင့်ကြီးစွာသော ပွဲသဘင်ပြု၍။ ခုနစ်နှစ် လွန်သော်လည်း သူရှစ်မင်းကြီးမလွတ်သောကြောင့်။ ပြည်သူအပေါင်းတို့ မင်းရင်ပြင်၌ ကြွေးကြော်သည်ကို အဘယ့်ကြောင့် ကြွေးကြော်သနည်းဟု မေး၍။ သားတော် မင်္ဂလာသဘင်၌ စားသောက်သည် ခုနစ်နှစ်လွန်ပြီ။အဝတ်ခါးခါမက် လာပြီးပါမည်နည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ တခုသော ကခြင်းကိုပြု၍ အကြင်အခါ၌ငါ့သားရယ်ဏ်။ထိုအခါ၌ မင်္ဂလာပြီးလတ္တံ့ဟုဆိုလျှင်။ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် ဖြို၌ စည်လည်စေ၍။ ကချေသည် အပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍။ ခြောက်ထောင်သော ကချေသည်တို့သည် ခုနစ်ရပြု၍ အထွေထွေ အလှူးထူး ကခုန်ပြားသော်လည်း။ မင်းကြီးကို ရယ်စမ်းသောငှါ မတတ်နိုင်ရကား။ ပဏ္ဍုကာ အမည်ရှိသော ကချေသည်။ ကဏ္ဍုကာအမည်ရှိသော ကချေသည်။ ဤကချေသည် နှစ်ယောက်တို့သည် ငါတို့မင်းကြီးကို ရယ်စေကုန်အံ့ဟုကြံ၍။ ထိုနှစ်ယောက်သော

သူတို့တွင်။ကဏ္ဍုကအမည်ရှိသော ကချေသည်သည် မင်းအိမ်တံခါးဦး ကြီးစွာသော အတုလ အမည်ရှိသော သရက်ပင်ကို ဘန်ဆင်း၍ ချည် ထွေးကိုပစ်လိုက်၍ သရက်ခက်ဦးငြိုစေပြီးသော်။ ထိုချည်မျှင်ဖြင့် သရက် ပင်သို့တက်သည်ကို။ အတုလ သရက်ပင်သည် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်း ကြီး၏ သရက်ပင် ဖြစ်သောကြောင့်။ နတ်မင်းကြီး ကျွန် သရက်ပင် စောင့် ဘီလူးတို့သည် အဂ်ါ ကြီးငယ်ကို ဖျက်ဆီး၍ ချလိုက်သဖြင့်။ အောက်ဦးရှိသော ကချေသည်အပေါင်းတို့သည် ခြေလက်အင်္ဂါကိုရုံးစု ၍ရေဖျန်းလျှင် တဘန်ရှင်ပြန်ရကား။တထည်သောပန်းပုဆိုးကိုဝတ်၍၊ တထည်သောပန်းပုဆိုးကိုရုံလျက်ထ၍။အထွေထွေအထူးထူးကသော် လည်း မရယ်မဖြုံးသည်ကို မြင်လျှင်။ ပဏ္ဍုက အမည်ရှိသော ကချေ သည်သည် မင်းရင်ပြင်ဦး ထင်းစု၍ မီးတိုက်စေပြီးသော်။ မိမိ ပရိသတ် နှင့်တကွ ဆိုမီးပုံကြီးသို့ ဝင်၍ ပျောက်လေပြီးလျက်။ မီးစ၍ ရေဖျန်း လျှင်။ပန်းပုဆိုးတထည်ကိုဝတ်၍ တထည်ကိုရုံလျက် ထ၍။ အထူးထူး အပြားပြားများသော ကခြင်းကို ပြသော်လည်း မရယ် မပြုံးသဖြင့်။ ပြည်သူ အပေါင်းတို့သည် အလုပ် အဆောင်ပျက်၍ ငြိုးငွေ့ကုန်သော အကြောင်းကို သိကြားသိ၍မဟာပနာဒမင်းကြီးရယ်အောင်ပြု၍ လာ လှည့်ဟု သိကြားဧစသော နတ်၏ ကျေးဇူးသည်သည်။ မင်း ရင်ပြင်တွင် ကောင်းကင်ဦ ရုပ်လျက်။ ခြေတဘက်၊ လက်တဘက်၊ မျက်စိတဘက်၊ နားတဘက်၊ကြင်စွယ်တဘက်သာ လွှဲ၍။ထက်ဝက်သော ကိုယ်သည် မလွှဲ မရှားသော၊ ဥပဓုအင်္ဂါပဒန္ဓိန မည်သော ကခြင်းကို ပြရာတွင်မှ စဉ်းငယ်ပြုံးရယ်ခြင်းကိုပြု၏။ လူအပေါင်းတို့သော်ကား ရယ်ခြင်းကို မဆောက်တည်နိုင်သဖြင့် အဂ်ါကြီးငယ်ကိုပစ်၍ မင်းရင်ပြင်ဦးလည်း ကုန်၏။ ထိုအခါဦ မင်္ဂလာပြီးသည်ဖြစ်၍ လူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ နေရာအရပ်သို့ သွားလေကုန်၏။ ဤသည်လျှင် တရုသော အကြောင်း မည်၏ဟူလိုသော်။ ။

အထူးသဖြင့်ကား။မင်းသား၊ဘီလူးမ၊ကုန်သည်၊ဘီလူးအစရှိသည် တို့ကို အကြောင်းပြုသဖြင့် သိရာ၏။ ။ထိုအကြောင်းအဘိနည်းဟူမူ ကား။တို့မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗတိုင်းဦ ဒေသကအမည်ရှိသော ဒိဂုံးရွာကို ဆွမ်းခံအမှီပြု၍ တရုသောတောအုပ်ဦ နေတော်မူစဉ်။အဒိဋ္ဌ ဧောတနာပုဆွာ။ဒိဋ္ဌသံသန္ဒနာပုဆွာ။ ဝိမတိမ္ဆာဒနာပုဆွာ။ ကထေတု

ကမျတာဂုန္တာ။ အနုမတိပုဏ္ဏာဟူသော ပုဏ္ဏဥငါးပါးတို့တွင်။ ကထေတ ကမျတာဂုန္တာဖြင့် ဓမ္မဒေသနာ ပြုတော်မူလိုသောကြောင့်။ ချစ်သားတို့၊ တသဲ့ခြောက်နှစ်ရှယ် ဂိုသော။ ခိုမှ်ခြင်း၊ မြင့်ခြင်း၊ မည်းခြင်း၊ ဖြူခြင်း၊ ကြုံခြင်း၊ ဆူခြင်းတည်း ဟူသော ခြောက်ပါးသော အပြစ်မှ လွတ်သော။ အခရေ၏ကောင်းခြင်း၊ အသား၏ကောင်းခြင်း၊ အကြော၏ကောင်းခြင်း၊ အရိုး၏ ကောင်းခြင်း၊ အရွယ်၏ ကောင်းခြင်းတည်း ဟူသောငါးပါးသောကောင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော။ တသဲ့နှစ်တောင်သော တိုက်ခန်းဌ အလင်းကိုပြုနိုင်သော ကိုယ်ရောင်ဂိုသော။ ကခြင်းဌ အလွန်လိမ္မာသော။ ဇနပဒကလျာဏီ ကောင်းခြင်း ဂိုသောကြောင့် ဇနပဒကလျာဏီဟူသော အမည်ကို ရသော မာတုဂါမသည် သဘင် အလယ်ဌ သို၍ ကသည်ဂိုသော်။ ထပ်ပါးထပ်ပါးတိုးမအားရကုန်သောလူအပေါင်းတို့၏ ကောင်းချီးပေးခြင်း၊ ဦးရစ်ပစ်ခြင်း အစဂိုသော ကြွေးကြော်သံကို ပြည့်ရင်မင်းကြီး ကြား၍။ နှောင်အိမ်ဌ ထားသော ခိုးသူတယောက်ကို ထုတ်စေ၍။ အနားရေးနှင့်အမျှ ပြည့်သော ဆီခွက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မြဲစွာကိုင်၍။ သန်လျက် လက်ဖွဲသော ယောကျ်ားအား ဤ ခိုးသူကို ဇနပဒကလျာ ကဲ့ ကရာအရပ်၊ လူမျာ်း၏ အလယ်ဖြင့် ဆောင်၍သွား။ အကြင်အရပ်ဌ တပေါက်သောဆီမျှကျ၏။ ထိုအရပ်ဌ လည်ကိုဖြတ်ဟု မင်းကြီးစေသဖြင့်။ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုခိုးသူကို သန်လျက်မိုးလျက် ခြိမ်းမဲ၍ ဆောင်သည်ဂိုသော်။ ထိုခိုးသူသည် သေအံ့သော ဘေးဖြင့် ခြိမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ဂျင်ခြင်းငှါအလိုဂိုရကား။ ဓမ္မလျော့သောအားဖြင့်— ထိုဆီခွက်ကို သတိမပြုဘဲ ဇနပဒကလျာဏီကို မျက်စိလွှဲ၍ တကြိမ်မျှ မကြည့်မူ၍ လိုရာ ရောက်သကဲ့သို့။ ဤအတူရင်း။ ကာယဂတာသတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စိုးဖြန်းသော ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဆီခွက်လက်စွဲသောပေါ်ကျ်ားကဲ့သို့ သတိကိုမလျော့စေသဖြင့် စိုးဖြန်းရာ၏ဟူသော ဇနပဒကလျာဏီ သုဘဂ္ဂနိကိုကြား လျှင်။ ဂျင်ပင်ဘုရား၊ ခိုးသူ ယောကျ်ားသည် ဇနပဒကလျာဏီကို မကြည့်မူ၍ ဆီခွက်ကို ဆောင်ပေသည်၊ အံ့ဘွယ် ဂိုလှ၏ဟု ၊ လျောက်သော စကား စပ်တွင်။ ချစ်သားတို့ သန်လျက်စွဲသော် ယောကျ်ားသည် ခြိမ်းခြောက်ဆောင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အံ့ဘွယ်မဂို။ ဂျေးသဧရာအခါ ပညာဂိုကို မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍။ သတိကို မလွတ်သဖြင့်။ အထွေထွေ အထူးထူး မျက်စိဌ

ထင်စေလျက် ပြုပြင်စိရင်သော် နတ်ရှစ် နတ်ဆင်းကိုလျက် ဇာတ်ကို ဖျက်၍မကြည့်သဖြင့် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းသည်သာ အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏ဟုမိန့်တော်မူ၍။ ထိုအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူလိုသောကြောင့်။ ချစ်သားတို့၊ လွန်လေပြီးသော်အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်ဖြစ်ဖွယ်တော်မင်းကြီး၏ တထောင်သောသားဘော်တို့ဝယ် ငါဘုရားလောင်းသည် အထွေးဆုံးဖြစ်၍။ ဤဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို ငါရပါအုံ့လော၊ မရလော ဟုအကြံရှိသဖြင့်။နန်းတော်၌ဆွမ်းအမြဘုန်းပေးသောပန္နေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုမေးသည်ရှိသော်။ဤဖြို့၌ မင်းအဖြစ်ကိုမရ။ ဤဖြို့မှ အံ့ဖြောင့်သွားသော်ယူဇနာငါးဆယ်၊ လှည့်၍သွားသော် ယူဇနာတထောင်ရှိသော ဂန္ဓာရတိုက္ကသိုလ်ပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကိုရအုံ့။ ဤနှစ်ပါးသောခရီးတို့တွင် အဖြောင့်သွားရာ ယူဇနာငါးဆယ်ရှိသောခရီးသည် ကန္ဓာရငါးပါတို့တွင် အမနုဿကန္တာရဖြစ်၏။ ထိုခရီး၌ ဘီလူးမတို့သည် ရွာစရပ်အစရှိသည်ကို ဘန်ဆင်း၍။ ရွှေကြယ်ဗိတာန်ကြက်သောအိပ်ရာခင်းခြင်း။ ဆန်းကြယ်သောတင်းထိမ်ခင်းခြင်း။ အထူးထူးသောတန်းဆာဖြင့် ကိုယ်ကိုတန်းဆာဆင်ခြင်း။ ခရီး၌ သွားသော သူတို့ကို သားသောသူကို ဖမ်းစားလိုသော စကားဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သွေးငင်ခြင်း။ သောက်ရေသုံးဆောင်ရေ ကပ်ခြင်း။ခဲဘွယ်စားဘွယ်ပေးခြင်း။ အုံးအိပ်ရာပေး၍အိပ်စေခြင်းတို့ဖြင့် သွေးငင်၍။ အဆင်းဌ်တပ်သောသူကို အဆင်းဖြင့်။ အသံဌ်တပ်သောသူကို အသံဖြင့်။ အနံ့ဌ်တပ်သောသူကို အနံ့ဖြင့်။အရသာဌ်တပ်သောသူကို အရသာဖြင့်။ အတွေ့ဌ်တပ်သောသူကို အတွေ့ဖြင့် ဖြားယောင်း၍။ မျက်စိဌ် အထူးထူးအပြားပြားထင်စေလျက်လှည့်စား၍ စား၏။ ဤဘီလူးငါးပါးကို စောင့်၍ ထိုဘီလူးမတို့ကို မကြည့်တဲ့သတိကိုဆောင်၍ သွားနိုင်သည်ရှိသော်။ ဤနေ့မှ ရှေးစရက်ဖြေဝံသောနေ့ဌ်မင်းအဖြစ်ကိုရလတ္တံ့ ဟုဆိုလျှင်။ကောင်းပြီ၊ အရှင်ဘုရားတို့အဆုံးအမကိုယူ၍ အကျွန်ုပ်သွားအုံ့ဟု အရှင်ပဒ္မကဗုဒ္ဓါတို့ကို ပရိတ်ရွတ်စေ၍။ ပရိတ်သဲ ပရိတ်ချည်ကို ယူ၍ ပဒ္မကဗုဒ္ဓါ၊ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော်။ ငါးပေါက်သောလုလင်တော်တို့သည် မြစ်တားလျက်လိုက်၍။ အဆင်းဌ်တပ်သော သူတပေါက်သည် ဘီလူးမတို့၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကိုမြင်လျှင် ကျွန်ုရစ်သည်ကို ဘုရားလောင်းခေါ်လျှင်။ ခြေနာသည်ဖြစ်သော

ကြောင့် အဝတန်ငယ် စရဝ်တွင်နား၍ လာမည်ဟုဆိုသဖြင့်။ ဤသူတို့သည် ဘီလူးမချည်းတည်း။ သင်မတောင့်တလင့်ဟု ဆိုသော်လည်း။ အကျွန်ုပ်မတတ်နိုင်။ဖြစ်ချင်ရာရာဖြစ်ပေစေဟု နေရစ်သည်ကို အဆင်းဖြင့်လှည့်စား၍ စားလေပြီးလျှင်။ ဤအတူပုဏ်း၊ အသံ၌တပ်သောသူကို အသံဖြင့်။အနံ့၌တပ်သောသူကို အနံ့ဖြင့်။အရသာ၌တပ်သောသူကိုအရသာဖြင့်။ အတွေ့၌တပ်သောသူကို အတွေ့ဖြင့်လှည့်စား၍ စားပြီးသည့်နှိသော်။ တပေါက်သောဘီလူးမသည် ဘုရားလောင်းတပေါက်အဆထီးတည်းသွားသည်ကို။ ဤပေါက်ချားအား မစားရဘဲကို မပြုန်ပြိုဟုလိုက်၍ တောအုပ်ကလွန်လျှင်။ လယ်ယာလုပ်သောသူတို့သည် ဘီလူးမကိုဖြင်၍။ မြေဦးသွားသောပေါက်ချားသည် အသူနည်းဟုမေးသဖြင့် ငယ်ကဖြစ်သောခင်ပွန်းဟုဆိုသည်ကို အကယ်ထင်၍။ အိုပေါက်ချင်း၊ နှုးညှူသိမ်မွေ့စွာသော ပန်းဝတ်ဆံနှင့် တူသော ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိသောသူသည်။အခေတ္တအမျိုးတို့ကို စွန့်၍သင့်နောက်၌ပါသည်ကို မပင်ပန်းအောင်ဖြည့်တင်း၍ အဝဘ ။ ကြောင့် မသွားပါသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ ငါ့ခင်ပွန်းသည် မဟုတ်။ ဘီလူးမတည်း။ ငါလူငါး ယောက်ကို စားလေပြီဟု ဆိုသည်ကို။ ယောက်ချား တို့ မည် သည် အမျက်ထွက်က မိမိမယားကို ဘီလူးပြု ဝမဆို လေ့ရှိဟုဆို၍။ ဝမ်းငိုက်ရှိသောသမျှ။ သားဘွားပြီးသော သတ္တဝါန်။ သားချို၍လိုက်သော သတ္တဝါန်ဖြင့် အထွေထွေ မျက်စိ၌ ထင်ရသည်ကို။ ဝေ့ဝှေ့တိုင်း ငေ့ဝှေ့တိုင်းသော သူတို့မေးလျှင် ရှေးနည်းဆို၍။ တဏှာသို့လဲ့ပြည့်သို့ရောက်သဖြင့် ရှိုးဒေဝင်တံခါးစရဝ်တွင် ဘုရားလောင်းနေသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းတာန်းခိုးကြောင့် စရဝ်တွင်းသို့ မဝင်ဝံ့၍ စရဝ်တံခါးဦး နတ်၏အရောင်အဆင်းဖြင့်နေသည်ကို တဏှာသိုလှမ်းကြိုး ဥ္ဇာဝဉ်ကစား၍ ပြုန်ကုတွင်ဖြင်လျှင်။ တပ်သောစိတ်ရှိသောကြောင့် အိမ်ရှိ အိမ်မဲ့ကိုမေးစေ၍။ ဘုရားလောင်းကို ငါ့ခင်ပွန်းဟုဆိုလျှင်။ ဘုရားလောင်းဘီလူးမအဖြစ်ကိုဆိုသဖြင့်။ သူနှစ်ပေါက်တို့၏ စကားကိုကြား၍။ အရှင်မရှိသောဘဝသွားသည် မင်းကြီး၏ဥယျာဉ်မည်၏ဟုဘီလူးမကိုခေါ်၍ ဆင်ကျော်ကုန်းထက် ဒေတ္တိုးဖိုး၍။ နန်းသို့ရောက်လျှင် မိဘုရားမြောက်၍ အသရေရှိသောအိမ်ရာ၌ အိပ်ကြရာတွင်။ ညဉ့်အခါ၌ မျက်နှာလှည့်၍ ငိုသည်ကို မင်းကြီး မေးသည်ရှိသော်။ အကျွန်ုပ်ကို ခရီးတွင်ယူ၍

မိဘုရားမြောက်တော်မူသည်။ ဤနန်းတော်၌ များသောမောင်းမမိသံ
ရှိသည်ဖြစ်၍ ရန်သူဘောင်၌ နေရ၏။ တစုံတခုသော အမှုကြောင့်
သင့်မိဘအမျိုးအနွယ် အဘယ်မှာရှိပါသနည်း။ ခရိုးကွင် ကောက်၍
ဆောင်ခဲ့သည်ကိုကား ဟု ကွယ်ထောင့်မျက်စ ဆိုအိသည် ရှိသေ၏။
နှလုံးမသာရှိ၊ရာလမည်ကိုဖြင်၍ ငိုသည်။ ရှင်မင်းကြီး တို့၌နှိုင်ငံအလုံး
ကို အကျွန်ုပ်အားနှင်းပ ၊မှကား ထိုသို့မဖြစ်ရာဟု ဆိုသည်ကို ငါ့တိုင်း
နှိုင်ငံအလုံးကိုကာရံ၍ာခဲမပိုင်ပလေ။ အကြင်သူသည် ငး၏ အာဏာ
ကို ၍က်၍ မပြုအပ်သောအမှုကိုပြု၏။ထိုသူအားအစိုးပိုင်သော်မင်းအာ
ဏာဖြင့် ဆုံးမပိုင်သည်သာမြေဝ၊ာသဘော ဖြစ်သောကြောင့်။မိဘုရား
ကိုတိုင်းနှိုင်ငံအလုံးကို ငါမနှင်းမပိုင်ပလေဟုဆိုလျှင်။မြို့တွင်းဦးနေသော
သူတို့ကိုတောင်း၍ ဤနည်းဖြင့်မရသာမှ။ အတွင်းသုံးဆောင်သော အ
တွင်းသူ အတွင်းသား၊တို့ကိုတောင်း၍ အာဏာရလျှင်။ မင်းကြီးအိပ်
သောဒမခါဦ ဘီလူအပေါင်းကိုခေါ်၍။ ထိုဘီလူးမကား မင်းကြီးကို၊ဘီ
လူးအပေါင်းတို့ကား ကြက်ခွေးမလွတ်၊ အတွင်းသူအတွင်းသား၊ဟူသ
ေ့ရွာကို အရိုးသာကြွင်းစေလျက် စားသဖြင့်။ ဓိုးသောက်၍ ကံခါးပိတ်
တိုင်းရှိသည်ကိုဖြင်လျှင် တံခါးကိုပေါက်ခွဲ၍ အလုံးစုံကိုဖြင်မှ။ လုလင်
ဆိုသည် ဟုတ်ပေ၏ဟု ဆေးကြောသုတ်သင် တန်းဆာဆင်၍။ ထိုလု
လင်သည် ဘီလူးမနတ်ရပ် ဘန်ဆင်း၍ နောက်၌ လိုက်သည်ကိုလျက်
မှာန်ဖြောက်၍ မကြည့်ဘဲ တည်ကြည်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပေ၏။ ဤသို့ကည်
ကြည်ခြင်းရှိသော ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော ဖြတ်သောယောက်ျား
သည် ပြည်တိုင်းကားကို အုပ်ချုပ်သိမ်းဆည်း ဆုံးမကွပ်ညှပ်သည်
ရှိသေ၏ အလွန်ချမ်းသာသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ပြည်သူအပေါင်း အမတ်အ
ပေါင်းတို့တိုင်ပင်၍ တစိတ်တည်း တည်ကြဿဖြင့်။ ထိုညဉ့်ပတ်လုံး ထို
စရပ်၌ ပရိတ်သဲကို ထိပ်ထက်တင်၍။ ပရိတ်ချည်ကို ရံ၍၊သနပ်လျက်ကိုင်
၍ ရပ်လျက်ပင် မိုးသောက်စေသော ဘုရားလောင်းအထံသို့ လာ၍
တောင်းပန်ပြီးသေ၏။ ရတနာအစုံ၌နေစေလျက် အာဏာသိက်သွန်းခြင်း။
မင်းဖြောက်သဖြင့် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ မင်းဖြစ်လျှင်။လေးပါးသောအာ
တိကိုကြဉ်၍။ ဆယ်ပါးသော မင်း၏တရားနှင့်ညီစွာ စိုးအုပ်ခြင်း အစရှိ
သောအဋ္ဌပ္ပကိုကို အကြောင်းပြု၍။ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။သမ
တိတ္တိကံ အနဝသေကံ၊ဝေလပဏ္ဍံ ယထာ ပရိဟာရေယျ။ဝံသစိဏ္ဏမနု

ရက္မွေ၊ ပဏ္ဍိယာနောဒိသံ အဂတပုဗ္ဗံ။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ သမတိတ္တိကံ၊ အတွင်းအနားရေးနှင့်ဒမ္မ ပြည့်သော။ အနုဝသေကံ၊ မစိုးလျှံသော။ တေလပတ္တံ၊ ဆီခွက်ကို။ ပရိဟရေယ္ယုယ ထာ ဆောင်သကဲ့သို့။ ဇဝံ၊ ဤအတူငင်း။အဂတပုဗ္ဗံ၊မသွားဘူးမရောက် ဘူးသော။ ဒိသံ၊ အရပ်မျက်နှာဟုဆိုအပ်သော အခြေက်နိဗ္ဗာန်ကို။ ပဏ္ဍိ ယာနော၊တောင့်တသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည်။သစိတ္တံ၊မိဒ္ဓိစိတ် ကို။ အနုရက္ခေ၊ ဖစောင့်ရှောက်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဓမ္မဒေသနာပြုတော်မူ ခြင်း။ထိုရောအခါရာဇပရိသတ်သည် ဘုရားပရိတ်သတ်ဖြစ်လှာ၏။မင်း အဖြစ်သို့ရောက်သော မင်းသားသည် ငါဘုရား ဖြစ်လှာ၏ဟု ဇာတ် တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌပ္ပတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော တေလပတ္တဇာတ်ကိုအ ကြောင်းပြုံသဖြင့်ဂင်း။ ။ဤဇာတ်နှင့်တူသော အဋ္ဌပ္ပတ္တိရှိသော ပဉ္စ ဘိရုကဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါ၌ သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် သိရိယဝဋ္ဋ၊ကအမည်ရှိ သော ဘီလူးမြို၌နေကုန်သောဘီလူးမတို့သည်။ သဘော်ပျက်၍ရောက် လှာသော်သဘော်သားတို့အားလူပြည်ထဝ်စေလိုသောကြောင့်၊လယ် ထွန်ခြင်း လယ်လုပ်ခြင်းအစရှိသည်ကိုပြုလျက် ဆင်ယင်ဝတ်စားခြင်း။ ကျွန်သို့ဝိုး ကျွန်ပေသကျိုး ခိုရံခြုံခြင်း။ သားမြေး ချီပိုးခြင်း အစရှိသည် ကို ထဝ်စေလျက် ခရိုးဦးကြိုဆို၍။ ခဲဘွယ် စားဘွယ် ပေးလှဝ်ခြင်း။ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ ကပ်လှဝ်ခြင်းတို့ဖြင့် သွေးဝင် ပြောပေါ ၍။ အကြောင်းအခြင်းကိုမေး၍။ သဘော်ပျက်၍ ရောက်လှာသော အ ကြောင်းကို ဆိုလျှင်။ ငါတို့သားခင်ပွန်းတို့သည် သဘော်လွှင့်ပါလေ ကုန်သည် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ယခုတိုင်မလာ။ ပျက်စီးသေပျောက် လေကုန်တော့သည် ဖြစ်မည်။ မောင်တို့လည်း သဘော်သား၊ ငါတို့ လည်း သဘော်သားမယားး။ ဖမောင်တို့ငါတို့ အိမ်ထောင်ကြရသော် ကောင်း၏ဟု ဇာတိဂုဏ်ဘာသဝိလာသတို့ဖြင့်လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း၍ ဘီလူးမြို့သို့သွေး၍။ ရှေးရသောသူတို့ ဂိုလှဝ်မှကား နတ်ဖျ၏သံခြေချင်း ဖြင့် ဓနှာင်အိမ်သွင်း၍။ နောက်နောက်ရသောသူတို့ကို အိမ်ပြု၍။ ရှေး ရှေးရသောသူတို့ကို စားလေ၏။ ပိမိတို့နေရာသို့ သဘော်ပျက်သောသူ တို့ မရောက်လှာသော်ကား။ ထိုမှာဘက်၌ ကလျာဏိကျွန်း။ ဤမှာဘက် ၌ နာဂဒီပကျွန်းသို့သွား၍ သမုဒ္ဒရာနားတလျှောက်ကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေ

ကုန်၏။ ဤသည်ကား သဘော်ခမ္မတာတည်း။ ။ထိုအခါတွင် သဘော်ဝါ
ပျက်သောကုန်သည်ငါးရာတို့သည် ထိုမြို့အနီးဌိတက်ကုန်သည်ရှိသော်။
ဆိုပြီးသော နည်းဖြင့် မျက်စိဌိ အထွေထွေအထူးထူး ထင်စေလျက်
လှည့်စားဏ် အိမ်ပြုပြီးလျင်။ ဧရုးရသောသဘော်ဝါသားတို့ကို နှောင်အိမ်
သွင်း၍။ ညဉ့်အခါ ရောက်လျင် ဘိလူးမအကြီးကား သဘော်ဝါသူကြီးကို
ထိုထိုသောဘိလူးမတို့ကား ထိုထိုသောသူတို့ကိုပား၍ ဘိလူးမအကြီး
ပြန်လျင် သဘော်ဝါသူကြီး နှိုးသဖြင့် ကိုယ်ကိုစမ်းသော် ချမ်းချမ်းရှိရ
ကား။ အကြောင်းရှိမည်ဟု ဆုံးစမ်း၍ ဘိလူးမအဖြစ်ကို သိသဖြင့်။ မိုး
သောက်လျင် သဘော်ဝါသားတို့အား အကြောင်းကြား၍ ငါတို့ ပြေးရ
သော် ကောင်းဏ်ဟုဆိုသည်ကို။နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်သော သဘော်ဝါသားတို့
သည် ဤသူတို့ကို ငါတို့ မစွန့်ရက်ကုန်။ သင်တို့ ပြေးလိုလျင် ပြေးလေ
တော့ဟု ဆိုသောကြောင့်။ မိမိစကားကိုနာကုန်သော နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်
သော သဘော်ဝါသားတို့နှင့်တကွ ပြေးခဲ့သည် ရှိ၏သော်။ ထိုအခါဌ တို့
ဘုရားလောင်းသည် ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ကိုးကဲ့သို့မည်း၏သော ဦးခေါင်း
ရှိသော၊ ဖြူဆံဖြက်နှင့်တူသော မင်ဆံရှိသော ကြီးသော တန်းခိုးဖြင့်
ကောင်းကင်ကို သွားသော ဝလာဟက ဖြင်းမင်း ဖြစ်၍။ ဟိမဝန္တာဝမှ
ဿည် သိဟိုဠ်ကျွန်းသို့လာ၍ သယံဇာတသလေးကိုစား၍။ သွားခါနိုး
လျင်။ဓနုပုဒ်သို့သွားခြင်းငှါ အလိုရှိသူရှိသလောဟု ကရဏာဖြင့် ထုံ
အပ်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ လူ၏အသံဖြင့် သုံးကြိမ်ကြေးကြော်မြဖြစ်
သောကြောင့် ထိုအသံကို ကြားလျင် သဘော်ဝါသား တို့သည် ဘုရား
လောင်းသို့ကပ်၍ ဇမ္ဗု။ ဒီပါကျွန်းသို့ သွားလိုသော အကြောင်းကို ဆို
သဖြင့်။ငါ့ကျောဌိစီးကုန်ဟု ခွင့်ပြုလျင်။ အဆို့သောသူတို့ကား ကျောဌိ
စီး၍၊အဆို့သောသူတို့ကား အမြီးကိုဆွဲ၍၊ အဆို့သောသူတို့ကား လက်
အုပ်ချီ၍ ရပ်ကုန်လျင်။ ထိုအလုံးစုံကို ဘုရားလောင်း အာနဲ့ဘော်ဖြင့်
ဆောင်၍ လိုရာအရပ်ဌိ ချခဲ့ပြီးသော် နေရာအရပ်သို့ သွားလေ၏။ ထို
ဘိလူးတို့လည်းတပါးသောသူတို့ကိုရလျင်ထိုသူတို့ကိုစားလေ၏။ဤသို့
သော အင်္ဂုပုတ္တိကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား့လည်း ဘုရားဖြစ်
တော်မူပြီး၍။ ။ယေနကာဟန္တိသြဝါဒံ၊ နရာဇုဒ္ဓေနဒေသိတံ။ ဗျသနံ
တေဂမိသန္တိ၊ ရက္ခသိဟိဝေါဂိဇာ။ ။ယောစကာဟန္တိသြဝါဒံ၊
နရာဇုဒ္ဓေန ဒေသိတံ။ သောတ္ထိပါရံ ဂမိသန္တိ၊ ဝလာဟေနေဝေါဂိ

ဇာ။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ယေနရာ၊ အကြင်သူ တို့သည်။ ပုဇ္ဇေန၊ ဘုရား သခင်သည်။ ဒေသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်သော။ ဩဝါဒံ၊ အဆုံးအမကို။ နကာဟန္တိ၊ မလိုက်နာကုန်။ တေနရာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ရာဇ္ဇသီဟိ၊ ဘီလူးမတို့သည်။ ပ်လောဘိတာ၊ ဖြားယောင်းအပ်ကုန်သော။ ဝါ ဟိဇာဠုဝ၊ ဝန်သည်တို့ကဲ့သို့။ ဂမိသန္တိ၊ ရောက်လတ်ကုန်အံ့။ ။သိက္ခဝေ၊ ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ယေဝနရာ၊ အကြင် သူတို့သည်ကား။ ပုဇ္ဇေန၊ ဘုရား သခင်သည်။ဒေသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်သော။ ဩဝါဒံ၊ အဆုံးအမကို။ ကာဟန္တိ လိုက်နာကုန်၏။ တေနရာ ထိုသူတို့သည်။ ဝလာဟေန၊ ဝလာဟကဖြင်းမင်းသည်။ အာနိတာ ဆောင်အပ်ကုန်သော။ ဝါ ဟိဇာဠုဝ၊ ဝန်သည်တို့ကဲ့သို့။ သောဋ္ဌိ၊ ချမ်းသာစွာ။ပါဒံ၊သံသရာအဝှမ်း ကမ်းတဘက်တည်း ဟူသော အကြိုက် နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂမိသန္တိ၊ ရောက်လတ်ကုန်အံ့။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့် ဩဝါဒခမ္မဒေသနာပြီးတော်မူခြင်း။နှစ်ရှဉ့်ငါးကျိပ်သော သတ္တဝါသားတို့သည် ငါဘုရား ပရိသတ် ဖြစ်လျှာ၏။ ဝလာဟက မြင်းမင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အနုပုဗ္ဗိ နှင့် ပြည့်စုံသော ဝလာဟက ဇာတ်ကို အဆင်ကြောင်းပြီသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ရှေးသရောဇခါ ဝက်ရာဇာ အမည်ရှိသောမင်းသည် ဝက်တိုင်းခြံ ဝက်မြို့ကို မင်းပြုသည် ရှိသော်၊ ကလိင်္ဂရာဇ် မင်းကြီး သို့း ဖြစ် သော မိဘုရားကြီးခြံ သားမိန်းမတယောက် ဖြင်၍။ ထို မင်းသို့းသည် အလွန် အဆင်းလှသည်။ဟာမခြံ အလွန်မက်မောသည်ဖြစ်၍။ မင်းကြီးမိဘုရား တို့သည် စက်ဆုပ် ရွံရှာ ဖြီးငွေ့စွာ်ဖြစ်သဖြင့် လျစ်လျူ။ရှုရကား။ အလို အလျောက် လွှတ်ပတ် လိုသောကြောင့်၊ မထင် ရှား သော ကိုယ်ဖြင့် တပေါယျက်အာ ဒီးတည်းထွက်၍ မဂဓတိုင်းသို့ သွားသော လှည်းကုန် သည်တို့နှင့် အတူလိုက်၍။ လာဠုတိုင်းတောအရပ်သို့ရောက်လျှင်။ လှည်း သားတို့ကို ခြင်္သေ့မင်း လိုက်လံ ဖြိမ်းချောက်သဖြင့် တပါးသို့ ပြေးလေ ကုန်သည် ရှိသော်၊ ထို မင်းသို့းသည် ခြင်္သေ့မင်း လာရာခရီးဖြင့် ပြေး သည်ကို။အစာချို၍လာသော ခြင်္သေ့မင်းဖြင်လျှင် တပ်သောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ချဉ်းလာ သည်ကို။ မင်းသို့း ဘွဒး ဦး စက ဤ မင်းသို့းသည် ခြင်္သေ့မင်းနှင့် အိမ်ထောင်လတ်မည်ဟု နိမိတ်ဘတ်တတ်သော သူတို့

ဟောပြောသောစကားကိုကြားဘူးသဖြင့်၊အောက်မေ့မိရကား။ ကင်း သော ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည်ဖြစ်၍။ ခြင်္သေ့မင်း၏ အဂ်ါကြီးငယ်ကို သုံးသပ်လျှင် မင်းသို့းလက်အတွေ့ကြောင့် အလွန်တပ်မက်ဖမ်းခြင်းရှိ သည်ဖြစ်၍။ မင်းသို့းကို ဒီဗီမကျော်၌တင်ပြီးသော် နေရာကျောက်ဂူသို့ ဆောင်ခဲ့၍ နှိုးနှောခြင်းဖြစ်သဖြင့်။အချိန်တန်လျှင် သားသို့းနှစ်ပါး အစုံ ဘွားမြို့။ ခြင်္သေ့မင်း လက်ခြေနှင့်တူသော လက်ခြေရှိသောကြောင့်။ သားတော်ကိုကား သိဟဗာဟု။ သို့းတော်ကိုကား ဘဒ်ဟာဒိဝလိဟု သော အမည်ကိုမှည့်၍။ မင်းသား တဲ့ခြောက်နှစ်ရွယ်ရောက်လျှင်။ ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော် မတူကြောင်းကို မယ်တော်အား မေး၍ အလုံးစုံသောအကြောင်းကို ကြားလျှင်။ အဘ သံ့ကြောင့် လူ့ပြည်သို့ မသွားသနည်းမေးသည်ရှိသော်။ မောင့်မခည်းတော် ကျောက်ဂူကို ပိတ်၍ထားသောကြောင့်ဟု ဆိုလျှင်။ ကျောက်ဂူ၌ ပိတ်သောကျောက် ဖျာကြီးကို ထမ်း၍ ယူဇနာ ငါးဆယ် ရှိသော အရပ်မှာ ထားပြီးမှ။ ခမည်းတော် အစာရှာမည်သွားသည့်နောက်။ မယ်တော်ကို လက်ျာ ပခုံးဖြင့်၊ နှမတော်ကို လက်ဝဲပခုံးဖြင့်ထမ်း၍ ပြေးခဲ့ပြီးလျှင်။ သစ်ခက် သစ်ရွက်ဝတ်၍ ပဒုန္တရာဇ်သို့ ကပ်ကုန်သည်ရှိသော်။ မင်းသို့း ဦးခိုး တော် ဝက်မင်း၏စစ်သူကြီးသည်။ထိုရှာ၌ ပညောင်ပင်ရင်းတွင် လယ် ထွန်မင်္ဂလာစီရင်ရာသို့ ရောက်လှာသဖြင့် အရကြောင်းကိုမေးသည်ကို ငါတို့တောင်၌ နေသည်ဟုဆိုလျှင်။အဝတ်ပေးစေသည်ရှိသော် ထိုသူဘို့ ၏ဘုန်းကြောင့် ထိုအဝတ်သည် အဆန်းတကြယ်သာဖြစ်၍။ ပညောင် ရွက်ခင်း၍ ထမင်း ပေးစေသော်လည်း ရွေးကြံဖြစ်၍။ အုံဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲကိုဖြင့်လျှင် အမည်အမျိုးကိုမေး၍။ ဦးဒိုးတော် သို့းတော် အဖြစ်ကို ဆိုသဖြင့် ထိုမင်းသို့းနှင့် အိမ်ရာဖထောင်ကြ၏။ ခြင်္သေ့မင်း လည်း ကျက်စားရာမြေမှပြန်၍ သားခင်ပွန်းသည်ကိုမဖြင့်လျှင်။ စိုးရိမ် ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍။ ရေစာမယူ သားသို့းတို့ကို တောလုံးနှံ့မျှ ရှာ၍မတွေ့လျှင်။ ဗျာဒိဂုံးဇနပုဒ်တို့သို့ ရောက်ဖအောင်လာ၍ တွေ့ရာသ ဖြင့် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍ ဝက်ရာဇမင်းကြီးအားလျှောက်ကြား၍ ထို ခြင်္သေ့ကို မြစ်အုံးသူကိုရှာ၍မရလျှင်။ အသပြာထောင်ထုပ်ဖြင့် ဖြိုခွဲ စည်လည်၍ရှာသော်လည်း မရနိုင်သောကြောင့်။ အသပြာနှစ်ထောင် နှင့်တကြိမ်၊ သုံးထောင်နှင့်ဘကြိမ် လည်စေသည်ကို။ နှစ်ကြိမ်တွင်

မယ်တော်မြစ်သဖြင့်။ သုံးကြိမ်မြောက်တွင်မှ ခမည်းတော်ကို သတ်
ခြင်းငှါ အသေပြာသုံးထောင်ကိုယူ၍ မယ်တော်အားပေးသော်။ သီဟာ
ဗာဟုမင်းသားကို ဝက်ရောဇ်မင်းကြီးအားပြကုန်သည်ရှိသော်။အကယ်
၍ မောင်ခြင်္သေ့ဖြစ်နိုင်မှုံ့။ ဤတိုင်းနိုင်ငံကို အမောင့်အား ငါပေး၏
ဟုဆိုသဖြင့်။ ထိုကျောက်ဂူသို့သွား၍။ မင်းသားကို အဝေးကမြင်လျှင်
သားဖ၏ချစ်ခြင်းဖြင့် မြော်လင့်သော ခြင်္သေ့မင်း အား မြားဖြင့်ပစ်
သည်ရှိသော်။ သားဦးချစ်ခြင်းတည်းဟူသော မေတ္တာစိတ်ကြောင့် ထို
မြားသည် ခြင်္သေ့မင်း၏နဖူးကိုထိလျှင် တဘန်ပြန်၍ မင်းသားခြေရင်းဦး
ကျ၏။ဤသို့သောနည်းဖြင့် သုံးကြိမ်မြောက်မှ ခြင်္သေ့မင်းအမျက်ထွက်
၍ ဒေါသဓောစောလျှင် လေးကြိမ်မြောက်ပစ်သောမြားသည် ခြင်္သေ့
မင်းခံတွင်းကိုထွင်း၍သွားသဖြင့် ခမည်းတော်သေလျှင် မှင်ဆံနှင့်တကွ
သော ဦးခေါင်းကိုယူ၍ ပြန်ခဲ့သောနေ့သည်။ဝက်ရောဇ်မင်းလွန်၍ ခုနစ်
ရက်မြောက်သောနေ့နှင့်တိုက်သဖြင့်။ထိုမင်းဦး သားမရှိသေ။ ကြောင့်၎င်း။
မင်းသားပြုသောအမှုကို နှစ်သက်ကုန်သဖြင့်၎င်း။ မင်းကြီးမြေးတော်
အဖြစ်ကို သိသဖြင့်၎င်း။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို သိသော
ကြောင့်၎င်း။အမတ်အပေါင်းတို့သည် တစိတ်ဘည့်ညီညွတ်ကြ၍ မင်း
မြောက်ကုန်သည်ရှိသော်။ ထိုဝက်မြို့ဦး မင်းပြုပြီးမှ။မယ်တော် ဘထွေး
တော်တို့အား ထိုတိုင်းဦး မင်းအဖြစ်ကိုပေးခဲ့၍။ သီဟာသိဝလိဒေဝီကို
ယူခဲ့၍။တွားရာမြေသို့သွား၍။မြို့ပြကျုံးမြောင်းလုပ်၍။ သီဟာပုရအမည်
ကို တွင်စေလျက် ယူဇနာဝတရာသောတောအုပ်ကို မြို့တည်ထောင်ပြုစု
၍ သီဟာသိဝလိဒေဝီကို မိဘုရားမြောက်၍ လာဒ္ဓတိုင်း သီဟာပုရပြည်ဒ္ဓ
သီဟာဗာဟုမင်းကြီးမင်းပြုသည်ရှိသော်။ကာလတန်လျှင် သီဟာသိဝလိ
ဒေဝီမိဘုရားသည်။ ဝိဇယာ၊သုမိတ္တာဟူသော သားတော်နှစ်ယောက်ကို
တည့်ဖြိုင်နှက်ဘွားခြင်း။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် တဆဲ့ခြောက်ကြိမ်ဘွားသော
သားတော် သုံးကုဋေနှစ်ယောက်တို့တွင်။ အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဝိဇယ
မင်းသားအားအိမ်ရှေ့အရောပေး၍။ပရိသတ်နှင့်ဟာကွသောအိမ်ရှေ့မင်း
သည် မည်မမည့်တော်သောဒေကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍။ အနိုင်အထက်လုယက်
မျက်ဆီးခြင်းအစရှိသည်ဖြင့် သည်းမခံနိုင်သောအမှုကိုပြု၍။ ပြည်သူ
တို့ဒေမျက်ထွက်၍။သားတော်ကိုဆုံးမစီမံသောငှါမင်းကြီးအားလျှောက်
ကုန်သော်။ ပြည်သူအပေါင်းကို နှစ်သိမ့်ဖြားယောင်း၍။ သားတော်ကို

ကောင်းစွာဆုံးမသော်လည်း မဆုံးမနိုင်သဖြင့်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လျှော်ဒ
၍ သုံးကြိမ်စေ့သောအခါ သားတော်ကို သတ်ပေတော့ဟု ပြည်သူဖ
ပေါင်းတို့ဆိုကုန်သောကြောင့် ဝိဓုယမင်းသားနှင့်ကကွ ခုနစ်ရာသော
အမတ်သားတို့ကိုခေါ်၍ လွတ်တင်ပြီးသော် သရဒ္ဒရာဒ္ဒ မျှောလိုက်
၍။ထိုသူတို့၏မယား၊ ထိုသူတို့၏သားတို့ကိုလည်း ဤအတူရင်း အသိး
အသိး မျှောလိုက်သဖြင့်။ သူငယ်တို့ လွတ်သောဆိပ်၌ သူငယ်တို့
လွှမ္မသက်၍ သူငယ်တို့နေသော ကျွန်းသည် နဂဒ်ပဟူသော အမည်
ကိုရ၏။ မိန်းမတို့လွတ်သောဆိပ်၌ မိန်းမတို့လွှမ္မသက်၍ မိန်းမတို့
နေသောကျွန်းသည် မဟိလာဒ်ပဟူသော အမည်ကိုရ၍။ ဝိဓုယမင်း
သားတို့လွှသည် လက်ာဒ်ပကျွန်း၌ တင်၏။ ။လူသုံးပါးတို့၏ ပ ဘွ
မြားမျက်ကွင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် လေးဆဲ့ငါးနှစ်
ပတ်လုံး လူသုံးပါးတို့၏ စိုးပွါးကို ဆောင်တော်မူ၍ ကုသိနာရုံပြည်
မလ္လမင်းတို့၏ အင်ကြင်းပင်ခြောက်သော ဥယျာဉ်တွင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ
ညောင်စောင်း၌ လျောင်းတော်မူစဉ်။ လက်ာဒ်ပ၌ ဝိဓုယမင်းသားတင်
သည်ကိုမြင်တော်မူလျှင်။ ဆိကြားမင်းကို ခေါ်တော်မူ၍။ လာဋ္ဌတိုင်းမှ
သိဟဗာဟုမင်းကြီးသား ဝိဓုယသည်။ ခုနစ်ရာသော အမတ်သားတို့
နှင့်တကွ ယခုလက်ာဒ်ပသို့ ရောက်၏။ လက်ာဒ်ပ၌ ငါ့သာသနာတည်
လတ္တံ့။ အခြံအခဲ့နှင့်တကွသော ဝိဓုယမင်းသားကိုလည်း၊ လက်ာဒ်ပကို
လည်း၊ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်ဘိဟု နှင်းတော်မူလျှင်။ ထိုခဏ၌ ဥပ္ပလ
ပဒ္မာအမည်ရှိသော နတ်သားကို ဆိကြားမင်းခေါ်၍ဝန်ပြုသည်ရှိသော်
ထိုနတ်သားသည် ပရိဗိုဓ်ရဟန်းအသွင်ဖြင့် လက်ာဒ်ပသို့သွား၍ သစ်
ပင်ရင်း၌နေရာသို့ ဝိဓုယမင်း သားတို့လာ၍ အဘယ်ကျွန်းနည်းဟု မေး
သည်ကို။လက်ာဒ်ပကျွန်းဟုဆို၍။ ဤကျွန်း၌သူမရှိ။ သင်တို့အားလည်း
ဘေးအန္တရာယ်မရှိစေသတည်းဟု ကရုဏာဖြင့်ရေဖြင့် အလုံးစုံသော်သူကို
သွန်း၍ ပရိတ်ချည်ကိုလည်း၌စွပ်၍ ကောင်းကင်ဖြင့် သွားလေလျှင်။ ကု
ဝဏ္ဏာအမည်ရှိသောဘီလူးမ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဘီလူးမငယ်
တယောက်သည် မျက်စိ၌ ခွေးကဲ့သို့ထင်စေလျက် ဖြလှာသည်ကို မင်း
သားဖြင့်လျှင်။ရွာရှိသော်သာခွေးရှိရာသည့်ဟုဆို၍လှလင်တယောက်
ကို အစဉ်တစိုက်လိုက်စေသည်ရှိသော်။ သစ်ပင်ရင်း၌ ယက်ကန်းရှယ်
သော ရသေ့မအသွင်ကဲ့သို့ ထင်စေလျက် ဖန်သော ကုဝဏ္ဏာကိုဖြင်

လျှင်။ ထိုဘီလူးမအနီး ရောက်သို့သက်၍ ချီးသောက်ပြီးသော်။ ကြာ
စွယ်ကြာရင်းကို ဖျှ၍ ကြာရွက်၌ရောကိုထုပ်၍ မင်းသားတို့ဆောင်ခြင်း
ဌါယူ၍တက်သည်ကို။ ရပ်လော့၊ငါ့အစာဖြစ်ပြီဟုဆိုလျှင်။ နှောင့်ဘွဲ့၍
ထားဘိသကဲ့သို့ဖြစ်လျက်။ပရိတ်ချည်၏အာနုဘော်ကြောင့် မစားဝံ့၍။
ထိုပရိတ်ချည်ကို ဖောင်းသော်လည်း ဖေပေးရကား နှောင်အိမ်သို့ ပစ်
လိုက်၍။ဤသို့သောနည်းဖြင့် လာတိုင်းလာတိုင်းကို တပေါက်စီဘမ်း
၍ နှောင်အိမ်သို့ပစ်လိုက်သဖြင့် ဒဓိမတ်သားဆုနစ်ရာတို့မလာလျှင်။ဝိဇ
ယမင်းသားသည် ရုံရှာထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍။မြဲမြံသောလက်နက်ငါးပါး
ကိုစွဲလျက် လိုက်သည်ရှိသော် ရောကန်ကိုတွေ့၍။ ရောကန်၌ ခြေရာကို
ကြည့်လျှင် ဘီလူးမကိုဖြင်သဖြင့်။ ငါ့လူတို့ကို ဤဘီလူးမ ယူသည်ဖြစ်
မည် ဟု ငါ့ကျွန်တို့ကိုဖြင်၏လောဟုမေးသည်ကို။ မင်းသား ကျွန်တော်
တို့ကိုမေး၍ အဘယ်ပြုမည်နည်း။ရော်ကန်သို့သက်၍ ချီးသောက်တော်
မူပါလော့ ဟုဆိုလျှင်။ ဤဘီလူးမ ငါ့ကိုမင်းသားအဖြစ်ကို သိလေ၏ဟု
လျှင်စွာပြေးတည့်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့်ဆံကိုကိုင်ပြီးသော် သန်လျက်မိုး၍
ငါ့ကျွန်များကိုပေး။ မပေးသော် ယခုသတ်တော့မည်ဟု ဆိုလျှင်။ အ
ကျွန်ုပ်အသက်ကိုပေးပါ၊ မသေပါစေလင့်။ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း ပေး
မည်။ မာတုဂါမအဖြစ်ကိုလည်းပြီးစီမ့်မည်။ အလိုက်အိုးရှိသောအမှုကို
လည်းပြုမည်ဟု ဆိုလျှင်။ အပြစ်အမှား မပြုစိမ့်သောဌါ သင်္ဘောစကား
ဆိုကြပြီးမှ။ ငါ့လုလင်တို့ကို အလျင်ဆောင်ယူခဲ့ဟု ထိုလုလင်တို့ကို
ဆောင်ခဲ့စေ၍။ဤသူတို့ထမင်းမွတ်ဘုန်၏ဟုဆိုလျှင် မဆွကဘီလူးမ
စားသောသဘောသားတို့၏လွှဲပါသောသကာ၊ထောပတ် ဆီ၊ပျား
ဆန်၊အဲအစရှိသော။ အထူးထူးအပြားပြား များစွာသော ဝတ္ထုကိုပြု
သဖြင့် အလိုအလျောက် ချက်ပြုတ်စီရင်၍။မင်းသားကိုလုပ်ကျွေး၍၊မိမိ
တို့စား၍။ ဘီလူးမအား စားဦးပေး၍ ဝမြောက္ခုန်ပြီးသော်။ ထို ဘီလူးမ
သည် ဝတ်စားပြုပြင်တန်းဆာဆင်၍တဆဲ့ခြောက်နှစ်ရွယ်ရှိသော မင်း
သားနှလုံးကို ယူကျုံးဘိသကဲ့သို့သော မိန်းမငယ်ဘန်ဆင်း၍။ ရုံအပ်
သော တင်းထိမ်ရှိသော၊ဆန်းကြယ်သော ရွှေကြယ်ဗိတာန် ကြက်အပ်
သော၊ မြတ်သောသူအား ထိုက်သောအိပ်ရာကို သစ်ပင်ရင်းခွံခင်း၍။
အမတ်တို့အားလည်း တင်းထိမ်ရုံကာ အသီးအသီးခင်း၍ အိပ်ကြ၏။
ညဉ့်အခါ၌ စောင်းသံ သီချင်းသံကိုကြားသောကြောင့် ဘီလူးမအား

မင်းသား မေးသည်ရှိသေ၏။ငါ့ကို လူနှင့်ပေါင်းဘက်သည် ဟူ၍ ဘိလူး တို့သတ်လတ်ဘုန်ရာ၏။ထို့ကြောင့် အရှင့်သားအား မင်းအဖြစ်ကိုပေး အံ့။ဘိလူးအပေါင်းကိုလည်း သတ်စေအံ့ဟုကြံ၍။သိရိယဝဏ္ဏ၊ အမည်ရှိ သောဘိလူးပြည်၌ ဘိလူးမင်းအား **လက်ာဒ်**ပဒ္မ ဘိလူးမငယ်ကိုဆောင် ခဲ့၍ ကြီးစွာသောသဘင်ဖြင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုသည် ယနေ့ခုနစ်ရက် ရှိပြီ။ယနေ့ပင်ဘိလူးအပေါင်းကိုသတ်၍ မင်းပြုတော်မူလော့။ယနေ့ဟ လွန်သော် မတတ်နိုင်ခဲ့ပြီဟု ဘိလူးမဆိုသည်ကို။ ထင်ရှားသောကိုယ် ရှိသောငါသည်၊မထင်ရှားသောကိုယ် ရှိသောဘိလူးကို အာသို့သတ်နိုင် မည်နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ထိုအရပ်၌ ငါအသံပြုမည်။ ငါ့အသံသို့ လိုက်၍ခုတ်။ ငါ့အာနုဘော်ကြောင့် ကိုယ်တို့ကို လက်နက်ကျလိမ့်မည် ဟုဆိုလျှင်။ဘိလူးမဆိုတိုင်း အလုံးစုံသောဘိလူးကို သတ်၍။ ဘိလူးမင်း တန်းဆာကိုမင်းသားဆင်၍။ဘိလူးအမတ်တန်းဆာကို အမတ်သားတို့ ဆင်၍။ ထို၌ တရက်နှစ်ရက် နေပြီးလျှင် တမ္ဗပဏ္ဏိအရပ်သို့ သွား၍။ ထို အရပ်၌ တမ္ဗပဏ္ဏိမြို ဟည်၍။ အမတ်အပေါင်းခြံ၌ လျက် ထိုဘိလူးမနှင့် တကွမင်းပြု၏။ထိုကျွန်းသည်တမ္ဗပဏ္ဏိကျွန်းဟူသော အမည်ကိုရသည် ကား။ လွမ္မသည် မြေသို့ သက်ရောက်ခြင်း ဝိဇယမင်းသား အမှုးရှိသော အလုံးစုံသောသူတို့သည် ပင်ပန်းကုန်သည်ဖြစ်၍။မြေ၌ လက်ထောက်၍ နေကုန်သည်ရှိသော်။ နိလ္ဘာသောမြေမှန်ဖြင့် ချိပ်ရည် ဆိုးဘိသကဲ့သို့ သော လက်ဝါးအပြင်ရှိသောကြောင့် ထိုအရပ်သည်တမ္ဗပဏ္ဏိဟူသော အမည်ကိုရသည်။ ထိုအရပ်သည် ထိုအမည်ကို ရသောကြောင့် ကျွန်း သည်လည်း ထိုအမည်ကို ရပါသည်။ သီဟဠဒိပ ဟူသော အမည်ကို ရသည်ကား။ ခ မည်း တော် ခြင်္သေ့မင်းကို ယူ တတ် သော ကြောင့် သီဟဗာဟုမင်းသည် သီဟဠမည်၏။ ထိုသီဟဠမင်းနှင့်စပ်သော သား တော်မြေးတော်တို့သည်လည်း သီဟဠ မည်ပါကုန်၏။ ထို သီဟဠမင်း တို့၏နေရာဖြစ်သောကြောင့် ထိုကျွန်းသည်လည်း သီဟဠဒိပ ဟူသော အမည်ကိုရသည်။ အနုရာဓ၊ ဥပတိဿ ဥဇ္ဇေန ဥရုဝေလ ဝိဇိတ အစရှိ သော အမတ်ပုဏ္ဏားတို့ တည်ထောင်ကြသော ရွာပြည်တို့သည်လည်း အနုရာဓအစရှိသော အမည်ကိုရကုန်၏။ ဤသို့ တည်ထောင် ပြုစုသော ဝိဇယမင်းကြီးအား အဘိသိက်သွန်းခြင်းငှါ အဓိတ်တို့တောင်းပန်သည် ကိုအဘိသိက်ခံဘက် မိဘုရားမရှိသောကြောင့် မင်းကြီးအလိမ္မာလျှင်

အမတ်အပေါင်းတို့တိုင်ပင်၍ ပုဏ်ဝပတ္တမြား အစရှိသောရတနာ၊ များမြတ်သော ပန္နာကာရဖြင့်။ ဒက္ခိဏာမဓုရပုရသို့ ပဏ္ဍုရာဇာအမည်ရှိသောမင်းကြီး၏ သို့အလှိုင်၌ ဆက်စာနှင့်တကွ သီဃနာဝါဖြင့် တမန်လွှတ်၍ မှာစာ ကြားလျှင်။ သို့တော်ကို ပေးလိုသောကြောင့် အမတ်အပေါင်းနှင့်တိုင်ပင်၍စိရင်သည်ရှိသော်။တရာမျှလောက်ဖသောအမတ်သို့တို့ကို နှုးဥိးစွာ ရလျှင်။ လက်ဝဒိပသို့ သားသို့ကို လွှတ်လိုသော သူသည် နှစ်ထပ်သောအဝတ်ကိုဝတ်စေ၍ အိမ်တော်ခါးဦ ထားကုန်။ ထိုနိမိတ်ဖြင့် အလိုရှိသူကိုသာယူကုန်အံ့ဟု။ ညှဉ်းဆဲကလူ မယူမငင်တဲ့ ဖြူဦ စည်လည်စေ၍ များစွာသော သို့း ကညာ ရလျှင်။ မိဘ တို့အား များစွာသော ဆုလာဘ်ကို ပေး၍။ အလုံးစုံသော အဝတ်တန်းဆာဖြင့် တန်းဆာဆင်၍။ သို့းတော်၏ အခြံအရံ ပြုစေလျက်။ သို့းတော်နှင့်တကွ မင်းနှင့် ထိုက်တန်သော ဆင်ဖြင်းရထား။ တဆဲ့ ရှစ်ပါးသော ဗစ်သည်။ တထောင်သောအမျိုးတို့ကို လွှဲပွဲသဘင်ဖြင့်ကူးစေ၍။ထိုလူအပေါင်း တို့သက်ရှာ်ဆိပ်သည့် မဟာတိတ္ထဟူသော အမည်ကို ရလျက် ဝိဇယမင်းကြီးလံသို့ ပို့လေစေ၏။ ဝိဇယမင်းကြီးလည်း မင်းသို့းလာသည်ကို ကြားလျှင်။သားဧယျာက်ျား သားမိန်းမနှစ်ယောက်ဖြင်သော ကုဝဏ္ဏာ ဘီလူးမကိုသားနှစ်ယောက်ကိုကားခဲ့၍သွားတော့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ဘီလူးတို့သတ်လတ္တံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် တနှစ်တဆောင် အခွန်သွင်း၍ သင့်တင့်ရာနေပါမည်ဟု တောင်းပန်သော်လည်း ခွင့်မရသဖြင့်။သားနှစ်ယောက်ကိုယူ၍ ဘီလူးတို့နေရာလက်ဝါပုရမြို့သို့သွား၍။ သား နှစ်ယောက်ကို ပြင်က ထားခဲ့၍ မြို့တွင်းသို့ ဝင်သော်။ ဘီလူးအပေါင်းတို့ကြောက်လန့်တကြား ချောက်ချားရှိစဉ်တွင်။ဘီလူးကြမ်းတယောက်သည်ပြေး၍လက်ဝဲးဖြင့်ရိုက်တည့်သဖြင့်ညက်ညက်ကြေ၍ သေလေလျှင်။ ထိုဘီလူးမဦးရီး မြို့ပြင်သို့ထွက်ရာတွင် မြေးနှစ်ယောက်ကိုမြင်၍။ သင်တို့ အသူသားသို့းနည်းဟု မေး၍။ ကုဝဏ္ဏာ သားဟု ဆိုလျှင်။ သင်တို့အမိကို သတ်လေပြီ။ သင်တို့ကိုလည်း သတ်လေကုန်အံ့။ လျှင်စွာပြေးပါလေဟုဆိုသဖြင့် သုမနကူဋတောင်သို့ ပြေး၍။ထိုဘီလူးယေမောင်နှမအိမ်ထောင်ဖြစ်ကြ၍ သားသို့းတို့ဖြင့်ပြန့်ပွါးလျက်။သုမနကူဋတောင်၌နေကုန်၏။ ။ပဏ္ဍုရာဇ်မင်းကြီးတမန်တို့လည်း။မင်းသို့းနှင့်တကွ အလုံးစုံသော ပန္နာ လက်ဆောင်ကို ဝိဇယ မင်းကြီးအား

ဆက်လျှင်။ တမနှတ်ကိုအား မျာ်းစွာသော ပူဇော်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်။ ထိုထိုသော အမတ်သျှိုးအစရှိသောသူတို့ကို ထိုထိုသောအမတ်အစရှိသောသူတို့နှင့်စုံဘက်၍။ အမတ်အပေါင်းဟူသည် ကြီး စွာ သော သဘင်ဖြင့် ပဏ္ဍုရာဇာသျှိုးတော်ကို မိဘုရားမြှောက်၍ မင်းကြီးကို အာတိသိက်သွန်းကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း တနှစ်လျှင် နှစ်သိန်းထိုက်သော ခရသင်း ပုလဲအစရှိသော ရတနာကို ပဏ္ဍုရောဇမင်းကြီးအား နှစ်တိုင်း ဆက်၍။ ရှေးဒ္ဓမညီမညွတ်သော အာကျင့်ကိုပယ်၍ တရားနှင့်ညီစွာ အလုံးစုံသော လက်ဝဒါပကိုဆုံးမ၍ တမ္ဗပဏ္ဏိမှဒ္ဓိသုံးဆဲ့ရှစ်နှစ်ပတ်လုံး နိုင်ငံသူတို့၏ စိုးပွါးကိုရှာ၍ နတ်ရွာလားလေ၏။ ဤသို့သောအပ္ပုဒ်တို့ နှင့်ပြည့်စုံသော ဝိဇယာဓမ္မရာဇဝတ္ထုကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် စကွေ့မောဟာဝစ္ဆနမည်၏ဟူလိုသော်။ ။

၇၇။ ပရိယာယဝစ္ဆနအားဖြင့် လှည့်ပတ်ခြင်းကိုပြရာ။

၆။ ပရိယာယဝစ္ဆနဟူသည်ကား ပရိယာယ်ဖြင့် လှည့်စားခြင်းတည်း။ ထိုပရိယာယ်ဖြင့် လှည့်စားခြင်းကိုကား။ အထူးထူးသောဝေဝစ်ကိုကြံသဖြင့်။အထူးထူးသောဝေဝိစ်ကိုဆိုသဖြင့်။ အထူးထူးသော ဝေဝစ်ကိုပြုသဖြင့်။ လိုအပ်သောအကျိုးတို့၏ ဖြိုးစီးခြင်းတို့၌ သိအပ်၏ ။အထူးသဖြင့်ကား။ အမတ်ပညာရှိ။မျောက်မငယ်၊ဗိကျောင်းဗို၊ မျောက်အစရှိသော သူတို့ကို အကြောင်းပြု၍ သိအပ်၏။ ။ထိုအကြောင်း အတိုနည်းဟူမူကား။ လူသုံးပါးတို့၏ ပဋ္ဌမြားမျက်ရစ်ဖြစ်တော်မူသော ငါတို့ဖြတ်စွာဘုရားသည်။ ရတနာဗိမာန် ဇေတဝန်၌နေတော်မူစဉ်။ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး၏ မောင်းမတို့သည်။ ဘုရားဖြစ်ခြင်းကိုလည်း အလွန်ရခဲ၏။ လူ၏အဖြစ်ကိုလည်း အလွန်ရခဲ၏။ ပြည့်စုံသော ဣန္ဒြေရှိခြင်းကိုလည်း အလွန်ရခဲ၏။ တရားနာရခြင်းကိုလည်းအလွန်ရခဲ၏။အလွန်ရခဲသောခဏသမဝါယာကိုရပါလျက်လည်း အလိုအလျောက် ကျောင်းသို့သွား၍ တရားနာခြင်း၊ဘုရားအားပူဇော်ခြင်း၊အသူပေးခြင်းအစရှိသည်ကို မပြုကြပါရကုန်။တံဘင်းဒ္ဒလောင်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ နေရကုန်၏။ ရှင်မင်းကြီးအား လျောက်ကြား၍ တရားဟောတော်သော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးကိုပင့်၍ တရားနာပါရသေ့ တော်နိုင်

မှတ်နိုင်သေးရှေးလည်းတတ်ပါ မှတ်ပါရဏ်။ အာဿအစရှိသောကောင်းမှု
ကိုလည်း ပြုပါရဏ်။ငါတို့အား လူအဖြစ်ကိုရကျိုးရှိပါလေ၏ဟုကြံကုန်
၍။ ကြံသည်အတိုင်း လျောက်ကြားသည်ကို။ကောင်း၏ဟုဆို၍။ တနေ့
သ၌ ဥယျာဉ်ကစားခြင်းငှါ ဥယျာဉ်မှူးကိုခေါ်၍ဥယျာဉ်သုတ်သင်စေ
ရာတွင် တရုသောသင်္ဘောပင်ရင်း၌ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်
သဖြင့်။ ဥယျာဉ်သုတ်သင်ပြီးသော အကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်
လည်း ဥယျာဉ်တွင်သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအကြောင်းကိုလျောက်
လျှင်။ ကောင်း၏။တရားလည်းနာအံ့ဟု ရထားစီး၍ ဥယျာဉ်ကစားပြီး
လျှင်။ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်သည်ရှဲ့သေသ် ဆင်္ဂြိုပါကိုအမည်ရှိသော
အနာဂါမ်ဒါယကာသည် ရှေ့တော်၌ တရားနာ၍နေလင့်သည်ကိုမြင်
လျှင်။ခပ်ဆိုးဆိုးရှိသဖြင့် ဆုတ်ဆိုင်းနေပြီးမှ။ ယုတ်မာသောသူသည်မြတ်
စွာဘုရားအကဲ်၌ တရားမနာပေရာ။ သူတော်ကောင်းဖြစ်မည်ဟုအထံ
တော်သို့ချဉ်းသော မင်းကြီးအား၊ နေရာ့်လည်းမထ၊ခရီးဦးကိုလည်း
မဆို။ရှိလည်းမရှိး။ ပြကတော့အတိုင်းနေသည်ကို မင်းကြီးနှလုံးမသာရှိ
၍။ နှလုံးမသာကြောင်းကို သိတော်မူသဖြင့်။ ဥဒ်မင်းကြီး၊ဤဒါယကာ
သည် မျှားသောဒေးကြားအဖြင်ရှိဏ်။ ရောဂ်အပ်သောမဂ်ဖိုလ်ရှိဏ်။ကာ
မ၌ ဘဝ်ခြင်းကင်း၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ချီးမွမ်း
တော်မူသည် အချည်းနှီးမဟုတ်ရာဟု စိတ်ပြေ၍။ လိုတိုင်းသောဝဏ္ဏ
ကိုဆိုပါဟုဘိတ်မန်၍တရားနာ၍မင်းကြီးပြန်လျှင်။တနေ့သ၌ပြာသာဒ်
အထက်လေသွန်နန်းက မင်းကြီးကြည့်ရာတွင်။ ဒေးလက်စွဲလျက် တရား
နာယူခြင်းငှါ ကျောင်းတော်သို့သွားသော ထိုဒါယကာကို မြင်သဖြင့်
ခေါ်စေ၍။ သင်ဒါယကာသည် အကြားအမြင် မျှား၏ဟု မိန့်တော်မူ
သည်ဖြစ်သောကြောင့်။ ငါ့ကိုယ်လုပ်တော်တို့ တရားနာချင်သည်ကို
ဟောလည်း ဟောပါ၊ သင်္ဃလည်းသင်ပါစေဟု တောင်းပန်သည်ရှိ
သော်။အကျွန်ုပ်တို့လူဖြစ်သသူသည် နန်းတော်တွင်းသူတို့အား တရား
ဟောခြင်း၊ သင်ခြင်းငှါမသင့်။ ရဟန်းသမီးအရာသာဟုလျောက်သ
ဖြင့် ဒါယကာဆိုသည် ဟုတ်ပေ၏ဟု မောင်းမတို့ကိုခေါ်၍ ရှစ်ကျိပ်
သောမဟာသာဝကာတို့တွင် သင်တို့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှစ်သက်ကုန်မည်
နည်းဟုမေး၍။ တရားဘဏ္ဍာဘိုး ဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို
ဟုဆိုလျှင်။ထိုအတိုင်း လျောက်တောင်းပန်၍ ခွင့်ပြုတော်မူသဖြင့်။ရှင်

အာနန္ဒာအထံတရားနာသည် ရှိသော်။ တနေ့သ၌ မင်းကြီး ပဉ္စဖြာဆဲ ကျင်ပျောက်ခဲ့၍ အတွင်း၌သုံးဆောင်သောသူတို့ကို မေးမြန်းသုတ်သင် ဘိဟု အမတ်တို့အား ဝန်ပြု၍။ ကိုယ်လုပ် မောင်းမ မလွတ် အကွင်းသူ အတွင်းသားတို့ရိုက်ပင်ပန်းကုန်သောကြောင့် ငှဲ့ကဲ့သို့ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှင်ခြင်း သင်ခြင်းကို မပြုသော မောင်းမ အပေါင်း အား အကြောင်းကိုမေး၍ ကြားလျှင်။ မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍။ မင်းကြီးအထံသို့သွား၍။ဆံကျင်ပျောက်သည်ဟုကြားပကြောင်းကိုဆို၍ ဆံကျင်ပျောက်သောကြောင့် အတွင်းသူ အတွင်းသား ဆင်းရဲပင်ပန်း ကြောင်းကိုမင်းကြီးဆိုလျှင်။မပင်ပန်းစေမူ၍ ရအောင်မတတ်နိုင်လော ဟုမေး၍ မတတ်နိုင်ကြောင်းကို ဆိုသည်ရှိသော်။မပင်ပန်းစေမူ၍ရဆဲ့ သောအကြောင်းရှိ၏ဟုဆိုသည်ကို ဒေဘယ်အကြောင်းနည်းဟုမေး၍။ ပိဏ္ဍာဒါနအကြောင်းဟု ဆိုလျှင်။အသို့သော ပိဏ္ဍာဒါန အကြောင်းနည်း ဟု မေး၍။အကြင်မျှလောက်သောသူ၌ သင်္ကန်းရှိ၏။ထိုမျှလောက်သော သူတို့အား စွတ်သောညွန်ဖိုင်ကို တရစိပေး၍ မိုးသောက်ထ အခါ၌ ဤ မည်သောအရပ်တွင် ထားကုန်ဟု ဆိုလျှင်။ အကြင်သူသည် ယူ၏။ ထို သူသည် ထိုမြေဖိုင်၌ ထည့်၍ ထားလတ္တံ့။ ရှေးဦးစွာသော နေ့၌ ရလျှင် ရစေ။မရသာသော်သုံးရက်တိုင်အောင်ဟူးစမ်းဟုဆို၍ ထိုအတိုင်းစီရင် သော်လည်း မရနိုင်သဖြင့်။ သုံးရက် စေ့လျှင် ရှင်အာနန္ဒာ လာ၍ ရပြီ လော ဟု မေး၍ မရသေးဟု မင်းကြီးဆိုလျှင်။ သင်းသို့ မရနိုင်သည် ရှိသော် အိုးစရည်းကြီး၌ ရေအပြည့်ထဲ့ ထည့်၍ ပြာသာဒ်မတွင်ပင် ပုန်း ကွယ်ရာအရပ်၌ တင်းထိမ်း၍ထား။တယောက်စီဝင်းလာ၍ လက်ဆေး ဖစေဟု ဆို၍။ ထိုအတိုင်း စီရင်မှ။ ဆံကျင်ဦးသည်သူသည် အဓိကရာဏ်း မငြိမ်းဘဲကို တရားဘဏ္ဍာစိုးမနေပေရာ။ ချပေးရတော့သော် ကောင်း ၏ဟု ထိုအိုး၌ချသဖြင့် ဆံကျင်ရသောကြောင့် မင်းကြီးလည်း အလွန် တရာနှစ်သက်စွာဖြစ်၏။ အတွင်းသူ အတွင်းသား တို့လည်း ကြီးစွာ သောဆင်းရဲမှ ငါတို့လွတ်ကုန်သည်ဟု အလွန်တရာ နှစ်သက်ကုန်၏။ ဖြိုအလုံးဦးလည်း တရားဘဏ္ဍာစိုး ဥပဒေသကြောင့် ဆံကျင်ရသည်ဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကျော်စောကြ၏။ ရဟန်းသမီး အပေါင်းဦးလည်း ထင်စွာဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် တရားသဘင်၌ ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ယခုအခါ၌ အာနန္ဒာသာ သူတထူးလက်သို့ ရောက်လေပြီးသော ဥဿာ

ကို ဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့် ပြသည်မဟုတ်။ ရှေးဒို ပညာရှိတို့ သည်လည်း များစွာသော လူအပေါင်းကို မပင်ပန်းစေ မူ၍။ တိရစ္ဆာန် လက်သို့ ဖရာက်လေပြီးသောဥစ္စာကို ဥပါယ်တမျှဉ်ဖြင့်ပြာဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော် မူဦး၏။ ထိုအကြောင်းကို ဆောင်တော် မူလိုသောကြောင့်။ ချစ်သားတို့၊ လွန်လေပြီးသော အခါဒို ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး သည် များစွာသော အင်္ဂြိအခံဖြင့် ဥယျာဉ်ဒို့ပျော်ပါး၍ မင်္ဂလာရှိသော ရေကန်ကွင် မောင်းမ အပေါင်းနှင့် ရေကစားသည်ရှိ၊သော်။ မောင်းမ တို့သည် တန်းဆာကို ချွတ်၍ ပုဆိုးပေါ်ဒို ထား၍ ရေကစားကြရာ တွင်။ မောင်းမတယောက်၏ ပုလဲသွယ်ကို အစောင့်ထား သော မိန်းမ ၏ ထိမှ ဤမှ ကြည့်၍ ငိုက်မျဉ်းသဖြင့် မေ့လျော့စဉ်တွင်။ ဥယျာဉ်ဒို့ နေသောမျောက်မတာရသည် လောဘ၏လျင်ခြင်းဖြင့် ပြေးသက်၍ ပုလဲသွယ် ကို လည်ဒို့ စွပ်၍။ သစ်ပင်ထက်သို့ တဘန်ပြေးတက်၍ သစ်ခွကြားဒို့ ထား၍။ ထိုပုလဲသွယ်ကို စောင့်လျက် ငြိမ်သက်စွာ နေသော အခါဒို့။ အစောင့်ထားသော မိန်းမ နိုးလျင် ပုလဲသွယ်ကို မမြင်၍ ကြောက်စွာ တုန်လှုပ်လျက် ထိမှ ဤမှ ကြည့်ရှုသော်လည်း သူတယောက်မျှ မမြင် ဘဲလျက်။ ယောကျ်ားတယောက် ပုလဲသွယ်ကို ယူ၍ ပြေးလေ၏ ဟု ပြင်းစွာ ဟစ်သည်ကို ကြားလျင်။ အစောင့်ထားသော ယောကျ်ားတို့ သည် ထိုထိုသောအရပ်မှ စုဝေး၍။ ထိုမိန်းမ စကားအတိုင်း မင်းကြီး အား လျောက်ကုန်သည်ရှိသော် ဦးသူကို မိအောင်ဘမ်းဟု ဆိုသဖြင့် ဥယျာဉ်မှထွက်၍ ဦးသူဘမ်းဟု ဗိစိသဲသဲ လိုက်လံရှာဖွေသော အသံ ကို ဇနပုဒ်သားတယောက် ကြားလျင်။ ကြောက်စွာ တုန်လှုပ်လျက် ပြေး သည်ကိုဦးသူဖြစ်မည်ဟုလိုက်၍။အဘယ့်ကြောင့်မဟာသာရတန်းဆာ ကို ဦးသနည်းဟု ဆဲရေးကိုင်ငင်သည် ရှိသော်။ ငါမယူဟု ဆိုချေက ထောင်းခတ်မေးမြန်းရာတွင် ယခုပင်သေရအံ့ဟု ကြံ၍ ငါဦးပေသည် မှန်ပေ၏ဟု ဆိုလျှင်။ နှောင်ဖွဲ့၍ မင်းကြီးအထံသို့ ဆောင်ခဲ့သော တောတွင်းသားကို မင်းကြီးမေးသည်ကို။ အကျွန်ုပ် မဟာသာရတန်း ဆာကိုထား၍ မဟာသာရညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကိုမျှမမြင်စဘူး။သူ ငွေးကြီးသည် မဟာသာရ တန်းဆာကိုယူဟု ဆိုသောကြောင့် ယူပါ သည်ဟုဆိုလျှင်။ ယခု အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၍။ သူငွေးကြီးကို ပေး သည်ဟုဆိုသဖြင့်။သူငွေးကိုခေါ်၍မေးသော်။ သူ ့းလည်း ရှေးနည်း

ဖြင့်အာမခံ၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ပေးသည်ဟုဆိုလျှင်။ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကိုခေါ်၍မေးသော်လည်း ရှေးနည်းဖြင့်ဝန်ခံ၍။ စောင်းသမား ကိုပေးသည်ဟုဆိုလျှင်။ စောင်းသမားကိုခေါ်၍ မေးသော် စောင်းသ မားလည်း ရှေးနည်းဖြင့် အာမခံ၍ ပြည်မကံကျွေးကိုပေးသည်ဟု ဆို လျှင်။ပြည်မကံကျွေးကိုခေါ်၍ မေးရာတွင်ငါမယူဟုဆိုသဖြင့်။ အစဉ် အတိုင်းမေးရာတွင်ပင် နေဝင်ခဲ့၍ မိုးသောက်မှစိစစ်မေးမြန်းအံ့။ ဤသူ ငါးယောက်ကို မြို့စံဘထားဟု အမတ်တို့အားနှင်း၍ မင်းကြီးမြို့သို့ ဝင် လေလျှင်။ဘုရားလောင်းအမတ်ပညာရှိသည် ဤတန်းဆာကားအတွင်း သားတွင် ပျောက်သည်။ ဤယောကျ်ားတောတွင်းသားလည်း ပြင်မှာ ဖြစ်သည်။ တံခါးလည်း မြို့ဘေသတ်စောင့်ရှောက်သည်။ အတွင်း သားမှယူ၍ပြေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရာ။အပဒ္ဒြဖြစ်သော်ကား ဆိုတွယ်မ ရှိ။ထိုကြောင့်ဤတန်းဆာသည်အတွင်းသားတွင်အရိပ်ထင်၏။ဤဆင်း ရဲသားသည်သူဌေးအားပေး၏ဟူသည်ကား လွတ်ပါလိုသောကြောင့် ဆိုသည်ဖြစ်ရာ၏။ သူဌေးသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား ပေးသည်ဟူ သည်ကားငါတို့နှစ်ယောက်ညီ၍ ထုတ်အံ့ဟုဆိုသည်ဖြစ်ရာ၏။ ပုရော ဟိတ်သည်စောင်းသမားအားပေး၏ဟူသည်ကား နှောင်အိမ်ထားရာ၌ နှလုံးမကောင်းအံ့ဟု ဆိုသည်ဖြစ်ရာ၏။ စောင်းသမားသည် ပြည်မကံ ကျွေးအားပေး၏ဟူသည်ကား နှောင်ချိုင့်တွင်း၌ မဆန့်ကျင်သဖြင့် နေ ရအံ့ဟုဆိုသည်ဖြစ်ရာ၏။ ဤသူတို့သည် ခိုးသူမဟုတ်ရာ။ ဤတန်းဆာ သည်ဥယျာဉ်၌တရသောမျောဝံမလက်သို့ရောက်လေရာ၏ဟုကြံ၍ မင်း ကြီးအထံသို့ကပ်ပြီးသော်ခိုးသူကို အကျွန်ုပ်အားနှင်းတော်မူ။ အကျွန်ုပ် စိစစ်သုတ်သင်မည်ဟုလျှောက်၍ ငါးယောက်သောသူတို့ကိုတပေါင်း တည်းနေစေ၍။ ဤသူတို့ဆိုသောစကားကို ငါ့အားအလျှင်ကြားလော့ ဟု နားထောင်သူထား၍ ဘုရားလောင်းသွားလေလျှင်။ညဉ့်လူသံဆိတ် သောအခါ၌ သူဌေးကြီးသည် တောတွင်းသားကို။ ဟယ်မကောင်းစွာ သောတောင်သူယောကျ်ားတောတွင်းသား၊ သင်လည်းငါ့ကိုမမြင်စ ဘူး၊ငါလည်းသင့်ကိုမမြင်စဘူး။အဘိနှံ့အခါ၌သင်ငါ့အားတန်းဆာပေး သနည်းဟုမေးသော်။ အရှင်သူဌေးကြီး။ အကျွန်ုပ် မဟာသာရသစ်ဖြင့် ပြီးသော ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကိုမျှမမြင်စဘူးဘဲကို။မဆိုတောင်းကို ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဆိုဘိသောကြောင့်။ ရှင်သူဌေးကြီးကို ဖိရမ္မ လွတ်ပါ

မည်ဟုဆိုပါသည်။ အမျက်ထွက်တော်မမူပါလင့်ဟုဆိုလျှင်။ ၌အတူ ၎င်းပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် သူဌေးကြီးကို။ စောင်းသမားသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို။ ပြည်မကံကျွေးသည် စောင်းသမားကို အစဉ်အတိုင်းမေး၍ ဘုရားလောင်းကြံတိုင်းဆိုကုန်သော်ထိုစကားကိုဘုရားလောင်းအားကြားလျှင်။ ၌တန်းဆာဆို ဥပါယ်တမျှဉာဏ်ဖြင့် ရစေအံ့ဟု သစ်ဖြင့်ပြီးသောခွေတန်းဆာကို များစွာပွတ်စေ၍။ဥယျာဉ်ခွဲမျောက်တို့ကိုဘမ်းစေပြီးသော် လက်ခြေလည်ပင်းတို့ခွဲဆင်ယင်၍ လွှဲတ်ပြန်စေသဖြင့်။ ငါတို့ တန်းဆာရကုန်သည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလှည့်ပတ်ကုန်လျက်။ ထိုမျောက်မနေရာသို့သွား၍ ငါတို့တန်းဆာကို ကြည့်ပါလော့ဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော်။ ထိုမျောက်မသည် သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍။ နင်တို့သစ်တန်းဆာသည် ဘစာအရာဝင်မည်နည်းဟု ပုလဲသွယ်ကို ဆင်၍ထွက်သည်ကို အစောင့်ထားသောသူတို့ဖြင်လျှင် မြို့မိုးချောက်လိုက်လံ၍တန်းဆာရသဖြင့်။ဘုရားလောင်းဒေါသပေး၍။တန်းဆာနှင့်တကွ မင်းကြီးအထံသို့ ဘုရားလောင်းသွား၍။ သူငါးပေါက်တို့သည် ခိုးသူမဟုတ်ကြကြောင်း၊ တန်းဆာသည်ကား မျောက်မလက်မှာရှိကြောင်း။ မျောက်မလက်သို့ ရောက်လေပြီးသော တန်းဆာကို ပရိယာယ်ဝေဒစဖြင့်ရကြောင်းကို မင်းကြီးအား ကြားလျှင် ရွှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ။ဥက္ကဋ္ဌသူရမိန္ဓဆိတ်၊ မန္တိသုအကုတ္တဟာဠံ။ပါယာဇူအနုပါနဒ္ဓိ၊ အနေ့ဇောတေစပဏ္ဍိတံ။ ။ဘောဇ္ဈာအမစ္စာယော၊ အိုအမတ်များတို့။ဥက္ကဋ္ဌ၊ စစ်မြေအရပ်၌။သူရဲ၊ ရဲရင့်သော သူရဲကို။ဇ္ဈာဆိတ်၊ အလိုရှိကုန်၏ တောင့်တကုန်။ မန္တိသု၊အတိုင်အပင်တို့၌။ အကုတ္တဟာဠံ၊ ပရိဟရဲသောစကားမရှိသောသူကို။ဇ္ဈာဆိတ်၊အလိုရှိကုန်၏၊ တောင့်တကုန်၏။အနုပါနဒ္ဓိ၊ ထမင်းအဖျော်သည်။ဇောတော၊ဖြစ်သည်ရှိသော်။ပါယာဇူ၊ ချစ်မြတ်နိုးသောသူကိုသာလျှင်။ဇ္ဈာဆိတ်၊အလိုရှိကုန်၏ တောင့်တကုန်၏။ အနေ့ဇော၊ နက်နဲထိမ်မြှုပ်သောအကြောင်းသည်။ဇောတော၊ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ပဏ္ဍိတံ၊ ပညာရှိတို့ကို။ဇ္ဈာဆိတ်၊ အလိုရှိကုန်၏၊တောင့်တကုန်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် နှစ်ဘက်ဆိုင်တက်သော စစ်မြေ၌ ထိုးပြစ်ခြင်းဖြစ်သည်ရှိသော်။ ထိပ်ထက်ဗိုလ်ကြီးကျသော်လည်း မလန့်ဖျပ်မပြေးလွှဲသော သူရဲစစ်သည်ကို လိုကုန်တောင့်တကုန်၏။ ပြုအပ်သောအမှုကို တိုင်ပင်သောအခါ၌မဘိတ်မယို ဝရိဖရဲမရှိသော စကားကောင်း

ကိုဆိုတတ်သော သူတို့ကို လိုက်ကုန် တောင့်တ ကုန်၏။ ကောင်းသော ထမင်းအရသာ အဖျော်ယာမကာ ဖြစ်သည်ရှိသော် တကွစားတော် ချစ်နှစ်သက်သောသူကို လိုက်ကုန်တောင့်တကုန်၏။နက်နဲသိမ်မွေ့သော အကျိုးအကြောင်း ပြဿနာ်ကောင်းဖြစ်သည်ရှိသော် ပညာရှိသူတော် ကောင်းကို လိုက်ကုန်တောင့်တကုန်၏ဟု ချီးမွမ်းဦး၏။ တခဲနက်ရှာသော မိဃ်းကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းအား ခုနစ်ပါးသောရတနာဖြင့်ပူဇော်ခြင်း။ မင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်း အဆုံးအမ၌ တည်သဖြင့် အသူ အစရှိသောကောင်းမှုကိုပြု၍ ကံအားလျော်ပတ်စွာ လားရခြင်း။ ထိုရောအခါဗာရာဏသီမင်းကြီးသည်အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။အမတ်ပညာရှိသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော မဟာသာရဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ရှေးသရော်ငါ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်။ဟိမဝန္တာတော၌ ဆင်ပြောင်အားနှင့်ကျသော အားရှိသော။ အလွန် တင့်တယ် ကြီးကျယ်သော ကိုယ်ရှိသော မျောက်မင်း ဘုရားအလောင်းသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကွေ့၌ တခုသောတောအုပ်တွင် နေသည်ကို။ ထိုဖြစ်၌ မိကျောင်းမသည် ဘုရားလောင်း အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို မြင်လျှင် နှလုံးနှံသားခြွေချင်ခြင်းဖြစ်၍ မိကျောင်းမိအားကြားသည်ရှိသော်။ငါတို့ရေ၌ လွတ်ကျက်သောသူသည် ကြည်းခွေလွတ်ကျက်သော သူအား အသို့တတ်နိုင်ရာ မည်နည်းဟု ဆိုသည်ကို၊ တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် ရအောင်ပြု။ မရသော် ငါသေအံ့ဟု ဆိုလျှင်။ ကောင်း၏ မစိုးလင့်၊ စားစိမ့်မည်ဟု မိကျောင်းမကိုဖြည့်တင်း၍။ ဂင်္ဂါနားတွင် ရေသောက်၍နေသောဘုရားလောင်းအထံသို့ချဉ်း၍ ရှင်မျောက်မင်းကား မပြည့်စုံသော သစ်သီးချိုချဉ်ရှိသော ဤနာဘက်၌သာ အဘယ့်ကြောင့်ကျက်စားရှာသနည်း။ ချိုမြိန်သော သရက်ပိန္နဲအတိုင်းမသိ ထိုမှာဘက်မှာ အဘယ့်ကြောင့်မကျက်စားပါသနည်းဟု အသာအယာ လှည့်စား သည်ကို သဘောမှတ်၍။မိကျောင်းမင်း၊အဖြောမငယ်ကျယ်သောရေအတိုင်းပြည့်သောဂင်္ဂါခြားလျက် အသို့ သွားနိုင်မည်နည်းဟု ဆိုသျှင်။ ရှင်မျောက်မင်းအလိုရှိသော် ငါ့ကျောက်ထက်တင်၍ဆောင်အံ့ဟု လှည့်စားသည်ကို အကယ်ထင်၍။ကောင်းပြီဟုကျောက်ခွံစိုးလျက် လိုက်သည်ရှိသော် တဖွဖွတဖွဖွ နစ်သဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် အဆွေ ငါ့ကို နှစ်သနည်းဟု

မေး၍။သင့်ကိုကောင်းသောသဘောဖြင့်ငါမဆောင်ပေ။ငါ့ဓိကျောင်းမသည် သင့်နှလုံးဌိ ချင်ခြင်း ဖြစ်၍ နှလုံးကို ယူလိုသောကြောင့် ဆောင်သည်ဟုဆိုမှ။ အဆွေ၊ ငါ့ကိုသတ်၍ နှလုံးကိုမရ။ ငါလည်းအကျိုးမဲ့သေလေရာ၏။ ငါတို့ မျောက်တို့ မည်သည် နှလုံးသည်းပွတ်ကို အတွင်းဌိ မထားစပါ။အကယ်၍ထားချေအုံ။သစ်တပင်မှသည်သစ်တပင်သို့ သစ်တခက်မှသည် သစ်တခက်သို့ ပြေးခုန် ပြေးဆင်းပြုရာတွင် မုန့်မုန့်ညက်ညက် ရှေ့ကြွေသေရာ၏ဟု လှည့်စားသည်ကို အကယ်ထင်၍။ အဘယ်ဌိထားခဲ့သနည်းဟု မေးသည်ရှိဖေသော်။ မနိုး မဝေးသော ရေသဖန်းပင်ဌိ မှည့်သော ရေသဖန်း အခိုင်ကို ပြ၍။ ငါ့နှလုံးကိုကား ထိုရေသဖန်းပင်တွင် ဆွဲထားသည်ဟု ဆိုလျှင်။ ငါ့ကို ပေးမည်လော၊ ငါကြည်းသို့ ဆောင်ခဲ့ဟု၊ဆိုသည်ကို။ကောင်း၏၊ဆောင်လျှင်ပေးမည်ဟု ဆိုသဖြင့်။ ဘုရားလောင်းကို ကမ်းနားသို့ ဆောင်ပြန်သည်ရှိသော်။ ရေသဖန်းပင် အနိုးသို့ ရောက်လျှင် မိကျောင်း ကျောက်ဖျ ခုန်၍ ရေသဖန်းပင်ထက် နေလျက်။ ဟယ်မိကျောင်းမိုက်။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် နှလုံးသည်းပွတ်ကို သစ်ပင်ဌိ ဆွဲ၍ထားသည် ဖြစ်ရာမည်လောဟုဆိုဦး၍။ ။ အလမေတောဟိအမ္မေဟိ၊ ဇမ္ဗု။ဟိပနသေဟိဝ ။။ ယာဒိပါ ရံသမုဒ္ဒဿ၊ ဝရံမဿံဥဒုမ္ဗရော။ ။မဟာဇိဝတာတေဇောဒ္ဓိ၊ နစပညာတာဒိုပိကာ၊ သုသုမာရ ဝဋ္ဋိတော မေသိ၊ ဂန္ဓဗ္ဗဒါနိုယထာ သုခံ။ ။သု သု မာ ရ။ မိကျောင်း။သမုဒ္ဒဿ၊သမုဒ္ဒရော၏။ပါ ရံ၊ကမ်းတာဘက်ဌိ။ ယာဒိအမ္မာနိ၊ အကြင် သရဂ်သိုး တို့ကိုဂင်း။ ယာဒိဇမ္ဗု။နိ၊ အကြင် သပြေသီးတို့ကိုဂင်း။ယာဒိပနသာနိ၊အကြင်ပိန္နဲသီးတို့ကိုဂင်း။နိဒ္ဒိဋ္ဌာနိ၊ ဘွန်အပ်ကုန်၏။ တေဟိအမ္မေဟိ၊ ထိုသရက်သီးတို့နှင့်ဂင်း။ တေဟိဇမ္ဗု။ဟိဝါ၊ထိုသပြေသီးတို့နှင့်ဂင်း။ တေဟိပနသေဟိဝါ၊ထိုပိန္နဲသီးတို့နှင့်ဂင်း။ အလံ၊တန်ပြီ။ မသံ၊ ငါ့အား။ ဥဒုမ္ဗရော၊ ရေသဖန်းသီးသာလျှင်။ ဝရံ၊ မြတ်၏။ ။ သုသုမာရ၊မိကျောင်း။ တေ၊သင်၏။ ဇောဒ္ဓိ၊ကိုယ်သည်။ ဝတာ၊စင်စစ်။ မဟာဇိ၊ကြီး၏။တာဒိုပိကာ၊ထိုကိုယ်နှင့်လျော်ကဲ့ပတ်သော။ပညာ၊ပညာသည်။နုစအဇ္ဇိ၊မရှိ။ သုသုမာရ၊မိကျောင်းဖို့။ မေမယာ၊ငါသည်။တုဝံ၊ သင့်ကို။ ဝဋ္ဋိတော၊ လှည့်စားအပ်သည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။ ဒါနိဇ္ဈဒါနိ၊ ယခုအခါဌို။ ယထာသုခံ၊အလိုအလျောက်။ ဂန္ဆ၊သွားပါလော။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့်ပြက်ရယ်ပြုလျှင်။ဥဒုမ္ဗရာတထောင်ရုံးသောယောကျ်ားကဲ့သို့မသာ

သောနှလုံဖြင့်သွားရာလေခြင်း။ မျောက်မင်းသည် နေရာမြဲသို့ပြန်လေခြင်း။ထိုရောအခါ မိကျောင်းဖိုသည် ဟာရုအခါ၌ ဖေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ မိကျောင်းမသည်စဉ္ဆမာဇာဝိကာဖြစ်လာ၏။မျောက်မင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းအဓိ္ဌာ်ပုတ်ကိုနှင့်ပြည့်စုံသောသုသုမာရဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။

ဤဇာတ်နှင့်တူသော အဓ္ဌာပုတ်ကိုရိသော ဓမ္မဒေသနာတော်၌။ ။အသက္ခိဝတအတ္ထာနံဉ်ဒ္ဓါတုံဥဒကာဝထလံ။နဒါနာဟံပုနတုယ်ံ၊ဝသံဂစ္ဆာမိဝါရိဇ။ ။ယောဥပုတ်တိတံအတ်ံ၊ နခိပ်မနုဗုဇ္ဈတိ။ အမိတ်ဘဝံသမန္နေတိ၊ပန္ဆာစအာနုတပ်တိ။ ။ယောဥပုတ်တိတံအတ်ံ၊ခိပ်မေဝနိဗ္ဗာဓတိ။ မနုဗ်တောသတ်ထုသမ်ဘာဓာ၊နစပန္ဆာနုတပ်တိ။ ။ဝါရိဇ၊မိကျောင်းမိုက်။ အဟံ၊ငါသည်။ဥဒကာ၊ရေမှ။ထလံ၊ကြည်းသို့။ အတ်ထာနံ မိမိကိုယ်ကို။ ဥဒ္ဓါဘုံ၊ထုတ်ခြင်းငှါ။ အသက္ခိဝတာ၊စွမ်းနိုင်စွတကားး။ဒါနိုဏ်္ဍဒါနိ၊ယခုအခါ၌။အဟံ၊ငါသည်။ပုန၊တဘန်။တုယ်ံ၊သင်၏။ဝသံ၊နိုင်ငံသို့။နဂစ္ဆာမိ၊မလိုက်ပြီ။ ။ဝါရိဇ၊ မိကျောင်းမိုက်။ ဣဒ၊ ဤလောကဖ်ိ။ယော၊ အကြင်သူသည်။ဥပတ်တိတံ၊ဖြစ်ပေါ်လာသော။အတ်ံ၊အကြောင်းကို။ခိပ်ံ၊ လျင်စွာ။နအနုဗုဇ္ဈတိ၊မသိနိုင်။ သော၊ ထိုသူသည်။ အမိတ်ဘဝံသံ၊ ရန်သူနိုင်ငံသို့။ အနွေတိ၊လိုက်ရ၏။ ပန္ဆာစ။နောဒ်ိလည်း။အနုတပ်တိ။ ပုပန်စိုးရိမ်ရ၏။ ။ဝါရိဇ၊ မိကျောင်းမိုက်။ ဣဒ၊ ဤလောကဖ်ိ။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ဥပတ်တိတံ၊ဖြစ်ပေါ်လာသော။အတ်ံ၊အကြောင်းကို။ခိပ်ံ မေဝ၊လျင်စွာသာလျှင်။ နိဗ္ဗာဓတိ၊သိနိုင်၏။သော၊ထိုသူသည်။ သတ်ထုသမ်ဘာဓာ၊ရန်သူလက်ဖ် ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမှ။မနုဗ်တော၊လွတ်နိုင်၏။ ပန္ဆာစ၊နောက်ဖ်လည်း။ နအနုတပ်တိ၊ နောင်တတာဘန်မရှိပြန်ပြီ။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့် ကဲ့ရဲ့ရာပြုခြင်းအစရှိသော အန္ဓပုဗ္ဗ်ကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော ဝါနရဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။ထိုမှတပါး။ ။ယသေတေ စတုရော ဓမ္မာ၊ဝါနရိန်ဒ် ယထာတာ။သစ်္စံဓမ္မောဓိတိစာဂေါ၊ ဒိဋ်ဌံသောအတိဝတ်တိ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့် ဆင်းအပ်သောတန်းဆာရှိသော ဝါနရိန္ဒဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။ဤဝါနရိန္ဒဇာတ်နှင့်တူသော သဘောလက္ခဏာရှိသော။ ။ယသေတေ စတုရောဓမ္မာ၊ ဝါနရိန္ဒ်ယထာတာဝ။ သစ်္စံဓမ္မောဓိတိစာဂေါ၊ ဒိဋ်ဌံသော အတိဝတ်တိ။ ။ယသ်စေတေနဝိဇ်နိ၊ ဂုဏာစ ပရိမဒ္ဒကာ။ သစ်္စံ

ဝမ္မော ဓိတိစာရော၊ ဒိဋ္ဌံသောနာတိဝတ္တတိ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့် ဆင်အလှဲသော တန်းဆာရှိသော ကုန်လှိုလ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဘုဥ္ဇနီဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်။ တရုတ်ပေါက်သောမင်း၊ တဆဲ့ ရှစ်ခေါပဏ်သောမင်းတို့သည် ဝိဒေဟပြည်ကို စစ်ထိုး၍ မနိုင်လျှင် ပြန်တော့မည်ပြုသည်ကို။ ကေဝဋ္ဋပုဏ္ဏားသည် တရားစစ်ထိုး၍နိုင်မှ ပြန်သော်သာ အရှက်မရမည်ဟုကြံ၍ တရားစစ်ထိုးချေသောကြောင့် ပတ္တာမြားဖြင့်လှစား၍ နဂိုးကဲ့ခြင်း။ ခရီးလွဲ၍ပစ်လေခြင်း။ အနုကေဝဋ္ဋကို စီရင်၍ ဘုဥ္ဇနီဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၊ တရုတ်ပေါက်သောမင်း၊ တဆဲ့ ရှစ်ခေါဘိဏ်သော စစ်သည်တို့ကို ဝတ်သောပုဆိုးကိုမျှ အစိုးမရ။ ထွားထွားညက်ညက်ပျက်၍ ပြေးစေခြင်း။ ဥတ္တရပဉ္စာလသို့ရောက်၍ မင်းအိမ်သို့တက်သည့်နေ့ပင်။ စောင်းတန်းလျှောခါးအောက်တွင် ဥမင်ထားအပ်သောအရပ်၌ မြေမပြုစိမ့်သောဌါ၌ဥထွေးစီရအောင်စီခြင်း။ စောင်းတန်းမကို မနွေ့စိမ့်သောဌါ ဖျက်၍ အသစ်လုပ်ရအောင်လုပ်ခြင်း။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးဘို့ လက်ထပ်အိမ်ဆောက်ခြင်းငှါ အိမ်ရာရွေးသည်ဟု ကိုးကွယ်ရှိမျှသော ဥယျာဉ်စံခိုးရအောင် ဆောင်ခြင်း။ ဥပကာဂိမြို့နှင့်တကွ နန်းပြာသာဒ်ဆောက်ရအောင် ဆောက်ခြင်း။ ဥမင်တူးရအောင်တူးခြင်း။ ဥမင်မြေကို ရေခွံသွန်ဂိုင်အောင်သွန်ခြင်း။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးရောက်၍။ တရုတ်ပေါက်သောမင်း၊ တဆဲ့ရှစ်ခေါဘိဏ်သောစစ်သည်နှင့်တကွ ဥပကာဂိမြို့ကို ဘုဥ္ဇနီဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီး ဝန်းခံစဉ်ပင် လေးပါးသောမင်းတို့ကို ရအောင်ဆောင်ခြင်း။ထိုရောအခါ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးနှင့်ပဉ္စာလစန္ဒီကိုအဘိသိက်သွန်း၍ ဝိဒေဟမြို့သို့ ပို့နိုင်အောင်ပို့ခြင်း။ ဘုဥ္ဇနီဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီးနှင့် တရုတ်ပေါက်သောမင်း၊ တဆဲ့ရှစ်ခေါဘိဏ်သော စစ်သည်ကို ဥမင်ဝင်းသို့သွင်းရအောင်သွင်းခြင်း။ သူတပေါက်မှ မထွက်ခင် ဘုဥ္ဇနီဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကို ထွက်စေ၍ ဥမင်ကိုဒိတ်ပြီးသော်။ပဉ္စာလရာဇ်မင်းကြီးကို သနဲလျက်မိုး၍ ဤဇမ္ဗူ။ဒီပါကျွန်းလုံးကို ရအောင်တောင်းခြင်း။ရပြီးသောမင်းအဖြစ်ကိုစွန့်၍။ မင်းကြီးနှင့် တဦးကိုတဦး မပြစ်မှားခြင်းငှါ သစ္စာပြုရအောင်ပြုခြင်းအစရှိသည်ဖြင့်။ ရန်သူကိုနှိမ်နင်းခြင်းဌာန စွမ်နိုင်စိမ့်သောဌါ။ အထူးထူးသော ပရိယာယ်ဝေါဒစ်ဖြင့် လှည့်စားခြင်းကို အကြောင်းပြု

၍။ ။ဒိဗ္ဗံ အဓိယသေမာယံ၊ အကာသိစက္ခုံ မောဟာနံ။ ယောမေအာ
မိတ္တံဟတ္ထဂတံ၊ ဝေဒေဟံပရိမောစယိ။ ။မဟောသဓ၊ မဟောသဓ၊။
ယောဘံ၊ အကြင်မဟောသဓသည်။ မေ၊ငါ၏။ ဟဒ္ဒုဂတံ၊လက်အနှိုး
သို့ရောက်ပြီးသော။ အဓိတ္တံ၊ ရန်သူစင်စစ်ဖြစ်သော။ ဝေဒေဟံ၊ဝိဒေဟ
ရာဇ်မင်းကို။ ပရိမောစယိ၊ လွတ်စေ၏။ သောဘံ၊ ထိုမဟောသဓ
သည်။ ဒိဗ္ဗံ၊ နတ်၌ဖြစ်သော။မာယံ၊မာယာကိုတည်း။အဓိယသေ။၊သ
ရဏ္ဍာယ်သလော။ စက္ခုံ မောဟာနံ၊ မျက်စိ၏မိုက်ခြင်းကိုတည်း။ အကာ
သိ၊ ပြုလလော။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဗုဒ္ဓနိဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မေးသောအ
ခါ။ ။အဓိယန္တိ မဟာရာဇ၊ ဒိဗ္ဗမာယိ ခပတ္တိတာ။ တေမောစယန္တိ
အတ္တာနံ ပတ္တိတာမန္တိ နောဇနာ။ ။မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်း။ဣဓ၊ဤ
လောကဌ။ မန္တိ နောဇနာ၊ တိုင်ပင်ကြံစည်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ကုန်
သော်။ ယေပတ္တိတာ၊ အကြင်ပညာတို့သည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။
မောစယန္တိ၊ လွတ်စေကုန်၏။ တေပတ္တိတာ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။ ဒိဗ္ဗ
မာယံ၊ နတ်၏မာယာကို။ အဓိယန္တိ၊ သရဏ္ဍာယ်ကုန်၏။ ။ဤဂါထာ
ဖြင့် ပညာရှိတို့သည် စက္ခုံ မောဟာဝဓုနကို မသုံးဆောင်ကုန်။ ဒိဗ္ဗမာ
ယာဟုဆိုအပ်သော ပရိယာယဝဓုနကိုသာ ဆောင်ကုန်၏ဟု ဖြေဆိုခြင်းအာ
စရိယော အဓွေ့ပုတ္တိကိုဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော မဟောသဓပတ္တိတာ
ဇာတ်ကို အဆုံးပြုသဖြင့်ဂုဏ်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် ပရိယာယ
ဝဓုနမည်၏ ဟူလိုသော်။ ။

ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသော လှည့်စားခြင်းတို့တွင်။ ပရိယာယဝဓုနဖြင့်
လှည့်စားခြင်းကိုကား အလောင်းတော်တကာတို့သည် မစွန့်ကုန်။ ထို
ကြောင့် မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် မဟာပေါရိသာဒမင်းအား
ပရိယာယ်ဆိုသဖြင့် လှည့်စား၍ အသက်ရှည်လိုသောဆုကို ယူသ
တည်း။ ဤသည်လျှင် အလောင်းတကာတို့ ဓမ္မာတည်း။ ။

ဝဓုနခဏ်းပြီး၏။

မဏ်ကုဏ္ဍလဝတ္ထုစတုဇ္ဇတ်ဂဲ့ဤတွင်ပြီး၏။

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အခေတ်း-၅။

ဝရအာဒါနခေတ်း။

>o<

၇၈။ မဟာပေါရိဿဒပေးသောဆု ၄ ပါးတို့တွင်။ ၂ ခု ပြောက်။ပေါရိသာဒဘမိုးအပ်ပြီးသောမင်းတို့ကို မစားအံ့သောဆုကိုယူကောမူခြင်း။

သိဒ္ဓါဘဝန့် လောကာဘိရုမ်ပေါ။ ။ဤသို့ ဖွားငြိုးစွပ်သောဆုကိုပေးပြီးသောနောက်၌။ ဘုရားလောင်းလည်း ထို့နောင်ဆုကိုယူလိုသောကြောင့်။ ။ပေခတ္တိယာသေဋ္ဌတွေမိပါလာ၊ မဒ္ဒါဘိသိဿာက ကနာမဟေယျာ။ နတာဒိသောဘုမိပတိ ဒေဒေသိ၊ ဇေတံဝရာနံ ဒုတိယံဝရံ မိ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မပေါရိသဒေ၊ အရှေ့ပေါရိသာဒေါ်ကုလာ၊ ဤအရပ်၌။ ဘူမိပါလာ၊ ဖြေကိုအစိုးရကုန်သော။ မဒ္ဒါဘိသိဿာ၊ ထိပ်၌အာဘိသိက်သွန်းအပ်ကုန်ပြီးသော။ ကတာနာမဟေယျာ၊ မှည့်အပ်သောအမည်ထူးရှိကုန်သော။ ပေခတ္တိယာသေ၊ အကြင်မင်းတို့သည်။အဋ္ဌသတ္တ၊ ရှိကုန်၏။တေဘူမိပတိ၊ ထိုမင်းတို့ကို။ နအဒေသိ၊ မစားပါလင့်။ ဝရာနံ၊ လေးပါးသောဆုတို့တွင်။ ဒုတိယံ နှစ်ခုမြောက်သော။ ဇေတံဝနံ၊ ဤဆုကို။ ဝရာမိ၊ ယူပါ၏။ ။အခါပုဂ္ဂိုလ်ကား။ အရှေ့ပေါရိသာဒေါ်။ ဖြေကိုအစိုးရကုန်သော၊ ထိပ်၌သွန်းအပ်သော အာဘိသိက်ရှိကုန်သော၊ အသီးအသီးသော အမည်အထူးကို ရကုန်ပြီးသော အကြင်မင်းတို့သည် ဤအရပ်၌ရှိကုန်၏။ ထိုမင်းတို့ကို မစားပါလင့်။ အရှေ့ပေးသော လေးပါးသောဆုတို့တွင် နှစ်ခုမြောက်သောဤဆုကိုငါယူပါ၏ဟူလိုသော်။ ။

မဟာပေါရိသာဒလည်း ထိုဆုကို ရက်ရက်ပေးလိုရကား။ ။ပေခတ္တိယာသေဋ္ဌတွေမိပါလာ၊ မဒ္ဒါဘိသိဿာက ကတာနာမဟေယျာ။ နတာဒိသောဘုမိပတိ ဒေဒေသိ၊ ဇေတံဝရာနံ ဒုတိယံဒဒါမိ။ ။ဟူသောဂါထာ

ကိုရွတ်၏။ ။သမ္မဲသုတသောမ·အဆွေသုတသောမ။ ဤစု၊ ဤအရပ်၌။ ဘူမိ၁လာ၊ မြေကိုအစိုးရကုန်သော။ မဒ္ဓါဘိသိတ္တာ၊ ထိပ်၌အဘိသိက်သွန်းအပ်ကုန်ပြီးသော။ ကတာနာမဇေယျာ၊ မှည့်အပ်သော အမည်ထူးရှိကုန်သော။ ပေါခတ္တိယာဃဲသော၊ အကြင်မှင်းအပေါင်းတို့သည်။ အတ္ထိသန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့သတောရှိကုန်သော။ တောဘူမိပတိ၊ ထိုမင်းတို့ကို။ နအဒေမိ၊ မစွန့်ပြီ။ ဝရာနံ၊ လေးပါးသော ဆုတို့တွင်။ ဒုတိယံ၊ နှစ်ခုမြောက်သော။ ဇေဋ္ဌဝရံ၊ ဤဆုကို။ ဒဒါမိ၊ ဒုပေး၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဇေဋ္ဌသုတသောမ။ မြေကိုအစိုးရကုန်သော။ ထိပ်၌သွန်းအပ်သောအဘိသိက်ရှိကုန်သော၊ ရအပ်သော အမည်ထူးရှိကုန်သော အကြင်မင်းတို့သည် ဤအရပ်၌ရှိကုန်၏၊ ထိုမင်းတို့ကိုငါမစွန့်ပြီး လေးပါးသောဆုတို့တွင် နှစ်ခုမြောက်သောဤဆုကိုငါးပေး၏ဟူလိုသော်။ ။ဤဆုကိုပေးရာ၌ထိုမင်းများတို့သည် ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့၏ အသံကိုကြားကုန်သလောပဟူမူကား။ အလုံးစုံသောစကားကိုမကြားကုန်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ မဟာပေါဓိသာဒသည် ပညောင်ပင်ကို မီးခိုးဖြင့် နှိပ်စက်အံ့ဖို့၍ ပညောင်ပင်မှခွါ၍ မီးထည့်၏။ မီးပုံ၏ဂုဏ်း၊ ပညောင်ပင်၏ဂုဏ်း၊ နှစ်ဘက်ကြားခဲ့နေ၍ဘုရားလောင်းနှင့်ဆိုကြ၏။ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံသောစကားကို မကြားကုန်။ အချို့အချို့စကားကို ကြားကုန်၏။ ထိုမင်းတို့တွင် နိုးသောမင်းတို့သည် ယခုသုတသောမ မင်းကြီးသည် မဟာပေါဓိသာဒကို ဆုံးမ၏။ မကြောက်ကြလင့်ကုန်ဟု အချင်းချင်း နှစ်သိမ့်ကုန်၏။ ။

၇၉။ ပေါဓိသာဒ ပေးသော ဆု ၄ ပါးအနက်။

၃ ခုမြောက်။ပေါဓိသာဒဘမ်းအပ်ပြီးသောမင်းတို့ကို
အသိုးအသီးမိမိတို့တိုင်းပြည်ရောက်ပြန်ပို့
အံ့သောဆုကိုယူတော်မူခြင်း။

ထိုခဏ၌ဘုရားလောင်းသည် ဆုတပါးကိုယူလိုသည် ဖြစ်၍။ ပရောသတံ ခတ္တိယာတေဂဟိတာ၊ တလာဝုတာအသုမုခါရုဒန္တာ၊ သကေတရဋ္ဌေ ပဒိပါဒယာဟိ၊ ဇတံဝရံ တတိယံဝရာမိ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မပေါဓိသာဒ၊ အဆွေပေါဓိသာဒ။ တော

တာယာ၊အာဆွေသည်။ ဂဟိတာ၊ဘမ်းအပ်ကုန်သော။ တလာရုတ်ာ သိ အပ်သေးလက်ဝါးအပြင်ရှိသော။ အာသုမုခါ၊မျက်ရည်ယိုသော မျက် နှာ ရှိကုန်လျက်။ ရုဒန္တာ ငိုကုန်သော။ ပရောသတံ အရာမကသော။ ယေခတ္တိယာ အာကြင်မင်းတို့သည်။အာဇိသန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တောခတ္တိပေါ၊ ထိုမင်းတို့ကို။ သကော၊ မိမိအရပ် ဖြစ်ကုန်သော။ ရဇ္ဇ၊တိုင်းတို့သို့။ပဋိ ပါဒယာဟိ၊ပို့ပြန်ပါ။ ဝရာနံ၊လေးပါးသော ဆုတို့တွင်။ တတိယံ သုံးခ ကြောက်သော။ ဇတံဝရံ၊ဤဆုကို။ ဝရာမိ၊ယူပါ၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အာဆွေပေါရိသာဒ။ အဆွေသည် ဘမ်းအပ်ကုန်သော ထွင်း၍ သိအပ် ကုန်သော လက်ဝါးအပြင် ရှိကုန်သော၊ မျက်ရည်ယိုသော မျက်နှာဖြင့် ငိုကုန်သော အရာမကသောမင်းတို့သည် ဤအရပ်၌ရှိကုန်၏။ထိုမင်းတို့ ကို မိမိတို့တိုင်းနိုင်ငံသို့တဘန်ပို့ပြန်ပါ။လေးပါးသောဆုတို့တွင် သုံးခ ကြောက်သော၍ဆုကိုလည်း ငါယူပါ၏ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့လျှင် သုံးခ ကြောက်သော ဆုကို ယူသော ဘုရားလောင်းသည်။ ထိုမင်းတို့ကို မိမိ တို့တိုင်းနိုင်ငံသို့ တဖန် ပို့ပြန်စဉ်သောငှါ ဆုကိုယူ၏။ အဘယ်ကြောင့် နည်း ဟူမူကား။ မဟာပေါရိသာဒသည် ဖခင်ပေးသော ဆုကြောင့် ထိုမင်းတို့ကိုမစားငြားသော်လည်း မိမိအားရန်ပြုအံ့သည်မှ စိုး၍။ကျွန် ပြု၍တော်မှာပင်သော်လည်းနေစေတိုရာ၏။သတ်၍သော်လည်း ပစ်ပေ ဘိရာ၏။ တိုင်းတပါးသို့ ဆောင်၍ သော်လည်း ရောင်းပေတိုရာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းတို့ကို တိုင်းနိုင်ငံသို့ တဘန် ပို့ပြန်အံ့သော ဆုကို ယူသတည်း။ ။

မဟာပေါရိသာဒလည်း ဤဆုကို မဆုတ်မနစ် ပေးလိုရကား။ ။ ပရောသတံ ခတ္တိယာ မေ ဂဟိတာ၊ တလာရုတာ အသုမုခါ ရုဒန္တာ။ သကောတေရဇ္ဇေ ပဋိပါဒယာမိ၊ ဇတံဝရာနံတတိယံဒဒါမိ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မာသုတသောမ အဆွေသုတသောမ။မေမယာ၊ ငါသည်။ ဂဟိတာ၊ ဘမ်းအပ်ကုန်သော။ တလာရုတာ၊ သိအပ်သော လက်ဝါးအပြင် ရှိကုန်သော။ အာသုမုခါ၊ မျက်ရည်ယိုသော မျက်နှာ ရှိကုန်လျက်။ ရုဒန္တာ၊ ငိုကုန်သော။ ပရောသတံ၊ အရာမကသော။ ယေ ခတ္တိယာ၊ အာကြင်မင်းတို့သည်။ အာဇိသန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တောခတ္တိပေါ၊ ထိုမင်းတို့ကို။ သကော၊ မိမိအရပ် ဖြစ်ကုန်သော။ ရဇ္ဇေ၊တိုင်းတို့သို့။ ပဋိ ပါဒယာမိ တဘန်ပို့ပြန်အံ့။ ဝရာနံ၊လေးပါးသော ဆုတို့တွင်။တတိယံ၊

သုံးဆမြောက်သော။ ဒေဝံဝဒံ၊ ဤဆုကို။ ဒဒါမိ၊ ပေးပါ၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။အဲဒေ့သူကသောမ။ငါသည်ဘမ်းအပ်ကုန်သော၊ထွင်းချိသီအပ်ကုန်သော လက်ဝါးအပြင် ရှိကုန်သော မျက်ရည်သုံသော မျက်နှာဖြင့် ငိုကုန်သော၊ အရာမကသော အကြင်မင်းဘို့သည် ဤအရပ်၌ ရှိကုန်၏။ ထိုမင်းဘို့ကို မိဒါဘို့ဘိုင်းနှိုင်ငံသို့ တဘန်ခြိုပြန်အံ့။ လေးပါးသော ဆုတို့ တွင် သုံးဆမြောက်သောဤဆုကို ငါပေး၏ဟူလိုသော်။ ။

၈၀။ မဟာပေါရိဿဒပေးသော ဆု ၄-ပါးအနက်။ ၄-ခုမြောက် လူသားမကားအံ့သောဆုကို ယူတော်မူခြင်း။

ဤသို့လျှင် မဟာပေါရိသာဒမင်းသည် နဖူး မျက်မှောင် နှာယောင် မတွန့်သည်ဖြစ်၍ သုံးပါးသောဆုတို့ကိုတွန့်တိုမရှိပေးပြီးသည့်နောက်။ လေးခု မြောက်သော ဆုကိုယူလိုသော မဟာသုဘဒ္ဒသာမ မင်းကြီး သည်။ ။ဆိုန္နဒေဘုရဋ္ဌဗျတိတံဘယာဟိ၊ ပုထူနရာလောဓမနုပ္ပဝိဋ္ဌာ။ မနုဿဓံသံဝိရမေဟိရာဇဓဇံတံဝရာနံစတုဒ္ဒံဝရာမိ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ရာဇ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ ယာသေမနုဿမံသာသ၊ အကြင်လူသား၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ ဘယာဟိ၊ ကြောက်ခြင်းဘို့ဖြင့်။ ဗျထိဘံ၊ ချောက်ချားခြင်းရှိထသော။ တေ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ ရဋ္ဌံ ပြည် တိုင်းကားသည်။ ဆိုန္နံ၊ ပျက်၏။ ပုထူ၊ များစွာ ဖြစ်သော။ နရာ၊ လူတို့သည်။ လေဏံ၊ ပုန်းကွယ်ရာသို့။ အနုပ္ပဝိဋ္ဌာ၊ တိုးဝင်ကုန်၏။ တံမနုဿမံသံ၊ ထိုလူသားကို။ ဝိရမေဟိ၊ ကြဉ်ဘိလော့။ ဝရာနံ၊ လေးပါးသောဆုဘို့တွင်။စတုဒ္ဒံ၊လေးခုတို့၏ ပြည့်စုံကြောင်းဖြစ်သော ဒုတံဝံ၊ဤဆုကို။ဝရာမိ၊ယူပါ၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ရှင်မင်းကြီး၊အကြင်လူသားကြောင့် ယသုပင် လူသားစား လာလတ္တံ့ဟု ရှင်မင်းကြီးကို ကြောက်ကုန်သဖြင့် ချောက်ချားခြင်းရှိသော ထိုထိုအရပ်တို့၌ ရွာအစရှိသည်တို့၏ကင်းခြင်းကြောင့် ရှင်မင်းကြီး တိုင်းနှိုင်ငံသည် ပျက်သဖြင့် ဘိတ်ညံ့၏။ထိုမှတပါး များကုန်သောလူတို့သည် သား ဖြေး လက်ငင်း၍ တောချ၊ အစရှိသော ပုန်းကွယ်ရာသို့ တိုးသျှိုးကုန်၏။ မကောင်းသော အနံ့ရှိသော စက်ဆုပ်ဘွယ် ရွံရှာဘွယ်ရှိသော ထိုလူသားမှ ကြဉ်အံ့သောဆုကို ငါယူ၏ဟူလိုသော်။ ။

၈၁။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးယူအပဲသော
လူသားမစားအံ့သောဆုက်။ အလွန်ချစ်အပ်သော
အစာဖြစ်၍ မစပေးနိုင်ဟု ပေါရိသာဒ
ငြင်းပယ်ခြင်း။

ဤသို့ဘုရားလောင်းဆိုသည်ရှိသော် မဟာပေါရိသာဒလည်း လက်
ခုပ် ပေါက်ပေါက်ပဲး၍ ရယ်သွမ်းသွေးပြီးသော်။ အဆွေသူတကသော မ။
အဘ ကြောင့် ဤသို့သောပကားကိုဆိုဘိသနည်း။ ငါ့အသွေအား ဤ
ဆုကို အဘယ်မှာပေးပေအံ့နည်း။ အကယ်၍ အသွေ ယူလိုသည်ရှိ
သော် တပါးမသောဆုကိုယူကာမူ။ ဤဆုကို မယူလင့်ဟုဆိုဦး၍။ ။
အစ္ဆရိယံ သောဘနော်ဘမမ မနာပေါ။ ဇတသေ တေတုမှိ ဝနံ ပင်ဒြော။
သောဟံ တယိဒ္ဓမ္မောဥပါရမေယံ့။ အညံ ဝရာနံစတုတ္ထံ ဝရသု။ ။
ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မသုတသောမ၊ အသွေသုတသောမ။
အစ္ဆရိယံ အစ္ဆရိဂဝ၊ စင်စစ်လျှင်။ သောဘနော်၊ ထိုလူသားဟူသောအ
စာသည်။ မမ၊ ငါ၏။ မနာပေါ၊ နှလုံးကိုပွါးစေတတ်သော။ဘနော်၊အ
စာတည်း။ ဇတသေ၊ ဤလူသားအစာ၏၊ ဟေတုမှိ၊အကြောင်းကြောင့်။
ဝနံ တောသို့။ ပဒြော၊ ဝင်သည်။အခါ၊ဖြစ်၏။အထ၊ထိုသို့လျက်၊သော
အပ်၊ထိုက်သည်။ဇနော်၊ ဤအစာမှ။ကုထံ၊အဘယ်ကြောင့်။ ဥပရမေ
ယ်္ယံ၊ကြဉ်နိုင်အံ့နည်း။ သမ္မသုတသောမ၊ အသွေသုတသောမ။ ဝရာနံ၊
လေးပါးသောဆုတို့တွင်။စတုတ္ထံ၊လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော။
အညံ၊ဝေးပါးသော။ဝံ၊ဆုကို။ဝရသု၊ ယူလော့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။
အသွေသုတသောမ၊ထိုအစာသည်။ စင်စစ်လျှင် နှလုံးကိုပွါးစေတတ်
သော ဖြစ်နိုးအပ်သောအစာတည်း။ဤအစာကြောင့် ဤဇာတ်သို့ ငါ
ဝင်သည်။ ထိုသို့လျက် ဤအစာမှ ငါအတွက် ကြဉ်နိုင်အံ့နည်း။အသွေ
ယူလေသည်ရှိသော် ဤဆုမှတပါး။ လေးပါးတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်
သောဆု တခြားကိုယူ။ဤဆုကိုမယူလင့်။အဓွေအား ဤဆုကိုငါမပေး
ဟူလိုသော်။ ။

၈၂။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်။ ပေါရိသာဒအား ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ဝတ္ထုကို မှီဝဲသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မချက်ခြင်းရဟု တားဟောတော်မူခြင်း။

ဤသို့ မဟာပေါရိသာဒ ဆိုသည်မှာသော်။ ဘုရားလောင်းလည်း အရွေးအရွေးသည့် လူသားတို့ ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် ထိုလူသားမှ ကြဉ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟုဆို၏။ အကြင်သူသည် ချစ်မြတ်နိုးသည်ကို မှီ၍ ယုတ်မာသောအမှုကိုပြု၏။ထိုသူသည် သူမိုက်မည်၏ဟုဆို၍ ။ နဂဝပိယံမေတိဇနိုးတာဒိသော၊အတ္တံနိုင့်ကဉ္စပိယာဒိုးသေဝတိ။အတ္တာ ဝသေယျောပရမာဝသေယျော၊ လဇ္ဇာပိယာဩဿတးဆုနပန္ဆာ။ ။ ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ဓနိန္ဒ၊လူများအရှင် ဖြစ်ငဇကျင်သော။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်ကြီး။ တာဒိသော၊ မှုန်မင်းကြီးသို့သော သူသည်။နှုး၊ ဤဝတ္ထုကို။မေမယ်ပာ၊ငါသည်။ပိယံ၊ချစ်အပ်၏။ ဋ္ဌတိ၊ဤသို့။ အတ္တံ၊မိမိကိုယ်ကို။ နိုးကဉ္စ၊ စွန့်၍။ ပိယာဒိ ချစ်အပ်သောဝတ္ထုတို့ကို။ ဝေ၊စင်စစ်။နသေဝတိ၊ မမှီဝဲရာ။ကံ်ကာရဇာ အဘ ကြောင့်နည်း ဟူမှုကား။ အဇ္ဈာဝ၊ ကိုယ်သည့်သာလျှင်။ သေယျော၊ အထူးသဖြင့် ဖြတ်၏။ကုတော၊ အဘယ်ထက် ဖြတ်သနည်းဟူမှုကား။ ပရမာဝ၊ အလွန်ဖြတ်သောဝဇ္ဇုဘက်လျှင်။ သေယျော ဖြတ်၏။ ကသ္မာ အဘယ့် ကြောင့်နည်းဟူမှုကား။ ဩတာစိတွန်၊ ပွါးစီးဒေသောကိုယ်ဇတ်ရှိသောသူသည်။ ပိယာ၊ချစ်ဖြတ်နိုးအပ်သော ဝတ္ထုတို့ကို။ပန္ဆာ၊နောက်၌။လဇ္ဇာ၊ရှေ့ပါကုန်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အတ္တာဝ၊ မိမိကိုယ်သည် သာလျှင်။သေသေယျော၊အထူးသဖြင့်ဖြတ်၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ လူမျာ့းသခင် ဖြစ်ထကျင်သော အရှင်မင်းကြီး။ အလွန်ရွယ်ပျိုသော၊ လှသော အဆင်းရှိသော၊ များဖြတ်သော စည်းစိမ်အဝံအနံနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ကြီးသောပညာရှိသော ရှင်မင်းကြီးသို့သောသူသည်။ ဤဝတ္ထုကို ငါ ချစ်မြတ်နိုး၏ဟု ထိုဝတ္ထုကိုမက်မောသဖြင့်။ ထိုဝ ုဒ္ဓ ကိုယ်ကိုနှင်း၍၊ ကိုယ်ကို ဝဲသည်ရာ ဒဏ်စွန့်သဖြင့်။ ဒေလုံးစုံသော သုဂတိ၊ အလုံးစုံသော ချမ်းသာအထူးခံ ကိုယ်ကိုဆွဲလျော့စေ၍ ငရဲဒုက္ခစေသည်ကိုပြု၍ မဒှိဝဲရာ။အကြင်ပေသကျားတော်တကာအား ချစ်မြတ်နိုးအပ်သောဝတ္ထုထက် ကိုယ်သာမြတ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမှုကား။ အရာ

အားဖြင့်ဂုင်း၊ ကောင်းမွန်ထူးအေားဖြင့်ဂုင်း၊ ပွါးစေဒ်ဝ်သော ကိုယ်စိတ်ရှိသောသူသည့် မျက်မှောက်သေားကိုယ်၏အဖြစ်ဒွဲဂုင်း၊ တမလွန်ဒွဲဂုင်း၊ လွှဲဈည်းဘဝ် နတ်ဈည်းစိဝ်သို့ ရောက်သဖြင့်။ ထိုချစ်ဖြတ်နိုးအဝ်သေား၀ ဥး့ကို နောက်ဒွဲတ့ဘန် ရပြုန်၏။ ထိ့ကြောင့် ချစ်ဖြတ်နိုးအဝ်သေား၀ ဥး့ထတ် ဗိဓိကိုယ်သေားဖြတ်သည်။ ချစ်ဖြတ်နိုးအဝ်သေား၀ ဥး့ကြောင့် ဗိဓိကိုယ်ကို မပျက်စိုးမေရာ ဟူထိုသေဒ်။ ။

၈၃။ မဟာသုတသောမဓင်းကြီး ဟောတော်မူအဝ်သော ချစ်အဝ်သေား၀ ဥး့ကြောင့် ကိုယ်ကိုမပျက်စီး စေရာဟူသောစကေားဝယ် နှိုင်းဈွဲ့ထုတ်ပြအဝ်သော ခရုပုတ္တစောတ် ၀ ဥး့။

ဤအရာဝယ် ချစ်ဖြတ်နိုးအဝ်သော ၀ဥး့ထတ် ကိုယ်သဘ ဖြတ်သည်။ ချစ်ဖြတ်နိုးအဝ်သော၀ဥး့ကို အကြောင်းပြု၍ ကိုယ်ကိုမပျက်စီးစေရာဟူဒွဲ့။ ထိုသို့ မပျက်စီးစေရခြင်း ကိုကေား။ ။ဗာရာဏသိပြည်ရှင် သေနကမင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်ကစားမည်ထွက်ရာတွင်။ နဂါးမင်းတပေါတ်သည် ခြေငယ်သဖြင့် ကြည်းဒွဲ့ အပဘရာစေားသည်ကို ရွာသူသေားပေယ်တို့ ခဲလုံကနိုဖြင့် ပစ်ခတ်သည်ကိုဖြင်၍ ဖြစ်ဘာေားသဖြင့် နဂါးမင်းအသက်လွတ်လျှင်နဂါးပြည်သို့သွား၍။ များစွာသေားရွှေငွေပုရတနာနှင့်သနံးခေါင်းဒွဲလာ၍။ထိုအကြောင်းကိုဆို၍။အသွေးခင်ပွန်းဘွဲ့၍၊ မင်းကြီးကို မပြတ်ဖူးဖြင်လာရောတွင်။ကာမဒွဲ့ရောင့်ခဲခြင်းမရှိသော နဂါးမေးယ် တပေါတ်ကို စောင့်ရှောက်ဒ်ခဲ့သောဌါ မင်းကြီးအားအပ်၍၊ နဂါးမငယ်ကိုမဖြင်လျှင်ဤမန္တန်ကိုရွတ်ဟူတရုသော မန္တန်ကိုပေး၍။တနေ့သဒွဲ့ မင်းကြီးဥယျာဉ်သို့သွား၍ နဂါးမငယ်နှင့်တကွ ရေကစားကြရာတွင်။ ဖရေငွေတရုကိုဖြင်လျှင် ကိုယ်အဖြစ်ကို စွန့်၍ ထိုရေငွေနှင့် ပေါင်းဘော်ကြသဖြင့်။ နဂါးမငယ်ကိုမဖြင်လျှင် မန္တန်ကို ဗပ်၍မင်းကြီးကြည့်သည့်ဂိုဏ်သဒ် ထိုအကြောင်းကိုဖြင်၍။ဝါးခြမ်းဗတ်ဖြင့်ဂိုက်၍ ဆုံးမသည့်ကို နဂါးမငယ်အမျက်ထွက်သဖြင့် နဂါးပြည်သို့သွား၍။ လာကြောင်းကို နဂါးမင်းမေးသေဒ်။ မင်းကြီးက ငါစကားကိုမလိုက်နာဟူ၍ ဂိုက်လေသောကြောင့် လာသည်ဟု ဒဏ်ရာကိုပြလျှင်

နဂါးမင်း အမျက်ထွက်၍။ ငသနကာမင်းကြီးကို ဖွဲ့ပြောဖြစ်အောင် နှာခေါင်းလေဖြင့် သတ်ချေဟု နဂါးလုလင် လေးပေါက်ကို စေသဖြင့်။ နဂါးလုလင်တို့ မင်းကြီးအိပ်ရာတိုက်သို့ဝင်ရာ၌ ခဏာတွင်း။ နဂါးမငယ် သွားသောဖန်ကြောင်းကို သိပါ၏လော်ဟုမင်းကြီးမေး၍ မသိကြောင်း ကိုမိဘုရားဆို သျှင်။ နဂါးမငယ် အကျင့်ကောင်းသောကြောင့် ဆုံးမပေသည်။ ငါ့အစေ့နဂါးမင်းကိုဟုန်းပြု၍အခေ့ခင်ပွန်းပျက်အံ့လည်း မသိဟုမိဘုရားဒေါသပြုနိုသည်ကို နဂါးလုလင်တို့ကြောင်းလျှင်။နဂါးပြည် သို့သွား၍ ဒေလုံးဗုံသောအခေကြောင်းကို နဂါးမင်းအားပြန်သည်ရှိသော် နဂါးမင်း ထိဟဲလန့်ခြင်းဖြစ်၍။ထိုခဏာတွင်ပင် မင်းကြီးအိပ်ရာတိုက်သို့ နဂါးမင်းလာ၍ ဒေကြောင်းကိုပြုနိ၍။ နဂါးမင်းဒေပြစ်ကို သည်းခံစေလို သောကြောင့် ဒေလုံးဗုံသောသဒ္ဒ ဝါတို့၏ ဘာသာကိုသိနိုင်သော သဇ္ဇ ဂုဒဇာနနမန္တာန်ကိုပေး၍ ဤမန္တာန်သည်ဒေဘိုးအဘိုင်းမသိထိုက်၏။ဤမန္တာန်ကိုသူတသူးအားဒေပးလျှင်မိုးတွင်ဆင်း၍သေပါလေဟုဆိုသည်ကို ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍။ ထို့နေ့မှစ၍ ပိုးဟွဲခြုံနိုးတို့၏ စကားကိုသော်လည်းထိသဖြင့်။ဟုနေ့သဒ္ဒါ ပျားတင်းလဲနှင့်မင်းကြီးမုန့်စားရာတွင်။ပျားတင်လဲကျသည်မုန့်ခဲကြွသည်ကို ပိုးရွဟာခုဖြင်လျှင်။မင်းကြီးပြာသာဒ်မဒ္ဒီ ပျားဒို့းတင်းလဲအိုးဟဲသည်းမုန့်လှည်းဖောက်သည်ကို စားပါလှည့်ကုန်ဟု ဟာစံကြေးသည်ကို ကြား၍ ပြီးသည်ကို ဒိတုရားဖြင်လျှင်။ ဒေပယ်ကို ပြုသနည်းဟုကြို၍။ ခဲဘွယ်ဟားပြီးသော် ရေချိုး၍ မင်းကြီးပန္နင်ထက်နေစဉ်။ ယင်ဗျိသည်ပဒင်မကို၊ဒေဘယ်လားလှည့်၊ ဖွေလျှော်ကြအံ့ဟုခေါ်သည်ကို။သည်းခံပြီး ပဒုမင်းကြီးသောလိမ်းလ ။။ သော ပေါက်ကျရာတွင် လူးသည်း၍ မွေးကဲ့ဝင်သောအ ရိုး မင်းကြီးကျောတွင်နား၍ ဖွေလျှော်ကြအံ့ဟု ပယင်မဆိုသည်ကို ကြား၍ ပြီးသည်ကို ဂုဏ်း။မင်းကြီး ညာဟ်ထမင်းစားရာတွင် ထမင်းဘလုံးကျ၍ ဟုးရွတဆုဖြင် ၍။မင်းကြီးနန်းဘဝ်၌ ဆန်လှည်းကျိုးသည်ကိုစားပါလှည့်ဟုန်ဟုဟာစံကြော်သည်ကိုကြား၍ မင်းကြီးပြီးသည်ကိုဂုဏ်း။ ရွှေဟင်းချိုကိုင်၍လုပ်ကွေးသော မိဘုရားဖြင်၍။ကြက်သရေတိုက်၌အိပ်ခါနိုးတွင်မှ မင်းကြီးပြီးကြောင်းကို မိဘုရား မေးသည်ရှိသော်။ ငါပြီးသည်ကိုမေး၍ အဘယ်ပြုမည်နည်းဟုပယ်ပြီးလျက်။ အဘန်တသဲလဲ ဆွဲခါမေးသဖြင့် ပြန်ပြောမှားချေ၍။ ထိုမန္တာန်ကို တောင်းသည်ကိုလည်း မပေးသာဟုပယ်

ပြီးလျက်။ အဘန်တလဲလဲ ခြေဆွဲလက်လောင်းတောင်းသောကြောင့်၊ ဤမန္တန်ကိုငါပေးက မိုးတွင်ဆင်းခဲ့ ငါသေရချေတော့မည်ဟု ဆိုပါလျက်။သေသေသလည်းမပေးမနေသာ။ပေးတော်မူပါဟု တောင်းသည်ကို။မာဘုဂါမနိုင်ငံသို့လိုက်သဖြင့်။ ရွာမျိုးရှစ်ပါးတွင် တပါးဝင်ရကား ကောင်းရှိဟုဝန်ခံဦး၍။မိဘုရားအား မန္တန်ပေး၍ မိုးတွင်ဆင်း၍သေအံ့ဟု ရထားစီး၍ ဥယျာဉ်သို့သွားသော အခါနိုင်တွင်။ ဘုရားလောင်းဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် လူတို့ကို ကြည့်ရှုမြော်တင်းသောဒုဋ္ဌိက်နှင့် ကြုံသဖြင့် ထိုအကြောင်းကိုမြင်လျှင်။ ဤမင်းမိုက်၏အသက်ကို ငါပေးအံ့ဟုသုံတာနှင့်တကွဗာရာဏသီပြည်သို့လာ၍ အသူရာသို့းသုဇာတာကိုဆိတ်မယောင်ဘန်ဆင်းစေ၍။ သိကြားမင်းကားဆိတ်ဖိုယောင်ဘန်ဆင်း၍။ မင်းကြီးနှင့်ရထားခွကသောမြင်းကိုသာ ဖြင်စေလျက်၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည် မမြင်စေသတည်းဟု ဓိဋ္ဌာန်၍။ စကားထွက်စေလိုသောကြောင့် ရထားခွေခွိမဘွယ်မရာသောအမှုကို ပြုဘိသကဲ့သို့ထင်စေသည်ကို။ရထားခွကသော မြင်းတစီးသည် ခွေးကာလခွ ဆိတ်တို့သည် အသရေမစောင့်မိုက်ကုန်၏ဟု ငါတို့ကြားဘူးသည်သာ ၊မမြင်ဘူးကုန်။ယာခုမူကား မျက်မြောက်ထင်ထင်မြင်ရ၏။ ဗုံးကွယ်ရာခွပြုအပ်သောအမှုကိုပွဲလယ်ခွပြုဘိ၏။ ခွေးငါတို့ကြားဘူးသည်နှင့် ညီလွှ၏ဟု ဆိုသည်ကိုဆိတ်မင်းကြားလျှင် ငါ့ထက်သင်မိုက်၏။ သင့်ထက်လည်း သင်ရွက်ဆောင်သော သေနကမင်းကြီးသည် အလွန်မိုက်လှ၏ဟုဆိုသဖြင့်၊အဘ ကြောင့်ငါမိုက်သနည်းဟုမေး၍။ အကြင်အခါခွရထားသို့နှောင့်ယှဉ်ခြင်းမလွတ်၏။ ထိုအခါခွတောချောက်နက်ရာ ဝေးစွာပြေး၍လွတ်ကြောင်း မကြံသည်မှာ သင်မိုက်၏ဟုဆိုလျှင်။ ငါ့ကဲ့မိုက်၏ဟူသည်အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သောကြောင့်ဆိုသင့်စေ၊ ငါ့ထက်သေနကမင်းမိုက်၏ဟူသည် အဘယ့ကြောင့်နည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ ဤသေနကမင်းသည်ဖြတ်သောမန္တန်ကိုရ၍ထိုမန္တန်ကိုမိဘုရားအားပေးသဖြင့် မိုးတွင်ဆင်း၍ သေမည်ပြုသည်။ မိမိအသက် ကိုလည်းစွန့်ရအံ့။ ထို မိဘုရားနှင့်လည်းကင်းရအံ့။ ထို့ကြောင့် သင့်ထက် သေနကမင်းမိုက်၏ဟုဆိုလျှင်။သဉ္ဇဝါတို့ဘာသာကို မင်းကြီးသိသောကြောင့် ရထားကို အသာအသာသွင်းစေ၍နာသဖြင့် အလုံးစုံသောစကားကို ကြားလျှင်။ ငါ၏ချမ်းသာကိုရှာအံ့သူသည်အရှင်ဆိတ်မင်းသာရှိ၏။ ပြုဖန်ဝ်သော

အမှ မပြုအပ်သောအမှုကို အရှင်ဆိုပါ၏လော့ဟု မင်းကြီးမေးသည် ရှိ သော်။ ရှင်မင်းကြီး၊ အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့အား ကိုယ်ထက်ချစ်ခြင်း နှိုးအပ်သောတပါးသူမရှိ။ တစုံတခုသော ချစ်ခြင်းနှိုးအပ်သောဝတ္ထုကို အကြောင်းပြု၍ ပိဓိကိုယ်ကို မပျက်စီးစေရာ။ ရပြီးသော စည်းစိမ်ကို မပျောက်ရာဟုဆိုဦး၍။ ။နဝေပိယံမေတိဇနိန္ဒတာဒိသော၊ အတ္ထံနိရံ ကဿပဿာနိသေဝတိ။ အတ္ထာဝဿယျောပရမာသေယျော၊ လဇ္ဇာပိ ယာဿိစ်တန္တေနပန္ဆာ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့် ဆုံးမလျှင် မင်းကြီး အလွန်တရာ နှစ်သက်စွာ၍။ ဆိတ်မင်း၊ အဘယ်ကလာသနည်းဟု မေး သော်မင်းကြီးအား သိကြားအဖြစ်ကိုဆို၍ ရှင်မင်းကြီးကို သနားသဖြင့် သဘေးမလွတ်စေလိုသောကြောင့်ငါလာသည်ဟုဆိုလျှင်။ အကျွန်ုပ် မိဘုရားအား ပန်ကန် ပေးမည်ဟူ၍ ဆိုမိသော်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် အဘယ်သို့ပြုပါရအံ့နည်းဟုမေးသည်ကို။ မန္ဒုန၏ဥပစာရဟုဆို၍ ပြန် လုံးဖြင့်သုံးချက်လေးချက်ရိုက်စေဦး၍ ဥပါယ်တမျှဖြင့် မန္ဒုန်ကိုမယူ ဝံ့ဖြိုဟူဥပဒေသပေး၍။ မင်းကြီးကိုဆုံးမ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ပြန်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း ဥယျာဉ်သို့သွား၍ မိဘုရားကို ခေါ်စေပြီး သော်။ မန္ဒုန်ကိုယူမည်လောဟုမေး၍။ ယူမည်ဟုဆိုလျှင်။ ယူလိုသည့် ရှိသော်မန္ဒုန၏ဥပစာရ ပြုစေဟုဆိုသည်ကို။ ဘယ်သို့သော ဥပစာရ နည်းဟု မေး၍ ကျောကို အချက်တရာ ရိုက်သော်လည်း အသံမပြု ကောင်းဟုဆိုလျှင်။ မန္ဒုန်ကိုလိုချင်လှသောကြောင့် ကောင်းပြီဟုအာမ ခံဘဖြင့်။ ခိုးသတ်ပေါက်ကျားကို ခေါ်၍ ကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်စေသည်ရှိ သော် နှစ်ချက်သုံးချက်ဝေါက်တိုင်ရုံသည်းခံ၍။ ထို့ထက်လွန်လျှင်ငါမန္ဒုန်မလို ပြီဟု ဟစ်ကြွေးသောမိဘုရားအား သင်ငါ့ကိုသတ်၍ မန္ဒုန်ယူမည် လောဟု ကျောက်ရေကွာအောင် ရိုက်စေ၍ လွှတ်ခြင်း။ ထိုနေ့မှစ၍ မန္ဒုန်မင်းဘဝင်းပြန်ပုံခြင်း။ ပန္နုပ္ပန်ဝတ္ထုဒွေ့ပေါ်ဘေးကောင့် ဆန့် ကျင်ဖသာရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုရခြင်း။ မင်းကြီးသည် ဆန့်ကျင်သောရဟန်းဖြစ်လာ၏။ မိဘုရားသည် ခင်ပွန်းဟောင်း ဖြစ် လာ၏။ ငြင်းသည်သာရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။ သိကြားမင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်တို့အပေါင်းခြင်းအဋ္ဌုပ္ပတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ခရပုတ္တဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်းသိအပ်၏။ ။

၁၄။ မဟာပေါရိသာဒလည်းပြည့်သေးမျက်ရည်
ဂိသည်ဖြစ်၍။လူသားစားခြင်းမှကြဉ်ရအံ့သောဆုကို
လွဲ၍တပါးဆုကိုယူရန်ဘုရားလောင်းဒေါး
တောင်းပန်ခြင်း။

ဤသို့ချစ်မြတ်နိုး အပ်သောဝဏ္ဏ၂ကို အကြောင်းပြု၍ ကိုယ်ကိုမစွန့်နဲ့ ရဟုဘုရားလောင်းဆိုသည်ဂိသော် မဟာပေါရိသာဒမင်းသည် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ သုတသောမယူသောဆုကို လွှတ်စိမ့် သောဌါလည်း ငါမတတ်နိုင်။ လူသားမှကြဉ်ခြင်းဌါလည်း ငါမတတ်နိုင်။ အသို့ပြုပါရအံ့နည်းဟုကြံပြီးသော် မျက်စိ၌ပြည့်သော မျက်ရည်ဖြင့်။ ။ပိယံမေမာနုသံမံသံ၊သုတသောမဝိဇာနာဟိ။ နာမိသင်္ဘာဒိဝါရေတုံ၊ အညံတုဝံသမ္ဘဝံရံဝရသူ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ သမ္မသုဂသောမ၊ အဆွေသုတသောမ။ဝိဇာနာဟိ၊သိပါလော့။ မေမယာ၊ ငါသည်။မာနုသံမံသံ၊လူသားကို။ ပိယံ၊ချစ်အပ်၏။ နိဝါရေတုံ၊ မြစ်ခြမ်းဌါ။ သင်္ဘာ၊တတ်နိုင်သည်။ နအာမိ၊ မဖြစ်။သမ္မ၊ အဆွေ။တုဝံ၊ အဆွေသည်။အညံ၊တပါးသော။ဝံရံ၊ဆုကို။ဝရသူ၊ ယူပါလော့။ ။ အဝိပ္ပါပဉ်ကား။ အဆွေသုတသောမ။ငါ့အဖြစ်ကို အဆွေသိပါလော့။ လူသားကိုချစ်မြတ်နိုးလျှင်။ဖြစ်ခြင်းဌါမတတ်နိုင်။ဤဆုမှတပါးသောဆုကိုအဆွေယူပါ။ဤဆုကိုမယူပါလင့်ဟူလိုသော်။ ။

၁၅။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်
မချစ်အပ်သောဝဏ္ဏ၂ကိုချစ်လျှင်တမလွန်ဘဝဆင်းရဲ၏။မချစ်အပ်
သောဝဏ္ဏ၂ကိုစွန့်၍အရိယာမဂ္ဂင်္ဂိဝံမှတမလွန်ဘဝ
ချမ်းသာရ၏ဟုတရားဟောတော်မူခြင်း။

ဤသို့မဟာပေါရိသာဒ ဆိုသည်ဂိသော်။ ဘုရား လောင်းလည်း အဆွေ၊မချစ်အပ်သည်ကိုချစ်သဖြင့် ဆင်းရဲခြင်းသာဖြစ်ရာ၏ ဟုဆိုဦး၍။ ။ပေါစေဝံယံမေတိဝယာနုရ ရက်၌၊ အဉ်ိုနိုံကန္ဒုပိယာနိသေဝတိ။ သောဏ္ဍောဝဝိတ္တာသမိသထာလံ၊ ကေနဝသောဟောတိဒုမိပရဇ္ဇ။ ။ပေါစိဓသခီါယံပိယာနိဟိတ္တာ၊ကိဉ္စနပိသေဝတိဒုရိယဓမ္မော။ ဒုက္ခိတောဝဝိတ္တာနုယထောပဒါနိ၊ တေ နဝ သောဟောတိ

သုခီပရဲ့ဘူး။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊အသွေးပေါရိသာဒ။ ဖေသာဏ္ဍော၊ သေသောက်ကြွေးသည်။ ဝိသမိသဆထဲလံ၊ အဆိပ်နှင့်ရောသောသေခွက်ကို။ ပိတွာ၊သောက်ဦးချ။ တနေဝ၊ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ ပါပကမ္မေန၊ ယုတ်မာသောအမှုကြောင့်။ ပရဲ့ဘူး၊တမလွန်၌။ ဒုဂ်ိ၊ဆင်းရဲခြင်းရှိသည်။ ဟောတိ့ဇ္ဈဝ၊ဖြစ်သကဲ့သို့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဇာဒဲ၊ဤသည်ကဲ့။မေမယော၊ငါသည်။ ဝိယံ၊ ချစ်အပ်၏။ ဇာတိ၊ ဤသို့။ ပိယာနုရဲ့ဘွဲ့၊ ချစ်အပ်သည်ကဲ့စောင့်သည်ဖြစ်၍။ အတ္တံ၊ ဒိဓိဂ်ယံကို။ နိရံကဆ၊ တဝဲရာခဲ့ပြု၍။ ဒုယာနိ၊ချစ်အပ်သော ဝဠုတ္ဆိကို။ စေသေဝတိ၊ အကယ်၍ မှီဝဲအံ့။ သော၊ ထိုသူသည်။တနေဝ၊ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ ပါပကမ္မေန၊ ယုတ်မာသောအမှုကြောင့်။ပရဲ့ဘူး၊တမလွန်၌။ ဒုဂ်ိ ဆင်းရဲခြင်းရှိသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊အသွေးပေါရိသာဒ။ဇာဒ၊ဤလောကာ၌။ ယော၊အကြင်သူသည်။ သခီါယ၊ ဆင်ခြင်၍။ ဒိယာနိ၊ ချစ်အပ်သောဝဠုတ္ဆိကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ ဒုက္ခိတောဝ၊ ဆင်းရဲလျက်လျှင်။ ယတောပဒါနိ။ အကြင်အခြင်းဖြင့် ရအပ်သောဝဠုတ္ဆိကို။ ပိတွာန၊ စားသောက်ဦး၍။ ကိစ္ဆုနဝိ၊ ဦးခြင်သဖြင့်လည်း။ အရိယာဝမ္မေ။ ဖြတ်သောတရားတို့ကို။သေဝတိစေဝ မှီဝဲခြားအံ့။ သော၊ ထိုသူသည်။ တနေဝ၊ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော။ ပုည်ကမ္မေန၊ ကောင်းသောအမှုကြောင့်။ ပရဲ့ဘူး၊ တမလွန်၌။ သုဂ်ိ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။

၇၆။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးဟောတော်မူသော

ပဋ္ဌမဂါထာ၏အရ၊မချစ်အပ်သည်ကိုချစ်သဖြင့်သံသရာ၌ ဆင်းရဲရ၏ဟူရာဝယ်နှိုင်းယှဉ်ထုတ်ဆောင်အပ် သောဝတ္ထုသက်သေများ။

ပဋ္ဌမဂါထာ၏ ၊အဓိပ္ပါယ်ကား။ အသွေးပေါရိသာဒ။ အကြင်သူသည် ဤအမှုကိုငါချစ်မြတ်နိုး၏ဟု ချစ်မြတ်နိုးအပ်သောအမှုကိုစောင့်ရှောက်သဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သောယုတ်မာသောအမှု၌ကိုယ်ကိုနှင်း၍ ကိုယ်ကို အနုပေကွစွန့်သဖြင့် အကယ်၍ မှီဝဲအံ့။ ထိုသူသည် ထိုယုတ်

မာသောအမှုကြောင့်ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ပင်၊ တမလွန်ဘဝ၌ပင် ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်
၏။ အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား။ အခွေပေါရိသာဒ။ ငါပုံဆိုဦးအံ့။
အကြင် သေသောက်ကြူးယောကျ်ားသည် သေဟူသော ဝတ္ထု၌ ချစ်
မြတ်နိုးသဖြင့် အဆိပ်နှင့် ရောသော သွေးကို သောက်တတ်၏။ ထို
ယောကျ်ားသည်ထိုယုတ်မာသောအမှုကြောင့် ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း
အသက်သေဆုံးရှုံးခြင်းသို့ရောက်၏။ တမလွန်ဘဝလည်း ငရဲဒုစရိုက်သော
ကြီးစွာသောဆင်းရဲကိုခံရ၏။ ဤဒေတူဂင်း ဒုဇ္ဈေလည်း ဤဒုမ္မကိုင်၊
ချစ်မြတ်နိုးဖို၏ဟု ထိုချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ယုတ်မာသောဒုဿဒ္ဒ ကိုယ်ကို
နှင်းခဲချစ်မြတ်နိုးအပ်သောအမှုကို စောင့်ရှောက်သည် ဖို့သေဝ်။ ကိုယ်
ကိုတပ်ရာမဲ့ပြု၍ မှိုဝဲသည်ဖို့သေဝ်။ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း ဆင်းရဲ
ငြင်ခြင်း၊ သုကဲ့ရဲခြင်းသို့ရောက်၏။ တမလွန်ဘဝ၌လည်း ငရဲဒုစရိုက်သည်
တို့၌ကြီးစွာသောဆင်းရဲကိုခံရလတ္တံ့ဟူလိုသေဝ်။ ။

ဤသို့ဆိုသည့် အလိုကား။ မမကမောအပ်သော အစာ၌ မက်ဝေမော
သဖြင့်။ကျေးသား၊ ကျိုးမိုက်တို့ကဲ့သို့ အသက်လည်းဆုံး လူလည်းမနုံး
မဖြစ်စေလင့်ဟူလိုသေဝ်။ ထိုအကြောင်းဒေတိနည်းဟူမူကား။ တို့ဖြတ်
စွာဘုရားသည်ဇေတဝနဝိဟာရ၌ နေတော်မူစဉ်။ အစာ၌ မက်ဝေမော
သောကြောင့်လွန်စွာစား၍ အစာမကျနိုင်သဖြင့် သေသော ရဟန်း
တယောက်ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ဤရဟန်း
သည်ယခုအခါ၌သာ သေသည်မဟုတ်။ ဖူးသရော ခါ၌လည်း ဗာရာ
ဏသီပြည်ကို ဖြုတ်ဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုခိုက်။ ငါဘုရားလောင်းသည်
ကျေးအမျိုး၌ဖြစ်၍။ သမုဒ္ဒရာနှင့်စပ်သောဟိမဝန္တာတွင် မျိုးစွာသော
ကျေးတို့၏မင်းဖြစ်သဖြင့် ထိုကျေးမင်း၏ တရုသောသားသည် အရွယ်
သို့ရောက်လျှင်။ ကျေးတို့သဘောသည် လျင်စွာသော ဒုဟုန်ကြောင့်
အရွယ်တန်လျှင် မျက်စိ အားနည်းမြဲ ဖြစ်ရကား။ ဘုရားလောင်းသား
သည်အားနည်းသော မျက်စိရှိသော မိဘတို့ကို အသိုက်တွင် နေစေ၍
မွေးသည်ရှိသေဝ် တနေ့သ၌ကျက်စားရာမြေ၌ တခဲသော တောင်ထိပ်
မှကြည့်ရာတွင်သမုဒ္ဒရာဒုလယ်၌ ကွန်းငယ်တခုကို မြင်သဖြင့်။ တနေ့
သ၌ထိုကွန်းသို့သွား၍။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောဒုဆင်းဒုံး အရသာနှင့်
ပြည့်စုံသောသရက်သီးမျှည့်ကိုစား၍။ မိဘတို့ချိုခဲ့သော ထိုသရက်သီး
ကို ဘုရားလောင်းစားလျှင် အရသာကို သိ၍ ဤမည်သော ကွန်း၌

သရက်ဘီးမဟုတ်လောဟုမေး၍ဟုတ်၏ဟုဆိုလျှင်။ ချစ်သား၊ ဤကျွန်း သို့သွား၍စား၊သော ကျေးသားတို့သည် အသက်ရှည်နိုင်ကုန်သည်မရှိ။ ယခုနေ့မှစ၍ ချစ်သားမသွားလေလင့်ဟု ငြိစ်လျက်ကို။ အရသာ၌ မက် မောသောကြောင့်ဘုရားလောင်းစကားကိုမနာ။ အဘန်တလဲလဲ သွား၍စားသဖြင့်။တနေ့သ၌ လွန်စွာစားရကား ပင်ပန်းသောကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အိပ်မွေခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်လျှင် ဒိဝိဒျိခဲ့သော သရက်သီး လွတ်၍ ကောင်းကင်မှ တဒွန်းဒွန်းလျှောသဖြင့်။ သမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာသို့ ရောက်လျှင် ဓရဏိနှစ်သည်ကို တသုသော ငါးစားလေ၏။ ရောက်သို့တန်မှမရောက်လျှင် သမုဒ္ဒရာသို့ကျ၍ သေလေတော့သည် ဖြစ်မည်ဟု ဘုရားလောင်းသိသဖြင့်။ အစာမစားရခြောက်တပ်၍။ မိဘလည်း ခန္ဓာကုန်။ ဒိဗိလည်းအကျွေးမရှိ ပျက်စီးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍၊ ။ယာဝသော မည်းမည်းသည်၊ဘောဇနသို့ ငိဟက်မော။တာဝအဒ္ဒါနမာပါဒိ၊ မာတာရဉ္ဇ အပေါသယိ။ ။ယာတောစခေါသောဗဟုတရံ၊ဘောဇနံအစ္ဆာဂါဟယ်၊ ကတောတေ့ဥဝသံသိဒိ၊ အမင်္ဂလည္ဟိသောအဟု။ ။တသ္မာမင်္ဂလည္ တာ သာခံ၊ဘောဇနသို့ အဂိဠိတော။ အမင်္ဂလည္ဟိ သိဒန္တိ၊ မင်္ဂလည္ နစသိဒရေ။ ။သိဂ္ဂဝေါဠါ၏ချစ်သားရဟန်းများတို့။ တဓောတာဒါ ကာလေ ထိုအခါ၌။ ဃောဠိဟက်မော၊ ထိုကျေးသားသည်။ ယာဝ၊ အကြင်ရွာလောက်။ ဘောဇနသို့ ၊ အစာ၌။ မတ်တုံ၊အတိုင်းအရှည်ကို။ အညာသိ၊သိ၏။တာဝ၊ ထိုရွာလောက်။ အဒ္ဒါနံ၊ရှည်သော အဓွန့်ပတ်လုံး။အာပါဒိ၊အသက်ရှင်၏။ မာတာရဉ္ဇ၊ အမိအဘကိုလည်း။ အပေါသယိ၊မွေးရ၏။ ။ယာတောစ၊အကြင်အခါ၌ကား။ခေါ၊စပ်စပ်။ သောဝိဟင်္ဂမော၊ထိုကျေးသားသည်။ဗဟုတရံ များစွာ။ဘောဇနံ၊အစာကို။ အစ္ဆာဂါဟယိ၊အလွန်စား၏။တတော၊ထိုအခါ၌။တဇ္ဇေဝ၊ ထိုသမုဒ္ဒရာ ၌လျှင်။သံသိဒိ၊နစ်၏။ သော၊ ထိုကျေးသားသည်။ အမင်္ဂလည္ဟိ၊ အတိုင်းအရှည်ကို မသိသောအလေ့ရှိသည်။ဟိယသ္မာ၊အကြောင်ကြောင့်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ ။တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဘောဇနသို့ ၊ အစာ၌။ အဂိဠိတော၊ မမက်မောသည်ဖြစ်၍။ မင်္ဂလည္တာ၊ အတိုင်းအရှည်ကို သိသောသူ၏ အဖြစ်သည်။သာဓု၊ကောင်း၏။ဟိ၊ထိုစကားသင့်စွ။အမင်္ဂလည္ဟိ၊ အတိုင်းအရှည်ကိုသိလေ့မရှိသော သူတို့သည်။ သိဒန္တိ၊ နစ်ကုန်၏။ မင်္ဂလည္ဟိ၊ အတိုင်းအရှည်ကိုသိ ေ့ရှိသောသူတို့သည်။ နစသိဒရေ၊မနစ်ကုန်။ ။

ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားဖြစ်ကောင်မှုပြီး၍ ဓမ္မဒေသနာတော်ပြုခြင်း။ သန္ဓာလေးပါးတို့ကို ပြတော်မူသည့်ဏ်အဆုံးဌ် တရားနာတို့သည် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမိ၊ အနာဂါမိ၊ ရဟန္တာများစွာဖြစ်ခြင်း။ ထိုရောအခါကျေးသားသည် ယသအခါဌ် အတိုင်းအရှည်မသိသော ရဟန်းဖြစ်လာဏ်။ အဘာကျေးမင်းသည် ဂါဘုရားဖြစ်လာဏ်ဟု ဓာတ်ငံတော်ကိုပေါင်းခြင်း အင်္ဂုတ္တရာပုဏ္ဏားနှင့်ပြည့်စုံသော သုဝရာဇဓာတ်ကို ဒေဝကြောင်းပြုသဖြင့် ၎င်း။ ။

ပဒုမုတ္တရာပုဏ္ဏားဌ် လျှပ်ပေါ်မက်သော ရဟန်းတပေါင်းကို ဒေဝကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သော စကားစပ်တွင် ပသုသာ မက်မောလျှပ်ပေါ်သည်မဟုတ်။ ရှေးသရောအခါဌ်လည်း ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဖြိဟ္မဒတ်မင်းကြီး လက်ထက်၊ ဗာရာဏသီသူဌေး စဖိသည်သည် ဂုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဒေလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ဌက်ကျေးတိရစ္ဆာန်တို့ ချမ်းသာစွာနေပါစေဟု စဖိအိမ်ဌ် တောင်းကိုဆွဲ၍ ထင်းရာတွင် ဘုရားလောင်းခိုမင်းနေသည်ရှိသော် တာနေသဌ် စဖိအိမ်ထက်ဌ်ရှိသော လျှပ်ပေါ်မက်မောသော ကံုးတသည် အထူးထူးအပြားပြားသော အဓဲကိုဖြင်လျှင် အသူကိုဖြ၍ စားပါရအံ့နည်းဟု ကြံရာတွင် ဘုရားလောင်းကိုဖြင်သဖြင့်။ ဤခိုမင်းကိုဖြ၍ စားအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသော်။ ဘုရားလောင်း• ကျက်စားရာသို့ အစဉ်တစိုက် နောက်ကလိုက်၍။ သင့်အစာလည်း တခြား၊ ငါ့အစာလည်း တခြား။ အဘယ့်ကြောင့် လိုက်ပါသနည်းဟုဆိုလျှင်။ အခြင်ခိုမင်း၏ အမှုအရာကိုနှစ်သက်ပါသောကြောင့် အခြင်ခိုမင်းစားသောက်တိုင်းစားသောက်၍ ခစားပါမည်လိုက်သည်ဟု ဆိုသည်ကို အကယ်သင်၍။ ကောင်းပြီဟု အာမခံသဖြင့် အင်္ဂုကျက်စားဟန်ပြု၍ တစေ့စေ့လျှောပြီးမှ နွားချေးစုကို ပျက်၍ တိရစ္ဆာန်ပိုးမွှားတို့ကို ဝမ်းပြည့်အောင် စားပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းအထံသို့ချဉ်း၍။ ခြင်ခိုမင်းကား ကျက်စားခွာသေး၏။ အခစာ့ဌ် ပမာဏကိုသိရာသည်မဟုတ်လော။ မိုးချုပ်ပြီ။ လာတော့ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်းနှင့်အတူ ပြန်သည်ကို စဖိသည်မြင်လျှင် ငါခိုမင်း အဘော်ခေါ်၍ လာလတ်သည်ဟု တောင်းတလုံးဆွဲပြန်သည်ရှိသော်။ ထိုတောင်းဌ်နေ၍။ လေးငါးရက်ရှိလျှင် မျှားစွာသော ခဲတွယ်စားတွယ် ငါး အမဲကိုဖြင်၍ စားချင် မက်မောရကား ကြည်းညည်းလျက် အိပ်သည်ကို ခိုမင်းကကျက်စားခင်းသို့ခေါ်သည်ရှိသော်။ မကျေနိုင်သောအစာရှိ

၍ မလိုက်နိုင်ဟုဆိုလျှင်၊ ကျိုးတို့အား စားသောဖာစသည့် ဆိမ်းစာမျှ သာ ဝမ်းဋ္ဌဒုတနိုင်ပေတည်၍။ ထိုမှတ်ွင်းသဖြင့်ရှသည် မျိုသောခဏာဋ္ဌ ကြာတော့သည်သာ။ ကျိုးတို့အား အစာမကျေသောမည်သည်မရှိ။ ငါ့ စကားကို နာခံးလော့။ ငါးအမဲကိုဖြင်သဖြင့် ဤသို့မပြုလင့်ဟုဆိုသော် လည်း မလိုက်နိုင်ဟုဆိုသည်ကို မမေ့မလျော့နေရစ်ဟု ဆုံးမ၍ ဘုရား လောင်းသွားလေလျှင်။ စဖိသည်လည်း ငါးအမဲကိုပြုံ့စုံစေ၍ သွေးကို သုတ်သင်ခြင်းငှါ ပြင်သို့ထွက်၍ရပ်၏။ ကျိုးလည်း အခါတန်ပြုဟု အမဲ တောင်းပေါ်၌နား၏။ စဖိသည်လည်း အသံကိုကြားသောကြောင့် ပြန် ၍ ကြည့်လျှင် ကျိုးကိုဖြင်သဖြင့် အသာတမံးပြီးသော်။ အမွေးအတောင် ကို ဖွင်းဖွင်းခွဲတ်၍၊ ထိပ်ဋ္ဌဦးစွန်းကဲ့သို့ထား၍။ ချင်းရုတ်ဒေစဖိသည်ကို ထွားထွားကြီတ်၍ ရက်တက်ဖြင့် နယ်ပြီးသော် ကိုယ်လုံးကျဲ၍ နေရာ တောင်းသို့ ပစ်လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ကျက်စားရာမှ ပြန်လျှင် ကြီးစွာသော ဝေဒနာဖြင့် ကြည်းညည်းသော ကျိုးမိုက်ကို မြင်၍။ ။ ကာယံဗလာကာသိဝိနိ၊ စေဒိလယိပို့တာမဟာ။ ညြံရံဗလာကေအာ ဂန္ဓ ၊ပတ္ထောမေဝါယာသောသခါ။ ။ဘောန္တော၊အချင်းတို့။သိဝိနိ၊ ဥိး စွန်းလည်းဂှိထသော။ စောဒို၊ ကျိုး၏တောင်းခိုးလည်းဖြစ်သော။ လဿိ ပတာမဟာ၊ မိုးယံးလျှင် အဘာအဗဟိုးဖြစ်ထသော။ အယံဗလာကာ၊ဤ ဗျိုင်းသည်။ ကာ၊ အဘာယ်ဗျိုင်းနည်း။ ဗလာကေ၊ ဟဲ့ဗျိုင်း။ ညြံရံ၊ ဤ ဘောင်းသို့။အာဂန္တွာ၊လာခဲ့။ မေ၊ငါ၏။ သခါ၊အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော။ ဝါယာသော၊ ကျိုးသည်။စဏ္ဍော၊ကြမ်း၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်ရက်တက်ကျသဖြင့် ဖြူသောကိုယ်ဂှိသောကြောင့်ဂင်း။ ထိပ်ဋ္ဌ ဦးစွန်းဂှိသောကြောင့် ဂင်း။ ဥဗျိုင်းဟူသောခေါ် ဝေါ်ခြင်းဖြင့် ဘုရားလောင်း ပြက်ရယ်ပြုသည် ဂှိသော်။ ။နာဟံဗလာကာသိဝိနိ၊အဟံလောလောသို့ဝါယာသော။အ ကာသွာဝစနံတု ယံ၊ ပဿသူနောသို့အာဂတော။ ။သာမိကပေါတ အချင်မိုမင်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ သိဝိနိ၊ ဦးစွန်းဂှိသော။ ဗလာကာ၊ မျိုင်း သည်။ နမဟုတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ လောလော၊ လျှပ်ပေါ်သော။ ဝါယာသော၊ ကျိုးသည်။ ဒဗ္ဗိ၊ ဖြစ်၏။ တုယံ၊ အချင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ အ ကာတွာ၊ မနာသောကြောင့်။ လူနော၊ နွံတ်ခမ်းသော အမွေးဂှိသည်။ ဒဗ္ဗိ၊ဖြစ်၏။အာဂတော၊လာသောအချင်သည်။ပဿ၊ကျပါလော့။ ။ ဤသို့ဆိုသော ကျိုးမိုက်စကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်။ ။ပုန

ပါပဇ္ဇသိသမ္မ၊ သီလံဟိတဝ စာဒိသံ။ နဟိမာနုသကာဘောဂါ၊ သု
ဘုဒ္ဓာဟောန္တိပက္ခိနာ။ ။သမ္မ၊ အဆျင်း။ ပုနပိ၊ တာဘနိလည်း။ တံ့၊ သင်
သည်။ ဝေနဲ့ပဲ့! ဤသို့ သဘောရှိသော။ မုဂ္ဂံ၊ ဆင်းရဲသို့။ အာပန္နဆိ၊
ရောက်လတ္တံ့။ ကဿဝ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ တဝ၊ သင်၏။
သီလံ၊ ယုတ်မာသော အလေ့သည်။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသည်။
ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အာပန္နဆိ
သိ၊ ရောက်လတ္တံ့။ ဘိ ထိုစကားသင့်စွ။ မာနုသကာ၊ လူ၌ဖြစ်ကုန်သော။
ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်တို့ကို။ ပဟိနာ၊ ဂက်သည်။ သုဘုဒ္ဓ၊ စွန့်လွှတ်ပယ်ရှုန်
သည်။နဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ။ဤဂါထာဖြင့်ဘုရားလောင်း ဒေဖြစ်ဆို၍
တပါးသို့ သွားလေခြင်း။ ကိုးလည်း ကြည်းညည်းလျက် ထိုဠဿလေ
ခြင်း။သဠာလေးပါးကို ပြတော်မူသောအဆုံးဌ လျှပ်ပေါ် သောရဟန်း
သည် အနာဂါမိဖိုလ်ဌတည်ခြင်း။ ကိုးသည်လျှပ်ပေါ် မသောရဟန်းဖြစ်
လာ၏။ ခိုမင်းသည် ငါကုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း
အဒုပ္ပတ်နှင့် ပြဿ်စုံသော လောလကာက ဇာတ်ကို အကြောင်းပြု
သဖြင့်ဇင်း။ ။ဤဇာတ်နှင့်တူသောအဒုပ္ပတ်ရှိသော ကပေါတဇာတ်။
ဂုဇိရဇာတ်။ ပါရဝတဇာတ်။ ကာကဇာတ်တို့ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်
ဇင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည့်လျှင် ချစ်မြတ်နိုး အပ်သော ယုတ်မာသော
အစဉ်ဌ မက်မောသဖြင့် ကိုယ်ကို စွန့်၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သော
အကြောင်းဖြစ်၏ ဟူလိုသေဿ။ ။

၈၇။ မဟာသုတသောမမင်းကြီး ဟောတော်မူသော

ဒုတိယဂါထာအရ မချစ်အပ်သည်ကိုမချစ်ဘဲ ဆင်းရဲစွာ
ကျင့်သဖြင့် သံသရာဌ ချမ်းသာရ၏ဟူရာဝယ်
နိုင်းရှည့်ထုတ်ပြအပ်သော ဝတ္ထု၊
သက်သေများ။

ဒုတိယဂါထာ၏ အဖြေပြဿနာကား။ အဆွေပေါရိုသာဒ၊ ဤလောကဌ
အကြင်သူသည် အဖြာဖြာအပျက်ကို ဆင်ခြင်၍။ တရားနှင့်မ ညှဉ်သော ချစ်
မြတ်နိုးအပ်သော ဝတ္ထုကို စွန့်၍ ဆင်းရဲလျက်လျှင် အကြင်အခြင်းဖြင့်
ရအပ်သော၊ တရားနှင့်ယှဉ်သောဝတ္ထုကို စားသောက်၍ ပြုံးပြင်သဖြင့်

လည်း ဖြတ်သောတရားကို ဒိဝဲ၏။ ထိုသူသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော ကောင်းသော အမှုကြောင့် ဤပဗ္ဗဇ္ဇာပဉ္စနိဘဝဒဿီလည်း သူ၏ ချီးမွမ်းရာ ဖြစ်၏။တမလွန်ဒဿီလည်း လူစည်းဧဝံနတ်စည်းဧဝံအစရှိသော ချမ်းသာခြင်းကို ရ၏။ ထို့ကြောင့် အဆွေလည်း ဤငါဖြစ်အပျက်ကို ဆင်ခြင်၍။ တရားနှင့်မယှဉ်သော ချစ်ခြင်းအပြစ်ကို ရှုနှုတ်၍။ တရားနှင့် ယှဉ်သော ဝ ၂ကို ဖြဲဝဲသည်ရှိသော်။ ဤပဗ္ဗဇ္ဇာပဉ္စနိဘဝဒဿီလည်း ချမ်းသာ ငြိမ်သက်ခြင်း သူ၏ ချီးမွမ်းရာ ဖြစ်ခြင်းကို ရရာ၏။ တမလွန်ဒဿီလည်း လူစည်းဧဝံ နတ်စည်းဧဝံ အစရှိသော ကြီးစွာသော စည်းဧဝံဘို့သို့ ရောက်လတ္တံ့ ဟူလိုသော်။ ။

ဤသို့ဆိုသည့် အဓိကာဃး။ တရားနှင့် မယှဉ်သော် ချစ်ခြင်းအပ် သောအစာကိုစွန့်၍။ တရားနှင့်ယှဉ်သော ရရသမျှသော အစာကိုဖြဲဝဲ၍ ဖြတ်သောတရားကို ကျင့်သော ဂန္ဓာရရဒေ့၊ မဟာကဿပရဒေ့၊ ကျေးသားသုခမိန် အစရှိသောသူတို့သည် ပယနေတိုင်အောင် ချီးမွမ်း ရာဖြစ်သကဲ့သို့ ချီးမွမ်းရာဖြစ်စေလော့ ဟူလိုသော်။ ။ထိုအကြောင်း အဘိနည်းဟူမူကား။ ရှေးသရောအခါ အနှစ်သုံးသောင်း အသက်ရှည် သောအခါ၌။ ကသို့ရ ဂန္ဓာရဟူသော တိုင်းနှစ်ပြိုင်းကို အုပ်စိုးရသော တက္ကသိုလ် မင်းကြီးနှင့်။ ဝဒေဟာတိုင်း၊ မိဒိလာ ပြည်ကို အုပ်စိုးရသော ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည် အချင်းချင်း မဖြောင့်မှားသော အဓိဋ္ဌသဟာယ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍။တနေ့သောလပြည့်နေ့၌ ဂန္ဓာရရာဇ်မင်းကြီးသည် ဆောက်တည်အပ်သော ဥပုသ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပြာသာဒ်မင်္ဂဒ အဇ္ဈော ဓလ သွန်နန်းကိုလှစ်၍ အမတ်အပေါင်းဘို့အား အကျိုးအကြောင်းနှင့် စပ် သောစကားကို ပြောဆိုလျက်နေစဉ်။ လပြည့်ဝန်းကို ရာဟုဘမ်းသဖြင့် လရောင်ပျောက်၍။ ထိုအကြောင်းကို အမတ်ဘို့လျှောက်လျှင် မင်းကြီး သည် လပြည့်ဝန်းကိုကြည့်၍။ဤလသည် အာဂန္တုက အညစ်အကြေး ကြောင့် နှမ်းနယ်သကဲ့သို့။ ငါတို့မင်း ဟူသည်လည်း အပြစ်အဆဲ အစရှိ သော အညစ်အကြေးကြောင့် နှမ်းနယ်ရှာ၏။ ရာဟုဘမ်းသော လကဲ့သို့ မဖြစ်မူ၍။သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောလပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ဖြစ်ရသော်ကောင်း ၏။ သူ့ကို ဆုံးမကွပ်ကဲသဖြင့် အဘယ်မှစအံ့နည်း။ကိုယ်ကိုသာ ဆုံးမ အံ့ဟု တိုင်းကြီး နှစ်တိုင်းဌ မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်၍။ ရဇ္ဇံ ရဟာန်းပြု၍။ ဈာန်အဘိညာဉ်ရသဖြင့် ဟိမဝန္တာတော၌ နေသည်ရှိသော်။ ဝိဒေဟ

ရာဇ်မင်းကြီးလည်း ထိုအကြောင်းကို ကုန်သည်ကြီးတွင်ကြားလျှင် ငါ့အဆွေရဟန်းပြုသော် ငါလည်း မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်မျှစဉ်နည်းဟု။ အံ့ပြောဆုနစ်ယူစနာဂိုသော မိဒိလာမြို့။ အဝန်းယူဇနာသုံးရာဂိုသော ဝိဇဒဟာတိုင်း။ တသောင်းခြောက်ဆောင်သော ကျေးလက်ခရိုင်။ ပြည့်ဆိုဝ်သော ကုံကြဘဏ္ဍာ။ တသောင်းခြောက်ထောင်သော ဖမောင်းမ၊ မိဘုရား၊သား၊ သမ်ီးဘိုကိုမငဲ့မကွက် တောကြီးထွက်၍။ အခါတပါးဦ့ ထိုမင်းနှစ်ပါး ဝေ့ကြိုကြသဖြင့်အချင်းချင်းမသိကြဘဲလျက်တူသောအ ကျင့် အာစာရဂိုဟုနဲရကာဝင်းဖြောက်ဝမ်းသာနေကြကုန်တွင်။တနေ့ သောလပြည့်နေ့၌ တသူသော သစ်ပင်ရင်းတွင် အကျိုးစည်းပွါးနှင့်စပ် သောစကားကို ပြောဆိုကုန်စဉ်။ ဂျုံးနည်းဖြင့် လကိုရဟာဘမ်းသော ကြောင့် လရောင်ပျောက်သည်ကို ဝေဒေဟရသေ့သည် ဂန္ဓာရရဋ္ဌသွေ့ ကိုမေး၍။ရာဟုသည် လ၏အညှာအကြေး။ ငါလည်း လကိုရာဟုဘမ်း ရာတွင် သံဝေဂရ၍ ရသေ့ရဟန်းပြုသည်ဟု အလုံးစုံသောအကြောင်း ကိုပြန်လျှင်။ ဆရာသည် ဂန္ဓာရရာဇ်မင်းကြီးလောဟုဆမး၍။မိမိ၏ဘဒေ ဟရာဇ်မင်း အဖြစ်ကိုလည်းဆိုသဖြင့်။ ထိုနေ့မှစ၍။ အလွန်တရာဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ လေးဖြက်စွာဖြစ်၍၊ မြင့်ရှည်စွာကြာမှ ချဉ်ဆားမိုခြင်း ငှါ ဟိမဝန္တာမှသက်ခဲ့၍ တသူသော ပဉ္စသိုရာဇ်သို့ရောက်လျှင်။ ထိုရ သေ့တို့၏ ဣရိယာပုထ်ခြင် ကြည်သဒ္ဓါသဖြင့်။ တောခြံ သခ်မ်းဆောက်၍ ခဲ့းလမ်းမခြံ ဆွမ်းစားစရတ်ဆောက်၍ လုပ်ကျွေးပုန်သည်ရှိသော်။ တရံရောအခါ၌ ဆားကို သဒ်တ်တွင် ထည့်လိုက်၍။ တရံရောအခါ၌ ဘက်ရွက်ဖြင့်ထုပ်၍။ တရံရောအခါ၌ဆားမပါသည်ဖြစ်၍ လျှာကုန်ရာ တွင်။တနေ့သ၌ မျှားစွာသောဆားကို ဘက်ရွက်ဖြင့်ထုပ်၍ သူသည်ကို ဝေဒေဟရသေ့သည် ဂန္ဓာရ ရသေ့အားမျှလောက်ရုံသာ ပေး၍။ မိမိ လည်း မျှလောက်ရုံသာယူ၍။ ကြွင်းသမျှကို ဆားမပါသောအခါ သုံး ဆောင်ရာဟု မြက်ခွေကြားဦ့ထား၍။ ဆားမပါသောနေ့တွင် ထိုဆား ကို ဝေဒေဟရသေ့သည် ဂန္ဓာရရဋ္ဌသွေ့အား ကပ်သည်ရှိသော်။ ယခုနေ့ ဒါယကာတို့ ဆားမ ကုန်။ အဘယ်မှာရဖြေသနည်းဟုမေး၍။ ထိုအ ကြောင်းကိုကြားလျှင်။ ဗျာနိသမာပတ်မှကင်းသောမောဃပုရိသ။ယူဇ နာ သုံးရာအဝန်းရှိသော ဝိဒေဟတိုင်းကိုစွန့်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုသဖြင့် ကြောင့်ကြမရှိသော အဖြစ်သို့ရောက်ပြီးလျက်။ ဆားမျှတည်း၌ တပ်

မက်ခေါခြင်းကို ဖြစ်စေ၏ဟုဖြင့်ပြီး၍။ ။ဟိတ္ထာဂ၊မသဟာသာခိုး၊ ပရိဟုဏ္ဏာနံသောဒူသ။ ကောဋ္ဌာဂါရာဒိရာဇဒိတာနိ.သန္ဓိဒ်ံဒါနံကြွံသိ။ ဝေဒေဟာ၊ဝေဒေဟာမင်း။ ပရိပုဏ္ဏာခို၊ပြည့်ကုန်သော။သောဋ္ဌသဂ၊မသဟာသာခို တသောင်းခြောက်ထောင်သော ဇကျားလက်ခရိုင်တို့ကိုဂင်း။ ဒိတာခို၊ ပြန့်ပြောကုန်သော။ ကောဋ္ဌာဂါရာခို၊ဖွေရှေးညသဘယားပတ္တ ခြားပုလဲအစရှိသော ရတနားပုဆိုးစပါးအစရှိသော သုံးဆောင်ရာကို ကြတို့ကိုဂင်း။ ဟိတ္ထာ၊စွန့်၍။ အကိုဋ္ဌနံ၊ ကြောင့်ကြမရှိခြင်းသို့။ ပတ္ထာ၊ ရောက်ပြီးလျက်။ ဒါနိဒ္ဓဒါနိ၊ ယခုဒေါ်ဒွါ။ သန္ဓိဒ်၊သိုဖိုးခြင်းကို။ ကြုံဇ္ဇသိ.ပြုတိ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဂန္ဓာရရဿေ၏ကဲ့ခုံးခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ ဝေဒေဟာရသေ့လည်း။ ဆရာ၊ ဆရာသည် သူ့အပြစ်ကို သာဖြင့်၍ မိမိအပြစ်ကိုမဖြင့်။ ငါသူ့ကို ဆုံးမခြင်းဖြင့် အဘယ်မျှစအံ့နည်း။ ငါ့ကိုယ်ကိုသာ ငါဆုံးမအံ့ဟု ရသေ့ရဟန်းပြုသည်မဟုတ်ဘုံလော။ သို့သို့လျက် အဘ ဲ့ကြောင့် ငါ့ကိုဆုံးမသနည်းဟု စိစစ်လိုသောကြောင့်။ ။ဟိတ္ထာဂန္ဓာရဂိုသယံ၊ ပဟူတ ခနခာရိယံ။ ပသာသနတောနိဂ္ဂန်ဥာ ဇာဓဒါနိပသာသသိ။ ။အာစရိပာ၊ဆရာ။ ပဟူတခနခာရိယံ၊ ပြန့်ပြောသော ဥဿာရတနာကို ဆောင်သော။ ဂန္ဓာရဂိုသယံ၊ ဂန္ဓာရတို့ ဟိုင်းကို။ ဟိတ္ထာ၊ စွန့်၍။ ပသာ သနတောာ၊ ဆုံးမရာမှ။ နိဂ္ဂန်ဥာ၊ ထွက်မြောက်ပြီ။ အဓ၊ ထိုသို့လျက်။ဒါနိဒ္ဓဒါနိ၊ပသာ။ ဇာဓ၊ ဤတောခဲ့။ ဂဟဿာ၊ အဘ ဲ့ကြောင့်။ မံ၊ငါ့ကို။ ပသာသသိ၊ဆုံးမသနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် စိစစ်သော ဝေဒေဟာရသေ့အား။ ။ဓမ္မံ ဘဏာမိဝေဒေဟအဓမ္မောမေနရုဇ္ဈတိ။ ခမ္မံမေဘဏမာနဿ၊ နပါပမုပလိဗ္ဘတိ။ ။ဝေဒေဟာ၊ဝိဒေဟရာဇ်မင်း။အဟံ၊ ငါသည်။ဓမ္မံ၊ သဘော ကို။ဘဏာမိ၊ဆိုဏ်။ အဓမ္မောသဘောမဟုတ်သည်ကို။ မေမဟာ၊ ငါသည်။ နုရုဇ္ဈတိ၊မနှစ်သက်။ခမ္မံ၊သဘောကို။ ဘဏမာနဿ၊ ဆိုသော။ မေ၊ငါ့အား။ပါပံ၊မကောင်းမှုသည်။နုပလိဗ္ဘတိ၊မလိမ်းကျံ။ ။ဤဂါထာဖြင့်။ အစိုးအပွါးနှင့်စပ်သော သဘောအတိုင်း ဆုံးမရာသောအကြောင်းကို ဘုရားလောင်းဆိုသည်ရှိသော်။အစိုးအပွါးနှင့်စပ်သည်ကို ဆိုသော်လည်း သူကို နှိပ်နင်းချုပ်ချယ်၍ ဆိုခြင်းဌါမအပ်။ တုံးသောသင်တုန်းဖြင့် ဆဲကိုရိုက်သကဲ့သို့ မဆိုရာဟုဆိုသော ဝေဒေဟာရသေ့အား။ မသင့်သည်ကို မသင့်ဟုဆုံးမသည်ကို အ မျက် ထွက် သည် မူ

လည်းဖြစ်စေ၊ မထွက်သည်မူလဲညီးဖြစ်စေ။ ဒေမျက်တွက်၍ ဗဲပြာဆုပ်ကိုကဲ့ကို ဖရိဖရဲ ကြဲငြားသော်လည်း သဘောအတိုင်း ဆိုသော ငါ့အားမကောင်းမှုမရှိ။ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ဆုံးမသျှင် ဝေဒေဟရုသော သည် ဘုရားလောင်း ဆိုသော်စကားကို ဟုတ်လှဦး၍ နာယူ သဖြင့် နောက်၌ တဘန် ကန်တော့ပြန်ခြင်း။ ထိုရောအံ့ နှစ်ပါးသည် အညီဒန ဥယျာဉ်ကြည်လေးဖြတ်သောနေခြင်းဖြင့် ဟိမဝန္တာသို့ပြန်၍ မယုတ်သောချာန်ကြောင့် ဖြတ်မှုခုပြည့်သို့ဖြစ်လေခြင်း။ ဝေဒေဟရေးသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ဂန္ဓာဝရ ရသော်သည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ဂန္ဓာဝရဇာတ်ကို အာကြောင်းပြုသင့်ပေ၏။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးမင်းပြုသောအခါ။ဗာရာဏသီပြည်တွင် ကုဋေဂ္ဂစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသော ဗြာဟ္မဏမဟာသာလသား မဟာကပ္ပိုနအမည်ရှိသော ငါတို့ဘုရားလောင်းတော်သည်။ အိမ်ရာထောင်စုမ့်သောဌါနီဘတ္ဂိုတောင်းပန်သော်လည်းမလိုက်နာမူ၍။ မိဘနတ်ရွာလွန်လျှင် ကုဋေဂ္ဂစ်ဆယ်သော ရတနာတွေကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ၍။ ဘုရားလောင်းနှင့် သဘောတူသော။ ဥာဏ်ပုနှင့်တကွ ညီတော်ခြောက်ယောက်။ နှမတော်အထွေး ကပ္ပိုနဒေဝီ။ ကျွန်ယောကျ်ား တယောက်။ ကျွန်မိန်းမတယောက်။ ဒေဝဆွခင်ပွန်းတဝေ့ခေါက်။ ဤတက္ကုပ်တယောက်သောသူတို့သည် ဟိမဝန္တာတောသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုကုန်သဖြင့်။ တရုသော ပဒုမဒ္ဓုင်ကိုအခြံပြု၍ ဝေဠုသင်းသစ်မိန်းဖြင့်နေလျက် သစ်ဖြစ်သစ်သီးစွာခဲ့၍ စားကြရာတွင်။ တယောက်သောသူသည် တလုံးသော သစ်သီးကိုတွေ့ဖြင်လျှင် အခွံးခွံးခေါ်ဝေါ်ဟစ်ကြွေး၍၊ ကြားတိုင်းဖြင်တိုင်းသောဒကာဒကာဝ်းကိုဖြာဆိုကုန်လျက် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆွတ်ယူကြသည် ရှိသော်။ ပဟာကပ္ပိုနရသေ့သည်၊ ကုဋေဂ္ဂစ်ဆယ်သောဥစ္စာ၊ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သောဒေစဉ်းကို စွန့်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုကုန်သော ငါဘုရားလျှပ်ပေါ်မကင်းပေသဖြင့် သစ်သီးသစ်မြစ်ရှာခဲ့ခြင်းသည် မလျောက်ပတ်ဟုတွေး၍။ ညဉ့်မိုးသောအခါ၌ အလုံးစုံသောသူကို စည်းဝေးစေ၍ မိမိကြုံသည့်အတိုင်းကို ပြန်ပြီးသော်။ ငါသစ်သီးသစ်မြစ်ကိုရှာခဲ့၍ လုပ်ကျွေးမည်။ သင်ဘိုသင့်မိန်းခွန်၍ ရဟန်းတရားကို ဆင်ခြင်ကုန်ဟုဆိုသည်ကို။ ဥပဟာနှင့် အစရှိ

သောသူဘို့သဲ့သည်။ ဆရာ့ကိုမြို့၍သာ ငါဘို့ ဂုဏ်ရဟန်းပြုကုန်သည်။ ဆရာသခင်မိန်းဦး အမြဲနေ၍ ရဟန်းတရားကို ပြုပါ၊လော့။ ကမ္ဘာနဖဒ်နှင့် ကွဲနိမလည်း ဆရာ့ဒဏ်ဦး မကွာနေပါဖစ။ ဂုစ်ယောက်ဇသာ ငါဘို့သည် အလွည့်အလှည့်ဂွာ၍ လုပ်ကျွေးကုန်အံ့ဟု ဒေဆုံးအဖြတ်ပြု၍။မိမိတို့သခင်မိန်းဦးနေ့ကုန်၍ ကမ္ဘာနိုးဘာဝနာပွါးကုန်လျက်။ ဒဓကြောင်းမရှိဘဲ ဒဓချင်းချင်း မတွေ့ဖြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အလှည့်သင့်သော သူသည် ဂွာ၍ရသောသစ်သီးကဲ့ ကျောက်ပျားကြီးတရဉ် တဲ့ခဲ့တဗျ စုထားပြီးလျှင် မိဒါအုတ်ဂူကိုယူ၍။ ကျောက်စည်သံပေး၍ မိမိသခင်မိန်းသို့ သွားလေလျှင်။ ထိုရသေ့တို့သည် မိမိတို့သခင်မိန်းမှထွက်၍ မိမိတို့အင်္ဂုကို ယူကုန်ဂ၏။အခါတပါးသောနေ့၌ ပဒုမာဒ္ဓိုင်တွင်ကြာစွယ်ကြာရင်းကိုသာပရိဘုတ်၍။ပြင်းသောဒေကျင့်ဂဲ့ကုန်သည်။ အလွန်တည်ကြည်သော ဇွဲနှဲ့ရှိ၊ပုန်သည်ဖြစ်၍။ ကသိုဘ်းပရိ၊ပြုကုန်သော ထိုရသေ့တို့၏ သီလတန်းခိုးကြောင့် သိကြားမင်းနေရာတုန်လှုပ်သည်ကို။ ဤရသေ့တို့သည် ကာမဌိမက်မောသဖြင့် ဤသို့ကျင့်ကုန်သလောဟု ယုံမှားခြင်းရှိရကား စုံစမ်းရသော် ကောင်းဖြို့ဟု ဘုရားလောင်းအာဠာ့ကို သုံးရက်ပတ်လုံးကွယ်စေသည် ရှိသော်။ ခြေးငိုးစွာသောနေ့၌ အစုကိုမဖြင်လျှင် မေ့လေသည် ဖြစ်မည်ဟုကြံ၍။ နှစ်ရက်ဖြောက်သော နေ့၌ မဖြင်လျှင် ငါ့တွင်အပြစ်ရှာ၍သည်ဖြစ်မည်ဟုကြံ၍။သုံးရက်ဖြောက်သောနေ့၌မဖြင်လျှင် ငါ့တွင် အပြစ်ရှိသော်ကန်တော့အံ့ဟုကြံ၍။ ညချမ်းသောအခါ၌ ကျောက်စည်သံ ပေးသည်ရှိသော် အလုံစုံသော သူဘို့သည် မိမိတို့သခင်မိန်းမှထွက်၍။ အသူကျောက်စည်ကို ထိုးသနည်းဟု စုဝေး၍ မေးကုန်သည်ကို။ အမောင်ဘို့။ ငါထိုး ပေ သည်ဟု ဆိုလျှင်။ အဘယ့်ကြောင့်ထိုးဘော်မူသနည်းဟုမေးကုန်သဖြင့်။ အစုမထေားကြောင်းကို ဆို၍။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်နေ့တွင် အသူသစ်သီးဆောင်ချေသနည်းဟု မေး၍။အကျွန်ုပ်ဆောင်ချေသည်ဟုတ်ပေသောသူထ၍ရှိခိုးလျက် ဆိုလျှင်။ ငါအင်္ဂုမစုလောဟုမေး၍။ အကြီးအစုရစုမြဲ စုကြောင်းကိုဆိုမှ။ ပသမနေ့၊ ဒုတိယနေ့ အသူဆောင်ချေသနည်းဟုအစဉ်အတိုင်းမေး၍။ အစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင်။ ငါ့အစုမရသည် သုံးရက်ရှိပြီ။ပဉ္စမနေ့၌ အစုကိုမဖြင်၍ မေ့လေသည်ဖြစ်မည်ဟု ငါအောက်မေ့သည်။ ဒုတိယနေ့၌ ငါ့တွင် အပြစ်ရှိသည်ဖြစ်မည်ဟု အောက်မေ့သည်။ ပဌမနေ့ကား ငါ့

တွင်အပြစ်ရှိချေသော် ကန်တော့အံ့ဟု ကျောက်စည်သံဖြင့် သင်တို့ကို စည်းဝေးစေသ်ည်။ယခုသင်တို့၊အစုထဝ်းတို့ဟု ဆိုကုန်ခဲ့၏။ငါကား မရ။ ဤအစုကို ဦးသသူကိုသိအောင် ပြုကောင်း၏။ ကာမစည်းဈာန်ကို စွန့်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုသသူသည်လျက် ကြာစွယ် ကြာရင်းမျှကို ဦးခြင်းသည် မသျောက်ပတ်ဟု ဘုရားလောင်းဆိုလျှင် ထိတ်လန့်ခြင်းလို့ရောက်ဟန်၏။ ထိုဒခဒါဠ် ထိုအရပ်တွင် တောတို့ အဓိကဖြစ်သော သစ်ပင်ကြီးဠ် စောင့်သောနတ်လည်း စုဝေးလ့ာ၏။ ယ၊ပ္ပ္ပာရဈမ့်သောဌ၊ ဆင်ဆရာသင်သော ဆင်းရဲဝေဒနာကို သည်းမခံနိုင်သောကြောင့် မှုးလွန်းကို ဖြတ်၍ ပြေးခဲ့သဖြင့် ထိုတောသို့ ရောက်လ့ာသော ဆင်ပြောင်သည်လည်း စုဝေးလ့ာ၏။ ဖြေကိုကိုင်၍ကစ်မ့်သောဌ၊ ဖြေသမား သင်သော ဆင်းရဲ။ ဖြေကို ကိုင်၍ကစဉ် ရိုက်ခတ်မောင်းဝံသော ဆင်းရဲကို သည်းမခံနိုင်၍ ဖြေသမားလက်မှ လွတ်သဖြင့် ထိုတောသို့ ပြေးဝင်လ့ာသေး မျောက်တခုလည်း စုဝေးလ့ာ၏။ သိကြားမင်းလည်း မထင်ရှားသောကိုယ်ဖြင့် ရသေ့တို့ထွက်သံကို နာလိုသောကြောင့် အပါးခ်ဳရပ်လ့ာ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း အောက်ညိုတော် ဥပဟာန်ရသေ့သည် နေရာ မှထ၍ ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုးပြီးသော် ကြွင်းသောသူတို့အား ကျိုးနွံခြင်း ကိုပြု၍၊သူတထူးအား မတောင့်တ မသုံးသပ်မူ၍၊ ဒုက္ခန်ပ် ကိုယ်ကို သုတ်သင်ခြင်းငှါရပါမည်လောဟုမေး၍။သုတ်သင်လော့ရ၏ဟု ဘုရားလောင်းဆိုလျှင်။ရသေ့အပေါင်း အလယ်ခ်ဳရပ်၍။ထိုကြာစွယ် ကြာရင်းကိုအကယ်၍ ငါစားအံ့။ ဤသို့ သဘောရှိသော မည်သည့် ဖြစ်လိုဏ်ဟု ကဲ့နှာစာရွက်လိုသောကြောင့်။ ။အသပ် ဂဝံ ရဇတံဇာတာရူပံ၊ဘရိယာဠ္ဌသော ဇာဓလဘာဘံမနာပံ။ ပုဗ္ဗေဟိဒါ၊ရဟိသမဂီဟောတု၊ ဘိသာနိတေ၊ဂ့ဟ်ဟ္ဒာ ဟော ဒဟာသိ။ ။ဇြဟ္မာ အပ ပြုအပ် ဖြီးသော မကောင်းမှုရှိသော။ အဝစရိပာ၊ ဆရာ။ ပေါ၊ အကြင်သူသည်။ တော ဆရာ၏။ ဘိသာနိ၊ကြာစွယ်တို့ကို။ ဒဟာသိ၊ပိုး၏။ သော၊ထိုသူသည်။ ဇာ၊ ဤတောဒေးရပ်၌။ အသပ၊ဖြင်းကိုဂုင်း။ ဂဝံ၊နွားကိုဂုင်း။ ရဇတံ၊ငွေ ကိုဂုင်း။ ဇာတာရူပံ၊ ရွှေကိုဂုင်း။ မနာပံ၊ နှစ်သက်ဘွယ်သော။ ဘရိယာဠ္ဌ၊ မယားကိုဂုင်း။ လဘတံလဘတု၊ ရစေသတည်း။ ပုဗ္ဗေဟိ၊ သားတို့နှင့် ဂုင်း။ဒါရေဟိ၊မယားတို့နှင့်ဂုင်း။ သမဂီ၊ပြည့်စုံသည်။ဟောတု၊ဖြစ်စေ သတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဥပကာရနရသေ့ ကဲ့နှစာရွက်သည်ရှိ

သော်။ ရဇေ့ အပေါင်းတို့သည်။ ဤ ရှင်ရဇေ့သည် အလွန် ဝန်လေး သောကျိန်ခြင်းကိုပြုဘိ၏ဟု နားနှစ်ဘက်ကိုပိတ်ကုန်၏။ဘုရားလောင်း လည်း သင်သည် အလွန်ဝန်လေးသော ကျိန်စာကို ရွက်၏။ အမောင် ပစားပေရာ။ သင်၏နေရာမဲ့တွင် နေတော့ဟု ဆို၏။ ။ယို့နောင် ညီ တော် ငါးယောက်။ အဖေ့ခင်ပွန်း၊ ကျွန်၊ ကန္ဒာနဒေဝီ၊ ကျွန်မ၊သစ်ပင် စောင့်နတ် ဆင်၊ မျောက်တည်းဟူသော တက္ခိုဝ နှစ်ယောက်သော သူတို့သည်လည်း အသိဒအလျောက်တဂါထာစီ ကျိန်စာရွက်ကုန်၏။ ။ ဘုရားလောင်းလည်း မပျောက်ဝဲလျက် ပျောက်၏ဆိုသည်ဟု ထိုသူတို့ ငါ့ဌာသကိုဘုရှိကုန်ရာ၏။ငါလည်း ကျိန်စာရွက်အံ့ဟု။ ။ယောဒဝ အနန္တဝနဉ္စဲ စာဟာ ကာမဇ္ဇသောလဘာတံ ဘုဉ္ဇတံစ။ အဂါရမဇ္ဈေမရဏံ ဥပေဟု၊ယောဝါဘောဇနဲ့ ဒသက်တိကိဉ္စိဒေဝ။ ။ဘောဇနဲ့ဝ၊အခွင့် ကောင်းတို့။ ယော၊အကြင်သူသည်။ ဒေ၀၊စင်စစ်။ အနန္တံ၊မပျောက်ပဲတဲ့ လျက်လျှင်။ နန္တံ၊ပျောက်၏။ ဇာတိစ ဤသို့မူလည်း။ အာဟာ၊ဆိုအံ့။ယော ဝံ၊၊ အကြင်သူသည် မူလည်း။ တုမှေသူ အခွင့်ကောင်းတို့တွင်။ကိဉ္စ ဒေဝ၊ တစုံတယောက်သော သူကိုလျှင်။ သက်တိ ယုံမှားအံ့။ သော ထိုသူသည်။ ကာမဇ္ဇ၊ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်ကိုလည်း။ လဘာတံ လဘတုစ၊ ရလည်းရစေသတည်း။ ဘုဉ္ဇတံဘုဉ္ဇတုစ၊ ခံလည်း ခံစားစေ သတည်း။ အဂါရမဇ္ဈေစ၊ အိမ်ရာ ထောင်သောလူ၏ ဘေးဥပဒ်လည်း။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဥပေတု၊ ကပ်စေသတည်း။ ။ဤသို့ ရဇေ့တို့ ကျိန်ခြင်းကို ပြုအပ်သည် ရှိသော်၊ ငါ ဤရဇေ့တို့အား ယုံမှားသင့်ဘ ရှိသဖြင့် ကြာစွယ်ကြာရင်းကိုကွယ်စေဘိ၏။ ရဇေ့တို့မူကား စွန့်အပ် ဖြီးသေးတံတွေးပေါက်ကဲ့သို့ ကာမစည်းစိမ်ကိုကဲ့ရဲ့သည်ဖြစ်၍ ကျိန် ခြင်းကိုပြုအပ်ကုန်၏။ကာမကိုကဲ့ရဲ့ကြောင်းကိုမေးအံ့ဟုကြံ၍။သိကြား သည် ဟင်္ဂါးသောကိုယ်ဖြင့် ဘုရားလောင်းအား ရှိသေစွာရှိခိုး၍ ထို အကြောင်းကို မေးလိုသောကြောင့်။ ။ပါဒေသမာနာဝိစရန္တိလော ကော၊ ဇာဉ္ဉုကန္တဲ့ဇဗုဟူနမေတံ။ ပိယံမနုညံဇာဓိဝလောကော၊ ကသ္မိသ ယောနုပသံသန္တိ ကာမေ။ ။ဘောဇနဲ့၊ အိုရှင်ရဇေ့တို့၊ ယုံ၊ အကြင် ဝဉ္စ၊ကာမ ကိလေသကာမကို။ ဇေသမာနာ၊ ရှာကုန်လျက်။ လောကော၊ လောကဋ္ဌ။ ဝိစရန္တိ၊လှည့်ပတ်သွားလာကုန်၏။ဇတံ၊ထို ကိလေသကာမ ဝဏ္ဏ၊ကာမကို။ ဗဟူနံ၊ များစွာသော နတ်လူတို့သည်။ ဇာဓိဝလော

ကော၊ ဤသတ္တလောကဌ်။ ဣန္ဒ္ဓ၊ အလိုလည်းရှိအပ်၏။ ကန့်ဥ၊ နှစ်လည်း နှစ်သက်အပ်၏။ ဝိယဒ္ဓ၊ ချစ်လည်းချစ်အပ်၏။ မနုညဒ္ဓ၊ စိတ်နှလုံးကို လည်း ပွါးစေတတ်၏။ အတ္ထ၊ ထိုသို့လျက်။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဣာသယော၊ရသေ့တို့သည်။ကာမေ၊ကာမဂုဏ်တို့ကို။ နပ္ပသံသန္တိ၊ မချီးမွမ်းကုန်သနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်မေးသော သိကြားမင်း၏ ပြဿနာကိုဖြေလိုသော ဘုရားလောင်းသည်။ ။ကာမေသုဝေဟာညရေ ဗဇ္ဈ ရေစ၊ကာမေသုဒုက္ခဒ္ဓဘယဆဇာတံ။ ကာမေသုဘူတာဓိပတိမဟာ၊ ပါပါနိကမ္မာနိ ကရောန္တိ မောဟာ။ ။တေပါပမ္မာပသဝေတွာနပါ ပံ၊ကာယသဘေဒါနိရယံဝဇန္တိ။အာဒိနဝံကာမဂုဏော သုဒိသွာ၊ တာသွိ သယေဝနပ္ပသံသန္တိကာမေ။ ။ဘူတာဓိပတိ၊ နတ်တို့၏ အဓိပတိဖြစ်သော။ဝါသဝ၊သိကြားမင်း။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်တို့။ ဝေ၊စင်စစ်။ ဟာညရေစ၊ သတ်လည်း သတ်အပ်ကုန်၏။ ဗဇ္ဈရေစ၊ နှောင်လည်း နှောင်ခွဲအပ်ကုန်၏။ ကာမေသု၊ ကာမတို့ကြောင့်။ ဒုက္ခဒ္ဓ၊ဆင်းရဲခြင်း သည်ဂုဏ်း။ဘယဒ္ဓ၊ဘေးသည်ဂုဏ်း။ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ကာမေသု၊ ကာမတို့၌။ ပမတ္တာ၊ ယစ်ကုန်သော။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မောဟာ၊တွေဝေကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပါပါနိ၊ယုတ်မာကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ အမှုတို့ကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ ။ပါပခမ္မာ၊ယုတ်မာသော သဘောရှိကုန်သော။ တေနရာ၊ထိုသူတို့သည်။ ပါပံ၊ ယုတ်မာသောအမှုကို။ ပသဝေတွာန၊ ပွါးစေခြင်း၏။ ကာယသ၊ကိုယ်၏။ ဘေဒါ၊ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊နောက်၌။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ဝဇန္တိ၊ လားရကုန်၏။ ကာမဂုဏော သု၊ ကာမဂုဏ်တို့၌။ အာဒီနဝံ။အပြစ်ကို။ ဒိသွာ ဖြင့်၍။ တာသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ဣသယော၊ ရသေ့တို့သည်။ ကာမေ၊ကာမတို့(ကို)။နပ္ပသံသန္တိ၊ မချီးမွမ်းကုန်။ ။ ဤဂါထာတို့ဖြင့် ကာမဒ္ဓိ မချီးမွမ်းကြောင်းကို ဖြေသောဘုရားလောင်း စကားကိုကြားလျှင်။ သိကြားလည်း ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ ။ဝိမံသမာနော ဣသိနောဘိသာနိ၊ တိရေဂဟတ္ထာန ထလေနိ ဧသိ။သုဒ္ဓါအပါပါဣသယောဝသန္တိ၊ ဇောနိတေဗြဟ္မစာရိဘိသာနိ။ ။ဘဇ္ဇေ၊ ရှင်ပင်ဘုရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝိမံသမာနော၊ စုံစမ်းလိုသည်ဖြစ်၍။ဣသိနော၊ သိလက္ခန္ဓအပေါင်းကိုရှာဖွေးတော်မူပြီးသော အရှင်ဘုရား၏။ ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ်တို့ကို။ တိရေ၊ အနားခြင်း။ ဂဟေတွာန၊ယူဦး၍၊ ထလေ၊တင့်အပ်ရာ၌။ နိဧသိ၊ သိုဖွေးဝှက်ထားမိ

ပေ၏။ ဋ္ဌသပေါ၁၊ ရှင်ရသေ့တို့သည်။ သူ၌၂၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ဂုဏ်သည်ဖြစ်၍။ အပါပါ၊ မယုတ်မာကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝသန်၌၊ နေဂုဏ်၏။ ဇြိဟ္မစာရိ၊ ဖြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသောအရှင်ဘုရား။ ဇတာနှံ၊ ဤကြာစွယ်တို့သည်။တော ရှင်ပင်ဘုရား၏။ ဘိသာနှံ၊ ကြာစွယ်တို့တည်း။ ၊ဤဂါထာဖြင့် စုံစမ်းလိုသောကြောင့် ပြုမိကြောင်းကိုဆိုသောသိကြားအား ဗစစ်လိုသောဘုရားလောင်းသည်။ ။နတောနဒုာနောပနကိဉ္စနေယျော၊ နဗန္ဓဝါနောပနတောသဟာယာ။ကိသ္မိံ ဝုပဂ္ဂေါ့သဟာသေနတ္တာ၊ ဋ္ဌသိဘိ ကံ့ ကိဉ္စသိဒေဝရာဇ။ ။သဟာသေနတ္တာ၊ မျက်စိအဖြင့်တထောင်ဆောင်သော။ ဒေဝရာဇ သိကြားမင်း။မယံ၊ငါတို့သည်။ တော၊ သင်သိကြားမင်း၏။ နဉ္စာ သဘင်ကချေသည်တို့သည်လည်း။ နဟေဗန္ဓဝါ၊ မဟုတ်ကုန်။ ကိဉ္စနေယျော၊ ကစားထိုက်သောသူတို့သည်လည်း။နောပနဟေဗန္ဓဝါ၊ မဟုတ်ကုန်။ တော၊ သင်သိကြားမင်း၏။ ဗန္ဓဝါ၊ အသွေးအမျိုးတို့သည်လည်း။ နဟောန္တိ၊ မဟုတ်ကုန်။ သဟာပသာ၊အသွေးခင်ပွန်းတို့သည်လည်း။နောပနဟောန္တိ၊ မဟုတ်ကုန်။အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ တံ့၊သင်သိကြားမင်းသည်၊ ကိသ္မိံ ။ဒဒာယ်အကြောင်း ကို။ဥပဂ္ဂမ္မ၊ အမှီအထောက်ပြု၍၊ ဋ္ဌသိဘို့၊ ရသေ့တို့နှင့်။ ကိဉ္စသိ၊ ကစားဘိသနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် စီစစ်သောဘုရားလောင်းစကား ကိုကြားလျှင် သိကြားမင်းလည်း မိမိအပြစ်ကို သည်းခံစေလိုသောကြောင့်။ ။အာစရိယောမေသိဝိတာစမယံ၊ ဇေဒပတိဋ္ဌာခလိတသပြုဟွေ့။ဇကောပရာဓံခမဘဂ္ဂရိပည၊ နပဿိကာဇကောဓလာဘာဝန္တိ။ ။ပြုဟွေ့ ဖြတ်သောသိုလ အာစာရရှိတော်မူသော အရှင်ဘုရား။ တံ့၊ အရှင်ဘုရားသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အာစရိယော၊ ဆရာသည်လည်း။ အသိ၊ဖြစ်တော်မူလော့။မယံ့၊အကျွန်ုပ်၏။ပိတာစ၊အဘသည်လည်း။အသိ ဖြစ်တော်မူလော့။ဇသော၊ ဤအကြောင်းကြောင့်။ ခလိတသ၊ ချွဲချွတ်တိမ်းပါးသောအကျွန်ုပ်၏။ပတိဋ္ဌာ တည်ရာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေချင်၏။ဘုရိပည၊ မြေကြီးအထုနှင့်တူသော ပညာရှိတော်မူဖော်အရှင်ဘုရား။မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ဇကောပရာဓံ၊ ဤတာရုသော ဖြစ်မှားခြင်းကို။ ခမ၊သည်းခံတော်မူဖစသတည်း။ပဋ္ဌိတာ၊ပညာရှိတို့သည်။ ကောခဗလော၊အမျက်ဟူသော အားရှိကုန်သည်။ နဘာဝန္တိ၊မဖြစ်ကုန်။ ။ဤဂါထာဖြင့် ကန်တော့တောင်းပန်သော သိကြားမင်းအား ဘုရားလောင်း

သည်းခံဦး၍။ ဟဘန် ပုဂ်းဘုရားလောင်းသည် ရသေ့ အပေါင်းအား သည်းခံစိမ့်သော၄ါ တောင်းပန်လိုသောကြောင့်။ ။သုဝါသိတံ၃သိ. နမေကရတ္တံ့။ ယံဝါသဝံဘုတပတိဒ္ဒသံသူ။ သဗ္ဗေပိဘောန္တော်သူမနာ ဘဝန္တု၂၊ ယံဗြဟ္မဏော ပစ္စုပါဒိဘိသာဒိ။ ။ဘောန္တော၊ ရသေ့အပေါင်းတို့။ ဤမသို့ အရည်း၅၌တော်၌။ ၆သိနုံ၊ ရသေ့အပေါင်းတို့၏။ ၆ကရတ္တံ့၊ဘညဉ်မျှ။ ဝသိတံ၊ နေရခြင်းသည်။သုဝါသိတံ၊ ကောင်းသောနေခြင်းမည်၏။ ကံ့ကာရဏာ၊ အဘာဇ်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ ဘူတပတိ်ံ၊ဘုတ်ပြိတ်မလွတ် နတ်အပေါင်းကိုအစိုးရသော။ ယံစါသဝံ၊ အကြင်သိကြားမင်းကို။အဒ္ဒသံသူ၊ မြင်ရကုန်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။သုဝါသိတံ၊ ကောင်းသောနေခြင်းမည်၏။ သဗ္ဗေပိ၊ အလုံးစုံသော ရသေ့တို့သည်လည်း။ သုမနာ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်။ ဘဝန္တု၂၊ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ကာသ္မာ၊အဘာဇ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ယံ၊အကြင်အဲ့ကြောင့်။ ကြောင့်။ ဗြဟ္မဏော၊ သင်တို့ဆရာ ငါပုဏ္ဏားသည်။ ဘိသာဒိ၊ ကြာစွယ်တို့ကို။ပစ္စုပါဒိ၊တဘန်ရပြန်ပြီ။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့် သုမနာ၊ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်။ ဘဝန္တု၂၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်းတောင်းပန်၍ ရသေ့အပေါင်းတို့သည်းခံခြင်း။ သိကြားမင်းသည် ရသေ့အပေါင်းတို့အား ဝှိုးဖို့၍ နတ်ရွာတဘန် ပြန်လေခြင်း။ ညီတော်ခြောက်ပေယျာက်တို့သည် အစဉ်အတိုင်း သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်၊ ကဿပ၊ အနုရုဒ္ဓါ၊ ပုဏ္ဏ၊ အာနန္ဒာဖြစ်လာကုန်၏။ ကမ္ဘာနဒေဝိသည် ဥဒုလဝဏ်ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်မသည် ခုဇ္ဇုတ္တရာ ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်ပေယျာကျားသည် စိဇ္ဈာသူကြွယ် ဖြစ်လာ၏။ သစ်ပင်စောင့် နတ်သည် သာတာဂိရိနတ် ဖြစ်လာ၏။ ဆင်သည် ပါလိလေယျဆင် ဖြစ်လာ၏။ မျောက်သည် ပျားရွှေသောပေါ်ဠပါဒမျောက် ဖြစ်လာ၏။သိကြားသည် ကာလုဒါယီ ဖြစ်လာ၏။မဟာကပ္ပိနရသေ့ သည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းအဋ္ဌကထာနှင့်ပြည့်စုံသော ဘိသဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ဤဇာတ်တို့နှင့်သဘောတူသော ထိုထိုသော ခတ္တိယမဟာသာလဇာတ်၊ ဗြာဟ္မဏမဟာသာလဇာတ်၊ ဂဟပတိမဟာသာလဇာတ်တို့ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ဘုရားလောင်းကျေးမင်းသည် နေရာမြဲဖြစ်သောရေသဖန်းပင်၏အသီးအရွက်အပွေး အခေါက်ကိုသာစား၍။ အသီးအရွက်အပွေးအခေါက် ကုန်ခြင်းသော်

လည်း မမက်မောအပ်သော အစာ၌ မမက်မောသည်ဖြစ်၍။ အစုတ်ဂုတ် အထွင်းထွင်းဘောက်သော ဝိုးပေါက်မှထွက်သောအမှုန့်ကိုသာ စား၍မြတ်သောတရားကိုကျင့်သော ကျေးမင်းတို့၏အဋ္ဌပတ္တိကိုဆိုရာဆို်ကြောင်းဖြစ်သော ရဟန္တသုဝရာဇစောတ် မဟာသုဝရာဇ စောတ်တို့ကိုအာကြောင်းပြုသဖြင့်းင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် တရားနှင့်မယှဉ်သော ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော အစာကိုစွန့်၍။ တရားနှင့်ယှဉ်သောအစာကိုမှီဝဲသဖြင့် ယနေ့တိုင်အောင် ချီးမွမ်းရာဖြစ်ခြင်း၌ အကြောင်းမည်၏ ဟူလိုသော်။ ။

၈၈။ မဟာပေါဂိသာဒသည် လူသားကိုချစ်သဖြင့်
တိုင်းပြည် ထီးနန်းစသည်ကို စွန့်ပြီးလျှင် တောဝင်သည်
ဖြစ်၍ လူသားစားခြင်းမှ ကြဉ်ခဲ့သော
ဆရာကိုမပေးနိုင်ဟုပယ်ခြင်း။

ဤသို့ဘုရားလောင်းဆိုသည်ရှိသော်။ မဟာပေါဂိသာဒလည်း သနားဘွယ်ငိုကြွေးလျက်။ ။သြဟာယဟံပိတာဂံမာတာရဉ္ဉ၊ မနာပိယောကာမဂုဏောပိပဇ္ဇ။ ဇတာသဟေဇဂုမ်ဝိဝနံပဝိဒ္ဓေါ၊ တာန္တော်ဝဂံကိန္တိမဟံဒဒါမိ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မသုတသောမ အဆွေသုတသောမ။ ပေါအဟံ၊အကြင်ငါသည်။ ငိတရဉ္ဉ၊ အဘာကိုဂင်း။ မာတာရဉ္ဉ၊ အမိကိုဂင်း။ မနာပိယော၊ နှစ်သက်ဘွယ်ရှိကုန်သော။ ပဇ္ဇ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ကာမ ုဏောပိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကိုဂင်း။ သြဟာ ုယ၊ စွန့်၍။ ဇတောသ၊ဤလူသားအစာ၏။ဟေတု၊အကြောင်းကြောင့်။ဝနံ၊တော ုသို့။ ပဝိဒ္ဓေါ၊ဝင်သည်။အမှိ၊ဖြစ်၏။အထ၊ထိုသို့လျက်။တော၊အဆွေအား။တံဝဂံ၊ထိုဆုကို။ ကိန္တိ၊အသို့မူ၍။ သောအဟံ၊ထိုငါသည်။ ဒဒါမိ၊ပေးနိုင်အံ့နည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။အဆွေသုတသောမ။အကြင်ငါသည်အမိအဘာဆွေပုံမျိုးပေါင်းမှုးကောင်းမတ်ရာထူပြောစွာကိုဂင်း။ တိုင်းကားနှင့် ုး။ ကြက်ဖျံမကျ။ များလှပြောထူ။ ဣန္ဒပြည်သူကိုဂင်း။ တသောင်းခြောက်ထောင်။ ရောင်ရောင်မောင်းမ။တောင်နန်းရကိုဂင်း။ကာမဂုဏ်ငါးပါး။ ဝတ်စားတန်းဆာ။ အင်္ဂါငါးပါး။ မင်းခမ်းနားကိုဂင်း။စွန့်ခွါကြဉ်ဘဲရဲခဲ့၍ဤလူသားဟူသောအစာကြောင့်တောဖျားမြိုင်ခွင်ဝင်ပါ

သည်။ထိုသို့တုံလျက် အဆွေအခံး ဤဆုကို ငါအသို့ပြု၍ ပေးလှည့်နိုင်အံ့ နည်း ဟူထိသော်။ ။

၈၉။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒ အားးရှေးဦးဆုပေးပြီးလျက် ပယ်ပြန်သဖြင့်၊ရှေးနောက် မညီ၊မှန်သောဝန်ခံခြင်းမရှိဟု ကဲ့ရဲ့တော်မူခြင်း။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းလည်း ထိုမင်းကို သစ္စာ၌ တည်စေလို သောကြောင့်။ ။နပဏ္ဍိတာဒိဂုဏာမဟုဝါကျ၊သစ္စပဉ္ဇိညာဝဘဝန်ဟု သနှော်။ဝရသူ သမ္မ ဤတိ မံဒုဗ္ဘဝေါစ၊ ဤစွာဖြဝိတံ နဟိ တေ သမေ တိ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏ ။သမ္မပေါရိသာဒ၊အဆွေပေါရိ သာဒ။ပဏ္ဍိတာ၊ပညာရှိတို့သည်။ ဒိဂုဏံ၊နှစ်ထပ်သော။ ဝါကျ၊စကား ကို။နအာဟု၊မဆိုကုန်။ သနှော်၊သိမ်မွေ့ကုန်သော။ တေပဏ္ဍိတာ၊ထို ပညာရှိတို့သည်။ သစ္စပဉ္ဇိညာဝ၊ မှန်သော ဝန်ခံခြင်းရှိသည် သာလျှင်။ ဘဝန်ဟိ၊ဖြစ်ကုန်၏။သမ္မ၊အဆွေ။ တုဝံ၊ဒုအဆွေသည်။ မံ၊ငါ့ကို။သမ္မသုတ သောမ၊အဆွေသုတသောမ။ဝဂုံ၊ဆုကို။ဝရသူ၊ယူလော့။ဤတိ၊ဤသို့။ အဝေါစ၊သင်ဆို၏။ ဝတွာစ၊ဆိုဦး၍လည်း။ ဤတိ၊ဤသို့။ အပြဝိ၊ဆိုပြန် ၏။တေ သင်အဆွေ၏။တံဝစနံ၊ထိုစကားသည်။နသမေတိ၊ ရှေးနောက် မညီ။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ ပညာရှိတို့ မည်သည် တခွန်းသော စကားကို ရှေ့ဆိုဦး၍။ ထိုစကားကို ချွတ်လွဲစေ သဖြင့် တဘန်ဂင်း နှစ်ခုမြောက်သောစကားကို မဆိုကုန်။ ထိုပညာရှိတို့သည် မှန်သောဝန်ခံခြင်းရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုပညာရှိတို့၌ အကျုံး ဝင်သော အဆွေသည်လည်း၊အဆွေသုတသောမ ဆုယူလော့ဟု ငါ့ကို ဆို၏။ထိုသို့ ဆိုသောကြောင့်ပင် အဆွေပေးသောဆုကို ငါယူပါသည် ရှိသော် မပေးနိုင်ဟု ဤသို့လည်း တဘန်ဆိုပြန်ဘိ၏။အဆွေရှေစကား နှင့် နောက်စကားသည် မညီကြသည် မဟုတ်လော ဟူထိုသေ်။ ။

၉၀။ ပညာရှိတို့သည်မှန်သောဝန်ခံခြင်းရှိကုန်၏ဟူသော မဟာသုဘသောမဓင်းကြီးစကားတော်ဝယ်နိုင်းရှည့်ထုတ်ပြအပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ။

ဤအရောဝယ် ပညာရှိတို့သည် မှန်သောဝန်ခံခြင်းရှိ၏ဟူရာ၌။ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့၏ မှန်သောဝန်ခံခြင်း ဟူသည်ကား။ ရှေးဝန်ခံပြီးသည်နှင့်ညီစွာ နောက်၌ မဘောက်မပြန်သော ပေးခြင်းတည်း ဟူသော ဝန်ခံခြင်းလည်းရှိ၏။ ဟုတ်လျှင် ဟုတ်သည့်အတိုင်း မသွေမလွှဲသော ဝန်ခံခြင်းလည်းရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ရှေးဝန်ခံပြီးသည်နှင့်ညီစွာ နေ့ဒ်၌မဘောက်မပြန် ပေးခြင်းတည်းဟူသော ဝန်ခံခြင်းကိုကား။ ။မယူရကောင်္ဂြာဘိရုဒ် နိလောဒံဝနမဏ္ဍာတော။ ယမုနံပဝိသမာဘီတော၊ခေမံဝဉ္ဇဝသိ ံသိဝံ။ ။တာ ုပဏ္ဍောသာနုစရော၊ သဟာပုဏ္ဏနပြောဟ္ဒကာ။ ပုဒ်တောမယံကာမေဟိ၊သုခံဗြောဟ္ဒဏဝေ ္ဆသိ။ ။ဟူသော ဂါထာတို့ဖြင့် ဝန်ခံသည်နှင့် ညီစွာ သော မဒ္ဒတ်လှလှင် သားအဘနှစ်ယောက် အား လေးရောလေးရာစီသော နဂါးသွင်းတို့နှင့်တကွ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေးခြင်းအစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်း ဖြစ်သော ဘူရိဒတ်စောတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုင်း။ ။နခနေနဝိတ္တေန၊ လဿာအမံ့ဂုရန္တိ ံ။သစေတုဝံဟဒယံပဟ္ဘိတသ။ ။မမြေနလဒ္ဓါနိဓ မဟာရေယျာသိ။ ဇဟေန ဝိတ္တေန ကုမာရိ ံလဿာ၊နာညံခနံဥတ္တရိပဿယာမ။ ။ကောရဗျရာဇသခနဇ္ဇယာသ၊ယဒိ တေ သုတော ဝဲရုရောနာမကဇ္ဇာ။ အာနေဟိ တံပဿိတံ ဓမ္မလဒ္ဓါ၊ ဇုရန္တိ ပုစရာ ဘောဟေတု။ ။ ဟူသော ဂါထာတို့ဖြင့် ဝန်ခံသည်နှင့် ညီစွာ။ ပုဏ္ဏက ဘီလူးအား ဇုရန္တိကို ဖပေးခြင်း အစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်း ဖြစ်သော ဝိရုဠကခေတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုင်း သိအပ်၏။ ။

ဟုတ်လျှင် ဟုတ်သည့်အတိုင်း မဘောက်မပြန်သော ဝန်ခံခြင်းကို ကား။ ။ပုပ္ပါးဟာရဿဝနသမဏ္ဍော ကောလေဟိတကွောဝိဟာတန္တံရံသော။ ကာဇမ္ဗုကာယူရခရာသုဝဏ္ဏော၊ တိဋ္ဌန်နိနာဂရိယောဒဿဝန္ဒမာနာ။ ။ကော တွံ ဗြဟာဗာဟု ဝနသမဏ္ဍော၊ ဝိရောစသိဃာတသိဇ္ဇောဝအာဂို။ မဟောသဂ္ဂေပ အညတရောသိ ယာဂွော၊ ဥဒါဟုနာဂေါသိမဟာနုဘာဝေါ။ ။ဟူသော ဂါထာတို့ဖြင့်မေးသော သောမ

ဒတ်လုလင်အဘ နေသာဒ ပဉ္ဇားအား။ နေနတ်သား၊ လနတ်သား၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာအစရှိသည်ကို့တွင်။ တပါးပါးသောသူဟု ဆိုသည်ရှိသော် ကိုယ်၏ အနှံ့ရယ်. ဥပသံသိတင်း သုံးခြင်း၏ အနှံ့ရယ်မရှိသည်ဖြစ်၍ချမ်းသာငြိမ်သက်စွာ နေရရာလျက် လာလတ္တံ့သောဘေးကို မရှေတွက်အသက်ကိုပမာဏမပြုမူ၍။ ။နာဂေါဟမသွိဇ္ဈဒ်မာ၊ တေဇသိဒုရတိက္ကမော။ ခုံသေယျ ဓတဇသာကုဒ္ဓါ၊ ဖိတံ ဇနပဒံ အာပိ။ ။သမုဒ္ဒဇတိမေမာတာ၊ ဓတာရဒ္ဓေါတိမေပိတာ။ သုဒဿနကနိဒ္ဒေသဿိ၊ ဘူရိဒတ္တေါတိမံဝိဒု။ ။ဟူသောဂါထာတို့ဖြင့် ဟုတ်သည်အတိုင်း ဝန်ခံခြင်းအစရှိသော ဒတ္တနာဂရာဇဇတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။သင်္ခံနွဒေဝါဝိဒဟူကုဏ္ဍနံ၊ ဓမ္မေဠိတံဝိဓုံနာမမန်။ ဒါသော သိရညော ဥဒဝါသိဉ္စတိ၊ ဝိဓုရောသိ သမ်ါကတာမာသိလောဒကာ။ ။ ဟူသောဂါထာဖြင့်ဖေးယော ပဏ္ဏကာဘိလူးအား ဝိဓုရသုခပိန်သည်။ ငါခနဥ္စယကောရဗျမင်းကြီး၏ ဆွေမျိုးညာတကာဟူ၍ဂုဏ်း။ မင်းကြီးထက် ငါလွန်ဖြတ်သသူဟူ၍ဂုဏ်း မင်းကြီးနှင့်ငါ မစပ်လျဉ်းဟူ၍ဂုဏ်းဆိုသည်ရှိသော် အနှံ့ရယ်မရှိသည်ဖြစ်၍။ သားတရိုင် မြေးတရိုင် တစုတရုံးတည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရပ်ရွာမလွဲ ပြုတန်လျက်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဥစ္စာခမ်းနား သားမယားကိုဂုဏ်း အသက်ကိုဂုဏ်း မရှေတွက်မူ၍။ ။ အာခသယဒါသာဝိဘဝန္တိဟောကော၊ ဓနေန ကိတာဝဲ ဘဝန္တိဒါသာ။ သယံဝိဟောကောဥပယန္တိဒါသာ၊ ဘယာဘပနုဏ္ဏာပဝိဘဝန္တိဒါသာ။ ။ ဇတောနရာနံ စတုရောစဒါသာ၊သန္ဓါဟိယော နိတောဒအာဒိဇာတော။ ဘဝေါစရဉ်ညော အဘဝေါစရညော၊ ဒါသာဟဒေဝသ ပရံဝိဂတ်ဘွဲ၊ ဓမ္မေနမဟာဇဝတုသံဒဇ္ဈာ။ ။ဟူသောဂါထာဘို့ဖြင့် ဟုတ်သည့်အတိုင်း ဝန်ခံခြင်းအစရှိသော ပဏ္ဏကဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်းသိအပ်၏။ ။

ဤအဓိပ္ပာယ်ကား မဟာပေါဂိသာဒမင်းသည် ဖွားဝန်ခံပြီးသည့်နှင့်ညီစွာ နောက်ဒွိတဘာန် မတောက်ပြုနိုင်သည်ကို့ရည်၍ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်နပဲ့တာဒိုကဇာတ်ဟူသောဂါထာဖြင့် မြွက်ဆိုသတည်း။ ဤသည်လျှင် ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ မှန်သောဝန်ခံခြင်းဒွိအကြောင်းမည်၏ဟူလိုသည်။ ။

၉၁။ မဟာပေရိသာဒသည် သုတသောမမင်းကြီးအား
လူသားစားခြင်းမှ ကြဉ်ရအံ့သောဆုမှတပါး
လွဲ၍ဆုယူရန် တောင်းပန်ခြင်း။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ဆိုသည်ရှိသော်၊ မဟာပေါရိသာဒလည်း ချိုင်ချိုင်ကြိုကြို သည်းစွာငိုလျက်။ထိုဆုကိုပေးခြင်းငှါမရက်ရကား တဘန် တောင်းပန်လိုသောကြောင့်။ ။အပုညလောဘံအယာသံအင်္ဂါတို့၊ ပါပံဗဟုံဒုဿီလံကိလေသံ။မနုဿမံသသာဒေါဉပါဂါ၊ တန္တံဝံရံ ကိန္တိမဟံဓနေယျံ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သမ္မာသုတသော မ၊အခေ့သုတသောမ။ ယာသးမနုဿမံသာသာ၊ အကြင် လူသား၏။ ဘဝေါ၊အကြောင်းကြောင့်။ အပုညလောဘံ၊မကောင်းသဖြင့်ရသော။ အယာသံ အင်္ဂြိအရံကင်းခြင်းသို့ဝင်း။အင်္ဂါတို့၊အကျော်အစောမရှိခြင်း သို့ဝင်း။ဗဟုံ၊ များစွာသော။ပါပံ မကောင်းမှုသို့ဝင်း။ ဒုစ္စရိတံ၊ ယုတ်မာသောအကျင့်သို့ဝင်း။ ကိလေသံ၊ညစ်ညူးခြင်းသို့ဝင်း။ဉပါဂါ၊ ကပ်ချေပြီ။အထ၊ထိုသို့လျက်။တေ၊အခေ့အား၊တံဝံရံ၊ထိုဆုကို။ကိန္တိ၊ အသို့မူ၍။အဟံ၊ငါသည်။ ဒဒေယျံ၊ ပေးလှည့်နိုင်အံ့နည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။။ အခေ့သုတသောမ။ ဤလူသားတည်းဟူသောအကြောင်းကြောင့် ငါသည် မကောင်းသဖြင့် ရအပ်သောအင်္ဂြိအရံကင်းခြင်း အကျော်အစော မရှိခြင်းသို့ဝင်း။ ကမ္မပထသို့ရောက်သော ယုတ်မာသော အမှုကိုဝင်း။ ကမ္မပထသို့မရောက်သော ဒုစရိုက်သို့ဝင်း။ ညစ်နွမ်းဆင်းရဲခြင်းသို့ဝင်း ရောက်ချေပြီ။ထိုသို့လျက် အခေ့အားဤဆုကို အသို့ပြု၍ ငါပေးလှည့်အံ့နည်း။ငါ့အား သနားခြင်းကို အကြောင်းပြုသဖြင့် အခေ့မမြစ်ပါလင့်။ တပါးသောဆုကို အခေ့ယူကာမူ။ ဤဆုကို အခေ့ မယူပါလင့် ဟူလိုသော်။ ။

၉၂။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် အသက်ကို
စွန့်၍သော်လည်း သင်လိုသောဆုကို ပေးပါမည်ဆိုသော
ပေါရိသာဒ၏ ရှေးဝန်ခံခြင်းကို ဘေဒပြု၍
ပေါရိသာဒအား ကဲ့ဖဲ့ခြင်း။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းလည်း ထိုမင်းသည် ဆုမယူမီ ရှေးအတို့

ဒ်ဆိုသောဂါထာကိုဆောင်၍ ပြီထိသောကြောင့်။ ။နာဘံဝဒ်အရဟာ
တိစက္ခုဒ္ဒါတုံ၊ ယံဝါဒိဒတွာနဒေဝါဂ္ဂရေယျ။ ဝရဿုသမ္မအာဒိကမ္မမာ
နော၊ပါဏံစဓိတွာနပိဒသေ့မေဝ။ ။ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်ဖြ်။ ။
သမ္မဇပါရိသာဒ၊အဲ့သေ့ပေါရိသဒ်။ ယောဇန်ဒွဲ၊အကြင်သူသည်။ ယံ
ဝဒံ၊အကြင်ဆုကို။ ဒတွာပိ၊ ပေးဦးမှ်လည်း။ နဒေဝါဂ္ဂရေယျ တောင်း
တိုင်းမပေးအုံ့။သောဇန်ဒွဲ၊ထိုသူသည်။တံဝဒံ၊ထိုဆုကို။ဒါတုံ၊ပေးခြင်း
ငှါ။ နအရဟာတိ၊မထိုက်။ သမ္မသုတသောမ၊အဲ့သုတသောမ။ အဝိ
ဂမ္မမာနော၊ တွန့်တိုခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝရဿု၊ ယူလော့။ ပါဏံ၊
အသက်ကို။ စဓိတွာန၌၊စွန့်၍လည်း။ ဒဿမေဝ၊ ပေးအုံ့သည်သာလျှင်
တည်း။ဇာတိ၊ဤသို့။မံ၊ငါကို။အဝေါစ၊ဆို၏။ဝတွာ၊ဆိုဦး၍။ ဒုတိ၊ဤသို့
လည်း။အဇ္ဇဝိ၊ဆိုပြန်၏။ တေ၊အဲ့သို့၏။ တံဝစနံ ထိုစကားသည်။နသ
မေတိ၊ဤနောက်မည်။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဲ့သေ့ပေါရိသာဒ။ အဲ့သေ့
သည် ငါ၏ဆုမယူမိ ဤးအတ္ထိဒ္ဒ အဲ့သေ့ သုတသောမ။ ဤလောကဒ္ဒ
အကြင်သူသည် အကြင်သူအား နှုတ်ဖြင့် ဆုပေးဦး၍။ ထိုသူသည်
လိုသောဆုကိုတောင်းသည်ရှိသော် တောင်းတိုင်းမပေးအုံ့။ထိုသူသည်
သူအား ဆုပေးထိုက်သ သူမဟုတ်။ ငါတ္ထမ္ဘကား သူအားဆုပေးထိုက်
သသူ ဟုတ်၏။ ပေးလည်း ပေး၏။ တောင်းတိုင်းလည်း ပေးအုံ့သည်။
တွန့်တိုခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ အဲ့သေ့ယူကာမူ။ အသက်ကို ဖွန့်၍သော်
လည်း အဲ့သေ့လိုသောဆုကို ပေးအုံ့ဟုဆိုသည်မဟုတ်တုံလော။ ဆိုဦး
၍လည်း ဤသို့တာဒန ဆိုပြန်ဘိ၏။ အဲ့သေ့၏ ဓမ္မစကားသည် ယခု
နောက်စကားနှင့်မညီ ဟူလိုသော်။ ။

၉၃။ ပဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည်
ပေါရိသာဒအား ဂုဏ်ဝန်ခံပြီးသည်နှင့်ညီစွာ ပညာရှိတို့၏
တရားသဘောကို မလွန်စေရာဟု တိုက်
တွန်းတော်မူခြင်း။

ဤသို့လျှင်ဘုရားလောင်းသည် ဆုမယူမိဂုဏ်းအတ္ထိမဟာပေါရိသာဒ
ဆိုသောဂါထာကိုဆောင်၍ပြပြီးသော် ထိုမင်းအားဆုပေးခြင်းဒ္ဒ ပြင်း
စွာ အားထုတ်စေလိုသောကြောင့်။ ။ပါဠိစဓိန် သတ် နာပိခမ္မံ၊

သဒ္ဓမ္မဒိုဋ္ဌာဝ ဘာဝန္တိ သင်္ကြာ။ ဒတ္တွာ ဝံခံခိမ္ပမဝါကရောဟိ၊ ဇတောနံ သမ္ဖဿသုရာဇသေဋ္ဌ။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဖူ။ ။သုရာဇသေဋ္ဌ၊ အလွန် မြတ်သော မင်းဖြစ်တော် မူသော၊ သမ္မ ပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ သတံသင်္ကြာနာမ သူတော်ကောင်းတို့ မည်သံညီကား။ ပါဌာ၊ အသင်္ကိုး။ စဇန္တိ၊ ပွန့်ကုန်ဖူ။ ဓမ္မံ၊ သဘောကို။ အပိ၊ စင်စစ်။ နစဇန္တိ၊ မပွန့်ကုန်။ သင်္ကြာ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သဒ္ဓမ္မဒိုဋ္ဌာဝ၊ မှန်သောဝန်ခံခြင်း ဂုဏ်ကုန်သည် သာလျှင်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်ဖူ။ သုရာဇသေဋ္ဌ၊ အလွန်မြတ်သောမင်းဖြစ်တော်မူသော။ သမ္မ၊ အဆွေ။ ဝံခံ၊ ဆုကို။ ဒတ္တွာ၊ ပေးပြီးသောကြောင့်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အဝါကရောဟိ၊ တောင်းသောဆုကိုပေးလော့။ ဇတောနံ၊ ဤသို့သော သစ္စာဝမ္မနှင့်။ သမ္မဇ္ဇ၊ ပြည့်စုံတော်မူလော့။ ။ဤဂါထာ၌ သုရာဇသေဋ္ဌ ဟူသော အာလုပ်သည်ကား ထိုမင်းအား ဆုပေးခြင်း၌ ဥဿာဟဂုဏ်စေလိုသောကြောင့် လွှားထောင်ချီးမြှောက်သော အာလုပ်တည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အလွန်မြတ်သော မင်းဖြစ်တော်မူသော အဆွေပေါရိသာဒ။ အကြင်သူတော်ကောင်းတို့သည် အသင်္ကိုသော်ကား စွန့်ကုန်ဖူ။ သဘောကို မစွန့်ကုန်။ ထိုသူတော်ကောင်းတို့သည် မှန်သောဝန်ခံခြင်း ဂုဏ်ကုန်သည်သာ လျှင်ဖြစ်ကုန်ဖူ။ အလွန်မြတ်သောမင်းဖြစ်တော်မူသော အဆွေ၊ အဆွေသည် အကြင်ဆုကိုငါ့အားပေးဖူ။ ငါသည် ထိုအပ်သောထိုဆုကို လျင်စွာပေးဖူ။ ဤသို့သော သစ္စာဝမ္မနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည် ဖြစ်ဘိလော့ ဟူလိုသော်။ ။

၉၄။ ပညာဂုဏ်တို့၏ဟာနိသဘောကိုမလွန်စေရာ ဟူသော မဟာသုတသောမ မင်းကြီးစကားဝယ် နိဒါန်းရည်ညွှန်းထုတ်ပြအပ်သောဝတ္ထု၊ သက်ဆိုသမျှား။

ဤသို့ဆိုသည့်အလိုကား။ ။ယာထာဝိစာမရိုဝါဒံ၊ ကိသ္မိဉ္စိပန်လတို့ တံ၊ ဥပေတိမရဏေ တဉ္စ၊ နုဝိကောပေတိဝါလဓိ။ ။ဤသို့ အစရှိသည်ကို ဟောတော်မူခြင်းကြောင့်။ စာမရီ မည်သောသားသည် သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ နေခြင်း၊ အိပ်ခြင်းတည်းဟူသော လေးပါးသော ဇာရိယာပထ်

တို့၌ သတိဝိရိယ မကင်းသည်ဖြစ်၍ ပိပိ အမြဲးကို ရိသေ ဖြတ်နိုးစွာ စောင့်ရှောက်၏။ အကြင်အခါ၌မသွားတော်၊ မရပ်တော်၊ မနေတော်၊ မအိပ်တော်၍ ငြိရှောက်ငြားအံ့။ထိုငြိရှောက်ရာ၌ အကြင်အခြင်းဖြင့်လုံ့လပြုသည်ရှိသော် ပြက်မပျက်သည်ဖြစ်၍ လွတ်မြောက်အံ့၊ထိုအခြင်းဖြင့် သာယာဖြည်းညှင်းစွာလုံ့လပြု၏။ တစုံတခုသော အဆင်းကြောင်းဖြင့် လုံ့လပြုလျှင်ငြားသော်လည်း မပြတ်မပျက်သည်ဖြစ်၍ လွတ်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်အံ့။ ထိုသို့မတတ်နိုင်သည်ရှိသော် ထိုအရပ်၌ မတုန်မလှုပ်နေသဖြင့် ငါသေငြားသော်လည်း မင်းမြောက်တန်းဆာရတနာဖြစ်သော ငါ့အမြဲးကိုမပျက်မစီးရပါစေဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့ မရုန်းမလှုပ် ကိုယ်အသက်ကိုစွန့်၍။ မိမိတို့၏ခမ္မတာသဒ္ဓါဖြစ်သော သဘောကိုမလွန်။ ဤအတူရဉ်း၊ စာမရိကိန္တာနန့်နှင့် အဆဒရာ မင်္ဂိုင်းသာသော ခတ္တိယာဘိသေက ခတ္တိယာဇာတ်ဖြင့် အထွတ်သို့ ရောက်ပြီးသော အခွေမင်းစစ်မဟာရာဇာသည် အသက်ကို သော်ကား စွန့်ရာ၏။ မင်းဆက် တကာပညာ ဂိုဏ်၏ သဘော ခမ္မတာ ကျင့်ရာ လမ်းဂိုးကို မလွန်ရာ ဟူထို သော်။ ။

ထိုမှတပါး ပညာ၏ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ အသက်ကိုသော် ကားစွန့်ကုန်၏။ သဘောကို မလွန်ကုန်ဟု မဟာသုတသောမမင်းကြီး ဆိုခြင်းသည်ကား။ သဘောကို မလွန်ရာလျက် လွန်မိသောကြောင့် အသက်ကိုစွန့်ဘူးလေသော သတ္တမမွေလုလင်ကဲ့သို့ ပဖြစ်စေလင့်ဟူထို သော်။ ။ထိုအကြောင်းအတိုနည်းဟူမူကား။ တို့ဖြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် မဟာဝိဟာရ၌ နေတော်မူစဉ်။ ဆေးကုခြင်း၊ ဒါယကာတို့၏ အစေအပါး တမန်တံဆေးသွားခြင်း၊ ဒါယကာတို့အား ဆုမိန့်ပေးခြင်းအစရှိသောမရှာဖွေးအပ်သဖြင့် ရှာဖွေး၍ရသောပန်းသည်းဖြင့် အသက်မွေးကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့ကိုသိတော်မူ၍။ ဤသို့အသက်မွေးခြင်းသည် ဘိလူးပြုဉာဏ်အဖြစ်မှ မလွတ်ဘုန်ပြီ။လှည်းဦးရထားဦး၌ ကရာန္တားဖြစ်လကုန်အံ့။ ငရဲ၌ ပဒီသန္ဓေနေရကုန်လတ္တံ့။တရားသော မွေဒေသနာဖြင့် ဆုံးမရသော်ကောင်း၏ဟု ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍။ချစ်သားတို့ မရှာဖွေးအပ်သဖြင့် ရှာဖွေးရသောပန်းသည်းကို စားခြင်းသည် ရဲရဲညိုသော သံတွေကို မျိုသည်နှင့်တူကုန်၏။ ပြင်းသောဒဏ်ဆိပ်ကိုစားသည်နှင့် တူတုန်၏။ ငါ့သားသမီးတော်၌ ဤသို့သောရှာဖွေးခြင်း

ဖြင့် ရသောသွမ်းသည် ဒုနိုးဘဏ္ဍားစားကြွင်းနှင့်တူ၏။ ထိုဆွမ်းကိုစား သောသူသည် ဒုနိုးစဏ္ဍားစားကြွင်းကို စားမှားသော သတာခမ္မလုလင်. နှင့်တူ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍။ ထိုအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူလိုသော ကြောင့်။ ချစ်သားတို့၊ ဒွေးသရောခါ ဗာရာဏသီပြည့်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်း ကြီးမင်းပြုသောအခါ။ ငါဘုရားလောင်းသည် ဒုနိုးစဏ္ဍားအမျိုးဌိုဖြစ် သဖြင့် အခရွာငယ်သို့ရောက်လျှင်တစုံတခုသောပြုဘွယ်အမှုကြောင့်ရိက္ခာ ဆန် ထမင်းထုပ်ယူ၍ ခရီးသွားသည်ရှိသော်။ ထိုအခါဌဲ့ ဗာရာဏသီ ပြည်တွင် ဥဒိဋ္ဌဗြာဟ္မဏ မဟာသာလ အမျိုးဌိုဖြစ်သော သတဓမ္မအ မည်ရှိသော လုလင်သည်၊ တစုံတခုသော ပြုဘွယ်အမှုကြောင့် ရိက္ခာ ထမင်းထုပ် မပါဘဲ ခရီးကိုသွား၍ နှစ်ယောက်သော လုလင်တို့သည် ခရီးမဲ့ပြီ ပေါင်းဆုံကြသဖြင့်။ တယောက်အကြောင်းကိုကယောက်မေး၍ ဟုတ်သည့်အတိုင်းဆို၍ အတူတကွသွားကြရာတွင်။ ဘုရားလောင်း သည် နံနက်စာစားခါတန်လျှင် ရေချမ်းမြေ့သော အရပ်ဌဲ့ လက်ဖြေ ဆေးပြီးသော်။ ကမင်းထုပ်ကိုဖြေ၍၊ လုလင်၊ ထမင်းစားလှည့်ဟု ဆို သည်ကို ဒုနိုးစဏ္ဍားထမင်းကို ငါအလိုမရှိဟုဆိုလျှင် ကောင်း၏ဟုထ မင်းထုပ်မမျှလေဝံရုံသာယူ၍။ကြွင်းသည်ကို ထုပ်ပြန်၍စားပြီးလျှင်၊လာ လေ့ လုလင်သွား ာနှုန်အံ့ဟု တပါနှုန်သွားပြန်၍။ညချမ်းသောအခါဌဲ့နှစ် ယောက်သော သူတို့သည် ရေချမ်းမြေ့သော အရပ်ဌဲ့ ချိုးသောက်ပြီး သော် တဘန်ဘက်၌ သင့်တင့်ရာဌဲ့ နေလျက် ပဒေသာထမင်းကြွင်းကို ဘုရားလောင်းစားမည်ပြုသည်ကို။ တနေ့ပတ်လုံးသွားသဖြင့် ပင်ပန်း သည့် ဆာပွတ်သည်ဖြစ်၍ ငါ့ကိုထမင်းပေးသော်စားအံ့ဟုကြည့်လျက် ရပ်သောလုလင်အား မခေါ်ဘဲစားသည်ရှိသော်။ ဤဒုနိုးစဏ္ဍား ငါ့ကိုမ ခေါ်ဘဲစားသည်ဖြစ်သောကြောင့် အနိုင်မျှဉ်း၍ စားစက်ကို ပစ်စေ၍ စားရသော် ကောင်း၏ဟုကြံ၍။ ထိုကြံတိုင်းစားသဖြင့် ထိုအခါဌဲ့ပင် အမျိုးစဉ်ဆက်မကျင့်ဟုသော ဒုနိုးစဏ္ဍားစားကြွင်းကို စားမိသည်ဟု နှလုံးမသာခြင်းဖြစ်၍။ထိုဇာတ်ဌဲ့သွေးဂျင်နှင့်တကွသော ထမင်းအနှံ၍ငါ အနည်းငယ်သော ဟားကြွင်းထမင်းကြောင့် မလျောက်ပတ်သော အ ကျင့်ကိုကျင့်မိသည်ဟုပြင်းစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ။တဌ အပဌဉ္ဇ ဉ္ဇ်ဌံ တဌံကိန္ဒ္ဒ နနောအဒါ။သောဟံဗြာဟ္မဏ ဇာတိကေ။ လံဘုတ္တံတဉ္ဇ်ဉ္ဇတံ။ ။ဘေန္ဒာ၊ အချင်းတို့။ ယံ၊ အကြင်ဆမင်းကို။

မယာ၊ငါသည်။ဘုဉ်း၊ စားအပ်၏။တစ္ဆေ ထိုထမင်းသည်လည်း။ အပ္ပဉ္ဉ နည်းလည်းနည်း၏။ ဥစ္ဆိ ဥစ္ဆေ၊ စားကြွင်းလည်း ဖြစ်၏။ တစ္ဆေ၊ ထိုနည်း သော စားကြွင်းကိုလည်း။ ကံဇန္တု နာ၊ငြိုငှင်သဖြင့်။ နောဟ၊ ငါတို့အား။ အဒါ၊ပေး၏။ သောအဟံ၊ထိုငါသည်။ ပြာဟုတကဇာတိဟော၊ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သောပုဏ္ဏားစစ်သည်။ဇာတော၊ဖြစ်၏။ ယံ၊ဒံကြွင်စားကြွင်း ထမင်းကို၊ဘဂ္ဂဲ့၊ စားအပ်၏။ တဿိ၊ ထိုစားကြွင်းထမင်းသည်လည်း။ ဥဂ္ဂတံ၊အနန်လေ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဒိဋ္ဌေးမြည်တမ်း၍။ဤသို့မလျော် ပတ်သောအမှုကိုပြုသော ငါ့အား အသက်ရှည်ခြင်းဖြင့် ဒံဘယ်မှစအဲ့ နည်းဟု တောသို့ဝင်၍ တစုံတယောက်သောသူဒုစရိုက် ကိုယ်ကိုမပြမူ၍ ကိုးကွယ်ရာမရှိသော၊သေခြင်းဖြင့် သေလေ၏။ ဤအတိတ်အကြောင်း ကို ဆောင်တော်မူဦး၍။ ချစ်သားတို့၊သင်တို့ဓမ္မလုလင်သည် မလျော်ပတ်သော အစာကို စားမိသည်ဟူ၍ ဥဇ္ဈင်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းကိုမရှ သကဲ့သို့။ ဤအတူရဟန်း၊ ငါသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသောသူသည် ဘုရားစကဆုပ်အပ်သော အာသက် မွေးခြင်းဖြင့် မလျော်ပတ်သော ပဉ္စည်းကို စားမိသည်ဟူ၍ ဥဇ္ဈင်ခြင်း ပမ်းမြောက်ခြင်းကို မရရာဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ။ ။ဇဝံဓမ္မံနိရံကတွာ ယောအဓမ္မေနဓိဝတိ။ သတ ဓမ္မောဝလာဘေန၊လဒ္ဓေနပိနနန္ဒတိ။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယော အကြင်သူသည်။ ဇဝံ၊ဤသို့။ ဒဠ်း၊အာဇိဝပါရိသုဒ္ဓိ သိလတည်းဟူသော သဓမ္မကို။နိရံကတွာ၊ပယ်၍။အဓမ္မေန၊မရာဓိုးအပ်သည်ကို ရာဒိုး၍ အသက်မွေးသောထက်၊ သတ ဓမ္မလုလင်ကဲ့သို့ တောသို့ဝင်၍ ကိုးကွယ်ရာမရှိသော သေခြင်းသည် မြတ်၏ဟု ဩဝါဒဓမ္မဒေသနာတော် ပြုတော်မူ၏။ ဤသည်ဖျင် သတ္တောကို မလွန်ရာလျက် လွန်မိသောကြောင့် အသက်ကို စွန့်ကူး သောအကြောင်းတည်း။ ။

၉၅။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား ပဉ္စညီးဥပုဒ္ဒာ
အစ်ကိုကြီးပေါ် အာသင်္ကကိုသော်လည်း စွန့်ရာ၏။သူတော်
တောင်းတရားကို မစွန့်ရာဟု မိန့်တော်မူခြင်း။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် မင်းဆက်တဟာ ပညာရှိသော သဘာဝခမ္မတာကျင့်ရာလမ်းမှားကိုပြဋ္ဌိုး၍၊ပေးပြီးသောဆဋ္ဌ အားထုတ်ငံ့ခဲ့ ဖြည့်ဆဲ့သောဌာနည်းနာဆင့်လောင်း၍ အကြောင်းတာတန် ထပ်ပြန်လိုသောကြောင့် ။စတေ ဇနံ အဂံဝဒုဿ ဟောတု၊ အဂံ စတေဇိဝိတံ ရာဇမာနော။ အဂံ ဇနံ ဇိဝဟာဠ္ဟဝိသဒ္ဒံ၊ စတေ နရော မွေမနုဿရဇန်ဟော။ ။ဟူသောဂါထာင့်ရှိတဲ့၏။ ။သူရဇသေဋ္ဌ၊ အလွန်ဖြတ်သော မင်းဖြစ်တော်မူသော။သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသော။ ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ အဂံဝရဿ၊ ဖြတ်သောအင်္ဂါ၏။ဟောတု၊အကြောင်းကြောင့်။ဇနံ၊ဥစ္စာကို။စတေ၊စွန့်ရာ၏။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ကို။ ရာဇာနော၊ မင်းသည်ဖြစ်၍ ဖြတ်သောအင်္ဂါကို။ စတေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းသတော်တရား ကို။အနုဿရဇန်ဟော၊အောက်မေ့သည်ရှိသော်။ အဂ်္ဂ။ ဖြတ်သောအင်္ဂါကိုပင်း။ ဇနံ၊ဥစ္စာကို။စတေ၊စွန့်ရာ၏။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ကို။ ရာဇာနော၊ မင်းသည်ဖြစ်၍။ စောင့်လိုသည်ဖြစ်၍။ အဂံ၊ ဖြတ်သောအင်္ဂါကို။ စတေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းသတော်တရား ကို။အနုဿရဇန်ဟော၊အောက်မေ့သည်ရှိသော်။ အဂ်္ဂ။ ဖြတ်သောအင်္ဂါကိုပင်း အသင်္ကကိုသော်လည်း စွန့်ရာ၏။သူတော် ကောင်းတရားကို မစွန့်ရာဟု မိန့်တော်မူခြင်း။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် မင်းဆက်တဟာ ပညာရှိသော သဘာဝခမ္မတာကျင့်ရာလမ်းမှားကိုပြဋ္ဌိုး၍၊ပေးပြီးသောဆဋ္ဌ အားထုတ်ငံ့ခဲ့ ဖြည့်ဆဲ့သောဌာနည်းနာဆင့်လောင်း၍ အကြောင်းတာတန် ထပ်ပြန်လိုသောကြောင့် ။စတေ ဇနံ အဂံဝဒုဿ ဟောတု၊ အဂံ စတေဇိဝိတံ ရာဇမာနော။ အဂံ ဇနံ ဇိဝဟာဠ္ဟဝိသဒ္ဒံ၊ စတေ နရော မွေမနုဿရဇန်ဟော။ ။ဟူသောဂါထာင့်ရှိတဲ့၏။ ။သူရဇသေဋ္ဌ၊ အလွန်ဖြတ်သော မင်းဖြစ်တော်မူသော။သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသော။ ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ အဂံဝရဿ၊ ဖြတ်သောအင်္ဂါ၏။ဟောတု၊အကြောင်းကြောင့်။ဇနံ၊ဥစ္စာကို။စတေ၊စွန့်ရာ၏။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ကို။ ရာဇာနော၊ မင်းသည်ဖြစ်၍။ စောင့်လိုသည်ဖြစ်၍။ အဂံ၊ ဖြတ်သောအင်္ဂါကို။ စတေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းသတော်တရား ကို။အနုဿရဇန်ဟော၊အောက်မေ့သည်ရှိသော်။ အဂ်္ဂ။ ဖြတ်သောအင်္ဂါကိုပင်း အသင်္ကကိုသော်လည်း စွန့်ရာ၏။သူတော် ကောင်းတရားကို မစွန့်ရာဟု မိန့်တော်မူခြင်း။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် မင်းဆက်တဟာ ပညာရှိသော သဘာဝခမ္မတာကျင့်ရာလမ်းမှားကိုပြဋ္ဌိုး၍၊ပေးပြီးသောဆဋ္ဌ အားထုတ်ငံ့ခဲ့ ဖြည့်ဆဲ့သောဌာနည်းနာဆင့်လောင်း၍ အကြောင်းတာတန် ထပ်ပြန်လိုသောကြောင့် ။စတေ ဇနံ အဂံဝဒုဿ ဟောတု၊ အဂံ စတေဇိဝိတံ ရာဇမာနော။ အဂံ ဇနံ ဇိဝဟာဠ္ဟဝိသဒ္ဒံ၊ စတေ နရော မွေမနုဿရဇန်ဟော။ ။ဟူသောဂါထာင့်ရှိတဲ့၏။ ။သူရဇသေဋ္ဌ၊ အလွန်ဖြတ်သော မင်းဖြစ်တော်မူသော။သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသော။ ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ အဂံဝရဿ၊ ဖြတ်သောအင်္ဂါ၏။ဟောတု၊အကြောင်းကြောင့်။ဇနံ၊ဥစ္စာကို။စတေ၊စွန့်ရာ၏။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ကို။ ရာဇာနော၊ မင်းသည်ဖြစ်၍။ စောင့်လိုသည်ဖြစ်၍။ အဂံ၊ ဖြတ်သောအင်္ဂါကို။ စတေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းသတော်တရား ကို။အနုဿရဇန်ဟော၊အောက်မေ့သည်ရှိသော်။ အဂ်္ဂ။ ဖြတ်သောအင်္ဂါကိုပင်း အသင်္ကကိုသော်လည်း စွန့်ရာ၏။သူတော် ကောင်းတရားကို မစွန့်ရာဟု မိန့်တော်မူခြင်း။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် မင်းဆက်တဟာ ပညာရှိသော သဘာဝခမ္မတာကျင့်ရာလမ်းမှားကိုပြဋ္ဌိုး၍၊ပေးပြီးသောဆဋ္ဌ အားထုတ်ငံ့ခဲ့ ဖြည့်ဆဲ့သောဌာနည်းနာဆင့်လောင်း၍ အကြောင်းတာတန် ထပ်ပြန်လိုသောကြောင့် ။စတေ ဇနံ အဂံဝဒုဿ ဟောတု၊ အဂံ စတေဇိဝိတံ ရာဇမာနော။ အဂံ ဇနံ ဇိဝဟာဠ္ဟဝိသဒ္ဒံ၊ စတေ နရော မွေမနုဿရဇန်ဟော။ ။ဟူသောဂါထာင့်ရှိတဲ့၏။ ။သူရဇသေဋ္ဌ၊ အလွန်ဖြတ်သော မင်းဖြစ်တော်မူသော။သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသော။ ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ အဂံဝရဿ၊ ဖြတ်သောအင်္ဂါ၏။ဟောတု၊အကြောင်းကြောင့်။ဇနံ၊ဥစ္စာကို။စတေ၊စွန့်ရာ၏။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ကို။ ရာဇာနော၊ မင်းသည်ဖြစ်၍။ စောင့်လိုသည်ဖြစ်၍။ အဂံ၊ ဖြတ်သောအင်္ဂါကို။ စတေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းသတော်တရား ကို။အနုဿရဇန်ဟော၊အောက်မေ့သည်ရှိသော်။ အဂ်္ဂ။ ဖြတ်သောအင်္ဂါကိုပင်း အသင်္ကကိုသော်လည်း စွန့်ရာ၏။သူတော် ကောင်းတရားကို မစွန့်ရာဟု မိန့်တော်မူခြင်း။

ပဉ္စညီးဥပုဒ္ဒာအစ်ကိုကြီးပေါ် အာသင်္ကကိုသော အလုံးစုံကိုစွန့်ရာ၏။ ပညာရှိတို့၏သတော်ကို မလွန်ရာဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ဆိုသည့် အလိုကား။အကြောင်ပညာရှိတို့သည် တစုံတခုသောအကြောင်းကြောင့်။ ရွေ့လျောက်နားနှာ မျက်စိအစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့တွင် တပါးပါးပျက်စီးလတ္တံ့သည်ကို ဖြင်အံ့။ ထိုသို့ဖြင်သည်ရှိသော် များဖြတ်သော ဥစ္စာပဉ္စညီးကို ပေးကမ်းသဖြင့် ဖြတ်သော အင်္ဂါကြီးငယ်ကို စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ဥစ္စာကိုမမက်မောရာ။ ထိုပညာရှိသည် ဂုဏ်းလျှင် တစုံတခုသော အမှုကြောင့် အသက်သေဆုံးဘိုးလတ္တံ့သည်ကိုဖြင်အံ့။ ထိုသို့ ဖြင်သည်

ရှိသော်။လိုးမျက်၍ပစ်အပ်သောအရာ၌ လိုးမျက်၍ပစ်ခြင်း၊ ပုံးဖြတ်၍ ပစ်အပ်သောအရာ၌ ပုံးဖြတ်၍ပစ်ခြင်း အားဖြစ်သည်ဖြင့်။ ဖြတ်သော အင်္ဂါကြီးငယ်ကိုစွန့်၍ မိမိအသက်ကိုစောင့်ရှောက်၏။ အင်္ဂါကြီးငယ်ကို မနှမြောရာ။ထိုသို့သဘောရှိသော ပညာရှိသည်ဂုဏ်းတည်။ တစုံတရာသော အဖကြောင်းကြောင့် သဘောတရားမှ ချွတ်ယွင်းသည်ကို မြင်အံ့။ ထိုသို့ မြင်သည်ရှိသော် မိမိ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဥစ္စာဓမ်းနား သားမယားအင်္ဂါကြီးငယ်အသက်ကိုမရွေတွက်ဘဲ အသုံးစုံကို ပစ်စွန့်၍ သဘောတရားကိုစောင့်ရှောက်၏။သဘောတရားကိုမလွန်ရောဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ တာဘန်ဆိုပြန်ခြင်းသည်ကား။ ။နဒုတောပေါဝသန်ဘုဝနော သာဂရာ နကုလာစလေး။မနုဿိမရိပသာ ပေါသံဝဠ်ဒုပဓာဟန်ဘုနော။ ။ပေါ အကြင်သူတို့သည်။သံဝဠ်ဒုပါကာမ္ဘာဝါကြွင်းသော်လည်း။မရိပသာ အပုံးအခြားကို။ မနုဿိ စဉ်းငယ်မျှလည်း။ နောဓဟန်ဘုံ မစွန့်ကုန်။ တော်ပေါ၀၊ ထိုသူတို့သည်သာသျှင်။သဘုဝနဒုဏ္ဍသူတော်ကောင်းတို့ မဟုတ်လော။ တော် ထိုသူတော်ကောင်းတို့သည်။ နောသာဂရာ သမုဒ္ဒရာမျှ တည်းသာလည်း မဟုတ်ကုန်။ နကုလာစလာ၊ဝေဘာရ်ပဗ္ဗ ဆုနစ်ထပ်မျှ တည်းသာလည်းမဟုတ်ကုန်း ။ဤသို့သုဇောဓာလက်ဝရေသောကျမ်း၌ အထူးလာသောကြောင့်ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့ကဲ့သို့သမုဒ္ဒရာပြင်း မိရိယာဉ်နှင့်ရိကုန်ဏ်။ ထိုကြောင့်ရကား၊ အဝေးမင်းစစ်မဟာရာဇာလည်း။ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့၏ ဓမ္မတာ လမ်းမျိုး သဘောကို ရည်၍။ သမုဒ္ဒရာပြင်းမိရိယာဉ်နှင့်တို့သော် မနှိုင်းမှည့်ဆဲသောပြုမြဲခိုင်ခန့်ခြင်း ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ အသက်ကို စွန့်သဖြင့် ငါးသည် လိုအပ်သောဆုကို လျင်စွာပေး၍ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်လေ့ ဟူလိုသော်။ ။

၉၆။ မဟာသုဘဿောမမင်းကြီးသည်ပေါရိသာဒအား
ဆရာသမားတို့နှင့်အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်မပျက်ဖူးစရာ။
ငါလည်းသင်၏ဆရာပင်ဖြစ်သည်ဟုဆို၍
ဆုပေးခြင်းငှါတိုက်တွန်း
တော်မူခြင်း။

ဤသို့ဟူ၍။ လူကို့အချာ။ ဘုရားလျာသည်။ နည်းနားသွယ်လောင်း။ အကြောင်းကြောင်းဖြင့်။ ထိုမင်းကြီးကို။သန့်ရာခမ္မာ၊ မြတ်ဘာဝဠီ။ ကြပ်ကြပ်တင်းတင်း။တည်စေလျင်း၍။ ဗောဓိပွင့်လျာ။ မင်းမြတ်ဗွာလည်း။ ထိုမင်းကြီး၏။ အလေးပြုအပ်။ မြတ်သောဆရာ။ မှန်လှစွာ၍။ ထိုဆရာ၏။ဆုံးမပဲ့ပြင်။ သွန်သင်စကား။ နာသေးအားဖြင့်။ ခင်ပွန်းမပျက်။ အသက် ထက်ဆုံး။ ပေါင်းခဲ့းမေတ္တာ။ မြဲမြံရာသောအကြောင်းကို ပြလိုသောကြောင့်။ ။တာသ္မာဟိ၁မွဲ့ ပုရိသောဝိစည္ဉာ ပေါစသဟာ၌ဝ် ဝိနယာန္တိ သဓ္ဒဿ။ တဉ္စိသ ဒိပဒ္ဓပရောပဒေသနဉ္စ နတောနဝိတ္တိ ဝိရယောထ ပညော။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။သုရာဇသေဋ္ဌ၊အလွန်ဖြတ်သောမင်းဖြစ်တော်မူသော်သမ္မာ၊အခွေ့။ပညော၊ပညာရှိသော်။ ယောပုရိသော၊အကြင်ပေါဂ်္ဂိုလ်သည်။ ပဿဟိယသ္မာဇဝေ၊ အကြင်သူမှလျှင်။ခမ်း၊တရားကို။ဝိဇညော၊သိရာ၏။ ပေါစသန္တေဝါ၊ အကြင်သူတော်ကောင်းတို့သည်မူလည်း။ အသ။ထိုသူ၏။ ကဒိဝ်၊ယုံမှားခြင်းကို။ ဝိနေဝန္တိ၊ ဖျောက်ကုန်၏၊ တဉ္စ၊ထိုသူသည်လျှင်။ အသ၊ထိုသူ၏။ ဒိပဒ္ဓ၊ခဲ့ခဲ့ရာလည်းဖြစ်၏။ ပရောပနဉ္စ လည်းလျောင်းရာလည်းဖြစ်၏။ တေန၊ထိုဆရာနှင့်၊ မိတ္တိဝ်၊ ခင်ပွန်းသဟောကို။ နဇိရပေါဿ၊ မကျေစေရာ။ ။ အခြံ့ပါယ်ကား။ အလွန် မြတ်သော မင်း ဖြစ်ခဲတော် မူသော အဆွေ။ အကြင်သူသည် အကြင်ပညာရှိထံ၌၊ကောင်းမှုမကောင်းမှုကို သိစွမ်းတတ်သော အကြောင်း တရားကိုရ၏။ အကြင် သူတော် ကောင်းတို့သည်မူလည်း ထိုသူ၏ ယုံမှားခြင်းကို ဖျောက်ပေ၏။ ထိုပညာရှိ သူတော်ကောင်း တို့သည် ထိုသူ၏ တည်ရာ သင့်ကြောင့် မှီဝှိရာဖြစ်သော ကိုင်းကျွန်းလည်းမည်၏။ ဘေးဥပဒ္ဒဝေါဖြစ်သော အခါ၌လားရာ သတ္တိကြောင့် လည်းလျောင်း ရာလည်း မည်၏။ ဤသို့သော သဘော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ဆရာ့အရာ တည်ထိုက်စွာ၏။ ထို့

ဆရာနှင့် တစုံတယောအကြောင်းကြောင့် ခင်ပွန်းသဘောကို မမျက် ဆီးရာ ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ ဆိုခြင်းသည်ကား။ ။သင်္ဂရသုတ်ဘာ နတ္ထု၊ ဒုရမပ္ပိန်ဘုမန်ဘုရံ။ သင်္ဂရံခတ်ဝိဇ်္ဇသိ၊ကပ္ပိန်ဘုဝ်ယ်နောဂုတ်ဘာ။ ။သင်္ဂရသ၊ကိုယ်ဇ်ရှိုင်း။ ဂုတ်ဘာနတ္ထု၊ ကျေးဇူးတို့ရှိုင်း။ အခန်ဘုရံ၊ အထူးသည်။ အခွန်ဘုံ၊စင်စစ်။ ဒုရံ၊ဝေးဇ်။သင်္ဂရံ၊ကိုယ်သည်ကား။ ခတ်ဝိဇ်္ဇသိ တခတ် တည်၍ ပျက်တတ်သော အလေ့ရှိဇ်။ ဂုတ်ဘာ၊ ကိုယ်ကြောင့် ဖြစ်သော ကျေးဇူးတို့သည်ကား။ ကပ္ပိန်ဘုဝ်ယ်နော၊ကန်ဘာ ပတ်လုံး အဆုံး တိုင် အောင် တည်တတ်ကုန်ဇ်။ ။ဤသို့ သုဇောဓာလက်ဘုရစသော အထူး ထူးသော ကျမ်းတို့၌ လာသောကြောင့် ကိုယ်သည်ရင်း၊ ကိုယ်ကို မှီ၍ ဖြစ်သော ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်းသည်ရင်း၊ ကဲ့လွဲထူးခြားစွာ ဇ်။အဘ ဘုံကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ကိုယ်သည်ကား တဿက်လျာသာ တည်၍ ပျက်ခဲ့ဇ်။ ကိုယ်ကိုမှီ၍ဖြစ်သော ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စော ခြင်းသည်ကား ကန်ဘာ ဓကြောင်းသော်လည်း မကျေရာ။ ယို့ကြောင့် အဆွေမင်းဖြတ်။လောကနတ်သည်။ကိုယ်အသက်ကို ပမာဏ မပြုမူ၍။ ငါသည် လိုအပ်သောဆုကိုလျင်စွာပေး၍။ကျေးဇူးသတင်းကျော်စော ခြင်းကို ဆောင်တော်မူ ဟူလိုသော်။ ။

၉၇။ ဆရာနှင့် အဆွေခင်ပွန်း သဘောမပျက်စေရာ ဟူသော မဟာသုတသောမမင်းကြီးစကားတော်ဝယ်။အဆွေခင်ပွန်း သဘောပျက်၍ အကျိုးယုတ်ဓသာ ဗုဒ္ဓရေက နည်းအားဖြင့် ပြအပ်သောဝတ္ထု၊ သက်သေများ။

ဤအရာဝယ် ထိုဆရာနှင့်တစုံတယဓသောအကြောင်းကြောင့် ခင်ပွန်း သဘောကို မပျက်စေရာ ဟု ဆိုရာ၏။ဗုဒ္ဓရေက နည်းအားဖြင့်၊ပျက်စေ သည်ရှိသော် အကျိုး ယုတ်ရာ သည်လည်း ရှိ၏။ အနွယ နည်းအား ဖြင့် မပျက်စေသည်ရှိသော် အကျိုးရောက်ရာသည်လည်းရှိ၏။ထိုနှစ်ပါး တို့တွင်။ ဗုဒ္ဓရေက နည်းအားဖြင့် ပျက်စေသည် ရှိသော် အကျိုး ယုတ်ရာသည်ကိုကား။ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ ဂုတ္တိလ အမည်ရှိသော စောင်းသမားသည် ဇမ္ဗူ။ဒီပါ ကျွန်း၌ အတူ မရှိသော

စောင်းဆရာကြီးဖြစ်၍။ ဗာရာဏသီပြည်မှ ကုန်သည်တို့သည် ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့သွားကုန်ရာတွင် သဘင်နေ့ကြုံသဖြင့်။ ထိုပြည်၌ မုသိလဒါမည်ရှိသော စောင်းသမားကြီးကို ခေါ်၍ သဘင်ကစားကုန်သည် ရှိသော် ထိုစောင်းသံကို ကုန်သည်တို့ နှစ်သက်စွာ မနာကုန်သည်ကို ဖြင်၍။ သင်တို့ ငါ့စောင်းသံကို နှစ်သက်ဝမ်းသာ မနာကုန်သည်ကား။ငါ့ထက် တတ်သောဆရာ၏စောင်းကိုကြားဘူးသောကြောင့်လော။နားမလည်၍ ကောင်းမှန်း သွမ်းမှန်း မသိသောကြောင့် လောဟု မေးသည်ကို။ ဂုတ္တိလဆရာ၏ လက်သံကို ကြားဘူးသောကြောင့်ဟု ဆိုကုန်သဖြင့်။ အကြောင်းကိုမေး၍ စေ့စုံစွာ ကြားလျှင်။ သင်တို့ပေးသော ဆုကို ငါ မယူပြီ။ဗာရာဏသီပြည်သို့ပြန်သောအခါ ငါ့ကိုဆောင်ပါလော့ဟု ဆိုသဖြင့် ကုန်သည်တို့ဆောင်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်သျှင်။ ဘုရားလောင်းအိမ်သို့သွား၍။ဘုရားလောင်းမရှိခိုက် ရောက်သဖြင့်။ဆွဲ၍ထားသောစောင်းကိုဖြင်လျှင် ယူ၍တီးသည်ကို ဘုရားလောင်း၏ မိဘ မျက်မမြင်တို့သည် ကြွက်ကိုက်သကဲ့သို့ထင်၍ကြွက်နှင်မှ၊စောင်းကိုထား၍၊ ထိုသူတို့သို့ ချဉ်း၍ လာကြောင်းကို ဆို၍။ ဘုရားလောင်းကို မေး၍ ဘုရားလောင်းရောက်လျှင်။ ခရီးဦးကြဆိုခြင်း အစရှိသော ပဋိသန္ဓာဝရကို ပြု၍လာသော အကြောင်းကို ကြားသည် ရှိသော်။ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာဟု အာဇ်ခိုဏ ဖြင့်သိ၍ မသင်္ကာဟု ပယ်ငြား သော်လည်း ဘုရားလောင်းမိဘကို ရိုသေစွာလုပ်ကျွေး၍ နှစ်သက်ကုန်သဖြင့် သားကို တောင်းပန်၍ အတတ်ပညာ သင်စေ၍။ ဘုရားလောင်းနှင့် အတူတကွ မင်းအိမ်သို့ လိုက်၍ မင်းကြီး မေးသဖြင့်။ တပည့်၌ အဖြစ်ကို ဆို၍ မင်းကြီးနှင့်အကျွမ်းဝင်လျှင်။ဘုရားလောင်းတို့၏ သဘောသည် ဆရာလက်ဆုပ်သား၍ မသင်စပါ။တတ်သေးရှိကို အကြွင်းမဲ့သင်မြဲဖြစ်သောကြောင့်။ အကြွင်းမဲ့ သင်၍ တတ်လျှင်။ ဤဗာရာဏသီ ပြည်သည် ဇမ္ဗူဒီပါကွန်းခြံ ဖြတ်သောမြို့ ဖြစ်၏။ ဆရာလည်း အသက် အရွယ် ကြီးပြီ။ ဤဗာရာဏသီပြည်တွင်ပင် နေရတော့သော် ကောင်း၏ဟု မင်းခြံ ခစားအုံ့ဆဲသောဒေကြောင်းကို ဆရာအားကြားသဖြင့် ကောင်း၏။ခစားလော့။ ငါမင်းကြီးအားကြားမည်ဟု ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၍ မျိုးရိက္ခာခန့် ထား တော်မူပါဟု ဆိုသည်ကို။ ဆရာ၏ ထက်ဝက် ရမည်ဟု မင်းကြီးဆိုသဖြင့်။ ထိုအကြောင်းကို မသိလအား ကြားသည် ရှိသော်။

ဆရာနှင့် ငါ အတတ်ပညာ အံမျှတတ်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆာရာနှင့် အင်တူရမှ ခစားမည်ဟုဆိုသဖြင့်။ထိုဆိုတိုင်း မင်းကြီးအားကြားလျှင်။ ဆရာနှင့်ပြိုင်၍ အတတ်ပညာပြိုင်ကာ အမျှ ပေးမည်ဟု မင်းကြီးဆို သောကြောင့် မုသိလအား ကြားသည်ကို၊ ကောင်း၏၊ ပြုမည်ဟုဆို လျှင်။ ထိုဆိုတိုင်း မင်းကြီးအား ကြားသည်ရှိသော်။ကောင်း၏။ ပြုစေ။ အကြိုနံ့အခါ၌ ပြအံ့နည်းဟု ဘုရားလောင်းကိုမေး၍။ ဤနေ့မှသည်ခုနစ် ရက်မြောက်သော ဇနံ့၌ ပြမည်ဟု ဘုရားလောင်းဆိုလျှင်။ မုသိလကို မင်းကြီးခေါ်၍။ ဆရာနှင့်ပြိုင်ဘက်ပြုသဖြင့် မသင့်သောအကြောင်းကို များစွာဆိုသော်လည်း မနှိုင်၍။ ပြည်သူအပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစပ္ပ် သောဌါ၌ခြုံစည်လှည့်စေလျှင်။ မုသိလကား ပျိုရွယ်၏။ ငါကားကြီး ရင့်ပြီ။ ဘပည်ကို ဆရာနှိုင်ပါသဖြင့်လည်း များစွာမတင့်တယ်။ ဆရာ ကို တပည့်နှိုင်လေမူကား အသက်ထက်ဆုံး ရှက်ဘွယ်ရှိ၏။ ငါပြုင် ဘက်ပြုသောထက် တောသို့ဝင်၍ သေရသော် ကောင်း၏ဟု တော သို့ ဝင်သည်ရှိသော်။ မသေဝံ့သဖြင့် တဘန် လာပြန်၍။ ရှက်စ နိုး သဖြင့် ဘဘန်သွားပြန်ရာတွင် ခြေရာ ကြောင်းကြောင်းတွင်၏။ ခြောက် ရက်ဝေသောနေ့၌ သိကြားနေရာ ပူသဖြင့် သိကြားလာ၍ ရှာ၌ရပ်ပြီး သော်။ ဆရာ အဘ ဘဲကြောင့် တောဝင်သနည်းဟု မေးသည်ကို။ သင် အသူနည်းဟုမေး၍။ သိကြားအဖြစ်ကိုဆို၌ အလုံးစုံသော အကြောင်း ကိုပြန်၍။ သိကြားမင်းသည် ငါ၏ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ဘိလောဟုတောင်း ပန်၍။ သိကြားမင်း အာမခံသဖြင့် မင်းရင်ပြင်၌ ရှေးဦးစွာ ဟူသောအ တွက်ကို ပြကြလျှင် သိကြားမင်းလာ၍ ဘုရားလောင်းကိုသာ ဖြင်စေ လျက် ကောင်းကင်၌ရပ်၍။တဘို့ကိုဖြတ်လော့ ဟုဆိုလျှင် ဖြတ်၍။ ဖြတ် သော ဘို့စွန်းမှ နတ်၏စောင်းကဲ့သို့ မြည်သဖြင့်။ မုသိလလည်း အတု ဖြတ်သည်ရှိသော် အသံ မထွက်ရကား ဘုရားလောင်း ခုနစ်ဘို့မြဲ အောင်ဖြတ်သော်လည်း အဘို့မရှိသော စောင်းသံသည် ဗရာဏသီ ပြည်အလုံးကို လွှမ်း၍ တည်သောကြောင့်။ ဦးရစ်ပုဆိုးပစ်ခြင်း ကြွေး ကြော်ခြင်းဖြစ်၍။ သိကြားမင်းပေးသောလက်ဖျစ်ကို ကောင်းကင်သို့ မြှောက်လျှင် နတ်သွေးသုံးရာသက်၍ ကရကား။ သုံးကြိမ်ပစ်သဖြင့် ကိုးရာသောနတ်သွေးတို့သည် သက်၍ကုန်လျှင်။ မင်းကြီး တို့ကဲ့သို့သော အမှတ်ပေး၍။ လူအပေါင်းတို့သည် နင်သည် မိဒ္ဓိပမာဏကိုမသိ

ဆရာနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုရမည်လောဟု ကိုင်မိတိုင်းသော ခဲလွံကန်တို့ဖြင့် မသိလကို မုန့်မုန့်ညက်ညက် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍။ ခြေကိုင်၍ ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းကို တခဲနက် ရွာသော မိုးသက်လွှဲသို့ မင်းစသော ပြည်သူအပေါင်းတို့ပူဇော်ခြင်း အစရှိသော အဋ္ဌပသုတို့ကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော ဂုတ္တိလစာတ်ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့်ဂုင်း ။

၅၂။ ဤနည်းအတူဂုင်း။ ဗာရာဏသီ ပြည်ရှင်ဖြိုဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ ဆင်ဆရာ၌။ ဒုဝဒတ်အဓလောင်း လုလင်တယောက်သည် ဆင်အတတ်ကို သင်၍ အကြွင်းမဲ့တတ်လျှင် ပြိုင်ဘက်ပြုမည်ဟု ဆိုသောကြောင့်။ထိုညည်တွင်းခြံဆင် တစီးကို ဘောက်ပြန်သော အတတ်ကို သင်၍။ မိုးသောက်လျှင် မင်းရင်ပြင်၌ ဆရာတပည့် ဆင်တယောက်တစီးစီ စီးကြရှေးဦးစွာ ဆရာသင်တိုင်းအင်တူပြုကြ၍။ နောက်၌ ဘုရားလောင်းက ဘေးက်ပြန်သောအတတ်ကို ပြလိုသောကြောင့်။ပြေးဟုဆို၍ ပြေးစေလျှင် ဆုတ်ခြင်း။ ဆုတ်ဟုဆို၍ ဆုတ်စေလျှင် ပြေးခြင်း။ ရပ်ဟုဆို၍ ရပ်စေလျှင် လျှောင်းခြင်း။ လျှောင်းဟုဆို၍ လျှောင်းစေလျှင် ရပ်ခြင်း။ ကိုင်ဟုဆို၍ ကိုင်စေလျှင် ပစ်ခြင်း။ ပစ်ဟုဆို၍ပစ်စေလျှင် ကိုင်ခြင်းတို့ကို ပြသည်ရှိသော် တပည့်မတတ်နိုင်၍။နင်သည် ဆရာနှင့်အမျှမတတ်ဘဲလျက် တတ်၏ဟူ၍ ပမာဏာကိုမသိ ဆိုရမည်လောဟု။ထိုဒွစည်းဝေးသော ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့သည် ခဲလွံကန်တို့ဖြင့်ပစ်ခတ်၍ အသက်သေဆုံးခြင်းအစရှိသောအဋ္ဌပသုတို့ကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော ဥပါဟနဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် ဗုဒ္ဓဝေါဟာရအကြောင်းမည်၏ဟူလိုသော်။ ။

၉၈။ အဓေ့ခင်ပွန်းသဘောမပျက်၍ အကျိုးရှိသော အနွယနည်းအားဖြင့် ပြအပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ။

အနွယနည်းအားဖြင့် မပျက်စေသည်ရှိသော် အကျိုးရောက်ရာသည်ကိုကား။ ရှေးမင်းတို့သည် မိမိတို့ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခဆရာရှိပြားသော်လည်း။ ဤသို့ စေသည်ရှိသော် ငါ့သား ငါ့မြေး တို့သည်

စစောင်းမာန်ခိုမ့်ချခြင်း၊ဒဓချမ်းဒဓပူဠ္ဍ ခုံခြင်း၊ထိုထိုသောဒဓဂုပ်၏ ဒဓလွဲ
ကိုဆီခြင်းတို့သည်ဖြစ်ကုန်အံ့ဟု ဤသုံးပါးသောအကြောင်းတို့ကိုဖြင့်၍
တိုင်းတပါးသို့ ဒတတ်ပညာသင်စိမ့်သောဌါ သားတော် မြေးတော်
တို့ကိုစေမြဖြစ်သောကြောင့်။ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဖြိဟ္မဒတ်မင်းကြီး
လည်း တဆဲ့ခြောက်နှစ်ရွယ် ဂိုသော သားတော်ကို ဒခေါ်၍။ တထပ်
သောဘိနပ်၊သစ်ရွက်မိုးသောဘီး၊ ဒသပြာ ထောင်ထုပ်တို့ကို ပေး၍။
တက္ကသိုလ်ပြည်မှာ် ဒတတ်ပညာသင်စိမ့်သောဌါ စေသဖြင့်။ ဒိသာ
ပါမောက္ခဆရာသည် လူလင်တို့ကို ဒတတ်ပညာ သင်ပြိုးလျှင် ထ၍
စကြိုသွားသော ဒခိုက်တွင် ဆရာ့ဒမိဓသို့ ရောက်၍ ဆရာကိုဖြင်လျှင်
ဘိနပ်ကိုချတ်၍ ထီးကိုချ၍ ဆရာဒခားဂိုဒိုးလျက် ရပ်သော မင်းသား
ကိုဖြင်လျှင်။ဝေးသောဒရပ်မှ လာသောဒဖြစ်၊ပင်ပန်းသောဒဖြစ်ကို
သိ၍။သောက်ရေပေးခြင်း၊ ထမင်းကျွေးခြင်း ဒစရိသော ဒာဂန္တုကာ
သင်္ဘာကို ပြု၍ ငြိမ်သက်ပြိုးသော် ဆရာသို့ကပ်၍ ဂိုဒိုးလျက် နေသော
မင်းသားကို။ ဒဘယ်ဒရပ်မှ လာသနည်း၊ ဒသူသားနည်းဟု မေး၍။
ဗာရာဏသီပြည်မှ လာခဲ့ကြောင်း၊ဖြိဟ္မဒတ်မင်းကြီးသား ဖြစ်ကြောင်း၊
ဒတတ်ပညာ သင်မည်လာသော ဒကြောင်းကို ဆို၍။ ဆရာစား ဥဒ္ဒါ
ပါသလော၊ဒမှလုပ်သောတပည့်ဖြစ်မည်လောဟုမေး၏။ထိုနှစ်ပါးတို့
တွင်။ ဆရာစားဥဒ္ဒါ မပါသောသူသည် ကမ္မဇန္ဓာဝါသိကဖြစ်၍ နှဒ်ဒ
ဆရာ့ဒမှကိုလုပ်၍ ညဉ့်မှ ဒတတ်ပညာသင်ရ၏။ ဆရာစား ဥဒ္ဒါပါ
သောသူကား သားကြီးကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဒိမဒ်ဒဒနေလျက်ဒတတ်ပညာကိုသာ
သင်ရ၏။ထို့ကြောင့် ထိုမင်းသားလည်း ဆရာစားဥဒ္ဒါပါ၏ဟု အသ
ပြာထောင်ထုပ်ကို ဆရာ့ခြေရင်းဒ္ဒ ထားလျှင်။ ထိုဆရာသည် ကောင်း
သောနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်သောဒမခါဒ္ဒ ဒတတ်ပညာသင်စေ၏။ တနေ့သဒ္ဒ
ဆရာရေချိုးရာသို့ လိုက်ရာတွင်။ မိန်းမကြီး တယောက်လှန်းသော နှမ်း
ဖွဲကို မြင်လျှင် စားချင်သောကြောင့် တဆုပ်ယူ၍ စားသည်ကို မိန်းမ
ကြီးမြင်လျက်။ သူငယ်ဘွယ်ရာ စားချင်ပါသောကြောင့် စားလေသည်
ဟု မဆို။နောက်တနေ့စားပြန်သော်လည်းမဆို။သုံးရက်စား၍သုံးကြိမ်
မြောက်သော နေ့တွင်မှ။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည် တပည့်တို့ကို လူ
ယက်ဖျက်ဆီးစေ၏ဟု ငိုမြည် ဟစ်ကြွေးသည်ကို ကြားသောကြောင့်
ဒခကြောင်းကိုမေး၍ သိလျှင်။မိခင် မငိုကြွေးလင့်၊ ဒဘိုး ပေးဗဒ်မည်ဟု

ဆိုသည်ကို၊ အဘိုးကို ငါမလို။ ဤလူလင်ကိုသာ နောင် ဤနည်းမကျင့်
အောင်ဆုံးမပါဟု ဆိုလျှင်။ ကောင်းပြီဟု၊ လူလင်နှစ်ယောက်ကို လက်
ကိုတယောက်တာဘက် ကိုင်စေ၍။ နောင် သည်နည်း မကျင့်ပြီလောဟု
ဝါးခြမ်းဓိတ်ဖြင့် ကျောကိုသုံးချက်ရိုက်သည်ရှိသော်။မင်းသား အမျက်
ထွက်သဖြင့်။ ဆရာကို ခြောဘမိုးကသည်၊ ဆံဖျားတိုင်အောင် နီသော
မျက်စိဖြင့်ကြည့်၍။ အတတ်ပညာပြည့်စုံလျှင် ဤဆရာကို ငါသတ်အံ့ဟု
ထိုရိုက်လေသောအမှုကို နှလုံးထား၍။ သွားခါနီးလျှင် ဆရာကို ရှိခိုးပြီး
သော်။ငါမင်းဖြစ်လျှင် ဆရာ့ကိုခေါ် လာစေအံ့ လာလျှည့်ဟု ချစ်မြတ်နိုး
သောအယောင်ဖြင့် ဘိတ်၍။ ဗာရာဏသီ ပြည်သို့ ရောက်လျှင် အတတ်
ပညာပြ၍။ခမည်းတော်နှစ်သက်သဖြင့်ထင်ရှားရှိစဉ်ပင် မင်းဖြောက်၍
မင်းဖြစ်သျှင်။ မိမိကြံသည့် အတိုင်း ဆရာကို သတ်လို သောကြောင့်
သုံးကြိမ်စေလွှတ်၍ခေါ် သည်ကိုဆရာသိ၍။ပယဆအရွယ်၌ကား စောင်း
မာန်တက်သစ်ဖြစ်မည်။ ငါမဆုံးမ နိုင်ရာသေးဟု မသွားဘဲ။ မင်းကြီး
မစ္ဆိုမအရွယ်သို့ရောက်မှ သွား၍။ လာသောအကြောင်းကို ကြားသည်
ရှိသော် ဝမ်းမြောက်သောစိတ်ဖြင့်ခေါ် စေ၍။ဆရာကိုမြင်လျှင် ပြင်းစွာ
သောအမျက်ဖြစ်၍။ နိသောမျက်စိဖြင့်ကြည့်လျက်။ အမတ်အပေါင်းကို
အသံပေး၍။အမတ်အပေါင်းတို့။ငါ့အား ဆရာရိုက်သော ဒဏ်ရာသည်
ယနေ့တိုင်မအောင် နာနေသေး၏။ ငါ့ဆရာသည် သေမင်းကို နဖူးခြ မှန်ကူ၍
လာ၏။ယနေ့လျှင် ငါ့ဆရာအား အသက်မရှိဟု ခြိမ်းသည်ရှိသော်။ ။
အရိယောဘအနရိယံ ဟဒုဇ္ဇန်၊ ယောဒဏ္ဍေနနိသေဓတိ။ သာသနံ တံန
တံဝေဒံ၊ ဇာတိနံ ပဿိတာဝိဒူ။ ။မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်း။ အရိ
ယော၊ မြတ်သောသူသည်။ အနရိယံ၊ မမြတ်သော အမှုကို။ ကုဇ္ဇန်၊
ပြုသည်ကို။ပေသော၊အကြင်သူသည်။ဒဏ္ဍေန၊ဒဏ်ဖြင့်။ နိသေဓတိ၊ မြစ်၏။
တံ၊ထိုသို့မြစ်ခြင်းသည်။ သာသနံ၊ဆုံးမခြင်းတည်း။ တံ၊ထိုသို့ ဆုံးမခြင်း
သည်။ နဝေဒံ၊ရန်မဟုတ်။ ဇာတိ၊ဤသို့။ နံ၊ထိုအကြောင်းကို။ ပဿိတာ၊
ပညာရှိတို့သည်။ ဝိဒူ၊ သိကုန်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်။ မင်းကြီး၊ အကြင်
မိဘ ဆရာတို့သည် ဖသူတော်သော အမှုအကျင့် ရှိသော သားသို့
ဝေးပည့်တို့ကို ပုတ်ခတ်မောင်းမဲ၍ မြစ်ထာဆုံးမ၏။ထိုပုတ်ခတ်မြစ်ထာ
ဆုံးမခြင်းကို ဤလောကဒဋ္ဌ အဆုံးအမ ပေးသည်သာ။ ရန်သူ မဟုတ်ဟု
ပညာရှိတို့သည် သိကုန်၏။ ထိုကြောင့် ဤသို့သော အကြောင်းကို သိ

စွမ်းနိုင်သော ရှင်မင်းကြီးသံ့ဉ်သည်။ ဤသို့သော အရာ၌ ရန်ပြုး ဲ့ခြင်းငှါ မထိုက်။မင်းကြီးကို ငါဤသို့မဆုံးမသည်ရှိသော်။ နောက်ကာလ၌ မုန့်ခဲတွယ် အစရှာသည်၊ သစ်သီး ဝလံ အစရှိသည်တို့ကို ယူ၍ စားမျှားသဖြင့် ခိုးသူအမှု၌ လွှဲကျက်သည်ဖြစ်၍။ ဦစပ်ကိုဟောက်၍ ခိုးခြင်း၊ ခဏ်းဒ်ုလုယက်ခြင်း၊ ရွာကိုဖျက်ဆီး၍ ခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ခိုးသူဟုဘမ်း၍ ထိုမင်းထိုစိုးတို့အား ပြသည်ရှိသော် အပြစ်အလျောက်စိရင်သဖြင့် ဤသို့သောစည်းစိမ်ကို ရရာမည်လော။ ဆရာကိုမှီ၍သာ ဤစည်းစိမ်ကိုရသည်မဟုတ်လောဟုဘုရားလောင်းဆိုလျှင်။ထိုဒ္ဓ ့်ရှစ်စည်းဝေးသောအမတ်တို့လည်း ဆရာ့စကားဟုတ်ပေ၏ ရှင်မင်းကြီး။ ဤစည်းစိမ်သည် ဆရာ့စည်းစိမ်သာဟု ဆိုကုန်သဖြင့် အသင့် နှလုံးသွင်းမိသောကြောင့်။ ဆရာ့ကျေးဇူးကိုအောက်မေ့၍။အလုံးစုံသောတိုင်းပြည်ကိုဆရာ့အားနှင်းသည်ရှိသော်။မင်းအဖြစ်ကို ငါအလိုမရှိ။ ထိုသို့ဟု။ ကတ္တာသိုလ်ပြည့်ဖူး ဆရာ့သားမယားကို ဆောင်ချေစေ၍။ ကြီးမြို့ခံအား ငါ၏ချစ်မိန်နှင့် တကွ ပုရောဟိတ်အရာကိုပေး၍။ ဘုရားလောင်းပေးသေါ်ဟုတော့ဒုံးအမဒ္ဓ တည်သဖြင့် ပဉ္စုပ္ပန်သံသရာ ချမ်းသာစီးပွါးများခြင်း အစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော တိလမုဋ္ဌိဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်းသိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် အနုပါအကြောင်းမည်၏ ဟူလိုသော်။ ။

၉၉။ မဟာပေါဂိသာဒသည် အသက်ကိုအဆေ
ခံတော့မည်။ သုတသောမမင်းကြီးအား ပေးဖြီး
ဆုကိုမပယ်ဖြီဟု။လူသားစား(ဒ္)ဓိုးမှ
ကြဉ်ဆုံသော ၄ ခုမြောက်
သောဆုကို ပေးခြင်း။

ဤသို့ဟူ၍။ လူတို့အထွတ်။ ထိုမင်းဖြတ်သည်။ လူနတ်နဂ်း။သိကြားဖြဟ္မာ။မနွှဲင်းသာသား။ ပညာပဒီဘာန်။လွန်သားကျေးဇူး။ အဆုံးထုံးဖြင့်။မှားမှားလည်အောင်။အာဂုံဆောင်၍။ ပြောင်ပြောင်ထွန်းညီး။ကမ္ဘာဒီးကို။မိဃ်းကြီးဖျန်းဆွတ်။ ငြိမ်းဒေါင်ဃတ်သို့။ ညှတ်မှာပြည့်အောင်။ နှံပြီးနောင်မှ။ အဆွေမင်းစစ်မဟာရာဇာ။အကြင်သူသည်။ ကျေးဇူးသ

တင်း ကျော်စော်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော အကြင်ဆရာသမားတို့၏ စကား ကိုချက်ခြင်းငှါမအပ်။ ငါဘုံသည်လည်း ငယ်သောအခါ၌လည်း အ ဆွေ၏ဆရာစောင်ဖြစ်၍ များစွာသော အတတ် ပညာကို သင် စေ၏။ ယ္ဘုလည်း ဘုရား၏စံပယ်ခြင်းဖြင့် သကာရဟဂါထာကို ငါဟော၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့စကားကို အဆွေနာခြင်းငှါထိုက်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဤသုတသောမင်းသည် ငါ့ဆရာလည်းဟုတ်ပေ၏။ ကြီးသောပညာ လည်းရှိ၏။ ဆုလည်းငါပေးချေ၏၊ အသို့ပြုရသော် ကောင်းအံ့နည်းဟု ကြံပြီး၏။ တဖြစ်သောကိုယ်အဖြစ်၌ တခါသေခြင်းသည်မြဲ၏။ လူသား ကိုငါမစားပြီ။ ငါ့အသက်ကိုစွန့်၍ သုတသောမမင်းယူသောဆုကိုပေး တော့အံ့ဟု ယုံစိုးသောမျက်ရည်ဖြင့် နေရာမှထ၍။ မဟာသုတသောမ မင်းမြတ်၏ အစုံသောခြေတို့ကို ရှိသစွာရှိခိုးဦး၍။ ထိုဆုကို ပေးထို သောကြောင့်။ ၂-ဖော်၊ ယ်ညကဲ့သော ဘကွော မမ မနာပေါ့၊ တာသဟော တုဒ္ဒါးသစ်ဖြစ်မည်။ စစ်စုံပေါစသိုတမတ္ထံ၊ တိုတိုတသမ္ဘဝံ၌ ဒဒါ ဒိ။ ရှယ်သို့သောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။အနန္တ ကိုတို့မ အဆုံးမရှိသော ကျော်စော်ခြင်းရှိသော။သမ္မသုတသောမ၊အဆွေသုတသောမ။ အဒ္ဓါ ဟိအဒ္ဓါဒေဝ၊ စင်စစ်လျှင်။ သောဘကွော၊ ထိုလူသားအစာသည်။ မေ၊ ငါ၏။ မနာပေါ။ နှလုံးကိုပွါးစေတတ်သော။ ဘကွော၊ အစာတည်း။ ဒေတာသ၊ဤလူသားအစာ၏။ဟောတု၊အကြောင်းကြောင့်။ဝနံ၊တောသို့၊ ပရိဗ္ဗာ၊ဝင်သည်။ အဓိ၊ဖြစ်၏။ ဒေတမင်္ဂဲ၊ ဤလူသားအစာတည်းဟူ သော ဆုအလိုငှါ။ မံ၊ ငါ့ကို။ သစေစ၊ အကယ်၍လည်း။ ယာစသိ၊ တောင်း၏။ဒေတဒ္ဓိဝံ၊ ဤဆုကိုလည်း။တော၊အဆွေအား။ အဟံ၊ငါသည်။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ သင်္ခမ်မွေ။ ဝိရိယနှင့်။ စာဂဟူသား။ ရန်သူအောင်ခြင်း။ကြောင်းလေးအင်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် အဆုံးမရှိ ကျော်စောခြင်း ရှိသော အဆွေမင်းခေါင် စောရန်အောင်။ ထိုအစော သည်။ငါ့နှလုံးကို။ယူကျုံးသောလား။ ပွါးစေတတ်၍။ မြတ်သောအစာ မှန်လှစွာ၏။ ဤအစာကြောင့်။ ဥစ္စာစည်းစိမ်။ နန်းအိမ်မကြွင်း။ ပြည်ခ ပင်းကို စွန့်ခွါကြဦးမဲ့။ ဤတောထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုသို့မဆွတ်။ မြတ် သောအစာ။ ဖြစ်တံ့စွာလည်း။ အဆွေမင်းစစ်။ တောင်းပန်ဖြစ်သော်။ စွန့်ပစ်ရက်ရက်။ အသက်မတာ။ ပေးအပ်စွာ၏။ တဖြစ်တခါ၊ သေမြဲ

ရာသည်။ မှန်စွာရကား။ အဆွေသို့သည်။ ခင်ပွန်းရည်ကို။ ရမည်ခဲ၏။ ငါ့အသက်ကို။ရေတွက်မမူ။ လိုသောဆုကို ယူတော်မူဟူလိုသော်။ ။

၁၀၀။ မဟာသုတ္တသောမမင်းကြီးသည် လူသားစား ခြင်းမှ ကြဉ်အံ့သောဆုကိုယူပြီးနောက် ပေါရိသံဒဒဓား ငါးပါးဆိုလျှင် တည်စေတော်မူခြင်းနှင့် သိလ၏ အကျိုးပြုတရားများ။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းလည်း ထိုမင်းကို ဤသို့ဆို၏။ ရှင်မင်းကြီး။သိလျှင် တည်သောသူသည် သေခြင်းသော်လည်း မြတ်သည်သာလျှင်တည်း။ ရှင်မင်းကြီးပေးသောဆုကို ငါယူ၏။ ယနေ့မှစ၍ ရှင်မင်းကြီးသည် မြတ်သောအကျင့်၌ တည်ပေဖြို။ ထိုသို့ပင် တည်ငြားသော်လည်း ရှင်မင်းကြီးကို ငါတောင်းပန်၏။ ရှင်မင်းကြီးအား ငါ၏ချစ်မြတ်နိုးခြင်းသည် အကယ်၍ရှိအံ့။ငါးပါးသောသိလတို့ကို ယူပါဟုတောင်းပန်၏။ ထိုမင်းလည်း ကောင်းပြီ၊အခွင့်ပေးသော ငါးပါးသိလကိုယူအံ့ဟု ဘုရားလောင်းကို ပဋ္ဌပတိဋ္ဌိတာဖြင့်ရှိသေစွာရှိခိုး၍ လျောက်ပတ်စွာနေ၏။ဘုရားလောင်းလည်း ထိုမင်းကို သိလ၌တည်စေ၏။ ။

ဤအရာ၌ သိလကထာကို ဒေကျယ်ဆိုဘိမူကား ကျမ်းအလွန်လေးအံ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂြိုက်မျှသာ ပြပေအံ့။ ။သိလတည်းဟူသော တန်းဆာနှင့်တူသော တန်းဆာမည်သည် ည်မ၏။ သိလတည်းဟူသော ပန်းနှင့်တူသော ပန်းမည်သည်မ၏။ သိလတည်းဟူသော နံသာနှင့်တူသော နံသာမည်သည် မ၏။ ကိလေသာဟူသော အညစ်အကြေးကို ဆေးလျှော်ကြောင်းဖြစ်သော သိလနှင့်တူသော ရေမည်သည်မ၏။ သိလနှင့်တူသော ပူပန်ခြင်းကိုငြိမ်းစေကြောင်း လေဖခစ၏သည်သည် မ၏။ သိလနှင့်တူသော ကျော်စောခြင်းကို ဖြစ်စေကြောင်း မည်သည် မ၏။သိလနှင့်တူသော နတ်ရွာသို့တက်ကြောင်း စောင်းတန်းမည်သည် မ၏။သိလနှင့်တူသောနိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အစ်မြို့သို့ဝင်ကြောင်းတံခါး မည်သည် မ၏။ တို့ကြောင့်။ ။သောတဇနဲ့ဝံနရာဇာနေ၊ မဂ္ဂာမဏ်ဝိတူးသိတာ။ယထာသောဘနဲ့ ယဘယော သိလဘူသနဘူသိတာ။ ။ သိလဘူသနဘူသိတာ၊ သိလတည်းဟူသော တန်းဆာဖြင့် တန်းဆာ

ဆင်ကုန်သော။ ပဘာပေါဘ၊ရဟန်းတို့သည်။ သောဘန္တိယထာ၊ တင့်
တယ်ကုန်သကဲ့သို့။ ဒုဝံ၊ ဤအတ္ထုဂင်း။ မုဉ္ဇာမဏ်ဆီ ဝိဘူသိတာ၊ ပုဂ္ဂဲ
ပဏ္ဍုဖြေားဒးစဝ်ဂို့သောတန်းဆာဖြင့်တန်းဆားဆင်ကုန်သော။ရာဇာနော၊
မင်းတို့သည်။နသောဘန္တိ၊ မတင့်တယ်ကုန်။ ။ဟူ၍ဂင်း။ ဘိလ
ဂန္ဓသမောဂန္ဓော ကုတောနာမဘာဝိသုတိ၊ ယောသမံ အနုဝါတေစ၊
ပဒို့ဝါတေစ ဝါယတိ။ ။သိလဂန္ဓသမော၊ သိလတည်းဟူသော
နံ့သာနှင့်တူသော။ဂန္ဓောနာမ၊နံ့သာမည်သည်။ ကုတော၊အဝါ၌၊ ဘ
ဝိသုတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။ယောဘ၊အကြင်သိလဂန္ဓသည်။ အနုဝါတေစ၊
လေကြဉ်ဂင်း။ ပဒို့ဝါတေစ၊ လေညာဉ်ဂင်း။ သမံ၊ အညီ။ဝါယတိ၊
လှိုင်၏။ ။ဟူ၍ဂင်း။ နပုပ္ဖဂန္ဓော ပဒို့ဝါတ မေတိ၊နစန္ဒနံတဂရ
မလ္လိကာဝါ။ သဘဉ္ဇဂန္ဓောပဒို့ဝါတမေတိ၊ သဇ္ဇာဒိသာ သပ္ပုရိသော
ပဝါယတိ။ ။ပုပ္ဖဂန္ဓော၊ပန်းအနံ့သည်။ပဒို့ဝါတံ၊ လေညာသို့။ နဂတိ၊
မလှိုင်။ စန္ဒနံဝါ၊စန္ဒကူးသည်ဂင်း။ တဂရံဝါ၊တောင်စလပ်သည်ဂင်း။
မလ္လိကာဝါ၊ကြက်ခုံးစံပါယ်သည်ဂင်း။ ပဒို့ဝါတံ၊လေညာသို့။ နဂတိ၊
မလှိုင်။ သတ္တသပ္ပုရိသာနံ၊သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဂန္ဓော၊ရနံ့သည်။
ပဒို့ဝါဘံ လေညာသို့။ ဂတိ လှိုင်၏။ သပ္ပုရိသော၊ သူတော်ကောင်း
သည်။သဇ္ဇာ၊အလုံးစုံကုန်သော ဧသာ၊ အရပ်မျက်နှာတို့သို့။ပဝါယတိ၊
လှိုင်၏။ ။ဟူ၍ဂင်း။ ။စန္ဒနံတဂရံဝါသိ၊ဥပ္ပလံအဆဝသကိ။ဂတော
သံဂန္ဓောတာနံ၊ သိလဂန္ဓောအနုတ္တရော။ ။စန္ဒနံဝါ၊စန္ဒကူးဂင်း။ တဂ
ရံဝါသိ၊ တောင်စလပ်ဂင်း။ ဥပ္ပလံဝါ၊ကြာညိုဂင်း။ အဆ ထိုမှတပါး။
ဝသးကိဝါ၁၊ မိုးဝင်းစွပ်ပန်း၊ မုလေးပန်းဂင်း။ ဂတောသံ၊ ဤသို့သတော
ရိဂုန်သော။ ဂန္ဓောတာနံ၊အနံ့အပေါင်းတို့ထက်။သိလဂန္ဓော၊ သိလ
တည်းဟူသော ဂန္ဓသံသည်။ အနုတ္တရော၊ အတုမရှိ။ ။ဟူ၍ဂင်း။ ။
နဂဲါပမာဝါသိ၊သဂတ္တဝါသဂသွတိ။နိန္နဂါဝါစိရဝတိ၊ မဟိဝါဝိမ
ဟာနဒိ။ ။သက္ကာကာန်ဝိသောဒေတ္တုံ၊တံမလံမုဉ္စဝါကိနံ။ ဝိသောဓယ
တိသတ္တာနံ၊ ယံဝေသိလဂန္ဓလံမလံ။ ။ဂဂ်ါ၊ ဂဂ်ါအမည်ရှိသော။
မဟာနဒဝါဖြစ်ကြီးသည်ဂင်း။ ပာဓုနာ၊ယာဓုနာအမည်ရှိသော။ မဟာ
နဒီဝါဟု၊ ဖြစ်ကြီးသည်ဂင်း၊ သဂတ္တ၊ သဂတ္တအမည်ရှိသော။ မဟာနဒီ
ဝါဒိ၊ ဖြစ်ကြီးသည်ဂင်း။သဂသွတိ၊သဂသွတိအမည်ရှိသော။ မဟာနဒီ
ဝါဒိ ဖြစ်ကြီးသည်ဂင်း။ နိန္နဂါ၊ရှိုင်းသော။ အစိရဝတိ၊ အစိရဝတီအ

မည်ရှိသော။ မဟာနဒိဝါဒိ၊ ဖြစ်ကြီးသည်ရင်း။ မဟိ၊ မဟိ အမည်ရှိ သော။ မဟာနဒိဝါဒိ၊ ဖြစ်ကြီးသည်ရင်း။ ဤ၊ ဤလောကာ၌။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ တံမလံ၊ ထိုမိလေသာအညစ်အကြေးကို။ ဝိသောဓေ ဘုံ၊ သုတ်သင်ခြင်းငှါ။ နသက္ကုဏာတိ၊ မတတ်နိုင်။ နံ။ နဲ့။ သိလာဇလံ၊ သိလာတည်းဟူသောရေသည်သော်ကား။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါ၏။ တံမလံ၊ အကြင်အညစ်အကြေးသည်။ အဇ္ဇ၊ ဂိုဏ်။ တံမလံ၊ ထိုအညစ်အကြေး ကို။ ဝိသောဓယတိ၊ သုတ်သင်နိုင်၏။ ။ဟူ၍ဂုဏ်း။ ။နတံသဇလ ဒါဝါတာ၊ နစာပိဟာရိစန္ဒနံ။ နေဝဟာရာနမဏာယော၊ နစန္ဒကိရဏာဂုဏာ ရာ။ ။သမယာန္တိခသတ္တာနံ၊ပရိဋ္ဌာဟံသုရကိုတံ။ယံသမေတိဒံအရိယံ၊ သိလံအစ္ဆန္တသိတလံ။ ။ဣတိလောကေ၊ဤလောကာ၌။သဇလဒါ၊မိုးယံး ရည်နှင့်တကွကုန်သော။ ဝါတာ၊ လေတို့သည်။ သတ္တာနံ၊သတ္တဝါတို့ ၏။ တံပရိဋ္ဌာဟံ၊ထိုပူပန်ခြင်းကို။ နသမယန္တိ၊မငြိမ်းစေနိုင်ကုန်။ ဟာရိ စန္ဒနံ၊ စန္ဒကူးရှေသည်လည်း။ နစာပိသမယတိ၊ မငြိမ်းစေနိုင်။ ဟာရာ၊ ပုဇ္ဇဲသွယ်တို့သည်လည်း။ နေဝသမယန္တိ၊ မငြိမ်းစေနိုင်ကုန်။ မဏာ ယော၊ ပတ္တဖြာတို့သည်လည်း။ နသမယန္တိ၊မငြိမ်းစေနိုင်ကုန်။ စန္ဒကိ ရဏာဂုဏာ၊ လရောင်အညွှန့်တို့သည်လည်း။ နသမယန္တိ၊ မငြိမ်းစေနိုင် ကုန်။ ။သတ္တာနံ၊သတ္တဝါတို့၏။ယံပရိဋ္ဌာဟံ၊အကြင်ပူပန်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံပရိဋ္ဌာဟံ၊ထိုပူပန်ခြင်းကို။သုရကိုတံ၊ ကောင်းစွာစေ့ငှံ့ ရောက်အပ်သော။အရိယံ ဖြတ်သော။အဇ္ဇဘိသိတာဒံ၊ စင်စစ်ချမ်းမြေ့ သော။ဇာဒံသိလံ၊ဤသိလသည်။သမေတိ၊ငြိမ်းစေနိုင်၏။ ။ဟူ၍ဂုဏ်း။ ။ အတ္ထာနုဝါဒါဒိဘယံ၊ ဝိဓံသယတိသဗ္ဗဒါ။ ဇနတိကိတ္တိပဘာသဉ္စ၊ သိ လံသိလဝဏာသဒါ။ ။သိလဝဏာ၊ သိလရှိသောသူ၏။ သိလံ၊သိ လသည်။အတ္ထာနုဝါဒါဒိဘယံ၊အတ္ထာနုဝါဒအစရှိသောဘေးကို။ သဗ္ဗ ဒါ၊အလုံးစုံသိမ်း။ဝိဓံသယတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။သိလဝဏာ၊ သိလရှိသော သူ၏။သိလံ၊သိလသည်။ ကိတ္တိပဘာသဉ္စ၊ကျော်စောခြင်းကိုဂုဏ်း။ ဟာသဉ္စ၊ ဖွင့် ခြင်းကိုဂုဏ်း။ သဒါ၊အလုံးစုံသိမ်း။ ဇနေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။ ။ဟူ၍ဂုဏ်း။ ။ သဂ္ဂါရောဟာဏသောပါနံ၊အညံသိလသမံကုတော၊။ဒွါဝါဝရိဗ္ဘာန၊ နဂရသ္မာပဝေသနေ။ ။သဂ္ဂါရောဟာဏသောပါနံ၊ နတ်ရွာသို့ဘက် အံ့သော။သိလသမံ။သိလနှင့်တူသော။ဒမညံ၊ တပါးသောစေ့ဆော်းတန်း သည်။ ဂုဏ္ဍောအတ္ထိ၊ အကြီမှာရှိအံ့နည်း၊ ဝရိဗ္ဘာနနဂရသ္မာ၊ ဖြတ်

သောနိဗ္ဗာနံတည်းဟူသောစွေ့မြို့သို့။ပဝေသနေ၊ဝင်ခြင်းဌာ။ ဒွါရံဝါ၊တံခါးသည်မူလည်း။သံလသံ၊သံလနှင့်တူသော။ ဒဠည်၊တပါးသော တံခါးသည်။ ကုတောဘယ်တို့၊အတိမ်မှာရှိအံ့နည်း။ ။ဟူ၍ဂုဏ်း။ ။ဂုဏာနံမူလဘူတာသ၊ ဒေါသာနံ ဗလဃာတိနော။ ဤတိသံလသဇာနာထ၊ အာနိသံသမနုပဿံ။ ။ဤတိ၊ဤသို့။ ဂုဏာနံ၊ ကျေးဇူးတို့၏။ မူလဘူတာသ၊အရင်းဖြစ်၍ဖြစ်ဏသော။ဒေါသာနံ၊ဒေါသတို့၏။ ဗလဃာတိနော၊ အားကိုသတ်တတ်ထသော။သံလသ၊သံလ၏။အနုပဿံ၊ရှုရံ၊အတုမရှိသော။အံ့သဲနိသံသံ၊ အကျိုးဆက်ကို။ ဇာနာထ၊သိလင့်ကုန်။ ။ဟူ၍ဂုဏ်း။ ။ဤသို့လျှင် သံလာနိသံသကို ငါသူဋ္ဌမင်းစသော ထိုထိုသော ကျမ်းတို့၌ မျှားစွာလာ၏။ အထူးသဖြင့်ကား သံလဇမင်းသား၀တ္ထု။ သုနိကာမထေရ်၀တ္ထု၊တို့ကို အကြောင်းပြု၍သိရာ၏။ ။

၁၀၁။ သီလ၏အကျိုးကိုပြဆိုသောသီလဝမင်းသား ၀တ္ထု၊နှင့်သုနိဝတမထေရ်၀တ္ထု၊။

ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်။ သီလဝမင်းသား ၀တ္ထု၊ဟူသော်ကား။ ။ဖွဲ့ဘုရားတို့၌ ပြုအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ထိုထိုသောဘဝတို့၌ ဝန်ကင်းကြောင်း ကောင်းမှုကို ဆည်းပူး၍။ တို့မြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ။ သီလဝအမည်ရှိသော ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးသားဖြစ်၍။ အဖ၁ာတသတ်မင်းဖြစ်လျှင် သေစေလိုသောကြောင့်အမှန်ပယ်စ်သော ကြမ်းသောဆင်ထက်သို့ဝင်၍။ အထူးထူးသောအကြောင်းဖြင့် လုံလပြုသော်လည်း ပဋိဘာဝိကဖြစ်သောသူသည် အရဟာဒ္ဓဇိုလ်သို့မရောက်ဘဲအန္တရာယ်ဖြစ်ရာသော သဘောမရှိသောကြောင့် သတ်ခြင်း၌မတတ်နိုင်ရကား။ ထိုအကြောင်းကို ဖြင့်စွာဘုရားဖြင်တော်မူသဖြင့်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုစေတော်မူ၍။ ဆင်နှင့်တကွ မင်းသားကို တန်ခိုးဖြင့်ဆောင်ခဲ့လျှင်။ ဆင်ပြသက်၍ ဂိုသေစွာဂိုခိုးလျက် ဖွေ့တော်၌နေသော မင်းသား၏ အန္တရာသယနှင့် လျော်စွာ မြေဒေသနာ ပြုလျှင်သဒ္ဓါခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်ဒီရဟန္တာဖြစ်လျှင်။ ကောသလတိုင်းခြံ သီလဝမထေရ်နေရာသို့ သတ်စိန့်သောဌါ အဇာတသတ်မင်းစေသော ယောကျ်ားတို့သည်သီလဝမထေရ်တရားစကားကိုကြား

•

လျှင်သံဝေဂရ၍ ရဟန်းပြုကုန်သည်ရှိသော်။ ။ဝဠိလမေဂိုသိက္ခထေ၊ အသို့လောက သုသိက္ခိတံ။ သိလဉ္စသမ္ပဒါ ဣတိ၊ ဥပနာဓမတ်သော ဝိတံ။ ။သိသံရဏ္ဍုမဆောဒါ၊ ပဉ္စလာနာတဖောသူခေ။ ပဿံသံဝိတ္တိလာဘဉ္စ၊ ပေစ္စသင်္ဂေပမောဒနံ။ ။သိလဝါဟိဗဟူပိတ္တော၊ သံယမေနာဓိဂစ္ဆတိ။ ဒုသိလောပနမိဉ္ဇဟိ၊ ဇဏတောပ်ပမာဒဉ်။ ။ အဝဿုဉ္စ အာကိဉ္စဉ္စ၊ ဒုသိလော လာဘတနရော။ ဝဿုံကိတ္တိံ ပသံသဉ္စ၊ သဒါလဟတိဒိလဝါ။ ။အာဒိသိလံပတိဋ္ဌာယ၊ ဂလျာဘာနဉ္စ မာတုကာ။ ပမုခံသဗ္ဗခမ္မာနံ၊ တာမ္မာသိလံဝိသောဓယော။ ။ဝေလာစ သံဝရံသိလံ၊ စိဉ္ဇသဓာတိဟာသနံ၊ တိဏ္ဏဉ္စသဗ္ဗမုဒ္ဓါနံ၊ တာမ္မာသိလံ ဝိသောဓယော။ ။သိလံဗလမပ္ပဒိံ၊ သိလမာဝုဓမုတ္တမံ။ သိလမာဘရဏံသေဋ္ဌံ၊ သိလံကဝစမဉ္ဇုတံ။ ။သိလံသေတုမဟာသေဋ္ဌော၊ သိလံ ဂန္ဓောအနုတ္တရော။ သိလံဇလေပနံသေဋ္ဌံ၊ ယောနဝါတိဒိသောဒိသံ။ ။ သိလံသမ္ဘလမေဝဂ္ဂံ၊ သိလံ ပါထေယျမုတ္တမံ။ သိလံသေဋ္ဌောအာတိဝါ ဟော၊ ယောနဝါတိဒိသောဒိသံ။ ။ဣဓေဝနိန္ဒံလောတိ၊ ပေစ္စပ်ယောစ ဒုမ္မနော။ သဗ္ဗဓိဒုမ္မနောဗာလော၊ သိလေသုအသမာ ဟိတော။ ။ ဣဓေဝကိတ္တိံလောတိ၊ ပေစ္စသဂ္ဂေစ သုမနော။သဗ္ဗဒါသုမနောဇိရော၊ သိလေသု သုသမာဟိတော။ ။သိလံမေဝ ဣဓအုံ၊ ပညဝါပနုဉ္ဇတ္တမော။ မနုဿေသုစ ဒေဝေသု၊ သိလပညာဟတောဖယံ။ ။ဣဓ အာသို့လောကေ၊ ဤလောကဒ္ဓါ။ သိလံ၊ သိလသည်။ သေဋ္ဌံ၊ ပိမိသို့ ဖြဝဲသောသူသို့။ သဗ္ဗသမ္ပတ္တိံ၊ အလုံးစုံသော စည်းဇဝိကို။ ဟိယတ္ဘော၊ အကြောင်ကြောင့်။ ဥပနာမေတိ၊ ဆွတ်စေတတ်၏။ တာသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ သုသိက္ခိတံ၊ ကောင်းစွာသင်အပ်သော။ သိလမေဝ၊ သိလကိုသာလျှင်။ သိက္ခေထ၊သင်ကြာကျင့်ကုန်၏။ ။ပသံသဉ္စ၊ချီးမွမ်းခြင်းသည်ရှင်း။ ဝဏ္ဏိ လာဘဉ္စ၊ နှစ်သက်သော ရခြင်းသည်ရှင်း။ ပေဿ၊ တင်ပယ်နှိမ်ခြင်း။ သဂ္ဂေ၊ နတ်ရွာ၌။ ပမောဒနဉ္စ၊ ဝမ်းမြောက်ရခြင်းသည်ဖြင်း။ တမေဝါ၊ သုံးပါးကုန်သော။ သုခေ၊သုခတို့ကို။ ပဋိပဇ္ဇာနော တောင့်တသော။ ဖလဘဒ်၊ ပညာရှိသည်။သိလံ၊သိလကို။ ရက္ခေယျ၊စောင့်ရာ၏။ ။ဟိ၊ထိုစကား သင့်စွ။ သိလဝါသိလ၊ရှိသောသူသည်။ သံယာမေန၊ ကာယသံယမ အစရှိသည်ဖြင့်။ ဗဟုမိတ္တော၊ များသော အဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ ရ၏။ဒုသိလောပန၊သိလမရှိသော သူသည်ကား။ပါပံပါ၊ပါကာတိပါတ

စသော မကောင်းမှုကို။ အာစရံ၊ ကျင့်သည်ဖြစ်၍။ မိတ္တောဟိ၊ အသွေ
ခင်ပွန်းတို့မှာ။ဝံသတော၊ယုတ်၏။ ။ဒုဿီလော၊ သီလမရှိသော။ နရော၊
သူသည်။ အဝဏ္ဏော၌၊ ကျေးဇူး သတင်း မရှိခြင်း ကိုဂုဏ်း။ အာဇာတိ၌၊
အကျော် အစော မရှိခြင်းကိုဂုဏ်း။ လဘတော၊ ရ၏။ သီလဝါ၊ သီလ
ရှိသောသူသည်။ ဝဏ္ဏော၌၊ကျေးဇူးသတင်းကိုဂုဏ်း။ ဇာတိ၌၊ ကျော်စော
ခြင်းကိုဂုဏ်း။ပသံသဂ္ဂ၊ချီးမွမ်းခြင်းကိုဂုဏ်း။သုဒါ၊အခါ၊ခပ်သိမ်း။သဘတိ၊
ရ၏။ ။သိလံ၊ သီလသည်။ သဗ္ဗဓမ္မာနံ၊ အလုံးစုံသော ကုသိုလ် ဓမ္မ
တို့၏။ အာဒိ၏၊ အစအခြေးလည်း မည်၏။ သိလံ၊ သီလသည်။သဗ္ဗဓမ္မာနံ၊
အလုံးစုံသော ဥ္ဇုဂရိမနုသဓမ္မတို့၏။ ပတိဋ္ဌာစ၊ တည်ရာလည်းဖြစ်၍။
သိလံ၊သိလသည်။ ကလျာဏာနံ၊ကောင်းကုန်သော။ သဗ္ဗဓမ္မာနံ၊အလုံး
စုံသော သမထဝိပဿနာ အစရှိသောဓမ္မတို့၏။ မာတုကံ၊ အမိလည်း
မည်၏။ သိလံ၊ သီလသည်။ သဗ္ဗဓမ္မာနံ၊ အလုံးစုံသော ပါမုက္ခ အစ
ရှိသော အနဝဇ္ဇဓမ္မ တို့၏။ ပမုခံ၊ အကြောင်းလည်း မည်၏။ တသ္မာ၊
ထို့ကြောင့်။ သိလံ၊ သီလကို။ ဒါသော၏ပေ၊ မကို့အပျက်ခြင်း အစ
ရှိသဖြင့် သုတ်သင်ပြည့်စုံစေရာ၏။ ။သံဝံ၊ သံဝရဖြစ်သော။ သိလံ၊
သီလသည်။ ဝေလာစ၊ ဇုစရိုက် အစရှိသည်တို့၏ အပိုင်းအခြားကမ်း
လည်းမည်၏။ စိတ္တသ၊စိတ်ကို။အာဘိဟာသနံ၊ ရွှင်စေကြောင်းလည်း
မည်၏။ သဗ္ဗဒုန္ဒါနံ၊ အလုံးစုံသော ဘုရားတို့၏။ တိဏ္ဏ၊ ဓိဇ္ဇာန်ကျူးရာ
ဆိပ်လည်း မည်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သိလံ၊ သီလကို။ ဝိသော
ဓေပေ၊သုတ်သင်ရာ၏။ ။သိလံ၊သီလသည်။အပ္ပဒိ၊ံ၊အတုမရှိသော။
ဗလံ၊ ခွန်အားလည်း မည်၏။ သံလံ၊ သီလသည်။ ဥ္ဇုကမံ၊ မြတ်သော။
အာဝုဓံ၊ လက်နက်လည်း မည်၏။ သိ ံ သီလသည်။ သေဋ္ဌံ၊ ချီးမွမ်း
အပ်သော။ အာဘရဏံ၊ တန်ဆာလည်း မည်၏။ သိလံ၊ သီလသည်။
အ ုတံ၊မဖြစ်ဘူးမြဲသော။ကဝစံ၊ချိပ်မိနှယ်လည်း မည်၏။ ။သိလံ၊
သီလသည်။ မဟောသက္ခော၊ ကြီးသောတန်းခိုး ရှိသော။ သေတု၊ တန်
ဘာ လည်း မည်၏။ သီလံ၊ သီလသည်။ အနုတ္တရော၊ အတုမရှိသော။
ဂန္ဓော၊နံသာလည်းမည်၏။ သိလံ၊သီလသည်။ သေဋ္ဌံ၊ မြတ်သော။ဇိလေ
ပနံ၊ သာယျောင်းလည်း မည်၏။ ယေန၊ အကြောင် သိလဂန္ဓ ကြောင့်။
ဒိဿေဒိသံ၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာ တိုင်တိုင်။ ဝါတိ၊ ယှိုင်၏။ ။သိလံ၊
သီလသည်။ အဂ်ံ၊ မြတ်သော။ သမ္မလမေဝ၊ ထမင်းအဖျော်ထုပ်နှင့်တူ

၏။သိလံ၊သိလသည်။ဥစ္ဆာမံ၊ဖြတ်သော။ပါထေ၁၂၊ ရိက္ခာဆန်ထုပ်နှင့် တူ၏။သိလံ၊သိလသည်။သေဥော်ဆိုးမှမ်းအပ်သော။ဒေတိဝါဟော၊အ. လွန်သောပဝါဉလည်းမည်၏။ပေါနု၊အကြင်သိလာနွေကြောင့်။ ဒိဏ်သော ဒိသံ၊ အရေဝဆယ်မျက်နှာတိုင်တိုင်။ ဝါတိ၊ လှိုင်း၏။ ။သိလေသု၊ သိလ တို့၌။အသမာဟိတော၊မဆောက်တည်သော။ဗဟုလော၊ သူမိုက်သည်း ဒုဇော်ဝ၊ ဤပဒ္ဓ၊ပုနံဘဝဒ္ဓိသျှင်။ ဒိန္နံ၊ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို။ လာဘိ၊ရ၏။ ပေဿစ၊ တမလွန်၌လည်း။အပါပေသု၊အပါယ်တို့၌။ ဒုမ္မနော၊ မသာသောနှလုံး ရှိ၏။ သိလေသု သိလေတို့၌ အသမာဟိတော၊မဆောက်စာသော။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ သဇ္ဈု၊ အလုံးစုံရော ဘဝတို့၌။ ဒုမ္မနော၊ မသာသောနှလုံးရှိသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။သိလေသု၊ သိလတို့၌။ သုသမာဟိတော၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်သော။ ဓိရော ပဉ္ဉာရှိ သည်၊ဇာဓေ၀၊ဤပဒ္ဓပုနံဘဝဒ္ဓိသျှင်။ ကိတ္တံ၊ ကျော်စောခြင်းကို၊ လာ ဘိရ၏။ ပေဿစ၊တမလွန်၌လည်း။သဂ္ဂေ၊ နတ်ရွာ၌။ သုမနော၊ ဥစ္စင်သော နှလုံးရှိ၏၊ သိလေသု၊သိလတို့၌။သုသမာဟိတော၊ကောင်းစွာဆောက် တည်သော။ ဓိရော၊ ပဉ္ဉာရှိသည်။ သဇ္ဈု၊ အလုံးစုံသော ဘဝတို့၌။ သုမနော၊ ဥစ္စင်သောနှလုံးရှိသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။ဒုမ္မ၊ဤလောက၌။ သိလမေဝ၊သိလသည်သာလျှင်။အဂ္ဂံ ဖြတ်၏။ပဉ္ဉာဝ် ပန်၊ပဉ္ဉာရှိသော သူသည်ကား။ဥစ္စာမံ၊ကျော်စောခြင်း။ ဒေ၀သုစ၊ နတ်တို့၌ဖြစ်ခြင်း။ သိလပဉ္ဉာဏာတော၊ သိလပဉ္ဉာဒေါးဖြင့်။ ဇယံ၊ အောင်ခြင်းသည်။ ဒေဟု၊ ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့် သိလ၀ဓဇထရ် သည် ထိုရဟန်းတို့အား ဓမ္မဒေသနာပြုပေ၏။ ။ဤသည်ကား သိလ ၀မင်းသားဇာတ်လည်း။ ။

သုနိတမထေရ်ဝတ္ထု၊ဟူသော်ကား။ ဂေါတြဘုတ်တို့၌ တောင်းတူး သော ပဗ္ဗတရှိသော သုနိတမထေရ်သည် ထိုထိုသောဟာတို့ဆည်း ပူးအပ်သော ကောင်းမှုရှိသည်ဖြစ်၍။ လူ့ပြည်နတ်ပြည် အကျင့်လည်ရာ တွင်။ဗုဒ္ဓသုညအခါ၌ တရုသောကိုယ်အဖြစ်ဂယ် သူရိက်တို့ကွင်းပါင်း ဘေဒ်မှားသဖြင့်။ လည်ပတ်သွားလာရာတွင် အကျင်ပဓုကာဒုဿဝါဆွမ်းခံ သည်ကဖြင်လျှင်။ အလုံးစုံသောကိုယ်ကို ဝုံးသွမ်း၍ ထမင်းတောင်းစား ခြင်းဖြင့် သင့်အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ပ[illegible]နိသွယ်ခြင်း လယ်လုပ် ခြင်းတို့ဖြင့် အသက်မွေးပါလေလော့။ ထိုသို့ မတတ်နိုင်သည်ရှိသော်

အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ကျင့်ကြိုး ကျင့်ယ် မစင်ကြယ်ပြင်ကိုပစ်၍ အိမ်ရာသုတ်သင်သောအခါမျှဖြင့် အသက်မွေးပါဝေလေ့ဟု အကြောသဝဏ္ဏ ဖြင့် ဆိုကြားသောကြောင့်၊ ငရဲလုံလုံးခံပြီးဆုံးမှ၊ ပိပါက်ကြွင်းဖြင့် အဖြစ်အရာမက မျှားလွှစွာသော ဘဝတို့ပတ်လုံး ဘင်ကျ ားအမျိုးဦးသာဖြစ်၍ ထိုဒုစရိုက်ဖြင့် အသက်မွေးသည်ရှိသော်။ ဟိုဖြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်မူစဉ်။အဆုံးစွန်သောဘဝခြင်းဘင်ကျ ားဒုမျိုးဦးပင်ဖြစ်၍။စားရာဝတ်ရာမရှိ။ မစင်ကြယ်းပြင်တို့ကို သုတ်သင်သောဒုနှင့် အသက်မွေးရာတွင်။ တနေ့သဒ္ဓါဆရာတကာဘိုလွှဲကျက်ရာဖြစ်သော မဟာကရုဏာသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကို ရှုတော်မူရာတွင် အိုး ဝဲမှထွန်းသောဆင်မိုးဘဲလိုသုနိတနာလုံးဝဲခြင်းပြောင်ပြောင်ထွန်းသော ဒုရဟာ ဟုသူပနိသဘသကို ဖြင်တော်မူသဖြင့်။ မိုးသောက်လျှင်ရဟန်းအပေါင်း လျှက် ရောဖို့ဟိုပြည့်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍။ သုနိတသုတ်သင်ရာအရပ်သို့ ရှေးရှုသွားတော်မူသည်ရှိသော်။ ထိုထိုသောအရပ်၌ အဓိဋ္ဌာန်မစင်ကြယ်းပြင်အစရှိသည်ကို ရုံးစု၍ ခြင်းခွဲထည့်ပြီးသော် ထမ်း၍ သွားမည်ပြုစဉ်တွင်။ ရဟန်းအပေါင်းဦးဆုံလျက် လာတော်မူသော ဖြတ်စွာဘုရားကို ဖြတ်ခြည်းဖြင်လျှင် ခဲ့ရာထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ သွားရာခရီးကိုလည်းမရ။ ပုန်းရှောင်ရာအရပ်ကိုလည်းမရသဖြင့် ခြင်းတမ်းပိုးကိုဖြေ၍ထား၍။ တရသော အိမ်နှံခုံတွင်းသို့ ထိုးဘောက် ပြေးဝင်မတတ် လျှလျှကပ်၍ လက်အုပ်ချီလျက်ရပ်သောသုနိတအနှိုးသို့ ရောက်တော်မူသျှင်။ ရှေးဦး ပိဒိပြုကွားသော ကောင်းမှုတိုက်တွန်းသဖြင့် ပိဒိအထံသို့ ကပ်သော ငါဘုရားကိုယုတ်သောအမျိုးယုတ်သော အမှုကြောင့် အလွန်တရာမှက်ကြောက်ရွံ့ရှာ၏။ ကင်းသောရက်ကြောက် ရွံ့ရှာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ဂရုဝိက်ဂက်မင်း၏ ကျွန်းရင့်သံကဲ့သို့ ရှစ်ပါးသောအက် ၂နှင့် ပြည့်စုံသောပြဟ္မာမင်းအသံနှင့်တူသော မြတ်သောသာပသာသော အသံတော်ဖြင့် သုနိတဟု ခေါ်တော်မူဦး၏။ ဤသို့ ဆင်းရဲဒို့ဂြင်စွာ အသက်မွေးသောထက် ရဟန်းပြုသော် မမကောင်းလောဟု ပိန့်တော်မူသော စကားကိုကြားသျှင်။ အကြောက်ဖြင့် သွန်းတိသကဲ့သို့သော မြတ်သော ဒိတိသောမနသကိုရ၍။ သုနိုးတော်ကြီးသော ရှင်ပင်တုရား။ အကျွန်ုပ်မျှတည်းသောသူသည် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပါတပြီးကား အဘယ့်

ကြောင့် ရဟန်းမပြုရိုပါအံ့နဲ့ည်း။ ရဟန်းပြုတော်မူပါဟု လျှောက်သ
ဖြင့်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ နှာမောင်းနှင့်တူသော ဖွေးဖွေးဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝင်း
ညီးသောဖြတ်သောလက်ျာလက်တော်ကိုချီ၍ဖေါက်ဘိက္ခုဟုခေါ်တော်
မူလျှင်။ ဖေါက်ဘိက္ခုပဒုဒ္ဓဉ္စဝါပသမ္ပဒ အဖြစ်ကိုရ၍။ ဇာဒိမယပဉ္စစိရဝဖြင့်
အနှစ်တရာရှိပြီးသော မဟာထေရ်ကဲ့သို့ ရှေ့တော်ပါးဦးရုပ်သော သုနိ
တာကို ကျောင်းတော်သို့ခေါ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်ပေးတော်မူလျှင်။ ရှေးဦးစွာရှစ်
ပါးသောသမာပတ်၊ ငါးပါးသောအဘိညာဉ်တို့ကိုရ၍။ ဝိပဿနာအ
ဆင့်ဆင့်ပွါး၍ ဆဒ္ဒဘိညရဟန္တာဖြစ်သဖြင့်။ သိကြားအစရှိသော နတ်
အပေါင်း ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ ရှိခိုးလာကုန်သည်ကိုဖြင်လျှင် ပြီးတော်မူ
၍။ တပေနဗြဟ္မစရိယေန အစရှိသောဂါထာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်
လည်းချီးမွမ်းတော်မူ၏။ တဘည့်သားတော်အပေါင်းတို့လည်းမကြေဝံ
မ့ရှိ မြတ်သောအသံဖြင့် ကြိုးဝါးစေလိုသောကြောင့်။ ရှင်သုနိတာ၊ အ
ဘယ်အမျိုးအနွယ်မှ ရဟန်းပြုသနည်း၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့်
ရဟန်းပြုသနည်း၊ အဘယ်သို့ပြု၍ သစ္စာလေးပါးကို သိသနည်းဟုမေး
တော်မူ၏။ ထိုသုနိတမထေရ်လည်း အလုံးစုံကိုပြန်လိုသောကြောင့်။ ။
နိစေကုလဒ္ဓိဇာတော်ဟံ၊ဒလိဒ္ဒါအပဟောဇနော။ဟိနံကမ္မံမဇံအာသိ၊
အဟောသိပုပ္ဖဆဋ္ဌကော။ ။ဇိဂုဆ္ဆိတော်မနုဿာနံ၊ ပရိဟ္ဟ။တောစ
ဝဏ္ဏိတော၊ နိစံမနံကရိတ္ထာန၊ ဝန္ဒိသံဗဟုကံဇနံ။ ။အထဒ္ဒသာသိ
သမ္ဗုဒ္ဓံ၊ ဘိက္ခုသံဃပုရေဇံတံ။ ပဗ်ဿန်္တမဟာဝီရံ၊ မဂဂဒ္ဓာနံပုရုတ္တ
မံ။ ။နိက္ခိပိတ္ထာနဗျာဘင်္ဂံ၊ ဝန္ဒိတုံဥပသင်္ကမိ။ မမေဝအနုကမ္ပာယ၊
အဇ္ဇာသိပုရိသုတ္တမော။ ။ဝန္ဒိတ္ထာသတ္ထုနောပါဒေ၊ဧကမန္တင်္ဂတော
ဟာဒါ။ ပဗ္ဘင်္ကရံအဟာမာယာစိ၊ သဗ္ဗဒဿာနမုတ္တမံ။ ။တတောပကာ
ရုဏ်ကောသဇ္ဇော၊ သဗ္ဗလောကာနုကမ္ပကော။ဇဟိတိက္ခ။တိဒံအာဟာ၊
သောမေအာသုပသမ္ဗဒါ။ ။သောဟံဇကောအရညသ်ဍိ၊ဝိဟံရန်နော
ဒေတန်ဒ်တော၊ အကာသိသဒ္ဒုဝစနံ၊ယထာမံဩဝဒီဇနော။ ။ရတ်တိ
ယာပဋိယာမံ၊ ပဒ္ဒစာတိမနုဿရိ။ ရတ်တိယာမဒ်ဍိယာမံ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု
ဝိသောဓယိ။ရတ်တိယာပစ်ဍိမေယာမေ၊ တာမောခန်ဒံပဒါလယိ။ ။တာ
တောရတ္တာဝိဝသာနေ၊ သုရိယုဂ်ဂမနံပတိ။ဇာန်္ဂေါဗြဟ္မာစအာဂန်္ဆိ၊ နု
မဿာယိ။သုပ်ဇ္ဇလိ။ ။နမောတေပုရိသာဇညာ၊ နမောတေပုရိသုတ်တမ။
ယသ တေအာသဝါဒိဏာ၊ ဒဂ်္ဂိဏောယျာသိမာရိသ။ ။တာတော

ဒိသွာနမံသတ္ထာ၊ ဝေဒသံဃပုရေက္ခိတံ။သိတံပါတုကရိတ္ထာန၊ ဣမမတ္ထံ
အဘာသထ။ ။တပေနဗြဟ္မစရိယေန၊ သံယမေနဒမေနစ။ ဧဒေတန
ဗြာဟ္မဏောဟောတိ၊ ဧတံဗြဟ္မာနမုဇ္ဇမံ။ ။အာဝုသော၊အရှင်တို့။
အဟံ အက္ခန်ဒါသည်။နိစေ၊ယုတ်သော။ကုလမှိ၊အမျိုးဌ။ဇာတော၊ဖြစ်
၏။ဒလိဒ္ဒေါ၊ဆင်းရဲသည်။ အပ္ပဘောဇနော၊ နည်းသော အစာရှိသည်။
အာသိ၊ဖြစ်၏။မမံ၊အက္ခန်ဒါဖျိ။ကမ္မံ၊ အမှုသည်။ ဟိနံကမ္မံ၊ ယုတ်သော
အမှုသည်။အဟောသိ၊ဖြစ်၏။ကိဒိသံ၊ အသိုဋ္ဌသဘောရှိသော အမှုနည်းဟူမူ
ကား။ ပုပ္ဖဖွန္ဒကော၊ ဘင်ကျုံးအမှုသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ ။မ
ဏ္ဍသသာနံ၊ လူအပေါင်းတို့၏။ဇိဂုဇ္ဆိ တောာ၊စက်ဆုပ်အပ်သည်လည်း။အ
ဟောသိ၊ဖြစ်၏။ ပရိဇ္ဈာ။တောစ၊ နှိစက်အပ်သည်လည်း။ အဟောသိ၊
ဖြစ်၏။ ဝဏ္ဏိတောစ၊ ချုပ်ချယ်အပ်သည်လည်း။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။
နိစံ၊ နှိမ့်ချသော။ မနံ၊ နှလုံးကို။ကရိတ္ထာန၊ ပြုဦး၍။ ဗဟုကံ၊များသော။
ဇနံ၊ လူအပေါင်းကို။ ဝဏ္ဏံသံ၊ရှိခိုး၏။ ။အထ၊ ထိုအခါ၌။ မာဂဝေါနံ၊
မာဂဝတိုင်းသူတို့၏။ ပုရတ္ထိမံ၊ မြတ်သော ပြည်သို့။ ဘိက္ခုသံဃ
ပုရေက္ခိတံ၊ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက်။ ပဝိသန္တံ၊ ဝင်တော်မူသော။
မဟာဝိဇံ၊လုံလက်ဦးမြတ်ယောက်ျားထွတ်ဖြစ်တော်မူသော။ သမ္ဗုဒ္ဓံ၊
မြတ်စွာဘုရားကို။ အဒ္ဒသ၊မြင်၏။ ။ဗျာဘင်္ဂီ၊ဆိုင်းထမ်းပိုးကို။ နိက္ခိ
ပိတ္ဝာန၊ထားဦး၍။ဝန္ဒိတုံ၊ရှိခိုးခြင်းငှါ။ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်၏။ မမေဂ၊ငါ့
အားလျှင်။အနုကမ္ပါယ အစဉ်သနားသဖြင့်။ပုရိသုတ္တမော၊အရှင်ဘုရား
မြတ်ယောက်ျားသည်။အဟောသိ၊ရပ်တော်မူ၏။ ။သတ္ထုနော၊ဘုရား
မြတ်စွာ၏။ပါဒေ ခြေတော်တို့ကို။ဝန္ဒိတွာ၊ရှိခိုးဦး၍။ဧကမန္တံ၊လျောက်
ပတ်စွာ။ဋ္ဌိတော၊ရပ်၏။ တာဒါ၊ ထိုအခါ၌။အဟံ၊ငါသည်။သဗ္ဗသတ္တာနံ၊
အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ထက်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သောဘုရားကို။ ပဗ္ဗဇ်ံ၊
ရဟန်းအဖြစ်ကို။ အာယာစိံ၊ တောင်းပန်၏။ ။တတော၊ ထိုသို့
တောင်းပန်သောကြောင့်။ သဗ္ဗလောကာနုကမ္ပကော၊ အလုံးစုံသော
သူတို့ကိုသနားတော်မူတတ်ထသော။ ကာရုဏိကော၊ ကြီးစွာသော၊
ကရုဏာရှိတော်မူဃသော။ သတ္ထာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဧဟိဘိက္ခု။
တိ၊ဧဟိဘိက္ခုဟူ၍။ ဆံ၊အက္ခန်ဒါကို။ အာဟာ၊မိန့်တော်မူ၏။သော၊ထို
ဟိဘိက္ခုအဖြစ်သည်။ မေ၊အက္ခန်ဒါ၏။ဥပသမ္ပဒါ၊ ပဉ္စင်းအဖြစ်သည်။
အာသိ၊ဖြစ်၏။ ။သောအဟံ၊ထိုအက္ခန်ဒါသည်။ ဧကော၊တယောက်

ဒန သိုးတည်း။ဒရဲညသို့ ၊တဲ်ဝါ၌။ဝိဟာရဇန္တုဝ၊နေလျက်။ဒတိုင်ဖေတော၊ မပျင်းရိသည်ဖြစ်၍။ယထာ၊ဒကြင်ဒဖြင်းဖြင့်။ မဲ့.ဒကျွန်ုပ်ကို။ဒိုနေ၃၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဩဝဒိ ဆုံးမတော်မူ၏။ တထာ၊ ထိုဒဖြင်းဖြင့်။ သင်္ဃ၂ဝစနံ၊ မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို။ ဒကာသိ့ လိုက်နာ၏။ ။ ရတ္တိယာ၊ည၌၏။ ပဌမံယာမံ၊ပဌမယံပတ်လုံး။ ပဗ္ဗတောတိ့၊ ရှေးအဖြစ်ကို။ဒနုဿရိ့၊ဒဖောက်မေ့၏။ ရတ္တိယာ၊ည၌၏။ မဇ္ဈိမံယာမံ၊မဇ္ဈိမယံပတ်လုံး။ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ဒိဗ္ဗစက္ခုကို။ ဝိသောဓယိ့၊ သုတ်သင်၏။ ရတ္တိယာ၊ ည၌၏။ ပန်္ဆုမေ၊ ဒဆုံးစွန်ဖြစ်သော။ ယာမေ၊ယံ၌။ တဖောဒန်၊ ဒရဟိုက် ဒပေါင်းကို။ ပဒါလယိ့၊ ခွဲ၏။ ။တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ရတ္တ၊ည၌ သည်။ ဝိဝသာနေ၊မိုးသောက်သည် ဂိုသော်။ သူဂိုယုဂ္ဂမနံပတ်၊နေထွက်သောဒခါ၌။ ဣန္ဒြေ၀စ၊သိကြား ဒစဂိုသော နတ်ဒပေါင်းသည်ဂင်း။ ဗြဟ္မာစ၊ မဟာဗြဟ္မာ ဒခမ္ဘာဂိုသော ဗြဟ္မာဒပေါင်းသည်ဂင်း။ ဒခ ဂကွဲ၁၊လာ၍။ပဋ္ဌလိ၊ချိသောလက်ဒပုဝ် ဂိုကုန်လျက်။နမသ်ယိ့သူ၊ဂိုခိုး ကုန်၏။ ။ပုရိသာဇညဒ၊ ပုရိသ ဒခာဇာနည် ဖြစ်သော ဒခရှင်ဘုရား။ ယသ်သတော၊ ဒကြင် ဒခရှင်ဘုရား၏။ ဒခာသဝါ၊ ဒခာသဝေါ ဟူသည်။ ဒိဏာ၊ကုန်ကုန်ပြီ။ တာသတော ထိုဒခရှင်ဘုဂျားဒခား။ နမော၊ ဂိုခိုးပါ၏။ ပုရိသုတ္တမ၊ယောကျ်ားတော် တကာ့တို့ထက်မြတ်သော ဒခရှင်ဘုရား။ ယသ်သတော ဒကြင် ဒခရှင်ဘုရားဒခား။ဒခာသဝါ၊ဒခာသဝေါတရားတို့ သည်။ဒိဏာ:ကုန်ကုန်ပြီ။ တာသတော၊ထိုဒခရှင်ဘုရားဒခား။ နမော၊ဂိုခိုး ပါ၏။မာဂိသ၊ဆင်းရဲဒဲ့သောဒခရှင်ဘုရား။ ကံ့၊ဒခရှင်ဘုရားသည်။ ခက်ခဲ ဟောယော၊မြတ်သောဒခသူကို ခံထိုက်သည်။ဒခသိ ဖြစ်တော်မူပြီ။ ။ တတော ထို့နောင်မှ။ဒဝသံဃပုရေက္ခိတံ၊ နတ်ဒပေါင်းတို့၏ ရှေ့ဂျာရဖြစ်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဒိသွာန မြင်တော်မူ၍။ သဒ္ဓာ၊ မြတ်စွဲဘုရားသည်။ သိတံ၊ ပြီးခြင်းကို။ ပါတုကရိတွာန ထင်စွာပြုတော်မူ၍။ ဇာမံ အတ္ထံ၊ဣ၌အကြောင်းကို။ဒခာဘာသထ၊ပိန့်တော်မူ၏။ ။တာပေန၊ ဇာတ်ကို စောင့်ခြင်းဖြင့်ဂင်း။ (ဓုတင် ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့်ဂင်း လည်းဟူ)။ ဗြဟ္မစရိယေန၊ မြတ်သောဒကျင့်ဖြင့်ဂင်း။ သံယမေန၊ သီလသံယမဖြင့်ဂင်း။ ဒမေန၀၊ ပညာဖြင့်ဂင်း။ ဇတေန၊ ဣဒကြောင်းကြောင့်။ ဗြာဟ္မဏော၊ဗြာဟ္မဏာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇတံ၊ ဣသည်လျှင်။ ဗြဟ္မဒန်၊ မြတ်သော သူတို့ထက်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်၏။ (ဇတံ ဗြာဟ္မဏာမ ဥမံ ဟူ၍

လည်း ရှိ၏)။ ။ထိုပါဠိ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ ဇာတိကုလပဒေသ အစရှိသည်သည် မြတ်သောအဖြစ်၏ အကြောင်းမဟုတ်။ အဓိသီလသိက္ခာအစရှိသည်သာ မြတ်သောအဖြစ်၏ အကြောင်း ဟူလိုသတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် သုနိတ မထေရ်သည် မကြောက် မရွံ့သော အသံဖြင့် ကြိုးဝါး၍ ဖြေပေ၏။ ။

ဤဝဿနှစ်ပါးတို့တွင်။သီလဝမင်းသားဝဿ၌ကို ဆိုခြင်းသည်ကား သီလ၏မျှားသော အကဲ့ဩိုးရှိသည်၏ အဖြစ်ကို သိစေလို၍ ဆိုသတည်း။ သုနိတမထေရ်ဝဿ၌ကို ဆိုခြင်းသည်ကား။ သီလ ရှိသသူသည် မြတ်သသူထက် မြတ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိစေလို၍ ဆိုသတည်း။ ဤအရာ၌ တမူကား။ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် မဟာ ပေါရိသာဒ မင်းအား သီလ၌တည်စေခြင်းသည်။ ဗာရာဏသီပြည်ကို တာဘန်မင်းပြုစေလိုသောကြောင့်။ မင်းတို့မည်သည် ပဉ္စသီလ သိတင်းမြဲမှ တိုင်းနိုင်ငံငြိမ်သက်သည်။ ပြည်သူရွာသား ချမ်းသာသည်။ မင်းသို့လိုက်၍ ကျင့်သဖြင့် ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ စီးပွားများသည်။ ပဉ္စသီလ သိတင်းသုံးခြင်းသည် မင်းတို့၏ တန်းဆာ ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်း၍ သီလ၌ တည်စေသတည်း။ ။ထို့ကြောင့် ရှေးပညာရှိတို့လည်း။ ။သီလငါးထွေ။ပုဏ္ဏားဆွေကို။ နွေရေဝတ်တပ်။ လည်ဝယ်စွဲ၍။ ပြည်ကွပ်တန်ဆို့။ ဂတိညီလျက်။ မာန်ဖိမကျန်း။စည်းစိမ်ဂုန်း၌။လဆန်းသဘွယ်။စီးပွားကြွယ်၍။တာဆယ်ပွါးပေါ်။ ကုသိုလ်ဓောဖြင့်ဟု ဆိုစကုန်၏။ ။

၁၀၂။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် ပေါရိသာဒအား
လူသားစားခြင်းမှတားဖြစ်ကယ်ချွတ်တော်မူပေသည်ဟု။
အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင်သော နတ် ဗြဟ္မာ
အပေါင်းတို့ကောင်းချီးပေးကြသည်ကိုပြရာ။

ထိုအခါ၌။ထိုအရပ်ဝယ် စည်းဝေးကုန်သော ဘုမ္မဇိုဝ်းနတ်တို့သည် ဘုရားလောင်း၌ နှစ်သက်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်းကိုဖြစ်စေ၍။အဝိဘင်ရဲမှသည် ဘဝဂ်တိုင်အောင်။ မဟာ ပေါရိသာဒကို လူသားမှ မြစ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သသူ မရှိ။ ဤ သုတသောမ မင်းကြီးသည် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုပေသည်။ အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏ဟု။ သည်းစွာသောအသံဖြင့် ထို တောအပ်

ကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် ကောင်းချီးပေးကုန်၏။ ထိုဟန္ဓဖုံပိုးနတ်တို့၏ အသံကိုကြား၍ စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည် ကောင်းချီးပေးကုန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အစဉ်အတိုင်း အဆင့်ဆင့်တက်၍ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် တပြိုင်နက် အုတ်အုတ် ကျကဲကျကဲ သာဓုသံသည် ဖြစ်၏။ ပညောင်ပင်၌ ခွဲ၍ထားသော မင်းတို့သည်လည်း နတ်တို့၏ ကောင်းချီးသံကို ကြားကုန်၏။ ပညောင်စောင့်နတ်လည်း ဒိမ္မဒမဟန္ဒနေလျက် ကောင်းချီးကိုပေး၏။ ထိုမင်းတို့လည်း နာ. ကြ၏အလေ့ကိုသာကြား၍ နတ်တို့၏အရပ်ကိုကား မမြင်ရကုန်။ ထိုမင်းတို့သည် နဝံတို့၏ ကောင်းချီးသံကိုကြားလျှင် သုတသောမမင်းကြီးကို ဗိုလ်၍ ငါတို့အသက်ကို ရကုန်ပြီ။ မဟာသုဘသောမမင်းကြီးသည် မဟာပေါရိသာဒမင်းကို ဆုံးမခြင်းဖြင့် အလွန်ပြုနိုင်ခဲသောအမှုကို ပြုပေသည်ဟု။ ဘုရား လောင်းအား ထုတ်ထောမနာမေတ္တာသီဓနေဟာကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ။

ဝရဒါဝဒါနခဏ်းပြီး၏။

မဟာကုလာလဝဏ္ဏ၊ ပဉ္စမတဲ့ ဤတွင်ဖွေ့ပြီး၏။

နှမြောတာသဖ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အခေတ်း-၆။

အသံ့်သမာဂမခေတ်း။

၁၀၃။ မဟံသုတသောမမင်းကြီးသည်
ပေါရိဿာဒအား ငါးပါးသီလ၌တည်စေပြီး၍ ဘမ်းအပ်ပြီး
သော အရာမကသော ထိုမင်းမျှားကို မင်းနှစ်ပါးစုံ
အတူလွှတ်ရန် ထိုင်ပင်တော်မူခြင်း။

သိဒ္ဓါဘဝဲ့ ဖြလာဘိရုဖ်ယော။ ။မဟာပေါရိဿာဒလည်း ဘုရားလောင်းခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးပြီး၍ လျောက်ပတ်စွာနေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း။အခွေ့၊ ဤမင်းမျှားကိုလွှတ်ပါလော့ဟုဆို၏။မဟာပေါရိဿာဒလည်း ငါကား ဤမင်းမျှား၏ ရန်သူဖြစ်ခဲ့သည်။ ငါလွှတ်ချေသည်ရှိသော် ဤမင်းမျှားတို့သည် ငါ့ကိုရန်သူကို ဘမ်းကုန်အုံ့ဟု ငါ့ကို ဘမ်း၍ ညှဉ်းဆဲကုန်လေရာ၏။ ငါသေခဲ်တမူကား ငါအသက်ကိုသော်လည်း စွန့်အံ့သည်။သုတသောမလက်မှ ယူအပ်သောသီလကို မဖျက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ငါတပေါက်တည်းသွား၍ လွှတ်သောထက် ဤသုတသောမနှင့်တကွ သွား၍လွှာ်အံ့။ ဤသို့လွှတ်သည်ရှိသော် ငါ၏ဘေးမရှိသည်ဖြစ်ရာ၏ဟုကြံ၍။ ဘုရားလောင်းအားရှိခိုးပြီးသော် အခွေသုတသော။။ငါတို့နှစ်ပေါက်စုံပင်သွား၍ ဤမင်းမျှားကိုလွှတ်ပါကုန်အုံ့ဟုဆိုဦး၍။ ။သဒ္ဓါဒစ မေဟောသိသခါစမေသိ၊ ဝါစပ္ပိတေဿမဟံ အကာသိ။တုဝဋ္ဋိမေသမ္မကရောဟိဝါ.ဘျ်၊ ဥဘေပိဂတိဝါနုပမော စယာမ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ သမ္မသုတသောမ၊ အခွေသုတသောမ။တုဝံ၊အခွေသည်။မေ၊ငါ၏။သဒ္ဓါဒစ•ဆရာသည်လည်း။ အပေါသိ၊ ဖြစ်၏။ မေ၊ ငါ၏။သခါစ၊ ခင်ပွန်းသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သမ္မသုတသောမ။ အခွေသုတသောမ။ တော၊ သင်အခွေ၏။ ဝါစပ္ပိ၊ စကားကိုလည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ အကာသိ၊နာပြီ။ တုဝပ္ပိ

အရှေ့သည်လည်း။မေ၊ငါ၏။ဝါကျ၊စကားကို။ကရောဟိ၊နာပါ။ သမ္မ
သုတသေးမ အရှေ့သုတဒသာမ။ဥဘောဒိ၊ ငါဘို့နှစ်ယောက်စုံလျှင်။
ဂတ္ဆိဒှန သွား၍။ ပမောစယာမ၊ လွှတ်ပါ့ကုန်အံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။
အရှေ့သုတသေဝမ၊ အရှေ့သည် နတ်ပြည်၏ အကြောင်းကိုကြား
တတ်သောကြောင့် ငါ့ဆရာလည်းဖြစ်၏။ ငယ်သောအခါမှစ၍ ယခု
တိုင်အောင် မြဲမြံသောအဆွေခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်၏။ အရှေ့စကားကို
လည်း ငါနာပြီ။ ငါ့စကားကိုလည်း အရှေ့နာပါ။ငါဘို့နှစ်ယောက်စုံ
လျှင် သွားခဲ့၍ ထိုမင်းမျိုးကို လွှတ်ပါကုန်အံ့ဟူလိုသော်။ ။
ဘုရားလောင်းလည်း ထိုမင်းစကားကို နာလိုသောကြောင့်၊ ။
သဇ္ဇဝစ တေဟေမိသခါစတုဒ္ဒိ၊ ဝါစဒ္ဒါမေသမ္မတုဝံ အာကာသိ။
အဟမ္ပိတေသမ္မက ရေမိဝါကျံ၊ ဥဘောပိဂတ္ဆိဒှန ပရေဝစယာမ။ ။
ဟူသောဂါထာကိုကိုးရွတ်၏။ ။သမ္မပေါဂိသာဒ၊အရှေ့ပေါဂိသာဒ။
အဟံ၊ငါသည်။ဇာတ၊အရှေ့၏။သဇ္ဇဝစ၊ဆရာသည်လည်း။ ပေါဒိ၊ဖြစ်
၏။တေ၊အရှေ့၏။ သခါစ၊ငယ်ပွန်းသည်လည်း။အဒ္ဒိ၊ဖြစ်၏။မေ၊ငါ၏။
ဝါစဒ္ဒိ၊စကားကိုလည်း။ တုဝံ၊ အရှေ့သည်။ အကာသိ၊ နာပေပြီ။
အဟမ္ပိ၊ငါသည်လည်း။ရေ၊ အရှေ့၏။ ဝါကျံ၊ စကားကို။ ကရောဒိ၊
နာအံ့။သမ္မ အရှေ့။ဥဘောပိ၊ငါ့တို့နှစ်ယောက်စုံလျှင်။ဂတ္ဆိဒှန၊ သွား၍။
ပမောစယာမ၊ လွှန်ကုန်အံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ အရှေ့ပေါဂိသာဒ။
ငါသည် နတ်ပြည်၏အကြောင်းကို ကြားတတ်သောကြောင့် အရှေ့၏
ဆရာလည်းဖြစ်၏။ ငယ်သောအခါမှစ၍ ယခုတိုင်သော မြဲမြံသော
အဆွေခင်ပွန်းလည်းဖြစ်၏။ငါ့စကားကိုလည်း အရှေ့နာပေပြီ။ အရှေ့
စကားကိုလည်း ငါနာအံ့။ငါတို့နှစ်ယောက်စုံပင်လျှင် သွား၍ ထိုမင်း
မျိုးကို လွှတ်ကုန်အံ့ဟူလိုသော်။ ။

၁၀၄။ ဘုရားလောင်းသည် အရာမကသောမင်းမျိုးတို့အား။မိမိ
တို့ လွတ်ပြီးနောက် ပေါဂိသာဒကို ရန်မပြုရန် မှတ်မိ
ခဲ့လျှင် ပဒိုညာဉ်တောင်းတော်မူခြင်း။

ဤသို့ဆိုဦး၍ ဘုရားလောင်းလည်း ပဒို ညာဉ် တောင်း ခြင်း ဌါ
နာလေ့ရှိအတိုင်း ထိုမင်းအမျိုးထဲသို့ ရှေးဦးစွာသွား၍ ထိုမင်းတို့

ဏ်ထွက်သံကို နာလိုသောကြောင့်။ ။ကမ္ဘာသပါဒေနင်ဟောင့်တမှာ၊ တလာပုတာအသုမုခါရုဒ္ဓနဲ့ဘ။နဓာဝတုံ့ဖွဲ့ထုံမသုဂုဏ်ညာသင်္ဘပ့ပ. ဦးညံ့ပေပဒိုသုဏာထ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်ဖတ်၏။ ။ထောဇနဲ့ဘ ရေဓာဇနဲ့ဘ၊ဒဖိုမင်းမျိုးတို့။ဝံလာပုတာ၊ သိဒ္ဓဴဝ်သေလက်ဝါးဖြင့် ဂိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒသမုခါ၊ မျက်ရည်ဝဲသောမျက်နှာဖြင့်ကုန်လျက်။ ရုဒ္ဓနဲ့ဘ၊ငိုကုန်သော၊တုမ္ပေါသင်္ဘမင်းကြီးတို့ကို။ ဟမ္ပသပါဒေန၊ ငရဲခြ ကျားသည်။ဝိဟေဋ္ဌိတမှာ၊သွင်ဦးဆဲဒဏ်ကုန်ပြီ။ ဇဝံသဇနဲ့ဘ်၊ ဤသို့သွင်ဦး ဆဲဘုန်ပုံးသော်လည်း။ဤမဃသုရညော၊ ဤမင်းဒဒေး။ ဇာဝေါ၊ ဒေကယ် ပလွဲသဖြင့်။နဓုဇနဲ့ဘထ၊ဓပြစ်မှားပါကုန်လင့်။ ဓေါဂါ၏။ သဒ္ဒါပဒီညံ့၊ မှန် ဓေသာပဒီညာဉ်ကို။ ပဒီသုဏာထ၊ နာဓတော်မှုပါကုန်။ ။ဒေဒီပ်ပါယ် ကား။အခွင့်မင်းကြီးတို့။ သင်တို့ကိုလက်ဝါးပြင်၌ထွင်း၍သိစေခြင်း၊ မှုက် ရည်ဝဲသောမျက်နှာတို့ဖြင့် ငိုကြွေးစေခြင်းတို့ဖြင့် ဤသည့်ပေဘာကျိုး ငရဲခြကျားသည်ဟူဉ်းဆဲဒဏ်ကုန်ပြီ။ ထိုသို့သွင်ဦးဆဲ ဒဏ်ကုန်ပြားသော် လည်း ခွင့်မင်းကြီးတို့သည် ဤမင်းအားမပြစ်မှားပါကုန်လင့်။ ငါ၏မှန် ဓေသာပဒီညာဉ်ကိုနာတော်မှုပါ။ နိဟူလိုသော်။ ။ဤစကားကိုတရားလောင်းသည် ရုဒ္ဓဖျ။ဟာရာဇဘွဂ်ရုဒ္ဓ လိမ္မာတော်မှုသော မင်းဖြစ်သောကြောင့်။ကောင်းပြီ၊ ငါတို့နှစ်ဓိယောဂ်ပင်သွား၍ လွတ်ကုန်အံ့ဟု ဝန်ခံ၍။ မင်းတို့မည်သည်ခဂ်ထနဲ့သော ဓောင်းမာန်ရှိ ၏။ လွတ် လင့် လွတ်လင့်သော မင်းတို့သည်။ ဤသူငါတို့ကဲ့ သွင်ဦးဆဲသည့် ဟု မဟာပေါရိသာဒဂိုပုတ်ခတ်ဆဲရေးမျက်နှာနဲ့ပြော၍။ ငရဲမီးစာ။အသး ပါးမနာပြုကုန်ရာ၏။မဟာပေါရိသာဒတမှကသး။ ပြုဒ်မှားကြမ်းကြွတ်။ မျက်မာန်ထုတ်၍။ဓယထုတ်ဓမာ ထိုမင်းမျိုးကို ပပြုရာ။ ဂျုံကြောင့်ငါ ဓှားဦးစွာ ပွား၍ ပဒီညာဉ်တောင်းအံ့ဟုကြံ၍ ထိုပဒ်တို့ ဒဓထံသို့သွား သည်ဖြစ်သော်။ ဆင်စွယ်ကောက်တို့ဒြဲခွဲခွဲ၍ ထားဒယ်သော လင်ပဆူးဆွေ ပန်းကုံးဓြောက်တို့သည် လေတိသဖြင့် တဓြောင်း ပြုန်ပြုန် လဲသွားကုန် သကဲ့သို့။ လက်ဝါးအပြင်တို့ဒြဲ ထွင်း၍သိပြီးသော် ဓြဲ့ားဓြောထိကာ ပညောင်ခက်တို့ဒြဲခွဲ၍ထားအလဲကုန်သော်။ လေဇာသဖြင့် တဓြောင်း ပြုန်ပြုန် လဲသွားကုန်သော ထိုမင်းတို့ကဲ့ဖြင်၏။ ထိုမင်းတို့သည် လည်း ဘုရားလောင်းကို ဖြင်လျှင် ငါတို့အားတေးမရှိကုန်ပြီဟု နှလုံးသွင်း၍။ တပြိုင်နက်သည်းစွာသော ဟစ်ကြွေးခြင်းကို ဟင်ဓကြွေးကုန်ကြ၏။ ဘုရား

လောင်းလည်း မကြောက် လင့်ကုန်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍။ ငါဘည် မဟာပေါရိသာဒကိုဆုံးမပြု။ ဤမင်းကြီးဘို၏ ဘေးမဒိုးခြင်းကိုယူပြု။ ဤမင်းကြီးဘို့မှကား ငါ့စကားကို နာပါကုန်ဟု ပဋိညာဉ်တောင်းလိုသောကြောင့်ဆိုသတည်း။ ။

ထိုမင်းတို့လည်း ဘုရားလောင်းတောင်းလတ္တံ့သော ပဋိညာဉ်ကို နာခံထိုသောကြောင့်။ ။ကမ္မာသပါဒေနဝိဟေဋ္ဌိတမှာ၊ တာလာဝုတာ အာသုမုခါ ဂုဒနှာ။ နဇာဝုဒုဇ္ဈမ ဇ္ဈမဿရဉ္ဉော၊ သန်းပဋိဉာဉ်တော ပဋိသုဏာဒမ။ ။ဟူသောဂါထာကိုရွတ်ကုန်၏။ ။ဘုနာထ၊သဉ္ဇဝါ အပေါင်းတို့ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ဖြတ်သောပင်း။ တာလာဝုတာ၊ သိအပ်သော လက်ဝါးအပြင်ဂိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ အသုမုခ၊မျက်ခွည်းသို့သော်မျက်နှာဂိုကုန်လျက်။ဂုဒနှာ၊ဒိုဂုန်သော။အပမ္မော အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ကမ္မာသ ပါဒေန၊ ငခြေကျားသည်။ ဝိဟေဋ္ဌိတမှာ၊ ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်ပြု။ ဇဝံသဖွဲ့ပါ၊ ဤသို့ပင်ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်ခြားသော်လည်း။ ဇ္ဈမဿရဉ္ဉော၊ဤမင်းအား။ဇာဝတု၊ဒုကပ်မလွတ်သဖြင့်။ နဒုဇ္ဈမ၊မပြစ်မှားပါကုန်ပြု။ တော၊ အမှာင်မင်းကြီး၏။ သဉ္ဇပဋိညံ၊ မှန်သော ပဋိညာဉ်ကို။ပဋိသုဏာမ၊နာပါကုန်အံ့။ ။အဒ္ဒိပ္ပါယ်ကား။ ငါတို့သူငါမျှားလွှစွာသောသဉ္ဇဝါအပေါင်းတို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော ဖြတ်သောမင်း။ အကျွန်ုပ်တို့ကို လက်ဝါးအပြင်ခွဲထွင်း၍သိခြင်း၊ မျက်ရည်ယိုသောမျက်နှာဖြင့် ငိုကြွေးစေခြင်းတို့ဖြင့် ဤသည်ပေဘဝကျွေး ငခြေကျားသည် ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်ပြု။ ထိုသို့ပင် ညှဉ်းဆဲလေခြားသော်လည်း။ အကျွန်ုတို့သည် ဤမင်းအား မပြစ်မှားကုန်ပြု။ ဤမင်းကြီး၏ မှန်သောပဋိညာဉ်ကိုနာကုန်အံ့ဟူလို့သော်။ ။

ဤသို့ဆိုဦး၍။အကျွန်ုပ်တို့ပင်ပန်းကုန်၏။ မျှားစွာဆိုခြင်းငှါ၊ မတတ်နိုင်ကုန်။ဤမင်းကြီးသည်အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသည်ကို အလိုဒေတိုင်းဆိုဟော်မူသော စကားတော်ကိုကြား၍ အကျွန်ုပ်တို့ပဋိညာဉ်ပေးပါကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ဤပဋိညာဉ်ကို ပေးပါကုန်ဟု တောင်းလိုသောကြောင့်။ ။ယာထာ ဝိတာဝါအထဝါဖိမဘာတာ၊အနုကမ္ပကာ,အဋ္ဌကာမဘပဇာနံ။ ဇဝမေဝ ဟောတု အယန္တရာဇာ၊ တုမှေစဝါဟောထ ယာဝတဝပုတ္တာ။ ။ ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။ဘောဇနဉ္စာရာဇာနေဝ၊ အိုမင်းမျှားတို့။

ပိတာဝါ၊အဘာသည်ဂင်း။ အထဝါဒိ၊ ထိုဖွတပါးလည်း။ မာတာဝါ၊ အမိသည်ဂင်း။ပဇာနံး သားသိုးတို့အား။ အခွဲကမွကာစ၊ သနားတတ် ကုန်သည်ဂင်း။ပဇာနံ၊သားသိုးတို့၏။ အဆွေးကာမာစ၊ အကျိုးစီးပွါးကို အလို ရှိကုန်သည်ဂင်း။ ပေဟာန္တိယာထာ၊ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။ ဥဝမော၊ ဤအတူဂင်းလျှင်။အပယာဒုရာဇာ၊ ဤမင်းသည်လည်း။တုမှဝ်ကံ၊ ရှင်မင်း ကြီးတို့အား။ အနုကမ္ပကောစ့၊ သနားခြင်းရှိသည် မူလည်းဖြစ်သော။ တုမှာကံ၊အရှင်မင်းကြီးတို့၏။ အဆွေကာမောစ၊ အကျိုးစီးပွါးကိုအလို ရှိသည်မူလည်းဖြစ်သော။ ပိတာပယာထော၊ အဘယ်ကဲ့သို့လျှင်။ ပေဟာ တုဝေါ၊ ဖြစ်ပါစေချင်သည်သာလျှင်တည်း။ တုမှော၊ ရှင်မင်းကြီးတို့ သည်လည်း။ဆူမသဓရညော ဤမင်း၏။ ပုတ္တာပယာထော၊ သားတို့ကဲ့သို့ လျှင်။ ပေဟာထဝေါ၊ ဖြစ်တော်မူပါစေကုန်ချင်၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ရှင်မင်းကြီးတို့။အကြင်မိဘတို့သည်သားသိုးတို့အား သနားခြင်းဖြင့်နို့ ခြင်းအကျိုးစီးပွါးကိုလိုခြင်းဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့ ဤအာဇာဒုရင်း ဤမင်းသည် လည်း ရှင်မင်းကြီးတို့၏ အဘကဲ့သို့ ဖြစ်ပါစေချင်၏။ ရှင်မင်းကြီးတို့ သည်လည်း ထိုမင်း၏ သားတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်တော်မူပါ စေချင်၏ဟူလို သော်။ ။ဤသို့ဆိုသည့်အလိုကား။ ။ယောဟဝေဗလဝါသင်္ခေဉ္ဇာ၊ ဒုဗ္ဗလသတိတိက္ခတိ။ တမာဟုပရံဒံဒဲ့ဒိ၊ နိဒ်ဉ်ခမတိဒုဗ္ဗလော။ ။ ယော၊အကြင်သူသည်၊ဟဝေ၀၊စင်စစ်။ဗလဝါ၊ အားရှိသည်။သင်္ခေဉ္ဇာ၊ ဖြစ်လျက်။ ဒုဗ္ဗလသဿ၊အားနည်းသောသူအား။ တိတိက္ခတိ၊ သည်းခံ၏။ တံ၊ထိုသည်းခံခြင်းကို။ပရံ၊ဖြတ်သော။ခဒ်ဒိ၊သည်းခံခြင်းဟူ၍။အဓာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ ဒုဗ္ဗလော၊ အားနည်းသောသူသည်ကား။ နိဒ်ဉ်၊ အဖြဲ။ခံမတိ၊ သည်းခံရချေ၏။ ။ဤသို့ အစရှိသည်ကို ဟောတော်မူသောကြောင့်။ ထိုမင်းသည်လည်း ရှင်မင်းကြီးတို့အား သနားမည်ဟု ကရုဏာနှင့် ယှဉ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍လျှင် ရှင်မင်းကြီးတို့၏ အဘအရာ၌ တည် စေချင်၏။ ရှင်မင်းကြီးတို့သည်လည်း ထိုမင်းအား သနားမေတ္တာဂရုဏာ နှင့်ယှဉ်သောစိတ်ရှိတော်မူကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုမင်း၏သားအရာ၌ တည် စေချင်ကုန်၏။ ဥဉ်းဆဲကုံမညဉ်းဆဲကုန်သည်ဖြစ်၍ ဖြတ်သောသည်းခံ ခြင်းကိုသည်းခံတော်မူပါကုန်ဟူလိုသော်။ ။

ထိုမင်းတို့လည်းဘုရားလောင်းယူသော ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဝန်ခံထို သောကြောင့်။ ။ယထာပိတာဝါ အထဝါဒိမာတာ၊ အနုကမ္ပကာ

အဆွကာမာ ပဇာနံ။ ၉၀မေ၀ နော ဟေဘတု အဴပာဒ္ဓ ရာဇာ၊ မဟာပိ
ဟောသာမဟာဆေ၀ပုဇ္ဇာ၁။ ။ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ကုန်၏။ ။
နရနာထ၊လူဘာကာဘ်ိုး၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော။ ရာဇသေဋ္ဌ၊မင်း
မြတ်။ ဒိဘာ၀ါ၊ အဘာသည်ဂုဏ်း။အထ၀ါဒိ၊ထိုမြို့လည်း။မာတာ၀ါ၊အ
မိသည်ဂုဏ်း။ ပဇာနံ၊သားသမီးတို့အား။ အနုကာကာစ၊ သနားခြင်းရှိကုန်
သည်ဂုဏ်း။ပဇာနံ၊သားသမီးတို့၏။ အန္တေဟာမာစ၊အစိုးအပိုင်းကို အလိုရှိ
ကုန်သည်ဂုဏ်း။ ဟော်ဘွဲ့ပဘဿ၊ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။ ၉၀မေ၀၊ ဤအဝှ
ဂုဏ်းသျှင်။ အပေါဠ္ဆရာဇာ၊ ဤမင်းသည်လည်း။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။
အခွံကာကာစ၊ သနားခြင်းရှိသည်မှုလည်းဖြစ်သော။ နော၊ အကျွန်ုပ်
တို့၏။အဆွကာမာစ။အကျိုးစီးပွါးကို အလိုရှိသည်မှုလည်းဖြစ်သော။
ပိတာပဘထေ၀၊ အဘာကဲ့သို့လျှင်။ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဗဟျာ၊ အ
ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း။ ပုဗ္ဗာပဘထေ၀၊ သားတို့ကဲ့သို့လျှင်။ဟောသာမ၊
ဖြစ်ကုန်အံ့။ ။ဒါယ်ကာ။ လူတကာတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်
မူသော မြတ်သောမင်း၊အကြောင် အဓိအဘာ၂်ုသည် သားသမီးတို့အား သ
နားခြင်း သားသမီးတို့၏ အစိုးအပိုင်းကိုလိုခြင်းဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။ ဤမင်း
သည်လည်း အကျွန်ုပ်တို့အား သနားခြင်းမြတ်နိုးခြင်း အကျိုးစီးပွါး
ကို လိုခြင်းနှင့် ယှဉ်သော အဘာကဲ့သို့ဖြစ်စေချင်၏။ အကျွန်ုပ်တို့လည်း
ထိုမင်း၏ သားတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ပါချင်၏ ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ဆိုသော
အာသိကား။ ။ဒေကောဓေနဲနေကောဓံ၊အသာခုံသာဓုနာဒိနေ။ဇိနေ
ကဒရိယုံဒါနေန၊ အလိကံသဉ္ဉ၀ါဒိနာ။ ဧတာဒိသောအယံရာဇာ၊ မဂ္ဂါ
ဥသျာဟိသာရထိ။ ။သမ္မသာရထိ၊ အချင်းရထားထိန်း။ အယံရာဇာ၊
ဤငါဘုရားအာသိမင်းကြီးသည်။ ကောဓံ၊ အမျက်စောင်းမာန်
ပြင်းထန်ငေါက်ငမ်းသည်ကို။ အကောဓေန၊ အမျက်မရှိသဖြင့်။ ဇိနေန၊
အောင်တော်မူ၏။ အသာခုံ၊ မကောင်းခြင်းရာ ယုတ်မာဆိုးရွားသည်
ကို။ သာဓုနာ၊ ကောင်းသောအခြင်းအရာဖြင့်။ ဇိနေန၊ အောင်တော်မူ၏။
ကဒရိယံ၊စဉ်းလဲစဉ်းစားမာယာကာရမျှားသည်ကို။ ဒါနေန၊အပေး အ
ကမ်းဖြင့်။ ဇိနေန၊ ဓအောင်တော်မူ၏။ အလိကံ၊ မမှန်စကား မုသားပျက်
ကွယ်ဖယ်သည်ကို။ သဉ္စ၀ါဒိနာ၊ မှန်သောစကားကိုဆိုသဖြင့်။ ဇိနေန၊
အောင်တော်မူ၏။သာရထိ၊ အချင်းရထားထိန်း။ အယံရာဇာ၊ ဤငါတို့
သခင်မင်းကြီးသည်။ ဧတာဒိသော၊ ဤသို့သောဂုဏ်တော်မူ၏။ မဂ္ဂါ၊ခ

ရိုးမှ။ ဥယျာဟိ၊ ဘဲလေလော့။ ။ဤသို့အစရှိသည်ကို ဟောတော်မူခြင်းကြောင့်။ ထိုမင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့အား ညှဉ်းဆဲဂုဏ်လူမှုဇလေငြားသော်လည်း။အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမင်းအား ညှဉ်းဆဲဂုဏ်မညှဉ်းဆဲကုန်ပြီ။ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြတ်အံ့ခြင်းငှာ အစရှိကုန်သော ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် ချီးမွမ်းဒေါသမရှိတော်သော မဒေါဝင်ခြင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့အောင်ကုန်အံ့။ ထိုမင်းသည်လည်းအကျွန်ုပ်တို့အား သနားမေတ္တာကရုဏာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်တို့ အဘွားအရာ၌ တည်စေချင်၏။ အကျွန်ုပ် တို့သည်လည်း ထိုမင်းအား သနားမေတ္တာကရုဏာနှင့်ယှဉ်သောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ထိုမင်း၏ သားအရာ၌တည်ပါကုန်အံ့။ရှင်မင်းကြီးယူသော ပဋိညာဉ်ကို အကျွန်ုပ်တို့ဦးဖြင့်ခံပါကုန်၏ဟူလျှလိုသေး။ ။

၁၀၅။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးနှင့်ပေါရိသာဒတို့
သည်ထိုမင်းကိုလွှတ်ပြု၍ဆေးဝါးဖြင့်
သိမ်းပွေးပြုစုကုမတော်မူခြင်း။

ဤသို့သျှင်ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်းတို့၏ပဋိညာဉ်ကိုယူ၍။ မဟာပေါရိသာဒကိုခေါ်ပြီးသော်၊ ဒေဝေါမင်းမျှားကို လွှတ်ပေတော့ဟုဆို၏။မဟာပေါရိသာဒလည်း သန်လျက်ကို ကိုင်၍ တပေါတ်သောမင်း၏ခွဲသောဥာဏ်ကိုဖြတ်၏။ ထိုမင်းလည်း ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးအစာမစားရသောကြောင့်ကျင်နာခြင်းသို့ရောက်၍ ဖြတ်စည်ခဏ၌ ပိန်းပေါသဖြင့် ဖြစ်ဖြဲ့ ဖိုင်းဖိုင်းလည်း၏။ ထိုသို့လည်းသည်ကိုဖြင်လျှင် ဘုရားလောင်းလည်းသနားခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ဒေဝေါဤသို့မဖြတ်ပါလင့်ဟု တပေါဘံသောမင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မြစွာဘက်၍ ဝိုက်ပြီးမှ ဖြတ်စေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်းခွန်အားကြီးသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုမင်းကိုရင်ခွင်၌သိပ်၍ကိုယ်မှဖြစ်သော သားကဲ့သို့ နူးညံ့သောအိတ်ဖြင့် အသာချ၍ဖြေဖြည်သိပ်၏။ဤသို့သောနည်းဖြင့် ဓာလုံးစုံသောဓင်းတို့ကို ဖြေဖြည်အိပ်စေ၍အနာကိုဆေး၍။ သူငယ်တို့၏ ထွင်းသစ်သော နားမှ ကြွေးငယ်ကို နှုတ်သကဲ့သို့အသာအသာကြီးကိုင်၍။ သွေးပြည်ကိုဆေး၍။ ပဟာပေါရိသာဒအား တရုသောသစ်ပင်၏ အခေါက်ကဲ့ပယူ၍ သွေးစေ့ပြီး

သေသူးအခင်ဖြစ်ခဲ့သော ဘဝတွင် ထိုမင်းတို့၏ လက်ဝါးပြင်၌ လိမ်းကျုံ၏။ ထို ခဏာဒ္ဒိဒနဘဝတို့သည် လွတ်ကုန်၏။ မဟာပေါဂိသာဒလည်း ဆာန်ကိုယူ၍ပယ်မန်းခဲ့ကြ၏။ ကျွက်ပြုံးသော်မင်းနှစ်ပါးတို့သည် ထိုမင်းတို့အား ပယ်မန်းတိုက်ကုန်၏။ ဤသို့သိမ်မွေ့စွာ လုပ်ကျွေးသဖြင့် ထိုမင်းတို့ သည်ရောင့်ရဲကုန်၏။နေ့လည်းဝင်ခဲ့၏။မိုးမသောက်ပြုံးလည်းနံနက်တကြိမ် နှုန်းဘည့်ဘကြိမ် ပယ်မန်းကိုဂင်းတိုက်ကုန်၏။ သူးရက်ခြောက်သော နေ့၌တာဂုဂ်ားထမင်းလိုးဂ်ိသောယာဂုကိုတိုက်ကုန်၏။

၁၀၆။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးတိုင်းပြည်သို့ခေါ် သည်ကို ဖေါဂိသာဒမထိုက်ထိုသဖြင့်။ဗာရာဏသီပြည် ရှိပြည်စုံခြင်းစသည်ကိုချီးမွမ်း၍ပြော ပယောင်းပြောဆိုတော်မူခြင်း။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း နွေသိမ်စွာလုပ်ကျွေး၍ ထိုမင်းဘို့ကို ကျန်းမာစေကုန်ပြီးသော်။ ဘုရားလောင်းလည်း အဆွေ ဘို့၊သွားခြင်းငှါစွမ်းနိုင်ကုန်အံ့လောဟုမေး၍။ စွမ်းနိုင်ကုန်ပြီဟု ဝန်ခံ သည်ဖို့သော်။အဆွေဖေါဂိသာဒ၊ငါတို့ပြည်တိုင်းကားသို့သွားကုန်အံ့ ဟုဆို၏။မဟာဖေါဂိသာဒလည်း ငိုကြွေးလျက် ဘုရားလောင်းခြေရင်း ဦးဝပ်၍။ အရှင်၊ အဆွေသာလျှင် ဤမင်းချားကိုယူ၍ သွားတော်မူပါ လော့၊အကြင်ဤဒဏ်ဦးသစ်ရင်းသစ်သီးတို့ကိုစား၍ နေရစ်အံ့ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းလည်း။ ဒရှင်၊ ဤကောင်းထဲ၌ အဘယ်မျှစအံ့နည်း။ အဆွေ့တိုင်းနိုင်ငံသည် အလွန်နွေလျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဗာရာဏသီပြည် ကိုမင်းပြု၍နေတော်မူလော့ဟုဆို၏။ မဟာပေါဂိသာဒလည်း။ အဆွေ အသို့ဆိုသနည်း။ ငါဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားခြင်းငှါမစုံ။ အကယ်၍ သွားချေအံ့ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် ဤသူသည် ငါ့အမိကိုစားသည် ငါ့အဘတို့ကိုသတ်သည်ဟူ ငါ့ကိုဆဲရေးကုန်လတ္တံ့။ဤခိုးသူကို ဘမ်းကုန်ဟူ၍သော်လည်းခဲတယောက်တလုံးကိုင်၍ပစ်သတ်လကုန်အံ့။ ငါတို့သော် တမူကား ရှင်ပင်းကြီးဘို့သည် ပေးအပ်သော သီလဌီ တည်ပြီ။ ငါ့ အသက်ကြောင့်သော်လည်း သူ့ကို ငါမညှဉ်းဆဲပြီ။ လူသားမှ ကြဉ်ရှ သောကြောင့်လည်း ငါအကြိမ္မာ အသက်ရှည်တော့ အံ့နည်း။ ရှင်မင်း

ကြီးအား ဤငါ၏ဖြင်ခြင်းသည် အဆုံးဖွန်သောဖြင်ခြင်းတည်း။ ဤမင်း ကြီးတို့သာ သွားတော်မူလော့ဟု သနားတွယ် ဝိုင်ကြွေးလျက်ဆိုဏ်။ ဤ သို့ ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းလည်း ထိုမင်း၏ကျောက်ကို လက်ဖြင့် သပ်၍။ ဒေဆွေ၊ ငါသို့သော သုတမသောမမင်းသည် အဆွေသို့သော ကြမ်းကြွတ်ခက်ထန် စောင်းမှန်ရှိသောသူကို လျက် ဦးဝန်ဒိုင်သေး၏ ရှင့်။ ဗာရာဏသီ ပြည်သူတို့ကိုသော်ကား အံ့ဘယ်ဆို့တွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ မစိုးရိမ်လင့်။ အဆွေသွားတော်မူ။ ဒေဆွေကို ထိုဗာရာဏသီပြည် ဝယ် မင်းအဖြစ်၌ တည်စေအံ့သောငှါ ဒေလယ်၍ မတော်နိုင်သည်ရှိသော် ငါပြည်ကိုထက်ဝက်ခွဲ၍ပေးအံ့ဟုဆို၏။ မဟာပေါရိသဒဿဝတ်သည်း အဆွေပြည်၌လည်း ငါ့ရန်သူရှိသည်သာတည်းဟုဆို၏။ ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းလည်းဤမဟာပေါရိသဒဿဝတ်သည်ငါ့စကား ဒေသနာသဖြင့် အလွန်ပြုနိုင်ခဲသောအမှုကိုပြုပေသည်။ အသို့သော်ဒေသနာကြောင်း ဖြင့် ငါဤမင်းကို ခွေးစည်းဗိမ္ဗာတည်စေနိုင်အံ့နည်းဟု ကြံပြီးသော်။ ထို မဟာပေါရိသဒဿအား ဖြားယောင်းသဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်၏ ပြည်စုံ နိုင်ငြိုးကြီးကျယ်ခြင်းကို ချီးမွမ်းယိုသောကြောင့်။ ။စာတူပဒုံသာကု ဇာတ်ပြာပိမံသံ၊ သူဒေဟီရန်သုကတံသုနိဠ်။ သုဝံဝဏ္ဏဆန္ဒေပရိဟုံယာနှ၊ ဟိတွာကထေကောရ ငသိအရည်။• / ။တာဒိုံ ပါဝေဝဏ္ဏိုင်လာက မဏ္ဍာ၊ အလ၊်တာသ၊်ရိဝါရယိတွာ။/ ဇာနိုဝဒေသုပဓေဝဒယံသူ၊ ဟိတွာကထေကောရမသိဒရည်။ /။တမ္ဟ။ပဓာနေဗဟုဂေါဇာဇာဒ္ဓိ၊ သုဘဒ္ဒိသဗ္ဗဃယာနဒ္ဒိသင်္ဂ်၊ သေယုသဓဇ္ဈိဒိသုံသယံတွာ၊ ဟိတွာ ကထေကောရမသိအရည်။ / ။ပါဏိသာ ကုန်ထု နိသိဝေံ၊ အထောပိဝေနိပ္ပုရိသဒ္ဒိဘူရိဝယာ။ ဗဟုံသုဒိတဉ္စသုဝါ်တဉ္စ၊ ဟိတွာက ထေကောရမသိ အရည်။ // ။ဉယျာနံသမုန္နံပဟူတမာလံ၊ ဒိုဂါဒိုန္ဓ ပေတပုဏ်သုဖဗ္ဗံ။ ဟပေဟိနာဂေဟိရတေဟုပေတံ၊ ဟိတွာ၊်ထေ ကောရမသိ အရည်။ ။ဟူဒေသာဂါထာတို့ကို ရွက်၏။ ။မဟာ ရာဇ၊ ရှင်မင်းကြီး။တည်း၊ ထိုဗာရာဏသီပြည်၌။ သူဒေဟီ၊ စား်တော် သည်တို့သည်။ရန်၊ ပြုခဲအပ်ထသော။ သုဂတံ၊အင်္ဂလိုးတူးတူးအ ပြားပြား ကောင်းစွာပြုပြင်အပ်ထသော။သုနိဠ်၊နာနာသဒ္ဒ၊ဒရပြင့်ကောင်းစွာဖြိုး စေအပ်ထသော။ စာတုပဒံ၊ အခြေလေးချက်သောသားဖြစ်သော်။ ။သံ မံသဗ္ဗ၊ အကြင်အသားကိုလျင်း။ သာကုဇာဠ၊ ဂုဏ်ဓာတ်ပူလည်းဖြစ်

သော။ယင်းသည်ဆွေ၊အကြင်အသားကိုဂုဏ်း။ ဤနှစ်ခု၊ သိကြားမင်းသည်။ သူ
စံ၊ သုန္ဒါဘုတ်ကို။ ပရိဘုဥ္ဇတိဤဝ၊ သုံးဆောင်သကဲ့သို့။ ပရိဘုဥ်ပဲသနှ၊
သုံးဆောင်ပြီး၍။တံ၊ထိုအစာကဲ့။ ဟိတ္တွာ၊စွန့်၍။ ဥကော၊တပေါတ်အ
သိုးတည်း။ အဓိဋ္ဌေည၊ တောခို။ ကထံရဇေသိ၊ ဒုဗ္ဘဃ်သို့ဇနှင့်လျော်နိုင်အံ့
နည်း။ ။မဟာရာဇ၊ မှာင်မင်းကြီး။ တ ့ ၊ ထိုဗာရာဏသီပြည်၌။ အ
လက််တာ၊ ဆင်ဒနဝ်သော တနိုးဆဲ၁ ဂိုကုန်ထသော်။ ဝေဠု၊။ ပြီးသစ်
သော ဤစင်စစ်ကဲ့သို့ တခဲနက်သောကိုယ်ဂိုကုန်ဒေသာ။ ဝိလာဝကမဇ္ဈာ၊
ခါးစည်းဘင်လွတ်လျှသောဝမ်းနှံကုန်ထသော။ပေါခတ်ကြီပေါ၁၊ အကြင်မင်း
သခြိုးဘိုသည်။ ဒေဝဝသုဒေဝလောကော၊ နှတ်ပြီသ်၌။ ဤကြီး၊ သိကြားမင်း
ကို။ ဇေဝန္တရာ၊ နှတ်သြိုးတိုသည်။ သးရိဝါရယ်တွေ၁၊ ထက်ဝန်းကျင်ရံ
ကုန်၍။ပမောဒပေါ ့ ဤဝ၊ဇွန်းလျှင်စေ့နှင့်သကဲ့သို့။ ဇံ၊ အဂျင်မင်းကြီး
ကို။သးရိဝါရယ်တွေ၁၊ ုံးကုန်၍။ ပမောဒပေါ် သူ၊ ဇွန်းလျှင်ဧကုန်ပြီ။
တာဒဂ်ပြီသော၁၊ထိုမင်းသြိုးတို့ကို။ဟိဝွာ၊စွန့်၍။ဥကော။တပေါတ်အင်း
တည်း။ အဓိဋ္ဌေည၊တောခို။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ ရဇသိ၊ ဇွန်းလျှင်နှိုင်အံ့
နည်း။ ။မဟာရာဇ၊ဂျင်မင်းကြီး။ တ ့ ၊ထိုဗာရာဏသီပြည်၌၊ တမှု။
ပဓာနှ၊ ဘွဲ့အဓိပ်ပြီးသော နိလ္ဘာသောဒုံးဝန်းဂိုသော။ ဗဟုဂေါဏ
ကဒ်၊ များသောကော်ဇောဖြင့်ပြီးသော။ သုဘဒ်၊ တင့်တယ်စွာသော။
သဇ်း၊ အထပ်ထပ်သော ဘုံ ိုဂိုသော။ သမ္ဘိလပဒနှ၊ အလုံးစုံခင်း
လွှမ်းဂိုသောအိပ်ရာ၌။ ဘုန်း၊ ဂျင်မင်းကြီးသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ဂျုံးကာလ၌။ သယ
တိ၊အိပ်ရာ၏။တာဒိသသးထိုသို့သောဘွဲ့သော။ သေသ့သော၊အိပ်ရာ၏။
မဒ္ဒုဒ်၊အလယ်၌။သုခံ၊ချမ်းသာစွာ။ သယိတ္ထာ၊အိပ်ပြီး၍။တံ၊ ထိုအိပ်ရာ
ကို။ဟိတ္တွာ၊စွန့်၍။ဥကော၊ တပေါတ်အင်းတည်း။ အဓိဋ္ဌေည၊တောခို။
ကထံခဲ့မသိ၊ အဘ ်ကြောင့် ရဇသ်လျှင်အံ့နည်း။ ။မဟာရာဇ၊
ဖြတ်သောမင်း။တ ့ ၊ထိုဗာရာဏသီပြည်၌။ နိဝသိထေးညဉ့်အတ်၌။ ယံ
ပါဏိ သးရ၌၊ အကြင်မှဂိုးလက်ချပ်ကိုဂုဏ်း။ ယံဂဉ္ဆံထုဏ၌၊ အကြင်
အိုးဖြင့် ပြီးသောစည်၊ သံဖြင့်ပြီးသောစည်၊ ကြေးဖြင့် ပြီးသောစည်ကို
ဂုဏ်း။အဓေထော်၊ ထိုဂိုလည်း။ ဓဝ၊စင်စစ်။ နိပ္ပုရိသဂို၊ ယောကျ်ားနှင့်
မစပ်သော။တူရိယော၊စည်စောင်းဂြင်း၌။ ဗဟုံ၊ များစွာသော။သုဂိတ၌၊
ကောင်းစွာ သီခြင်း ကခြင်းကိုဂုဏ်း။ သုဝါတာ၌၊ကောင်းစွာ တီးမှုတ်ခြင်း
ကိုဂုဏ်း။ ကတွာ၊ ပြု၍။ဘံ၊ အဓေသွကို။ ပမောဒယိ သူ၊ ဇွန်းလျှင်စေ

ကုန်ပြီ။ ငဝရုပံ၊ ဤသို့သဘောသေသေ။ သမ္မတိုင် စည်းစိမ်ကို။ ဟိတ္တာ၊ စွန့်၍။ ငကော၊ တပေ်ာက်အင်းတည်း။ အရည်ေ တောင်္။ ကထံ၊ အသို့။ ရမသိ၊ နွေလျော်တတ်အံ့နည်း။ ။မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်း။ ပဟူတာ မာသလ္ဂ၊ ပြန့်ပြောသော ပန်း သစ်ပင်ရှိသော။ တာဝ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ ဥယျာန သမ္မန်း၊ ဥယျာဉ်ရေကန်နှင့် ပြည့်စုံသော။ ပုံ၊ ပြည်သည်။ သုရမ်း အလွန် နွေလျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ကသ္မာ အဘာ၌ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ ပဟူတာ မာသလ္ဂ၊ အထူးထူး အံ့ပြားပြား များသော ပန်း သစ်ပင်ရှိသော။ မိဂါခွန်း ပေတံ၊ မိဂါခွန်ဥယျာဉ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ တာသ္မာ၊ တ်ကြောင့်။ သုရမ်း၊ အလွန် နွေလျော်ဘွယ်ရှိ၏။ မိဂါခွန်းပေတံ့ မိဂါဇိန်ဥယျာဉ်မနှင့် ပြည့်စုံသော တာဝ ရှင်မင်းကြီး၏။ ပုံ၊ ပြည်သည်။ သုရမ်း၊ အလွန် နွေလျော်ဘွယ် ရှိ၏။ ကသ္မာ၊ အဘ၌ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ ဟာပေဟိ၊ ဖြင်းတို့နှင့် ၎င်း။ နာဂေဟိ၊ ဆင်တို့နှင့်၎င်း။ ရထေဟိ၊ ရထား တို့နှင့်၎င်း။ ဥပေတံ၊ ပြည့်စုံ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သုရမ်း၊ အလွန် နွေလျော်ဘွယ် ရှိ၏။ တံ၊ ထိုအလွန်နွေလျော်ဘွယ်ရှိသော ဗာရာဏသီပြည်ကို။ ဟိတ္တာ၊ စွန့်၍။ ငလော၊ တပေ်ာက် အင်းတည်း။ အရည်ေ၊ တောင်္။ ကထံရမသိ၊ အဘ၌ကြောင့် နွေလျော်လွှဲအံ့နည်း။ ။

ဤ၌ ပဉ္စမဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ အသွေးမင်းစစ် မဟာရာဇ်။ ထို ဗာရာဏသီပြည်၌ အသွေ့စား တော်သည်တို့သည် အထူးထူး အပြားပြား များစွာစီရင်အပ် ထသော။ အထူးထူး အပြားပြား များစွာသော အဆောက်အဦဖြင့် ပြီးစေအပ် ထသော။ အခြေ လေးချောင်း ရှိသော သားတို့မှဖြစ်သော အသားကိုလည်း။ အတောင်ရှိသော ငှက်တို့မှဖြစ်သော အသားကိုလည်း။ ထိုမှတပါး သားငြိမ်းထမင်း။ မင်းတို့စား တန်၊ အစာမျိုးကိုလည်း။ တာဝတိ်သာနတ်ရှာသော်နင်း သိကြားမင်းသည် သုန္ဒရီဘုတ် ကိုစားသကဲ့သို့။ ဓရုံးကာလ၌ အသွေ့နန်းဝယ်စား၊ ပဝတ်၍။ ထိုအစာကို စွန့်၍ တပေ်ာက်အင်းတည်း တောကြီးထဲ၌ အဘ၌ကြောင့် နွေလျော်လွှဲသည့် အံ့နည်း။ လာတော်မူ ဟူလိုသေ်။ ။ဒုတိယ ဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ အသွေးမင်းစစ် မဟာရာဇ်။ ထို ဗာရာဏသီပြည်၌ ဆင်အပ်သော တန်းဆာ ရှိကုန်သော ဦးသစ်သော ရွှေစင်ကဲ့သို့ တခဲနက် သောကိုယ်ရှိကုန်သော။ ခါးစည်းတင်လှ လျသောဝမ်း ရှိကုန်ထသော အကြင်မင်းသို့ အပေါင်းတို့သည် တာဝတိ်သာ ထက်နတ်ရှာ၌။ နတ်

ရွာဖေသည်နှင်း သိကြားမင်းကို နတ်သိုးဖေပေါင်းတို့ ထက်ဝန်းကျင် ၇၍ ဖွဲ့လျော်စေ၇နိုင်သကဲ့သို့။အဆွေနေတော်မူရာ နန်းတော်သာ၌ ထက်ပန်းကျင် ၇လျက် ဖွဲ့လျော် စေကုန်ပြီ။ ထိုမင်းသို့ အဖေပေါင်းကို စွန့်၍ တပေါက်ဖခင်းတည်း တောကြီးထဲ၌ အသို့ဖွဲ့လျော်တတ်အံ့နည်း။ လာတော်မူ ဟူလိုသော်။ ။တတိယဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဖွေမင်းစစ်မဟာရာဇာ။ ထိုဗာရာဏသီပြည်၌ ရွှေဖြင့်စီခြယ်နိုလှစွာသော ဒုံးဝန်းဂိုသော။ မျိုးမြတ်သော ကော်ဇောဖြင့် ပြီးသော။အလွန်တင့်တယ်ရှုချင်ဖွယ်ရှိသော အထပ်ထပ်သော ဘုံဘျှဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ လုပ်အပ်သောဒုလုံးစုံ ခင်းလွှမ်းရှိသော။မင်းတို့ ကိန်းတန်။ မွန်သားအိပ်ရာ။သိဟာသန။ ဖွဲ့ရာမထက်။ ဖွေးကာလ၌။ အဖွေ့နန်းဝယ်။ အိပ်စံပယ်၏။ ထိုအိပ်ရာကို စွန့်၍။ တပေါက်အဖင်းတည်း တောကြီးထဲ၌ အဘယ့်ကြောင့် ဖွဲ့လျော်အံ့နည်း။လာတော်မူ ဟူလိုသော်။ ။စတုတ္ထဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဖွေမင်းစစ် မဟာရာဇာ။ ထိုဗာရာဏသီ ပြည်၌။ ညဉ့်သန်းခေါင်။ သောက်ရောက်ချိန်တန်။ ညဉ့်ဆုံးယံ၌ လက်ချပ်မရိုး။ စည်မျိုးငါးပါး။ အခြားခြားနှင့်။ ပေသက်ျားမနှော။ ဖြင်ပေါများလှ။သိကဿောင်းငြင်း။ နန်းချင်းရိုက်ကျ။ ဗိုးကျူးပက်ဝန်း။ သောက်လင်း ထွန်းလျက်။ မင်းပွဲသဘင်။ နတ်နန်းသွင်သို့။ ဖွေးကာလ၌။ အဖွေ့နန်းဝယ်။ ဖွင်စံပယ်၏။ထိုစည်းဧဝင်ကို စွန့်ရှာ၏။ တပေါက်အဖင်းတည်း တောကြီးထဲ၌ အသို့ မွေ့လျော်တတ် အံ့နည်း။ လာတော်မူ ဟူလိုသော်။ ။ပဉ္စမဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ အဖွေမင်းစစ် မဟာရာဇာ။ ထိုဗာရာဏသီပြည်၌။ မိဂါ နဉပဒဉ်မကို အစတည်၍။ အထူးထူးအပြားပြား မျိုးမြတ်သော ပန်းသစ်ပင်ရှိသော အဖွေ၏ ဥယျာဉ် ရေကန်သည်လည်း အလွန်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဆင် မြင်း ရထား။စသော အားဖြင့်။ ဆယ်ပါးသောအသံ မဆိတ်ဆည်းသော ပြည်ကြီးအင်္ဂါ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် အဖွေ၏ဗာရာဏသီပြည်သည်လည်း အလွန်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ဤသို့မျှားမှာ။ ပျော်ရာသဘင်။ပြည်ကြီးအင်ကို။ စွန့်ကြဉ္စ ဒါဘဲ။တောကြီးထဲ၌ အဘယ်ကြောင့် တပေါက်အဖင်းတည်း ပျော်နိုင်အံ့နည်း။ လာတော်မူဟူလိုသော်။ ။ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဖွေးကာလ၌ ပရိဘုတ်ဘူးသောအသုံးအဆောင်ကိုအောက်မေ့၍ ဤသူသည် သွားခြင်းငှါအလိုရှိပြားအံ့လည်းမသိဟု ဖွေးဦးစွာအစာဖြင့်ဖြားယောင်းပေ

၏း နှစ်ကြိမ်ပြောက်ခဲ့သော် ကိုလေသာဖြင့် ဖြားယောင်း၏ သုံးကြိမ်ပြောက်ကား ဆဋ္ဌရာနှုရာဖြင့်ဖြားယောင်း၏။ လေးကြိမ်ပြောက်ကား ကခြင်း သိခြင်းဖြင့် ဖြားယောင်း၏။ ငါးကြိမ်ပြောက်ကား ဉယျာဉ်ရေကန်ဖြင့်ဂုဏ်း။ပြည်၏အင်္ဂါလာဘ်ကာဖြင့်ဂုဏ်း ဖြားယောင်း၏ ဤသို့ဖြားယောင်းဦး၍။ဂုဏ်းကြီး။မင်းကြီးကို ဘေးမရှိသဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်ခဲ့ တည့်စေ၍ နောက်မှငါပြည်သို့သွားအံ့။ဗာရာဏသီပြည်ခဲ့ မင်းအဖြစ် ကိုမရသေးကား ငါပြည့်ကိုထက်ဝက်ခွဲ၍ ဂုဏ်းကြီးအားပေးပါအံ့။ ဤတောကြီးဟဲခဲ့ တပယောက် အားတည်း အဘယ်မျှဖြစ် အံ့နည်း။ ငါ့စကားကို နားထောင်တော်မူဟု ဆို၏။ ။

၁၀၇။ ဘုရားလောင်းစကားကိုနာယူသဖြင့်
ပေါရိုဏ်ဒဿည်အလွန်ပြုနှိုင်ခဲ့သောအမှုကိုပြု၏
ဟူရာဝယ်နှိုင်းရှည့်ထုတ်ပြအပ်သော
ဝတ္ထုသက်သေမျှား။

ဤအရာဝယ် ငါ့စကားကိုနားထောင်သဖြင့် မဟာပေါရိုဏ်ဒဿမင်း သည် အလွန်ပြုနှိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုပေသည်ဟု ဘုရားလောင်းဆိုရာ၌။ အလွန်ပြုနှိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုပေသည်မည်ခြင်းကိုကား။ ။ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် မဒ္ဒဝမင်းကြီး၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသားသည် မင်းကြီးကို ခစားရာတွင် အလွန်မြတ်လှသောဓနဆင်းရဲသော မိဘုရားကိုမြင်လျှင် တပ်သောစိတ်ရှိသဖြင့် ရေစာမယူ သေအံ့ဟူသည်ကို မင်းကြီးကြား၍။ ခုနစ်ရက်တွင် ဇွန်းပေးသည်ကို။ မိဘုရားနှင့် ပုဏ္ဏားသား အလိုတူ၍ နှိုင်းတပါးသို့ပြေးသွားလေသောကြောင့် မြို့လုံးစည်လည်စေ၍ ဗာရာဏထုံး ဒေပြားပြား ရှာဖွေစိစစ်သော်လည်း မရသဖြင့် ပြင်းစွာပူပန်ခြင်းကြောင့် သည်းစွာသောဇသွေးနာဖြစ်၍ ဆေးဖြင့်ကုသခြင်းငှါမတတ်နိုင် သည်ရှိသော်။ အမတ်ကြီးဖြစ်သော သေနကသုခမိန်သည် ဥပါယ်တတ်မျှဉာဏ်ဖြင့် ထုသလိုသောကြောင့်။ အခါယုရှု၊ ပုဏ္ဏားသဖြစ်မည်ရှိသော အမတ်ပညာရှိနှစ်ယောက်ကို ငါတို့သခင်မင်းကြီး၌ တပါးအနာမရှိ။နှလုံးအနာသာရှိသည်။ငါတို့ဥပါယ်တမျှဉာဏ်ဖြင့်ကုသကုန်အံ့။မင်းမျောင်ဖြင်၌ သဘင်ကြီးစွာပြု၍ သန်လျက်မျိုတတ်သည်ကို မျိုစေအံ့။ မင်းကြီးဖြင်ရှု၍ ဤ

အမှုထက်ခက်သောအမှုသည်ရှိမည်လောဟု အာယုရကို မေးတော်မူ
လျှင် ဤသို့ဆို။ ဤအမှုထက်ခက်သောအမှုရှိမည်လောဟု ပုဏ္ဏ၊သကို
မေးတော်မူလျှင် ဤသို့ဆို။ထို့နောင်မှ ငါဆိုအံ့ဟု ဘုရားလောင်းသင်၍။
မင်းရင်ပြင်၌အထူးထူးသောအတတ်သည်တို့ကိုအတတ်ပြစေရာတွင်။
သုံးဆဲ့သုံးလုက်သစ်ရှည်သော အလျားဖြင့် အံလျှံတပြက်ပြက်တွက်၍
ထက်သောအသွားရှိသော သန်လျက်ကိုမျိုသည်ကို မင်းကြီးဖြင်တော်
မူ၍။ ။ပဏ္ဏကံတိုင်းသူဌေး၊အသိုသမ္ဗန္ဓပါယ်နှံ၊ပရိသာယံပုရိသော
ဂိလိ၊ကံဒုက္ခရတံတတော်။ ယခုညဉ့်ဒုက္ခံငဉာနံ၊ တံမေအာဉာဟိပုဏ္ဏိ
တော်။ ။အာယုရ၊အာယုရ။ပဏ္ဏကံ၊ပဏ္ဏကတိုင်းခွဖြစ်သော။တိုင်
းသူဌေး၊ထက်ဆသောအသွားရှိသော။ သမ္ဗန္ဓပါယ်နှံ၊ပြည့်စုံသောသွေး
ကိုသောက်တတ်သော၊အသိုး သန်လျက်ကို။ ပရိသာယံ၊ပရိသတ်အ
လယ်၌။အံ့သံပုရိသော ဤယောကျ်ားသည်။ဂိလိ မျိုး၏။တတော၊ထို
သန်လျက်မျိုသော အမှုထက်။ကိုး အတတ်အမှုသည်။ ဒုက္ခရတံ၊ပြု၍
မြတ်သနည်း။ အညံ့၊တပါးသော။ယံဒုက္ခံငဉာနံ၊အကြင်ပြုခဲသောအ
ကြောင်းသည်။ အဇ္ဈ၊ရှိ၏။တံ၊ထိုအကြောင်းကို။ ပုဏ္ဏံ တော်၊ မေးအပ်
သောအာယုရသည်။မေ၊ငါ့အား။ အာဉာဟိ ကြားတိုလော့။ ။ဤဂါ
ထားဖြင့်အာယုရကိုမင်းကြီးမေးသည်ရှိသော်။ ။ဂိလေယျပုရိသော
လောဘာ အသိုသမ္ဗန္ဓပါယိနံ ယောစဝဉာဒဒါဒိတိ တံဒုက္ခရတံတ
တော်။ သင်္ဘည်သုကခံငဉာနံ၊ ဇဝံဇာနာဟိမဒ္ဒဝ ။မဒ္ဒဝ၊မဒ္ဒဝအမျိုးဖြစ်
တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အံ့သံ ပုရိသော၊ ဤ
ယောကျ်ားသည်။ လောဘာ၊ ဥဒ္ဒါဟကိုလိုချင်သောကြောင့်။ သမ္ဗန္ဓပါ
ယ်နှံ၊ ပြည့်စုံသောအသွေးကို သောက်ဘတ်သော။ အသိုး၊ သန်လျက်
ကို။ ဂိလေယျ၊ ၏ရာ၏။ယောစ၊အကြင်သူသည်မူလည်း။ ဒဒါဒိတိ။ပေး
အံ့ဟူ၍။ ဝဇ္ဇာ၊ထိုရာ၏။ တံ ထိုဆိုခြင်းသည်။ တကော၊ထိုသန်လျက်မျို
သောအမှုထက်။ဒုက္ခရတံ၊ခဲခဲခြင်တ်၏။သင်္ဘံ၊အလုံးစုံသော။အညံ့၊တပါး
သောအမှုသည်။ သုကရံငဉာနံ ပြုလွယ်သောအကြောင်းမည်၏။ ဇဝံ၊ဤ
သို့။ဇာနာဟိ သိတော်မူလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့်အာယုရဖြေလျှင်။ ငါ
ပုဏ္ဏားသားအား မိဘုရားကိုပေးအံ့ဟုဆိုသောစကားသည် အလွန်ပြု
ခဲသောအမှုကို ပြုသည်မည်၏ဟု ဆင်ခြင်သောမင်းကြီး၏ နှလုံးပူပန်
စိုးရိမ်ခြင်းသည် လျော့ပါးသည်ဖြစ်၍။ ဤမည်သောဝတ္ထုကို ပေးအံ့ဟု

ဆိုသောထက် ခဲဖြတ်သော အမှု ရှိပါမည့်လောဟု ကြံ၍။ ။ဗျာဟာသိ အာယုရောပဠံ၊ အတ္ထံမမ္မသကောဝိဒေါ။ ပုဏ္ဏေဿံ ဒါနိပုစ္ဆာမိ၊ ကိံ ဒုက္ကရတရံတာတော်။ ယဒဉ္ဇံဒုက္ကရံဥာနံ၊ တံမေအာဂဿိပုတော်။ ။ မွေးသ၊တရုးခြင်း။ ကောဝိဒေါ လိမ္မာသော အာယုရော၊အသုရုံသည်။ ပဠံ၊ ပြုသနာ၏။ အတ္ထံ၊ အဓိပ္ပါယ်ကို။ ဗျာဟာသိ၊ ဟောပြီ။ ဒါနိ၊ ယခု။ ပုက္ကုသံ၊ ပုက္ကုသကို။ ပုစ္ဆာဝမိ၊ မေးပါ၏။ တတော၊ ထိုပေးအံ့ဟု ဆိုဖသော စကားထက်။ ကိံ၊ အဘာယ်အမှုသည်။ ဒုက္ကရတရံ၊ ခဲဖြတ်သနုံသ်း။ အာဉ်၊ တပါးသော။ ယံဒုက္ကရံဥာနံ၊ အကြောင်း ခဲဖြတ်သော အကြောင်းသည်။အတ္ထိ၊ ရှိ၏။တံ၊ထိုအကြောင်းကို။ပုစ္ဆိ တော မေးအပ်သောပုက္ကုသသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့်မေးသောမင်းကြီးအား။ ။နဝါစမုပဇိဝန်း၊အပလံဂိရမုဒိရံ တံ။ယောစဒတွာအဝါကရိသာ၊ တံဒုက္ကရတရံ တဇော်။ သဗ္ဗညုံ သုကရံဥာနံ၊ ဇေဝံဇာနာဟိမန္ဒဝ။ ။မန္ဒဝ မန္ဒဝ အမျိုး ဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ရှင်မင်းကြီး။ဝါစံ၊စကားကို။နဥပဇိဝန်း၊မှီ၍ အသက်မမွေးကုန်။ အဖလံ၊ အကျိုးမရှိသော။ ဂိရံ၊ စကားကို။ နဥဒိရိတံ၊ မဆိုအပ်။ ယော၀၊ အကြင်သူသည်မှလည်း။ ဒတွာ၊ပဋိဉာဉ်ပေးဦး၍။ အဝါကရိ ယာ၊ဝန်ခံတိုင်းပေးအံ့။တံ၊ထိုသို့ပေးခြင်းသည်။ တတော၊ထိုသန်လျက် မျိုသော အမှု၊ ဤမည်သော ဝတ္ထုကို ပေးအံ့ဟု ဝန်ခံသော စကားထက်၊ ဒုက္ကရတရံ၊ ခဲဖြတ်၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ အာဉ်၊ တပါးသော အကြောင်းသည်။ သုကရံ ပြုလွယ်သော။ ဉာနံ၊အကြောင်းမည်၏။ဇေဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိတော်မူလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့် ပုက္ကုသ ဖြစ်သည် ရှိသော်။ငါသည် ပုဏ္ဏားသားအား မိဘရုားကိုပေးအံ့ဟုဝန်ခံသည်နှင့် လျော်ပတ်စွာ ပေးသဖြင့်။ အလွန်ပြုခဲသော အမှုကို ပြုသည်မည်၏ ဟု ကြံသောမင်းကြီး၏ စိုးရိမ်ဖသောကကြောင့်ကြခြင်းမှ အလွန်ခေါင်း ပါးသည့်ဖြစ်၍။ သေနက သုခမိန်ထက် ပညာရှိသူမရှိ။ သေနံက သုခ မိန်အား ပြဿနာကို မေးအံ့ဟု။ ။ဗျာကာသိပုက္ကုသောပဠံ၊ အတ္ထံ ဓမ္မသ ကောဝိဒေါ။ သေနကံဒါနိပုစ္ဆိဝါ တံ ဒုဗ္ဗုရတ တတော၊ ယဒဉ္ဇံ ဒုက္ကရံဥာနံ၊ တံ မေ အာစိက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော။ ။ဓမ္မသ၊တရုးခြင်း။ ကောဝိဒေါ လိမ္မာသော။ ပုက္ကုသော ပုက္ကုသသည်။ ပဠံ ပဉ်းသ၊ ပြဿနာ၏။ အတ္ထံ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို။ ဗျာကာသိ ကြားဖပြီ။ ဣဒါနိ၊

ယသုအခါ၌၊ သေနကံ၊သေနကသုခမိန်ကို။ ပုန္နာဝမိ မေးပါ၏။တတော၊ ထိုဒေမှထက်။ ကိုံ၊ အဘယ်အမှုသည်။ ဒုက္ခရတုံး၊ ခဲမြတ်သနည်း။ အညံ့၊ တပါးသော။ ယံဒုက္ခံခံဍ္ဎာနံ အကြောင်ပြုနိုင်ခဲသော အမှုသည်။ အဍ္ဎ၊ ခဲခဲ့ဲ့။ ဘံ၊ ထိုအမှုကို။ ပုန္နိတော မေးဒေဝိသော သေနကသည်။ မေ၊ငါအား။အဇ္ဈာဟိ၊ကြားတိလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့် မင်းကြီးမေး သည်ရှိသော်။ ။ဒဒေးသျှပုရိသောဒါနံ၊ အပ္ပံဝါဟဒ္ဓိဝါဗဟုံ၊ ယောစ ဒဘွာနဉ္ဉတရပ္ပေးတံဒုဿရတနံတဓတော။သဗ္ဗညုံသုကဒုဒ္ဒဘာနံ ဇေဝံဇာနာ ဟိမဒ္ဓဝ။ ။မဒ္ဓဝ၊ မဒ္ဓဝအမျိုးဖြစ်ဟော်မူသော။ ရာဇသေဋ္ဌ၊မင်းမြတ်။ ယောပုရိသော အကြင်ယောကျ်ားသည်။ အပ္ပံဝါ အနည်းငယ်မှုလည်း ဖြစ်သော၊ ဃဒိ ထိုရှိ။ ဗဟုံဝါ၊အများမှုလည်းဖြစ်သော။ ဒါနံ ပေးအပ် သော ဝ ့ုကို။ ဒဒေသု၊ ပေးရာ၏။ ယောစ၊ အကြင်သူသည် မှုလည်း။ ဒဘွာ၊ပေးဦး၍။နာနုတပ္ပေ၊တဘန်ဖိုးဂိမခြင်းမရှိ။တံ၊ထိုဖိုးဂိမမရှိခြင်း သည်သျှင်။ တတော၊ ထိုသန်လျက်မျိုသောအမှု ပေးအံ့ဟု ဝန်ခံသော အမှု၊ပေးတည့်သော အမှုထက်။ ဒုက္ခရတုံ အလွန်တရာ ခဲမြတ်စွာ၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ အညံ၊ တပါးသောအရာသည်။ သုကရံ၊ ပြုလွယ် သော။ နာနံ၊အရာမည်၏။ဇေဝံ၊ဤသို့။ဇာနာဟိ၊သိတော်မူလော့။ ။ဤ ဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်း ဖြစ်သွား။ ငါသည် ငါ့နှလုံးအလိုအတိုင်းဖြင့် ဤဘုရားကိုပေး၍။ ငါ့နှလုံးကို မဆောက်တည့်နိုင်သဖြင့် ဖိုးဂိမ ပင်ပန်း ပြန်ခြင်းသည် မလျောက်ပတ်။ ငါ့ကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ဂိုကာပြိကား ဤသို့ သော စည်းဂိမချမ်းသာကိုစွန့်၍မပြေးရာ။ ငါ့ဒြချစ်မြတ်နိုးခြင်း မဂိုသော ကြောင့်သာ ငါ့ကိုစွန့်၍ ဧပြေးလေဖြိုးသည်ကို အဘယ်မှု စဆံ့နည်းဟု ကြံသော မင်းကြီး၏ နှလုံးနာသည် ကြာရှက်၍ တင်သော ရေပေါက် ကဲ့သို့ ယျောကျ၍။ ဖိုးဂိမတောင့်တခြင်း မဂိုသျှင့် ပြုဇ တော့ အတိုင်း ဤသာကဲ့နိုးခြင်း။ ဘုရားလောင်းအား ကောင်းချီးပေးခြင်း။ များစွာ သောဥာဏ်ဖြင့် ပူဇော်ခြင်း အစဂိုသော အဥ္ဇလိကို ဆိုရာဆိုဇကြောင်း ဖြစ်သော ပဏ္ဏာကဇာတ်ကို အဇကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုင်း။ ။

မင်းကြီးဝေဿဒ္ဒရာသည် သို့းတော်ကဏ္ဍာဒိန်နှင့်ဇာလိ မင်းသား တို့ကို ဒုဇကာပုတ္တာဒေးဒေး သွ၏။ ပုတ္တာဒေး၏ ချည့်နှောင် ပတ်ခတ်ခြင်း မောင်း ဆဲရေးခြင်း၊ကလူကသဲ့ ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ သားတော် သို့းတော်တို့ ၏ သနားဘွယ် ဝိကြွေး မြည်တမ်းလျက် တောင်းပန်ခြင်းကို ဖြင်လျှင်

စိတ်တော်ပြုကုန်၍ နှလုံးဖုံးရိမ်သဖြင့်။ ။ခန္ဓာစောပ်ဂဟောတွေးနေ၊ ခင်ဗျား ပဝါမတော။ အာနေသောမိသကေပုတ္တော၊ ပုတ္တနဲ့ဥဂေါဒုခေါ်။ ဟူသော ဂါထာဖြင့်။ ပုဏ္ဏားကို လေးနှင့်ပစ်သတ်၍ သားတော်ကိုကိုယူ ပြန်မည်ကြံပြီးလျက်။ ။အံ့ဩစွာနေတံဒုဂ္ဂန်ပေး၊ ယံကုမာရာဝိဟာညရော်။ သတ္တမမြေခဲ့ညာယ ကောဒတွာအနုတ္ထသိ။ ။ဟူသော ဂါထာဖြင့် ပေးပြီးသည်ကို အဘာ အမည်ရှိသော ပညာရှိသူတော်ကောင်းသည် ဓနဥစ်တာဘန် စုံဂိုမ်ပြန်အံ့နည်းဟု စိတ်တော်ကိုရှပ်ပြန်ခြင်း အစရှိသော အင်္ဂါပွတို့ကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော ဝေဿန္တရာဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသင့်ဖြင့်ဂုဏ်း။ ။သုံးသုံးလက်သစ်ရှိသော သနဲလျက် ကိုမျိုသောထက်ဂဟုံး။အခေတွေ့အား ဖလေးပါးသောဆုကို ဂါပေးအံ့ဟု ဆိုခြင်းသည် ခဲ့၏။ ထို့ထက်ဂုဏ်းသျှင် ဘောင်းတိုင်း ပေးပေခြင်းသည် ခဲဖြတ်၏။ တောင်းတိုင်းပေးသောထက်လည်း ဂါအသက်ကိုစွန့်၍ ဤဆုကို ဂါပေးမိသည်ဟု နောင်တဟာဘန် မရှိပြန်ခြင်းသည် အလွန်တရာ ခဲဖြာ်စွာ၏။ ဤသို့ခဲဖြတ်ခြင်းကိုရည်၍ ဂါစကားကိုနာသဖြင့် မဟာ ပေါရိသာဒမင်းသည် အလွန်ပြုနှိုင်ခဲသောအမှုကိုပြုပသည်ဟု မဟာ သုတသောမမင်းကြီး ဆိုသတည်း။ ။ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဂှေးသူဟောင်းတို့လည်း။ ။ထို့ကြောင့် နှိုင်းဂဲ့။ ပမာဒသက်သက်၊ ပေးပြီး လျက်တသည်း။တချက်တဘန်။ ယူပြန်မရ။ နှမြောစွဟု။ နောင်တလျှင်း။ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကဲ့။ ခပင်းထိုထက်။ ဆယ်လေးတက်သည်။ ။ ဖြစ်ဓက်အခေါင် အဖျားတည်း ။ဟုဆိုစဂုန်၏။ ။

၁၀၈။ မဟာပေါဓိသာဒသည် သူယုတ်မာနှင့်ပေါင်းမိ၍ မကောင်းသောအလားရှိခဲ့ကြောင်း။သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိပြန်သဖြင့် ကောင်းသောအလားရှိပြန်ကြောင်း ကိုဆို၍ သုတသောမဓင်းကြီး ဂုဏ်ကိုချီမွမ်းခြင်း။

မဟာပေါဓိသာဒမင်းလည်း။ ဘုရားဦးလေးစင်းစကားကိုကြားလျှင် သွားခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဤသုတသောမမင်းကြီးသည် ငါ၏အစီးအပွါးကိုလိုသော သနားတတ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းပေ။ ငါ့ကို ရှေးဦးစွာ ကောင်းသောအကျင့်၌တည်စေ၍ ယသရလည်း ရှေးစည်းစိမ်၌ တည်စေခဲ့ဟုဆို၏။ ဤမင်းကြီးသည် ငါ့ကိုရှေးစည်းစိမ်၌တည်စေလတ့်။ ဤသုတသောမမင်းကြီးနှင့် အတူပင်ငါသွားအံ့။ ငါ့အား တောခိုနေခြင်းဖြင့် အဘယ်မှုစအံ့နည်းဟုကြံ၍။ ဝမ်းဗြောက် ဝမ်းသာနှစ်သက်စွာသော ဇာက်ရှိသဖြင့်။ ထိုသုတသောမ မင်းကြီး၏ဂုဏ်ကိုအာကြောင်းပြု၍ ချီးမွမ်းခြင်းနှင့်ယှဉ်သောကျေးဇူးကိုဆိုလိုရကား။အဆွေသုတသောမ။ ကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းထက်ဖြတ်သော မည်သည်မရှိ။ မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းထက် ယုတ်သောမည် သည် မရှိဟုဆိုဦး၏။ ။ကာဠပက္ခ ယဆာစေ့၊ဟာယာတောဝသုဝေသုဝေ။ကာဠပက္ခ။ ပမောရာဇ၊အသတံဟောတိသမာဂမော။ ။ယထာဟံရသကမာဂမ္မ၊ သုဒံကာပုရိသာဒမ့်။ အကာသိ ပါပကံကမ့်၊ ပေနဂန္ဓာဝမိ ဒုဂ္ဂဟံ။ ။သုက္ကပက္ခယဆာစေ့ဟော ဝဿတောဝသုဝေသုဝေ။ သုက္ကပက္ခ။ ပမောရာဇ၊ ဃတံဟောတိ သမာဂမော။ ။ယထာဟံတုဝမာဂမ္မ၊ သုတသောမ ဝိဇာနာဟိ။ ကာဟာမိကုသလံကမ့်၊ပေနဂန္ဓာဝမိသုဂ္ဂတိံ။ ။ဟူသော ထုတိဆထာမနာဂါထာကိုရွတ်ဖတ်၏။ ။ရထေသဘာ၊ ရထားစိုးချင်းမင်း ဟကာတို့ထက် အာသဘာ ပြောက်တော်မူသော်။ ရာဇ၊ ဥဒ်မင်းကြီး။ ကာဠပက္ခော၊လဆုတ်ပက္ခ၌။ ဥဒ္ဒေါ၊လသည်။ သုဝေသုဝေ၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း။ ဟာယာတော၀။ယုတ်သည်သာလျှင်၊ ဟောတိ ယထာ၊ဖြစ်သကဲ့သို့။ဇဝေမေဝ ဤအတူပင်း။အသတံ အသပုရိသာနံ သူတော်မဟုတ်ယုတ်ညံသောသူတို့နှင့်။ သမာဂမော။ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ကာဠပက္ခ။

ပမော၊လဆုတ်ပဘွဲ့လွန်လည်းသျှင်ဥပမာရှိသည်။ဟောတိုး။ပြစ်၏။ ။ရထေ
သဘာ၊ ရထားစိုးဆွင်း မင်းတကာ တို့ထက် အာသဘ ဖြောက်တော်မူ
သော။ရာဇ၊ ဉာဉမင်းကြီး။ ရသက်၊ ရသကအဓမ္မည်ရှိသော။သူ့ကာပုရိ
သာဖွဲ့၊စဖို့သည် ငွေးလောကျားယုတ်ဟို့။ အာဂန္တု၊ဒေကြွာင်းပြု၍။
အာင်း၊အကွန်ပ်သည်။ပဲထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်ပြုသည်ဟုသော်။လေ
နကမွေန၊ အကြင်အမှုကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိ၊ မကောင်းသောဒေးလားသို့။
ဂန္ဆာဝိ၊လားရ၏။ပါပကံ၊ယုတ်မာသော။တံကမ်ံ၊ထိုအမှုကို။ အကာ
သိ၊ပြုမိချေပြီ။ ။ရဉ်ပတိ၊ပြည်ကြီးသေဋ္ဌနင်းမင်းဖြစ်တော်မူသော။ရာ
ဇသေဋ္ဌးမင်းဖြတ်။သုဉ္ဉ၊ပကျွေးလဆန်းပက္ခ၌။စန္ဒော လသည်၊သုဝဏ်သု
ဝေ၊နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း။ ဝဿတော၊ပွါးသည်သာလျှင်။ ဟောတိုးထော၊
ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဇဝမေဝ၊ ဤအဟူဂုဏ်းလျှင်။ သတံသပ္ပုရိသာနံ၊သူတော်
ကောင်းတို့နှင့်။သမာဂမော၊ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။သုဉ္ဉ ပက္ခ။ ပမေ၊
လဆန်းပက္ခ၌ လဥပမာရှိသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။ရဉ်ပတိ၊ ပြည်
ကြီးသေဋ္ဌနင်းမင်းဖြစ်တော်မူသော။သုတသောမ၊ အခဆုသုတသော
မ။ဇာနာဟိ၊သိတော်မူလော့။အာယ၊အကွန်ပ်သည်။ တုဝံ၊ အခရှင်မင်း
ကြီးကို။အာဂမ္မ၊အခကြောင်းပြု၍။ပဲထာ၊အကြင်အခြင်းဖြင့်ကျင့်သည်ဟုသော်
ရှိသော်။ပေနကမွေန၊အကြင်အမှုကြောင့်။ သုဂ္ဂတိ၊ ကောင်းသောအ
လားသို့။ဂန္ဆာဝိ၊လားရ၏။ကုသလံ၊အပြစ်မရှိကောင်းသောအကျိုးကို
ပေးတတ်သော။တံကမ်ံ၊ ထိုအမှုကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုရပြီ။ ။ပဋ္ဌမ ဒုတိ
ယာဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ ရထားစိုးချင်း မင်းတကာတို့ထက် အာ
သဘမြောက်တော်မူသော အရှေ့မင်းမျိုးစေ်ာတရား။ လဆုတ်ပဘွဲ့၌
လသည်နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တဖြေးဖြေး ကနေ့တပါး ယုတ်လေလေ
ယုတ်သကဲ့သို့ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်း
သည် နေ့တိုင်းနေ့ထိုင်း တဖြေးဖြေး တဒိနေ့တပါး ယုတ်လေလေယုတ်
၍။ထို့ကြောင့်မှုတ်လော အရှေ့မင်း မျိုးစေ်ာတရား၊အာကွန်ပ်သည်သူ
တော်မဟုတ် ယုတ်ညံ့သူဖြစ်သော စဖို့သည့် ငွေးလောကျိုးမိုက်ကို
အကြောင်းပြု၍။အကြင်အခြင်းဖြင့်ကျင့်သည်ရှိသော် အကြင်ယုတ်မာ
သောအမှုကြောင့် မကောင်းသောအလားသို့လားရအံ့။ ဒေလွန်တရာ
ဆိုးယုတ်မာသော ထိုအမှုကို ပြုမိချေပြီ ဟူသိုသော်။ ။ဘတိယ
စတုက္ကဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ ရဉ်ပတိ၊ ပြည်ကြီးသေဋ္ဌနင်း မင်း

ဖြစ်တော်မူသော အဆွေမင်းမျိုးစောတရား။ လဆန်းပ၊ွဘွဲ့ လသည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တဖွေးဖွေး တဖျော့ဖျော့ တနေ့တပါး ပွါးလေ့လေ့ပွါးသကဲ့သို့။ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တဖွေးဖွေး တဖျော့ဖျော့ တနေ့တပါး ပွါးလေ့လေ့ပွါး၏။ ထို့ကြောင့်မူတ်လော အဆွေမင်းမျိုးစောတရား။ အကျွန်ုပ်သည် သူတော်ကောင်းတို့၏ အထွတ်၊ မြတ်သော မင်းဖြစ်ဟောသိမ့်သော အဆွေ မင်းမျိုး စောတရားကို အကြောင်းပြု၍။ အကြင် အခြင်းဖြင့် ကျင့်သုံးသည်ရှိသော် အကြင်ကောင်းသော အမှုကြောင့် ကောင်းသောအလားသို့ လားရာအံ့။ အလွန်တရာ ကောင်းမြတ်ဖွာသော ထိုအမှုကို ပြုရပြန်ပြီ ဟူလိုသော်။ ။

၁၀၉။ ပေါရိသာဒပြဆိုအပ်သော။သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်း၍ အကျိုးယုတ်၏၊ သူကောင်းနှင့်ပေါင်း၍ အကျိုးရှိ၏ ဟူသော စကားနှစ်ရပ်ဝယ်။ သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်း၍ အကျိုးယုတ်ရာ၌ နှိုင်းရှည့်သုတ် ပြအပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ။

ဤအရာဝယ် သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။လဆုတ်ပက္ခ၌ လသည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တဖွေးဖွေး တဖျော့ဖျော့ တနေ့တပါးယုတ်လေ့လေ့ ယုတ်သကဲ့သို့ ယုတ်၏ဟူရာ၌။ ထိုသို့ ယုတ်ခြင်းကို ကား။ လူသုံးပါးတို့၏ ပဉ္စာဖြာမျက်ကွင်းဖြစ်တော်မူသော တို့ဘုရားသည်· ရာဇဖြတ်ပြည်ကို ဆွမ်းခံအဖို့ပြု၍ ဝေဠုဝနဒေမည်ရှိသော မင်းကျေးငှဲ့၌ နေတော်မူစဉ်။ မှားဆိုပြီးသောနည်းဖြင့် သတ်ခြင်းဌာလုံ့လ ပြုသော ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသဘင်၌ဖြစ်သော စကား စပ်တွင်။ ပဝေသာဂါ၊ကိုသတ်ခြင်းဌာ၊ ဒေဝဒတ် ဇလုံ့လပြုသည်မဟုတ်။ ရှေးဦးလည်းပြုဘူးလေပြီဟု မိန့်တော်မူဦး၍။ ထိုဇာတ်ကြောင်းကဲ့တောင်း ပန်သဖြင့်။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း ကြီးဖြစ် ဒုဋ္ဌကုမာရ အမည်ရှိသော သားသည် ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် စောင်းမာနရှိခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်။ လွန်ကန်ဖြင့်ခတ်မိသော အဆိပ်ထန်သော်ဖြစ်ကဲ့သို့။ ပြည်ဘွင်းပြည်ပသူတို့၏ မျက်စိဦး ကျသော အမှုက်ကဲ့သို့။ ရွတ်ရွတ်ငင်ရှားခြင်းဌာလာသော်လည်း မနှစ်

သက်ခြင်း ကြောက်ရှံတိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍။ ဘဝနှင့်သင့်ရောကစားခြင်းငှါ များစွာသော အဓွေ့အစဉ်ဖြင့် ဖြစ်သို့သွား၍ မိဃဏီးကြီး သည်းစွာတက်သဖြင့်။ အရပ်မျက်နှာတို့သည် ပိတ်ပင် ကိုင်းတိုင်း ဖျင်းဖျင်း ဝေဝေ ရှိသောအခါတွင် ငါ့ကို ဖြစ်လယ်သို့ ဆောင်၍ ရေးကြီးဟု ဆိုရွေ့သော ကြောင့်။ လေပါးမိဃ်းပါးရွာစဉ်တွင် တွန်းမျှောလိုက်၍။ ပြန်လာသော အမတ်ဘို့ကို ပြုဟူဒတ်မင်းကြီးကေငါ့သားအဘယ်မှာနည်းပါးမြဲသည်ကို။ အလျင်ဘက်၍သွားလေပြီဆင်သောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့လာခဲ့ပေသည်ဟုဆိုလျှင်။ ဖြိုဘံခါးကို ဘွင့်စေ၍။ မင်းကိုယ်တိုင် သွားရ၍ ရှာတွေ့ရှုးစမ်းသေ်လည်း မတြင်ရကား။ ဖျင်းဖျင်း ဝေဝေ မျှောရှာဖွေသော မင်းသားလည်း တခုသောသစ်ဘုံးကို အမှီရ၍ ထိုသစ်ဘုံးဌ စိုးကျက်သေအံ့သောဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေးဖြည်တမ်းလျက် မျှောရာဘွင်။ ထိုဗာရာဏသီပြည်ဌပင် သူဌေးတယောက်သည် ကုဋေလေးဆယ်သောဥစ္စာကို ဂင်္ဂါမြစ်နားဌမြုပ်ထားခဲ့သော်ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့လာခဲ့ပေသည်ဟုဆိုလျှင်။ ဖြိုဘံခါးကို ဘွင့်စေ၍။ ဤအတူငွေးကုဋေ သုံးဆယ်ကို မြုပ်ထားခဲ့သော သူဌေးတယောက်လည်း ဆိုဥစ္စာပေါ်တွင်ကြွက်ဖြစ်၍ ဂင်္ဂါဓရေသည် ဝိမိတို့နေရာသို့စီးဝင်သဖြင့် မျှောကုန်၍။ မင်းသားစီးသော ဘုံးသို့ရောက်လျှင် တယောမ်တဖွန်းစီ တက်စီး၍။ ထိုမြစ်နားတွင် လက်ပံပင်ဌ နေသော ကျေးသားသည်လည်း လက်ပံပင် လည်းသဖြင့်မျှော၍ မင်းသားစီးသော သစ်ဘုံးသို့ရောက်လျှင် နှုပါးတာတက်ဌစီး၍။ လေးယောက်သောသူတို့သည် ကိုးကွယ်ရာမရှိမျှောသောအခါ။ ကာသိက တိုင်းဌ ဥဒ္ဒါဠ ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်သော တို့ဘုရား လောင်းသည် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဂင်္ဂါဖြစ်ကွေ့တွင် သခိမ်းဖြင့်နေသည် ရှိသေ်။ သန်းခေါင်ယံဌ စကြသွားစဉ် မင်းသား ငိုကြွေးဖြည်တမ်းသံကို ကြားယျင်။ ငါသို့သော သနားမဲ့ဘွင် ကရုဏာနှင့်ပြည့်စုံသော ရသေ့ ထင်ရှားရှိလျက် ဤယောကျ်ားအား ကိုးကွယ်ရာမရှိ အတာင့်ကြောင့် ဇံသရဏ်ခံနည်းကြံ၍။ သင့်အသံက်ကို ငါပေးဒဏ်။ မစကြောက်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍။ ရေအယဉ်းကိုဖြတ်ဘိသကဲ့သို့ ကူး၍။ ဆင်ပြောင်ဒေါးနှင့်ကွေသော အားရှိသော ဘုရားလောင်းသည် သစ်ဘုံးစွန်းကို ငင်၍ ကြည့်းသို့ ရောက်လျှင် သခိမ်းသို့ တင်၍။ နည်းသောအား ရှိသမျှဟု ဒီးပုံသေ်လည်း သတ္တဝါသုံးပါးကိုအလျင်။ အစားပေးသေ်လည်း သတ္တဝါသုံးပါးကို

အလျင်စိရင်သည်ကို။ ငါသို့သောမင်းသား‌ကို မရေတွက်။ တိရစ္ဆာန်တို့ကဲ့သာ မြတ်နိုးတနာ ပြုလေသည်ဟု ရန်ပြုး၍၌ တရက်နှစ်ရက်လွန်သဖြင့်။ ကိုယ်ဘို့ ဒုန်အား ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မြင်ရေ လျှော့သျှင်ဖြစ်သည် ရဖေးအား ဝိုင်း၍။ ကျေးငှး ကြီးပေသောကြောင့် ကုဋေဖလေးဆယ် ဥစ္စာရှိကြောင်းကို ဆို၍။ ဥစ္စာဖြင့် အဲ့လိုရှိလျှင် ဤမည်သော ဒဝရပ်သို့လာ၍ ဒါးဟ ပယူ၍ ခေါ်တေဒီမှ ဟု ဘိတ်၍ ကြွက် ကျေးသား တို့လည်း ထို့အတွက်မင်း ဘိတ်၍ သွားလေ့ရှိသည်ရှိသော်။ မင်းသားလည်း ငါ့အတိတ်မနှံဘဲ သွား၍ မသင့်။ ငါအထံသို့ လာသော ရဖေ့စည်း ပဲကို သတ်ခဲ့ဟု ကြံ၍။ အကျွန်ုပ် မင်းဖြစ်ကြောင်းကို ကြားလျှင် လာတော်မူပါ။ ပဒုည်း လေးပါးဖြင့် လုပ်ကျွေး ပါမည်ဟု ဘိတ်၍ သွားလေသျှင်။ မျှားမဖြင့်မိပင် မင်းဖြစ်ကြောင်းကိုကြား၍။ ကိုယ်တို့ကို စုံစမ်းအံ့ဟု ရှေးဦးစွာ ဒြေဆိုကိုင်းသွား၍ ဒီးဟဟု ခေါ်လျှင် ဆောစွာ ထွက်၍ ရှိခိုးပြီးမသင့်။ အရှင်ဘုရား၊ ဤအရပ်တွင် ကုဋေ ဖလေးဆယ် သောဥစ္စာရှိ၏။ ယူတော်မူဟုဆိုသည်ကို။ကောင်း၏ အလိုရှိသောအခါ မှယူမည်။ နေရစ်လော့ဟုဆို၍ ကြွက်ရှိရာသို့သွား၍ ဥစ္စာ။ရဟု ခေါ်ပြီးလျှင်။ ဒြေဆိုသော နည်းဖြင့် ကြွက်ကိုလည်း နေရစ်စေ၍။ ကျေးဆိုကိုင်းသွား၍ သုဝဟု ခေါ်လျှင်။ သစ်ပင်မှ ဆောစွာသက်၍။ အလိုတော်ရှိသော် ဆွမျိုးအပေါင်းကိုစုရုံး၍။ဟိမဝန္တာမှ သယံဇာတဖြစ်သောသလေးတဲ့ သယ်ချေးခဲ့ဟု ဆိုသည့်ဟိုး။ကောင်း၏။အမှုရှိမှ သိရအံ့ဟု ကျေးသား တို့လည်း နေရစ်စေ၍။ မင်းကိုလည်း စုံးစမ်းခြင်းငှါ ဥယျာဉ်သို့သွား၍။ခိုးသောက်လျှင်ဝတ်စားပြုပြင်၍ ကွမ်းခံဝက်ဖြင့်ရှိသို့ ဝင်သည်ရှိသော်၊ မိဘုဒုဿ မင်းသည် မျှားသော မင်း၏ အသရေဖြင့် ရှိလည်သော အခိုက်နှင့် ကြို၍။ ဘုရားလောင်းကို အဝေးက မြင်လျှင်။ ရဖေ့စည်းလဲ ငါ့အထံ၌ စား၍နေမည့် လာလတ်ပြီ။ ပရိသတ်အလယ်၌ ကျေးကွန်းကိုမဘေဒပြခင် သတ်ရသော်ကောင်း၏ဟု ကြည့်အပ်သည်သူကို ကြည့်သဖြင့်အသို့အလိုတော်ရှိသနည်းဟုမေးသည်ကို။သို့ရဖေ့စည်းလဲသည် ဧတာဝင်းစားမည့် လာသည်ထင်၏။ ဤရဖေ့ယုတ်အား ငါ့ကို မဖြင်စေလင့်။ လက်ပြန်ချည်၍။ ခဒိုးလမ်းတံဘိုင်း ကြိမ်လုံးဖြင့်ခတ်၍။ သတ်ရာစည်းနှိုးခြင်းငှါ ခေါင်းကိုဖြတ်၍။ အကောင်ကို တံကျင်သူလေဟု စေသဖြင့်။ ကြိမ်လုံးခတ်၍ သွားသည်းဆဲတိုင်း။ အိုအမိ၊ အိုအဘ အစရှိသည်

ဖြင့် မမြည်တမ်းမူ၍။ ။သင်္ကိုဇရဝမာပဇ်ဝ၊ နရာဇကဋ္ဌိယာ ဆုံး။ ကဋ္ဌိနိယိုဇ်တံသေယျော၊ နတွေဝကမ်ိဳပေါဝနဓရော။ ။တောဇ္ဈော၊ အခြင်းတို့။ ဇာဝ ဤလောကဒ်။ ဒုဂ်ိဳ့ပါသာ၊ အနှိုက်ကုန်ခသော။ နရာ၊ပညာ ရှိတို့သည်။ ဒိလိုင်တံ၊ ပေါ်ဝံလော မျောသေသော။ ဂင်္ဂံ၊ ထင်းကို။ ဥဒ္ဒဂ္ဂဒေနံ၊ ဆယ်တင်ခြင်းသည်။ သေသေသူ၊ ဖြတ်၏။ ဇကမ်ိဳ့ပေါဝ၊ အနှိုက်သောခင် ပွန်းပစ် ကျေးဇူးချေယုတ်မာသော။ နရော၊ သူပျက်သည်။ ခုဇတွဝသော ယျော၊မဖြတ်။ ဇဝံ၊ဤသို့။ အံဝဟံသူ၊ ဆိုကုန်၏။ ။ကံဝစနံ၊ ထို့စကားသည်။သင်္ကိုဇရမှန်ပေသတတ်။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဖြည်တမ်း၍။ ထိုအခကြောင်းကို မေးဟုန်သဖြင့် အလုံးစုံသော အကြောင်းကိုကြား၍ အဓမ္မပုဏ္ဏားအစရှိသော ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် ဤသို့သောကျေး ဇူးအရှုံးနှင့် ပြည့်စုံသော အာသင်္ကိုဇီးပါးကို ကျေးဇူးမရှင်ကို ကျေးဇူးမသိ သို့စင်ကျဉ်တို့သည်။ဤမင်းမိုက်ကို မင်းပြုစု၍အဘယ်မှာ ငါတို့ဦးပွါးချမ်းသာရှိလတ္တံ့နည်း။လောကြာကုန်၊ဘမ်းကုန်အံ့ဟု လေးလံ ချုံနီးကောင်းခဲယဉ် ကန်ဆောက်ပုတ်ဝှုတ် လက်စွဲကုန်လျက်။ ရှိလျှင်သို့စဉ် ဆင်ထက်ဒဉ်အသေဆုံးမ၍ ဘုရားလောင်းကို အဘိသိက်သွန်းချ။ တရားနှင့်ညီစွာ မင်းပြုသည်ရှိသေဒ်။တနေ့သဒ္ဓိသင်္ဘာဂါ သုံးပါးဘုံကို ပူးစမ်းခြင်းငှါ၊ မျှားမြတ်စွာသော မင်း၏ပံပယ်ခြင်းဖြင့်ယွဝး၍။ ဓနုးနည်းဖြင့် ကျင့်ကုန်သော သဘ္ဘဝါသုံးပါးကို အဓဋ္ဌေ ရုနဒ်ဆယ်သော ဥဒ္ဒဝနှင့် တကွဆောင်ခဲ့၍။ ဧဖြဲမင်းအား ဒဿဂ္ဂုလိုသ်နှိုး။ ကြင်မင်းဒေး ပလ်ဂူ လိုက်နှိုး။ ကျေးမင်းအား ရတနာဇွန်းချိုင့်လုပ်၍။ ကျေးသားအားဇွန်း ခွက်၌ ပျားပေါက်ပေါက်။ ကြင်မင်းအား သလေးဆန်ဖြင့်လုပ်ကွဲး၍ အသွားအစင်္ကြေး ကောင်းမွန်ကြွ၍ လေး ပါးသောအင်္ဂဇာခင်ပွန်းတို့ သည်အသက်အဆုံးဒဉ် ကံအားလျော်ပတ်စွာလားရခြင်း။ ထိုဇာတ်ဖ ခါမကောင်းစွာသော်မင်းသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လှာ၏။ ဤသည့် သာဂိ ပုဏ္ဏာဇာဖြစ်လှာ၏။ ကြင်သည်မောဒလာန်ဖြစ်လှာ၏။ ကျေးသားသည် အာနန္ဒာဖြစ်လှာ၏။ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သော ရတနာစစ် မဖွဇာတ် သည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ်နှင့်ပြည့် စုံသောသ ကိုရုဏ်ဖွဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသပြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဤမင်းသားနှင့် တူသော အဋ္ဌုပ္ပတ်ရှိသော ဒုကမဝဒို့ အမည်ရှိသော ဇာဂရာဇာသို့ သူဌေးသို့ကို ရေမွေးယဉ်တင်၍ ဒေဝကြောင်းဒမခြင်း

ကိုမေးမြန်းကြားလျှင်။ သခင်မင်းတွင်းဦးနေစေမြန်။ ဘုရားလောင်းတမူကား လွင်ပင်းဖေါင်ဖြန်းနေ၍။ တရက်နှစ်ရက်ရှိလျှင် သွားတော့ဟုဆိုသည်ကို။ ဤရသေ့၏သံလိုကျက်၍ ယူခဲ့အံ့ဟု မသွားဘဲနေ၍။ ဇာတိဂုဏ်ဟာသ ငလေးသဖြင့်ရေ ၎င်း၏ သိလက်ကို ဖျက်၍ ချာနိုက်မြင်းခဲ့လျှင် လူပြည်သို့သွား၍။ တရုသော ပဒ္မ ရာဇ်ရှုဒ္ဓိ ကိုယ်ခဖြင့် ဤဒဲ့း၍ မွေးမြူခြင်း။ ရက်တက်ရောင်းခြင်းမွေးမြူခြင်းတို့ဖြင့် တက္ကပဏ္ဍိတဟုဒေမည်ရ၍။ ရွာသူအပေါင်းတို့သည်မျှော်ဇီ ဒေပေး၍။ ဖကောင်းစံကားမကောင်းစကားကြား လျှင်ငါဘို့နှားကြားလည့်ဟု ရွာတံခါးဦးဒေါင့်ထားရာတွင် တောင်ခြေဖူးသင်္ဘ၍ နိုးသူဘို့ ထိုရွာကို လုပ်ကျော်ချက်ခင်း၍ ရွာသူတို့ကိုပင် ဥဒ္ဒေသုခံရွက်ခြုံးလိုက်စေရာတွင် သူဖွဲ့းသို့ဖြိုး ဒေးရောင်အဆောင်းကြောင့် နိုးသူကြီးမဟားပြုသည်ကို ကြားလျှင်။ တက္ကပဏ္ဍိတလည်း ငါ့ကိုပစ်၍ မဒနရေဟုခြွေသွားတော် နေသော အခါ၌။ ငါဤအရပ်တွင် ချမ်းသာစွာနေရ၏။ တခုံကယောက်သောသူကို အခြံပြု၍ တက္ကသုခမိန် ဆောင်ပြန်လတ်သည်ရှိသော် ချမ်းသာမှကင်းအံ့။ ချစ်ဖြာနိုးသောအလောင်ဖြင့်ခေါ်ခိုလတ်စေရသော်လောင်းရှိ၏ဟုကြံ၍ ငါဤအရပ်၌ ဆင်းရဲ၌ငြင်စွာ ဒေသက်ခွင်ရ၏။ ယူလာသည့်ပါဟု သူဌေးသို့း မှာထိုက်သော သတင်းစကားကို တက္ကပဏ္ဍိတလျှင် သံကြွသွားလေပြီး သော် ရောက်လာသော အကြောင်းကိုကြားလျှင် သူဌေးသို့းထွက်လာ၍။ ယာရုဘို့ သွားချေးသည်ရှိသော် ထိုက်၍ငါကိုနှစ်ယောက်ကိုပင် သတ်ဇလေခံ့။ ညဉ့်ဖြူသွားရစေဟု လှည့်ဖြားခြင်း၍ တရုသောအမှုဒ္ဓိနေစေပြီးသော်။ ညဉ့်အခါနှိုး ဦးသူကြီးပစ်သောအခါ၌။ ပဒ္မ သင့်ရန်သူကိုဖြင့်သော်အငြိုပြုမည်နည်းဟု မေး၍။ ဤသို့ ပြုမည်ဆိုလျှင်။ ဝေးတော့သလော။ သို့ရန်သူပေးထိုအလွတ်ဘို့၏ဟုဆိုသဖြင့် မိုးဦးထွန်း၍ ငင်ချေပြီးသော်။ အိမ်လယ်ဌတလန်းကြားလည်း၍။ အလိုဒေလျှောက်ထောင်းခက်ဆဲရေးဒေသီလည်း တပါးကိုမမြည်ဘမ်းဘဲ။ ။ကောဒနာအကတာသူစ၊ဝ်သုဘာဒိ ကုဒူ ဒို့တာ။ ။ဟူ၍သာမြည်ဘမ်းလျက်။ ချည့်နှောင်၍ အိပ်စေပြီးသော်။ ဦးသူကြီး နေ့နားချိည်းစာ ထမင်းစား၍ အိပ်ပျော်၍ သေးပစ်ပြုပ်မှ။ တဘန်တ၍ ထောင်းပြန်သော်လည်း ထိုအတိုင်းသာမြည်တမ်းသဖြင့်။ ဒေဘန်တ၊ဲလဲ ဤသည်ကိုသာ မြည်ကမ်းကြောင်းကို မေးသောကြောင့် ရေက ဆယ်တင်သည်မှစ၍ အလုံးစုံသော အ

ခြေကြာင်းကိုပြန်လျှင်။ ဤသို့သော ကျေးဇူးနှင်ကိုသူက ဤမိန်းမငယ်သည် ပြစ်မှားသေးဏ်ရှင့်၊ ငါ့အားသေဒဏ်ပေးတော်သို့သျှင် ပြစ်မှားခြင်းကို မပြုလွှည့်အံ့နည်း။ သတ်ရသေဒဏ်ကောင်း၏ တူသူမိန်းကို နှစ်သိမ့်စေ၍သူ့ဦးပြီးကိုနှိုးပြီးသော်။ ဤပေါက်ကျားကို ဆွဲသတ်ခါးမှာသတ်အံ့။ လိုက်လွှည့်ဟုခေါ်၍။ သတ်အံ့သောဒေခါ၌ တူသူမိန်းလက်ကိုကိုင်စေပြီးလျှင်။ တက္ကသုခမိန်ကို သတ်အံ့သောအခြင်းအရာဖြင့်ပြု၍ သူ့နှီးသို့ကိုသန်လျက်ဖြင့်ဝှင်းဖြတ်၍။ ခေါင်းဆေး၍ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင်။ တက္ကသုခမိန်ကိုကောင်းမွန်သော အစောဖြင့် တရုတ်နှစ်ရက် လုပ်ကျွေးမျှ။ ပဒသ အဘယ်သို့သွားမည်နည်းဟုမေး၍။ အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် အထိမရှိပြီ။ ရဆေးရဟန်းပြု၍ နေပြီးနေတော့မည်ဟု ဆိုလျှင်။ ငါလည်း ရဆေးရဟန်းပြုဇတော့မည်ဟု နှစ်ယောက်သောသူတို့သည် ရဆေးရဟန်းပြုကုန်၍ အတိုင်ညာဉ်သမာပတ်တို့ကို ရသဖြင့်။ ပြုဟ့ု ပြည်သို့ဖြစ်လေခြင်း။ ပန္နပြုန်ဝဋ္ဌဒ္ဒါခဏ်ကျင်သော ရဟန်းသည်သောဇာပတ်တို့ဗိုလ်ဒ္ဒါတည်ခြင်း။ ထိုရောအခါဒ္ဒါ ဦးသူကြီးသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။သူဌေးသို့းယုတ်သည်စဦးပေးကာဝိုလာဖြစ်လာ၏။ တက္ကသုခမိန်သည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အနုပုတို့နှင့် ပြည့်စုံသော တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ပန္နပြုန်ဝဋ္ဌဒ္ဒါသည်ကိုရဓမ္မရာဇဇာတ်နှင့်တူသော စကားစပ်တွင်။ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကုဋေဂ္ဂစ်ဆယ်ဥစ္စာကြွယ်သော ပုဏ္ဏားတဇာသာက် သည်ချစ်လှစွာသောပိမိသားကို ငါ့သားဖြစ်အားဖြစ်တတ်ပညာသင်ဆေသ် ပင်ပန်းအံ့ဟုမသင်စေသဖြင့်။ကခြင်း ဝိုခြင်း ပြုတ်ခြင်းမှတပါး စိုးစဉ်းသော အဘတ်ပညာကိုမျှမတတ်တဲ့ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် မိတလွန်ခဲ့သည်ရှိသော်။ ဇာတိရွာသုရာခန်းမှ အဝတ္ထုဇဉ်စသည့် ဝတ်ဆင်ကြောင့် ကြီးစွာသောမျက်စိုးခြင်းသို့ ရောက်၍ ကုဋေဂ္ဂစ်ဆယ်ကုန်ခဲ့လျှင်။ သူ ကြွေးသူမြို့ကိုယူ၍ မဆင်နိုင်သဖြင့်။ ကြွေးမြီမြို့ရှင်တို့က ပူဆြင်းစွာ ဇတောင်းလတ်သည်ရှိသော် တဖြစ်ဇဉ်းသော ကိုယ်ဒုဖြစ်၍ နှစ်ထွေ ဖြစ်သောငါ့အားအသက်ရှင်ခြင်းဖြင့်အလုပ်မှုအံ့နှာဉ်း။ ယခုရသော် ကောင်း၏ဟုကြံ၍။ ကမ္ဘည်းစာရင်းယူ၍ လိုက်လှည့်ကုန်။ ဂဟိုနေးခြံ မြေပဝါထားသောဥဿာကို တော်၍ပေးအံ့ဟု ဂဟိုနေးသို့သွားမြဲ။ ဤခြံတူး ကုန်ဤခြံတူးကုန်ဟုပြောကြွန်ပြု၍ဂဟိုဖြစ်ဝွင် သေအံ့သောဌါဆင်းသည်

ရှိသော် မသေဘဲမျှော်၍။ သန်ခေါင်ယံ၌ သနားဘွယ်ငိုကြွေးသည်ကို။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောကိုယ်။ ချိပ်ရည်သွန်းထိသကဲ့သို့သော လက်ခြေ။ စာမရဲကဲ့သို့သော ဒဉ်မြီး။ ငွေပန်းဆိုင်းနှင့် တူသောဆို။ လုံးစွာပွတ်၍ ထားသော ပုဆိုးပြားနှင့်တူသောမျက်စ။ နဲလှစွာသော ကာလာကျင်ဇာနှင့်တူသောနှလုံသီးရှိသော။ အခန်းအနေကဲ့သို့ ပြားနှင့်ပြစ်ရှေ့၌ တပေါက် အာထိုးတည်းသော ရုရုဒဇည်ရှိသော သမင်မင်းကြီးလျှင်သနားခြင်းဖြစ်၍။ ငါသို့သော သူထင်ရှားရှိလျက်ဒုဿ ကြောင့်ကိုးကွယ်ရာမရှိသေရေးခဲနည်းဟူ။ မဲကြောက်လင့်။ သင့်အသက် ကံငါပေးစွဲ ဟုနှိုင်းသိန့်စေ၍။ ပြင်းစွာသောရေဒဏေးဥကို ဖြတ်တိသကဲ့သို့ကူး၍ကျော်၌တင်၍ ဆောင်ခဲ့ပြီးသော်။ ကြာနည်းဖြင့် ဖြည့်တင်းသိမ်းမွေး၍တရက်နှဝါရက်ရှိသျှင် ဗာရောဏသိခမိုးသို့ပို့လိုက်၍။ ဤသို့သော သမင်ရှိ၏ဟုမင်းဒေဝီသော်သူတို့ ဖြေးလျှင် မဆိုလင့်ဟု အဆုံးအဖြတ်ဆို၍လွှတ်လိုက်သည်ရှိသော်။ ဟံသာဒတ်၌ ဆိုဒေပ်သောနည်းဖြင့် ခေမာဝဏရုံးအိပ်မက်ဖြင်သဖြင့်။ တနေ့ဆာဆင်သော ဆင်ကျောက်ဂူနှင်းထက် ဖွေပန်းကောင်းတွင် အသပြာတထောင်တင်လျက် ရှိလုံးရှာစေသည်တွင်။ ထိုပေဒဂျိုး ဖြိုသို့ရောက်သည်နှင့် ကြုံ၍။ ဖွေသမင်မင်းရှိကြောင်းကိုဆိုသဖြင့်။ ထိုယောဂျိုးကိုမင်းဖွေသို့ခေါ်၍အလုံးစုံသော အဖွေကြောင်းကို ဖေ့ျာက်ကြားလျှင် စစ်အာဂါလေးပါးနှင့်တကွ သွား၍ ဟုရားလောင်းနေရာအရပ်ကို ဝိုင်းကုန်သောဗိုလ်ပါတို့၏ အသံကိုကြား လျှင်။ ထိုပေဒဂျိုးယူတို့ ဘေးရောက်တော့သည် ဖြစ်မည်ဟု ထင်၍ ထင်ဝံနိုးကျင်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် ဗိုလ်ပါအပေါင်းကိုဖြင့်၍။ မင်းတို့မည်သည်ဖွေဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ မင်းနေရာမှာမှ ဘေးကင်းဆဲ့ ဟုမင်းကြီးသို့ဖွေးလာသည်ကို လေးတင်၍ ပစ်မည်ပြုလျှင်။ ။အာဂမေဟိ မဟာရာဇ၊ မာဒံ ဘုရဏေသဘာ။ ကောဒ္ဓတော နုဒမဂ္ဂဒသိ၊ ဇနော်စသောတိုးတောဒေါ်။ ။ရထေသဘာ၊ ရထားစိုးချင်းမင်းတကာ တို့ထက် အာသဘာဖြောက်တော်မူသော၊ မဟာရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်းကြီး။ အာဂမေဟိ၊ တော်မူဦးလော့။ ဒံ၊ ငါ့ကို။ မာဝိဇ္ဈ၊ သတ်တော်မမူလင့်။ ဇနှုံ ဤအရပ်၌။ ဇသော၊ ဤသို့သတော်ရှိသော။ မိဂေါ်၊ သမင်သည်။ တိုးတော၊ နေ့ဒ္ဓါ။ နုတိ၊ ဤသို့။ ဣဒ္ဓ၊ ဤပရိသတ်၌။ ကောနု၊ အသူသည်သျှင်။ နုံ၊ ဤအကြောင်းကို။ တော၊ ရှင်မင်းကြီး အား။ အခဏ္ဍသိ၊

ကြားဘိသနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် သာယာစွာသော လူ၏ အသံကို ဆိုလျက်မေးသဖြင့် ထိုပေသာကျားသွန်၍ သိကြောင်းကို မင်းကြီး ဆို လျှင်။ ။ယမုဒ္ဓရိ ဝါဟနေဝယ္ဘမာနံ၊ မဟာဒဗ္ဗော သလိလေသိဃ သောတော။ တတော်ဒါနိ ဘယမာဂမံမ၊ ဒုဗ္ဗာဟဝေရာဇအသဘ္ဘံ သင်္ကမော။ ။ရာဇ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ ဝါဟနေ၊ ကျကိုင်း ကျဟိုင်းသောဝတ္ထု၊ကို မျှောခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော။မဟာဒဗ္ဗော၊ မျိုး သောရေငှါသော။သိဃသော့်တော၊ထန်သောအယဉ်ငှါသော။သလိလော၊ ဂင်ငှါဖြစ်ရေ၌။ဝယ္ဘမာနံ၊ ကိုးကွယ်ရာမငှါ မျှောသော။ ယံ၊ အကြင်သူ ယုတ်ကို။ ဥဒ္ဓရိ၊ ကယ်တင်မိ၏။ တတောနိဒါနံ၊ ထိုသို့ ကယ်တင်ခြင်း တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ အာဂမံ၊ လာ သည်။ အမ္ဘ၊ ဖြစ်၏နော်။ ရာဇ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ အသဘ္ဘံ၊သူ တော်မဟုတ် ယုတ်သောသူတို့နှင့်။ သင်္ကမော၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်း ဆယ်ဘင်ခြင်းနှင့်တကွ။ ထိုသူ၏သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောအဖြစ်ကို ဆိုလျှင် မင်းကြီးအမျက်ထွက်၍ လွှတ်နှင့်ပစ်သတ်မည် ပြုသည်ကိုလည်း ဘုရားလောင်း ဖြစ်၍။ သမင်မင်းကို ရလျှင် ပေးမည်ဟု မင်းကြီး ဝန်ခံ သော စားကျေး အစရှိသည်ကို ပေးစေ၍။ မင်းမိဘုရား အစရှိသော သူဘိုအား တရားဟော၍ မင်း၏တရားဆယ်ပါးဒ္ဒါတည်စေခြင်း။အလုံး စုံသော သတ္တဝါတို့ကို ဘေးမဲ့ ပေးစေခြင်း ထိုဟောပဒေသာဒ္ဒါ မိဘုရားသို့ သူဌေးသားသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးသည် အာ နန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ခေမာမိဘုရားသည် ခေမာဘိက္ခုနီ ဖြစ်လာ၏။ မျှရှမိဂ ရာဇာသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းအဆုံးပုဒ် နှင့်ပြည့်စုံသော ရှရှမိဂရာဇ ဇာတ်ကို အစကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော သင်္ဃာဘုရားသည်။ ဘဂ္ဂ ဘိုင်းဒ္ဒါ။သူသုမာဂရိဂိုပြည်ကို ဆွမ်းခံအဖြဲပြု၍ ပဓင်းခံတော်ဒ္ဒါနေ့တော် မူစဉ်။ သူသုမာဂရိဂိုပြည်ကိုမင်းပြုသော ဥဝေနမင်းကြီးသား ဇေဝဓိ ရာဇကုမာရသည် လက်သမားကျော်တစ်ပေါက်ကို ခေါ်၍ တပါးသော မင်းတို့၏ပြာသာဒ်ထက် သာလွန်ထူးမြတ်သော ဂေဟနုဒပြာသာဒ် ကို ဆောက်စေပြီးလျှင်။ ဤလက်သမားသည် တပါးသော မင်းတို့အား လည်း ဤကဲ့သို့ပြုလတ္တံ့ဟု မျက်စိကိုထုတ်ပေးဘိသောကြောင့်။ထိုမင်း

သား၏ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်ခြင်း အနိုင်အထုတ် ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်ခြင်း ကိုဒဏ်ကြောင်းပြု၍ တရားသဘင်၌ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ယွဉ်အခါ၌သာ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သည် မဟုတ်။ ယွဉ်အခါ၌သာ သူမျက်စိကို ထုတ်တတ်သည်မဟုတ်။ လွန်လေပြီးဧသော် အခါ၌လည်း ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြိုဖျက်ဒဏ် မင်းကြီး မင်းပြုစဉ်။ ငါ ဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်၍။ ဇမ္ဗူ။ ဒိပါကျွန်း၌ မင်းသား၊ ပုဏ္ဏားသား၊ သူဌေးသားတို့ အတတ်ပညာသင်ကြားရတွင်။ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးသား ဖြိုဖျက်လုလင်သည် ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သည် အနိုင်အထုတ်ပြုတတ်သည်ကဲ့အဂ်ိဝိန္ဒာဖြင့် သိ၍။ အဓေျာင်၊ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်စွာပြုသဖြင့် ရသေ့စည်းဈာန်တို့သည် မြင့်မြတ်စွာမတည်။ စည်းဈာန်ပျောက်သောသူယသည်လည်း သမုဒ္ဒရာအလယ် နစ်သော သင်္ဘောသား ကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ရာမရ ရှိတတ်လှ၏ ဟု။ ။နန်ဒဒိန္ဒ ဘဝိတဗ္ဗံဒဉ္ဉ၊ ခေါ်သူဘိက္ခု သုခတာစ ကာယေ။အာဇ္ဇဖွယေ မာအဟု သမုဒ္ဒရဉ္ဉာ၊ ဘိန္နလိဝေါသာဂရဉ်သေ ဝမဏ္ဍေ။ ။ယာဒိုကရောတိပုရိသော၊ တာဒိ အစ္ဆာနိပ ဂတိ။ ကလျာဏကာဂရိ ကလျာဏံ၊ ပါပကာဂရိစ ပါပကံ။ ယာဒိသံဝပ္ပတေဗီဇံ၊ တာဒိသံဟာရတေဖလံ။ ။ဒဏ္ဍာ၊ အဓေျာင် ဖြိုဖျက်ဒဏ်။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ ယံခေမဉ္ဇ၊ အကြင် ဘေးမရှိခြင်းသည်ရင်း။ ယံသုဘိက္ခုဉ္ဇ၊ အကြင် ပြန့်ပြောခြင်းသည်ရင်း။ ယာသုခတာစ၊ အကြင် ချမ်းသာရှိသောသူ၏ အဖြစ်သည်ရင်း။ ဇာနံသဒ္ဒံ၊ အလုံးစုံသည်။ နိန္ဒ၊ မြဿည်။ နဘဝိတဗ္ဗံ၊မဖြစ်ရာ။ အဇ္ဇ ဖွယေ၊အစိုးအပွား လွန်ခြင်းကြောင့်။ သဓမ္မဇ္ဉာ ပြင်းစွာတွေဝေသည်။ မာအဟု၊ မဖြစ်စေလင့်။ ကောဇ္ဇဝ၊ အဘာယ်သူ ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ သာဂရသာ၊ သမုဒ္ဒရာ၏။ မဏ္ဍော၊ အလယ်၌။ ဘိန္နလိဝေါ၊ ပျက်သောသင်္ဘော လေ ရှိဧသော ယောကျ်ားသည်။သံမုဒ္ဒရဉ်ဉာ၊ပြင်းစွာ တွေဝေသကဲ့သို့။မာအဟု၊မဖြစ်စေလင့်။ ။ ဖြိုဖျက်ဒဏ်၊ အဓေျာင် ဖြိုဖျက်ဒဏ်။ ပုရိသော ယောကျ်ားတော် တကာသည်။ယာဒိုကမ္မာဒို၊အကြင်အမှုတို့ကို။ ကရောတိ၊ပြု၏။ တာဒိုကမ္မာဒို၊ ထိုအမှုတို့ကို။ အ ဒိုနိ ပိမိဒ္ဓ။ ပသ့ထတိ၊မြင်၏။ ကလျာဏကာဂရိ ကောင်းသောအမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူသည်လည်း။ ကလျာဏံ၊ကောင်းသော အမှုကို။ပသ့ထတိ မြင်ရ၏။ ပါပကာဂရိစ၊ ယုတ်မာသော အမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူသည်လည်း။ ပါပံကံ၊ယုတ်မာသော အမှုကို။ပသ့ထတိ၊မြင်ရ

၏။ ကိမိ်ဝ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ယာဒိသံ၊အကြင်သို့သဘော ရှိသော။ ဒိဇံ၊ မျိုးဧ့ကို။ ဝပွတော၊ စိုက်ပျိုး၏။ တာဒိသံ၊ ထိုမျိုးဧ့နှင့် တူသော။ဖလံ၊အသီးကို။ ဟ့ရတေဇ္ဇဝ၊ ဆောင်သကဲ့သို့တည်း။ ။ဤ ဂါထာဖြင့်ဆုံးမသိုက်၍။ ဗဟရာဇာသိပြည်သို့ရောက်လျှင် ခမည်းတော် အား အတတ်ပညာပြ၍ အိမ်ရှေမင်းဖြစ်သဖြင့်။ ခမည်းဒဟာ်လွန်လျှင် မင်းဖြစ်၍။ ကြမိုးကြွတ် ခက်ထန်သော ပိုင်လခံမည် ရှိသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ကောဓနပုဏ္ဏားကဲ့သို့ကြံ၍။ ဇမ္ဗု။ ဒီပံကျွန်း အလုံးကို ပိုင်လျှင် ဟထောင်သောမင်းအင်္ဂြိအခံရှိသည်ဖြစ်၍တည်းဟူသိုဏ်ပြည်သို့ ချဉ်းလာသည်ကို။ ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည်မဟာသဓာကဲ့သို့ စိရင်သဖြင့် မရနိုင်လျှင်။ ဂင်္ဂါဖြစ်နားခြင် ပညောင်ပင်ကြီး အောက်တွင်တင်းထိမဲ့ခြင်း၊ ရွှေကြယ်ဗိတာန်ကြက်ခြင်း၊ အိပ်ရောခင်း ခြင်းတို့ဖြင့် နေစဉ်တိုပြသောမင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကိုခေါ်၍ အသို့ပြုရသော် ကောင်းအံ့နည်းဟုတိုင်ပင်သည်ကို တထောင်သောမင်းတို့၏ မျက်စကိုထုတ်ယူ၍။ ဝမ်းကိုခွဲပြီးလျှင် ဂါးပါးသောကောင်းသော အသားကိုယူ၍။ အဒ္ဓနဖြင့် ပင်စည်ကိုရစ်၍။ အသွေးဖြင့်လက် ဂါးချောင်း အရေးထင်အောင်ကျ၍ ဤပညောင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်ရသော် အောင်မြင် ပြီး စီး လွယ်အံ့ဟုဆိုလျှင် ကောင်းပြီးဟုဝန်ခံ၍။ တင်းထိမတွင်းခွဲ ခွန်အားကြီးသော လက်ပန်း သည့် တို့ကို နေစေ၍။ တထောင်သောမြင်းတို့ကို တပေဝံစီခေါ်စေ၍ မိန်းမောအောင်ပြုစေ ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားဆိုတိုင်းစီရင်၍။ အကောင်ကို ဂင်္ဂါဖြစ်ခွဲ မျှောလိုက်၍ စစ်တက်သည် ရှိသော်။ ပဉ္စင် ရင်လျှောက်ခွဲ စောင့်သော ဘီလူးတယောက်သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး လက်ျာမျက်စိကို နုတ်၍။ သွားလေလျှင် ကြီးစွာသောဝေဒနာဖြစ်၍။ ပညောင်ပင်ရင်း အိမ်ရာဖြည့်ပြုန်၍ ပက်လက်အိပ်သော်အခါ၌။ တခုသောလင်းတသည် ထက်သော အာပျားရှိသော သွေးနသောအရိုးကိုချခဲ့၍ အသားကိုစား၍ ချလိုက်သောအရိုးသည် သံတံကျင်ဖြင့် ထိုးဘိသကဲ့သို့ မင်းကြီး လက်ဝဲမျက်စဝထင်ကျ၍ မျက်စနှစ်ဘက်လုံးဆုံး၍။ ကြီးစွာသောဝေဒနာဖြစ်မှ ဤအကြောင်းကိုဖြင်သဖြင့်။ သတ္ထဝါတို့သည် မျိုးဧ့အား လျောက်ပတ်စွာ အသီးဖြစ်သကဲ့သို့ အကြောင်းအား လျောက်ပတ်စွာသော ဒုက္ခကိုးကိုခံရ၍ ဟု ဂါအား ဆရာဆုံးမပေသည်။ ယာ၍ ထိုဆရာ့စကားသည် အပြီးသို့

ရောက်ပြီဟု နောင်တာဘာန စိုးရိမ်ပြန်ခြင်း။ မိဘရားကိုအကြောင်းပြု၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း။ စုတိစိတ်၏အနန္တရဒုံ အပါယ်၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း။သူဇောတ်မဟုတ် ယုတ်မာသောသူတို့နှင့် ပေါင်းဘော်မိသောကြောင့် ရသေ့စည်းစိမ်တို့သည် ပြကမတ္တ အတိုင်း မတည်တဲ့မင်းကြီးကွယ်ခဲ့လျှင် အရပ်တပါး ပြေးသွားလေခြင်း။ ထိုရောအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ဗောဓိရာဇကုမာရဖြစ်လာ၏။ ပဂ်လပုဏ္ဏားသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ဤသာပါမောက္ခသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဓွန့ပုတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော ဝေဒဿာခဇာတ်ကို ဒေကြောင်းပြသပြီးဆုံး၏။ ။

ဘုန်းတော်ကြီးသော သဗ္ဗညုဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အစီးအပွါးကို ကျင့်တော်မူခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော စကာစဝ်တွင်း။ ယခုအခါ၌သာ အဆွေအမျိုးတို့၏ အစီးအပွါးကို ငါကျင့်သည်မဟုတ်။ ရှေးဦးလည်း ကျင့်သည်သာလျှင်ထည်းဟု ပိန့်တော်မူဦး၍ ထိုအကြောင်းကိုတောင်းပန်သဖြင့်။ ချစ်သားတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုစဉ်။ငါဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာတောင်၌ အလုံးအရပ် အဆောင်အဆင်း စွမ်းပကား ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသော ရှစ်ဆောင်းသော မျောက်တို့၏ခေါင်းဖြစ်၍။ဂင်္ဂါနားဒ်ရောက်သော မြို့အရပ် တခဲနက်သောအရွက်ရှိသော။ မြတောင်ထွတ်ကဲ့သို့သော သရက်ပင်သည်။ နတ်၏သြဇာနှင့်တူသော အနုံအရသာရှိသော အိုးစရည်းရှိသော အသီးနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ခက်မငါးဖြာရှိရာတွင် တဖြာသော ခက်မ၏ အသီးသည်ကြည်း၌။တဖြာသော ခက်မ၏ အသီးသည်ရေ၌။ နှစ်ဖြာသော ခက်မ၏အသီးသည် အလယ်၌။ ကြွင်းသော အသီးတို့သည် ပင်ခြေရင်း၌ကျ၍။ရှစ်သောင်းသော မျောက်အပေါင်းခြံရံလျက် ဘုရားလောင်း စားစမှတ် ပြုသည်ရှိသော်။ ရေ၌ကျသော သရက်သီးကြောင့် ဘေးဥပဒ္ဒဝေါ ဖြစ်ရာ၏ဟု။ ရောက်သို့ နွယ်သော ခက်မ၌ တလုံးသော အသီးကိုမျှ မကြွင်းစေရ။ ပွင့်ဂူးဆင်သော ကာလမှစ၍ ဆွေချစ် စားသောက်စေခြင်းသော်လည်း ရှစ်သောင်းသော မျောက်တို့သည် မဖြင်နိုင်ဖြစ်သော။ခါ ချဉ်ထုပ်ဖြင့် မျှးသော။ တလုံးသောသရက်သီးမှသည် ရေသို့ကျ၍ မျောလျှင်။ အောက်၌ငုံး အညာ၌ငုံး ကွန်ဖြင့်

တာ၊၍ရေကဖားသောဗာရာဏသီးမင်းကြီး၏အာဏာကွန်ဒွ ငြိသဖြင့်။ ကွန်ရပ်သောအခါ တံငါတို့ရ၍ မင်းကြီးဒေါး ဆက်သည်ကို အဘယ် အသိုးနည်းမေး၍ တံငါတို့ မသိကြောင်းကိုဆို့လျှင်။ မှုဆိုးဘို့ကိုမေး၍ သရက်သီးအဖြစ်ကို ဆိုသဖြင့်။ ထိုမှုဆိုးတို့ကိုဂုဏ်း ဖွဲ့ဦးစွာ စားစေ ပြီးမှ မင်းကြီးစား၍။ မောင်းမအပေါင်း အမတ်အပေါင်း အားလည်း ပေး၏။ထိုသရက်သီးအရသာသည် မင်းကြီးကိုယ်လုံးနှံ့၍ တည်သဖြင့် ချင်ခြင်းဖြစ်၍ မှုဆိုးတို့ကိုမေးသော်။ ဟိမဝန္တာဒွဒွ ဝဂ်ါဖြစ်နားတွင် ရှိသောအဖြစ်ကိုဆို၍။လွှတ်အပေါင်းနှင့် အညှာသို့ဆန်၍။မှုဆိုး တို့ ဖွဲ့ညွှန်ပြသောခရီးဖြင့် နေ့ရက် အပိုင်းအခြားမဆို ထိုသရက်ပင် သို့ရောက်လျှင်မင်းကြီးချွေလျှင်တက်၍။သရက်ပင်အောက်၌ အိပ်ရာနေ ရာစိရင်လျက်။ အလိုအလျောက် စား၍။ ထက်ဝန်းကျင် အစောင့်အ ရှောက်ထား၍ မင်းကြီး အိပ်သည်ရှိသော်။ လူအပေါင်း အိပ်ပျော်လေ ပြီးသော်။ သန်ခေါယံဒွ အခြံအရံနှင့်တကွ ဘုရားလောင်းလာ၍။ ဂုစ် သောင်းသော မျောက်တို့သည်သစ်တခက်မှ သစ်တခက်သို့လျှောက်၍ စားဂူနစည်မင်းကြီးနှိုးသဖြင့်မျောက်အပေါင်းကိုဖြင်လျှင် လူအပေါင်း ကိုထဖစ်၍။လေးသွားတို့ကိုခေါ်၍ဤသရက်သီးကို စားသော မျောက် တို့ကိုတခုမျှမလွတ်စေနှင့်။ နက်ဖြန်သရက်သီးနှင့်တကွ မျောက်သား ကိုစားကုန်အံ့ဟုဆို၍ပတ်ပတ်ဝန်းဝိုင်းကုန်သည်ကို မျောက်အပေါင်း တို့ဖြင်လျှင် သေအံ့သော ဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ ပြေးခြင်းဌာ မတတ်နိုင်ကုန်ရကား။ဘုရားလောင်းသို့ကပ်၍ ထိုအကြောင်းကိုကြား လျက် အသို့ပြုပ်ရအံ့နည်း ဤမင်းကြီးဟု ကြောက်စွာ တုန်လှုပ်လျက် လျှောက်သော မျောက် အပေါင်းကို မကြောက်လင့်ကုန်။ ငါသင်တို့ အသက်ကို ပေးမည်ဟု နှစ်သိမ့်ဖြားပေ၏။ ဖြောင့်ဖြောင့် တက် သေ၊အခက်မှသည် ဂဂ်ါဖြစ်ထက်နွယ်သော အခက်သို့ ခုန်ကူသွား၍ ခုန်လွှားသည်ရှိသော်။ လေးအပြုန်တရာကို လွန်၍ ဂင်္ဂါ တဘက်၌ ခြုံ ထက်ကျလျှင်။ ငါလာသောကောင်းကင်သည် ဤမျှရှိ၏ဟု ပိုင်းခြား၍။ ခြုံပန်းယတ်တခုကို ဖြတ်ပြီးသော်။ ဤမှုကားသစ်ပင်၌ဖွဲ့မည်။ ဤမျှကား ကောင်းကင်၌သွားမည်ဟု။နှစ်ပါးသောအရာကိုသာပိုင်းခြား၍။ ခါးဥ ပတ်အံ့သောအဝွန့်ကိုနှလုံးမပြုမီသောကြောင့်။ တစကိုသစ်ပင်၌ချည်ခဲ့ ၍။တစကိုခါးဥပတ်၍။လေ၏အဟုန်ဖြင့် ပြတ်လွင့်သော ဟိမတိုက်ကဲ့

သို့တဘန်ဂုန်ပြန်ခဲ့သည်ရှိသော်ခါး၌ ပတ်ဘုံသောအဓွန့်ကို သတိမပြုမိ
ရကား သရက်ပင်သို့ မရောက်နိုင်သေးကြောင့် သရက်ခက်ဖျားကို
လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်မြစွာဲ့ထွဲ၍။ငါ့ကျောက်ကုန်းကိုနင်းလျက်ဤနွယ်တန်း
ဖြင့်လျောက်၍ ချမ်းသာစွာအလျင်သွားလေးငှာနှုန်ဟုအာဒေါတ်ပေးသဖြင့်၊
ဘုရားလောင်းကို ရှိသေစွာ ဂါရိုးလျက် ကန်တော့၍ သွားကြွနှုန်သော
မျောက်ဒဓပေါင်းတို့တွင်း၊ ဒေဝဒတ်အလောင်းမျောက်ပျက်သည် ရန်
သူ၏ပျက်စီးခြင်းကို မြင်ရတော့မည်ဟု ဖြင့်စွာသော အဖျားသို့ တက်
၍ပြင်းစွာသောအဟုန်ဖြင့် ကျောက်ကုန်းထက် ဆင်းချိုးတည့်သည်ရှိ
သော်။ဘုရားလောင်းနှလုံးခွဲသားသည် ပုံးပိုင်းပြတ်၍။ ပြင်းစွာသော
ဝေဒနာဖြင့်ကျန်ရစ်သောဘုရားလောင်း၏အမှုအရာ။မျောက်အပေါင်း
တို့၏အမှုအရာကိုမအိပ်သဖြင့် မင်းကြီးမြင်လျှင်။ ဤသူသည်တိရစ္ဆာန်
ဖြစ်လျက်။မိမိအသက်ကို မရေမတွက်။ ပရိသတ်၏ ချမ်းသာကိုသာ
ဆောင်ပေသည်ဟု နှစ်သက်သဖြင့်။ မိုးသောက်လျှင် လေ့ဘောင်ဖြင့်
စင်ဘွဲ့၍အသာချစေပြီးသော် ရေဖြင့်သုတ်သင်၍။ ပျားတင်လဲတို့ဖြင့်
လုပ်ကျွေး၍။ အဘန်တဆောင်စစ်ပြီးသောဆီဖြင့်နယ်စေ၍။ ဖြင့်သော
ဓာ်ဒါနရထက် သိပ်လျက်။ မင်းကြီးကား ခိုမှံသော နေရာဌာန နေ၍။ ။
အာဏာနံ ဘဂၢီခံကတွာ၊ ပေသေသွာတ္တံ သမတာရယိ။ ကံဘုံတော်သံ
ကိုမေတ္တ သုံ၊ဟောန္တုသောဘေမဟာကပိ။ ။မဟာကပိ. ဖြတ်သော
မျောက်. ငိုးယောဘုံ အကြင်ရှင်မျောက်မင်းသည်။ အစ္ဆာနုံ၊ ကိုယ်
ကို၊သက်ပံ၊ဟံတားကို။ကတွာ၊ပြု၍။ဦးမေ၊ဤမျောက်အပေါင်းတို့ကို။
သောဘုံ၊ချမ်းသာစွာ။သမတာရယိ၊ကောင်းစွာကူးစေ၏။ သောဘုံ၊
ထိုရှင် မျောက်မင်းသည်။ တေသံ၊ ထိုမျောက် အပေါင်းတို့နှင့်။ ကံ
အဟောသိ၊အဟုယ်တော်သနည်း။ဦးမေ၊ ဤမျောက်အပေါင်းတို့သည်
လည်း။တံတရုဿံ၊ ရှင်မျောက်မင်းနှင့်။ ကိ ဟောန္တိ၊အာယ်ဝေဒ်ကြ
ကုန်သနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်မေးသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား၊ဆုံးမ
ခြင်းနှင့်တကွ အကြောင်းကို ပြန်လိုသောကြောင့်။ ။ရာဇာဟံဇ္ဈသ
ရောတော်၊ ယူထားသပရိဟာရုကော။ တေသံ သောကပရေတာနံ၊
ဘီတာနံကောဒရိန္ဒမ။ ။သုလဿိယတွာအတ္တာနံ၊ဗိသဇ္ဇနေနောသတံ။
တတော အပရပါဒဿု၊ဒဋ္ဌဗ္ဗန္ဓံလတာဂုဏံ။ ။ဆိန္နဿမိဝဝါတေန၊
နဋ္ဌာ ဂုဏ္ဌမပါဂမိ။ သောဟံအပ္ပဘဝံတထာ၊ သာခံဟာတ္ထေဟိအဂ္ဂ

ဟိ။ ။တံမံ ဝိယာပယာတံ သံန္ဒ့၊ သာခါယစ လတာယာစ။ သမဒုက္ခိ မန္ဒာပါဒေဟိ၊ သောတ္ထိသာခမိဂါဂတာ။ ။တံ မံ နတာပတောဗုဒ္ဓေါ၊ စုတောမေ နတပေသတိ။ သုခမာဟရိတံတေတံ၊ ယေသံ ရဇ္ဇမကာရ ယိံ။ ။သောတေဥပမဉ္ဉာရဇ္ဇ၊ တံသုဏောဟိအရိန္ဒမ။ ရညာရဇ္ဇသ ပေသာဂ္ဂသာ၊ ဗလသန္နိဂမဃသစ။ သဗ္ဗေသံ သုခမေတဲ့ဒ်ီ၊ ခတ္တိပေနပဇာနာတာ။ ။အရိန္ဒမ၊ ဆုံးမအပ်သော ရန်သူ့ဂို့တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်း။အဟံ ဝါသည်။ယူထသူး၊အရှေ့အရွေ အပေါင်းကို။ပရိဟာရကော၊ ဆောင်သော။ တောသ် ထိုမျောက်အပေါင်းတို့ဂို့။ ဤသဏော၊ ဒုခိုးရသော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ အံသိ ဖြစ်ဂို့။ ကေ၊အခွင့် မင်းကြီးအား။ဘိတာနံ၊ကြောက်ကုန်သော။သောကပရေတာနံ၊ ဘိုးရိမ် ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခံကုန်သော။တေသံ၊ထိုမျောက်အပေါင်းတို့ဂို့။သုခဇ္ဈာ ယ၊ ချမ်းသာခြင်းငှါ။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဝိသဇ္ဇနေနေန၊ မတင်သော လေးဂို့။သတံ၊ အပြုန် တရာမျှလောက်သော အရပ်သို့။ အဉ္ဇာန်၊ ကိုယ်ကို။ သုလဃိယိတွာ၊ ခုန်ဦး၍။ တတော၊ ထိုအရပ်မှ။ အပရပါဒေသ၊ ခါးနောက်ခြေတို့ဒ်။ လတာဂုဏံ၊ နွယ်တန်းကို။ ဒဠ်၊ မြစွာ။ ဗန္ဓံ၊ ဘွဲ့ခြင်းကို။ ကတွာ၊ပြု၍။ ဝါတေန၊ လေသည်။ ဆိန္နေ ဒ်ီ ဝိဝ၊ ဖြတ်သော တိမ်တိုက်ကဲ့သို့။ နဠေဠာ၊လျင်သောဒုံပြန် ဂို့သည်ဖြစ်၍။ ရုက္ခံ၊သစ်ပင် သို့။ ဥပါဂမိ ံ၊ကပ်ဂို့။ တတ္ထ၊ ထိုသရက်ပင်သို့။ အပ္ပဘဝံ၊ မမြိန်နိုင်သော။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ သာခံ၊ သရက်ခက်ကို။ ဟတ္ထေဟိ၊ လက်တို့ ဖြင့်။ အဂ္ဂဟိ ံ၊ ကိုင်ဂို့။ အာယတံဝိယ၊ စောင်းခြင်သို့အပ်သောညို့ကဲ့သို့။ သာခါယစ သရက်ခက်ဂို့ဂျင်း။ လတာယာစ၊ နွယ်ဂို့ဂျင်း။ အဉ္ဇရေ၊ အကြောင်းခြင်း။ အာယတံ၊ ငင်အပ်သည်။ သန္တံ၊ ဖြစ်သော။ တံမံ၊ ထိုငါ့ကို။ ပါဒေဟိ၊ ခြေတို့ဖြင့်။ သမန္တတော မဒ္ဒံ၊ ကောင်းစွာ နင်းပြုန်သည်ဖြစ်၍။ သာခမိဂါ၊ မျောက် အပေါင်းတို့သည်။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဂတာ၊ သွားကုန်ဂို့။ ။တံံ၊ ထိုငါ့ကို။ ဗန္ဓနာ၊ ဓနှောင်ဘွဲ့ခြင်း သည်လည်း။ နတာပတော၊ မဟုပနံစ။ စုတောဒ၊ သေခြင်း သည်လည်း။ မေ၊ ငါ့အား။ နတာပေသတိ၊ မဟုပနံစေလ ဉ်္ဂံ။ ကိ ံ ကာရဏာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ ပေသံ၊ အကြင် မျောက် အပေါင်း တို့ဂို့။ ယာသဇ္ဈာယ၊ အကြင် ချမ်းသာခြင်းငှါ။ရဇ္ဇံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ အကာရယိ ံ၊ ပြုဂို့။ တောသံ၊ ထိုမျောက်အပေါင်းတို့ဂို့။ တံသုခံ၊ ထိုချမ်းသာကို။ အဘာဟရိတံ၊ ဆောင်

အလပြီ။ ။အရိန်မ၊ဆုံးမတော်မူအလ်သော ရန်သူဂိုတော်မူသော။ရောဇ မဟာရာဇ၊ ဂုဏမင်းကြီး။ ဇသော၊ ဤငါပြုသော အမှုသည်။ တော၊ဂုဏ်မင်း ကြီးအား။ ဥပမာ၊ ဥပမာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘံ၊ထိုဥပမာနှင့်သွဉ် သော ဆုံးမကြောင်းကို။ သုဏောဟိ နာတော်မူလော့။ ရညာ၊ မင်း သည်။ ရဇ္ဇသေ စ၊ပြည်တိုင်းကား၏ရင်း။ ပေသလ္လသေ စ၊ ဆင်ယာဉ် ဖြင်း ပယာဉ်၏ရင်း။ ဗလသေ စ၊ ဗိုလ်ပါ၏ရင်း။ နိဂမသေ စ၊ နိုဂုံး ဇနပုဒ်၏ရင်း။ သင်္ကေသံ၊ အလုံးစုံသော သူတို့၏။ သုခံ၊ချမ်းသာကို။ ဇတော်ဗို့၊ ရှာဒေဝ်၏ ခက်ဖြိုပေန၊ခေ ဥာဉပတိဖြစ်သော မင်းသည်။ ပဇာနတာ၊ သူတော်ပညာ နှင့်ပြည့်စုံသည်။ ဘဝိတ်ဗို့၊ ဖြစ်ရာ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် မင်းကြီး မေး သည်နှင့် လျောက်ပတ်စွာ ဖြေ၍။ ထို မျောက် အပေါင်းတို့သည် ငါ့ကို ဤသူသည် ငါတို့၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲကို ပယ်လတ္တံ့ဟု မင်းပြုစေသည်။ ငါတုံသည်လည်း အခြေအရေတို့၌ ဖြစ်သောဆင်းရဲကို ပယ်အံ့ဟု နှလုံး သွင်း၍ မင်းပြုသည်။ ထိုနှင့် လျောက်ပတ်စွာ ထိုသူတို့၏ သေအံ့သော ဆင်းရဲကိုပယ်၍ အသက်ရှည်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သောချမ်းသာကို ဆောင်ရ ပြီ။ ထိုကြောင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းလည်း ငါ့ကို မပူပန်စေ။ သေခြင်းတည်း ဟူသောဘေးလည်း ငါ့ကိုမပူပန်စေလတ္တံ့။ ငါပြုသော အမှုအရာသည် ဂုဏ်မင်းကြီးအား ဥပမာဖြစ်၏။ ဤဥပမာကို ပညာဖြင့်နှိုးနှော၍ ငါပေး သောဓနဆုံးအမကိုနာတော်မူလော့။မင်းတို့မည်သည်ကြီးသူစိပ်ပါနာရား ဦးကြီပတ်ကဲ့သို့။တိုင်း နိုင်ငံသူကို အနိုင်အထက် မနှိပ်စက်မူ၍။လေးပါး သောအဂတိကိုစွန့်၍။လေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထု ဆယ်ပါးသော မင်း ကျင့်တရားဦးတည်သဖြင့်ငါကဲ့သို့အသက်ကိုစွန့်၍။အသို့လျှင်ငါ့တိုင်းနိုင် ငံသူတို့သည်ကင်းသောဘေးဂိုကုန်သည်ဖြစ်၍။နွေလအခါဦဘွင့်သော တံခါးဂိုကုန်သည်ဖြစ်၍။အခွေအမျိုးအပေါင်းအလုပ်အကျွေးအပေါင်း ခြံရံကုန်းပျက်။သားငယ်တို့ကိုရင်ခွင်ဦ ကခုန်ပြေးထူးစေကုန်သည်ဖြစ်၍။ ညင်းညင်း သာသာ လာသော လေဖြင့် ခံအပ်သောပယဝ် ဂိုကုန်သည် ဖြစ်၍။ ပိမိတို့စည်းစိမ်ကို အလိုအလျောက် ခံစားကုန်လျက်။ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်းစိတ်၏ချမ်းသာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်ပါကုန်အံ့နည်းဟု အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသူတို့၏ ချမ်းသာကို ဂုဏအပ်၏။ ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း မျောက်မင်းသည် မင်းကြီးကို ဆုံးမ၍ ချုပ်လေ၏။ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးလည်း အမတ် အပေါင်းတို့ကို ခေါ်စေ၍။ ဤ

မျောက်မင်းအားလူမင်းကို သင်္ဘောသဘင်ကဲ့သို့ စီရင်ပုံနှိုင်းဟုဆို၏။ မောင်းမ၊ အပေါင်းတို့ဒေး နှိသောအဝတ်ကို ဝတ်စေကုန်လျက်၊ ဖရိုဖရဲကြိသော်ဆံဂိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဆိပ်မြိုးတန်ဆောင် လှော်ပွဲကုန်လျက်။ သင်းချိုင်းတိုင်အောင် ပို့လိုက်ရုံနှင့်ဟုစီရင်၍။ အလှည့်တရာမျှ သော ထင်းစုဒွန် လူမင်းကိုကဲ့သို့ သတ်ပုံတ်၍။ ဦးခေါင်းနှံကို ပယူစေ၍။ သင်းချိုင်းဒွန် စေတီတည်၍။ ပန်းသာတို့ဖြင့် ပူဇော်ပြီးမှ။ ဦးခေါင်းနှံကို ဖွေပြားဖြင့် ကွပ်၍။လုံပြားဒွတင်ပြီးသော် ဖွေတောင်ကဆောင်မှု။ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လျှင် မင်းအိမတံခါးဒွထပ်း၍။ မြို့ခံလူတို့ တန်းဆာဆင်စေ ပြီးသော်။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးခေါတူပူဇော်ပွဲ၍။ ဦးခေါင်းနှံတော်ကိုစေတီ တည်၍။ ဒခ သင်္ကေတ ထက် ဆုံး နံသာပနံး အစဖွင့်သည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ဘုရားလောင်း ဒခဆုံးအဓမ္မ တည်သဖြင့် နတ်ရွာသို့ လားရခြင်း။ မင်းကြီးသည် ဒမာနဒွာဖြစ်လှာ၏။ သူတော်မဟုတ် ယုတ်သသူဟု ဆိုအပ်သော မျောက်ပျက်သည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လှာ၏။ ဂုစ်သောင်းသောမျိုဝံ အပေါင်းတို့သည် ဘုရားပရိသတ်ဖြစ်လှာ၏။ မျောက်မင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အဓွေ့ပုဒ်နှင့် ပြည့်စုံသော မဟာကပိဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုင်း။ ။

ဘုန်းတော်ကြီးသော သင်္ဃညူဖြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ခင်ပွန်းဟောင်းသည် လှည့်ပတ်ဖျားယောင်းသဖြင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းရှိသော ရဟန်းပေါင်းတို့အား ကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သောစကားစပ်တွင်။ ပဒုမခတ္တိယာ ဤမိန်းမသည် သင်၏ အကျိုးမရှိခြင်းကို ပြုသည်မဟုတ်။ ရှေးကလည်း ဤမိန်းမကိုမှီ၍ သန်လျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းပြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူဦး၍။ ထိုအကြောင်းကို ဟောင်းပန်သဖြင့်။ လွန်ခဲ့လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ပြုဟ္မဒတ် မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော် ငါဘုရားအလောင်းသည် သိကြားဖြစ်၍။ ဗာရာဏသီပြည်သား ပုဏ္ဏားလုလင်တပေါက်သည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာကိုသင်၍ လေးအတတ်၌ အပြီးသို့ရောက်သဖြင့်။ စူဠဒုခဒုက္ခဟာပဏ္ဍိတဟူသော အမည်ကိုရ၍။ တက္ကသိုလ်ဆရာသည် ဤသူသည် ငါနှင့်ဒေသ အတတ်ပညာတတ်၏ဟု နှစ်သက်သဖြင့် သိုးကိုပေး၏။ ထိုမပေးနှင့်တကွ ဗာရာဏသီပြည်သို့ပြန်ရာတွင်။ ဆင်တစီးသည် အဝီကရုဟ်းပြုသောတော

အရပ်တရုသိုရောက်လျှင် ဤတောအရပ်သို့မသွားလေလင့်ဟု လူအပေါင်း တို့ ဖြစ်တားလျက် ကိုယ်ပင်ကိုယ်ကိုယုံသဖြင့် ထိုတောအရပ်သို့သွား သည်ရှိသော်။ ပေါလယ်သိုရောက်လျှင် ဆင်ထိုက်သည်ကို ဦးကင်းခြင် ဖြားဖြင့်ပစ်၍ နောက်အင်္ဂါဖြင့် ထွက်စေလျက် . ထိုခြင်ဆင်လည်း၍သေ လျှင် ထိုအသောအရပ်ကို ဘားဝဲပြု၍။ ငါးကုံပ်သေးသိုးသူတို့သည် လုပ်ကိုင် ဖျက်ဆီးသော ဒတောအရပ်တရုသို့ရောက်ပြန်၍။ ရှေးနည်းဖြင့်လူအပေါင်း တို့ ဖြစ်တားလျက် ထိုဒတောအရပ်သို့သွား၍၊ ခဲ့ဖူးနားခြင် အဝဲကိုစားလျက် နေ နှင်သော ဦးသူတို့ဖြင့်လျှင် မယားခြင် ဆင်ပျင်ဝတ်စားသောတန်း ဆာကို လုယက်မည် ပြုသည်ကို။ ဦးသူကြီးသည် ပုရိသ. လက္ခဏာခြင် လိမ္မာသောဇာတ်ကြောင့်။ ဤသူသည် ယောကျ်ားမည်ကာမဟုတ် ဟု တယောက်သောသူကိုမျှ မထရအောင် ဖြစ်တား၍ အဝဲစားလျက်နေ သည်ကို။ အဝဲတောင်းချေဟု မယားကိုစေ၍ အဝဲတံစို့ကို ပေးပေ လျက်။ ငါသို့သောသူအား အဝဲစိမ်းကို ပေးရမည်လေးဟု အမျက် ထွက်သည်ကို။ သင်သူယောကျ်ားလော။ ငါတို့အလုံးစုံသည် မိန်းမ ချည်းလောဟု ပြုံမိုးမောင်းလျက် ထင်ရှန်သော်။ လေးကျိပ်ကိုးယောက် သော ဦးသူယောင်တို့ကို လေးဆဲ့ကိုးစင်းသောမြားဖြင့် ပစ်သတ်၍။ မြား တောင့်ခြင် အစင်းငါးဆယ်ပါသောမြားသည် ပဒေါင် ဆင်ကိုပစ်ရာတွင် တရုယွင်းလေသောကြောင့် ဦးသူကြီးကို ပစ်စရာမြားမရှိရကား။တ လန်းကြားလွည်းပြီးသော်ရင်ထက်စိုး၍ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ခွံ့ဟု မယား လက်မှ သန်လျက်ကိုတောင်းသည်ရှိသော်။ ထိုခဏခြင် မြင်သောဦးသူ ကြီးကိုတပ်မက်မော၍ မိမိလင်ကိုကား အသွားး။ ဦးသူကြီးကိုကားအ နှောင့်ကပေးကမိုးဘိ၍။အတုမရှိသော ယောကျ်ားကောင်းသည် ထိုခြ ကိုယ်လုံးဆုံးခဲ့လျှင်။ ထိုမယားကို ဦးသူကြီးယူ၍သွားရာတွင် အမျိုးအ မည် အင်္ကြောင်းအခြင်းကိုမေး၍ တပ္ပသိုလ်ဆရာ၏သို့ဖြစ်၊ လုလင် အား နှစ်သက်သဖြင့် သို့ကိုပေးသောအဖြစ်၊ ဦးသူကြီးကို မြင်လျှင် ကြိုက်နှစ်သက်သဖြင့် အဘပေးသောလင်ကို သေစေသောအဖြစ်တို့ ကို ဖေ့ဖုံစွာပြုနိုလျှင် ဘိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ မိဘပေးသော အရာတုမရှိသော လင်ကိုလျက် သေကြောင်းကြံသေး၏ရှင့်။ ငါ့ကိုသော် ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ တပါးသောယောကျ်ားကို မြင်ပြန် က တဘန်ကြံပြန်ရာ၏။သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူဖြစ်သော ဤမိန်း

မကိုစွန့်ရသော် ကောင်းဂါဟုကြံ၍ သွားရာတွင်။ အစွန့်ရှည်သော တိမ်ဝေသာ ရေရှိသော မြစ်တခုကို တွေ့သွင်။ အဘယ် ဤမြစ်၌ မိကျောင်းလင်းပိုင်ရဲလှ၏။ အသို့ပြုပါ၇အံ့နည်းဟု ဆိုသည်ကို အဝတ် တန်းဆာကိုထုပ်၍ မြစ်တဘက်သို့ပို့ချေပြီးမှ ငါ့ကိုဝဘန် ယူပြန်ပါလျှင်ဟု ဆိုလျှင်။ ကောင်းဩဟု "ထိုမိန်းမဆိုတိုင်းကူး၍ မြစ်တဘက်သို့ရောက်လျှင် စွန့်၍သွားလေသော အဖြစ်ကိုသိ၍။ တဘန်ယူပြန်စဉ်သော်ငါ အထူးထူးအပြားပြား များစွာကို၍ တောင်းပန်သော်လဲသည်း သူကဲ့သို့မဟုတ်ယုတ်သောအဖြစ်ကိုဆို၍ ပြေးလျှင်။လင်ရင်းမှဂုဏ်း၊ဦးသူကြီးမှဂုဏ်း နှစ်ပါးစုံယုတ်သဖြင့် ငိုကြွေးရှာသောမိန်းမယုတ်ကို သိကြားမင်းဖြင်၍။ဤမိန်းမမိုက်ကို ငါဦးပစ်၍ အလွန် ရှက်စေအံ့ဟု။ မာတလိ နတ်သား၊ ပဉ္စသိခနတ်သားတို့ကိုခေါ၍ ထိုအရပ်သို့သွား၍ မြစ်နားဦးရပ်ပြီးလျှင်။ မာတလိကား ငါးဖန်ဆင်း၊ ပဉ္စသိခကား စွန့်ဖန်ဆင်း ငါကား မြေခွေးဖန်ဆင်း၍ အမဲတစ်ကိုချိလျက် သွားမည်း ဤမိန်းမယုတ်ရှေသို့ ရောက်လျှင် ငါးဖြစ်သောမာတလိသည် ရေနုနုတက်၍ငါ့ရှေ့တွင်ကျ။ ငါက ငါးကိုမြင်လျှင် အမဲတစ်ကိုစွန့်၍ ငါးကိုပြေးတည့်၍ ခုပ်မည်။ ထို့ခဏ၌ စွန့်ဖြစ်သော ပဉ္စသိခသည် အမဲတစ်ကို ချိ၍ ကောင်းကင်သို့ ,ပျံလေ။ ငါးဖြစ်သော မာတလိလည်း ရေထိုးဆင်းလေဟု စီရင်၍။ ဤသို့ စီရင်တိုင်း အမဲတစ်မှဂုဏ်း ငါးမှဂုဏ်းနှစ်ပါးစုံဘုံး၍ မသာသောမျက်နှာဖြင့် ဖိုင်လျက်နေသော မြေခွေးကိုမြင်လျှင် အိုးအင် ကဲ့သိသကဲ့သို့ ရယ်မောသည်ကို မြေခွေးကြား၍။ဤအရပ်ဝယ် ကခြင်းသီခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းအစရှိသော ရယ်ကောင်းဘွယ် မရှိဘဲလျက် ငိုအံ့သော အခါဠ္ဍ' အဘယ့်ကြောင့် ရယ်တိသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ ။သိဂ်ါလဗာလဒုမ္မဓ၊ အမှုပညာသိ ဇမ္ဗုကာ။ ဇိနော မန္တာဇုပေသိဠ္ဍ၊ ကပဏော ဝိယဘျာယသိ။ ။ဒုမ္မဓ၊ နည်းသော ပညာရှိသော။ သိဂ်ါလဗာလ၊ မြေခွေးမိုက်။ တို့၊ သင်သည်။ အမှုပညာ၊ နည်းသော ပညာရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဇမ္ဗုကား၊ မြေခွေးမိုက်။ ဘုံး၊သင်သည်။ မန္တာဇုဠ္ဍ၊ငါးမှဂုဏ်း။ပေသိစ၊အမဲတစ်မှဂုဏ်း။ ဇိနော၊ရှုံးသည်ဖြစ်၍။ ကပဏောဝိယ၊ အဓိဝီးကျနှင့်သကဲ့သို့။ ဘျာယသိ၊မှင်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ရယ်ကြောင်းကို ဆိုသော သူယုတ်မစကားကိုကြား၍ မြေခွေးဖိုလည်း ဤသို့ဆို၏။ ။သုဒဿံ ဝဇ္ဇမဇ္ဇသံ၊ အတ္တနော ပနဒုဒ္ဒသံ။ ဇိနော ပတိဗ္ဗဇာရဠ္ဍ၊ မညော တွညော ဝဘျာယသိ။ ။ပါပ

ဝမ္မော၊ ယုတ်မာသော သဘော ရှိသော။ ဗာလဓော၊ မိန်းမမိုက်။ အညေ
သံ၊ တပါးသော သူဘို့ ၏။ ဝဏ္ဏံ၊ အပြစ်ကို။ သုဒဿံ၊ မြင်လွယ်၏။ အတ္တ
နော၊ မိမိ၏။ ဝဇ္ဇံ ပန၊ အပြစ်ကို ကား။ မုဒ္ဒသံ မြင်ခဲ၏။ ပတိဋ္ဌာ၊ လင်မှ ၎င်း။
ဇာရဋ္ဌာ၊ သ ယောက်မှ ၎င်း။ နာ၊ ဘိုး သော။ တွေ့ ဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။
ဗျာပယသိမညော၊ အလွန်ဘရာ မှိုင်ကောင်းစွာ ဟောင်းဟကား။ ။ဤ
ဂါထာဖြင့် ငါအစာဂင်္ဂါရှာကရမည်ကိုကား။ထိုမှဤမှ ပလောဘရမ္မက်
အဆာက်ဆက် လိုက်မှားသော သင်သည်သာလျှင် ငါ့ထက် အဆအရာ
အဆဒန္ဓထောင် မှိုင်ကောင်း ငိုကောင်းဘွယ်ရှိ၏ဟူ၍ အလွန်ရှက်စေ
ခြင်း။ ဖြေခွေးမင်း စကားကိုကြားမှ သံဃဝဂရ၍။ နောင်တာဘန် ဤသို့
မကျင့်ပြန်အံ့သော အကြောင်းကိုဆိုခြင်း။ သိကြားမင်းလည်း အလွန်
ရှက်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ နတ်ရွာတာဘန်ပြန်လေခြင်း။ သဋ္ဌာလေးပါးကို
ပြတော်မူသည်၏အဆုံးဌိ ဆန့်ကျင်သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိ
ဖိုလ်ဌိတည်ခြင်း။ဥက္ကဋ္ဌိတဘိဒ္ဓသည် ဗုဒ္ဓန္တရဟပ ဖြစ်လာ၏။
တက္ကသိုလ် ဆရာ့ လို့သည် ခင်ပွန်းဟောင်း ဖြစ်လာ၏။ သိကြားမင်း
သည် ငါဘုရားဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုဟော၊ ခြင်း အဋ္ဌပတ္တိ
နှင့်ပြည့်စုံသော ဗုဒ္ဓန္တရဟ ဇာတ်ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့်။ ။

ယခင်နည်း အတူဂုဏ် ဆန့်ကျင်ခြင်းရှိသော ရဟန်းတပေါက်ကို
အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သောစကားစပ်တွင်။ပသုအခါ၌သာ ဤမိန်းမသည်
လင်၏အကျိုးမရှိခြင်းကို ပြုသည်မ ဟုတ်။ ရှေးခဏလည်း ဤမိန်းမကြောင့်
တံကျင် ဟု ဝေ့ခြင်းငရဲခံ ဖြစ်ခြင်းသို့ရောက်ပြီဟု မိန့်တော်မူဦး၍။ လွန်
လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးမင်းပြုသည်
ရှိသော်။ငါဘုရားလောင်းသည် အာကာသဇိုဝ်းနတ်ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီ
ပြည်၌ ကြွတို့ကာန ဟုတ်နှင့် သဉ်သောသဘင်နေ့ကြို့သည်ရှိသော် နတ်
ပြည်ကဲ့သို့ ရှိုးအလုံးကိုတန်းဆာဆင်၍ သဘင် ကစားကြရာတွင်။ပုဆိုး
ဖြူတစုံသာ ရှိသော သူဆင်းရဲ တပေါက်သည် ထို ပုဆိုးဖြူ တစုံကို
ကောင်းမွန်စွာပွပ်စေ၍ အဝတ္ထုနှင့်အရောအဝေထောင်ပြု၍ ထားသည်ကို။ဝတ်
ပန်းပုဆိုးတထည်ကိုပတ်၍။တထည်ကိုရုံ၍။သင့်လည်၌ဆွဲလျက်သဘင်
ကစားချင်သည်ဟု မယားဆိုလျှင်။ ငါဘို့လူဆင်းရဲအား အဘယ်မှာ ဝတ်
ပန်းပုဆိုး ရဖွယ်နည်း။ ဤ ပုဆိုးဖြူ တစုံကို ဝတ်၍ ကစားပါလော့ဟု
ဆိုသည်ကို။ဝတ်ပန်းပုဆိုး မဝတ်ရသော် ငါသဘင်မကစားပြု။ တပါး

သေးမိန်းမနှင့်ကစား‌လေ‌လော့ဟုဆိုလျှင်။ သင်အဘ ပို့ဇ‌ကြောင့် ငါ့ကို နှိပ်စက်သနည်း။ ငါတို့မှာ အဘပယ်ဝတ်ပန်းရှိသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိ သော်လောက်များတို့အလိုရှိသည်ကိုမရရှိမည်လော။ မင်းကြီးဝတ်ပန်း ယာဒ္ဒဝတ်ပန်းမျာ‌းဖြစ်မဟုတ်‌လောဟုဆိုသောကြောင့်။ ထိုအရပ်သည် ဒကရက္ခိုသ်စောင့်သော်အိုင်နှင့်အတူ အသူဆွဲ‌ဝံမည်နည်းဟု ဆိုပါ လျက်။ ညဉ့်ဒ္ဓယောက်‌ျားတို့မရောက်နိုင်သော အရပ်မည်သည် မရှိဟု အဘနတ‌ဇ်ကသွဲ့ဆဲသဖြင့်ကိုသေသူနိုင်ငံသို့လိုက်၍ မမိုးရှိမ်လင့်၊ ရအောင်ယူမည်ဟု အသက်ကိုစွန့်၍ဖြစ်မှ ထွက်ပြေးသော်။ စောင်ရန်းကို နှင်း‌ချဝဲသော ခြေသံကိုဝတ်ပန်းစောင့်တို့ကြား‌လျှင်။ ခိုး‌သူခိုး‌သူဟု ခြံရံဘမ်းဆီး‌ချည်နှောင်ဆော‌င်း‌ခတ်၍။ မိ‌းသော်လျှင်မင်းကြီးအား ဆက်ပုန်သည်ရှိသော်။တံကျဉ်သို့လေဟု ဆိုသောကြောင့်။ တံကျင် လို့သဖြင့်ကြီးစွာသော ဝေဒနာဖြစ်၍။ ကိုးတို့သည် ခေါင်းဒ္ဒနာ၍ ကတ်ကျေးပုဒ်းနှင့်တူသော နှုတ်သီး‌ပြင့် မျက်စိနှစ်ဘက်ကို ထိုး‌ဆွဲပ် ကုန်သည်ရှိသော်လည်း ထို့ဆင်း‌ခဲကို နှုလုံးမပြုမူ၍။ ဗ္ဗေဒဆေး‌နှင့်ကု သောအဆေး‌ရှိသော အိမ်ရှင်မနှင့် တခဲနက်တပ်သော ဝတ်ပန်းပုဆိုး ကိုဝတ်လျက်လည်ဒ္ဓါ‌ရှက်တင်သော လက်ရှိသည်ဖြစ်၍ သဘင်ကစ‌ဲး ခြင်းမှယုတ်ဘိ၏ဟု။ ။နယိဒုက္ခဒန့်ဒုက္ခ၊ ယံ‌ဒုတဒတိဝါ‌ပသော။ ယံသာ‌ဝပုဗ္ဗရ‌ဇ္ဇုန‌ကဘိုကံနှာမှန‌ဘာသတိ။ ။ဝါ‌ပသော ဘိုး သည်။ ဒံ‌ငါ့ကို။ယံတုဒတိ၊ အကြင်သံကံကျင်နှင့် ပြုသော နှုတ်သီး‌ဖြင့် ထိုး‌ခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ဤ‌ကား‌ဖြစ်သည်။နဒုက္ခံ၊ ငါ့အား‌ဖဆင်း‌ရဲ။သော မာ၊ ဖြစ်သော အဆင်းရှိသော မိန်းမသည်။ ပဋ္ဌရ‌ဇ္ဇုန၊ ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ဖြင့်။ကတ္တိကံ၊ တန်ဆော‌င်ရုန်း‌လန‌ဘ့်တ် ပွဲသဘင်ကို။ ယံနာနှုတောသ‌ဒိတိ၊ အကြင်မခံစား‌ရခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ဤ‌ဘဲ‌ဖြေခံစား‌ရခြင်း သည်သာ။အခုံဒုက္ခံငါ့အား‌စင်စစ်ဆင်း‌ရဲ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်သူတော် မဟုတ်သူယုတ်မာကိုဒေသ‌ကြောင်း‌ပြု၍ ပြည်ကဝိန်း‌လျက် သေ‌ရသဖြင့်‌ရဲ့ခြင်း ဖြင့်မြစ္ဆာခံ‌ရခြင်း။ထိုံ‌ရောဒေခါ ဆင်း‌ရဲသည်မ လင်မယား‌သည် ယခု အခါဒ္ဒဤရဟန်းလင်မယား‌ဖြစ်လာ၏။ ထိုဒေ‌ကြောင်း‌ကို မျက်မှောက် ထင်ထင်ဆိုပြင်သော အာကာသ‌ဗိုဝ်းနတ်သည် ငါတရား‌ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း‌ချင်း‌အဒ္ဓါ‌ပဓိနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋ္ဌရ‌ဇ္ဇုဇာတ်ကို အဓေ‌ကြောင်း‌ပြသဖြင့်ပင်း။ ။

ရှေးနည်းအတိုင်းဆန့်ကျင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ပဝေဒခါဠိသာဣမိနိုးမသည်သင်၏ အကျိုးမရှိခြင်းကို ပြုသည်မဟုတ် ရှေးဦးလည်း မင်းနှင့်တကွသောပရိသတ်အလယ်၌ အလွန်ရှက်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍အိမ်မှပြေးထွက်စေအံ့သောအကြံအစည်ကို ပြုဘူးပြီဟုမိန့် တော်မူဦး၍။လွန်လေပြီးသော အခါ၌ ငါဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးဖြစ်၍။ ရှုပဲကာအမည်ရှိသော ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတနိုးဆော် ဆင်သော ဖြင်းကို ၎ပးသဖြင့် ထိုဖြင်းကို စိုးမိုးနေ့ တိုင်းမင်းအိမ်တော်သည်ကို ဖြင်ဖြင်သလူတို့သည် အိုဝဲ့ဖြင်းလှသည်၊ အိုဝဲ့ဖြင်း တင့်တယ်သည်ဟု ဖြင်းကိုသာ ချီးမွမ်းသည် ရှိသော် ထို အကြောင်းကို အိမ်သို့ရောက်ရှိပြာသာဒ်သို့တက်လျှင် ပုရောဟိတ်အမည်ရှိ သောပုဏ္ဏားမအား ပြောမှားချေ၍။ယုတ်ဖာသောသဘောဖြင့်ပုဏ္ဏား ကိုချွတ်ယွင်းစေလိုသောကြောင့်။ ဤဖြင်းသည် တနိုးဆာဖကြောင့်သာ တင့်တယ်သည်။အခြင့်လည်း ဤဖြင်းတနိုးဆာကိုဆောင်၍ ဖြင်းကဲ့သို့ခြေ ချိလက်ချိသွားသည်ရှိသော်မင်းကြီးလည်းချီးမွမ်းလတ္တံ့၊ ဖြင်ဖြင်သလူ တို့လည်းအလွန်ချီးမွမ်းကုန်အံ့ဟုဆိုပေတိ၍။ ဤသောသဘောရှိသော ပုဏ္ဏားသည်။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဆိုသည်ဟု မသိသဖြင့် ပုဏ္ဏားမဆိုတိုင်း သွားချေဟောကြောင့်။ ဖြင်ဖြင်သလူတို့သည် အိုဝဲ့ဆရာတင့်တယ်သည်။ အိုဝဲ့ဆရာကြောရှင်းသည်ဟု ပြက်ရယ်ပြုကုန်သည်ကိုသဘောမှတ်၍ မင်းရင်ဖြင့်သို့ ရောက်လျှင်၊ အသို့နည်း ဆရာအတတ်ပညာလွန်သောကြောင့် ဤဖြင်းသည် တနိုးဆာဖကြောင့်သာ တင့်တယ်သည်ဟုသိ၍ ဖြင်းကဲ့သို့ခြေချိလက်ချိသွားသည်ရှိသော်မင်းကြီးလည်း ချီးမွမ်းလတ္တံ့၊ ဖြင်ဖြင်သလူတို့လည်းအလွန်ချီးမွမ်းကုန်အံ့ဟုဆိုပေတိ၍။ ဤသောသဘောရှိသော ပုဏ္ဏားသည်။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဆိုသည်ဟု မသိသဖြင့် ပုဏ္ဏားမဆိုတိုင်း သွားချေဟောကြောင့်။ ဖြင်ဖြင်သလူတို့သည် အိုဝဲ့ဆရာတင့်တယ်သည်။ အိုဝဲ့ဆရာကြောရှင်းသည်ဟု ပြက်ရယ်ပြုကုန်သည်ကိုသဘောမှတ်၍ မင်းရင်ဖြင့်သို့ ရောက်လျှင်၊ အသို့နည်း ဆရာအတတ်ပညာလွန်သောကြောင့် ဤဖြင်းသည် တနိုးဆာဖကြောင့်သာ တင့်တယ်သည်။အခြင့်လည်း ဤဖြင်းတနိုးဆာကိုဆောင်၍ ဖြင်းကဲ့သို့ခြေ ချိလက်ချိသွားသည်ရှိသော်မင်းကြီးလည်းချီးမွမ်းလတ္တံ့၊ ဖြင်ဖြင်သလူ တ

ဤဂါထာဖြင့် မင်းကြီးတောင်းပန်သည်ရှိသော်။ ။ဝိဇ္ဇမာနေသူ ဝါကသူ၊ ဝိဇ္ဇမာနေသူကာရိသူ။အညံ့ဒဲယံကရိသာမိ။ ဒေလညောဝပုရာဏိယာ။ ။မဟာရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်း။ ပါကဋသူ၊ နှုံးညံ့သောလျှင်တို့သည်။ဝိဇ္ဇမာနေသူ၊ ရိကုန်ပြားသော်လည်း။ ကာရိသူ၊ ပြုတတ်သောအလေ့ရှိသောသူတို့သည်။ ဝိဇ္ဇမာနေသူ၊ ရိ ုန်ပြားသော်လည်း။ အညံ့၊ တပါးသော။ ဓိယံ၊ ညှဉ့်ကို။ ကရိသာမိ၊ ပြုပြုနိုအံ့။ ပုရာဏာဟ၊ ပုရာဏ်နှင့်။ ဒေလညော၀၊ တနံပြိုးသည်သံသျှင်တည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် မင်းကြီးစကားကိုဖြေ၍ ပုဏ္ဏားမက်နှင့်ထုတ်စေခြင်း။ တပါးသောပုဏ္ဏားမကို ဆောင်ယူခြင်း။ သန့်ဝေလေးပါးကို ပြတော်မူသည်ဖို့၏အဆုံးဌိ ဓာန်ကျင်သောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်ဌိတည်ခြင်း။ ပုရာဏိသည် ခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်လှ၏။ ရှုဟကသည် ဆန့်ကျင်သောရဟန်းဖြစ်လှ၏။ ဗာရောဏသီမင်းကြီးသည် ငါတရားဖြစ်လှ၏ဟု ဖော်ပြတော်မူသော်ကို ပေါင်းခြင်းအင်္ဂ၊ ပဉ္စာနှင့်ပြည့်စုံသော ရှုဟကဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ရှေးနည်းအတူဂုဏ်း။ ခင်ပွန်းဟောင်း ဖြားယောင်းသဖြင့် ဆန့်ကျင်သော ရဟန်းတယောက်ကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ပဒုဒခါဒ္ဒိသာ ဤမိန်းမသည် သင်၏အရှက်ကျိုးမရှိခြင်းကိုပြုသည်မဟုတ်။ ရှေးဦးလည်း ဤမိန်းမကြောင့် သာနုသျက်ဖြင့်ပြီးခေါင်းပြတ်ခြင်းသို့ရောက်ဘူးပြီဟုမိန့်တော်မူပြီး၍။ လွန်လေပြီးသောဒုခါဒ္ဒိ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြိုဖျက်သောမင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။ ဤရှေးအလောင်းသည် ကာသိကရွာဒ္ဒိ အသည်ကောင်းသား ဖြစ်လျက်။ စောရနာဂုတ်နှင့် ယှဉ်၍။ ဘွားသောကြောင့် အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ဒိုးသူအမှုကိုပြု၍ အသက်မွေးရာတွင်။ ခဲရင့်သောဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသော အားရှိသည်ဖြစ်၍။ တနေ့သဒ္ဒိ သူဋ္ဌေးတပေါက်၏ အိမ်ရှေ့စပ်ကိုပေါက်မှီ မျှားစွဲဘိုးသဖြင့်။ ပြည်သူတို့ မင်းကြီးအားလျှောက်ကြားသောကြောင့် ဖြိုက်ပုပ်ကို ဝန်ပြု၍ ဘမ်းစေလျှင် ဥစ္စာထုပ်နှင့်တကွရ၍။ ဒိုးသူကို ဖြိုက်ပုပ်ကိုပင် သတ်စေသည်ရှိသော် မင်းနှင့်အကျွမ်းဝင်သော ကျွန်တို့ငါးရာအခြံအရံရှိသော တထောင်တထောင်ပေးမှ ပျောပါးရသော သာမာဒအမည်ရှိသော ပြည်မှူးကစ်သည်။ ပြာသာဒ်ထက် လေသွန်နန်းမှ ကြည့်ရှုတွင်။ ပေါပေါထွင်သော နတ်လူလင်နှင့်တူသော။အရောင်အဆင်းတင့်တယ်

သော ခိုးသူကိုဖြင်လျှင် တပ်သေးစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သုလသာဇာတ်၌ ဆိုပြီးမသာနည်းဖြင့် သူဌေးသားတဇာဘက်နှင့် လဲလှယ်ပေးဘိ၍ ထို အကြောင်းကိုသိသျှင် စင်စစ်ခင်ပွန်းပစ်သော ဤသူယုတ်မသည်။တပါးသူကို တပ်သောစိတ်ရှိက ငါ့ကိုလည်း သေကြောင်းတဘန် ကြံပြန် ရာ၏ဟု ဥယျာဉ်ကစားခြင်၌ ခေါ်သွေးဆောင်၍။အကြံအခံ နှင့်တကွ ရထား စီးသျှက်ထွက်သော ပြည့်မကံကြွေးကို၊ ဥယျာဉ်ကစားရာ၌ လက်နှိုင် မျှဉီး၍ဆင်သောတင်းဆာကိုယူ၍အရေပါးသို့ပြေးလေခြင်း။ကချေ သည်တို့အား တံစိုးပေး၍ တရှာထွက်ဝင် ခွာပေခြင်း။ ကချေသည်တို့ ထွေ၍ သွေးဆောင်သော်လည်းမလိုက်နာဘဲများစွာသောအပြစ်ကိုဆို ၍ အရပ်ကပါးသို့ ပြေးပြန်လေခြင်းအစရှိသော အခန်းပုံစံကို ဆိုရာဆို ကြောင်းဖြစ်သော ကာဖေဝရဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းမဠိနေတော်မူ၏။ မဟိလာမုခဇာတ်၌ လာသောနည်းဖြင့်ဆန့် ကျင်ဘက် ဖြစ်သော ရဟန်းတလောက်ကြောင့် ဖြစ်သော စကား စပ်တွင်။ ပသုအခေါ်ဒွိသာ ဤခုပန်းသည် ယုတ်မာသောသူနှင့်ပေါင်း ဘော်သည် မဟုတ်။ ရှေးဒွိလည်း ပေါင်းဘော်သဖြင့် ပွတ်တမျှိုးလုံး ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ဘူးပြီဟုဗိန့်တော်မူဦး၍ လွန်လေပြီးသောအခါ ဒွိဘုရာဟယ်ပြည်ကို ပြုဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်။ငါဘုရား လောင်းသည် ပွတ်အမျှိုးဦးဖြစ်၍။ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ပွတ်အပေါင်း တို့၏ မင်းဖြစ်၍။ တရံသောဖြစ်နာဒွိ ကျယ်သော တွင်းတွင် ပွတ်အ ပေါင်း ကျလျက်နေသည်ရှိသော်။ ပွတ်မင်း၏သားသည် ပုတ်သင်ငယ် တရုန့် အဖေ့ခင်ပွန်းဘွဲ့ရှိ။ ပုတ်သင်ငယ်ကို ဘက်ယမ်းလျက် ဝမ်း ပြောက်ဝမ်းသာနေကြသောအကြောင်းကို ပွတ်မင်းကြားသျှင် သားကို ခေါ်၍။ ပုတ်သင်တို့သည် ယုတ်သောအမျိုးဖြစ်သော့ကြောင့် အကျွမ်း မဝင်ရသောအကြောင်းကို များစွာဆို၍။ ထိုပုတ်သင်နှင့် အကယ်၍ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကိုပြုဖွံ့။ ထိုပုတ်သင်ငယ်ကြောင့် ငါတို့ပွတ်တမျှိုးလုံး ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့။ ဤနေ့မှစ၍ မပေါင်းဘက်သင့်ဟု ဆုံးမ သော်လည်း မဆုံးမနိုင်သျှင်။ ဤပုတ်သင်ငယ်မှ မသျှတ်မလွဲ ငါတို့အား ဘေးရောက်လတ္တံ့။ ထိုဘေးရောက်သောအခါ ဖြေးရာခရီးကို ပြည့်စုံ စေရသော် ကောင်းဏ်ဟု နံပါးတဘက်မှ ကယ်ပေါက် ဆွင်း၍နေ

သောအခါ၌။ ဖွတ်မင်းသားကား တဒေ္ဆရတဒေ့၌ ကြီး၏။ နုတ်သင်ငယ်ကား တဲလဲသာ ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ ပုတ်သင်ငယ်ကို ဘက်အံ့ဟူသ္ဍမ်းတည့်သည် ရှိသော် ဓတောင်ထွန်ဖြင့် ဘိသေကဲ့သို့ ပင်ပန်းသောကိုယ်ရှိသဖြင့်။ ဤကဲ့သို့ ဘက်တန်များက ငါ့အသက် ရှင်မည်ခက်၏။ တယောက်သော ဖွတ်မှဆိုးနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဘဲ၍ ဤဖွတ်ဒုက္ခမျိုးကို ပြုနိုးအောင် ပြုရသော် ကောင်း၏ဟု ကြံလျက်နေစဉ်တွင်။ တနေ့သ၌ နွေလအခါမိုးရွာသောကြောင့် တောင်ပို့မှထွက်ကုန်သောပလူတို့ကို စားခြင်းငှါသွက်ကုန်သော ဖွတ်တို့ကို ဘမ်းခြင်းငှါ ဓနွားအုပ်ငါးခြိုရံလျက် ပေါက်တူးထမ်း၍ ကောလည်သော ဖွတ်မှဆိုး တပေါက်ကို ပုတ်သင်ငယ် မြင်လျှင်။ အဘယ် အလို့ငှါ လှည့်ပတ်သနည်းဟု မေး၍ ဖွတ်ဓာသည်ဟု ဆို့မှ။ ငါ မျှားစွာသော ဖွတ်အပေါင်းဝံ့၏ နေရာကို သိ၏။ကောက်ရိုးလည်းယူခဲ့။မီးလည်းယူခဲ့ဟု ထိုအရပ်သို့ခေါ်၍။သည်တွင်ကောက်ရိုးထည့်။ သည်တွင်မီးတိုက်။ သည်ကခွေးထား။ သည်ကသင်နေ။ထွက်လာထွက်လာသော ဖွတ်တို့ကို ဆောက်ပုတ်ဖြင့်ရိုက်သတ်ပြီးသော် ယူ၍သွားပါလေဟု စိရင်ပြီးမှ။ ယခုနှလျှင် ရန်သူ၏ ပျက်စီးခြင်းကိုဖြင်ရတော့မည်ဟု မနိုးမဝေးသောအရပ်၌ ခေါင်းချိ၍ဝပ်လျက် မြွေဟစ်ပြီ။ ပုတ်သင်ငယ်စိရင်တိုင်း လုပ်ကြံသဖြင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဘုရားဖလောင်း ဖွတ်မင်းသည်။ ။နပါပဓနသံသေဓိ၊ အမ္ဗဓံသုခမေဓတိ။ ဂေါဓကုလံကကဏ္ဍကော၊ ကလိံ ပါပေတိအတ္တာနံ။ ။ဘောဇနေ၁၊အိုအချင်းတို့။ပါပဓနသံသေဓိ၊ယုတ်မာသောသူနှင့် ပေါင်းဘော်သော အပေါ်ရှိသောသူသည်။အမ္ဗဓံ၊ စင်စစ်။သုခံ၊ချမ်းသာကို၊နဓေတိ၊မရ။ဂေါဓကုလံ၊ဖွတ်အမျိုးကို။ကကဏ္ဍကော၊ပုတ်သင်ငယ်သည်။ ကလိံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပေတိ၊ရောက်စေ၏။ ပါပဓနသံသေဓိ၊ ယုတ်မာသော သူနှင့် ပေါင်းဘော် ဖြင်းသည်။ အတ္တာနံ၊ကိုယ်ကိုလည်း။ ကလိံ၊ ကျိုးပါးခြင်းသို့။ ပါပေတိ၊ ရောက်စေ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် မြည့်တမ်းလျက် ကယ်ပေါက်ဖွထွက်ပြေးရခြင်း။ ပုတ်သင်ငယ်သည် ဒေဝဒတ် ဖြစ်လာ၏။ ဖွတ် မင်းသားသည် ဝိပဿီသေဝက ရဟန်း ဖြစ်လာ၏။ ဖွတ်မင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိ နှင့် ပြည့်စုံသော ဂေါဓရာဇ် ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။

ဘုန်းတော် ကြီးသော ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အာဇီဝကတို့၏ မိန္ဆာဒိဋ္ဌအကျင့်ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ လွန်လေပြီးသော အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည် ရှိခဲ့သော်။ ငါဘုရားလောင်းသည် ဥဒိုင်္ဂပုဏ္ဏားအမျိုးဋ္ဌ ဖြစ်၍။ဘုရားလောင်းကိုဘွားသနေ့၌ ဒီးကိုယူ၍ ထားပြီးသော်။တဆဲ့ခြေးက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လျှင်။ဤဒီး သည် ချစ်သားကဲ့ဘွားသနေ့၌ယူ၍ထားသေ့ဒီးတည်း။အိမရာထောင် လိုသည်ရှိသော် ဇေဒင်ဆုံးပုံကိုသင်။ဗြဟ္မဉ့ပြည်သို့ဖြစ်လိုသည်ရှိသော် တောသို့ဝင်၍ ဤဒီးကို လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့် ဗြဟ္မဉမင်းကို နှစ်သက်စေ၍ ဗြဟ္မဉ့ပြည်သို့ ဖြစ်ပါလေဟု ဆိုသည်ကို၊ ငါ အိမရာထောင်ခြင်းဖြင့် အလိုမရှိ။ဒီးကို လုပ်ကျွေးအံ့ဟု တောသို့ဝင်၍။သခ်မ်း၌ ဒီးကိုလုပ်ကျွေး လျက်နေသည်ရှိသော်။ တနေ့သ၌ ပဗ္ဗတ်ရောက်ရှာသူတို့ဟူသောနွားကဲ့ ရခဲ့၍။ဒီးနတ်ဘုန်းကြီးကိုနွားသားစားစေအံ့ဟုကြံပြီး၍။ဆားမရှိသော အမဲကိုမစားပေရာ။ရွာမှာဆားတောင်းချအံ့ဟု နွားကိုချည်ထားခဲ့၍ ရွာသို့လာသည့်နောက်။ များစွာသော သေသောက်ကြွေး တို့သည် လှည့်ပတ်ရာတွင် နွားကိုဖြင်သဖြင့်။သတ်၍အသားကိုချက်စား၍ အဖြူးအရိုး အရေကိုပစ်ခဲ့၍၊ကြွင်းသောအသားကိုယူ၍ သွားလေသည်ကို ပုဏ္ဏားရောက်၍ ဖြင်လျှင်။ ဤဒီးနတ်ဘုန်းကြီးသည် မိမိဥစ္စာကိုမျှ စောင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ငါ့ကိုသော်ကား အတိမ္မာတတ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။ဤဒီးကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည် အကျိုး မရှိသည်သာ ဖြစ်ရော့၏။ ကောင်းမှုသည်ငင်း၊ ဂိုးပွားခြင်းသည်ငင်း မဖြစ်ရာဟု။ ဒီးကို လုပ်ကျွေးခြင်း၌ ကင်းသောဆန္ဒ ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဟယ်ဒီးနတ်ဘုန်းကြီး။သင့်အစာကိုမျှ သင် စောင့်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ငါ့ကိုသော်ကား အတိမ္မာ တတ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။ ဒံသားမရှိပြီ ဤမြေးဂူးဖြင့်ရောင့်ရဲတော်မူဟု အဖြူး အစရှိသည်တို့ကိုစု၍ မီးတိုက်ပြီးသော်။ ။ဗဟုမွေ တံအသင္ဘာတာဝေဒ၊ ယဉ္စံ ဝါလဒိနာအာဝိဟူဇယာမ။ မံသာရဟာသနဘုဇ္ဇံမံသံ၊ နဂ္ဂဲဥိဘဝံပဋိဂ္ဂဟာတု။ ။အသင္ဘိ၊သူတော်မဟုတ်သော။ဇာတာဒဝေဒ၊မီးယုတ်။ယဉ္စံ၊ အကြောင် သင်မီးနတ်ကို။ ဝါလဒိနာ၊ အဖြူးဖြင့်။ အာဝိဟူဇယာမ၊ အလွန်ပူဇော်ကုန်၏။ဇတံဝိ၊ဤမျှသည်လည်း။ ဗဟုံ၊များလှပြီ။ မံသာရဟာဿ၊ အသားကို စားခြင်းငှါ ထိုက်သော သင် မီးနတ်အား။ အဇ္ဈ၊ ယခု။

မံသံ အာသားသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ နှင့်ဆုံဝိ အပြိုးစသံည်မျှကိုလျှင်။ ဘဝံ၊ ရှင်မိုးနတ်သည်။ ပဒို၇ဟတျ၊ခံတော်မူစေချင်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် များစွာသောအပြစ်ကိုဆို၍ ထိုမိုးကိုရေဖြင့်ငြိမ်းစေပြီးသော် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဇြဟ္မာ့ပြည်သို့ ဖြစ်ခဲလေခြင်း။ ထိုရောအခါ၊ မိုးကို ငြိမ်းစေသော ရသေ့သည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းအဋ္ဌုပတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော နဂ်ဋ္ဌဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဝင်း။ ။

ဤနည်းအတူ ၎င်းဘွားသောမိုးကိုယူ၍ တော်ဦး လုပ်ကွေးများတွင်။ တနေ့သဒ္ဓါများစွာသောထေ၁ပတ်အဖျော်ကိုရ၍။ဤထေ၁ပတ်အဖျော် ဖြင့် ဇြဟ္မာမင်းကို လုပ်ကျေးအံ့ဟု မိုးညို၍ သွန်တည့်သော်။ အလှတ ပြက်ပြက်ပူးပူးတက်၍ သခ်ိမ်းကို လောင်ဘိသောကြောင့် ကြော် က် လန့်တကြား ပြေးထွက်၍။ ။နသ္တိ ဝသ္တာပရမတ္တိပါဠိယော၊ယော သန္တေဝါဟာ ပုရိသေန ဟောတိ။ သန္တံ ပိတော သပ်ိနာ ပါယာသေန၊ ကိန္တာကတံ ပဏ္ဏကုဋိံ အဒုယ်။ ။ကာပုရိသေန၊ မကောင်းသော်သူ နှင့်။ယောသန္တဲဝေါ အကြင်ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တသ္မသန္တဲဝသ္မာ၊ ထိုမကောင်းသောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းထက်။ ပရမော၊လွန်ကဲသော။ ပါပိယော၊ယုတ်မာခြင်းသည်။ နဒ္ဒိ၊မရှိ။သ်ပို နာ၊ ထေ၁ပတ်ဖြင့်ဝင်း။ ပါယာသေန•အဖျော်ဖြင့်ဝင်း။ သန္တံ ပိတော၊ ရောင့်ရဲစေအပ်သော မိုးယုတ်သည်။ ကိန္တာကတံ၊ ဆင်းရဲငြိုးငွေ့သ ဖြင့် ပြုအပ်သော။ပဏ္ဏကုဋိံ၊ သစ်ရွက်မိုးသောကုဋိကို။အဒုယ်၊လောင် စေ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် များစွာအပြစ်ကိုဆို၍ မိုးကိုစွန့်ပြီးသော်။ ဟိမဝန္တံ၊သို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုသဖြင့် ဈာန်သမာပတ်ကိုရ၍ ဇြဟ္မာ့ ပြည်သို့ ရောက်ခြင်း အစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်း ဖြစ် သော သန္တိဝဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဝင်း။ ။

နွားကျောင်းတမျော်သည်နွားမတရားကိုမေ၍တော်ဦးကျန်ရစ်သဖြင့် ခြင်္သေ့မတရားနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍။ များမဖြင့်လျှင် ခြင်္သေ့မ်ိလည်း ခြင်္သေ့ငယ်၊ နွားမလ်ည်းနွားငယ် ဘွားသည်ရှိသော်။ အဓိမျှိုးမှ လာ သော် မြဲမြံသော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍။ အခါတပါးဦ မူဆိုးတယောက် သည် တောလက်ဆောင်ဖြင့် ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဇြဟ္မဒတ်မင်းကြီး သို့ အဖူးအဖြင်လာသည်ကို။ တော်ဦ တစုံတရာသော အံ့ဘွယ်သရဲကို မြင်၏လောဟု မေးသည်ရှိသော်။ တပါးသော အံ့ဘွယ်သရဲကို သော်

ကားမဖြင်။ နွားနှင့်ခြင်္သေ့ အသွေခင်ပွန်းဘွဲ့ကြသည်ကိုသာ မြင်၏ဟု လျှောက်လျှင်။ ကိုယ်တို့တွင် သုံးရ ဖြောက်သော အသွေခင်ပွန်းဖြစ်သောအခါကြီးစွာသောဘေးဖြစ်လတ္တံ့။သုံးရဖြောက်သောအဘော်ရှိလျှင် ငါ့အားကြားလာလျှည့်ဟုမှာလိုက်သောကြောင့်။ မူဆိုးမပြုနိဒမြေးတစုသည် နွားခြင်္သေ့တို့ကို ခစားလာသဖြင့် သုံးရဖြောက်သောအဘော်ရှိသည်ကိုဖြင်လျှင်။ မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်အံ့ဟု မူဆိုးတာဘန်သာပြန်သည့်နောက်။ ထိုဖြေးနွေးသည် ငါခြင်္သေ့သားကိုလည်း မစားရစဘူး။နွားသားကိုလည်း မစားရစဘူး။ဤသူတို့အကြားဒွဲ ကုန်းပြုံ၍ အချင်းချင်းရန်ဖြစ်စေပြီးသော် ဤသူတို့၏ အသားကို စားရအောင်ပြုအံ့ဟုကြံ၍၊ ခြင်္သေ့မင်းကိုနွားမင်းဤသို့ဆိုလေ၏။ နွားမင်းကိုလည်း ခြင်္သေ့မင်းဤသို့ဆိုလေ၏ဟု ကုန်းတိုက်ပေဘို့၍။ မဖြင့်ခင် ငြင်းချန်ကြသဖြင့် နှစ်ခုလုံးသောကြသည် ဂိုသော်။မူဆိုးဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ မင်းကြီးအားကြားလျှင် တရုဏသူနည်းဟုမေး၍ ဖြေးနွေးဟုလျှောက်သည်ကို။ ဖြေးနွေးထက် ဟုက်သည်မရှိ။ ဖြေးနွေးဖြစ်တာပြိုကား ငါတို့နွားခြင်္သေ့သေပြီးမှ ရောက်ချေတော့မည်ဟု မင်းကြီးဆိုတိုင်း ရထားစီး၍သွားသော် မင်းကြီးတောသို့ရောက်၍။ နွားခြင်္သေ့တို့၊သေသည်ကိုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနွားသားစားတုံ့ခြင်္သေ့သားစားတုံ့ပြုသောဖြေးနွေးကိုမင်းကြီးဖြင့်လျှင်။ ။ဒနဝဏ္ဏာ်သုသာမည်၊နာပိဘကွေသုသာရထိ။ အထာသသန်္ဓဘေဒဿ၊ ပသဟသာဝသုဂိန်္ဒိတံ။ ။သာရထိ၊ ရထားထိန်း။ မှာဉ်သု၊ မိန်းမတို့ဦးလည်း။နေဝသာမည်၊မတ္ထကြ။ဘာဂေ့သု၊ အစာကိုဦးလည်း။ နာပိသာမည်၊ မတ္ထကြ။ အထ၊ထိုသို့လျက်။သန်္ဓဘေဒဿ၊ ဧစ့်စပ်ခြင်းကို မျက်တတ်သော။ အသ၊ ထိုဖြေးနွေးယုတ်၏။ ပသာဝ၊ အကြင်နွေးလောက်း သုစိန်္ဒိတံ၊ ကောင်းစွာကြံအပ်သည့်ကို။ပသဟ၊ ရှုလေ့။ ။ဤသို့အစရှိသောဂါထာတို့ဖြင့်သူတော်မဟုတ်ယုတ်သော သူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်ကိုဆို၏။ ခြင်္သေ့ရေ ခြင်္သေ့စွယ် အစရှိသည်ကိုယူခဲ့၍ ပြည့်သို့တဘန်ပြန်ခြင်း ဒုစရိုသော အဒ္ဓါပုတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော သန်္ဓဘေဒဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ဤဇာတ်နှင့်အဖွဲ့တူသော။ ဓလောကိကျမ်း၌။ အဇပိဂံလခြင်္သေ့၊ နန္ဒကနွား၊သံဝဋ္ဋ ဖြေးနွေး

တို့၏ အကြောင်းကို ဆိုရာ ဆိုကြောင်း ဖြစ်သော တိရစ္ဆာန ကထာ ဗျာသကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။

ကာသိကရွာ၌ လယ်လုပ်၍ အသက်မွေးသော ပုဏ္ဏားတယောက် သည်။ ထွန်ချတ်လျှင် နွားကိုလွှတ်၍ ပြေကိုပေါက်စဉ်တွင် စားကျက် လွန်၍ နွားပျောက်ခဲ့သောကြောင့် ရှာရာ၌ခရီးလွန်၍ ဟိမဝန္တာတော သို့ရောက်သဖြင့်။ခရီးမှောင်၍တံမွတ်လျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး လှည့်လည် ရာတွင်။ တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ ရောက်သော် ဇာည်ပင်ကို မြင်သဖြင့် တည်သိုးကို တက်၍ စားသည်ရှိသော် သစ်ခက် ကျိုး၍ အံတောင် ခြောက်ဆယ်မျှ အစောက်နက်သော ချောက်ထဲသို့ကျသဖြင့်။ဆယ်ရက် ပတ်လုံး အစာမစားရ ရှိသည်ကို။ ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း အစာ ရှာရာတွင်မြင်လျှင်။ ကရဏာတို့က်တွန်းသောကြောင့် ကျောတွင်ပိုး၍ ကယ်တင်သဖြင့် ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်၍မျဉ်းအိပ်ပါသည်ကို။ဤမျောက်သည် လူတို့၏အစာ ဖြစ်တော့သည်။ ဤမျောက်ကိုရိုက်သတ်၍ မွတ်သိပ်ခြင်း ကိုပြောက်အံ့။ ခရီးစာကိုလည်းပြုအံ့ဟု ကျောက်ခဲဖြင့် ခေါင်းကို ရိုက် ခဲ့သည်ရှိသော်။ ထမင်းမွတ်သိပ်၍ အားနည်းသည် ဖြစ်သောကြောင့်။ သေအောင် မရိုက်နိုင်ဘဲ ခေါင်းသာ ကဲ့၍ ယုံစိုးသေပ သွေးရည်ဖြင့် သစ်ပင်ထက်သို့ ပြေးတက်၍။ ဝှက်ရည်ပြည့်သောမျက်စိဖြင့် သူတော် မဟုတ် ယုတ်သောအဖြစ်ကို မျှားစွာဆို၍။ ငါ မကယ်သော် အကျိုးခဲ့ သေလေတော့ မည်ဟု ထိုသူ အမှုကို နှုံလုံး မထားမူ၍။ ယူ ပြည်သို့ ရောက်အောင်ပို့လိုက်ခြင်း အစရှိသော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်း ဖြစ်သော မဟာကပိဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။

ဟိမဝန္တာတော၌ ရှစ်သောင်းသောဆင်ကို အစိုးရသော။ သင်္လဝ နာဂရာဇ အမည်ရှိသော ဘုရားလောင်း ဆန္ဒန် ဆင် ဂ်းသည်။ အခြွေ အရွှေကိုင်းငွေသဖြင့် တယောက်အာင်းတည်း ခွါ၍နေရာတွင်။ ဗာရာ ဏသီပြည်သား မူဆိုးတယောက်သည် ခရီးမှား၍။သေအံ့သောဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် ငိုကြွေး ဖြည့်တမ်းလျက် နေသည်ကို မြင်လျှင် သနားသဖြင့် နေရာအရပ်သို့ ဆောင်ခဲ့၍။ တရက် နှစ်ရက် ဖြည့်တင်း သိမ်းမွေးပြီးသော် ကျောဦးစီးစေ၍ ဗာရာဏသီခရိုးသို့ခွာလိုက်၍။ကတိ ကဝတ် မြဲမြံစွာ ဆိုလိုက်လျက်။ ဆင်စွယ်သမားတို့နှင့် မျော်းဘက်၍။ အစွယ်ဖျားကို ဖောင်းလွှာသောကြောင့်။ ထိုအစွယ်ထက် အလုံးစုံ

သောတာရုံးကို ထိုးထွင်း၍သိနိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တည်းဟူသော အစွယ်ကို သိုသဖြင့်။ ပုဆစ်နှစ်ဘက် တုပ်ပြီးသော် လွှဖြင့် ဖြတ်စေ၍ ပေးလိုက်သော်လည်း မရောင့်ရဲ။အဘန်တလဲလဲလာ၍ တောင်းသဖြင့်။ စွယ်ဖုံးစွယ်ရင်း တိုင်အောင် ပေး၍ သွားလေလျှင်။ မဟာပထဝီသည် သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူကို မခံနိုင်ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဟင်းလင်း ပွင့်၍ အဝီစင်ရဲ့၌ ခံရခြင်း အစရှိသော အင်္ဂုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်း ဖြစ်သော သိလဝနာဂရာဇာ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူဟု ဆိုအပ်သော။တသောင်းခြောက် သောင်းသောပုဏ္ဏားတို့၏ဝကားကို နာခံ၍။ မာတာသုဇမိန်ကို ပြစ် မှားမိသောကြောင့် ဗင်းနှုန်တကွ မစ္ဆုတိုင်းလုံး ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက် သောမစ္ဆုမင်း၏အင်္ဂုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သောမာတင်္ဂဇာတ် ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။သူတော်မဟုတ် ယုတ်သသူဖြစ်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏စကားကို နာယူမှား၍။ကိသဝန္တရဇသ့၌ ပြစ်မှား မိသောကြောင့်။ တိုင်းနိုင်ငံသူ အလုံးနှင့်တကွ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက် သော ဒဏ္ဍကီမင်း၏အင်္ဂုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော သရဘင် ဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ပုပ္ပဝတီပြည့်ရှင်ကောရဇာအမည် ရှိသော်မင်းသည် နတ်ပြည်သို့ရောက်လိုသောအကြောင်းကြောင့်။နတ် ပြည်သို့ ရောက်အံ့သောဒနဇာတ်ကို သူတော်မဟုတ် ယုတ်သသူဟု ဆိုအပ်သောပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအားမေးမှားခြင်းသောကြောင့်။မသုတ် အပ်သော မိဘရုားသားသမီးတို့ကို သတ်၍။ မပေးကောင်းသော အသူ တို့ကိုပေးခြင်းတည်းဟူသောသဒ္ဒစတုကယဇ်ကို ပူဇော်သောသူသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏ဟု။ နတ်ပြည်၏အကြောင်းကို မေးပါသော မင်း ကြီးအား ငဲ့ပြည်၏ အကြောင်းကို ကြားပေတော်၍ ပုဏ္ဏားစိရင်တိုင်း ပူဇော်မည် ပြုသည်ကို။ သိကြားလာ၍ ဖြစ်သောကြောင့်။ ယဇ်လည်း မပူဇော်ဖြစ်။ပုဏ္ဏားလည်း ထိုဒုစ္စရိုက်ခြင်းသော၍ မင်းလည်း မင်းအဖြစ်မှ ကင်းခြင်းအစရှိသော အင်္ဂုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော ခတ္တ ဟာလဇာတ်ကို အဇကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း သိအပ်၏။ ။ဤသို့သောဘုန် သုခစား၊အဓမတ်၊စစ်သူကြီး ပုဏ္ဏား၊ပုရောဟိတ်၊အဆွေ ခင်ပွန်း ဘို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဖွဲ့ပညာရှိ တို့လည်း။ ။ထိုဝယ်တကြောင်း။ ။ပြီး ပြန်လောင်းခဲ့။ မဇကောင်း စပ်တတ်။ မမြတ် နှုလုံး။ မရုံး ပေါင်းသင်။

မတော်းလျှား။ သူအားချောပစ်။ မပြစ်မှုထမ်း။ မံကျွမ်းဖရုံးရာ။ပညာ
ဂုနှံပစ်။အာမတ်ညစ်ကို။ အချစ်လွန်ပြင်း။ နှုလုံးသွင်း၍။ ယုံခြင်းကျိုးငဲ့။
စီးပွါးနွံသာ။ မဟဲ့ချမ်းသာ။ထိရာဇာလည်း။ ယုတ်မာလည်းကောင်း။
ကျေးဇူးသောင်းသည်။ ။အကြောင်းဤလည်း ရယ်ဘွယ်တာသည်း။ ။
ဟူ၍ဆိုစကားနှံ၏။ ။

၁၁၀။ သူယုတ်မာနှင့်ဖပါင်း၍ အကျိုးယုတ်၏ဟူသော
ပေါရိသာဒ၏စကားဝယ် တိရစ္ဆာန်စင်လျက် သူယုတ်မာနှင့်
ပေါင်း၍ အကျိုးယုတ်သည်ကို နှိုင်းဖျည့်ထုတ်ပြ
အပ်သော ဝတ္ထုသက်သေများ။

လူဖြစ်သောသူကို မဆိုလင့်ဦး။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော သက္ကဝါသေ
လည်း သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူနှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်း ကြောင့်
ယုတ်သည်နှင်နှင်သာဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကိုကား။ မဒ္ဒကုစ္ဆိ အမည်ရှိ
သော မိဂဒါဂုန်တောဒ္ဒနေတော်မှစည်။ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ်
သော စကားစပ်တွင်။ယသုအခါဒ္ဒိသာ ဒေဝဒတ်သည် မိမိလည်းယုတ်
မာသည်၊ ယုတ်မာသော အခြေအနေလည်းရှိသည်မဟုတ်။ ရှေးဒုလည်း
ရှိဘူးပြီဟုမိန့်တော်မူဦး၍။လွန်လေပြီးသောအခါဒ္ဒိ ဥဒ္ဒာရပဉ္စာလပြည်
ကို ပဉ္စာလရာဇ်မင်းကြီးမင်းပြုသည်ရှိသော်။ ငါဘုရားလောင်းသည်တာ
ဒုသော တောင်စဉ်လက်ံတောဒ္ဒိ ကျေးမင်းသားဖြစ်၍။ ညီဒေစ်ကိုယ်
နှစ်ခုပေါက်ရာတွင်၊တနေ့သဒ္ဓိလေဗ္ဗေဒတ်သဖြင့် တရုဏသောကျေးသား
ကား လေညာဒ္ဒိ ငါးရာသောခိုးသူတို့နေရာရွာတွင်လက်နှက်ကြွေးဒ္ဒိကျ
သောကြောင့် သတ္တိဂုမ္ဘအမည်ကိုရ၍။တရုဏသောကျေးသားကား လေ
ကြန္ဒ ငါးရာသောရဇေ့တို့၏ သခိမ်းအပြင် ပန်းပွင့်ကြွေးဒ္ဒိကျသော
ကြောင့်.ပဒ္မကဟုဒအမည်ကိုရ၍။ ခိုးသူတို့မွေးသော ကျေးသားလည်း
ခိုးသူတို့အကျင့်ကို၊ ရဇေ့တို့မွေးသောကျေးသားလည်း ရဇေ့တို့အ
ကျင့်ကိုလေ့လာသဖြင့်။ တနေ့သဒ္ဓိ ပဉ္စာလရာဇ်မင်းကြီးသည်။ သုတနု
ဇာတ်ဒ္ဒိဆိုပြီးသောနည်းဖြင့် တာဝေ၍ သားကိုလိုက်ကြရာတွင် အမတ်
တို့ ပြက်ရယ်ပြုလေသောကြောင့် မင်း၏မာနဖြင့် ရထားမစီးမူ၍။ မင်း
ကြီးတာမှ လွတ်ထွက်သော သားကိုလိုက်ရာတွင် ခရီးလွန်၍ ခိုးသူတို့

မရှိနောက်။ ချောက်လှာသောမင်းကြီးကို ကျေးဇူးဖြင့်လျှင်။ ။ကောဒဏ္ဍကာနိဂဿထ၊ သတ္တိပေါဒတာမရာနိစ။ သေဂန္ဓတိပဏ္ဍာလော၊ မာဝေါမရဉ္ဇသိ ဇီဝိတံ။ ။ဟောစောရာ၊ ဟယ်ခိုးသူတို့။ ကောဒဏ္ဍကာနိစ လေးခြောက်တို့ကိုဂုဏ်း။သတ္တိပေါစ၊လှံတို့ကိုဂုဏ်း။တောမရာနိစ၊ဆွန်းတောင်းတို့ကိုဂုဏ်း။ ဂန္ဓာထ'ကိုင်ကုန်။ ဇသေသောပဏ္ဍာလော၊ ဤပဏ္ဍာလရာဇ်မင်းကြီးသည်။ "ဂန္ဓတိ၊ သွား၏။ ဝေါ၊ သင်တို့သည်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ဂုဏ်စည်။ မာမံဠဉ္စ၊ မလွတ်စေလင့်၊ ။ ။ဤဂါထာဖြင့်ဖြည့်တမ်း၍ ပဏ္ဍာလရာဇ်မင်းကြီးကို ထိတ်လန့်စေသော ဒိုးသူ မွေးသောကျေးသား၏ အန္တရာယ်ကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော သတ္တိဂုမ္ဗဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ယတာပဘာရသောမင်းကြီးစိုးဆင်ဖြစ်သော အလွန်ပညာကျေးကောင်းမွန်သော မဟိလာမုခအမည်ရှိသောဆင်သည်။ ညဉ့်၌ အပါးတွင်တိုင်ပင်လှာသော ဒိုးသူတို့၏ကြမ်းကြုတ်ဇသောစကားကိုကြားလျှင်။ ဤသူတို့ ငါ့ကိုသင်သည်ဖြစ်မည်ဟု အလွန်ကြမ်းကြုတ်သ ဖြင့်။ ဆင်ထိန်း ဆင်ကျွေးမလွတ် သတ်လေသောအဖြစ်သို့ရောက်သော ဆင်၏အန္တရာယ်ကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော မဟိလာမုခဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း သိအပ်၏။ ။

၁၀၁။ အဝိညာဏကသစ်ပင်စင်လျက်လည်း မကောင်းသော သစ်ပင်နှင့် ပူးပေါင်းသဖြင့် ပျက်စီး၏ဟု ပြဆိုအပ်သော ဒဗိဝါဟနဇာတ်ဝတ္ထု။

သဝိညာဏကဖြစ်သော်လျှ၊ သဝိညာဏကဖြစ်သော တိရစ္ဆာန်ကို မဆိုလင့်ဦး။ အဝိညာဏကသစ်ပင်သော်လည်း မကောင်းသောသစ်ပင်နှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် မကောင်းသောအသိုး သိုးသည်သာဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကိုကား ။ဝဏ္ဏာဂန္ဓရသူပေတော၊ အမြွာယဲ

ဟု အဝါပုရေ။တာဇမဝပ္ပံစံလသမာနော၊ကေနမ္မောကဒ္ဒုဏာမ္ပလော။ ။
ဟူသော ဂါထာဖြင့်မေးသော တို့ဘုရားလောင်းပညာရှိသည်။ ။ပုစ္ဆ
မန္ဒပရိဝါရော၊အမ္မောတေဒဓိဝါဟန။မူလံမူလေနသံသဋ္ဌံ၊သာခါသာခံ
နိဝေသရေ။ အသာတာသန္ဓိဝါသေန၊ တေနမ္မောဂဒ္ဒုဏာမ္ပလော။ ။
ဟူသော ဂါထာဖြင့် သံရက်တော်သည် မကောင်းသော သစ်ပင်နှင့်
ပေါင်းဘော်သောကြောင့် ခါးသောအသီးသီးသည်ဟု ဖြေခြင်းအစရှိ
သောအဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော ဒဓိဝါဟနဖာတ်ကို အ
ကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်းသိအပ်၏။ ။

၁၁၂။ သူယုတ်မာနှင့်ပေါင်းမိသဖြင့် မင်္ဂလိလ်၏
ဥပနိသပဖာနှင့်ပြည့်စုံသော အဓောတသုတ်ဟောကြားစဉ်
လျက်။မင်္ဂလိလ်မှအဓမ္မညီးနှိုးဖြစ်၍မျှားစွာ
အကျိုးယုတ်သည်ကိုပြဆိုရာ။

လူသားမည၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သောသတ္တဝါ၊ အဝိညာဏကဖြစ်သော
သစ်ပင်ကိုမဆိုနှင့်ဦး။ ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းမင်စုံ
ရောက်ရာ ဥပဝတ္တနဉ်၌ လူသုံးပါးတို့၏ စက္ကဝဠာမျက်ဆံ ပျောက်သည်ကို
ကြားရ၍ သုံးကြိမ်မိန်းမောပြီးသောနောက်၌ နေရာမှထ၍၊ဆိုနုံးသောဖြင့်ထုံ
အပ်သော ဖြအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောဆံကိုဖြေ၍ ဖွေးဖင်း
ပျဉ်နှင့်တူသောဝေဏျောက်ဒဂ်ကြ၍၊ သန့်ရှင်းညွှန့်အဆင်းနှင့်တူသော လက်
ချောင်းတို့ဖြင့် ရင်ကိုနှက်လျက် သူရဲ့၏အသွင်ဖြင့် နန်းတော်မှသုံးက်၍။
မရွှေတ်သောတန်းဆာရှိသော မောင်းမအပေါင်းခြံခံလျက်မြို့မှထွက်၍။
ဇီဝကဉယျာဉ်သို့သွား၍။ ရှင်ပင်ဘုရားသည့်ဤအရပ်၌ အကျွန်ုပ်အား
တရားဟောတော်မူသည် မဟုတ်ဖလော။ ဤအရပ်၌ အကျွန်ုပ်၏ နှလုံး
စိုးရိမ်ခြင်းကို ပျောက်တော်မူသည် မဟုတ်လော။ ဤသို့အစရှိသော
ခြောက်ဆယ်မျှလောက်သောဂါထာတို့ဖြင့် ဖြတ်စွာဘုရား ၎ကာတော်
ကိုအကြောင်းပြု၍ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းအစရှိသော သန္ဓါဖြတ်နှိုးခြင်း
နှင့်ပြည့်စုံသော။ သာမညဖလသုတ်ကို ဟောတော်မူသည်၏ အဆုံးဌ
သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုရ၍ အပါယ်ပဋိသန္ဓေကင်းဝေးခြင်းပြီးသော မဂ္ဂ
ဖလုပနိဿယနှင့်ပြည့်စုံသော အဓောတသုတ်မင်းကြီးလျက်၊ သူတော်

မဟုတ် ယုတ်သည်ဖြစ်သော ဒေဝဒတ်နှင့် ပေါင်းဘော်မှားခဲ့၏။ ယခုနှ
ကိုယ်အောင် ဥဒါန်းဖြစ်သေးဏ်ရှင့်။ထိုမျှဖေသာသူတို့သော်ကား အဘယ်
ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်း။ ။ထိုသို့ ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ယခုတို့
အောင် ဥဒါန်းဖြစ်ခြင်းကိုကား။ အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် ယုတ်မာ
သောဘောရှိသောဒေဝဒတ်နှင့်ပေါင်းဘော်၍များစွာသောဥစ္စာကို
စွန့်သဖြင့်။ ငါယာသိသ်ခြင် ကြီးစွာသော ကျောင်းဆောက်၍။ တနေ့ကို
ထမင်းဒုံး ထမင်းငါးရံ။အထူးထူးသောအဖြိန့်အရသာကိုလုပ်ကျွေး၍။
ဒေဝဒတ်စကားကိုနာသုဖြင့်။ သောတာပန်အရိယာသာဝကဖြစ်သော
ခမည်းတော်မဟုတ်မင်းကို အနှောက်ယှက်ပြု၍။ မိဘ၏သောတာပန်ဖြစ်အံ့
သော ဥပနိဿယကိုမျက်၍ ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သော
အခါ၌။ ဒေဝဒတ်ကိုဖြေမျိုသည်ဟုကြားလျှင်။ငါ့ကိုလူည်းဖြမျိုလတ္တံ့
လောဟု ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သဖြင့် မင်းစည်းစိမ်၌ မနှစ်လျော်။
ဖြေကြဲ၍ အဘိစ်ငရဲမီးလျှံ တက်သဖွယ်သကဲ့သို့။ မိမိကို ဖြေမျိုတိသကဲ့သို့။
ပြောင်ပြောင်တောက်သော ငရဲသံဖြေ၌ တလန်းကြားလှည့်၍ သံတံ
ကျင်ဖြင့်ထိုးသကဲ့သို့။ အိပ်အံ့ဟုမျက်စိမှိတ်သျှင် အစင်းဝင်းရာသောလှံ
ဖြင့် ဆွဲဘိသကဲ့သို့ထင်၍။ဟစ်ကြွေးမြည်တမ်းလျက် ထပေ်ာင်၍။အိပ်
ခြင်း၊နေခြင်း စားခြင်း၊သောက်ခြင်းတို့၌ သက်သာရာမရသည် ဖြစ်၍။
မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုသည်။ ကန်တော့လိုသည်။ ပြဿနာမေးလို
သည်ဖြစ်သော်လည်း ကြီးသောအပြစ် ရှိသောကြောင့် မဆည်းကပ်ဝံ့
၍။ ရာဇပြေ်ာင်ပြည်၌ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ကြတ္တိကာနက္ခတ်နှင့်
ယှဉ်သော သဘင်နေ့ကြုံသည်ရှိသော်။ နတ်ပြည်ကိုကဲ့သို့ ဖြို့အလုံးကို
တန်းဆာဆင်၍။အမတ်အပေါင်းခြံ့လျက်ပြာသာဒ်မ၌နေ၍ ဇာဝကအာ
မည်ရှိသော အမတ်ကြီးကိုခေ့ညွှန်ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ဆည်းကပ်လို
သောကြောင့်။ လာ့ညာဝတာ ဘောဒေါသိနာ ရဏ္ဍိ-အစရှိသောငါး
ပါးသောပုဒ်တို့ဖြင့် ညည်ဖျ်၏တင့်တယ်ခြင်းကို ချီးမွမ်း၍။ ယခုအဘယ်
မည်သောသူသို့ ဆည်းကပ်ရသော်ကောင်းအံ့နည်းဟု ရာဇပရိသာယ်
ဖြင့်မေးသည်ကို။ မိန့်ကြားဒိဋ္ဌဖြစ်သော အမတ်တို့သည်။ ပူရဏကဿပ
သို့။ မက္ခလိဂေါသာလသို့။ အဇိတကေသကမ္ဗလသို့။ ပကုဒကစ္စာယန
သို့။ သဉ္စယဗေလဋ္ဌပုတ္တသို့။ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသို့ ဆည်းကပ်တော်မူ
သော် ကောင်းဏ်ဟု တယောက်စီ အသီးအသီး ညွှန်ကြား ပြောသော်

လည်း မနာမှု၍။ဇီဝကအားတိုက်တွန်းသော အမှတ်ကိုပေးသဖြင့်။မင်း ရိပ်သိသောဇီဝကသည် နေရာမှထ၍။ဖြတ်စွာဘုရားရှိရာ ရှိသေမှာရှိခိုး လျက်။ ဤအရပ်၌ ဤသို့သော ဂုဏ်အထူးနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားဖွင့်ရှိ တော်မူ၏။ ထိုဘုရားဖွင့်သို့ဆည်းကပ်တော် မူစေသတည်းဟု လျှောက် သည်ရှိသော် ဝမ်းမြောက်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။မျှားဖြတ်သော မင်း ၏အာနုဘော်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့သွား၍ ရှိသေစွာခိုးလျက် နေပြီးသော်။ သာမညဖလပြာဿနာကို မေးလျှောက်၍။ သာမညဖလ ပြာဿနာကို ဟောတော်မူသည်၏အဆုံး၌ မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့ ၍ သရဏဂုံ၌တည်သဖြင့်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဗိတ်၏ သက်သာခြင်းကို ရ၏။ ဤသို့ ယနေ့တိုင်အောင် ဥဒါန်းဖြစ်သတည်း။ ။မြတ်စွာဘုရားလည်း မင်းကြီး သွား၍ မျှားမဖြင့်သျှင်။ ဤမင်းကြီးသည် မိမိကိုယ်ကို တူးပြု သည်။ ဤမင်းကြီးသည် မိမိကိုယ်ကိုသာ ညှဉ်းဆဲသည်ဟု မိန့်တော်မူ သည်ကိုကြား၍ တပည့်သားတော် တို့သည်။ ဒေဝဒတ်သာ အဇာတ သတ်မင်းကြီးကို ဖျက်ဆီးပေသည်။ မင်းကြီးလည်း သူတော် မဟုတ် ယုတ်သောသူကိုချီးမြှောက်၍ အကျိုးမရှိ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည် ဟုဆိုကုန်သော စကားစပ်တွင်။ ပသုအခါဒ္ဓိသာ အဇာတသတ်သည် သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူကိုချီးမြှောက်သောကြောင့် အကျိုးမရှိ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်။ ဂြိုးဒ္ဓိလည်း ရောက်တူးပြီဟု မိန့် တော်မူဦး၍။ လွန်လေပြီးသောအခါဒ္ဓိ ဗာရာဏသီပြည်ကို ပြုဟ္မဒတ် မင်းကြီး မင်းပြုသော်။ငါဘုရားလောင်းသည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ် ၍ ငါးရာသောတာပည့်တို့ကို အတတ်ပညာသင်ရာတွင်။ သင်္ခိဝဒမည် ရှိသောလုလင်အား သေသောသူကို ထစေတတ်သော မတ္တဝုဠာပန မန္တန်ကိုပေးသည်ရှိသော်။ထိုလုလင်သည် အနှိမ်အတားကို မသင်မူ၍။ လုလင်အပေါင်းတို့နှင့် တောသို့သွားကြရာတွင်။ကျားသေကိုဖြင့်သော် ဤကျားသေကို ထစေအံ့ဟု ဆိုသည်ကို။ လုလင်တို့က မတတ်နိုင်ရာ ဟုဆိုသဖြင့်။သင်တို့ မျက်မှောက်တွင်ပင် ထစေအံ့ဟု ဆိုသောကြောင့် တတ်နိုင်က ထစေဟု လုလင်တို့ဆို၍။ သံစပ်ထက်သို့ တက်၍ နေကုန် စဉ်။ သင်္ခိဝလုလင်သည် မန္တန်ကိုစပ်၍ ကျောက်စရစ်ဖြင့် ပစ်သည်ရှိ သော် ထိုကျားသည်ထ၍ မိမိအသက်ကို ပေးတတ်သော ကျေးဇူးရှင် ကို ကိုက်သတ် သဖြင့်။ နှစ်ယောက်လုံး ထိုဌ လည်း၍ သေသည်ကို

လုလင်အပေါ်ငိုးတို့ဆရာအားကြားကုန်သောကြောင့်။ဒိသာပါမောက္ခ
ဆရာသည်။ ။အသ . ယောပဂ္ဂဿ်ာတိ၊အသ စုပဓေသဝတိ။ တမေ
ဝယာသံကုရုတော ဗျဉ်ဇ္ဈာသဒ္ဒိဝကံယထာ။ ။ဘောမာဏဝါ၊ အို
လုလင်ဟို့။ ယော၊ အံကြင်သူသည်။ အသ . သူတော်မဟုတ် ယုတ်
သောသူကို။ပဂ္ဂဿ်ာတိ၊ချိုးမြောက်၏။အသ . သူတော်မဟုတ် ယုတ်
သောသူကိုမူလည်း။ ဥပသေဝတိ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်၏။ တမေဝ၊ ထိုသူကို
လျှင်။ ဃဝ်ဘသံ၊ စဘးခြင်းကို။ ကုရုတော၊ ပြုလေ်၏။ ဂ၊ထံ၊ အဘယ်ကဲ့သို့
နည်းဟူမူကား။ သဒ္ဒိဝကံ၊ အသက်ကို ဖျက်စေတတ်သော သဒ္ဒိဝလုလင်
ကို။ဗျဉ်ဇ္ဈာ၊ကျားသည်။ဃဘသံ၊စားခြင်းကို။ ဂ,ရုဖတယထာ၊ပြုသကဲ့
သို့။ကုရုတော၊ပြုလေ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် တပည့်သားတို့အား ဓမ္မဒေ
သနာပြု၍ ကံအားဓလျှောက်ပတ်စွာဖြစ်သဖြင့်။ကျားသောကိုထစေသော
သဒ္ဒိဝ လူးသင်သည့် အဓာတသတ် ဖြစ်လျှာ၏။ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ
သည့် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဓာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ဤသို့ အဓာ
တသတ်မင်းကြီးဝ ,ါ၌ သဒ္ဒိဝလုလင်တို့ကို ဒေကြောင်းပြု၍ သိရာ၏။
ဤသည်လျှင် သူဝေးမဟုတ် ယုတ်သောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။
လဆုတ်ပက္ခ၌ လသည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တဖြေးဖြေး ကနေ့တပါး
ယုတ်လေလေ ယုတ်သကဲ့သို့ ယုတ်ခြင်းအစရှိသည်၌ဒေကြောင်းဖြစ်၏
ဟူလိုသော်။ ။

အသဒ္ဒံ သမာဂမ ခဏ်း ပြီး၏။

မဏိကုဏ္ဍလဝတ္ထု၊ ဆဋ္ဌဝတ် ပြီး၏။

နှံမောတာသဘဝတော အရဟာတောသမ္ဘုဒ္ဓသ။

အခလာ်း- ၇။

သဒ္ဓံ သမာဂမခတ်း။

၁၁၃။ ပေါရိသာဒပြုဆိုအပ်သော
သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်း၍ အကျိုးရှိ၏ဟူသော
စကားဝယ် နှိုင်းရှည်ထုတ်ပြအပ်သော
ဝတ္ထုသက်သေများ။

သိန္ဒုဂါဘဝတ္ထုလောကာတိပုဒိယော။ ။သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်း ဘော်ခြင်းသည် ကြွနန်းပဒူဒ္ဓ လသည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တစေ့စုတ်စွန်ရှိ တနေ့တာပါးပွါးလေလေပွါးသကဲ့သို့ ပွါးခြင်းအစရှိသည့်ကိုကား။ လူသုံးပါးတို့၏ ပဋိပြဿမျက်ရစ် ဖြစ်ဘော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝေသာလီပြည်ကို အခိုပြု၍ မဟာဝုန်တွင် ကူဋာဂါရသာလာဒ္ဓနေ တော်မူစဉ်။ ဝေသာလီမင်းသား ဒုဋ္ဌကုမာရကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ် သောစကားစပ်တွင် ဟောတော်မူသောဇာတ်အစရှိသော ဇာတ်နိပါတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍သိရာ၏။ ။ထိုပြည်သည် ဝေသာလီဟူသောအမည်ကိုရသည်ကား။ ရှေးသရောအခါ ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဘုရားကြီးသည်။ ဆိုင်ရည်အဆင်း ခေါင်ရန်းပွင့်အနှံတူသော သားတစ်ကို စွဲသည်ရှိသော် မနှိပ်စက်သည်ဖြစ်ရာ၏ ထိုသားတစ်ကို တရားသောအိုးသစ်၌ထည့်၍ မြို့စွာပိတ်ပြီးသော်မင်း၏ တံဆိပ်ဖြင့် တံဆိပ်ခတ်၍။ ရွှေပေဒ္ဓဟာသံပဒါးစစ်ဖြင့် ဗာရာဏသီမဟုရား၌ သားအဖြစ်ကို ရေးထိုက်၍။ ဂင်္ဂါမြစ်တွင် မျှောသည်ရှိသော်။ လူတို့လက်မှလွတ်လျှင်ပင် နတ်တို့ စောင့်ရှောက်ကုန်သဖြင့်။ တံပိုးအစရှိသော ဥပဒ္ဒဝေါ မနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍။ မျှောသောအိုးကို နွားဖြင့် အသက်မွေးသောသူတို့၏ ရွာကိုအခိုပြု၍ ဂင်္ဂါ

နားဒ္ဒါနေသော ရသေ့တယောက်သည်။ စောစောက မြင်ဆိပ်သို့သက်ရာတွင်မြင်၍။ ပံသုကူဒမြတ်ဖြင့် ဆယ်တင်ပြီးသော်။ ဖွဖေပဒ္ဒါ ဒေကွဲရာကိုမြင်သျှင် ဖြေတွင့်၍ကြည့်သည်ရှိသော် မကောင်းသောအနံ့။ ပုပ်သိုးသောအနံ့မရှိသောကြောင့်။ သူငယ်မှန်၏ဟု သင်္ခံမဲသို့ဆောင်ခဲ့၍ သန့်ရှင်းသောအရပ်၌ထားရာတွင်။ လခွဲလွန်လျှင် နှစ်ခုသောသားတစ်ဖြစ်၍ ကောင်းမွန်စွာသိုဒ်းသင်ဖြင့်။လခွဲတဘန်လွန်းပြန်လျှင် လက်ခြေဦးခေါင်းအလှိုင်၊ ငါးကသောအဖုဘို့သည် ပေါက်ကဲ့နှ၍။တဘန် လခွဲကျော်ပြန်လျှင် တရုသောသားတစ်ကား ဖွေဒေဆင်းနှင့်တူလောမင်းသား။ တခုသောသားတစ်ကား မင်းဥဒိုးဖြစ်၍ သားကဲ့သို့ချစ်ဖြတ်နိုးသဖြင့်။ရသေ့လက်မှ နွံရည်ဖြစ်၍ နွားနွံစွန်းရသော်လည်း ဒေရည်ကိုတ်ကျလျှင် ပဉ္စမြားဒိုးဒ္ဒါသွတ်သကဲ့သို့ ပြာတော့အတိုင်း ဖြင်သဖြင့်။ အရေမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်သော ကြောင့်ဂုဏ်း။ တပေါင်းတည်း ချုပ်ဘိသကဲ့သို့ အချင်းချင်းစပ်သော အရေရှိသောကြောင့်ဂုဏ်း။ ဒုန့္ဓဝိ၊သိန္ဓဝ်ဟုဆို လိုလျက် လိန္ဓဝ်ဟူသောအမည်ကိုရ၍။ မင်းသားတို့ကို လုပ်ကျွေးသဖြင့် နေမြင့်မှာနှင်းခံဝင်သည် အဆောတာလျှင် ထွက်သည်ကို မြင်၍။ ရသေ့၏ ဗျာပါရကိုပျောက်စေခြင်းငှါ ရွာသူတို့တောင်းပန်၍ ခွင့်ရလျှင်။ ခရီးကိုဘန်းဆာဆင်၍ စည်စောင်းငြင်းဘေးမွတ်လျက် ဆောင်လာကုန်သော ရွာသူတို့အား။ ဘုန်းရှိသော သင်္ဃဝါဖြစ်သောကြောင့် မမှေ့မလျော့ သုတ်သင် လုပ်ကျွေး၍ အရွယ်သို့ရောဲလျှင် အချင်းချင်းစုံဘက်၍ ပြည့်ရှင်မင်းကို နွားဇာအရသာဖြင့် နှစ်သက်စေ၍ မြို့တည်ပြီးသော် အဘိသိက်သွန်းသဖြင့်။ နောက်၌ သားစဉ်မြေးဆက် ပြန့်ပွားလတ်သည်ရှိသော်။ ထိုမြို့သည် မဇနလောက်သောကြောင့်။ ထိုမြို့ကို သုံးဂါဝုတ်ခြားရံ၍ မြို့ဝန်းထဝန်တည်ပြန်လတ်သော်လည်း ရှေးနည်းဖြင့် မဇနလောက်သော

ကြောင့်။ထိုဖြိုကိုသုံးဂါဒုတ်ခြားရင်းရံ၍ ဖြိုတဆစ်တည်ပြုနိုင်၍။သုံးထပ်သောဖြိုဟိုသည်။တံခါးပန်းရင်လျောက် အစဂိုသော ဖြိုဂို့အင်္ဂါလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် အလွန် တင့်တယ်ကုန်ဂို့။ ဤသို့ အဘန်တလဲလဲ ခဲ့၍တည်ထောင်သောဧကြောင့်။ ထိုဖြိုသည် ဝေသာလီ ဟူသောအမည် ကိုရသတည်း။ ။ထို ဝေသာသီ ပြည်သည် ဘုရားပွင့်တော်မူသော ကာလ၌ အလွန်ပြုနေ့ပြော စည်ပင်သာယာ ဖြစ်၍။ ခုနစ်ထောင် ခုနစ်ရာ ခုနစ်ဆယ်ကျော်သောမင်း။ ထိုမှ အတိုင်းအရှည် ဂိုသော 'အိမ်ဒွဲ့မင်း'၊ စစ်သူကြီး၊ ဘဏ္ဍာစိုး အစဂိုသည်။ ခုနစ်ထောင် ခုနစ်ရာ ခုနစ်ဆယ်ဝေါင်သောပြာသာဒ်။ထိုမှ အတိုင်းအရှည်ဂိုသော ကူဋာဂါရ။ထိုမှအတိုင်းအရှည်ဂိုသော ဥယျာဉ် ဧရကနိတ္တိဖြင့် အလွန်တင့်တယ်၏။ ထိုပြည်၌ မိုးယံးခေါင်သဖြင့် မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ဘိလူး နွံပစ်ခြင်း၊ ပဉ်း အနာတည်းဟူသောဘေးသုံးပါးရောက်၍။မြတ်စွာဘုရားကိုချီးပင့်တောင်းပန်ခြင်း အစဂိုသော အကျယ်ကိုကား ဤ၌ မဆိုပြီ။ အလိုဂိုသောပညာဂိုသည်။ သူဘုန်ပါတ်၌ ရတနာသုတ်၏အဘွင့်ကိုကြည့်သဖြင့် သိအပ်၏။ ။ဤသို့ ပြုနှုံပြောစည်ပင်သော မင်းအပေါင်း မင်းသားအပေါင်း တို့တွင်။ ဒုဋ္ဌကုမာရအမည်ဂိုသော လိန္ဆဲမင်းသားတပေါက်သည် အမျက်ကြီးသည်။ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သည်။ ဒေနိုင်ဒေထက် ပြုတတ်သည် ဖြစ်၍ လုံကန်ဖြင့် ခတ်မိသော ခြေဟောက်အဲ့သို့ သျှင်သေဒအမျက်ကြောင့် ထိုမင်းသားရှေ့၌ တန္ခုန်းသောစကားကို မျှဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူ မဂို။ မယ်တော်ခမည်းတော် သေမျိုးညာတာဟာ အသေခင်ပွန်း အစဂို့သောသူတို့သည် ဆုံးမနိုင်၍။ ဤသူသည် ဒုဋ္ဌဝေနေယျ၊ ဖြစ်မည်ဟု မယ်တော် ခမည်းတော် ကိုသည် မြတ်စွာဘုရား အဆိုတော်သို့ သွေးဆောင်၍။မင်းသားအကြောင်းကို ပြန်၍။ ဆုံးမတော်မူပါဟု ဖဲ့လျောက်သည်ဂိုသေ။ အဆယ့်ကြောင့် မင်းသား ဤသို့သတော်ဂိုသည် ဖြစ်ဘိသနည်း။ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် စောင်းမှန်ဂိုသည်။ အနိုင်အဆဲက် ပြုတတ်သည်။ ဤဥဒိုးဆဲကလူ ပြုတတ်သည် မဖြစ်ရာ။ ကြမ်းကြုတ်သောစကားကို ဆိုတတ်သောသူသည်။ ဖြစ်စေတတ်သော အဓိ အဘာ သားမယား ညီအစ်ကိုယ် နှမသားချင်း သွေမျိုးညာတာဟာ အသေခင်ပွန်းတို့သည်လျက် မချစ်မနှစ်လိုအပ်သည်ဖြစ်၍။ခဲခြင်းငှါလာသော်ဟု။ တောအုပ်၌ ထသောဘိုးသူ။ စားခြင်းငှါလာသော ဘိလူးကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ခြင်း

ကိုဖြစ်စေသျက်။ နှစ်ချက်ဖြောက်သော စိတ်၏ အကျိုးမိုခဲ့။ငရဲအစရှိသည့် တို့ခဲ့ဖြစ်တတ်၏။ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်ခဲ့လည်း အမျက်ကြီးသသူသည်။ လိမ်းကျံသုတ်သင် တန်းဆာဆင်သော်လည်း မလှသော အဆင်းရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ လပြည့်ဝန်းနှင့် တူသော အသရေရှိသောမျက်နှာသေးလည်း မိုးသျှံနှင့်တွေသော ကြာပဒုမာကဲ့သို့အညစ်အကြေးမွှေးသော ဖွေကြွေးကဲ့သို့ မလှသော အဆင်း ရှိသည်ဖြစ်၏။ အမျက်ဒေါသကိုမှီ၍ ထားလက်နက်ဖြင့် ဒိမိကိုယ်ကိုသော်လည်း သတ်၏။အဆိပ်ကိုသော်လည်း စား၏။သေခွဲပြု၍သေ၏။ဤသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် သေသောသူသည်လည်း ငရဲအစရှိသည်ခဲ့ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်သော ကိုယ်အဖြစ်ခဲ့လည်း ကဲ့ခဲ့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ တဖန်လွန် ခဲ့လည်း ငရဲအစရှိသည်တို့ခဲ့ ဖြစ်၏။ တဘန် လူဖြစ်ပြန်သော်လည်း ဟွားသော အခါမှစ၍ များသောအနာ ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ ယုံကြောင့် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ခဲ့ မေတ္တာစိတ် ရှိသည်။ အဝီးအပွါးနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ နူးညံ့သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ အစရှိသော ဆုံးမတော် မူခြင်းကို ကြားလျှင်။ တကြိမ် ကသည်းသော ဆုံးမခြင်းဖြင့် ချအပ်သော စောင်းမာန် ရှိသည်။ အခိုင်အမျှဉ် မရှိသည်။ မေတ္တာစိတ် ရှိသည်။နူးညံ့သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ သူတဘုံး ဆဲရေးပုတ်ခတ်သော်လည်း ပြန်၍ မကြည့်ခြင်းဖြင့်။ ဒေါသယ်ကျိုးသောခဲ့၊ လက်မပြတ်သော ဗုဒ္ဓန်၊ဦးချိုကျိုးသော နွားလားကဲ့သို့ဖြစ်၍ အလွန်ယဉ်ကျေးသဖြင့်။ထိုမင်းသားကိုအကြောင်းပြု၍ဖြစ်သောစကားစပ်တွင်။လွန်လေပြီးသော အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ပြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ငါဘုရားလောင်းသည် ဥဒိုင်္ဘ ပုဏ္ဏားအမျိုးခဲ့ ဖြစ်၍။ ရသေ့ ရဟန်း ပြု၍ အဘိညာဉ် သမာပတ်ရသဖြင့်။ ဟိမဝန္တာဗျာသည် ချဉ်ဆားခဲ့ခြင်းငှါ လူပြည်သို့သက်၍ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်လျှင်မင်းဂုဏ်ဉာဉ်၌နေ၍။ မိုးသောက်လျှင် ပြည့်စုံသောအသွင်အပြင်ဖြင့် ဆွမ်းခံဝင်သည်ကို လေသွန်နန်းဖြင့် ကြည့်သော မင်းကြီး မြင်လျှင်။ ဤရသေ့ ကိုယ်တွင်းခဲ့ သိမ်မွေ့သော တရား ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဇာရိယာပုတ်ခဲ့ ကြည်သို့ သဖြင့်။ အမတ်တယောက်ကို ပင့်ခေါ်စေသည်ရှိသော်။ ငါ မင်းဆရာ မဟုတ်ဟု ဆိုသောဇာတ်ကြောင့် မင်းကြီးအား ကြားပြန်သည်ဟို။ငါ့ဝတ္ထု ဆရာတပါးမရှိ။ပင့်ခဲ့ဟုဆို၍ ထိုးဖြူအောက် ရာဇပလ္လင်ခဲ့ နေစေလျက် မင်းကြီးစား

တော်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍။ မင်းဇ၏ဥယျာဉ်၌ နေစိမ့်သောဌါ တောင်းပန်၍။ တနေ့သုံးကြိမ်ဆည်းကပ်၍၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၌ ဆိုသောနည်းဖြင့်။ ကြွမ်းကြုတ်ခက်ထန်သော ဒုဗ္ဘက္ခဘာရ အဓမည်ရှိသော် သားဖတ်ကို ဆုံးမစိမ့်သောဌါအပ်နှင်းသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းသည်မင်းသားကိုခေါ်၍ဥယျာဉ်၌ လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် ဆုံးမကြောင်းကို ရှာရာတွင်။ အရှင်ဘဒ္ဒဘက်တမျှပ်သာရှိ၍ ပေါက်သစ်သော တမာပင်ငယ်ကိုမြင်လျှင်။ မင်းသား ဤသစ်ရွက်ကိုစား၍ အရသာကိုသိအောင် ပြုဘိဟုဆိုလျှင်။ တာဆျပ်သော အရွက်ကိုဝှေ့တ်၍ ကိုက်သည်ရှိသော်။ ခါးလွန်းသောကြောင့် ထွေးပစ်သည်ကို။အဘ ဘုံကြောင့် ထွေးပစ်သနည်းဟု ဘုရားလောင်းမေးသဖြင့် အကြောင်းကိုပြန်လိုသောကြောင့်။ ။ကပပဏ္ဍိတာ အဓိပ္ပာယ်ရကျော်၊ နဘူမာစတုရင်္ဂုလော။ ရသေနဘိသကပ္ပေန၊ မဟာယသံ ဘာဝိသတိ။ ။ကပဏ္ဍိတာ၊ အရွက်တာဆင့်သာ ဂိုသေးသော်။တူမာ၊ဖြေမှု။နစတုရင်္ဂုလော၊လက်လေးသစ်မျှမကွာသေးသော်။အယံဘုကျော်၊ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။ ဝိသကပ္ပေန၊ အဆိပ်၏အသွင်နှင့်တူသော်။ ရသေန၊ အရသာနှင့်။ သမန္နာဂတော၊ပြည့်စုံ၏။ အယံ၊ ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။မဟာ၊ကြီးသည်ရှိသော်။ ကိံဘဝိဿတိ၊ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် ထွေးပစ်ကြောင်းနှင့်တကွ သစ်ပင်ငယ်ကိုအပြစ်ဆို၍။ အဖြစ်အရင်း တူရင်းနွယ်လျက်။ ဆုတ်ဖြတ်ခြင်း ပစ်သည်ကိုရွဲ၍။ တကြိမ်တည်းသော ဆုံးမခြင်းဖြင့် မင်းအဖြစ်တိုင်အောင်သော အကျိုးကိုရ၍။ ပဉ္စုပ္ပန်သံသရာ ချမ်းသာစီးပွါးများခြင်း။ ထိုရောအဓိ ဒုဗ္ဘက္ခဘာရဓမဟုသည် ပဓာနအခါခွဲလို့ ဗိမင်းသားဖြစ်လာ၏။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ အဆုံးအဓမပေးသော ရသေ့သည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ဇကပ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဖုံး။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပဉ္စာမြားမျက်ရစ်ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်သည် သဝဏ်ထွဋ်ပြည့်စေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်။ ဝေသာလိပြည့်၌ ချုနစ်ထောင်ချုနစ်ရာ ချုနစ်ယောက်ကုန်သော မင်းတို့သည် အဓမေးပုစ္ဆာ၌ လွဲလှောကုန်သည်ဖြစ်၍။ငါးရာသောဝါဒ၌ လိမ္မာသော်ငှ နိဂ္ဂဟတယောက် ရောက်လှာသည်ကိုဂုဏ်း၊ ငါးရာသော ဝါဒ၌ လိမ္မာသော နိဂ္ဂဟိုတ် တယောက် ရောက်လှာသည်ကိုဂုဏ်း သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပင့်၍။

နှစ်ယောက်သောသူတို့ကို ဝါဒပြုစေကုန်သည်ရှိသော် တူသော ဝါဒ ရှိကုန်သဖြင့်။ ဤသူ တို့ကို စွဲ၍ ဖြစ်သော သင်းသည် အလွန်လိမ္မာသည်ဖြစ်ရာ၏ဟုနှစ်ယောက်သောသူတို့ကို စုံဘက်၍။သင်္ဘောကား၊ လော လာ၊ အဝန်ဘရိကား၊ ပဉ္စင်္ဂုဒါဟူသော သို့မဟုတ်လေးယောက်။ သင်္ဘောကဟူသော သားဖယောက်ျားတယောက်ဖြင်၍။ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် အဓိမျိုးမှဉာဏ်ရာ၊အဘာဒအမျိုးမှဉာဏ်ရာသောဝါဒတာထောင်ကိုသင်စေ၍။လူဖြစ်သဆုသူးညီသင်တို့၏ အယူကိုဖျက်ဆီးနိုင်အံ့။ ထိုသူ၏သားခင်ပွန်းဖြစ်ကြပါလေ။ ရဟန်းဖြစ်သဆုသည် ဖျက်ဆီးနိုင်အံ့။ထိုသူအထံ၌ ရဟန်းပြုပါလေဟုဆုးမခဲ့၍ မိဘသေလွန်လျှင်၊ မောင်ကား မင်းသားများကို ဓနတတ်ပညာသင်၍ ဝေသာလီတွင်နေ၏။ နှမတို့ကား ဇမ္ဗူ။ သပြေခက် ကိုကိုင်၍ ဖြောက် မေးထောက်လိုသောကြောင့် လှည့်ပတ် ရာတွင် သာဝင်ပြည်သို့ရောက်၍။ ငါတို့အယူကို တတ်နိုင်သသူလူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်ဒစ ဤသဲစုကိုနင်းဖျက်၍ ဤသပြေခက်ကိုစိုက်၍ ထိုဒ္ဓသူငယ်တို့အား မှာကြားခဲ့၍။ဆွမ်းခံဝင်လေကုန်သည်ရှိသော်။ အခွင့်သာရိပုတ္တရာသည် ဝတ်ဖြက်မလှည်းသေးသေးအရပ်ကို လှည်းခဲ့၍။ ရေမရှိသောဒေသ၌ ရေလောင်းခဲ့၍။ နာသသူတို့ကဲ့ သုတ်သင်လုပ်ကျွေးခဲ့၍။ အလုံးစုံသောသူတို့ နောက်နေဖြင့် မှ ဆွမ်းခံဝင်ဖြစ်သောကြောင့် ဆွမ်းခံဝင်ရာတွင်။ ထိုဒုက်သော သပြေခက်ကိုဖြင်လျှင် ဒေကြောင်းကိုမေး ၍ကြားသဖြင့်။ ထိုသူငယ်တို့ကို ၎င်း နှင်းနယ်ချီးမဲ့စေ၍။ ဤသပြေခက်ကိုစိုက်သောသူတို့သည် ဆွမ်းကိုဒွပြီးလျှင် ဓေတဝနကျောင်းတော်ဘုံခါးမတံသို့လာလျှင်ဓေတုနဟူသူငယ်တို့ကိုမှာခဲ့၍ ဆွမ်းခံဝင်လေလျှင်။ ထွက်လှာကုန်သော ပရိဗိုဇ်မတို့သည် ထိုဒေကြောင်းကို ကြားသဖြင့် မြို့သို့တဝှမ်းဝန်ကြေငြာ၍ များစွာသောလူအဖေါင်းကိုစည်းဝေးစေ၍ ကျောင်းတော်ဘုံခါးမတံသို့သွား၍။ ဂုဏ်သာရိပုတ္တရာအားပါဒတထောင်ကိုဓေးကုန်သည်ကို ဓေးတိုင်းဖြေ၍။သည့်ပြင်ဒဝပဓရှိပြီလော ဟုမေး၍မရှိပြီဟုဆို၍။ငါလည်းစိုးစဉ်းမျှမေးပါအံ့ဟု။ဤကဲ့နာမကိ ။ ဟူသောပြဿနာကိုမေးသည်ရှိသော် မဖြေနိုင်၍။ အခွင့်သာရိပုတ္တရာပင် ဖြေပေသဖြင့်။ သင်္ခနိုင်တော်မူပြီ။ အကျွန်ုပ်တို့ရှုံးပေပြီဟုဆိုသည့်ကို။ ပဒုအသို့အလိုရှိမည်နည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့်။ မိတဘို့မှာတိုင်း ပြန်ပြီးသော်။အကျွန်ုပ်တို့ကိုရဟန်းပြု

ပါဟု တောင်းပန်သဖြင့်။ ဥပုလဝဏ်ကို ရဟန်းပြုစေ၍။ မျှားမမြင့်ခင် လျှင်ရဟန္တာဖြစ်ကုန်သော ထိုပရိဗိုဇ်မတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ယသုအခါ၌သာ ဉာဏ်သာရိပုတ္တရာသည် ဤသူတို့၏ကိုး ကွယ်ရာဖြစ်သည်မဟုတ်။ ပဲသုအခါ၌သာ ပဗ္ဗဇ္ဇာဘိသေကပေးသည် မဟုတ်။ ဓနုဒ္ဒါလည်း ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၍ မိဘရား၏ အာဘိသိက်သွန်း ခြင်းကို ပေးဘူးပြီဟုမိန့်တော်မူဦး၍။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ကလိင် မင်းကြီးသည် ကလိင်တိုင်းကို မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ဆင်ဖြင်းရထား မျှားသောအား ဗိုလ့်ပါရှိသည်ဖြစ်၍။ မင်းကြီးလည်း ဆင်ဖြောင်အား နှင့်တူသော အားရှိသည်ဖြစ်၍ စစ်ထိုးဘက်ကို မဖြင်ရကား။ စစ်ထိုး ဘက်ကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ စစ်ထိုးဘက် ရအံ့သောအကြောင်းကို အမတ်တို့အား မေးသည်ရှိသော်။ သို့ဖြင့်လေးပေါက်တို့သည် လှမြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်သော်ကြောင့်။ တန်းဆာ ဆင်၍ ရထားပေါင်းချုပ်၍ စီးစေလျက်။ ရွာနိဂုံးမင်းနေပြည်တို့သို့လွှတ် ပတ်စေ၍။ အကြင်မင်းသည် သို့တော်တို့ကိုယူ၏။ ထိုမင်းနှင့်စစ်ထိုး ကုန်အံ့ဟုလျှောက်သဖြင့် အမတ်တို့ဆိုတိုင်းစီရင်၍။ ဇမ္ဗု။ ဒိပါကျွန်းလုံး လှည့်ပတ်သော်လည်း တပေါက်သောမင်းမျှ မဂ္ဂါမထွက်။ ပဏ္ဏာလုပ်က် ဆောင်သာဆက်၍လွှတ်လိုက်သဖြင့်။ အသကတိုင်း ပါဠလိဖြို့သို့ရောဲ သော်လည်း အာသကမင်းသည် တံခါးကိုပိတ်၍။ ပဏ္ဏာလက်ဆောင် ဆက်၍သာနေသည်ကို နန်ဒိသေနအမည်ရှိသော အမတ်ပညာရှိသည် ဇမ္ဗု။ ဒိပါကျွန်းလည်း မဆိတ်လေကောင်း။ မင်းသို့မျှာလည်း အချည်း နှီးမပြုနိုလေကောင်း။ ငါတို့သခင်မင်းကြီးလည်း အကျော်အစေခံမရှိ ကောင်း။ ငါ၏ ပညာ ပဋိဘာန်ဂုဏ်အင် ကျေးဇူးလည်း မတိမ်မြုပ် ကောင်း။ ငါကလိင်မင်းကြီးနှင့်စစ်ပြုအံ့ဟုကြံ၍ မင်းသို့တို့ကိုသွင်းလို သောကြောင့်။ ။ဒဂရထိမာသံဒွါရံ၊ နဂရံပဝိသိတုံမယာ။ အရဟာ ရာဇသေ သိဟေန၊ သုသိဠေန နန္ဒိသေနေန။ ။ဘောဇနဒါဝါရိ ကော။ ဒုတိယံခါးစောင့်တို့။ သိဟေန၊ ပုရိသသီဟဖြစ်သော။ သုသိဠေန၊ ကောင်းစွာသင်အပ်သော အဟတ်ရှိသော်။ နန္ဒိသေနေန။ နန္ဒိသေနအ မည်ရှိသော။ မယာ၊ ငါသည်။ သုရဋ္ဌိတံ၊ ကောင်းစွာစောင့်အပ်သော်။ အရဟာရာဇသေ၊ အရဟာမင်းဖြတ်၏။ နဂရံ၊ မြို့သို့။ ဣမာသံ ဤမင်းသို့တို့ ကို။ ပဝိသိတုံ၊ ဝင်စီမံသောငှါ။ ဒွါရံ၊ တံခါးကို။ ဝိဝရထ၊ ဟွင့်ကုန်။ ။

ဤဂါထာဖြင့် တံခါးစောင့်တို့ကို တံခါးဘွင့်စေ၍ ရှင်မင်းကြီး မကြေဝံ လင့်၊ အကျွန်ုပ်နှိုင်အောင်စိရင်အံ့ဟု မင်းသွီးတို့ကို အသဘကမင်းကြီးနှင့် အတိုင်ကိုသွန်း၍ အတူလာသောသူတို့ကို မင်းသွီးတို့ကို အသကမင်း ကြီးယူ၍ မိဘရားဖြောက်လေ၏ဟု ပြန်ပလေဟူ၍ လွှတ်လိုက်သဖြင့်။ ကလိဂမင်းကြီးကြားလျင်။ ငါ့ခွန်အားကို မသိပါလေသည်ဖြစ်မည်ဟု ထိုခဏခဲ့ စစ်သည်အပေါင်းခြံရံလျက် ထွက်သည်ကို နန်ဒိသေနအမတ် ကြားလျင်။ ရှင်မင်းကြီးလည်း ရှင်မင်းကြီးနှိုင်ငံ အပိုင်းအခြားတွင်နေ တော်မူ။ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းနှိုင်ငံသို့ မသက်လင့်။ အကျွန်ုပ် တို့ လည်း အ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းနှိုင်ငံအပိုင်းအခြားသို့ ကြွလာအံ့။ထိုအရပ်၌ စစ်ထိုးခြင်း ဖြစ်ကြစေဟု တမန်လွှတ်၍။ ထိုအတိုင်း စစ်ဆိုင်ကြသည်ရှိသော်။ တို့ ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့ရဟန်းဖြစ်၍။ နှိုင်ငံနှစ်ပါးအကြားဒ္ဒ သခ်မ်း ဖြင့်နေသည်ကိုသိ၍း ရဟန်းတို့မည်သည် သိအပ်သောအကြောင်းကို သိရာ၏။ အခ်ိုးအနှိုင်ကိုမေးအံ့ဟု မထင်ရှားသောကိုယ်ဖြင့်သွား၍မေး သည်ကို။ မဟာပုည၊ ငါမသိ၊ သိကြား ငါ့မှာမပြတ်ခစားလာသည်ဖြစ် သောကြောင့် ငါမေးဦးမည်၊နက်ဖြန်မှလာလျှင်ဟုဆို၍သိကြားကိုမေး သည်ရှိသော်။ကလိဂ်မင်းနှိုင်လတ္တံ့။ အသကမင်း ရှုံးလတ္တံ့။ ဤမည်ဤ မည်သော ပဗ္ဗုနိမိတ်လည်း ထင်လတ္တံ့ဟု သိကြားဆိုလျှင်။ ကလိဂ်မင်း ကြီး မေးပြန်လာသည်ကို သိကြားဆိုတိုင်းဆိုသဖြင့်။ ရှုံးကြောင်း နှိုင် ကြောင်းကိုမမေးမူ၍။ငါနှိုင်တော့မည်ကိုကားဟုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သွား၍။ထိုစကားသည် ရှုံးနှုံးသဖြင့် အသကမင်းကြီးကြားလျှင်။ နန်ဒိသေ နကိုခေါ်၍ အသို့ပြုရအံ့နည်း ဟုမေးသည်ကို။ ရှင်မင်းကြီး၊ အသူသိနှိုင် အံ့နည်း။ မင်းကြောင့်ကြလင့်ဟု မင်းကြီးကိုနှစ်သိမ့်စေ၍။ဘုရားလောင်း ကိုမေးသည်ရှိသော်။သိကြားဆိုတိုင်း ဆိုသဖြင့်။ ရှုံးအံ့သောသူ၏ ပဗ္ဗု နိမိတ်ကား အဘယ်သို့ထင်မည်နည်း။ နှိုင်အံ့သောသူ၏ ပဗ္ဗုနိမိတ်ကား အဘယ်သို့ ထင်မည်နည်းဟုမေးပြန်သည်ကို။ နှိုင်အံ့သောမင်း၏ကိုယ် စောင့်နတ်သည် အလုံးစုံဖြူသော နွားလားဉသဘာ။ ရှုံးအံ့သောမင်း၏ ကိုယ်စောင့်နတ်သည်အလုံးစုံမည်းသောနွားလားဉသဘာဖြစ်၍ နွားနှစ် ခု ဒွေကြရာတွင်။အသကမင်း ကိုယ်စောင့်နတ်ရှုံးသဖြင့် အလိုလိုပျက် လတ္တံ့ဟုကြံလျှင်။ ရှိခိုးခဲ့၍ ပြန်ခဲ့ပြီးသော် သူရဲကြီးတထောင်ကိုခေါ်၍။ မဝေးမနီးဦရှိသော တောင်တခုထိပ်သို့တက်၍။ ငါတို့သခင်မင်းကြီး

ဗာဒး အသက်ကိုနှင်းခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့မလောဟု မေး။ တတ်နိုင်၏ဟု ဆို၏။ တတ်နိုင်သော် ဝံတောင်ထိပ်မှ ခုန်ဆင်းလော့ဟု ဆိုသဖြင့်။ ဆင်းတော့မည်ပြုသည်ကို ဖြင်မှ။ ဤတောင်ထိပ်မှဆင်း၍ အကျိုးငဲ့သေသော်ထက် အခရှင့်အမှုကို မဆုတ်မနစ် ထမ်းကုန်သော် ကောင်း၏ဟု ဆို၍။ မင်းနှစ်ပါးတို့ စစ်ဆိုင်ကြလျှင်။ သိကြား ဆိုတိုင်း မင်းနှစ်ပါးသာ ဖြင်သော နှင်းလားဥသဘတို့ အချင်းချင်း ဝေ့ကြမည်ပြုလျှင် အသက မင်းကိုဖြင်းမှသက်ဖစေ၍။ ကလိင်္ဂမင်း ကိုယ်စောင့်နတ်ကို ထိုးစေ၍။ ထိုလှံချက်ကိုဖြို၍ သူရဲတထောင်ဝင်တို့ ထိုးလျှင်။ ကိုယ်စောင့်နတ် ဖ်ဆင်သဖြင့် ထွားထွားညက်ညက် ပျက်သဖြင့် တချက်တခေါန မလာပြုံနိုင်ခြင်း။ မင်းသို့တို့ အဘို့အရာကို ပို့လွှာစေ၊ မပို့လွှာသော် သိရအံ့ဟု စေသဖြင့်၊ ကြောက်လန့်တကြားမှီသလွှာခြင်း။ထိုနေ့မှစ၍ မင်းနှစ်ပါးညီညွတ်စွာ ဖြစ်ကြခြင်း။ ကလိင်္ဂမင်း၏ သို့းလေးပေါက် တို့သည် ဤ ဘိက္ခုနိမလေးပေါက် ဖြစ်လှာ၏။ နန္ဒိသေနအမတ်သည် သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်လှာ၏။ ရေဒသုသည် ငါဘုရားဖြစ်လှာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော စူဠကလိင်္ဂဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပတ္တမြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည်။ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ဇီဝက အမတ်၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူစဉ်။ ရာဇဂြိုတ်ပြည်၌ ဝန်သေဋ္ဌိအမည်ရှိသော သူဌေးသို့းသည် ဗိဗိကျွန်နှင့် နှိုးနှောခြင်းဖြစ်သဖြင့်။ ဗိဘအခရှင်ကို ကြောက်သဖြင့် တပါး သောအရပ်သို့ပြေးလေရာတွင်။ပဒိုသန္ဓေရင့်လျှင် ဤအရပ်၌သားဘွား ခြင်းသည် ငါတို့နှစ်ယောက်စုံ ဆင်းရဲပြုံးငြင်ခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ဗိဘအိမ သို့သွား၍ ဘွားကုန်အံ့ဟု သူဌေးသို့း ဆိုသည်ကို။ ကြိုးသော အပြစ် ကြောင့် မသွားဝံ့၍။ကောင်းပြီ၊ယခုသွားမည် နက်ဖြန်သွားမည်ဟု နေ့ရှည်သွေးသည်ကို။ဤငရုက်ယောကျ်ားသည် မိမိအပြစ်ကြောင့် မသွား ဝံ့ရာ။ မိဘတို့သည် သားသို့းတို့ကို စင်စစ်စီးပွါးလို၏။ ဤသူ့သွားလို သွားစေ မသွားလို၊နေပစေ။ ငါသွားအံ့ဟု။ လင်မရှိနောက် အိမ်နီးချင်း တို့ဒေါသကြားခဲ့၍ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့လာရာတွင် ခရီးလမ်း၌သားဘွား၍ ယောကျ်ားလိုက်လာလတ်သည်ရှိသော်။ငါတို့၌အမှုကြောင့်မိဘအိမ် သို့ပြန်သည်။ ထိုအမှုပြီးပြီးသည် ရှိသော် သွားဘွယ်ရာမရှိဟု အလိုတူ ပြန်ခဲ့၍။ သူငယ်သည် ခရီးတွင် ဘွားသောကြောင့် ပဉ္စက ဟူသော

အမေည်ကိုရ၍။ နောက်တော်ကြီမ်လည်း ဤအဘူးကွားသဖြင့်။ ရှေးဦးစွာ ဘွားသော သူငယ်ကို မဟာပန္ထကာ။ နောက်ဘွားသော သူငယ်ကို စူဠပ န္ထကဟု မှည့်၍။သိကြားလိမ္မာ ဂိုလျှင်။သူငယ်ဘော်များသည် ဘထွေး ဘကြီးဦးမိုးဘိုးဘွားဟူသောခေါ်ဝေါ် ခြင်းကိုကြား၍။ငါတို့ဆွေမျိုး ညာဝေးကာ ဤအရပ်၌ မရှိပါသလောဟု အမိကိုမေးသည်ရှိသော်။ ဤ အရပ်တွင်မရှိ။ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ ဓနသေဋ္ဌိဟူသောသူဌေးသည် မောင် တို့ဘိုးဘွား။ ဆွေမျိုးညာတကာများ ၏ဟု ဆိုလျှင်။ သူငယ်တို့ သွားလို သည်ဖြစ်၍။ အဘနိတလဲ့ပဲ ဖြည်တမ်းသ်ဖြင့် မလှည့်ဖြားနိုင်၍။ ရာဇ ဂြိုဟ် ပြည်သို့ ဆောင်လေပြီးမှ။ တခုသော စရပ်၌ နေ၍ လာသော အကြောင်းကို မိဘတို့အားကြားပေသည်ရှိသော်။အဓွန့်ရှည်စွာ။သံသ ရာတွင်။ သားဖြေး မဖြစ်ဘူးသောသူ မည်သည် မရှိ။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်းမူ လည်း။ ဤသူတို့ကား ပြစ်ဒွားခြင်း ကြီးဏ်။ ငါတို့ မျက်မှောက်ထင်ထင် မဲ့ဖြင်လိုပြီ။ ဤမျှသောဥစ္စာကိုယူ၍ ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးပါလော့။ သူငယ်တို့ကိုသာပေးလော့ဟု တာမန်စေ၍ လွှတ်လိုက်သဖြင့် သွားလေ ကုန်၍။ သူငယ်တို့ သူဌေး အထံ၌ ကြီးကုန်ရာတွင်။ မဟာပန္ထကသည် ဒေးကိုးနှင့်ဒေဟူတာကွလိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ တရားစကားကြား ဘန်များသဖြင့် နှုးညံ့သောစိတ်ရှိရကား။ရဟန်းပြုချင်သောအကြောင်း ကို သူဌေးအား ကြားလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်သက်စွာသဖြင့်။ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ဆောင်၍။ အကျွန်ုပ်မြေးကို ရဟန်းပြုတော် မူပါဟုအပ်နှင်း၍ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကိုရလျှင် မမြင့်ခင် ရဟန္တာဖြစ်၍။ ဗျာန် ချမ်းသာ မဏိရတ် ချမ်းသာဖြင့် နေ့လျော်သည်ရှိသော် ဤချမ်းသာကို ပူဇော် ဆက်ကပ်ပေးခြင်းငှါတတ်နိုင်အံ့လောဟုကြံ၍။ထိုအကြောင်းကို သူဌေးအားကြား၍ ရဟန်း ပြုစေပြီးသော်။ ။ပဉ္စင်္ဃယထာကောဏ္ဍဉ် သုဂန္ဓံ၊ ပါတော်သိယော ဇရာမရဏတဂန္ဓံ၊ အဂ်ိရသံ ပဿဝိဇောစမာနံ၊ တပန္ဒမာဒိန္နပိဝဏ်္ဏလိင်္ဂေ။ ။ပါတော၊ နံနက်အခါ၌။ ဇရာလံ၊ ပွင့်သော။ အဝိတဂန္ဓံ၊မကင်းသေသောအနံ့ရှိသော။သုဂန္ဓံ၊ကောင်းသောအနံ့နှင့်ပြည့် စုံသော။ကောကနုဒ၊ကောကနုဒအမည်ရှိသော။ပဒုံ၊ကြာပဒုမာသည်။ သိယာယထာ၊ဖြစ်သကဲ့သို့။ အင်္ဂလိင်္ဂေ၊ ကောင်းကင်ပြင်၌။ တာပဉ်္ဇံ၊ ထွန်းပသော်။ အာဒိဒ္ဓကဝ၊နေမင်းကဲ့သို့။ ဝိရောစမာနံ၊ တင့်တယ်တော်မူသော။ အဂ်ိရသံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ပဿ၊ ရှုလော့။ ။ဤဂါထာကို

လေးလုပတ်လုံးသင်သော်လည်း။ ကသုံးပဖြတ်စွာဘုရား လက်ထက်၌ ပညာကြီးသော ရဟန်းဖြစ်၍၊ ပညာနည်းသော ရဟန်း တယောက်အား ပါဠိသင်သည်ကို။ ချော်ချွတ်ပြက်ရယ် ပြုပေတို၍။ ဂုက်သဖြင့် မသင်ဖြစ်မဆံဖြစ် ဂိုပလုံသော ဝါသနာကြောင့်။ အရင်းတတ်လည်း အဖျားပျောက်ခဲ့ရကား။ အဖျားတတ်လည်း အရင်းပျောက်ခဲ့ရကား မတတ်နိုင်သောကြောင့်။ ဤဂါထာကိုမျှလေးလုံပတ်လုံးသင်၍ မတတ်နိုင်သေး၏ဂုင့်။ ရဟန်းကိစ္စကိုသော်ကား အဘယ်မျှ ပြီးဝိုရောက် အောင်တတ်နိုင်အံ့နည်း။ဤကျောင်းမှထွက်ပါ၌လဟု မဟာပဉ္စကနှင့် ထုတ်ငြားသော်လည်း။ ဘုရားသာသနာတော်ကို ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့်။ ပက်လက်ဘဲလွဲ၍ပါစဉ်တွင်။ ကောမဂရဘဉ္ဇကသည် မျှားသော ပန်းနုံသာကို လက်စွဲလျက် ဒိမိဉသျာဉ်ယို့လာ၍။ မြတ်စွာဘုရားအထံ ဦးပူဇော်သကာ တရားနာ၍ပြီးလျှင်။ မဟာပဉ္စကသည် တိုအခါတွင် ဆွမ်းညှန်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့်။မဟာဂဉ္ဇကအထံသို့လာ၍ သစ်ဒါအရေအခတွက်ကို မေး၍ ငါးရာရှိ၏ဟုဆိုလျှင်။ ငါးရာသော သစ်ဒါနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို နက်ဖြန် အိမ်မှာဆွမ်းဘုန်းပေးတော်မူပါစေဟုတိုက်သည်ကို။ ဘုဉ္ဇပဉ္စကသည် သာသနာတော်၌ မရောက်ဖြစ်သောကြောင့် ဘုဉ္ဇပဉ္စကကိုချန်၍ သစ်လုံးခံ၏ဟုဆိုသည်ကိုကြားမှ။ ငါ့အစ်ကိုယ် စိတ်ပျက်သည်မှန်၏။ ဝတ်ပြု၍ အသင်တင်းဆည်းပူးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးအံ့ဟု နံနက်စောစောကသွားသည်ကို။ ထိုနေ့မိုးသောက်ထ၍ ဝေနေယျသတ္တဝါကို ဆင်ခြင်တော်မူရာတွင် ဘုဉ္ဇပဉ္စကကိုမြင်ဘော်မူ၍။ မုံဆိုးပေါက်ချား သားကောင် ချောင်းသကဲ့သို့ ဘုဉ္ဇပဉ္စက လာလတ္တံ့သော ခဏိုးခြိ စကြံတွင်တော်မူလင့်သည်ကိုမြင်သဖြင့် ချဉ်းကပ်၍ ဂိုဒိုးသည်တွင် အကြောင်းကိုမေး၍ ကြားတော်မူလျှင်။သင်၏ရဟန်းအဖြစ်သည် ငါနှင့်သာဂပ်သည်။ အစ်ကိုယ် နှင်ထုတ်သော်အာဃာတ်ကြောင့် ငါ့အထံသို့ မလာသနည်းဟုခေါ်တော်မူခဲ့၍။ ဂံဆုံကုဋိဦးခြံအရှေ့သို့မျက်နှာမှားနေ့ဖူးနေစေလျက်။ မှားအခါမင်းဖြစ်၍ မြို့လည်ရာတွင် နဖူးခြံလွှဲထွက်သည်ကို။ ဖြူလွှစွာသော ပုဆိုးဖြင့်သုတ်၍ ပုဆိုးညစ်သည်ကိုမြင်လျှင်။ ဤကိုယ်ကိုမြို၍ ဖြူစင်စွာသော ပုဆိုးသည် ညစ်နွမ်းဖို့ဟု အနိစ္စသညာ ထင်ဘူးသည်ကို သိတော်မူသဖြင့်။ တန်ခိုးတော်ဖြင့်ပြီးသော ဖြူလွှစွာသော ပုဆိုးကိုပေး၍။ဤပုဆိုးကို ရဇောဟာ

ရဏံ-ဟူ၍ ဒေဝဘနိတလဲလဲ သုံးသပ်ဟုမိန့်တော်မူ၍။ ကာလတန်ပြိဟု လျောက်ကြားသဖြင့် ရဟန်းအဓေပါဒိုး ဧိုံရုံလျက် ဇီဝကအိမ်သို့သွား၍ နေတော်မူစဉ်။ သုံးသပ်ဘန်များ၍ ပုဆိုးညစ်သည်ကိုဖြင်လျှင်။ ပသဒ်နည်းဖြင့် ဆင်ခြင်၍။ အခိုးဘဝတ သဒ်ါရာဟု ခပသဝပသကို ဖြစ်စေ၍ ဝိပဿနာကို ပွါးစေသည်ရှိသော်။ ဗုဒ္ဓပန္ထုကစိတ်သည် ဝိပဿနာသို့ တက်ပြိဟု သိတော်မူသဖြင့် ရောင်ခြည်တော်လွှတ်၍ ရှေ့ခွါရပ်တော်မူ ဘိသကဲ့သို့ ထင်စေလျက်။ ရာဂေါရဇေသုပနရေးသူ ဝုတ်တိ။ အစရှိ သောဂါထာဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသုနာပြုတော်မူလျှင်။ လေးပါးသောပဋိသမ္ဘိဒါ ဒါနှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်၍။ ကောဓာရဘူဇီဝကသည် ဒက္ခိဏောဒက စိရင်သည်ကဲ့ လက်တော်ဖြင့် သဒိတ်တော်ကိုပိတ်၍။ ကျောင်းခွါ ရဟန်းရှိလေသေး၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ကဲ့။ မရှိပါဖြိဟု မဟာပဉ္စကာ လျောက်သော်လည်း၊ ဇီဝက၊ ရှိဖြလေသေး၏ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်။ တာ မံဝန်စေ၍ စုံစမ်းစေသည်ရှိသော်။ ငါ့အကိုယ်သည် ကျောင်းခွါရဟန်း မရှိပြီဟုဆိုသည်ဖြစ်သောကြောင့်။ ကျောင်းခွါရဟန်းရှိသော အဖြစ်ကို သိစေခဲ့ဟု ရဟန်း ကထောင် ဘန်ဆင်းလင့်သည်ကို ဖြင်လျှင်။ တာ ထောဒင်လောကစင်ရှိသော အကြောင်းကိုလျောက်၍။ ဗုဒ္ဓပန္ထုကဟူ၍ သာခေါလော့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်။ခေါသော်လည်းတထောင်လုံးပင် ထူးဟုန်သောကြောင့် လျောက်ပြန်လာသည်ကို။ အလျင်ထူးသသူကို လက်ကိုကိုင်ဟုမိန့်တော်မူသဖြင့် ထိုအတိုင်းစီမံလျှင် ဘန်ဆင်းသေး သူတို့ကွယ်၍။ ဗုဒ္ဓပန္ထုကရောက်ခဲ့ ဆွမ်းဘုန်းပေးတော်မူပြီးလျှင်။ ဗုဒ္ဓ ပန္ထုကကို အနုမောဒနာ ပြုစေသည်ရှိသော်။ ဖြတ်သောခြေသည်သံကို ဟောက်သော ခြင်္သေ့ငယ်ကဲ့သို့။ ပဋိကတ်သုံးပုံကို ချောက်ချားစေ လျက်အနုမောဒနာပြု၍ပြန်တော်မူခဲ့ပြီးလျှင်။သုဂတောဝါဒပေး၍ ဂန္ဓ ကုဋိသို့ဝင်တော်မူသဖြင့်။ညဉ့်မိုးသောအခါ တရားသဘင်ခွါစည်းဝေး ရာတွင်။ ရှေးနိဒါန်းခွါ ဆိုပြီးသောနည်းဖြင့် ထွက်တော်မူ၍။ မြတ်စွာ ဘုရားကို မြင်လျှင် ဆိုလင့်သော စကားကိုဖြတ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေကုန် သည်ကို။ နှုးညံ့သော မေဃသဒ်တ်ဖြင့် ကြည့်ဟော်မူ၍။ ဤပရိသတ် သည် ငါဘုရားကိုရိသေခြင်း ဘုရား၏တန်းခိုးဖြင့်ငြိမ်းစေအပ်သည်ဖြစ် ၍ အလွန်ငြိမ်သက် တင့်တယ်၏။ငါစ၍မဆိုသည်ရှိသော် အာယုကပ် ပတ်လုံးသော်လည်း စကား စ၍ မဆိုပေရာ။ စကားကို ဖြစ်စေခြင်း

သည် ငါ့ဝတ်တည်း ဟုသိတော်မူသဖြင့်။ချစ်သားတို့၊ယခုငါလာတော်
မူသောအခါ၌ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် စည်းဝေးလာနှံသနည်း။
အဘယ်စကားသည် ယခုငါလာတော်မူခြင်း၏ကြောင့် အပြီးသို့မရောက်
သနည်းဟုမေးတော်မူ၍။ ထိုအကြောင်းကိုလျော်ကန်လျှင်။ ယခုအခါ၌
သာ ဤဥပဋ္ဌာကသည် ငါ့ကိုမှီ၍ဓမ္မမဟုတ်သို့ရောက်သည်မဟုတ်။ရှေး၌
လည်း ငါ့ကိုမှီ၍ ဇာဘာဂမဟုတ်သို့ အဖြစ်သို့ရောက်ပြီဟု ဒိန္နဇာတ်မှ၌ဟူ၍။
လွန်လေပြီးသောအခါ ဗဟ်ရဲကာသိပြည်ကို ဖြိုဖျက်တိုက်ခိုက်သော မင်းပြု
သည်ရှိသော်။ ငါဘုရားလောင်းသည် ဤဥသေမ့်အမည်ရှိသော ပညာ
ရှိစွာတတ်လိမ္မာသော။ အလုံးစုံသော ဒိဗိတ်စံနည်းကိုသိသော ဗာရာ
ဏသီသူဌေးကြီးဖြစ်၍။တနေ့သ၌ မင်းအိမ်သို့တက်ရာတွင် ခရီးဒုက္ခကြုံတွေ့
သောကုလားသည် ယုန်ရုပ်ကိုမြင်လျှင်။ နေ့ရက်နက္ခတ်နှင့်နီးနော်၍။ ပညာမျက်စိရှိသော
အမျိုးသားသည် ဤကြွက်သေကို ယူ၍ သားမယားမွေးခြင်းငှါ ကွန်
စည်ရောင်းဝယ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ရာ၏ဟုဆိုသည်ကို။ ဆင်းရဲသောအ
မျိုးကောင်းသားတယောက် ကြားလျှင်။ အကြောင်းမရှိဘဲ မဆိုရာဟု
ကြွက်သေကိုယူ၍ တာရသောချေးဒု ကြောင်စာအလှူငှါရောင်း၍ တချင်
ဆွေးသောဥဖာရသည်ကို တင်လဲဝယ်၍။ အိုးတလုံးဖြင့် ရေဆောင်ခဲ့၍။
ဥယျာဉ်မှလာကုန်သောပန်းသည်တို့ကို အတန်ငယ် အဟန်ငယ်သော
တင်လဲနှင့် ရေတမှုတ်စီပေးသဖြင့် ပန်းတယောက်တဆုပ်စီပေး၍။ ထို
ပန်းဘိုးဖြင့် တင်လဲဝယ်ပြန်၍။ ရေအိုးနှင့်တကွ ပန်းဥယျာဉ်သို့ထို၍ .
ဖြည့်တင်းသဖြင့်။ ထက်ဝက်သာဆွတ်၍ ပန်းချုံကိုနှင်းကုန်ရကား။ ဤ
သို့သောနည်းဖြင့်။ မဖြင့်ခင် ဤစ်သပြာရ၍။ဘနေ့သ၌ လေဓနဟိုင်းလာ
ရာတွင် မင်း၏ဥယျာဉ်၌ ခြောက်သောသစ်ခက် သစ်ရွက် ကြွေကျသည်
ဖြစ်၍ ဥယျာဉ်မှူးသည် သုတ်သင်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်သည်ကိုသိ၍။ ငါ့ကို
ပေးမည်လော၊ ငါသုတ်သင်မည်ဟုဆို၍ ဥယျာဉ်မှူးသည် ခွင့်ပြုလျှင်။
သူငယ်တို့ ကစားရာ တလင်းသို့သွား၍ တင်လဲဖြင့် သူငယ်တို့ကိုဖြား
ယောင်း၍ဥယျာဉ်တံခါးဒွါရတထောင်သောအရိုက်တွင်။မင်းအိမ်၌ဒိုးဒဂလို
ရှိစဉ်နှင့်ပျံး၍ မင်း၏အိုးထိမိုးဝယ်သံဖြင့်။ တဆင့်ခြောက်သပြာနှင့်အိုး
စရည်းငါးလုံးရ၍။ရှေးပန်းဘိုးဂုစ်သပြာနှင့်ပေါင်းသော် နှစ်ဆယ်
ပြားဖြစ်လျှင်။ ဤတံခါးမှ မနိုးမဝေးသောအရပ်၌ ရေပြည့်သောအိုးစ
ရည်းကြီးကိုတည်၍၊ ငါးရာဒသာ ဖြက်သည်တို့ကို ရေဖြင့်ဖြည့်တင်း

၍။ ငါတို့အား မျှားသောကျေးဇူးရှိပေ၏။ အဘယ်အမှုကို ပြုရအံ့နည်း ဟုမေးသည်ကို အမှုရှိသောအခါမှ ကြားပါမည်ဟုဆို၍။ထိုမှ ဤမှသွားရာတွင်။ ကြည်းကြောင်းကုန်မှဒဋ္ဌ လေ့လာသောကင်းသူ၊ ရေကြောင်းကုန်မှဒဋ္ဌ လေ့လာသောကင်းသူတို့နှင့်အဆွေခင်ပွန်းဘွဲ့၍။မျှားမမြင့်လျှင် ကြည်းကြောင်းကုန်မှဒဋ္ဌ လုံ့လပြုသောကင်းသူသည်။နှက်ဖြန် မြင်းကုန်သည်တို့ မြင်းငါးရာနှင့် ဤမြို့သို့ ရောက်လာမည်ဟု ကြားလွှာသဖြင့်။ မြက်ရိတ်ငါးရာကဲ့ လာနေ့ငါ့အား မြက်တံပေါဒီတာစည်းစိပေးပါကုန်။ ငါမရောင်းဦးဘဲကိုလည်း သင်တို့မရောင်းပါကုန်လင့်ဟုဆို၍။ ထိုသူအိမ်၌ မြက်စည်းငါးရာချလွှာလျှင်။ မြင်းကုန်သည်တို့ မြို့လုံးလှည့်ပတ်၍ ရှာသော်လည်း မြက်မရ၍။ အသပြာဝေးထောင်ပေးသဖြင့်။ မြက်စည်းငါးရာကဲ့ တထောင်ရ၍။ မျှားမကြာလျှင် ရေကြောင်းကုန်မှဒဋ္ဌ လုံ့လပြုသော ကင်းသည်အဆွေ ခင်ပွန်းသည် သဇော်ဘာ လွှလာကြောင်းကဲ့ ကြားလွှာသဖြင့်။ အလုံးစုံသောအခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံသော တသင်္ဘာလျှာသောရထားကိုရှစ်သဲ့ပြာဖြင့်ငှါး၍ မျှားသောအခြံအရံဖြင့် ခင်ပွန်းသို့သွား၍ ဆန့်သူကြီးအား လက်စွပ်ကောင်းတာချည့် အချုပ်ပေး၍။ ဓနဝေးမနီးဖဲသောအရပ်၌ စောင်တင်းထိမ်ချလျက်နေ၍။ ကုန်သည်တပါးမျှားလာလျှင်။ သုံးဆင့်ဆင့်မှ ငါသို့ရောက်စေဟု သူခစားအား ကြား၍။ သဘော်ဘာရောက်ပြီကြားလျှင်။ ဗာရာဏသီမြို့မှ တသိန်းသောကုန်သည်တို့ သက်လာသည်ကဲ့ သင်တို့မရပြီ။ ဤကုန်သည် ကြီးဆုံးဖြတ်ပလေပြီဟု သဘော်သားတို့ဆိုသဖြင့်။ စူဠဇနကဘဝါသိဂၤါအထိသို့လား၍။ လက်ဆောင်တံဆိုးဟသိန်း၊ ကုန်လှဲတသိန်းပေး၍ ကုန်သည်တို့ယူလေလျှင်။ နှစ်သိန်းသောဥစ္စာဖြင့် မြို့သို့ဝင်၍။ သူကျေးဇူးကဲ့ သိသဖြင့် တသိန်းသောဥစ္စာကို လက်ဆောင်ပြု၍ သူဇင်္ဂဳးဒေထံသို့သွားသည်ကဲ့ အဘယ်ဥစ္စာနည်း။ အဘယ်မှာရရှေ့သနည်းဟု မေးသဖြင့် သူဇင်္ဂဳးဥပဒေသ၌ တည်၍ လေးလတွင်းဝယ် နှစ်သိန်းကြွယ်သည်ဟု ကြွက်သေကိုရောင်းသည်ကအစပြု၍ အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုပြန်လျှင် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသူငယ်ကို ပုတ်ထုပ်ရသော် ကောင်း၏ဟု အရွယ်ဘို့ရောက်သော သို်းနှင့်ဘက်၍ အလုံးစုံသောဥစ္စာကိုနှင်းသဖြင့် သူဇင်္ဂဳးလွန်လျှင် ဗာရာဏသီသူဇင်္ဂဳးကြီးဖြစ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍။ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။အပ္ပကေနဇာတ် မဟာဒိ၊ ပါဘာတေနဝိစာဇ

ကော။သမုဒ္ဒပေတိ အဓွာနံ၊ အဏုံ အဂ္ဂိဝ သုန္ဒမံ။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟာနိုးတို့။ ဂိစ္ဆကော၊ ပညာမျက်စိရှိသော။ မေဓာဝီ၊ပဲညာရှိသည်။ အပ္ပကေန၊ အနည်းငယ်သော။ ပါဘတေနာဝိ၊ အရင်းဥစ္စာ ဖြင့်လည်း။ အဓွာနံ၊ ဒီဃိကိုယ်ကို။ သမုဒ္ဒပေတိ၊ တက်စေ၏။ ဏ်ံယထာ၊ အဘယ် ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား။ ။သန္ဒမံ၊ ကောင်းစွာ မှတ်တတ်သော ပညာရှိသည်။ အဏုံ၊ ငယ်စွာသော။ အဂ္ဂိဝ၊ မီးကို။ သမုဒ္ဒပေတိဏ္ဍဝ၊ တက်စေသကဲ့သို့။ သမုဒ္ဒပေတိ၊ တက်စေ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဒေသနာပြုတော်မူခြင်း။ စူဠဉ်နှစ်ဝါသိကသည်ဘုဉ်ပဉ်ဆုံက ဖြစ်လာ၏။ သူဌေးကြီးသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဘု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောစူဠသေဋ္ဌိဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပဉ္စာဖြေးမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။အခေါတသတ် ပဒိုသန္ဓေ နေသဲသည်ရှိသော်။ မဟာကောသလ မင်းကြီး၏ သို့ဒ်းဖြစ်သောမိဘုရားသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏မြင်းခေါင်းသွေး၌ ချင်ခြင်းဖြစ်သဖြင့်။ မဆိုကောင်းသဖြင့် ကြံလိုသည်းယ်သည်ကို အလုပ်အကျေးတို့ မေးဘန်များမှ ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီး ကြားလျှင်။ နိမိတ်ဘတ်သောသူတို့ကိုခေါ် ၍မေးသည်ရှိသော်။ဤမိဘုရားဝမ်းဒ်ဖြစ်ဗသာသားသည် ရှင်မင်းကြီးကို အန္တရာယ် ပြု၍ ငင်းအဖြစ်ကို ယူလတ္တံ့ဟု ဆိုသော်လည်း။ ငါ့သား ငါ့ကိုသတ်၍ယူသည်ကို အဘယ်အဖြစ်ရှိမည် နည်းဟု လက်ျာပုခုံစ်ကို ထားယ်ဖြင့် ခွဲ၍။ဘွေ့ကဲ့ဖြင့် သွေးကိုခံယူ၍ မိဘုရားကိုသောက်စေသည်ရှိသော်။ ဝမ်းဒ်ဖြစ်သောသားသည် အဘကို သတ်လတ္တံ့ဟု ဆိုသည် ဖြစ်သောကြောင့်။ ယွဲ့က သေစေအံ့ဟု ဝမ်းကိုဆုပ်နယ်စေသည်ကို မင်းကြီးသိလျှင်။ သတ်လိုသတ်ပစ်စေ။ ငါ မအိုမသေ နေရမည်လော။ သား၏မျက်နှာကို ဖြင်ပါရစေ။ မဖြူပါလင့် ဟု ဖြစ်၍ နန်းတွင်းဒ်၌ မစိုရင်သာလျှင် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ စိုရင်ဆံသည်ကို လည်း ဇောင်းပန်၍ မင်းသား ဘွားလျှင်။ မဘွားမီကပင် အဘ၏ ရန်သူ ဖြစ်သောကြောင့်။ အစောတသတ္တုကုမာရ ဟူသော အမည်ကို ရ၍ တနေ့သဒ်ဉ် ငါးရာသော တပည့်သံးတော် တို့နှင့်တကွ မင်းကြီး နန်းတော်သို့ကြွသွား၍ နေတော်မူသော ဘုရားရှင်အား မွန်ဖြတ်သော ပဘာဂုခဲဘွယ် အဖျော်ဖြင့်လုပ်ကျွေး၍ တရားနာလျက်နေစဉ်။ မင်းသား

ကိုတန်းဆာဆင်၍ ဆောင်ခဲ့သည်ကို ပြင်းစွာသောချစ်ခြင်းဖြင့် ရင်ခွင်ဒွဲနေစေ၍ သားကို ကျိုဆယ်တုံ တရားနာတုံပြုသည်ကို မြင်တော်မူလျှင်။ မဲင်းကြီး၊ ဖရုးမင်းတို့သည် သဒေးကို ယုံမှားသင်္ကာရှိလျှင် ဇုံးကွယ်ရာ၌ ထား၍။ ငါဒေသလွန်မှ မင်းပြုစေဟု စိရင်ဘူးဟုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင်။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးတောင်းပန်သဖြင့်။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ငါဘုရား လောင်းသည် တံငါရိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍။ များစွာသော မငိုးသူး ပုန်ဖွားသားတို့ကို အတတ်သံင်ရာတွင်။တဲ့ခြောက်နှစ်ရှယ်ရှိသော ဗာရာဏသီမင်းကြီးသားတော် အတတ်ပညာ ပြည့်စုံ၍ ပြန်မည်ရှိသောအခါ အင်ဝဇ္ဇာဖြင့်ကြည့်သည်ရှိသော် သားကြောင့် အခွဲရာယ် ဖြစ်လတံ့သည်ကို မြင်လျှင် ငါ့အာနဲ့ဘော်ဖြင့် ပယ်အုံဟု လေးဂါထာဘွဲ့၍။ပဉ္စမဂါထာကိုမင်းဖြစ်၍ သားတဲ့ခြောက်နှစ်ရှယ် ရောက်လျှင် ထမင်းစားခါနိုးဒွဲ ရွတ်။ ဒုတိယ ဂါထာကို အများခစား သောအခါ ရွတ်။ တတိယဂါထာကို ပြာသာဒ်သို့ တက်သော အခါ စောင်းတန်းဦးဒွဲရွတ်။ စတုတ္ထ ဂါထာကို အိပ်ရာကြက်သရေ တိုက်သို့ ဝပ်သောအခါ တံခါးဝဒွဲရပ်၍ရွတ်ဟု ဆုံးမလိုက်သည် ဖြစ်၍။ သား တဲ့ခြောက်နှစ်ရှယ် ရောက်လျှင်။ ဥယျာဉ်ရေကန် ကစားသောမင်း၏ အသရေကိုဖြင်လျှင် လိုချင်သောစိတ်ဖြင့် အလုပ်အကျွေးတို့အား ပြော သည်ကို။ယုတ်မာသော အလုပ်အကျွေးတို့သည် မင်းကြီး အရွယ်လွန် အောင်၍ ကြီးမှရသော စည်းစိမ်ဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့ နည်းဟု တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ကုန်သဖြင့်။ ခမည်းတော်နှင့် ညှစာ အတူစားရာ တွင်ထည့်အံ့ဟု အဆိပ်ကို ကိုင်၍ မင်းသားနေသော အခန်း၌ မင်းကြီး ထမင်းခွက်သို့ လက်မတင်ခင်။ ။ဝိဒေတံထုသမရန်း၊ရာ၊ ဝိဒိတံပနတာလ္ဘး၊ လံ။ထုသံထုသံဝဝွဲတွာ၊တာလ္ဘးလံပနခါဒရေ။ ။ဥန်း၊ရာ၊ကြွက်တို့ သည်။ ကုသံ၊ ဖွဲကိုလဉ်း။ ဝိဒိတံ၊သိအပ်၏။ တာလ္ဘးလံပန်၊ဆန်ကိုလည်း။ ဝိဒိတံ၊သိအပ်၏။ ထုသံထုသံ၊ ဖွဲကို ဖွဲကို။ ဝိဝဇ္ဇွဲတွာ၊ကြဉ်၍။ တာလ္ဘးလံပန်၊ဆန်ကိုသာလျှင်။ ခါဒရေ၊စား၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ကြွက်တို့သည် အမိကဲတိုက်၌ ဖွဲကိုသိ၏။ဆန်ကိုလည်းသိ၏။ ဖွဲကိုကြဉ်၍ ဆန်ကို စားကုန်ဘကဲ့သို့။ ဤအကျင့်း ငါလည်း အဆိပ်ကို ကိုင်၍ နေသည်ကို သိ၏ဟုဆိုဘိသကဲ့သို့။မင်းကြီး ထိုဂါထာ၏အဓိပ္ပါယ်ကို မသိဘဲလျက်

ကြံသော သားတော်သိသော်ကြောင့် ခမည်းတော်ငါ့အကြံကို သိလေ
ဏ်ဟုကြောက်လန့်တကြား၊ပြေးထ၍ အလုပ်အကျွေးတို့အား ကြား၍အ
သို့ပြုရအံ့နည်းဟု ဥယျာဉ်သို့သွား၍တိုင်ပင်ခဲ့ပြီး၏သော်။ အများ၊ခစား၊ရာ
၌ သန်လျက်ကိုင်လျက် အမှတ်တို့၏ဘောင်၌နေ၍ မင်းကြီး မွေ့လျော်
စဉ်ကို လုပ်ကြံလော့ ဟု ကိုက်တွန်းကုန်သဖြင့်။ ထိုအတိုင်းနေသောအ
ခါ၌။ ။ယောမန္တ နာအရည်သို့၊ယာစဂါမေနိကဣ်ကာ။ယာမေတံ္ဍတို
စိတိစ၊ ဇတံပိဝိဒိတံမ်ယာ။ ။အရည်သို့၊ တောခ်။ ယာမန္တနာ၊ အ
ကြင်ဘိတ်ကွယ်သော တိုင်ပင်ခြင်း၊ဝင်း။ ဂါမေ၊ ရွာခ်။ ယာစကဏ်ဘို
ကာ၊အကြင်နားတပါးမကြား၊သောတိုင်ပင်ခြင်း၊ဝင်း။ယာမေတံယံဇတံ၊
အကြင်ယာခုအခါ၌ကြံခြင်း၊ဝင်း၊ ဇ္ဈတိစိတိစ၊ ဤသို့ဤသို့ကြံခြင်းသည်။
အဝတ်ထိ၊ရှိ၏။ ဇတံဒိ၊ဤအလုံးစုံကိုလည်း။ မယာ၊ငါသည်။ ဝိဒိတံ၊သိအပ်
၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် မင်းကြီးအကြောင်းကို မသိဘဲလျက်။ ဥပဇျာဉ်၌
တိုင်ပင်ခြင်း၊အိမ်၌တိုင်ပင်ခြင်း။ဟူ၍ဖြစ်သောအခြင်းအရာကိုငါသိ၏ဟု
ဆိုဘိသကဲ့သို့ထင်၍။ကြေဝံလန့်တကြား၊ပြေးထ၍ခမည်းတော်သိလေ
ဏ်ဟု အလုပ်အကျွေးတို့အား၊ဆို၍။ ခုနစ်ရက် ခုစ်ရက်လွန်လျှင်။ ခမည်း
တော်မသိကြံ၍သား၊ဆိုသည်ဟု တဘန်တိုက်တွန်း၊ပြန်သောကြောင့် တ
နေ့သ၌ သန်လျက်လက်စွဲလျက် တိုက်တံခါး၌ရပ်စဉ် မင်းကြီးပြာသာဒ်
မသို့ တက်သည်ရှိသော် စောင်းတန်းထိပ်၌ရပ်၍။ ။ဓမ္မေနကိရဇာ
တသ၊ ပိတာပုတ္တသမဂ္ဂဒ္ဒေါ။ ဒဟာရသေဝ သန္တံသ၊ ဒဇန္တံဟိဝလ
မန္တိဒါ။ ။ပိတာ၊အဘဖြစ်သော်။မဂ္ဂဒ္ဒေါ၊မျောက်မင်း၊သည်။ဓမ္မေန၊
သဘောဖြင့်။ဇာတ သဲ၊ ဖြစ်သော်။ ပုတ္တသ၊ သား၏။ ဒဟာရသ၊ ငယ်
သောအဖြစ်၏။ သန္တံသေဝ၊ ဖြစ်စဉ်လျှင်။ ဒဇန္တံဟိ၊သွားတို့ဖြင့်။ဝလံ၊
အစေ့ကို။ အန္တိဒါကိရ၊ ကိုက်ဖြတ်သတတ်။ ။ဤဂါထာဖြင့် ဇရုံးသ
ရောအခါ မျောက်မင်း၊သည် အခြွေအရှေ့ကိုဆောင်အုံ့စိုး၊သောကြောင့်
သားကို ငယ်သောအခါက အစေ့ကိုကိုက်ခဲ့သကဲ့သို့။ မင်းအဖြစ်ကို
အလွန်လိမ်ချင်သော သင်၏ အစေ့ကိုထုတ်၍ ပေါက်ပျိုး၏ အဖြစ်ကို
ဖျက်စေအုံ့ဟုဆိုဘိသကဲ့သို့။ ဘမ်းတည့်လအုံ့သို့ မှတ်လျက် ပြေးထွက်
လေပြီးမှ။လခွဲကျော်လျှင် တဘန်တိုက်တွန်းပြန်သဖြင့် သန်လျက်ကိုင်၍
အသရေရှိသောအိပ်ရာအောက်၌ နေလင့်သည်ရှိသော်။ မင်းကြီးညစာ
စားပြီးလျှင် ပရိသတ်ကိုလွှတ်လိုက်၍ အိပ်ရာသို့ဝင်သောအခါ၌ တံခါး

ခုံထက်ရင်လျက်။ ။ငါ့ပေတံပရိသပ္ပေသိ၊ အဓိကာကောဝ သာသ
ပေ၊ လောပါယံဟေဋ္ဌတောသေတိ၊ ဇတံပိဝိဒိတံမယာ။ ။ယံပေတံ၊
အကြင်အဓိကြောင်းကြောင့်။သာသနပေ၊မုနိညင်းတော်၌။အဓိကာကော၊
ဆိတ်ကန်းသည်။ ပရိသံပ္ပေသိဇ္ဈဝ၊ဓနံသက္ခဲသို့။ ပရိသပ္ပေသိ၊ကြောက်
စွာဝုနိုလွှင်လျက်ရှိ၏။ လောပါယံ၊ အကြင်သင်သည်။ ဟေဋ္ဌတော၊
အိပ်ရာအောက်၌။သေတိ၊အိပ်၏။ဇတံပိ၊ဤအလုံးစုံကိုလည်း။မယာ၊ ငါ
သည်။ဒဒိဝံ၊သိခဲ့ပြီ။ ။ဤဂါထာဖြင့်မိုးညင်းဟောသို့ဝင်မှားသော
ဆိတ်ကန်းသည် ကြောက်သဖြင့် ထိုဒုဤမှတိုးရှာဘိသကဲ့သို့။ရှေးဦးစွာ
အဆိပ်ကိုကိုင်၍လာ၏။နှစ်ကြိမ်ပြောက်ကား သနလျက်ကိုကိုင်၍လာ
၏။ သုံးကြိမ်ပြောက်ကား သနလျက်လက်စွဲလျက် စောင်းတန်းဦးခွဲရပ်
၏။ ယွဉ်လည်း သနလျက်ကိုကိုင်၍ အိပ်ရာအောက်ခွဲနေ၏။ ဒုလုံးစုံကို
ငါဆိုသည်ချည်း။ ယွဉ်ဘမ်း၍ မင်း၏အာဏာပေးအံ့ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့
ထင်၍။ မသဲသာချေပြီဟု ကြောက်လန့်တကြား အိပ်ရာအောက်မှထွက်
ပြေး။ သနလျက်ကို မင်းကြီးခြေရင်းခွဲထား၍ အကျွန်ုပ်အပြစ်ကို သည်းခံ
တော်မူပါဟု ခြေထိပ်ဝပ်၍တောင်းပန်သည်ကိုသင်ကြံသနေ့ငါမသိ
သနလောဟုပြောပြီး၍။ သံဝေဂြစ်ဖြင့် နှောင်အိမ်ခွဲ သွင်းစေခြင်း။ ထိုအခါ
ဆရဲ့ကျေးဇူးကို အဘန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်း မင်းကြီးလွန်မှမင်း
သားကို မင်းဖြောက်ခြင်း။ ဤသို့ရှေးမင်းတို့သည် ယုံမှားသင်္ကာအပ်
သည်ခွဲ ယုံမှားသင်္ကာကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူသော်လည်း မင်းကြီးမမှတ်
ခြင်း။ တဏ္ဍသိလ်ဆရာသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း
ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ထုသဉ္ဇန်းရဇာတ်ကို အဓိကျောင်းပွါသဖြင့်ဂုဏ်း။

ဤနှင့် အတိတ်ပဉ္စပ္ပန်အလုံးစုံ တူသည်ဖြစ်၍။ ဗာရာဏသီမင်းကြီး
၏ပဝေါမာဂရအမည်ရှိသောသားတော်သည် အတတ်ပညာပြည့်စုံ၍
ပြန်ခါနီးတွင်။ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည် အဂ်ဝိဇ္ဇာဖြင့် ဖြင်သော
ကြောင့်။ ထိုအန္တရာယ်မှ လွဲပယ်ခြင်းငှါ ဆုံးမကြောင်း ဥပမာရှာရာ
တွင်။ ခြေဦးဒနာရှိသော ဆရဲ့ဖြင်းတစ်းကို အိမ်ခွဲထား၍ လုပ်ကျွေး
သည်ရှိသော်။ တရုသောကြွက်သည် အိမ်မှသက်၍ ထိုဖြင်းခြေနာကို
ခဲသည်ကို သည်းမခံနိုင်သောကြောင့်။ တနေ့သဉ်ခြေနှင့်ကန်လိုက်သ
ဖြင့် မဝေးမနီးသော ရေတွင်းတွင်ကျ၍ ကြွက်သေသည်ကို ဆရာသာ
ဖြင်၍ ဖြင်းဒဏ်အကျွေးတို့မဖြင်ရကား။ ယွဉ်မှသိက လာဖြမလာ။ဒဏ

ဘယ်သို့ သွားရာလေသည်ကို မသိဟုဆိုသည်ကိုကြားလျှင်။ ဤလည်း ဆုံးမကြောင်း ဥပမာတရဟု ပဋိမဂါထာဖွဲ့၍။ တပါးဥပမာ ရှာပြန် သည်ရှိသော်။ ထိုဖြင်း၏ဒုန်နာသည် အသားနွဲတောက်သဖြင့်။ထွက်၍ တရ သော မုယောခင်းသို့ သွား၍ မုယောကိုစားအံ့ဟု ဝေဂင်ရန်းပေါ်က် ဖြင့် နှုတ်သီးကိုသွင်းသော ထိုဖြင်းကိုဖြင်လျှင်။ ဤလည်းဆုံးမကြောင်း ဥပမာတရဟု ဒုတိယဂါထာဖွဲ့၍။ တတိယဂါထာကိုမူကား ဆရာအ သိုဝိုကြံ၍။အမောင်၊မင်းအဖြစ်သို့ရောက်လျှင် ညချမ်းသောအခါရေ ကန်သို့ ရေချိုးခြင်းငှါ သွားသည်ရှိသော်။ ရေကန်စောင်းဝန်းဦးတိုင် အောင် ပဋမဂါထာကို သရဇ္ဈာယ်၍သွားလေ။နေရာပြာသာဒ်သို့တက် သောအခါ။ စောင်းတန်းလွှာရင်းတိုင်အောင် ဒုတိယဂါထာကို သရဇ္ဈာယ်၍ သွားလေ။ စောင်းတန်းထိပ်မှစ၍၊ တတိယဂါထာကို သရဇ္ဈာယ်၍သွားလေဟုဆုံးမလိုက်သည်အတိုင်း။မင်းဖြစ်၍သားတော် ခြောက်နှစ်ရှယ်ရောက်လျှင် ဖခင်ကြီး၍ ရေကန်ဦးရေချိုးရာတွင် လုပ်ကြိမ်အံ့ ဟု သနားပိုက်၍ စောင့်နေလင့်စဉ်၊ မင်းကြီး ရေချိုးအံ့ဟု နန်းတွင်းဦး ရေချိုးမြို့ရေကန်ကို သုတ်သင်စိမ့်သောငှါ။ မူသိကာအမည် ရှိသော ကျွန်မကိုစေ၍။ မူသိကာရေကန် သုတ်သင်မည်၊ လာရာတွင်း။ မင်းသားကို မြင်လေလျှင် ငါပြုသောအမှုသည် ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ကြောက်သဖြင့် သနားလျက်ဖြင့်ပုန်း၍ ရေကန်ဝတ္တရားစဉ်း။ မင်းကြီးဆေး ရေချိုးမည်လာရာတွင် နောက်ဦးလိုက်သောသူတို့သည်။ ပဌမတိုင်အောင် မူသိကာမလာ။ အဘယ်သို့သွားရာလေသည် မသိဟုဆို၍ကုန် သော အခိုက်တွင်။ ။ကုဟိံဂတာဂတ္ထ ဂတာဒုတိယံလာလပဂဘဇနေဒုဝ။အဟ မေဓဝကောဇာနာဝိ၊ ဥဒပါနေမူသိကာဟဘာဝ။ ။မူသိကာ မူသိကာ သည်။ ကုဟိံ၊အဘိအရပ်သို့။ ဂတာ၊သွားလေသနည်း။ မူသိကာ၊မူသိ ကာသည်။ကဥ္စု၊ဒေဝဘယ်အခါရပ်သို့။ ဂတာ သွားရာလေသနည်း။ ဗုဒ္ဓ၊ ဤသို့။ဇနေဒ၊လူအဓိပတိင်းသည်။ လာသော်တံ မြည့်ဝတမ်း၏။ ဇနော၊ တံယေဝံသော၊အဟမေဝ ငါသည်သာလျှင်။ဇာနာဝိ သိ၏။ဥဒပါနေ၊ ဧဒုကန်၌။ မူသိကာ၊ မူသိကာကို။ ရာဇကုမာရေန၊ မင်းသားသည်။ ဟတာ၊သတ်အပ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် မူသိကာ အဘယ်သို့သွားရာလေ သနည်းဟု လူအပေါင်းကား မြည်တမ်း၏။မူသိကာကို ငါသား နှစ်ပိုင်း ဖြတ်၍ ရေကန်တွင်ချသည်ကိုမသိ။ ငါသာသိသည်ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့

ဂါထာ၏အဓိပ္ပါယ်ကို မင်းကြီးမသိလျက် သရဏ္ဏာဂုယ်သံကိုကြားလျင်။ ကြံသောမင်းသားသိ၍ ခမည်းတော်သိလေ၏ဟု ကြောက်လန့်တကြားပြေး၍။ ရှေးနည်းဖြင့် ချနစ်ရက်လွန်မှ သန့်လျက်လက်စွဲ၍ စောင်းတန်းလျှောကားရင်းခွဲ၍ စောင့်လင့်ခိုက်တွင်။ ။လေဝေတွံဇူတိစိတိစ၊ ဂဒြဲဘောဝနိဝဇ္ဇသိ၊ ဥဒ္ဒပါနေမှသိကံဟာကွဲပါ၊ပါဝံဘာဇွေတုမိမ္ပသိ။ တံ့၊သင်သည်။ပါဠေဝ၊ယဝမင်းခွဲ။ ပဟာရဒေါကာဂ်သံ၊ ခုတ်အံ့သောအခွင့်ကို။ဇူတိစိတိစ ထိုဤမှလည်း။ သြလဲ့ဝဲကေန္ဒာ ကြည့်ရှုလျက်။ ဂဒြဲဘောဝ် ဖြည်းကဲ့သို့။နိဝဇ္ဇသိ၊နစ်၏။ ဥဒ္ဒပါနေ၊ရေတွင်းခွဲ။မှသိကံ၊ ကြွက်ကို။ ဟာကွဲဂ၊သတ်၍။ ပါဝံ၊ မုယောကို။ ဘာဇွေတုံ စားခြင်းငှါ၊ ဇုဇ္ဇသိ၊အလိုရှိ၏။တနည်း။ဥဒ္ဒပါနေ ရေကန်ခွဲ။မှသိကံမှသိကာအမည် ရှိသောကျွန်မကို။ ဟာကွဲဂ၊သတ်ဦး၍။ ပါဝံ ရာစာနံ ပါဝမင်းကြီးကို။ ဘာဇွေတုံ မာဒရေဘုံ သတ်ခြင်းငှါ။ဇုဇ္ဇသိ၊အလိုရှိ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ ဖြင်းသည် ကြွက်ကို ရေတွင်းခွဲသတ်ပြီး၍ မုယောကို စားလိုသကဲ့သို့။ ရေကန်ခွဲ မှသိကာကိုသတ်ဦး။ပါဆုလည်း ငါ့ကိုသတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့။ ဂါထာ၏အဓိပ္ပါယ်ကို မင်းကြီးမသိဘဲလျက် သရဏ္ဏာဂုယ်သံကိုကြားလျင် ကြံသောမင်းသားသိ၍။ ခမည်းတော်သိလေ၏ဟု ကြောက်လန့်တကြားပြေး၍။ ရှေးနည်းဖြင့် လခွဲကျော်မှ ဤသို့သောအကြီးရှိသော ဂယောက်မကိုကိုင်၍။ ပြာသာဒ်စောင်းတန်းသိပ်တံခါးရင်းတွင် နေလင့်သည်ရှိသော်။ ။ဒဟရောစာသိဒုမ္မေ၊ ပဋ္ဌမုပ္ပတ္တိ ကောသုယု။ ဒိဃဇ္ဇေတံသမာသဇ္ဈ၊ နတောဒဿာမိ ဇီဝိတံ။ ။ဒုမ္မေ၊ နည်းသော ပညာရှိသောသားယုတ်။ ဘွံ၊သင်သည်။ ဒဟရောစ၊ ငယ်သည်လည်း။ အသိ၊ဖြစ်၏။ ပဋ္ဌမုပ္ပတ္တိကောစ၊ ပဋ္ဌမရွယ်ဖွဲ့တည်သည်လည်း။ အသိ၊ဖြစ်၏။သုသုစ အလွန်ပျိုရွယ်သည်လည်း။ အသိ၊ဖြစ်၏။ အထ၊ ထိုသို့လျက်။ ဒိဃဇ္ဇ၊ ရှည်သောအရိုးရှိသည်လည်း ဖြစ်သော။ ဇတံ ထိုယောက်မကို။သမာသဇ္ဈ၊ကိုင်၍။ ဒွိတောဝ၊ရပ်၏။ တေ၊ သင်၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ နဒဿာမိ၊ ငါမပေး။ ။ဤဂါထာဖြင့် အလွန်ပျိုရွယ်သောသင်သည် စည်းစိမ်ကို ခံစားခြင်းငှါမရဖြို့။ ယသုသတ်၍ အတုံးအခဲဖြတ်လျက် တံကျင်တင်စေအံ့ဟုဆိုဘိသကဲ့သို့။ မင်းကြီးမသိဘဲလျက် သရဏ္ဏာဂုယ်သံကိုကြားလျှင် ကြံသောမင်းသားသာသိ၍။ ပြေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား။ အကျွန်ုပ်အသက်ကိုပေးပါဟု ခြေရင်းခွဲဝပ်

၍ ရှေးနည်းဖြင့် တောင်းပန်ခြင်း အစရှိသော အဋ္ဌပုတ္တိကို ဆိုရာ ဆိုကြောင်းဖြစ်သော မူသိဂ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပဋိဉာဉ်ကျိုးမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော ဖြတ်စွာဘုရား သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်။ တောအရပ် တခု၌ လုယက်ဖျက်ဆီး၍ ပြေးလေသော ဒိုးသူတို့ကို ရှာ၍ မတွေ့လျှင်။ တောအုပ်အဝင်၌ လယ်ထွန်ကုန်သော သုံးယောက်သောသူတို့ကို။ သင်တို့ တောင်္ခိုလုယက်ပြီးလျှင် လယ်ထွန်ဟန်ပြု၍ နေရမည်လော့ဟု ဘမ်း ဆီး ချည်နှောင်၍ ကောသလ မင်းကြီးအား ဆက်ကုန်သည်ရှိသော်။ တယောက်သော မိန်းမသည် အဝတ်ပေးပါ အဝတ်ပေးပါဟု အစဉ် တစိုက်လိုက်၍ ငိုကြေးမြည်တမ်းလျက် မင်းအိမ်ကို လှည့်သည်ကို မင်း ကြီးကြား၍ အဝတ်ပေးစေသည်ရှိသော်လည်း ဤအဝတ်ကိုမလို။ လင် ကည်းဟူသော အဝတ်ကိုသာ လိုပါသည်ဟု ဆိုသဖြင့်။ ထိုအကြောင်း ကိုလျှောက်သော်။ ထိုမိန်းမကိုမခေါ် စေ၍ ဤသို့ဆိုသည် မှန်ပေသလော ဟုမေးသည်ကို။ ။နဂါနဒိအနုဒကာ၊ နဂံရဇ္ဇံအရာဇိကံ။ ဣဉ္ဇ်ပိဝဓဝါ နဂါ၊ ပယဿာသုံဒသဘာတရော။ ။ဒေဝ၊ ရှင်မင်းကြီး။ အနုဒကာ၊ ရေ မရှိသော။ နဒီ၊ မြစ်သည်လည်း။ နဂါ၊ အချည်းစည်း မည်၏။ အရာဇိကံ၊ မင်းမရှိသော။ ရဇ္ဇံ၊ ပြည်တိုင်းကာသည်လည်း။ နဂံ၊ အချည်းစည်းမည် ၏။ ယသာ၊ အကြင်မိန်းမအား။ ဒသဘာတရော၊ တက္ကိုယ်သော ဖောင့် တို့သည်။ အာသုံ၊ ဖြစ်ကုန်သင့်ကစား။ ဝိဓဝါ၊ လင်မှကင်းသော။ သာ ဣဉ္ဇ်၊ ထိုမိန်းမသည်လည်း။ နဂါ၊ အချည်းစည်းမည်၏။ ။ဤသို့ သူကုန် ကျမ်း၌ လာသည်နှင့်ညီစွာ။ အကျွန်ုပ်တို့မိန်းမ၌ လင်သည် အဝတ်မည် ၏။ လင်တည်းမရှိမူကား အဘိုးတထောင် ထိုက်သောအဝံတ်ကို ဝတ် သော်လည်း အဝတ်ကင်းသည် မည်၏ဟု လျှောက်သဖြင့်။ ထို မိန်းမ၌ ကြည်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ သုံးယောက်သော သူတို့သည် အဘယ် တော်သနည်းဟု မေးသည်ကို။ တယောက်ကား လင်။ တယောက်ကား သဒေး။ တယောကိကား မောင်ဟု ဆိုလျှင်။ ဤသုံးယောက်တွင် တယော က်ယောက်ကို ငါပေး၏ ဆိုမှ။ အကျွန်ုပ် အသက်ရှည်ကာ သားနှင့် လင်ကို ရမည်ပင်။ မိဘမရှိဖြို့ဖြစ်သော်ကြောင့် မောင်ကိုရခြင်းငှါခဲ၏။ မောင်ကို ပေးတော်မူပါဟု လျှောက်သည်ကို မင်းကြီး အလွန် နှစ်သက် သော ကြောင့် သုံးယောက်လုံးပင် လွတ်စေသဖြင့်။ တယောက်သော မိန်းမကို

ဖို၍ သုံးယောက်သော သူတို့သည် ကြီးစွာသော ဘေးဆင်းရဲမှ လွတ်သည်ကို ဒုတိယကြောင်းပြု၍ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ပဒုမာခါဠိသာ ဤဝိနိဓမသည် ဤသူသုံးယောက်တို့ကို ဆင်းရဲမှ လွတ်စေသည် မဟုတ်။ ဖြေးခဲ့လည်း လွတ်စေဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူဦး၏။ ဖရှုးသရောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို ပြုပြင်တည်ထောင်ကြီး မင်းပြုသောအခါ၌။သုံးယောက်သော သူတို့သည် တောခရိုင်တည်ရာ အစိုးစံသည် ပဉ္စပြန် ဝတ္ထုနှင့် တူသည် ဖြစ်၏။ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးသည် ဤသူသုံးယောက်တွင် အသူကိုအလိုရှိသနည်းဟုမေး၍။သုံးယောက်လုံးပင် လိုချင်ဟု လျှောက်သည်ကဲ့။ တယောက်ယောက်ကိုသာ ပေးမည်ဟု ဆိုသောကြောင့်။မောင်ကို တောင်းသည်ခဲ့သော်။လင်ကိုသော်လည်း ယူ။ သားကိုသော်လည်းယူ။ မောင်ကို အဘယ်ပြုစဉ်းနည်းဟု ဆိုသည်ကို။ သားနှင့် လင်သည် ရခဲသည်မဟုတ်။မောင်သာ ရခဲသည်ဟု ဆိုဦး၏။ ။ ဥဒ္ဓေဂဇာတကဝဏ္ဏနာပဌမော ဒုတိယော။ ။ဒေဝါ မြောက်တော်ညြတ္တရား။ မေ၊ အင်္ဂလိပ်အား။ပုဏ္ဏား၊သားသည်။ဥဒ္ဓမ္ပ ဂေါ၊ခါးပိုက်၌။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ပဌေး ခရီးမခဲ့။ ဘဝန္တိ ယာ၊ ပြေးရာသော အင်္ကျိလိပ်အား။ ပတိ၊ လင် သည်။သုလဘာ၊ရလွယ်၏။ပဒေတာ၊အကြင်အရပ်မှ။သောဒရိယံ၊မိခင် ဝမ်းဋ္ဌိတ္ရသော အောင်းဘေဒ်ဖြစ်သော မောင်ကို။ အာနယော၊ ဆောင်ရာ၏။ တဉ္စဒေယ်၊ ထိုအရပ်ကို သေဒ်ကား။ နပဿာမိ၊ မမြင်။ ။ဤဂါထာဖြင့် သားသည် တောသို့ဝင်၍ ဟင်းရွက်ကို ခါးခဲ့ ပိုက်သည်နှင့် အတူ ရလွယ်၏။ လင်လည်း ခရီးကို တယောက်တည်း သွားရာသော် လည်း ရခဲသည်မဟုတ်။ အဓိပ္ပာယ မခိုဖြစ်သောကြောင့် မောင်သာ ရခဲသည်၊မောင်ကို ပေးတော်မူပါဟူ၍ ဆိုလျှင်။ ဤမိန်းမငယ် ဆိုသည် မှန်၏ဟု အလွန် နှစ်သက်သဖြင့် သုံးယောက်လုံးကို လွှတ်၍။ သူတော် ကောင်းနှင့်ပေါင်းဘေဒ်မိသောကြောင့် သေဘေးမှလွတ်ခြင်း။ထိုအခါ လေးယောက်သော သူတို့သည် ဤသူ လေးယောက် ဖြစ်လာ ကုန်၏။ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးသည် ဂါဘရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဥဒ္ဓဂ်ဇာတ်ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပဉ္စမြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သဒ္ဓဝတ္ထုပြည် ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်။ အနာထ

ပိဏ်သူဌေးကို ဆွေမျိုးညာတကာ အစရှိသောသူစဉ်သည့် တပေါင်း တည်းညီ၍။ ဤသူသည် ရှင်သူဌေးနှင့် အမျိုးအနွယ် ညွှာစပါး အစရှိ သည်ဖြင့်မတူ။ ဤသူနှင့် အဆွေခင်ပွန်းမပြုပါလင့်ဟု အဘန်တလဲလဲ မြစ်တားကုန်သော်လည်း။ ယုတ်သသူနှင့်ဂင်း၊ မြုတ်သသူနှင့်ဂင်း၊ တူ သသူနှင့်ဂင်း။ အဆွေခင်ပွန်း ဘွဲ့အပ်ဟော့သည်။ ခင်ပွန်းရည်သာ အ ကြောင်းဟု ထိုသူတို့စကားကိုမနာမူ၍၊ စားသောရွာသို့ သူဌေးသွား လျှင် ထိုသူကိုအိမ်စောင့်ထားခဲ့သည်ရှိသော် ဦးသူဇိုသည် သူဌေးအိမ် တွင်မရှိ လူယာက်ဖျက်ဆီး ရန်အံ့ဟု ခြံရံသည်ကိုသိ၍။ စည်ဆေးငြင်း ခရုသင်းတံပိုးတီးမှုတ်စေ၍ အိမ်လုံးချောက်ချားစေလျက် ဟည်ဥပတ် လုံး ဆော်လော်စီမံသည်ကို ဦးသူတို့ကြားလျှင်။သူဌေးအိမ်တွင်ရှိ၏ဟု ထားလွှံစသည်ကိုပစ်၍ ပြေးကြလေသဖြင့် မိုးသောက်၍မြင်လျှင် ထိတ် လန့်ခြင်းဖြစ်၍၊ သူဌေးရောက်လျှင် ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်သည်ရှိ သော်။ သင်တို့စကားကိုနာ၍ ဤသို့သော အဆွေခင်ပွန်းကို ပစ်ပယ်တ ပြီးကား ငါ့ဥစ္စာစိုးစဉ်းမျှ မကြွင်းကျန်ရာဟုဆို၍။ ထိုစကားဥဿဝလက် ဆောင်ပါလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံဟော်သို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားသည်ရှိသော်။အဆွေခင်ပွန်းသည် ပေါ်သောမည်သည့်မ ရှိ။ခင်ပွန်းသဘောကို စောင့်ခြင်းဌါနတွင်မှီးနှိုင်သည်သာအကြောင်း။ယခု အခါဤသာ သူဌေးသည် ဒုဗ္ဗသောအဆွေခင်ပွန်းကိုမှီ၍ ဥစ္စာမပျောက်။ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်သည်မဟုတ်။ ရှေးဦးလည်း ဒုမ္မသောအဆွေခင်ပွန်းကို မှီ၍ ဗိမာန်မပျက်၊ ဗိမာန်ရှင်ဖြစ်တူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူဦး၏။ရှေးသရောအ ခါဗာရာဏသီပြည်ကိုဖြတ္တဒတ်မင်းကြီးမင်းပြုသည်ရှိသော်။ငါးကုရား လောင်းသည် မင်းကြီးဥဿဝဉ်ဖြစ် သမန်းချုံစောင့်သော နဂါဖြစ်၍။ ထို ဥဿဝဉ်ဖြင့်။ မင်္ဂလာဇကျောက်မျာကိုအမှီပြု၍ အခက်အရှက်နှင့် ပြည့် စုံသော မင်းဇိုဟူဧဝေါရဖြစ်သော ရုစာအမည်ရှိသော မင်္ဂလာသစ်ပင် စောင့်နတ်နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍။ မင်းကြီးပြာသာဒတပင်တိုင် လွှပ် လှုပ်ရှိသော အကြောင်းကို လျှောက်သဖြင့်။ လက်သမားအပေါင်းကို ခေါ်၍။ ငါ့ပြာသာဒ်ကို ဘယ်တိုင်လဲ၍။ မြဲအောင်မိုက်ဘိဟု ဆိုသော ကြောင့် လျှောက်ပတ်သောသစ်ကို ရှာကုန်သည်ရှိသော် တပါးသော အရပ်၌မရ၍။ ဥဿဝဉ်သို့ဝင်၍ ကြည့်ရာတွင် မင်္ဂလာသစ်ပင်ကို မြင် လျှင် မင်းကြီးအထံသို့လာ၍။ သစ်ရှာနှုန်ပြီလောဟု မင်းကြီးမေးသည်

ကို တပါးမှာလည်းမရ။ ဥယျာဉ်တော်တွင် သစ်ပင်ကိုလည်း မခုတ်ဝံ့ ဟုလျောက်သဖြင့်။ အဘယ့်ကြောင့် မခုတ်ဝံ့သနည်းဟုမေး၍ မင်္ဂလာသစ်ပင်ဖြစ်သောကြောင့်ဟုဖြေသျောက်သည်ကို။ တပါးသောသစ်ပင်ကို မင်္ဂလာသစ်ပင်ပြုမည်။ ခုတ်ယူတော့ဟုဆို၏သဖြင့်။ နက်ဖြန်ချမ်းမည်ဟု ပူဇော်သက္ကာရပြု၍ ညဉ့်ဦးကတိတ်သည်ကို ၊သစ်ပင်စောင့်နတ်သိ၍။ နက်ဖြန်ငါ့ဖိုမာန်ပျက်လတ္တံ့။ သားမြေးလက်ငင်း အတိအရပ်သို့ သွားရအံ့နည်းဟု သွားကုအရပ်ကိုမမြင်၍ သားငယ်မျိုးကိုဘက်၍ ငိုသည်ကို။အခွေခုင်ပွန်းဖြစ်သောနတ်တို့ရုစမ်းလျှာ၍ ထိုအကြောင်းကုံကြားလျှင်။ မိမိတို့လည်း သို့ပယ်နိုင်အံ့သောအကြောင်းကို မမြင်၍။ ထိုနတ်တို့ဘက်၍ အထွေထွေငိုကုန်စဉ်။ ဘုရားလောင်း ဂုဏနာဠိနတ်သည် ထိုနတ်တို့ကို ဖူးမြင်မည် လာရာတွင် ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင်။ မကြောင့်ကြလင့်ကုန်။ နက်ဖြန်လက်သမားတို့လာသောအခါ အကျွန်ုပ်အစွမ်းကို ရှုးစမ်းလေကုန်ဟု ထိုနတ်တို့ကိုနှစ်သိမ့်စေ၍။ နက်ဖြန်လက်သမားတို့ လာသည်ကိုမြင်လျှင် ဖွတ်ယောင်ဆောင်၍ လက်သမားတို့ ရှေ့မှ သစ်ပင်ရင်းသို့ပြေး၍ အပေါက်ကိုလျှို၍ အထက်မှပေါ်အိသကဲ့သို့။ သစ်ခွမှ ခေါင်းဘော်၍ကြည့်သည်ကို လက်သမားတို့မြင်လျှင် သစ်ပင်ကို လက်နှင့် ခေါက်၏။ ယမာနနေ့က မရှုးမစမ်း ဘိတ်မာန်မိသည်။ ခေါင်းသက်ရှိ၏။ သစ်မကောင်းဟု တပါးသစ်ပင်ကြီးကို ယူ၍ သွားလေသဖြင့်။ထိုနတ်အားမေမြန်းခြင်းငှါလာသော မျှားစွာသော နတ်အစည်းအဝေးခံ။ အခွေနတ်ဒေါပေါင်းတို့။ ငါတို့တန်ခိုးကြီးပါလျှည့်ငြားသော်လည်း ပညာမရှိပါချေသောကြောင့် ဤသို့သော ဥပါယ်တမျှသည်ကိုမကြံနိုင်ချေ။ ငါ့အခွေကုသနာဠိသာ ပညာ၏ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် ငါတို့ကို ဗိမာနဥာဉ်ဖြစ်စေသည်။ အခွေခုင်ပွန်း မည်သည်ကို အယုတ်အလတ်ဒုဗ္ဗိတ်သုံးပါးကိုပင် ပြုအပ်လှ၏။ ဝိမိအစွမ်းအလျောက် အခွေခုင်ပွန်းခံဖြစ်သော ဆင်းရဲကိုထုတ်၍ချမ်းသာကိုတည်စေကုန်၏ဟု ခုင်ပွန်းကောင်းကိုချီးမွမ်းဦး၍။ ။ကရေသရိကွေ၁·အထဝါပိသေဠ္ဍော၊ ဒိဟိနကော၀ါပိ ကရေယုဇကော။ ကရေယုမေတေဗျသနွတ္တမတ္တံ၊ ယထာအဟံ ဂုဏနာဠိံ ရုစာယံ။ ။ဘော်ဒွ၁ဒေ၀တာယော၊ အိုနတ်မျှားတို့။ သရိကွေဝိုးဟူသည်မူလည်း။ ဟောတု၊ဖြစ်စေ။ အထဝါ။ ထိုရှိ။သေဠ္ဍောပိ၊ မြတ်သည်မူလည်း။ ဟောတု၊ဖြစ်စေ။ ဒိတ္တဝမ္မံ၊ ခုင်ပွန်း

သဘောကို။ ကရေ၊ပြုရာ့၏။ ဒီကော၊ တယောက်အသိုးတ်တည်း။ နိဟိန ကောဝါပိ၊ယုတ်သည်မူလည်း။ဟေးတု ဖြစ်စေ။ မိဘ့ဓမ္မံ၊ ခင်ပွန်းသဘောကို။ ကရေယျ၊ပြုရာ၏။ဒီတော့ ထိုသူတို့သည်။ ဗျသနေ၊ ပျက်စီးခြင်းသည်၊ ဥပ္ပန္နေ၊ဖြစ်သည်ဂိုသော်။ ဥတ္တာမတ္ထံ၊ ဖြတ်သောအကျိုးကို။ ကရေယျုံ၊ပြုကုန်ရာ၏။ရုစာယံ၊ ရုစာအမည်ဂိုသောဗိမ့ာန်၌။ ဒိဗ္ဗတ္တော၊ ဖြစ်သော။ အဟံ၊ငါသည်။ ကုသနာဠိံ၊ကုသနာဠိကို။ မိဘ့ဓမ္မံ၊ခင်ပွန်းသဘောကို။ ကဏ်ောမိယထာ၊ ပြုသကဲ့သို့။ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် နတ်အပေါင်းအာဒီး ပြောဟောရာပြုခြင်း။ရုစာဟု ဆိုအပ်သော မုခကောဠိသည် အာနန္ဒာဖြစ်လျှာ၏။ ကုသနာဠိသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကုသနာဠိဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ရင်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပတ္ထနာမြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ရံခါသဖြင့် တမျိုးတမျိုး ပေါင်း၍။ ရံခါသဖြင့် သုံးပါးလေးပါး သောအမျိုးတို့သည် တစုပေါင်း၍။ရံခါသဖြင့် ဂိုဏ်းအများဘွဲ့၍။ ရံခါသဖြင့် ခရီးတသွယ်ပေါင်း၍။ ရံခါသဖြင့် မြို့အလုံးတပေါင်းတည်းညီ၍ ဘုရားအမှုးရှိသော သံဃာအား အသူ ပေးကြရာတွင်။ ခရီး တသွယ်ပေါင်း၍ အသူ ပေးရာ၌ ကိုယ်ဖြင့် အသက် မွေးသော သူ ဆင်း ရဲတယောက်သည် ငါယာဂုထမင်းစိရင်ခြင်းဌာ မတတ်နိုင်။ ခဲတွယ် မုံ့လုပ်အံ့ဟု သိမ်မွေ့သော ဆန်ခဲကို ညက်စွာထောင်း၍။ပက်ရွက်ညှပ်ဖြင့် ထုပ်၍။ ပြာပူ၌ဖုံးရုံး၍။ ဘုရားအား သူအံ့ဟု မုံ့ကိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအနီး၌ရပ်၍။အသူ၌အကြိုးဖြစ်သောသူသည် ခဲတွယ်မုံ့ယူခဲ့ကုန်ဟု ဆိုလျှင် ဧရှေးဦးစွာသပိတ်တော်၌ ထည့်သဖြင့်။ တပါးသော သူတို့ နောက်လူသောမုံ့ကိုခံတော်မမူဘဲ ထိုသူမုံ့ကိုသာ ဘုန်းပေးတော်မူလျှင်။ထိုခဏ၌ မုဟာဒုဂ္ဂတမုံ့ကို မစက်ဆုပ်မ ရွံရှာ အမြိုက်အရသာကဲ့သို့ ဘုန်းပေးတော်မူသည်ဟု မြို့အလုံးအုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကျော်စောသဖြင့်။ မင်း၏ ဒေမတ် အစရှိသော အယုတ်သဖြင့် တံခါးစောင့်မလွတ် စည်းဝေး၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီးသော်။မဟာဒုဂ္ဂတသို့ချဉ်း၍ တရယ်ရွှ၍၊ နှစ်ရယ်ရွှ၍၊ငါးရယ်ရွှ၍ အသူ အဘို့ကိုပေးဝေပါဟု တောင်းပန်သည်ကို။ မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်၍ အမိန့်တော်ကြားမှ ပေးဝေမည်

ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်သည်ရှိသော်။ ဥပ္ပဝယ္ဟုခြင်း မယ္ဟုမှု၍ ၎င်း။အခလုံးစံသော သူတို့အားပေးဝေဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် တယောက် ထက် တယောက်။ နှစ်ဆတက်၊ လေးဆတက်၊ ရှစ်ဆတက် စသော အားဖြင့် များစွာသော ဥစ္စာပေး၍ ကိုးကွယ်ဦးသော ဖွေ ရသဖြင့်။ မင်း ကြီးလည်း ညချမ်းသောအခါ၌ မဟာဒုဇ္ဇတကိုခေါ် ၍ သူဌေးအရာဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ တရားသဘင်၌ ဖြစ်သော စကားစပ် တွင်။ ယာသ အခါ၌သာ ဤသူဆန်ခွဲခဲ့ကို ငါမရှုမဲ့ရာ ဘုန်းပေးသည် မဟုတ်။ ဖျက်၌လည်း စားဘူးပြီ။ ယသုအခါ၌သာ ဤသူငါ့ကိုမြှ၍ သူဌေး အရာကိုရသည်မဟုတ်။ဖျက်၌လည်း ရဘူးလေပြီဟုမိန့်တော်မူဦး၍။လွန် လေပြီးသော အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြိုဖွဲ့ဒတ် မင်းကြီး မင်းပြု သည်ရှိသော်။ ငါ ဘုရားလောင်းသည် ကြက်ဆူပင်စောင့် နတ် ဖြစ်၍။ ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့သည် နတ်တည်းဟူသောမှီလာရှိကုန်သဖြင့်။ ဣသာဘင်နွေကြိုလျှင် မိမိတို့ကိုးကွယ်သော နတ်အား များစွာသော အစွန် အဝေတို့ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုကုန်သည်ကို မြင်၍။ သူဆင်းခဲ့ တပေါဒံ သည် ကြက်ဆူပင်တရုကိုသုတ်သင်ပြုစု၍။လူအပေါင်းတို့သည် အဝေးထူး ထူး"အခြားခြားသော ပန်းနံသာခဲတွယ်ယူ၍ မိမိတို့ ကိုးကွယ်သော နတ်သို့ သွား၊ နံသည်ကို မြင်လျှင်။ ထို့သူဆင်းရဲသည် ဆန်ခွဲမုံ့တဆုပ် ရေတဆုတ်နှင့် သွား၍ ကြက်ဆူပင် အနီးသို့ ရောက်လျှင်။ နတ်တို့သည် နတ်တို့၏ ခဲတွယ်ကိုသာ စားကုန်၏။ ငါ့နတ်လည်း ဤဆန်ခွဲမုံ့ကိုမစား ပေရာ။ ဧကာလည်း ကာရဏာမဲ့ငါ့မုံ့ကို မပျောက်စေကောင်း။ ငါစားရ သော်ဇ္ဈာဝင်း၏ဟု တဘန် ပြန်ပြန်သည်ကို။ဘုရားလောင်းသည် ကြက်ဆူပင်ခွဒ္ဒ ကိုယ်ထင်ပြ၍ နေလျက်။ ဟာယ် ယောကျ်ား။ သင် စည်းစိမ်ရှိ တာပြီးကေား၊ ဖောင်းမွန်သောခဲတွယ် စားတွယ်ဖြင့် ငါ့ကို လုပ်ကျွေးရာ ၏။ ငါသင့်မုံ့ကိုမစားသော် အမှုမုံ့ကိုစားရမည်နည်း။ငါ့အတို့အရာ ကို မ ပျက်လင့် ဟု ဆိုဦး၍။ ။ယာထာဇန္ဓော ပုရိသော ဟော တိ၊ တထာဇန္ဓောတာသ ဒေဝတာ။အာဟာဇရတံ ကုဏ္ဍကပူပံ၊ မာမေဘာဂံ ဝိနာသယ။ ။ဘေ၊ပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ ယောပုရိသော၊ အကြင် ယောကျ်ားသည်။ယာထာဇန္ဓော၊အကြင်သို့သဘောရှိသော အစာသည်။ ဟော၊တိ၊ ဖြစ်၏။ တာသပုရိသဿ၊ ထို ယောကျ်ား၏။ ဒေဝတာ၊ နတ် သည်လည်း။ တထာဇန္ဓော၊ ထိုသူစားတိုင်းသော အစာရှိသည်။ ဟော

တိ၊ဖြစ်၏။ ၎တံကုသ္တာကဟူပံ၊ ထိုဆန်ခွဲ၊့ကို။ အာဟာရ၊ ဆောင်ခဲ့။ မေ၊ ငါ၏။ ဘာဝံး အဘိုအရောကို။ မာဝိနာသပဟာ၊ မဟုက်လင့်။ ။ဤဂါထာ• ဖြင့်ခေါ်လျှင် တဘန်ပြန်၍ပြန်။ ဘုရားလောင်းကိုကြည့်လျက် ထို၊့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍။ ထို၊့မှသြဇာကိုစား၍ပြီးသော် လုပ်ကျွေးကြောင်းကို မေး၍။ ဆင်းရဲသူဖြစ်သောကြောင့် ဂုဏ်နတ်ငင်းကိုဖြို၍ ဆင်းရဲလွတ်ပါလို သောကြောင့်ဟု ဆိုလျှင်။ မကြောင့်ကြလင့်ဟု ကျေးဇူးကို သိသဖြင့် ကျေးဇူးဘွဲ့ ပြုနိုင်သောသူအား• ပုဇ္ဈော်သည် ဖြစ်သောကြောင့်။ ဤကြက်ဆူပင်ကိုရုံ၍ လည်ချင်းထိကာမျှားစွာသောဖွေးဆိုးကြီးဘို၏။ မင်းကြီးအားကြား၍ လှည်းဖြင့်ဆောင်ယူစေ၍ မင်းရင်ပြင်၌စုပုံစေ။ မင်းကြီးနှစ်သက်သဖြင့် သူဌေးအရောကို ပေးလတ္တံ့ဟုဆို၍ ဘုရားလောင်းကွယ်ခြင်း။ ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း စိရင်၍ သူဌေးကြီးပြောက်သဖြင့် ကံအားလျော်ပတ်စွာ လားရခြင်း။ ဆင်းရဲသား ပေဘကျိုးသည် မဟာဒုဂ္ဂတဖြစ်လာ၏။ ကြက်ဆူပင်နတ်သည် ငါဘုရားဖြစ်၏ ဟုဇာတ်တော်တော်ကိုပေါင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ကုလ္လာကပူဇောတ်ကိုအဓိကြောင်း ပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါး၌ပြု ပဋိဂ္ဂဟဖြစ်မျက်ရစ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည်။ ပရိဒ္ဓဗျာန်ပြုကောင်မူရာ ညောင်စောင်းခြံ လျောင်းတော်မူစဉ်။ အဂ္ဂဉ်အာနန္ဒာသည် ဓိးသောက်ထဒုခါခြံ မြတ်စွာဘုရားနှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု တော်မူလတ္တံ့။ ငါလည်း ပြုပယ်နှင့်တကွ သောဇပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ်ဘိ၏။ နှမ်ဒဲ့ ငါ့နှစ်ပတ်လုံး လုပ်ကျွေးခြင်းသည် အကျိုးခဲ့ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဥယျာဉ်ခြံ တိုက်ဝန်ခါးပေါင်ကို ဆွဲ၍ ငိုကြွေး၏။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရောကြောင်း ကို ဤခြံ အကျယ်ဆိုဘိမူကား ကျမ်း အလွန်ဖေလေးအံ့သဲ့ည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤခြံအကျယ်မဆိုပြီ။အသို့ဂိုသောပညာရှိသည်မဟာပရိနိဗ္ဗာန သုတ်ကို အစဉ်ဒိုးသဖြင့် သိအပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဂုဏ်အာနန္ဒာ ကို မဖြင့်လျှင်။ အာနန္ဒာ အဘာ၊်မှာနည်းဟု မေးတော် မူ၍။ ထိုအ ကြောင်းကိုကြားတော်မူလျှင် ခေါ်စေ၍။ အာနန္ဒာသည်ပြုဒေါသော ကောင်းဘွဲ့ရှိ၏။ကမ္မဋ္ဌာန်းဟာဝနာယျဉ်ကာလျှင်စွာအနာသဝဖြစ်လတ္တံ့။ အာနန္ဒာ မဝိုးရိမ်လင့်။ ပဿဝါဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ ငါ့ကို လုပ်ကျွေး ခြင်းသည်အဘာ ့ကြောင့်အကျိုးမရှိဖြစ်အံ့နည်း။ သရာဂ-သဒေါသ-သဓမာဟဖြစ်သောအခါ၌ ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးခြင်းသည်လျက် အကျိုးခဲ့

မဖြစ်သေးဏ်။ ယွဲ့ကဲ့ဒး အဘယ်ဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်းဟု မိန့်တော်မူဦး၍။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြတ်၍ဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ငါဘုရားလောင်းသည် ပေါက်ပင်စောင့်နတ်ဖြစ်၍။ ယခင်နည်းဖြင့် နတ်တို့ကိုလုပ်ကျွေးကြရာတွင်။ ပုဏ္ဏားဆင်းရဲတယောက်သည်။ မြင့်သော်အရပ်၌ရောက်သော ပေါက်ပင်ကြီးတခုကို။ မြေပြင်တလင်း ညှိညွတ်ခြင်း။ ခြံစောင်ရန်းခံခြင်း။ သဲမှုံ့ကဲခြင်း။ တံမြက်သုတ်သင်ခြင်း။နံ့သာလက်ငါးချောင်းချယ်ခြင်းလိမ်းကျုံခြင်း။ပန်းနံ့သာအခိုးအံ့ထုံ ပူဇော်ခြင်း။ ဆီမီးတန်းဆောင်တိုခြင်း။ ချမ်းသာစွာအိပ်ရစ်၏ လောဟု မေးခြင်း။ လက်ျာရစ် လှည့်ခြင်းတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးသည်ရှိသော်။ ဤပုဏ္ဏား ငါ့ကိုအလွန်သုတ်သင်လုပ်ကျွေး၏။ ပုဏ္ဏားကို စွန့်စမ်းပြီးသော် လုပ်ကျွေးကြောင်းကိုမေး၍ လိုသောဝဏ္ဏကို ပေးအံ့ဟု ထိုပုဏ္ဏားဝံ့ဖြောက်လှည့်၍နေစဉ်။ ပုဏ္ဏားအိုအယောင်ဖြင့်လာ၍ အပါးဦးရှိရပ်လျက်။ ။အစေတနံ ဗြာဟ္မဏအာသုကာန်ဉ့်၊ ဇာနောအဇာနန်ဉ့်မိ ဆံပလာသံ။ အဘရန္ဓိဝရော ဓုဝမပ္ပမဉ္ဉော။သုခံသေယျံ ပုဆိုသိကိသိသဟောတု။ ။ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏား။ ဇာနော၊ သိသောပုဏ္ဏားသည်။ အဇာနန်ဉ့်၊မသိသော။အာသုကာန်ဉ့်၊မကြားသော။အစေတနံ၊စိတ်စေတနာမရှိသော။ ဇာမံပလာသံ။ ဤပေါက်ပင်ကို။ အာရန္ဓိဝရော၊ အားထုတ်သော ဝိရိယာရှိသည်ဖြစ်၍။ ဓုဝံ၊အမြဲ။ အပ္ပမဉ္ဉော၊ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍။သုခံသေယျံ၊ ချမ်းသာစွာအိပ်ရခြင်းကို။ ပုဆို၏ မေး၏။ ကိသ၊ အဘယ်၏။ ဟောတု၊အကြောင်းကြောင့်။ပုဆိုသို မေးသနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် ပေါက်ပင်စောင့်နတ် မေးသည်ကို။ ။ဒုရေသုတောစေဝ ဗြဟာစရုဒ္ဓာ၊ ဒေသေဉ္ဇတောဘုတနိဝါသရုပေါ။ တဿဒါနမသာဓိဇာမံပလာသံ၊ ပေစေဇ္ဇဘုတာ တေ ဓနသ ဟောတု။ ။ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏား။ အဓိပ္ပာယ်ရကွာ၊ ဤသစ်ပင်သည်။ ဒုဝေ၊ ဝေးသောအရပ်၌။သူတောစေဝ၊ ကျော်လည်းကျော်စေ၏။ ဗြဟာစ၊ ကြီးလည်းကြီးမြင့်၏။ ဒေသေ၊မြင့်သောညီညွတ်သောမြေအရပ်၌လည်း။ ဉ်တော၊ တည်၏။ ဘူတနိဝါသရုပေါ တန်းဦးကြီးသောနတ်၏ နေရာ သတဲ့ဖြစ်၏။ ပဿဉ်၊ ထို့ကြောင့်။ ဇာမံပလာသံ၊ ဤပေါက်ပင်ကိုလည်း။ နမသာဓိ၊ ရှိခိုး၏။ ဇေ့ဘု၊ ဤပေါက်ပင်၌။ ပေစဘုတာ၊ အကြင်တန်းဦးကြီးသောနတ်တို့သည်။ နိဝုဏ္ဏာ၊နေကုန်၏။ တေစ၊ထိုနတ်တို့ကိုလည်း။ ဓနသ၊

ဥစ္စာ၏။ ဟောတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ နမသဿာမိ၊ ရှိခိုးဏ်။ ။ဤဂါထာ ဖြင့် လုပ်ကျွေးကြောင်းကို ဆိုလျှင်။ ငါသည် ဤသစ်ပင် စောင့် နတ် တည်း။ ပုဏ္ဏား မစိုးရိမ်လင့်။ ငါဥစ္စာပေးမည်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍။ မိမိ ဗိမာနဒ်ခါးဦ ကောင်းဝဲင်ထက်ရပ်လျက် လက်ကိုဆန့်၍အင်္ဂေတူးတူးဦ တည်ပင်၏အရေ ညောင်ကြတ်ပင်ရင်းတွင် အရှင်မရှိဇော်သောဓွေအိုးကြီး တို့သည် လည်ချင်းခိုကာရှိ၏၊ ယူဟုညွှန်ပြီးမှ။ ပုဏ္ဏားဘော်ထုတ်၍ယူ သော် ပင်ပန်းလေအံ့သည်။ ငါအခွန်ဘော်ဖြင့် ဆော်၍ ဤမည်သော အရပ်၌ ဖြူပ်ထားမည်။ အသက်ထက်ဆုံး ဤဥစ္စာကို သုံးဖဆောင် စား သောက်၍။ သိုလ သိတင် ဖဆောက်တည်ခြင်းဖြင့်။ အသုံလည်း ပေး အသက်လည်းမွေးဟု ပုဏ္ဏားအားဆုံးမ၍ ထိုအတိုင်း ပြည့်စုံစေခြင်း။ ပုဏ္ဏားသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ပေါက်ပင်နတ်သည် ငါဘုရားဖြစ်၏ ဟု ဇာတ်တော်ကို ဟောပြောခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ပလာသ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပဋိဘာဂြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည် ကောသမ္ဗီပြည်ကို အဒ်ပြု၍။ ဃောသိတာရုံ ရွှေကျောင်းဦ နေ တော်မူစဉ်။ ဥတေန မင်းကြီး၏ ဘဒ္ဒဝတီ အမည်ရှိသော ဆင်မကို အကြောင်းပြု၍ ဤသို့သော အဋ္ဌုပ္ပတ္တိသည်ဖြစ်၏။ ထိုဘဒ္ဒဝတီဆင်မကို ရကြောင်း။ ဥတေနမင်း ဟွားကြောင်း။ မင်းဖြစ်ကြောင်းကိုကား ဤဦ မဆိုပြီ။ အလိုရှိသော ပညာရှိသည် မဟာဓမ္မပဒဦ ဃောသိတာ သူဌေး ဝတ္ထုကို ဒဇဉ်ဖြိုးသဖြင့်သိအပ်၏။ ထိုဘဒ္ဒဝတီဆင်မသည် တံနေ့သဒ္ဒါ အရိယာအပေါင်း ခြံရံလျက် မနှိုင်းရှည့်အပ်သော ဘုရားအသင်္ဃရဖြင့် ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုဖြင်လျှင်။ ရွှေတောင်ရင်းဦ ဝပ် ၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော သင့်ညဖြတ်စွာဘုရား။ ဥတေန မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်ဟို့ရှင်ဘုရားအခါ ဤဆင်မကိုဖြ၍ငါအသက်ကိုလည်းရသည်။ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း ရပြန်သည်။ မိဘုရားကိုလည်း ရသည်ဟု ချစ်ခင် လေးမြတ်သဖြင့် ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကို ပေး၍ အလုံးစုံသော တန်း ဆာဖြင့်ဆင်ခြင်း။ နေရာအရပ်ဦ နှံသာမျိုးဖြင့် လိမ်းကျုံခြင်း။ အထက်ဦ ရွှေကြယ်ဗိတာနဲ့ကြက်ခြင်း။ဆန်းကြယ်သောတင်းထိမ်ဖြင့်ခံ၍ဆီမီးညှိ ခြင်း။အမိုးအထုသွန်းခြင်း။ကျင်ကြီးကျင်ငယ်အရပ်ဦရွှေဂျုံးခံခြင်း။လဲဗုံ ခင်းနှီးဖြင့်အိပ်စေခြင်း။မင်းနှင့်ထိုက်သော ဘောဇဉ်ကိုကျွေးခြင်းတို့ဖြင့်

သိမ်းမွေး၍။သို့အမှုကိုမရွက်ဆောင်နိုင်၍ အိုမင်းကြီးရင့်လျှင် ထိုစည်း ဗိမာကိုလုယက်ဖျက်ဆီး၍။ကိုးကွယ်ရာမရှိ တောခွဆယ်သွားကိုသာ စား ၍ အသက်ရှင်ရ၏။ အကျွန်ုပ် ကိုးကွယ်ရာ ဘုရားမရှိ။ ဥတေန မင်းကြီး အား ဒုဇကျွန်ုပ်ကျေးဇူးကိုသိ၍ ရှေးစည်းစိမ်အတိုင်း တည်အောင်ပြု တော်မူပါဟု ငိုကြွေးလျက် လျှောက်သည်ရှိသော် ဝန်ခံတော်မူ၍။ဥတေန မင်းကြီးနန်းတော်သို့ကြွတော်မူသောဘုရားအားကြီးစွာသောအလှူကို စီရင်၍။အာနန္ဒမထေရ ပြုတော်မူသောအဆုံးဌိ။ဘဒ္ဒဝတီ အဘယ်မှာ နည်းဟုမေးတော်မူသည်ကို အကျွန်ုပ်မသိဟုလျှောက်လျှင်။ ကျေးဇူးရှိပေ သောသူတို့အား စည်းစိမ် ချမ်းသာပေး၍ အိုမင်း ကြီးရင့်လျှင် တဘန် ဖျက်ပြန်ခြင်းသည်မဒေဝ်။ယခုဘဒ္ဒဝတီကိုးကွယ်ရာမရှိ တောခွဆယ်သွား ကိုစား၍နေသည်။ဘဒ္ဒဝတီကျေးဇူးသည် ဤသို့ဤသို့ရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ ၍။ရှေးစည်းစိမ်အတိုင်းပေးတော်မူပေဟုမိန့်ဇတော်မူတိုင်းဖြစ်သည်ကို "အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သောစကားစပ်တွင်။လွန်လေပြီးသောအခါဌဗာရာ ဏာသီပြည်ကို ဒဠှဇမ္မမင်းကြီး မင်းပြုသော အခါဌ်။ ငါဘုရားလောင်း သည် အမတ်ကြီး ဂတနာဖြစ်၍။ စွမ်းပကား ဆွန်အားနှင့် ပြည့်စုံသော် ညှဉ်ဗျာဓိအမည်ရှိသောနွားမသည် တနေ့လျှင် ယူဇနာတရာသွားနိုင် သည်ဖြစ်၍။ မင်းကြီး၏တမန် ဖဲ့ဆေးအမှုကို ပြုခြင်း။ စစ်မြေအရပ်၌ ရန်သူကို နှိမ်နင်းခြင်းတို့ဖြင့် မျှားသောကျေးဇူး ရှိပေသည်ဟူ၍။ ဘဒ္ဒ ဝတီ ကို ဥတေနမင်းကြီးစိရင်သကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ကိုပေး၍။ကြီးရင့် အိုမင်းလျှင် ထိုစည်းစိမ်ကိုယုတ်လေသဖြင့်။ကိုးကွယ်ရာမရှိသည် ဖြစ်၍ တောခွဲမြက်သစ်ရွက်ကိုစားနေသောအခိုက်တွင်။မင်းအိမ်၌သုံးဆောင် ရာအိုးမလောက်ဟု အိုးထိန်းကိုခေါ၍ဆိုသည်ရှိသော်။နွားချေးတင်ရာ လှည်းခွံ ကစရာ နွားမရှိဟု လျှောက်သည်ကို။ ညှဉ်ဗျာဓိ အဘယ်မှာ နည်းဟုမေး၍။အလိုအလျောက် သွားရှာသောအကြောင်းကို လျှောက် လျှင်။ ပဉ္စမ့်စ၍ ညှဉ်ဗျာဓိကို လှည်းကလေဟု ဆိုဘိသေ့ကြောင့် လှည်းကလေ၍။ တနေ့သ၌ မြို့မှ ထွက်ရာတွင်။ မြို့သို့ဝင်သော ဘုရား လောင်းကို ဖြင်လျှင် ရှိခိုး၍ ၊ခြေရင်း၌ ဝပ်ပြီးသော်။ ငိုကြွေးလျက် "အကျွန်ုပ်ကိုမျိုရွယ်သောအခါ မျှားစွာသောကျေးဇူးရှိပေသည်ဟု မှတ် သဖြင့် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေးပြီးလျက်။ ယခုအိုမင်းမစွမ်း ဖြစ် လျှင်။ ထိုစည်းစိမ်ကိုလုယက်၍ ကိုးကွယ်ရာမရှိ တောခွဲ မြက် သစ်ရွက်

ကိုစား၍ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ အသံက်ှင်ပါသည်ကို။ လှည်းက စိမ့်သော ဌါဒအိုးထိန်းအား ပေးဘိသည်ဖြစ်သောကြောင့်။ အရှင့်ကိုထား၍တပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိ။ မင်းကြီးအား အကျွန်ုပ်ပြုသောကျေးဇူးကို အရှင်ဆိပါ၏။ ပျော်ကံသောစည်းစိမ်ကို ပြကတော့အတိုင်းရှိအောင်းပြုတော်မူပါဟုဆိုလျှင်။ ကောင်းပြီဟုနှစ်ထိမ့်စေ၍။ မင်းကြီးအထံသို့ သွားပြီးသော် စကားတောင်းလိုသောကြောင့်။ ရှင်မင်းကြီး၊ ဤမည်ဤမျှသော အရပ်တွင်ရင်ခွဲ ထားလှံသနဲလျက်ဘွဲ့၍ စစ်မြေအရပ်ခွဲ ရန်သူကို နှိပ်နင်းခြင်း။ လည်ခွဲကမ္ဘည်းဆွဲ၍ ယူဇနာတရာတိုင်တိုင် တမန်သွားခြင်းတို့ဖြင့် အလွန် နှစ်သက်သော။ ရှင်မင်းကြီးသည် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေးတော်မူသော သြဠဳဗျာဓိသည် ယခု အဘယ်မှာနည်းဟု မေးသည်ကို။ ဌါဒအိုးထိန်းအား လှည်းတိုက်စိမ့်သောဌါ ပေးပေသည်ဟု ဆိုလျှင်။ ဤသို့သော ကျေးဇူး ဥပကာရနှင့် ပြည့်စုံသောသူကို ဤသို့ စိရင်တော်မူခြင်းသည် သင့်အံ့လောဟု သြဠဳဗျာဓိ၏ ကျေးဇူးကို ဘော်ပြ၍။ ကတညုတကတဝေဒိဖြစ်အံ့သော အကြောင်းကိုဆိုမှ သြဠဳဗျာဓိကျေးဇူးကိုအောက်မေ့၍ ရှေးစည်းစိမ်ဒွဲတည်စေခြင်း။ မင်းကြီးလည်းဘရားလောင်း အဆုံးအမဒွဲတည်သဖြင့်။ အာဠာဝကအစရှိသော ကောင်းမှုကိုပြု၍ နတ်ရွာဆုကိုပြည့်ခြင်း။ သြဠဳဗျာဓိသည် ဘဒ္ဒဝတီဆင်မဖြစ်လာ၏။ မင်းကြီးသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ အမတ်ရတနာသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောဒုဿဓဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ငင်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည်သည် ဗြဟ္မဝဓုနဟူသော အမည်တွင်ခိုက်။ ဗြဟ္မဝဓုနပြည်ကို အစိုးရသော မနောဇမင်းကြီးသည် နန္ဒရဇာသု၏ ဥပဒေသကြောင့်ဇမ္ဗူ။ ဒီပါကျွန်းဒွဲ အလုံးစုံသောသူကို ယင်သောက်လောက်ရုံသောသွေးမျှမထွက်စေမူ၍ တရားတယောက်သော မင်းကိုနှိုင်ဘွဲ့။ နှစ်ဘဲ ဇလေးခေါဘိဇ်သော စစ်သည်။ တရားတယောက်သော မင်းအပေါင်းခြံလျက် ပြည်သို့ပြန်၍ ကြီးစွာသော သဘင်ဖြင့် သိကြားနတ်မင်းကဲ့သို့ တင့်တယင်စံပယ်လျက်။ ချုနစ်ရက်ပတ်လုံး အောင်သောအောင်သားစားသောက်၍ ချုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဦး ဤဂည်းဇမ်ကို ငါ့မိငါ့ဘ အစရှိသောသူတို့သည် ပေး၍ရသည်မဟုတ်။ နန္ဒရဇာသုပေး၍သာရသည်။ နန္ဒရဇာသုကို ဖွဲ့ဆိုဥဒ္ဒါနရတနာ ဆင်ဖြင်းကြေးစည်းဇမ်

ပြည်ထက်ဝက်တိုင်ဇအောင် အလိုရှိတိုင်းပေးအံ့ဟု အခြောင်းကိုမေး သည်ရှိသော်။ စည်းစိမ်ကိုငါမလို။ ဟိမဝန္တာတောခွေ မိဘကိုမွေးမြူပါ သည်ကို။ နောင်ဘော်အာဏာကိုဆန်မိ၍ မမွေးမြူရ။ နောင်ကော်နှင် ထုတ်လေသည် ဖြစ်သော်ကြောင့်။ မွေးမြူခြင်း မွေးမြူ ရအောင်နောင် တော် သောဏရသဲ့အား ညှိ၍ တောင်းပန်ပါအံ့သေးဆုကိုသာ လို သည်ဟုဆိုသျှင်။ နန္ဒရသေ့ဆိုတိုင်း ဇာရဲ့တပြည်ထောင်မှ။ ပုဏ္ဏားသူ ကြွယ်။ ဒိုကုံးဇနပုဒ်သူအပေါင်း။ နှစ်ဆဲ့လေးခေါဘိုးသော စစ်သည်။ တရဲ့ တယ်ဝေါက်သော မင်းအပေါင်း ဖြစ်လျက်။ ဟိမဝန္တာ တော သို မနေနာဇမင်းကြီး သွားဖြ၍ တို့ဘုရားလောင်း သောဏ ရသဲ့အား တောင်းပန်သဖြင့် နန္ဒရသေ့လည်း မယ်တော်ကို ပွေးမြူရ၍။ နန္ဒရသေ့ တည်းဟူသော သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော် မိသောကြောင့် မ နောဇမင်းကြီးသည်လည်း ဇမ္ဗူ။ ဒီပါကျွန်းဒွီ အတုမရှိသော မင်းအဖြစ် လို ရောက်ခြင်း အင်္ဂါပုတ္တိုကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော သောဏနန္ဒ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ဟူဋ္ဌနီ ဖြိုဟ္ဒဒတ်မင်းကြီးသည် ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားဏ်၏ ဥပဒေသကြောင့် ဇမ္ဗူ။ ဒီပါကျွန်းဒွီ တရဲ့တယောက် သော မင်းတို့ကိုနိုင်လျှင်။ ပဉ္စလရာဇ်ပြည်သို့ ပြန်၍ အောင်သေအောင် သားစားမည် စိရင်သည်ကို။ မဟောသဓာဇစသဖြင့် ဘွားဘက်တို့ သေအမဲ အိုးခွက်တို့ကို ယွန်ကဲ့ပစ်ခဲ့ ချေသောကြောင့် ဖြိုဟ္ဒဒတ်မင်း ကြီး အမျက်ထွက်၍ ဟသံ့ ဂုစ်ခေါ ဘိဏ်သော စစ်သည်၊ တရဲ့ တ ယောက်သော မင်းတို့နှင့်တကွ ဗိဇိလာပြည်သို့ချီလှာ၏။ မိုးကြိုးတသန်း ထွန်းလျက် ညဉ့်ယံခဲ့ရောက်လျှင်။ ဆင်တထပ်၊ မြင်းတသည်း၊ ရထားတ ထပ်တို့ဖြင့် သုံးထပ်လေးလွှာ ၍။ ဆင်သံ၊ မြင်းသံ၊ ရထားသံ၊ ဗိုလ်သံ၊ ငါးပါးသော စည်သံတို့ဖြင့်မြေကို ပြိုအံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၍။ ကြောက်စွာတုန် လှုပ်လျက်အသက်လွတ်အံ့သောအကြောင်းကို မဟောသဓာ သုခမိန် အားမွေးသည်ရှိသော်။ မကြောက်မရွံ့စိမ့်သောဌာနှစ်သိမ့်ပေးယောင်း ၍။ တဲ့ဆဲ့ ဂုစ်ခေါဘိဏ်သော စစ်သည်။ ဟူဋ္ဌနီ ဖြိုဟ္ဒဒတ် မင်းအကြွင်း ရှိသော တရဲ့တယောက်သောမင်းဘို့ကိုးအထူးထူးသောဥပါယ်တမျှ ဖြင့်ခါးခဲ့ဝတ်သောပုဆိုးကိုမျှမသိမ်းမိအောင်ပြေးစေ၍။ဘုရားလောင်း သူတော်မကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော် မိသောကြောင့် တင့်တယ် စံပယ် ခြင်းသို့ ရောက်သော ဝိဒေဟာရာဇ်မင်းကြီး၏ အင်္ဂါပုတ္တိုကို ဆိုရာ ဆို

ကြောင်းဖြစ်သော် မပေါ်သာသဓာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။ ထိုမှ တပါး ဝဏ္ဏပထဓာတ်။ ဒေဝမ္မဓာတ်။ မဟာ အသဿာရောဟာဓာတ်။ နိဂြောဓမိဂရာဓဓာတ်။ တိရိဋိဝဿဓာတ်။ ကုဋ္ဌိရဓာတ်။ သုဝဏ္ဏာတဂ္ဂဒ္ဓဓာတ်။ သိရိဓာတ်။ သုဝဓာတ်။ ဘဒ္ဒဇိတ်ဓာတ်။ ဂုတ္တာဓာနနဓာတ်။ တိန္ဒုကဓာတ်။ သိလာနိသံသဓာတ်။ တက္ကာလဓာတ်။ သံဝရဓာတ်တို့ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း သိအပ်၏။ ။

၁၁၄။ သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်းခြင်း အကျိုးဂုဏ်ဟူသော ပေါရိသာဒစကားဝယ် တိရစ္ဆာန်စင်လျက် သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်းခြင်း အကျိုးရှိသည်ကို ဦးဉာဏ်ထုတ်ပြအပ်သောသက်သေများ။

လူဖြစ်သောသူကိုမဆိုနှင့်ဦး။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော သူ့ဝါသီလည်း သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ကောင်းသည်နှင့်နှင်သာဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကိုကား။ ဦးသွေးသောကျေးသားငယ်သည် ထိတ်လန့်စေခြင်း။ ထိုအရပ်မှဖဲခွဲသော ပဉ္စာလရာဇ်မင်းကြီးသည်။ ရသေ့တို့နေရာသခိမ်းသို့ ရောက်၍။ ထိုကျေးငယ်၏ပေါက်ဘော် ဖြစ်သောပုပ္ပကအမည်ရှိသော ကျေးသားသည် လူ၏ဘာသာဖြင့် သာယာ ချို့မြက်ပွာ မင်းကြီးအား ပဋိသန္ဓေဝရ ပြုသင့်သည်ကိုဖြင်၍။ အဓေဝင်ကျေးသားကား မြတ်သောတရားနှင့်ယှဉ်သည်ဖြစ်၍ သာပဝ်ဘော်သော စကားကိုဆို၏။ ပဃခင်ကျေးသားကားကြမ်းကြုတ်သောစကားကိုဆို၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟု မင်းကြီး မေးသည်ရှိသော်။ ။သတ္တိဂုမ္ဗော စစောရာနံ၊ အဟာဠ္ဍကသိနံ ဆုဝ။ အသတံသောသတံအဟံ၊ တောနံခမွေနံ နောဝိနာ။ ။မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ သတ္တိဂုမ္ဗော၊ သတ္တိဂုမ္ဗသည်ကား။ စောရာနံ၊ခိုးသူတို့၏။ သန္ဓိကော၊အထိုခြင်း။ သံဝုဏော၊ကြိုး၏။ အဟာဠ္ဍ၊အကျွန်ုပ်သံ့သည်ကား။ ဆုဝ၊ ဤအရပ်၌။ ဆုသိနံ၊ ရသေ့တို့၏။ သန္ဓိကော၊ အထိုခြင်း။ သံဝုဏော၊ ကြိုး၏။ သော၊ ထိုသတ္တိဂုမ္ဗသည်။ အသတံ၊သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူတို့၏။ သန္ဓိကံ၊အထိုသို့။ ဥပါဂတော၊ကပ်၏။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ သတံ၊သူတော်ကောင်းတို့၏။ သန္ဓိကံ၊ အထိုသို့။ ဥပါဂတော၊ကပ်၏။ တသ္မာ၊ထိုကြောင့်။ တောနံခမွေနံ၊ထိုခိုးသူသ

ဘော၊ ရသေ့လဘော့နှင့်။ နော၊အာကွန်ပဒိုအား။ ဝိနာ၊မတ္ထကြွသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် ထိကျေးသားနှင့်ငါသည် တပိဝမိုး ပေါက်ဖြစ်သော ညီအစ်ကိုယ်ပင်။ ထိကျေးမှကား ဒိုးသူဘိုလက်သို့ ရောဝံ၍ သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူဘို့နှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ကြမိုးထမိုးသည်။ ငါသော်တမူကား ရသေ့တို့လက်သို့ ရောက်၍ သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် သိမ်မွေ့သည်ဟု ပြုနှုတ်ခြင်း။ သူတော်ဇကာင်းနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်း။သူတော်မဟုတ်သူယုတ်သသူတို့နှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းခို့ အကျိုးအပြစ်ကို များစွာသောဂါထာတို့ဖြင့် မင်းကြီးအား ဓမ္မဒေသနာပြုခြင်း။ ရသေ့အပေါင်းတို့ကို မင်းကြီးတောင်းပန်၍ ဥယျာဉ်ခို့နေစေလျက် အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးသဖြင့် နတ်ပြည်ဆုကို ပြည့်စုံခြင်း။ မင်းကြီးနောက်ခို့ ခုနစ်ဆက် တိုင်အောင်သော သားတော်မြေးတော်တို့သည် ရသေ့တို့အား လုပ်ကျွေး၍ မင်းကြီးကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်း။ သတ္တိုးမှသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ ဒိုးသူဘိုသည် ဒေဝဒတ်ပရိသတ်ဖြစ်လာ၏။ မင်းကြီးသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ရသေ့အပေါင်းသည် ဘုရားပရိသတ်ဖြစ်လာ၏။ ဂုဗ္ဘကာသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြုံင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သတ္တိုးမှ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ရင်း။ ။မဟိဠာမုခခဏ်ဆင် ပျက်ကြောင်းကို ဆင်ထိမိုးတို့လျောက်လျှင်။ ဘုရားလောင်းအမတ်ပညာရှိကိုစေ၍။ဘုရားလောင်းကြည့်သည်ရှိသော် အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ကိုသိ၍။ ကြမိုးကြွတ်သော အစိုအရင်ကိုကြားသောကြောင့် ပျက်သည်ဖြစ်မည်ဟုဆင်ထိမိုးတို့ကိုမေး၍။ ညဉ့်ခို့ မိုးသူဘိုတိုင်ပင်သံကိုကြားကြောင်းကို ဆိုလျှင် ဘုရားလောင်းသိ၍။သိသင့်သောရဟန်းပဏ္ဏားတို့ကို ဆင်တင်းကုလ်ခို့နေစေ၍။ သိလအာစာရနှင့်စပ်သော စကားကိုဆိုစေမှ ပြကတော့အတိုင်းဖြစ်ပြန်ခြင်း အစရှိသောအခို့ပုတ္တိကိုဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော မဟိဠာမုခဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ရင်း။ ။ဤနည်းအတူရင်း ဘုရားလောင်းကို မင်းကြီးစေ၍ မြင်းခို့အနာမရှိသည်ကိုမြင်လျှင် မြင်းခံကြောင့် ခြေပျက်သည်ဟုသိ၍။မြင်းခံတပါး ဖဲလျှင် ပြကတော့အတိုင်းဖြစ်ပြန်ခြင်းအစရှိသော အခို့ပုတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော ဂိရိဒတ္တဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ရင်း သိအပ်၏။ ။

၁၁၅။ အဝိညာဏ်ကသစ်ပင်စင်လျက်လည်း၊ကောင်း
သောဝဏ္ဏနှင့်ပူးပေါင်းမိသဖြင့်ချိုဖြိုနိသောအသိုးနှင့်
ပြည့်စုံသေးသည်ကို ပြဆိုအပ်သော
ဒဗိဝါဟန ဇာတ်ဝတ္ထု။။

သဝိညာဏကကဖြစ်သောလူ။ သဝိညာဏကကဖြစ်သော တိရစ္ဆာန်ကို မဆိုနှင့်ဦး။ အဝိညာဏကကဲ့ ဖြစ်သော သစ်ပင်သေဝ်စသည်း။ ကောင်း သောဝဏ္ဏနှင့် ပေါင်း ဘော် ခြင်း ကြောင့် ကောင်းသော အသိုး သိုး သည်သာဖြစ်၏။ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကို၊ကား။ ။ပုစိမနှုပရိဝါရော၊ အမြော တေဒဗိဝါဟန။ မူလံမူလေနသံသဋ္ဌံ၊ သာခါသာခံနိုပေသဉ္ဇေ။ အသာ တသန်ဝါသေနံ၊ တေနမြောကဒူ့ကပ္ပလော။ ။ဟူသော ဂါထာဖြင့် သရုက်တော်သည် မကောင်းသော သစ်ပင်နှင့် အခက်အရွက် အမြစ် အပင်ရုက်တင်သောကြောင့် မကောင်းသောအသိုးသိုးသည်ဟု ပညာ ရှိတုများလောင်း သူတော်ကောင်းဆိုလျှင် တမျာပင် ဇွန်းတောက်ပင် တို့ကို အမြစ်အရင်းတျင်းတူင်းပါအောင် သုတ်သင်စေခြင်း။မကောင်း သောမြေကိုထုတ်ပစ်၍ ကောင်းသောမြေကို သွင်းစေခြင်း။ နို့ရည်ပျား တင်လဲ သကာထောပတ်ရည်နှံသာရည် သွန်းလောင်းစေခြင်း အစရှိ သည့်တို့ဖြင့် သုတ်သင်ပြုစု၍ အလွန်ဘရာ ကျိုးမြက်မှာဇေး အသိုးသိုး ပြုနိသောသရုက်ပင်၏ အခွံ၊မှတို့ကို ဆိုရာဆိုရောကြောင်းဖြစ်သောဒဗိဝါ ဟနဇာတ်ကိုအကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်းသိဒပ်၏။။

၁၁၆။ ဘုရားတည်းဟူသောသူတော်ကောင်းနှင့်
ပေါင်းဘိသဖြင့်။အဝိဇ္ဇာခံထိုက်သောဒါကုဃာတာဟကံနှင့်
ပြည့်စုံသောအဇာတသတ်မင်းစင်လျက်ဒေဖိဒ
ပဒိုသန္ဓေမှလွတ်ခြင်း။ပဒေ့ကဇော်ဒိ
• ဗျာဒိတ်ရခြင်းတို့ဖြင့် များစွာ
အကျိုးရှိသည်ကိုပြရာ။

လူသာမည်။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သောသတ္တဝါ အဝိညာဏကသစ်ပင်ကို မဆိုနှင့်ဦး။ဥစ္စာထုပ်နှင့်တကွဘမ်းမိသော ခိုးသူကြီးနှင့်တူသော အဇာ တသတ် မင်းကြီးလျက်။ သူတော်ကောင်းတို့၏အထွတ် ဘုရားမြတ်နှင့်

ပေါင်းပြန်မိ၍တာချက်တာဘန်တော်လှန်မင်းစစ်ဖြစ်၏ဥာဉ်။ ထိုမျှသောသူ
တို့သေကြားအဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်း။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကိုကား။ သူ
သုံးပါးတို့၏ ပဉ္စမြားမျက်ရစ်ဖြစ်ဝေါမှုသောမြတ်စွာဘုရားသည် အာ
နာပါယအာမည်ရှိသောဗလ္လာမင်းတို့၏ခိုကုံးရွာ၌နေတော်မူစဉ်။ ထိုအခါ၌
မင်းပြုသောဘဒ္ဒါယမင်း။ အနုရုဒ္ဓါ။ ကိမိလ။ဘဂု။အာနန္ဒာ။ဒေဝဒတ္တဟူ
သော ခြောက်ယောက်သော မင်းသားတို့သည်အကံတော်၌ ရဟန်းပြု
လာ၍။ အနုပိယာမ္ဗသဲည် ကောသလိုဝို ကြွဘော်မူ၍ ဃောသိတာရုံ ဖွေ
ကျောင်း၌ မနေတော်မူဂဉ်။ လောကိဿာန်၌ လှလှာသော ဥာဉ်ဒေဝဒတ်
သည် အသူကိုကြည်စေရသော် ငါ့အားများမြတ်သော လာဘသက္ကာ
ရဖြစ်အံ့နည်းဟု ယုတ်မာသောအကြံကိုကြံ၍။ အဓာတသတ်မင်းသား
သည် ဗျိုလည်း နှုန်ရယ်၏။နောင်လည်းကောင်းမည်သူဖြစ်သည်။ အဓာ
တသတ်မင်းသားကို ကြည်စေရသော် ကောင်း၏ဟု အိပ်ရာနေရာကို
သိုမှီးခဲ့၍။ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွား၍ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရောက်လျှင်။ ကိုယ်အ
ဖြစ်ကို ကွယ်စေ၍။ သူငယ်၏အသွင်ဖြင့် လည်၌ ဖွဖြတစင်း၊ လက်နှစ်
ဘက် ခြေနှစ်ဘက်၌ ခြေလေးစင်းရစ်၍။တစင်းသောခြေကိုခေါင်း၌ခွေ
၍။ ဓာစင်းသောခြေကိုပခုံး၌ပတ်၍။ အဟိဇေခလိုကဖြင့် မင်းသားရင်
ခွင်တွင် ထင်စွာဖြစ်တည့်သည်ကိုမြင်လျှင် အလွန်ကြောက်လန့်ထိတ်လန့်
သောမင်းသားအားကြောက်၏လောဟုမေး၍။ကြောက်၏၊ သင်အသူ
နည်းဟုပေးသည်ကို ငါဒေဝဒတ်ဟုဆို၍။ အဓုဂ်ဒေဝဒတ်မှန်သော် ပြ
ကသော့အကျိုးဖြစ်တော်မူပါဟုတောင်းပန်မှ။သပိတ်သင်္ကန်းနှင့်တကွ
ပြကတော့အတိုင်း ရှေ့၌ရပ်သည်ကိုမြင်လျှင်။ ဤသို့သော ကန်ခိုး ပြာဋိ
ဟာကြောင့် အလွန်ကြည် သိုသဖြင့်ညနံနက်တနေ့နှစ်ကြိမ် ရထားငါး
ရာဖြင့်ခဆည်းတော်၍။ဆိုပြီးသောနည်းဖြင့်ဂယာသီသ၌ ကျောင်းဆောံ၍
လုပ်ကျွေးသတည်း။ ။(ထိုသို့လုပ်ကျွေးလျှင်များသော လာဘသက္ကာ
ရှိ၍ ယုတ်မာသောအလိုသည် နှိပ်စက်သဖြင့် သင်းခွကြောင်း။ မင်း
သားကို တိုက်တွန်း၍ ခမည်းတော်ဓမ္မရာဇာကို အန္တရာယ်ပြုကြောင်း
အစရှိသည်ကိုကား ဤ၌အကျယ်မဆိုပြီ။ အလိုရှိသော ပညာရှိသည်
ဝိနည်းစူဠဝါ၌ သံဃဘေဒခန္ဓကကို အစဉ်မြဲသဖြင့်သိအပ်၏)။ ။
ဒေဝဒတ် တိုက်တွန်း၍ မင်းဖြစ်ပြီးသောအခါ အဇာတသတ် ငြိုး
သည် ဒေဝဒတ်စကားကိုနာ၍ဗုတိစတ်၏အနန္တရ၌ အဝီစိပဋိသန္ဓေကို

ပေးကောင်းသော ငါးပါးသောပဉ္စာနှံ့ ရိယာကံတို့တွင်ဝိတုဃာတာက
ကံကိုပြု၍။ဆိုပြီးသောနည်းဖြင့် စိတ်၏ သက်သာခြင်းကို မရသော မင်း
ကြီးအား ဇီဝကအမတ်သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ သွန်သည်ရှိသော် ဝမ်း
မြောက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ယခု ငါမြတ်စွာဘုရားသခင်သို့ ဆည်း
ကပ်အံ့။ဆင်ကပြင်ဘိဟု ဇီဝကကိုပင် တိုက်တွန်း၍။ဇီဝကအမတ်ဆင်
ကပြင်ပြီးသည်ရှိသော် မင်းတို့မည်သည် များသော အမှုကိုးရှိ၏။ ယခု
ကာလမဟုတ်သော အခါ၌ မင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွား၍
တစုံတရာသော အန္တရာယ် ရှိဘိမူကား။ မင်းကြီးကို သေမှုလည်း သူ
စကားကို နာလွယ်သည်ဟု သူတို့ အပြစ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိ၏။ ငါ့ကိုသော်
လည်း ကိုယ်စကားကို နာတော့်သည်ဟူ၍ ကာလမဟုတ်သော အခါ၌
ရှင်မင်းကြီးကိုခေါ် ၍သွားလေသောကြောင့် နှောင့်ရှက်ခြင်းဖြစ်သည်
ဟု သူတို့ ကဲ့ရဲ့ဘွယ်ရှိ၏။ ရှင်ပင်ဘုရားကို သော်လည်း ငါပြောဟော
တိုင်းသံဝေဂ ရသည်ကိုကား ဟူ။ ကာလမဟုတ်သောအခါ၌ မင်းကြီး
ကိုအလောခံသောကြောင့် အမှုဖြစ်သည်ဟု သူတို့ဆိုချင်ဘွယ် ရှိ၏။ ပဋို
ကြောင့် ရှင်မင်းကြီးလည်း ဘေးမဲ့သည်ဖြစ်စေသော။ ငါလည်း သူတို့
ကဲ့ရဲ့ခြင်းမှလွတ်စေသော။ရှင်ပင်ဘုရားလည်း အပြစ်ကင်းသည်ဖြစ်စေ
သောဟူ။ မင်းကြီးနှင့် အကျွမ်း ဝင်သော ယုံကြည်သော ငါးရာသော
မောင်းမတို့ကို ချပ်မိန်ညှို ဗာလိကွေးတင်၍။ ပဉ္စမြား ဆွန်းတောင်း
စသည်လက်စွဲလျက်ယောက်ျားဇာ်အသွင်ဖြင့် ဆင်မငါးရာဒ္ဒါတဇယောက်
တစိုးစိတင်၍ ခြံရံစေပြီးသော်။ ထို့ပြင် တသောင်း ခြေဝံထော်ငင်သော
မင်းသွဲးဖြစ်သောမောင်းမတထပ်။ထို့ပြင် ကုန်းကွအစရှိသောအတွင်း
သူတထပ်းထို့ပြင်နန်းစောင့်အတွင်းသားအကျွမ်းဝင်သောယောကျ်ားး
တထပ်။ ထို့ပြင် ဆန်းကြယ်သော အသွင်ဖြင့် စံပယ် တင့်တယ်ခြင်း
ရှိသော ခြေဝံသောင်းသောအမတ်ကြီးတထပ်။ထို့ပြင် အထူးထူးသော
တန်းဆာ် လက်နက်ရှိကုန်သော ဝိဇ္ဇာဒိုရ် လုလင်တို့ ကဲ့သို့သော ကိုး
သောင်းသော လုလင်တထပ်။ ထို့ပြင် တရုတိုက်သောအဝတ်ကို ဝတ်
သော။ ငါးရာထိုက်သောပုဆိုးကို စံပယ်တံင်၍၊ လိမ်းသော သော၊ ပန်
သောရွှေပန်း၊ တင်သောတန်းဆာရှိကုန်သော တသောင်းသော ကွား
တထပ်။ ထို့ပြင် အင်္ဂါငါးပါးရှိသော စည်မျိုးတထပ်။ ထို့ပြင် လေး
သမားယောကျ်ားတထပ်။ထို့ပြင် ဦးကင်းကိုဦးကင်းချင်းထိသော ဆင်

တထပ်။ထို့ပြင် လည်ချင်းရှက်မိသော မြင်းတထပ်။ ထို့ပြင် နားပန်းစွန်း ချင်းခတ်မိသော ရထားတထပ်။ ထို့ပြင် လက်ရုံးချင်း ခတ်မိသော ခြေသည်သူရဲတထပ်။ထို့ပြင် ဒိမိတို့နှင့်လျောက်ပတ်သော တန်းသာ လက်နက်ရှိသော တဲ့ခွစ်ပါးသော စစ်သည်တထပ်ရုံ၍။ဆင်ပြောင်ငါးစိုး အားကို ဆောင်သော ဇိဝကလည်း တစုံတရာ အမှု ပေါ်ထွက်သည် ရှိသော်။ငါသည် မင်းကြီး ရှေးဦးစွာ အသက်ကို စွန့်အံ့ဟု မင်းကြီးနှင့် မနှိုးမဝေးလိုက်၍ မင်းကြီးစကား မဆုံးခြင်းသော်လည်း အမတ်ပညာရှိ တို့၏ဘွယ်ရာဖြင့် တပ်တယ်စံပယ်ခြင်းဌ ဤသို့သောအစီအရင်ကိုစိုရင် လျက် ဗိုလ်၏ အစွန်မှနေ၍ ပစ်သော မြားသည် မင်းကြီးသို့ မရောက်နှင်သော ဗိုလ်ထုရှိသော များမြတ်သောမင်း၏ တန်ခိုး အာနုဘော်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်လျှင်။ သာမည်ပလ သုတ်ကို ဟော တော်မူသည်မှစ၍ အလုံးစုံသော ထိတ်လန့်ခြင်းပျောက်သဖြင့် စိတ်၏ သက်သာခြင်းကိုရ၍ မတုန်မလှုပ်သော သန္ဓါ မြတ်နိုးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အလွန် အကျွမ်းဝင်သဖြင့်။ အလှူပေး ခြင်း။ သီလဆောက်တည်ခြင်း ။သာယာသော တရားစကားကို နာခြင်း အစဉ်ရှိသည်ဌ ဖွေလျော်သည် ဖြစ်၍။ ပရိဒိဗ္ဗာန် လွန်တော် မူပြီးသော်လည်း ဖြုတ္တာမင်း၏ ဗိမာန် ကဲ့သို့သော အုံဘွယ် သရဲသော မဏ္ဍပ် သဘင်ကိုပြု၍ ပဌမသင်္ဂါယနာ တင်စေခြင်း။ ထိုထိုသော တိုင်းနိုင်ငံ တို့သို့ အစုစုကွဲလေသော သရီရာဝယဝဖြစ်သော ဓာတ်တော်ရတနာ တို့ကို ကြီးစွာသော ဥဿာဟဖြင့်ရုံးစု၍မပြုမကွဲစဉ့်သောဌ။ အထပ် တရာသော ကြုတ်၊ရတနာပခုံပ်တို့ဖြင့် ဓာတုနိဝေနပြုခြင်းတို့ဖြင့်။ဤသို့ အစရှိသော ပုညသမ္ဘာရကို ပေါင်းစည်း၍။ ဇိဝက အမတ်တည်း ဟူသော ပညာရှိ သူတော်ကောင်းလျှင် မှီရာရှိသည် ဖြစ်၍။ သူတော် ကောင်းတို့၏အထွတ် ဘုရားနှင့်ပေါင်းဘော်ပြုနိုင်သောကြောင့် စိတ် ၏ သက်သာရာကိုရခြင်း။ အဝိဇ ပဒိုသန္ဓေ ကင်းခြင်း။ အဆုံးစွန်သော ဘဝဌ ဝိဇိတာဝိအမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်တော် ရခြင်းတည်း ဟူသော ပဋိပ္ပဒါသံသရာ ချမ်းသာစီးပွား များခြင်း ရှိ၏။ ဤသို့ဝေဂ်လှန်မင်းစစ် ဖြစ်သတည်း။ ။ဤသို့သော အဋ္ဌပတ္တိကို အ ကြောင်းပြု၍တနေ့သဌတရားသဘင်ဝယ်ဖြစ်သောစကားစပ်ကွင်။ယွေ့ အခါဌသာဤသို့သောအမှုကိုပြုသည်မဟုတ်။ယွေ့အခါဌသာ ငါ့ကိုအဓို

ပြု၍ ချမ်းသာစွာအိပ်ရသည်မဟုတ်။ ရှေးဦးလည်း ဤသို့သော်ဘုရားအမှုကိုပြု သဖြင့် ငါ့ကိုအခွင့်ပြု၍ ချမ်းသာစွာအိပ်ရပြီဟု မိန့်တော်မူဦး၏။ လွန်လေ ပြီးသောခုခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြတ်သွားတတ်ဖူးကြီး မင်းပြုသည့်ဂိုသော်။ ဖြတ်သွားတတ်ကုမာဂ္ဂ အမည်ရှိသော သားတော်သည်။ အတတ်ပညာပြည့်စုံသဖြင့် တက္ကသိုလ်ပြည့်မှပြန်လျှင် အိမ်ရှေမင်းဖြစ်၍ခမည်း တော်၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းကို မြင်လျှင် မင်းအဖြစ်ကို လိုချင်မက် မောသဖြင့်။ တပြိုင်တည်းပဋိသန္ဓေနေသော၊ တပြိုင်တည်းဘွားသော၊ တပေါင်းတည်း ကြီးသော၊ တကွနက် အတတ်ပညာ သင်ဖော်ဘော်ဖြစ် သော၊ပုရောဟိတ်ပုတ္တာသား၊ ဘုရားလောင်း အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ကို တိုင်ပင်၍။ အပြန်ကြီးသော အကြောင်း။ ငရဲ မလွတ်မလွဲ ခံရအံ့ သောအကြောင်းကိုဆိုလျက် သုံးကြိမ်လုံးမြစ်တာ၍ မနိုင်လျှင်။ ဤသူ နှင့်ပေါင်းဘော်၍ မသင့်ဟု မိဘစသော တစုံတယောက်သော သူ့ကိုမျှ မသိရအောင် တံခါးဦးကထွက်၍။ ဟိမဝန္တာဒ္ဒ ရသေ့ရဟန်းပြုသဖြင့် ဈာန်အဘိညာဉ်ရ၍ ရသေ့အပေါင်းခြံရုံလျက် နေစဉ်။ ဘုရားလောင်း သွားလေလျှင် ယုတ်မာသော အလုပ်အကျွေးတို့နှင့်တိုင်ပင်၍ ခမည်း တော်ကို အန္တရာယ်ပြုလျှင်။ စိုးစဉ်းမျှသော ကာလမျှသာ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကိုခံစား၍။ ဆိုပြီးသောနည်းဖြင့် စိတ်၏သက်သာခြင်းကိုမရ သဖြင့် ဘုရားလောင်းကို အဘန်ဘာလဲလဲ အောက်မေ့သောအကြောင်း ကိုသိ၍။ အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်မှ ရသေ့ငါးရာ အရံပါလျက် ကောင်း ကင်ဖြင့်လာ၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေသောအကြောင်းကို ဥယျဉ်စောင့် လျောက်သဖြင့်။ မင်း၏အသရေဖြင့် ဆောင်လာ၍ ပဋိသန္ဓေရံပြုပြီး သော်။ ။ကံဂတိ ပေးဂန္ဆဲဘို့၊ နရာခမျာတိစာရိနော့။ အံတိက္ကန္တော မယဘာခမျာ၊တံမေအက္ခာဟိပုတ္တိတော။ ။ဘန္တေ၊အရှင်ဘုရား။ ခမျာ တိစာရိနော၊ လွန်ကျူးအပ်သောတရားရှိကုန်သော။ နရာ၊လူတို့သည်။ ကံဂတိ၊အဘယ်မည်သောအလားသို့။ပေး၊ တမလွန်၌။ဂန္တွန်၊လား ရံဂုန်သနည်း။ မယာ၊ အက္ခန်ပ်သည်။ ခမျော၊ ခမျာကို။ အတိက္ကန္တော၊ လွန်ကျူး၏။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုတ္တိတော၊ မေးအပ်သောအရှင် ဘုရားသည်။မေ အက္ခန်ပ်ခံ၁း။အက္ခာဟိ၊ကြား၀ိလော့။ ။ဤဂါထာ ဖြင့် မေးသော ဖြတ်သွားတတ်မင်းအား။ ။ခမျော ပဇ္ဇော မဟာရာဇ၊ အ ခမျောပနဥ္ဇပ္ပထော။အခမျောနိရယံနေတိ၊ခမျောပါပေတိသုဂ္ဂတိ်။ ။

မဟာရာဇ၊ ဖြတ်သောမင်း။ ဝမ္မော၊ကုသိလ်ဓမ္မသည်။ ပဇ္ဇော ကောင်း သောခရီးမည်၏။အဝမ္မောပန္၊ အကုသိလ်ဖြစ်သော အဝမ္မသည်ကား။ ဥပ္ပထော၊မကောင်းသောခရီးမည်၏။အဝမ္မော၊အဝမ္မသည်။နိရယံ၊ငရဲသို့။နေတိ၊ဆောင်တတ်၏။ဝမ္မော၊ ဝမ္မသည်။သုဂတိ ံ၊သုဂတိသို့။ပါပေတိ၊ရောက်စေတတ်၏။ ။ဤသို့အစရှိသော၀ါထာဖြင့်ပိတုဃာတကကံကိုပြုသောသူတို့၏ ကျက်ရာငရဲကို မေးငြားခေါ်လည်း ရှေးဦးစွာမပြမူ၍။ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တွင်။တထပ်တထပ်၌ ဥဿဒနရက်ငရဲငယ် တဆဲ့ခြောက်ထပ်ကိုပြဦးမှ နောက်၌ ပိတုဃာတကငရဲကို ပြသတည်း။ အတာ့ကြောင့်နည်း ဟူမူ၀ေဘး။ ထိုငရဲကိုရှေးဦးစွာ ပြသည်ရှိသော် နှလုံးကဲ့၍ထိုနေ့၌ချက်ခြင်းသေရာ၏။ထို့ကြောင့် ထိုထိုသို့သော ငရဲတို့၌ ကျက်သော သတ္တဝါတို့ကို မြင်သဖြင့် သက်သာရာ ရအံ့သတည်းဟု ရှေးဦးစွာ ထိုထိုသောငရဲတို့ကို ပြသတည်း။ ထိုသို့ပြဘုံသော်လည်း ဘုရားလောင်း အတိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် မြေကိုဝက်ဝက်ခွဲ၍ ရှေးဦးစွာ သိဒ္ဓိုင်းငရဲကိုပြသသောည်း။ ထိုငရဲတို့တွင်။ ။နိရယပါလေဟိ ပဇ္ဇလိတာနိ နာနာဝုဓာနိ ဂဟေတွာ ခဏ္ဍာခဏ္ဍိကံ ဆိန္ဒိဿာဆိန္ဒိဿာ နေရယိကသတ္တာပုနပ္ပုနံသဋ္ဌိ ဝဿဂဏနာယတိသဋ္ဌိဝေါ။ ။ဇ္ဈေ၊ဤငရဲ၌။ နိရယပါလေဟိ၊ ငရဲထိန်းတို့သည်။ ပဇ္ဇလိတာနိ၊ ပြောင်ပြောင် တောက်ကုန်သော။နာနာဝုဓာနိ၊အထူးထူးသောလက်နက်တို့ကို။ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်၍။ ခဏ္ဍာခဏ္ဍိကံ၊အတုံးအတုံး။ ဆိန္ဒိဿာဆိန္ဒိဿာ၊ ဖြတ်ကုန်ဖြတ်ကုန်သော်သည်း။ နေရယိကသတ္တာ၊ ငရဲသူသတ္တဝါတို့သည်။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဘန်တလဲလဲ။ သဋ္ဌိဝဿ၊ ခုနစ်ဆယ်တို့၊ ဂဏနာယတိ၊ ရေတွက်ကုန်၏။ ဤ၊ထိုငရဲတို့၊ သဋ္ဌိဝေါ၊ သဋ္ဌိဝမည်၏။ ။ဤသို့သော ဝစနတ္ထနှင့်ညီ၏။ အတုံးအဘုံး ပြတ်သော်လည်း အဘန်တလဲလဲ ခုနစ်ပြန်ကတ်သော သဋ္ဌိဝငရဲ။ ။နိရယပါလာပနနဒန္တာဝဂ္ဂန္တာ ဇလိတာနိနာနာဝုဓာနိဂဟေတွာဇလိတာယလောဟပထဝိယာနေရယိက သင်္ကာအပရာပရံ အနုဗန္ဓိတွာ ဟရိတွာဇလိတပထဝိယံပတိတွေ ဇလိတကာဠသုတ္တံ ပါတေတွာ ဇလိတပရဃံဂဟေတွာ သယံဥန္နာဒန္တာဝဟာန်နာ အဠသဏရေန ဝိရဝန်တာ အဠံသေသောဠသံသေကရောန်နာ ဇ္ဈေ တန္တိတို့ကား။ ။ဇ္ဈေ၊ ဤငရဲ၌၊ နိရယပါလာပန၊ ငရဲထိန်းတို့သည်ကား။ နဒန်နာ၊ ဟစ်ကုန်လျက်။ ဝဂ္ဂန်နာ၊ ကြွေးကြော်ကုန်လျက်။ဇလိတာနိ၊ပြောင်ပြောင်တောက်

ကုန်သော။ ဦးနာနာဝုဓဝံနှိ၊ အထူးထူးသောလက်နက်ဘိုကို။ဂဟောတွေ၁၊ ကိုင်၍။ဓလိတာဃ၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော။ လောဟပဏ်ဒိယာ။ သံမြေ၌။နေရယိကသင်္ကန်းငရဲသူသတ္တဝါတို့ကို။ အပရာပရံ၊ထိမှဤမှ။ အနုဗဒ္ဓိတွေ၁၊လိုက်၍။ ပဉ်ဟရိတွေ၁၊ပုတ်ခတ်၍။ဓလိတာပဏ်ဒိယံ၊ပြောင်ပြောင်တောက်သော သံမြေ၌။ ပတိတော၊လည်းသည်ရှိသော် ဓလိတာကာဠသုတ်ကို၊ပြောင်ပြောင်တောက်သော တံမျဉ်းကြိုးကို။ ပါတေတွေ၁၊ ချ၍။ ဓလိတာပရဏံ၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော ငဲခွပ် ပုဆိန်ကို။ ဂဟောတွေ၁၊ကိုင်၍။ သယံ၊ ငရဲထိန်းသည်။ ဥန္နာဒန္တော၁၊ ဟက်ကြွေးလျက်။ မဟန္တော်၊ သည်းစွာသော။ အန္ဓသုရေန၊ ထိတ်လန့်သော အသံဖြင့်။ ဝိရဝန္တော်၊ မြည်တမ်းကုန်သော ငရဲသူသတ္တဝါတို့ကို။ အဋ္ဌံသေ၊ ရှစ်ဖြောင့်တို့ကို။ သောဠသံသေ၊ တဆဲ့ခြောက်ဖြောင့်တို့ကို။ကရောန္တော၁၊ ပြုကုန်လျက်။ တန္တဆန်တော်၊ ရွေတတ် ကုန်၏။ ဇာတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ကာဠသုတ္တော၁၊ ကာဠသုတ်မည်၏။ ။ဤသို့သော ဝစနဖွဲ့နှင့်ညီစွာ ငရဲသူသတ္တဝါကို အနိုင်လှည်းပြီးသော် တံမျဉ်းကြိုးတစ်၍။ ရှစ်ဖြောင့် တဆဲ့ခြောက်ဖြောင့်ရွေသဖြင့်။ သုံးဂါဝုတ်သောကိုယ်ကို ရှင်းရှင်းရွေသော ကာဠသုတ်ငရဲ။ ။မဟန္တာ ဓလိတာအယပဗ္ဗတာ သံဃာတော်ဖွဲ့ ထွေ၁တိသံဃာတော၁။ ။ထွေ၊ဤငရဲ၌။မဟန္တော၁၊ကြီးကုန်သော။ ဓလိတာ အယပဗ္ဗတာ၁၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော သံတောင်တို့သည်။ သံဃာတော်ဖွဲ့၊ ကြိတ်ကုန်၏။ ဇာတိ၊ ထို့ကြောင့်။ သံဃာတော၁၊သံဃာတမည်၏။ ။ဤသို့သော ဝစနဖွဲ့နှင့်ညီစွာ ငရဲသူသတ္တဝါကို အဝန်းကိုးယူဓနာရှိသော် သံမြေ၌ ခါးတိုင်အောင်နှစ်၍။အရှေ့မျက်နှာမှ ထသော သံတောင်သည် ညက်ညက်ကြိတ်၍ အနောက်မျက်နှာ၌ တည်ခြင်း။ အနောက်မျက်နှာတောင်မျက်နှာ မြောက်မျက်နှာမှ လာသော သံတောင်တို့သည်လည်း ဤအတူကြိတ်ခြင်း။ နှစ်လုံးသော သံတောင်တို့သည်တပြိုင်နက်ထ၍ ကြိုဆွဲစ်ယနှာရှင်း၌ ကြိုကိုက်ခဲသို့ ကြိတ်ခြင်းတည်းဟူသော သံဃာတငရဲ။ ။ကပ္ပေန သန္တိတာဟိ ရတ္တာလောဟိတာ ဓာလာဟိ ပဏ္ဏာ ဇေဏ္ဍာဟိ ဓာလရောရုဝါ။ ။ဇေဏ္ဍ၊ဤငရဲ၌။ ကပ္ပေန၊ ကမ္ပာဖြင့်။သန္တိတာဟိ၊ ဝဲသည်ကုန်သော။ ရတ္တာလောဟိတဓာလာဟိ၊ နီသော သွေးရည် အလျှံတို့ဖြင့်။ ပဏ္ဏာ၊ ပြည့်သည်တည်း။ ဇာတိ၊ ထို့ကြောင့်။ဓာလရောရုဝါ၊ဓာလရောရုဝမည်၏။ ၊ဤသို့သော ဝစနဖွဲ့

နှင့်ညီစွာ ကိုးပါးသောအဝတ္ထိမှပြေးဝင်သောအလျှံဖြင့် လောင်သော ဇလရောရဝင၏။ ။ကပ္ပသုဘိတေနခါရဂူမေန ပုဗ္ဗာဏ္ဏောတိ ဂူမရောရဝါ။ ။ဏ္ဍေ၊ဤငါ၏ခွင်။ ကပ္ပသုဘိတေန၊ကမ္မာပတ်လုံးတည်သော။ခါရဂူမေန၊ ကြမ်းသောအိုးဖြင့်။ ပုဏ္ဏော၊ ပြည့်သည်တည်း။ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ဂူမရောရဝါ ဂူမရောရဝမည်၏။ ။ဤသို့သောဝစနဥနှင့်ညီစွာ ကိုးပါးသောအဝတ္ထိမှပြေးဝင်သော ကြမ်းသောအိုးဖြင့် မုံ့ပေါင်းကဲ့သို့ကျက်သောဂူမရောရဝင၏။ ။နိန္နလေသဇ္ဇေတာပေတိတာပဒေနော။ ။နိန္နလေ၊ မတုန်မလှုပ်ကုန်သော။ သဇ္ဇေ ငရဲသူသတ္တဝါတို့ကို။ တာဒေပေတိ၊ ပူပန်စေတတ်၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။တာပနော၊တာပနမည်၏။ ။အတိဝိယတာပေတိတိပတာပနော။ ။အတိဝိယ၊အလွန်လျှင်။တာပေတိ.ပူပန်စေတတ်၏။ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ပတာပနော၊ပတာပနမည်၏။ ။ဤသို့သောဝစနဥနှင့်ညီစွာ။ ဤနှစ်ထပ်သောငရဲတို့တွင်။ ထန်းလုံးအတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဲရဲညီသော သံတံကျင်ခွမတုန်မလှုပ်ကျက်သေးတာပနငရဲ။ပြောင်ပြောင်တောက်သော လက်နက်တို့ဖြင့် ရိုက်ခတ်၍။ ပြောင်ပြောင် တောက်သော သံတောင်ထိပ်သို့ တက်ရသော ငရဲသူတို့သည် တောင်ထိပ်ထက်သို့ ရောက်လျှင် ကံကြောင့်ဖြစ်သော လေခတ်၍ ဦးစောက်ကျသည်ကို။ ပြောင်ပြောင် တောက်သောသံဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်သော သံတံကျင်ပေါက်တည့်၍။ထိပ်မှထုတ်ချင်းလျှို့ထွင်း၍။ မတုန်မလှုပ်ကျက်သော ပတာပနငရဲ။ ။ဇာလာနံဝါသဇ္ဇာနံဝါတောသံဒုက္ခသဝါဝိစိအန္တရံနဖြင့်ဇော တိအဝိစိ။မဟာနိန္နာအဝိစိမဟာအဝိစိ။ ။ဇ္ဇေ၊ဤငါ့ရဲ့။ ဇာလာနံဝါ၊ အလျှံတို့၏ဂုဏ်း။ သဇ္ဇာနံဝါ၊ သဇ္ဇဝါတို့၏ဂုဏ်း။ တောသံ၊ ထိုသတ္တဝါတို့၏။ဒုက္ခသဝါ၊ဆင်းရဲ၏ဂုဏ်း။ ဝိစိအန္တရံ၊ အကြားသည်။နဇ္ဇ၊မရှိ။ဇ္ဇတိ၊ ထို့ကြောင့်။အဝိစိ အဝိစိမည်၏။မဟာနိန္နာ၊ကျယ်ဝန်းသော၊အဝိစိ၊အဝိစိတည်း။ မဟာအဝိစိ၊ ကျယ်သောအဝိစိ။ ။ဤသို့သော ဝစနဥနှင့်ညီစွာ။ အနှေနံ့မပြေးထွက်သောမီးလျှံသည် အနောက်နံရံတိုင်အောင်။ အနောက်နံ့မ ပြေးထွက်သော မီးလျှံသည် အနှေနံ့ တိုင်အောင်။ တောင်ဖြေးက်ထုတ်ချင်းလည်း ဤနည်းတူပင်း။ အောက်သံဖြေမှပြေးထွက်သောမီးလျှံသည် အထက်သံမိုးတိုင်အောင်။ အထက်သံမိုးမှပြေးထွက်သောမီးလျှံသည် အောက်သံဖြေတိုင်အောင် ပြေးသဖြင့် မီးလျှံ

အခြားမရှိသောကြောင့်ပင်။ သံဖြိုရှိ၏ အတွင်းခွံ ယူဇနာ တရာသော အရပ်သည် ကျည်ခွံသိပ်၍ထားသော မုန့်ညင်းစေ့ကဲ့သို့ လေးပါးသော ဇာရိယာဓုတ်ဖြင့် ကျက်ကွန်သော သတ္တဝါတို့သည် အခြားမရှိ ပြည့်သောကြောင့်ပင်။ ခြောက်ပါးသော ဥပေဒါဝေဒနာသည်ဒုံပါလှည့် ပြားသော်လည်းလောင်ခြင်းအားကြီးသည် ဖြစ်သောကြောင့်။ ဒုက္ခဝေဒနာသာ နိရ ဘိုရထိုင်၍။ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာအခြား မရှိသောကြောင့်။ ပင်း။ အဝိဇ္ဇာအမည်ကို ရသော်ငဲ့ရဲ့။ ။ဤငရဲကြီးရှစ်ထပ်။ ငရဲငယ် တရာ့နှစ်ဆဲ့ရှစ်ထပ်တို့၌ကျက်သောသတ္တဝါတို့ကိုအဆီးအသိုးပြု၍။ ထို့နောင် ဗိုလ်ခြေငါးရာသည် လက်ရုံးတဆောင်ဖြင့် တင်သောလေးကို တပေါ်တည်း တင်နှိုင် သောကြောင့် သဟာသဗာဟု အမည်ကို ရသောကေတာကာဠပအင်္ဂုန် မင်းသည် ဂေါတမရသေ့အား ပြစ်မှားမိသောကြောင့်။ ဒဏ္ဍာကိမင်းသည် ကိသဝစ္ဆ ရသေ့အား ပြစ်မှား မိသောကြောင့်။ မဂ္ဂမင်းသည် မာတင်္ဂသုခမိန်အား ပြစ်မှား မိသောကြောင့်။ အန္ဓကဝိန္ဒက မင်းသည် ကဏ္ဍဒိပါယန ရသေ့အား ပြစ်မှား မိသောကြောင့်။စေတိယမင်းသည် ကပိလရသေ့အား ပြစ်မှားမိသောကြောင့် အသီးအသီး ခံရသောငရဲ။ ထို့နောင် ပိတုဃာတကကံကို ပြုသော်သူ၊ မာတုဃာတကကံကို ပြုသောသူတို့၏ ကျက်ရာငရဲကို ပြု၏။ ထို့နောင် ဘုရားလောင်း တာနိုးအာဘိညာဉ်ဖြင့် နတ်ပြည့်ကိုပြု၍။ ဤနတ်ပြည့်၌ ဖြစ်အံ့သောအကြောင်း။ပါဏာတိပါတအစရှိသောငါးပါးသွေဖန်သူ ကိုပယ်၍ အသူအစရှိသော ကောင်းမှုကိုပြုဟု ဓမ္မဒေသနာပြုလျင်။ ထို နေ့မှစ၍ သက်သာရာရသဖြင့် အဓာတသတ် မင်းကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်း။ ဖြဲဟ္ဒဒတ် မင်းကြီးသည် အဓာတသတ် ဖြစ်လာ၏။ ရသေ့ အဲ့ပေါင်းသည် ဘုရားပရိသတ် ဖြစ်လာ၏။ သံကိစ္စသုခမိန်သည် ငါဘုရားဖြစ်၏ ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သံကိုဿ ဇာတ်ကို အခကြေငင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်းသိအပ်၏။ ။ဤသည်လျင်သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းတော်ခြင်းသည် ဆွေနီးပကဋ္ဌ၌လသည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တဖြေ့ဖြေ့ တနေ့တပါးပွါးလေလေ ပွါးသကဲ့သို့ ပွါးခြင်း အစရှိသည်၌ အကြောင်းမည်၏ ဟူလိုသော်။ ။

၁၁၇။ မဟာပေါဂိသာဒသည်။ သူယုတ်မာနှင့်
ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဂုဏ်လျားစွာမတည် ပျောက်လွယ်၏။
သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဂုဏ်
လျားစွာတည်တံ့မြဲမြံ၏ဟုပြဆိုခြင်း။

ဤသို့လျှင် မဟာပေါဂိသာဒသည်၊ကာဠပက္ခေ ပဲထဝစနွှော-အစ
ဂိုသော လေးဂါထာ တို့ဖြင့်။ သူတော်ကောင်း မဟုတ်သော ယုတ်
သောသူတို့နှင့်ပေါင်းဖော်သောကြောင့် ယုတ်လေလေယုတ်ခြင်း။သူ
တော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ပွါးလေလေပွါးခြင်းကို
ပြဦး၍။ သူတော်မဟုတ် ယုတ်သော သူတို့နှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်
ဂုဏ်သျှား မြင့်မြစွာမတည် ပျောက်လွယ်သော အကြောင်း။ သူတော်
ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဂုဏ်သျှား မြင့်မြ ပျောက်ခဲသော
အကြောင်းကိုပြလိုသောကြောင့်။ ။ထလေယထာဝါဂိဇနိန္ဒဝဠဉ်၊အနဒ္ဓ
နေယံနစိရဋ္ဌိတိကံ။ ဇော်ဗိဟောတိအသာဒံသမာဂမော၊ အနဒ္ဓနေယျော
ဥဒါဒံထလေဝ။ ။သရေယထာ ဝါဂိဇနိန္ဒဝဠဉ်၊ စိရဋ္ဌိတိကံ နရဝိရ
ယေဉ်။ ဇဝဗ္ဘိဝေဟောတိ သတ်သမာဂမော၊ စိရဋ္ဌိတိကော ဥဒကံ
သရေဝ။ ။အဗျာယိကေ ဟောတိ သတံ သမာဂမော၊ ယာဝံသိ
တိဋ္ဌေယျ တထေဝ ဟောတိ။ ဒိပဒဋ္ဌိ ဝေတိ အသတံ သမာ ဂမော၊
တာသဉ္စာသာဟံခမွောအသင်္ဂ အာရကာ။ ။ဟူသော ဂါထာတို့ကို ရွတ်
၏။ ။ဇနိန္ဒ၊ လူအပေါင်းကို အစိုးရတော်မူသော။ ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်း
မြတ်။ထလော၊ကုန်းဘို။ဝဠဉ်၊ရွာသော။ဝါဂိ၊မိုးယံးရည်သည်။ အနဒ္ဓနေယျ၊
မဉ္ဇသ်သေသာအဓွန်ရှိသည်။နစိရဋ္ဌိတိကံ၊မြင့်မြစွာ မတည်သည်။ဟောတိ
ပဒထာ၊ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဇဝဗ္ဘိ၊ဤအတူဂုဏ်းလျှင်။ အသတံ၊သူတော်မဟုတ်
ယုတ်ညံသော သူတို့နှင့်။ သမာဂမော၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ ထလော၊
ကုန်းဘို။ ဥဒကံဝ၊မိုးယံးရည်ကဲ့သို့။အနဒ္ဓနေယျော၊အဓွန်ရှိသည်စွာ မတည်
သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။နရဝိရသေဋ္ဌ၊ လူအပေါင်း တို့ထက်
ဝိရိယဖြင့် မြတ်တော်မူသော်။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမျိုးရှင်။ သရေ၊ သမုဒ္ဒရာဌ်။
ဝဠဉ်၊ ရွာဇေဒ္ဓာ။ ဝါဂိ၊မိုးယံးရည်သည်။ စိရဋ္ဌိတိကံ မြင့်မြစွာတည်သည်။
ဟောတိယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဇဝဗ္ဘိ၊ ဤအတူဂုဏ်း။ သတံ၊ သူတော်
ကောင်းတို့နှင့်။ သမာဂမော၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ ဇော၊ စင်စစ်။

သရေ၊ သမုဒ္ဒရာ၌။ ဥဒကံဝ၊ မိုးယံးရည်ကဲ့သို့။ စိရပ္ပဋိတိ ကောဘ၊ ဖြင့်ဖြစ္စာ တည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။ရာဇာတိရာဇ၊ မင်းထက်မင်းဖြစ်တော် မူဖသာ။ ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သမာဂ မော၊ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ အဗျာယိကော၊ မရဏ်လျော်သည်။ဟော တိ၊ဖြစ်၏။ပသာဝံပိယ ဘုကံကာလံ၊အကြင်မျှလောက်သော်ကာလပတ် လုံးလည်း။ တိဋ္ဌေယျ ၊တည်ရာ၏။ တာဝံဒ်တ ဘုကံကာလံ၊ထိုမျှလောက် သောကာလပတ်လုံး။ မိဘ္ဘာဒာဒါ၊ခင်ပွန်းအဖြစ်သည်။ ဇံဟောတိ၊ဖြစ် ၏။နဇိရေတိ.မကျေ။ အသတံ၊ သူတော်မဟုတ်သော သူတို့နှင့်။ သမာဂ မော၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ ခိပ္ပဉ်၊ လျင်စွာလျင်။ ဝေတိ ဝိနသ္သတိ၊ ပျောက်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။သတံသဟ္ဝါ၊ရှိသာနှံ၊ သူတော်ကောင်းတို့ ၏။ ဓမ္မာ၊ သဘောသည်။ အသတ္တာ၊သူတော်မဟုတ် ယုတ်ညံသောသူတို့မှာ။ အဘာရကာ၊ဝေးစွာ၏။ ။ဤဒုဗ္ဗ ပဌမ ဒုတိယဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား။ တရုဉ်ဘပါး။ နှိုင်းပြောသည်။ လူများသေဉ်နှင်း။ မင်းနှင့်တကွ။ များလွ ပြောထူ။ လူခပ်သိမ်းကို။ သတိဝ်ရိပသာ။ဂုဏ်ညာဏဖြင့်။ပိုင်သခုပ်မိုး။အ စုံးရတော်မူသော အဆွေမင်းမိုးဖွေနန်းရိုး။ ကျတ်တိုးကုန်းမြင့်တောင် ထိပ်၌ရှိရာသော မိုးယံးရည်သည် ဂုဏ်လျားမြင့်မြစွာမတည့် ပျောက်ပျက် လွယ်သကဲ့သို့။ သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူနှင့် ပေါင်းတော်ခြင်း သည် ဂုဏ်လျားမြင့်မြစွာမတည့် ပျောက်လွယ်၏၊ သမုဒ္ဒရာရေမျှော်နှာ ထက်ရှိသော မိုးယံးရည်သည် ဂုဏ်လျားမြင့်မြဲ ပျောက်ပျက်ခဲသကဲ့ သို့။ သူတော်သူမြတ် ပေသာကျိုးထွတ်နှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဂုဏ် လျားမြင့်မြဲ ပျောက်ပျံက်ခဲ၏ ဟူလိုသော်။ ။တတိယ ဂါထာ၏ အဓိ ပ္ပါယ်ကား။ ငါနှင့်တကွ၊ တရုဉ်တစ်စင်း။ ပဲးဆောင်းမင်းကို။ ခြေ့ရှင်း လက်ဝေ။ ခံပေထိုက်ဖအောင်။ လုံ့လဆောင်၍။ အခေါင်အဖျားး။ ကျေး ဇူးများသည်။ တရားမသွေ။ အဆွေနန်ရိုးစောဉမျိုး။ သူတော်ကောင်း နှင့်ပေါင်းဆော်ခြင်းသည်။ အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး အ သက်ခန္ဓာဖြင့်စွာတည်၏၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ခင်ပွန်း မပျက်သံ့မှိန်ကဲ့သို့။ မရဏမလျော်သဘောရှိ၏။ သူတော်မ ဟုတ်ယုတ် သောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ ရေမျှော်နှာဝတွင်။ အရေးငှင်သို့။ ပျားစားလက်ဆေး။လျောဇယျာပြေး၏။ ထိုကြောင့်ရကား။ အဆွေနန်း ရိုးစောဉမျိုး။ သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောသကန် မှန်သောကျေးဇူး

အဓဏုးထုးးယည်။ သူတော်မဟုတ် ယုတ်သော်သူတို့မှ အလွန်တရာဝေး လွစ္ခဘ၏ ဟူလိုသေဘ်။ ။

၁၁၀။ ပေါဂိုသဘဒပြဆိုအပ်သောသူယုတ်မာနှင့်ပေါင်း ဘော်ခြင်းသည် ဂုဏ်လျှားစွာမတည် ပျောက်လွယ်၏ ဟူသောစကားဝယ်နှိုင်းဂုဏ်ထုတ်ပြအပ် သောဝတ္ထုသက်သေများ။

ဤအရာဝယ် သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်း သည် ဂုဏ်လျှားဖြင့်မြစွာမတည် ပျောက်ပျက်လွယ်၏ ဟူရာ၌ ထိုသို့ ပျောက်ပျက်လွယ်ခြင်းကိုမူကား။လူသုံးပါး၏ ပစ္စွာဖြားမျက်ရစ်ဖြစ် တော်မူသော ဖြတ်စွာဘုရားသည် ရတနာဒီပဓာန်ဧတဝဏ္ဏရွှေကျောင်း တော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဆိုနိုင်ခဲသော ဒုဗ္ဘစရိဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သော ပကားမပ်တွင်။ ရှေးဦးလည်း ဗာရာဏသီပြည်ကို ဖြတ်ဒတ် ဖင်း မင်းပြုသည်ရှိသေဘ်။ ငါဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာဒ၌ ရသေ့ ရဟန်းဖြစ်၍အဘိညာဉ်သမာပတ် ရသဖြင့်။ ငါးရာသော ရသေ့အခြံ အခံရှိသည်ဖြစ်၍ နေရာတွင်။ ဖြွေယော်တရုသည် ဓိမိသဘောအားဖြင့် သွားရာသည်ကို။ တံယောက်သောရသေ့သည် သားကဲ့သို့ချစ်၍ ဝါး ဆစ်တွင်းတွင် သွင်းထား၍ မွေးသဖြင့်။ ဖြွေလည်း ဝေဠုကပါ။ ရသေ့ လည်း ဝေဠုကပါတာဟူသော အမည်ကိုရ၍။ ရသေ့တယောက် ဖြွေ ကိုမွေးသည်ဟု ဘုရားလောင်းကြားလျှင်။ အဆိပ်ထန်သောဖြွေနှင့် အ ကျွမ်းဝင်ခြင်းကို မပြုရာ။မမွေးလင့်ဟု ဖြစ်တားသည်ကို။အကျွန်ုပ်သား နှင့်ကင်း၍နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆိုသောကြောင့်။ မတတ်နိုင်သော် ဤဖြွေ၏အဝထမ္မ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့ဟု ဆိုသော်လည်း ဘုရားလောင်းစကားကို မနာမူ၍။ တရက်နှစ်ရက်လွန်လျှင် ရသေ့တို့ သစ်ဘိုးအလိုငှါ တောသို့ဝင်၍ နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာလေသဖြင့်။ သုံး ရက်လွန်မှ ရသေ့တို့ပြန်လာသျှင်။ ဝေဠုကပါတာသည် ဆိုပိတ်၍ထား ခဲ့သော်ဝါးဆစ်ကိုလွှစ်ဘွင့်၍။ လာလျှင်ချစ်သား မွတ်သိပ်ခဲ့ပြီဟုလက် ဝါးပြု၍ခေါ်သည်ကို။ သုံးရက်ပတ်လုံး အစာမစားရသောကြောင့် အ မျက်ထွက်၍ ပြဿောလက်ကို ကိုက်လေသဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့

ရောက်စေ၍ တောသို့ပြေးလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားလောင်းအား ကြားကုန်သည် ဖြစ်သော်။ ထိုရသေ့ကို သတိုးဟ၍ပြီးလျှင်။ ရဖဲ့သူအပေါင်း တို့၏ အလယ်၌နေ၍။ ။ယော အဇ္ဇုကာမသဿ ဟိတာနုကမ္ပိနော။ ဩဝဒံသောဒါနိဟာတော၊သေတိ၊ ဝေဠုကဿ ယံထာဝဒတာ။ ။ "ဘောန္တော၊ အိုအမောင်ဘို့။ ပေါ၊အကြင် သူသည်။ သြဝဒန္တိမာနော ဆုံးမအပ်သည် ဖြစ်သော်။ အဇ္ဇုကာမသဿ၊ အကျိုးကိုအလိုရှိပေသော။ဟိတာနုကမ္ပီနော၊အစီးအပွားကိုအလိုရှိသော သနားတတ်သော သူ၏။ သံဝဿနံ၊ အဆုံးအမကို။ နက်ရော်တိ၊ မနာ။ သော၊ထိုသူသည်။ဝေဠုကဿ၊ဝေဠုက၏။ပိတာပုတ္တာ၊အဘကဲ့သို့။ ဇဝံ၊ဤအတူ၎င်း။ ဒိဟာတော၊သတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။သေတိ၊အိပ်ရ၏။ ။ ဤဂါထာဖြင့် ရသေ့အပေါင်းတို့အား ဆုံးမရာပြုခြင်း။ ဝေဠုကပိတာ သည် ဒုဗ္ဗစ ရဟန်းဖြစ်လွှာ၏။ ပရိသတ်သည် ဘုရားပရိသတ် ဖြစ်လွှာ၏။ ဂိုဏ်းဆရာသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏ဟု ဓာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း နှင့်ပြည့်စုံသော ဝေဠုကဓာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

ဤနည်းအတူဂုဏ်း ငါကို ဘုရားလောင်း၏ တပည့်တော် ငါးရာတို့ တွင်။ဇုန္ဟသမာနဂါဘ အမည်ရှိသော ရဟန္တာသည် အဓိဋ္ဌာန်ဆင် ယင်တစိုးကိုမွေး၍ ဘုရားလောင်း ဆုံးမသော်လည်း မနှိုင်သဖြင့် ဆင် ယင်ကြီးသောအခါ၌။ ရဟန္တာတို့ သုံးလေးရက် တောမှာကြာလေသော နေ့ဝံ မနှိုယိုသဖြင့်။ထိုရသေ့ သခိမ်းကိုဖျက်၍ အိုးဒွက်ကို ခွဲ၍။ကျောင်း နေရာကိုငင်ပြီး၍ တံကဲ့ပျဉ်ကိုနုတ်၍ ဓုဉ်ရသေ့ကိုသတ်ရုံမှ သွားမည်ဟု ပုန်း၍နေလင့်သော အခါ၌။ဇုန္ဟသမာနဂါဘသည် ငါ့သားတို့အစာဟု အလုံးစုံ၏ရှေးဦးစွာယူလာသည်ကိုဖြင်လျှင်။ပုန်းရာမှထွက်၍နှာမောင်း ဖြင့် မြေ၌လှည်း၍ ခြေဖြင့်ခေါင်းကို နင်းခွဲ၍ သေစေပြီးသော်။ နှစ်သက် သော အသံကို မြည်၍ တောသို့ ဝင်လေ၏။ ထို အကြောင်းကို ဘုရား လောင်းအား ကြားကုန်သည် ဖြစ်သော်။ ။နသန္တိဝံကာပုရိသေနကယိ ရုံ၊အဂိုယောအနဂိုယေန ပဇာနမတ္ထံ။ စိရာနုဝုဋ္ဌောပိကရောတိ ပါပံ၊ ဂဇောယထာဇုန္ဟသမာနဂါဘံ။ ။ယံတွေဝဇညာသဒိသောမမန္တိ၊ သိလေနပညာယသုတေနစာပိ။ တေနေဝမေတ္တိံကယိရာထသန္ဓိံ၊ သု ခေါဟဝေသပ္ပုရိသေနသင်္ဂမော။ ။ဘောန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့ တို့။အဇ္ဇုံ အစီးအပွါးကို။ပဇာနံ၊သိသော။အဂိုယော၊သူတော်ကောင်း

သည်။အနုရိယေနဲ့သူတော် မဟုတ်သေး။ကာဂုရိဒေနဲ့ယုတ်သောသူ နှင့်။သန္တုဝံ၊ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ နကာသီရာထံ၊မပြုရာ။ ကံ ကာရဏာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ စိရာနုဝေ့ကြာပီ၊ဖြင့်ဖြစ်သောပေါင်းဘက် ငြားသော်လည်း။ ပါပံ၊ယုတ်မာသော အမှုကို။ ကရောတိ၊ ပြုတတ်၏။ ကိံ ယထာ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ဂဟော၊ဆောင်သည်။ ဇုဏ္ဏသမာ နဂေါတ္တံ၊ဇုဏ္ဏသမာနဂေါတ္တကို။ ပါပံ၊ယုတ်မာသောအမှုကို။ကရောတိ ယထာ၊ပြုသကဲ့သို့။ ကရောတိ၊ပြု၏။ ။သံတွေဇ၊အကြောင်းသူကိုလျှင်။ အလံ၊ဤသူသည်။မမံ၊ငါ၏။ သိလေနဉ၊သိလနှင့်၎င်း။ပညာယစ၊ပညာ နှင့်၎င်း။ သံတေနစာဖိ၊သုတနှင့်၎င်း။ သဒိသော၊တူ၏။ ဤတိ၊ဤသို့။ ဧညာ၊သိရာ၏။ တေနေဝ၊ထိုသူနှင့်သာလျှင်။ သဒ္ဓိံ၊တကွ။ မေတ္တိံ၊ခင် ပွန်း သဘောကို။ ကယိရာထ၊ ပြုကုန်ရာ၏။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ့် ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ သပ္ပုရိသေန၊သူတော်ကောင်းနှင့်။ သင်္ဂ၊မော၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ သုခေါ၊ချမ်းသာ၏။ ။ဤ ဂါထာဖြင့်ရသေ့အပေါင်းအား ဩဝါဒမှဒေသနာပြုခြင်း။ဇုဏ္ဏသမာန ဂေါတ္တသည် ဒုဗ္ဗစ ရဟန်းဖြစ်လာ၏။ ရသေ့ အပေါင်းသည် ငါဘုရား ပရိသတ်ဖြစ်လာ၏။ ဂိုဏ်းဆရာသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဓာတ်ကောင် ကိုပေါင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ဇုဏ္ဏသမာနဂေါတ္တဓာတ်ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပဋိဂ္ဂဟဖြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည် ရတနာဒီပမာန ဓမ္မတဝန်ဒွ နေတော်မူစဉ်။ ဓဒဝဒတ်၏ ကျေးဇူး မသိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ လွန်လေပြီးသော အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကိုပြုပဟ္မဒတ်မင်းမင်းပြုသည်ရှိသော်။ငါဘုရားလောင်း သည်ဟိမဝန္တာဝန်၌ခေါက်ရာဌက်ဖြစ်၍။တနေ့သ၌အစာရှာစားရာတွင်။ လည်၌ အခဲရိုး ငိုသဖြင့် ဖူးဖူးရောင်၍ အစာအရေမယူ ကြိုးစွာသော ဝေဒနာရှိသော ခြင်္သေ့ကိုမြင်လျှင်။ သစ်ခက်၌ နား၍ ဒဏ်သိုနည်း အသွေ့၊ ဆင်းရဲဟန်ရှိလှ၏ဟု မေးသဖြင့် အကြောင်းကို ပြန်လျှင်။အသွေ့ ခံတွင်း သို့ဝင်၍ ငါနှုတ်မည်။အသွေ့ကိုမူကား ငါ့ကြောက်၏။စားတည့်လအံ့ လည်းမသိ ဟု ဆိုသည်ကို။ အသွေ့ မကြောက်လင့်။ ငါ မစားဘူး။ ငါ့ အသက်ကိုသာပေးပါဟုဆိုလျှင်။ကောင်းပြီဟုနံပါးတဘက်ဖြင့်အိပ်စေ ၍။ဤသူသူတော်ကောင်းသဘောရှိမရှိ အသူသိနိုင်အံ့နည်းဟုခံတွင်းကို

မစေ့နိုင်းဒအောင် လုံတံဖြင့်ထောက်၍ထားပြီးမှ။ လူညည့်ချောင်းသို့ဝင်၍အ
ရိုးကို နှုတ်သိမ်းဖြင့် ခေါက်သဖြင့်။ ဒမရိုး ကျွတ်သောအခါမှ။ ထောက်.
သောလုံကန်ကိုပယ်၍ အထက်သစ်ပင်၌နားသျှင်။ ခြင်္သေ့ အနာသွတ်
သဖြင့်။ဝံ့နေ့သ၌ ကျွဲကိုစားသည်ကိုဖြင်သျှင် သူ့တော်ကောင်းသားတော
၌ တည်အံ့လောမတဉ်အံ့လော၊ စုံစမ်းအံ့ ဟုအထက်သစ်ခက်၌နား၍။ ။
အကရမ္မသေတော့ကို၌၊ ယံဗလံအဟုဝမ္မသေ။ "မိဂရာဇနမောသ္မိ၊ ဘုန္တေ၊
အပိကိဉ္စိလဘာမသေ။ ။မိဂရာဇ ခြင်္သေ့မင်း။အဲမေ့သူငါ့ကို၌။ ယံဗ
လံ၊ အကြင်အစွမ်းသည်။ အဟုဝမ္မသေ၊ ဖြစ်ပါ၏နှင့်။ စောနဗလေန၊
ထိုအစွမ်းဖြင့်။ တော၊ အရှင်ခြင်္သေ့မင်း။ ကိုး၊ အမှန်ကိုးကို။ အကရမ္မ
သေ၊ ငါတို့ပြုပါကုန်ပြီ။ မိဂရာဇ၊ ခြင်္သေ့မင်း။ တော၊ အရှင်ခြင်္သေ့မင်း
အား။ နမော၊ ရှိုးခြင်းသည်။ အဆွေ၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ကိုး၊ စိုးစဉ်းမျှ
ကို။ အပိလဘာမသေ၊ ငါတို့ရပါကုန်ငံ့အံ့လည်းမသိ။ ။ဤဂါထာ
ဖြင့် ပြုဘူးသောကျေးဇူးကိုဘော်ထုတ်၍ အခဲတောင်းပါသည်ရှိသော်
သူအသားအသွေးကို စားသော ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကို ပြုတတ်
သော ငါ၏ သွားတွင်းသို့ ရောက်လာပြီးလျက်။ အသက်ရှင်သည်
မကောင်းသေးလောဟု ဆိုလျှင်။ သူကျေးဇူးကိုမသိ။ သူတော်မဟုတ်
ယုတ်သောအဖြစ်ကို များစွာဆို၍ဘဲခဲခြင်း။ ခြင်္သေ့သည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်
လာ၏။ ခေါက်ရာ ဌက်မင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို
ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သကုဏဇာတ်ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့်
ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါး၏ပစ္စုပ္ပန်မြားမျက်ရစ်ဖြစ်တော်မူသော ဖြတ်စွာဘုရား
သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်မင်းကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ဆန့်ကျင်
ဘက်ဖြစ်သော ဒေဝဒတ်အား ဆည်းကပ်သော ရဟန်းတပေါင်းကို
အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သောစကားစပ်တွင်။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဇာရာ
ဏာသီပြည်ကို ဖြိဟ္ဒဒတ်မင်းမင်းပြုသည်ရှိသော်။ငါဘုရားလောင်းသည်
ခြင်္သေ့မင်းဖြစ်၍။ မနောဇအမည်ရှိသော သားတလောက် သို့းတလောဝံ
မြင်းသဖြင့်။ မနောဇအရွယ်သို့ရောက်လျှင် ခြင်္သေ့မင်းတရားနှင့် အိမ်
ထောင်ဖြစ်၍။ ငါးယောက်သောသူတို့သည် တရုတည်းသောလိုက်၌
နေ၏။လေးယောက်သောသူတို့ကို မနောဇမွေးသည်ရှိသော်။ တနေ့သ
၌ အစာရှာစားရာတွင် မနောဇကိုမြင်လျှင် ပြေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရ

ကား။ ရင်ဖြင့် ဖြေတွင်ဝံသော ဗိရိယ ဖြေခွေးကိုဖြင်လျှင် အသို့နည်း အချင်းဟုမေးသည်ကို။ အရှင်ခြင်္သေ့မင်းကို ခစားလိုသောကြောင့်ဟု ဆိုသဖြင့် နေရာကျောက်ဂူသို့ဆောင်သည်ကို ဘုရားလောင်းဖြင်လျှင် ဖြေခွေးတို့သည် ယုတ်မာသောသဘောရှိ၏။ အကြောင်းမဟုတ်သည် ၌ ဟိုက်တွန်းတတ်၏။ မပေါင်းဘော်သင့်ဟု ဖြစ်သော်လည်း မနှိုင်၍။ တခုနှစ်သစ္စာ ဖြင်းသားမှာဟပါး ငါတို့မစားဘူးသောမည်သည်မရှိ။ ဖြင်းကို ဘမိုးခွံဟု မခေါ်အောင်အားဆိုသည်ရှိသော်၊ ဖြင်းအဘယ်မှာရှိသနည်းဟု မေးခြင်း။ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဖြစ်နားတွင်ရှိ၏ဟု ဆိုလျှင်။ ရေချသောအခါ၌ သွား၍ တခုသောဖြင်းကိုခေဆောင်ခဲ့သဖြင့် ဘုရားလောင်း ဖြင်းသားကိုစားလျှင်။ချစ်သား ဖြင်းတို့မည်သည် မင်းတို့၏ဃာဉ်တည်း။ မင်းတို့ မည်သည်လည်း များ သော မာ ယာ ကာ ရ ရှိ ၏။ လေးသမားတို့ကို တိုက်ဘွန်း၍. ပစ်စေလတ္တံ့။ ဖြင်းသားကို စားသော ခြင်္သေ့တို့သည် 'လည်း အသက်ရှည်သည်မရှိ။ မပြုလင့်ဟုဖြစ်သော်လည်းမနှိုင်၍။ ဖြင်းကို ခြင်္သေ့ ယူသည် ဟု, မင်းကြီးကြားလျှင်။ ဖြိုတွင်းခြ ရေဖြက် ပြည့်စုံ အောင် စီရင်၍ထားသော်လည်း တံခါးတိုင်ကိုတက်၍ယူသဖြင့်။ အကျ ားဇဉ်ဝင်ဖြစ်သော လေးသမားတပေါက်ကို မင်းကြီးတိုက်တွန်းလျှင်။ ပေါ့သောကိုယ်၊ ပြင်းသောအဟုန်ဖြင့်လာသောအခါ၌ မပစ်မှု၍။ ဖြင်း ကိုယူ၍ လေးသောဝန်ဖြင့် ပြန်သောအခါ၌။ နောက်မှပစ်သောဖြား သည် ဖွဲ့မှထွက်သဖြင့် မနောဇ သည်းစွာဟစ်သည်ကို ကြားလျှင်။ လေးသမားသည် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့လည်း ကိုဖြန်း၏။ သုသာန်တစ္ခု ထားခဲ့ သောခြွေးသည် ခြင်္သေ့သံ၊ လည်း ဆံကိုကြားလျှင်။ ငါအသွေးကို လေး သမားပစ်လေသည်ဖြစ်မည်။ သေသောသူတို့နှင့် အကျွမ်းမဝင်ရာ။ ယခု ငါနေဖြဲ့သို့ ပြေးရတော့သော် ကောင်း၏ဟု မိမိသည်ပင် မိမိနှင့်ပြော ဘက် ပြုလိုသောကြောင့်။ ။ယာထာ စာပေါနိန္နမတိ၊ ဇိယာဝါပိန် ဂူဇတိ။ ဟာညတောန္ဓိနမနောဇော၊ မိဂရာဇာသခါမမ။ ။ဟာန္ဒဒါနိဝ နဂ္ဂဒါနိ၊ ပဂ္ဂမာမိယာထ၊သုခံ။နေတာဒိသာ သခါဟောန္တိ၊လဇ္ဇာဒုမေ ဇိဝတောသခါ။ ။သမ္မဝိရိယာ၊ဒုခ္ခမိရိယာ။ယာထာ၊အကြင်အခြင်းဖြင့် စာပေါ်။ လေးသည်။နိန္နမတိ၊ဟုတ်၏။ ဇိယာဝါပိ သို့သည်မူလည်း။ နိဂ္ဂဇတိ၊ မြည်၏။ မမ၊ငါ၏။ သခါ၊ ခင်ပွန်း ဖြစ်သော။ မနောဇော၊ မနောဇအမည်ရှိသော။ မိဂရာဇာ၊ ခြင်္သေ့မင်းကို။ ဟာညတောန္ဓိန၊ သတ်

လေပြီးယောင်တာကား။ ။ဟန္ဒဒါနိ၊ ယွဉ်အခါဒ်။ ဝနဒ္ဒဒါနိ၊ တောအရပ်တိုသို့။ ယထာသုခံ၊ အလိုအလျောက်။ ပလမာမိ၊ သွားလေတော့အံ့။ ဧတာဒိသာ၊ ဤသို့သဟောရိသောသူပိုသည်။ သခါ၊ အသွေခင်ပွန်းတိုသည်။ နဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဇိဝတော၊ အသက်ရှင်သည်ရှိသော်။သခါ၊အံ့သွေခင်ပွန်းကို၊လည်း၊ရအပ်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့် မြည်တမ်းရေရွတ်၍ ပြေးလေသဖြင့် ခင်ပွန်းကောင်း သဗ္ဗဒတ္ထမတည် ပျက်စီးလွယ်ခြင်း။ ထိုသို့ ဖြစ်လေငြားသော်လည်း တချက်တည်းသောအဟုန်ဖြင့် မြင်းကောင်ကိုချိယူခဲ့၍ လိုက်ရုဝဉ် ပစ်ချပြီးလျှင် မိမိလည်း သေလေခြင်း။ ခြင်္သေ့မင်းစသော လေးပေါက်သော သူတို့သည် လိုက်ဂျမှတွက်၍ ယုတ်သောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဖျက်လျှင်ဖြင့်မြစွာမတည် အပြစ် ဖြစ်ကြောင်းကို မျှားစွာဆို၍ ငိုမြည်တမ်းခြင်း။ မြေခွေးသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ မနောဇသည် ဝိပဿီသောဝကရဟန်း ဖြစ်လာ၏။ နှမသည် ဥပ္ပလဝဏ်ဖြစ်လာ၏။ မယားသည် ဧမောဘူဒုနိဖြစ်လာ၏။ အမိသည် ရာဟုလာမယ်တော်ဖြစ်လာ၏။ သိဟ္ဘရာဇာသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ။နောဇဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း သိအပ်၏။ ။ဤသည်လျှင် သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူတို့နှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဖျည်လျှားမြင့်မြို့ပျာမတည် ပျောက်ပျက်လွယ်ခြင်း၌ အကြောင်းမည်၏ဟူလိုသော်။ ။

၁၁၉။ ပေါရိသာဒ ပြဆိုအပ်သော သူတော်
ကောင်းနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဖျည်လျှားစွာ တည်ကြံခဲ့၏၏
ဟူသောစကားဝယ် ဦးဖျည့်ထုတ်ပြအပ်
သောဝတ္ထုသက်သေများ။

သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဖျည်လျှားမြင့်မြို့ပျောက်ပျက်ခဲ့၏ဟူရာ၌။ ထိုသို့ပျောက်ပျက်ခဲ့ခြင်းကိုကား။ လူသုံးပါးဘို့၏ပစ္စုပ္ပန်ဖြားမျက်ရစ်ဖြစ်တော်မူသောဖြတ်စွာဘုရားသည် ရတနာဗိမာန်ဇေတဝန်၌နေတော်မူစဉ်။သာဝတ္ထိပြည်၌အမျိုးသားတယောက်သည်အိမ်ရာထောင်ခြင်းငှါ အမျိုးသို့ဖြားတယောက်အား ပေးသည်ကို။ ဖြဲသောဒါမှကိုယ်ကိုထုတ်ခြင်းငှါစွမ်းနိုင်ဒသာ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ရှိပါ၏လော

ဟုမေး၍။ မရှိဟုဆိုလျှင်။ အဆွေခင်ပွန်းရှာလေဦးဟု ဆိုသဖြင့်၊ ထိုသူ အဆုံးအဓမ္မတည်၍ ရှေးဦးစွာ တံခါးလေးမျက်နှာဒ္ဒစောင့်သော သူတို့ နှင့်။ ထို့နောက် မြို့ကွပ်အဓမတ်၊ စစ်သူကြီး၊ အိမ်ရှေ့မင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်း နှင့်မိတ်ဖွဲ့၍။ ထို့နောက် ရှစ်ကျိပ်သော မဟာဓဏရှ၊ အရှင်အဲ့ဝနန္ဒာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် မိတ်ဖွဲ့၍။ မြတ်စွာဘုရားလည်း သရဏာဂုံ သိလဒ္ဒိ တည်စေခြင်း။ မင်းကြီးလည်းစည်း စိမ်ချမ်းသာပေးခြင်းတို့ဖြင့် ကြီး စွာသောအိမ်ကိုပေး၍ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုသျှင်။ မင်းအစရှိသောသူတို့ ပေးသော ပဏ္ဏာလက်ဆောင်တို့တွင်။ မင်းပေးသော ပဏ္ဏာကာခုကို အိမ်ရှေ့မင်းအား။ အိမ်ရှေ့မင်း ပေးသော ပဏ္ဏာကာရကို စစ်သူကြီး အား မယားစိရင်၍။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ပြည်သူအလုံးကို မိတ်ဖွဲ့၍ ရုနစ်ရက်ပြောက်သောနေ့၌ ဘုရားအမှူးရှိသော ငါးရာသောသံဃာအ ပေါင်းအား ကြီးစွာသောအသူကိုပေး၍ အနုမောဒနာပြုတော်မူသော အဆုံး၌ လင်မယားနှစ်ပါး သောတာပန်ဖြစ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သောစကားစပ်တွင်။ ယခုအခါ၌သော ဤဒါယကာသည် ဒါယိကာ မကိုဒို၍ ကြီးစွာသောစည်းဝိမိသို့ ရောက်သည်မဟုတ်။ ရှေး၌လည်း တိုရန်ဆွေနီးဒေမျိုး၌ ဖြစ်သော ဤဒါယကာသည် ဤဒါယိကာမ စကား ကြောင့်များစွာသောမိတ်ကိုဖွဲ့၍သွားဒ္ဒဗိုးရိမ်ခြင်းမှလွတ်ဘုံးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူခဲ့၍။လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကိုဖြတ္ဒဒတ် မင်း မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ပဉ္စာရုဏ်သားတို့သည်အကြင်အကြင်အ ရပ်၌များစွာသောငါးဒေဝဏ္ဏ။ ထိုသို့သောအရပ်၌ရှာတည်၍တော၌ သား ငါး ဟာ စား လျက် အသားကိုဆောင်၍သားမယားကိုမွေးကုန် သည်ရှိသော်။ထို့ရှာမှမနိုးမဝေးသောဇာတ သရဏဆိုင်ကြီးတွင်တောင် ကသိမ်းဗို၊ ဒေနောက်ကသိမ်းမ။ မြောက်ကခြင်္သေ့မင်း၊ အရှေ့ကငံသို့ ဌက်မင်း။ ဗေလယ်ကျွန်းဒ္ဒကား ရေလိပ်သားအဘနေကြရာတွင်။ သိမ်းဗို့ သည် သိုးမအား အိမ်ထောင်ခြင်းဌါ ဆိုသည်ကို။ သင့်အား အုဒဆွ ခင်ပွန်းကောင်းရှိပါ၏လော ဟု မေး၍။ မရှိဟုဆိုလျှင်။ ဘေးဆင်းရဲ ရှိ သောအခါ ထုတ်ခြင်းဌါ စွမ်းနိုင်သော ခင်ပွန်းကောင်းကို ရှာလေဦး ဟုဆိုသောကြောင့်။ အသူနှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဘွဲ့ရသော် ကောင်းအုံ နည်းဟုဆိုသည်ကို။ဒေဝဏ္ဏဝံလို့ခင်း။ အနောက်ခြင်္သေ့မင်း။ အလယ်ရေ လိပ်တို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဘွဲ့ရသော် ကောင်းဗျို့ဟု သိမ်းမဆိုသဖြင့်။ဆု

သူတို့နှင့်ပိတ်ဘွဲ့ပြိုးမှ သိမ်းမနှင့် ပေါင်းဘက်ကြ၍။ တခုသော အလယ်ကျွန်းထိမ်ပင်တွင် အသိုက်ဖြင့်နေစဉ်တွင် အခါတပါးသားငယ်နှစ်ရာ အတောင့်မပေါက်ခင်။ဇနပုဒ်သားတို့ တောခိုဟာစားခြင်း တစုံတခုသော သားငါးမရသဖြင့် အိမ်သို့လက်ချည်းပြန်သောထက် ငါးလိပ်ရကာစုံဟု အိုင်သို့သက်၍ ထိုကွန်းသို့ရောက်လျှင်။ထိမ်ပင်ဒေဝဗက်ခြင်းအိပ်သည်ရှိသော်။ ဖြူတ်ခြင်ပေစင်ရဲကိုက်သောကြောင့် မီးပွတ်၍မှန်းသော် မီးခိုးသည် ထိမ်ပင်ထက် တက်သဖြင့် ဇွက်ငယ်တို့ဖြည်သံ ကြားလျှင်။ မွတ်လည်းမွတ်၏။အိပ်လည်းမအိပ်တတ်။ဇွက်သားစား၍ အိပ်အံ့ဟု မီးညှိ၍ မီးရှူးထွန်းသည်ကို ဖြင်လျှင်။ငါတို့သားကို စားမည်မချတ်။ ။ဤသို့သောဥပဒ်ကို ထုတ်ကယ်ဆိမ့်သောဌါ ခင်ပွန်းကောင်းရှာသည့် မဟုတ်လော။ ဝံလိုမင်းအထံသို့ သွား၍ အကြောင်းကို ကြားချေဟု သိမ်းဗိုက်ကို စေသဖြင့် လျှင်စွာ သွား၍ အကြောင်းကို ကြားလျှင်။ ။မိုးသဟာယဘွဲ့ကရောဇာန်ပျိုတာ၊ကာလေအကာလေသုခမသမာနာ။ကရောမိတသေနကဇကာမဘုံ၊အရိယောဟိအရိယာသကဓောတ်ကို။ ။သေနက၊ သိမ်းဗို။ ကာလေစ၊ အခါဟုတ်သည်၌ဂုဏ်း။ အကာလေစ အခါမဟုတ်သည်၌ဂုဏ်း။ သုခံ၊ချမ်းသာကို။ ဒေသမာနာ၊ ရှာကုန်သော။ ပဗ္ဘိတာ၊ပညာရှိတို့သည်။မိဘ္ဘုန္ဓ၊အဆွေခင်ပွန်းကိုဂုဏ်း။ သဟာယဘွဲ့ သဟဲပကွဲကိုဂုဏ်း။ ကရောန်း၊ပြုကုန်၏။ သေနက၊သိမ်းဗို။ ဝတာ၊သင်တို့။ ဒုတမဟုတ်၊ဤအကြောင်းကို။ကရောမိ၊လိုက်နာအံ့။ ဟိ၊တိုစကားသင့်စွ။အခရိယော၊ ပြက်သော အာစာရရှိသော သူသည်။ အရိယာ၊ ပြက်သော အာစာရရှိသောသူ၏။ ဘဲန္ဒ၊အမှုကိုဂုဏ်း။ ကရောတိ၊ပြု၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်အဆွေခင်ပွန်း ကောင်းတို့၏ သဘောကိုဆိုဦး၍။ ကိုယ်တို့ သူစိမ်းဘဝ ထက်သို့ ဟက်လေကုန်ပြီလော ဟု မေး၍၊ မတက်ကုန်သေး မီး ဖြာသာ ဘွဲ့ကုန်သေးသည်ဟု ဆိုလျှင်။ အဆွေအလျှင်သွားလေ။ ငါလာအံ့သော အကြောင်းကို ခင်ပွန်းမအားကြား၍ နှစ်သိမ့်ပါလေဟု ဆို၍။ ဝံလိုမင်း လာလျှင် ငလိမ်ပင်နှင့် ပန်းမဇဝေးသောသစ်ပင်ဖျားဦးနှင့်၍ သူတပေါက် တက်သဖြင့် အသိုက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ အိုင်တွင်းပုပ်၍ နံ့တ်သိမ်းဖြင့် ရေကိုဆောင်ခဲ့၍ မီးရှူးထက်သွန်လျှင် မီးရှူးသေခဲ့သည်နှင်သေ၏။ ၌ ဝံလို အသားကိုလည်း ငါစားအံ့။ ဌက်ငယ်မျှား အသားကိုလည်း ငါစားအံ့ဟု တပန် သက်၍ မီးရှူး ညှို၍ တက်ပြန်သည်ကို အတန်

တသဲ့ဇဲသွန်၍။ဤသို့သောနည်းဖြင့် သန်ခေါင်တိုင်လျှင် အလွန်ပင်ပန်း သဖြင့် ရင်မွေး ကုန်ခြင်း၊ နို့သော မျက်စိ၌ခြင်းကို သိမ်းမ မြင်လျှင်။ စံလိမင်း ပင်ပန်းလှပြီ။ နားပါစေ။ လိပ်မင်းသို့ သွား၍ ကြားပါဆျောဟု သိမ်းမှိကို ဆိုလျှင် လိပ်မင်း အထံသို့ သွား၍။ အဆွေ အဘ သို့ကြောင့် ရောက်သနည်းဟုမေး၍။ဤသို့သောဘေးဥပဒ်၌၍ စံလိမင်းသည် ပဒ္မ ယံမှစ၍ လုံ့လပြုပေသဖြင့် အလွန် ပင်ပန်းလေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အဆွေ့ထံသို့ငါလာသည်ဟုဆိုလျှင်။ဂျာင်းပြီအဆွေ။မြတ်သော အာစာရ၌သော်သူသည်,မြတ်သောအာစာရ၌သောသူ၏အမှုကိုပွါးများတော့သည်ဟု ဆိုသောစကားကို လိပ်မင်းသား ကြားလျှင်။အဘ ကိုယ်စားရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ တောင်းပန်သော်လည်း ခွင့်မပေးမူ၍။ အဆွေသွားလော့။ယွှဲငါလာအံ့ဟု ရေခဲ့လူးလည်း၍ ညွှန်မှော် အစရှိသည်ကို ရွက်ဆောင်ခဲ့ပြီးသော် မိုးခဲ့ထည့်၍ မိုးသေသည်ကို မြင်လျှင်။ ဌက်ငယ်များကို အဘယ်မူ စအံ့နည်း။ ဤလိပ်ကိုလျှင် သတ်၍ စားကုန်အံ့။ ငါတို့ အလုံးစုံစားလော်ဇ၏ဟု နွယ်ရာ၍မရလျှင် ဝတ်သောပုဆိုးကို ချွတ်၍ ချည်နှောင်၍ ပြောင်းပြန်လှန်ကြသော်လည်း ကြိုးသောခွန်အားရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် လှန်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်၍ရေလိပ်ငင်ရာပါလေရကား။ ရေနက်ရာသို့ရောက်လျှင် လိပ်ကိုလိုချင်သော လောဘကြောင့်။လိပ်နှင့် အပေါင်းထွေး ရေပြည့်သောဝမ်းဖြင့် ပင်ပန်းကုန်လျှင်။ စံလို တာရုလည်း သန်ခေါင်တိုင်အောင် ငါတို့ မိုးကိုကြားကို သတ်လေပြီ။ ရေလိပ် တာရုလည်း ရေသို့သွေး၍ ဝမ်းကျောတာရောင်အောင် ဖောင်းလေပြီ။ မိုးသောက် စေဦး။ ဤသိမ်းငယ်တို့အသားကို မစားရဘဲမနေဟု မိုးထည့်၍ ဗောင့်ကုန်သောသူတို့၏ စကားကို သိမ်းမကြားလျှင်။ သိမ်းမှိကို ခြင်္သေ့မင်း အထံသို့စေလိုက်၍။ ဖျားနည်းဖြင့် နှစ်သိမ့်စေ၍ ခြင်္သေ့မင်း လာသည်ကိုဖြင့်လျှင် စံလိုလည်း ငါတို့မိုးကိုသတ်လေပြီ။ရေလိပ်လည်း ခါးတွင် အဝတ်မကပ်အောင် ပြုလေပြီ။ ယွှဲလည်း ခြင်္သေ့မင်း လာပြန်သေး၏။ ငါတို့ အသက်ဒုက္ခမည် ခက်ခဲ၏ဟု တယောက် တက္ခဲ ပြေးလေသဖြင့်။ ခြင်္သေ့မင်း ရောက်၍ တစုံတယောက်မျှ မမြင်လျှင်။ စံလို ရေလိပ် သိမ်းတို့သည် ခြင်္သေ့မင်းသို့ကပ်၍ ဂိုဏိုးကုန်သည်ကို။ ခင်ပွန်းကောင်းတို့၏ အကျိုးကို များစွာဆို၍ ယနေ့မှစ၍ ခင်ပွန်းကောင်း သဘောကိုမပျက် စေလင့်ကုန်ဟု ဆုံးမ၍ ပြန်လေခြင်း။ သိမ်းမလည်း သားငယ်တို့ကို

ကြည့်၍ ခင်ပွန်းကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော်မိသောကြောင့် ငါ့သားကိုငါ် ရသည်ဟု ခြောက်ပါးသောဂါထာဖြင့် ခင်ပွန်းကောင်းဓကျးဇူးကိုမျှ် ကျူးခြံင်းသင့်ဘဝါလေးပါးလုံးပင် ခင်ပွန်းမဟုတ် အသက်ခန္ဓာဖြင့်ရှည် စွာ တည်ကြခြင်း သိမ်းသင််မယားသည် ဤဒါယကာလင်ဖယားဖြစ် လှာ၏။ လိပ်ယေသည် ဂုဟာလာဖြစ်လှာ၏။အဘသည် ဓမ္မာဂ္ဂလံာန်ဖြစ် လှာ၏။ ဝံလိသည် သာဂိပုဉ္ဇရာဖြစ်လှာ၏။ ခြင်္ဂေံ့မင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော မဟာဉ္ဇာ်ကျွ်သ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂင်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပဉ္စာမြားမျက်ရစ်ဖြစ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား သည် ရတနာဗီမာန် ဇေတဝနကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သတ် ခြင်းဌာလုံ့လပြုသော ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဖြစ်သော စကားစပ် တွင်။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ငါဘုရားလောင်းသည် ဆတ်မင်းဖြစ်၍ တရုသော အိုင်ကိုအမှီပြု၍ နေရာတွင်။ ထိုအိုင်နှင့် မနီးမဝေးသော သစ်ပင်တရုံ၌ ခေါက်ရှာ။ ထိုအိုင်၌ ရေလိပ်နှင့်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍။ မူဆိုးတယောက် သည် တော၌ လှည့်ပတ်သွားရာတွင် ဘုရားလောင်းခြေရာကိုဖြင်လျှင် ကြော့ကွင်းဖြင့်ထောင်၍ ရေသောက် လာရာတွင် ပဋ္ဌမယံ၌ ပိလဲရ ကား ပြင်းစွာဟစ်သည်ရှိသော်။ သစ်ပင်ဗျားမှ ခေါက်ရှာဌက်သည် ရင်း။အိုင်မှရေလိပ်သည်ရင်း လာလတ်ကုန်၍။ အစ်ကိုပြုရအံ့နည်းဟုတိုင် ပင်ကြရာတွင်။ ခေါက်ရှာသည် ရေလိပ်ကို အဆွေမှာသွားရှိသည်ဖြစ် သောကြောင့် ဤလွန်ကိုဖြတ်လင့်။ ငါသွား၍ ထိုပေါက်ကျားကို မလာ အောင်ပြုမည်။ ငါတို့လုံ့လဥဿာဟကြောင့် ငါ့အဆွေ အသက်ရမည် မချွတ်ဟု။ ။ဇာစ်ဝန်မယံပါသံ၊ ဆိန္ဒဒန္တံဟိကန္တုပ။ အဟံတာထာ ကရိဿာမိ၊ ပယထာနေဟိတိ လုဒ္ဓကော။ ။ကန္တုပ၊ အဧံဝွလိပ်။ ဇာစ်၊ငါတို်က်တွန်း၏။ဝဇ်္ဈမယံ၊သားရေလွန်ဖြင့်ပြီးသော။ပါသံ၊ကြော့ ကွင်းကို။ဒန္တံဟိ၊ သွားတို့ဖြင့်။ ဆိန္ဒ၊ ဖြတ်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပယထာ၊ အကြင်အခြင်းပြုသည်ရှိသော်။ လုဒ္ဓကော၊ မူဆိုးသည်။ နေဟိ တိ၊မလာ။တထာ၊ထိုအခြင်းဖြင့်။ကရိ**သဲ့**မိ၊ ပြုအံ့။ ။ဤဂါထာဖြင့် စီရင်၍။ လိပ်လည်း လွန်ကိုကိုက်ဖြတ်ရစ်၍။ ခေါက်ရှာလည်း မူဆိုးရွာ သို့သွား၍။အိမ်မှမနီးမဝေး သစ်ပင်ဗျားခွနားလျက် မိုးသောက်ထအခါ

ယွံကဲ့ဝင်၍ကွက်သေဘမူဆိုးကဲ့ဖြင်လျှင်။အဝေဘောင်ခါ၍ ပြင်းစွာတွန်လှုက် အရှေ့ တံခါးမှ ထွက်သော မူဆိုးမျက်နှာကို ဆုတ်တည့်သဖြင့် ဌက်ယုတ် ငါမျက်နှာကိုသုတ်လေ်သည်။နဲမိတ်မကောင်းဟု တဘန်ဝင်ပြန်၍ အတန်ငယ်အိပ်ပြီးလျှင်။ အလျှင်နွားဲ၊ အရှေ့တံခါးမှ ထွက်သည်ကို ငါမြစ်ပေသည်ဖြစ်သောကြောင့် အနောက်တံခါးမှ ထွက်လတ္တံ့ဟုသိ သဖြင့် အနောက်အိမ်ဓိုးခြံနားလျှင် အရှေ့တံခါးမှထွက်သည်ကို ဌက် ယုတ် ဖြစ်လေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဒုနေ့နောက်တံခါးမှသွက်အံ့ဟု သို့ ကိုင်၍သက်သည်ကိုမြင်လျှင် ခြေးနည်းဖြင့် ဖြစ်တား၍။ ငါ့ကိုမသွားစေ လိုသည်ဖြစ်မည်ဟု ဝင်ပြန်၍။နေအချင်းတက်သော် အိမ်မှလှံကိုကိုင်၍ လာသည်ကိုဖြင်လျှင်။သျင်စွာသွား၍မူဆိုးလာလတ်ပြီဟုတရားလောင်း ကိုဆိုသည်ရှိသော်။ လိပ်ကိုက်ဖြတ်၍. တလွန်းသောကြွင်းသော လွန်ကို ရှုန်းဖြတ်၍ ဒုတာသို့ဝင်လေလျှင်။မိုးကြိုးကျသောဒဏ်ကဲ့သို့ ရှူးရှူးရှား ရှား လာစသော မူဆိုးသည် သွားကြွေးသော အခြင်းအရောကဲ့သို့ဖြစ်၍ ခံတွင်းအလုံး သွေးပြည့်သျှက် သွားခြင်းငါမတတ်နိုင်၍ မိန်းမောသော လိပ်ကိုဖြင်လျှင်။ ဗယားဒ္ဒါထည့်၍ သစ်ငုတ်တွင်ဆွဲသည်ကို။ ငါ့ကြောင့် အဲ့ဒေသသေလေအံ့။ အသက်ကိုပေးအံ့ဟု မစွမ်းသောအယောင်ဖြင့် မူဆိုးကိုပြုလျှင်။အားနည်းလေပြီ၊ ထိုးအံ့ဟု လှံကိုကိုင်၍လိုက်သည်ကို။ တဖြည်းဖြည်းသွေး၍ ဝေးစွာသောတောသို့ရောက်မှ မဖြင်အောင် ရုတ်ခြည်းပတ်ဘည့်၍။ ဦးချိုဖြင့် ဗယားကိုရှိ၍ ဖြေဒ္ဒါဆုတ်ဖျက်ပြီးမှ အသာ ထွက်ပေ၍ ဓရသို့သက်စေပြီးသော် ခေါက်ရှာကိုလည်း ဝေးစွာသုံးစေ ၍။ဘရားဖလောင်းလည်း တောသို့ပြေး၍။ မူဆိုးပြန်လျှင် အဘယ်ကိုမျှမ ရသဖြင့် ဗယားစုတ်ကိုကောက်၍ နှလုံးမသာ မျက်နှာညှဉ်းဆိုးသွားရှာ လေခြင်း။ သူတော်ကောင်းခြင်း ပေါင်းဘော်မိသောကြောင့် သတ္တဝါ သုံးပါးလုံး အသက်ခန္ဓာ မြင့်ရှည်စွာတည်ခြင်း။ မူဆိုးသည် ဒေဝဒတ် ဖြစ်လာ၏။ ခေါက်ရှာသည် သာရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။လိပ်သည် မောဂ္ဂ လာန် ဖြစ်လာ၏။ ဆတ်မင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဂုရုဂိဂၤဝုဇ္ဈာတ်ကို ဒေသနာကြောင်းပြီသ ဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပဋိဘာဂြားမျက်ကွင်းဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည်ရတနာဗိမာန် ဇေတဝန်၌နေတော်မူစဉ်။ နှစ်ပါးသေး အဂ္ဂသာဝ

ကတို့၏အလုပ်အကျွေးပြုသည့် သဒ္ဓါသီလ၊သုတ၊စာရေးပညာ၊ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပနှင့်ပြည့်စုံသည်။ ရတနာသုံးပါးဒွိဖြတ်နိုးခြင်းရှိသည်။ အသူအခ စရိုက်သော ကောင်းမှုဒွိ ပေါ်လျှင်သည် ဖြစ်၍ အမျိုးအမည် ပတ္ထသော ဒိဋ္ဌဒေါဒွိသည် သားနှင့်တိတ်သည်ကို ငါ့ပြီးသည့် ဤသို့သော့ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အဆွေတို့မိန်ဘွားဒွိဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်တားလတ္တံ့။ ငါတို့ မပေးလိုဟုပယ်သည်ကို။ အလိုအလျောက် စိုရင်ပစေဟု ဝန်ခံသဖြင့် ကောင်းသောနာဉ်တ်ဒွ မဂ်လာပြု၍။ တနေ့သဒ္ဓ အဉ်သာဝေတို့အား အခွဲပေးအံ့သောအကြောင်းကို ခင်ပွန်းအားကြားသည့်ဂိုသော် အလို အဇလျောက်ပေး ဟု ခွင့်ပြုသဖြင့်။ ကြီးစွာသော ပုဇ္ဈဝ်သင်္ဃာရကို ပြု၍ သွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးသော်။ဤအမျိုးသည် မိန္ဆာဒိဋ္ဌအမျိုး။ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကိုမသိဖြစ်သောကြောင့်။ အကြင်မျှစလောက် ရတနာသုံးပါးဂုဏ် ကိုသိ၏။ထိုမျှသောကာလပတ်လုံး ဤအိမ်ဒွိသွမ်း ပြတ်ဘုန်းပေးတော် မူပါဟုနှိပ် ဘိတ်၍။ တနေ့သဒ္ဓ ဤအိမ်မှာ ဆွမ်းမပြတ် ဘုန်းပေးလှာသော သခင်တို့ကို အဘ ဉ်ကြောင့်မဖူးမြင်ပါသနည်းဟု ခင်ပွန်းကို ဆိုလျှင်။ ကောင်း၏၊ဖူးမြင်ပါမည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ခေါ်စေ၍ ရှင်သာရိပုတ္တရာဂုဏ်ကြားလျှင် ဇာရိယာပုထ်ဒွ ကြည်သိုသဖြင့်။ ထိုနေ့မှစ၍ နေရာခင်းခြင်း၊ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ တည်ခြင်းတို့ဖြင့် ကြည်လင်၍ သမ္မာဒိဋ္ဌဖြစ်သဖြင့်။တနေ့သဒ္ဓ တရားဟော၍ သန္ဒာသေးပါးကို ပြသလျှင် နှစ်ပါးစုံသောတာပန်ဖြစ်၍။ ထိုကာလမှသည် အမိအဘာက စ၍ အိုးနေအိမ်အလုပ်သောသူတိုင်အောင်မိန္ဆာဒိဋ္ဌကိုစွန့်၍သမ္မာဒိဋ္ဌချည်း ဖြစ်လျှင်။ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ အလိုရှိသော အကြောင်းကို ခင်ပွန်းသည် အားကြား၍။ ငါလည်း ရဟန်းပြုမည်ဟု မျှားစွာသော အခြံ့ အခံ့ဖြင့် ဘိက္ခုနီကျောင်းသို့ဆောင်၍။ မိမိလည်း မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်း ပြု၍ နှစ်ပါးစုံရဟန္တာဖြစ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သောစကားစပ် တွင်။ဤဘိက္ခုနီမသည် ယခုအခါဒွိသာမိမိခင်ပွန်းကဲ့ ရာဂပါသမ္ဗလွတ် စေသည်မဟုတ်။ ရှေးပညာရှိတို့ကိုသည်း မရဏာပါသမ္ဗ လွတ်စေတူး ပြီဟုမိန့်တော်မူဦး၍။လွန်လေပြီးသောအခါဒွ ဗာရာဏသီပြည်ကိုပြုဟု ဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်။ ငါဘုရားလောင်းသည် ရွှေအဆင်း နှင့်တူသော အလွန်အဆင်းလှသောကိုယ်။ ချိပ်ရည်ဖြင့် ဘိုးဝိသကဲ့သို့ သောခြေ။ငွေပန်းဆိုင်းနှင့်တူသောဦးချို။ လုံးဝိုင်းသောပခုံးပြားနှင့်

တူသောမျက်ဘိ။ ပဉ္စဗြဟ္မာ ကျင်ဖုန့်ဝိုင် တူသော .ဖွါရှိသော ရှစ်သောင်း သော သမင်ပြောက်တို့၏အရှင်ဖြစ်၍။ မယားဖြစ်သော သမင်မလည်း တူသော ဒဓဆင်း သမ္ဘဝနိရိသဖြင့်။ တနေ့သ၌ ရှေဟျားသွားသော သမင်မင်း ခြေကို မှဆိုးတို့ ထောင်သော ကြော့ကွင်းတွင် ဒိဂုံသော ကြောင့်။ သုံးကြိမ်လုံးလပြွတ်သော်လည်း မလွတ်နိုင်လျင် ငေးအံ့သော ဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ပြင်းစွာဟစ်သည်ရှိသော်။ သားအပေါင်း တို့သည်ကြောက်လန့်တကြားပြေးလွှားရာတွင် ဘုရားလောင်းကိုမဖြင့် ၍ ဤဘေးသည် မယ့်ချစ်လင်အားရောက်သည်မှန်၏ဟု တွေးတောဘန် ပြေးလာပြန်၍ ငိုသောမျက်နှာ မသာသောနှလုံးဖြင့် ရှန်းထွက်စိမ့်သော ဌါတိုက်တွန်းသည်ကို။မရှုန်းထွက်နိုင်ကြောင်း။အရေအသားအကြော ပြတ်ကြောင်းကို ဆိုမှ။ မကြောက်လင့်၊ မှဆိုးလာလျင် တောင်းပန်၍ အသက်ကိုလွှတ်စေအံ့။ ခွင့်မရသော် ငါ၏အသက်နှင့် လဲလှယ်မည်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ ထားလှံလက်စွဲလျက် ကမ္ဘာပျက်မီးကဲ့သို့လာသော မှဆိုး ကိုဖြင်လျင် ခရီးဦးဟူဆို၍ဘဘာန်နံပါးခရိုးယား၍ ရှိခိုးပြီးသော်။သမင် မင်း၏ပေါင်ဆင်းကျေးဇူးအထူးထူးကိုချီးမွမ်းဦး၍။ ။အဋ္ဌ ရသူ ပလဲ့သာနှီ၊ အသိ်ဒ္ဓိဗဟလုဒ္ဒက။ပဌမံမံဝဒိတွာန, ဟနပန္ဓာမဟာ မိဂံ။ ။တာတာ၊ခမသြးမင်း။ပလာဏာနှီ၊သစ်ရွက်တို့ကို။အဋ္ဌ ရသူ၊ခင်း လော့။ အသိ်၊ သနလျက်ကို။ နိဒ္ဒြာဟာ၊နွေတ်လော့။ လုဒ္ဒက၊အဘမှဆိုး။ ပဌမံ၊ရှေးဦးစွာ။ ဦး၊ငှ်ကို။ဝဒိတွာန၊သတ်ဦး၍။ပန္ဓာ၊ဖနောက်မှ။မဟာ မိဂံ၊သမင်မင်းကို။ဟန၊သတ်လော့။ ။ဤဂါထာဖြင့်တောင်းပန်ခြင်းကို မှဆိုးကြား၍လျင် လူဖြစ်သောသူသော်လည်း လင်၏အလိုဌါအသက်ကို မစွန့်ပေရာ။ ထိရုဿနဖြစ်လျက် အသက်ကိုစွန့်၍ လူဘာသာသာယာ သောစကားဖြင့် သနားဘွယ်ဆိုပေသည်။ နှစ်ပါးလုံးအသက်ကိုပေး အံ့ဟုကြိုသ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ။နမေသုတံဝုိင်ဒ္ဓံဝါ၊ဘာသနှိ် မာနုသိ်မိဂိ်။ တွဉ္စဘဒ္ဒေသုခီဟောဟိ၊ ဇသောစာဝိမဟာမိဂေါ။ ။ ဘဒ္ဒေ၊ အဘယ်။ မာနုသိ်၊ လူစကားကို။ ဘာသနှိ်၊ ဆိုသော်။ မိဂိ်၊ သမင်မကို။ မေမယာ်၊ငါသည်။ သုတံဝါ၊ ကြားအပ်သည်ရှင်း။ ဒိဋ္ဌံဝါ၊ မြင်အပ်သည်ရှင်း၊ နှဟောတိ၊မဖြစ်စတမ်း။တွဉ္စ၊မိခင်သည်ရှင်း။ဇသော စာဝိ မဟာ်မိဂေါ၊ ဤမြတ်သော သမင်မင်းသည်ရှင်း။ သုဒ္ဓိ၊ ချမ်းသာ သည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ ။ဤဂါထာဖြင့် ခွင့်ပေးခြင်း၊ ဖြည်းညှင်း

သဒ္ဒါသာဿော အစိ အာရင်ဖြင့် လွှတ်ခြင်း။ သမင်မလည်း မှဆိုးအား ဘိသိက်မင်္ဂလာကောင်းချီးငြာခြင်း။ ဘုရားလောင်းလည်း ဤမှဆိုးသည် ငါ၏ ကိုးကွယ်ရာ အသက်သခင်ဟု သူကျေးဇူးကိုသိသဖြင့် ကျက်စား ရာမြေ၌မြင်သောပဉ္စာမြားတုံးကိုပေး၍ အလှူလည်းပေးအသက်ဆွမ်းဟု ဆုံးမ၍ ထားသို့ဝင်လေခြင်း။ မှဆိုးသည် ဆွေနွံ ဖြစ်လာ၏။ သမင်မ သည် ဘိဒ္ဒုနိမဖြစ်လာ၏။ သမင်မင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ် တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သုဝဏ္ဏမိဂ ရာဇ ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါး၏ ပဉ္စာမြားမျက်ကွင်းဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည် မင်းကျောင်းဗိဓာန် ဝေဠုဝန်၌နေတော်မူစဉ်။ ဟာဒဇာတ်၌ဆို အပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် အဂ္ဂဉ်အာနန္ဒာ၏ အသက်ကိုစွန့်ခြင်းကြောင့် ဖြစ် သော စကားစပ်တွင်။ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဇေဋ္ဌဗတ်မင်းမင်းပြုသော အခါ ငါဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာ တောတွင် ဓောင်သုံးထပ် အတွင်း၌ ရောဟဏဒိုင်ကိုအခိုပြု၍ ရှစ်သောင်းသော သမင်တို့၏မင်း ဖြစ်သော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ရောဟဏအမည်ရှိသော သမင်မင်း ဖြစ်၍ မိဘမျက်မမြင်ကိုမွေးသည်ရှိသော်။ ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ ခရမာ မိဘုရားသည် အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်း၊ မှဆိုးကိုစေ၍ ထောင်ခြင်း အလုံးစုံ သည်ဟာဇာတ်၌ဆိုသောနည်းနှင့်တူသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းခြေ ကိုမိလေလျှင်။ သုံးကြိမ်လုံးလုပ်၍ ခွင့်မပြင်သဖြင့် ပြင်းစွာ ဖာစ်ဆေး ကြောင့် သားအပေါင်းတို့လန့်ပြေးရာတွင် နောင်တော်ကိုမပြင်ရကား။ ဤမိဂအမည်ရှိသော ညီတော်ပြန်လာသည်ကို။ဘေးရှိ၏။ဤအရပ်သို့ ဖမ်လာနှင့်ဟုဖြစ်၍။ ။ဇေတဝနုထာပတိယန္တို့၊ဘိတာမရဏာဝံစတ္တာကာ။ ဂန္ဓာတုဝံဒိမာကာဒီး၊ ဇီဝိသန္တိတယာသဟာ။ ။စိတ္တာကာ၊ စိတ္တံလာ။ မရ ဏာ၊ သေအံ့သော်ဘေးမဲ့။ ဘီတာ၊ ကြောက်ကုန်သော။ ဇေတဝနုထာ၊ ထိုသား အပေါင်းကိုသည်။ ပတိယန္တို့၊ ပြေးလေကုန်ပြီ။ တုဝံပိ၊ သင် သည်လည်း။ ဂန္ဓာ၊သွားပါလော။ မာကဒီ၊ဤဒုနေခြင်းကို အလိုမရှိလင့်။ ဇေတော၊ ထိုသား အပေါင်းတို့သည်။ တယံဝါ၊ သင်နှင့်။ သဟာ၊တကွ။ ဇီဝိ သန္တိ၊အသက်ရှင်ကုန်အံ့သတည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် ငါဖြစ်ဒေးပုဒ္ဓ တည် ၍ သမင်အပေါင်းတို့၏ မင်းပြုပါလော။ မိဘကို မွေးပါလော့ ဆိုသော် လည်း။ ။နာဟံရောဟာဇာဂန္ဆာမိ ဟဒယံမေဝကာသတိ။ နတံအဟံ

ဇာဟိသော်မိ၊ ဤဇာဟိသော်မိ ဇိဝိတံ။ ။ရောဟာဏ၊ ရောဟာဏ။ အဟံ၊ ငါသည်။ နဂန္ဆာမိ၊ မသွားပြီး၊ မေ၊ ငါ၏။ ဟဒယံ၊ နှလုံးသည်။ အဝကာသတိ၊ ဘွန့်ဖြူ။ တံ၊ ခွင်ရောဟာဏကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ နဇဟိသော်မိ၊ မစွန့်ပြီ။ ဇူဓ၊ ၌ပြီအရပ်၌။ ဇိဝံတံ၊ အသက်ကို။ ဟိသော်မိ၊ စွန့်တော့အံ့။ ။ဤဂါထာဖြင့် နှစ်သိမ့်စေ၍ ဘုရားလောင်း လက်ျာနံပါးကိုမှီ၍ ရပ်သောအခါ၌။ သုတနုဘာမည်ရှိသော နှမသည်လည်း မောင်နှစ်ယောက်ကို မမြင်လျှင် ပြေးပြန်လာ၍။ မြစ်တားလျက် ငိုနှင်။ ဤသတင်းကဲ့သို့ဆို၍ ဘုရားလောင်း လက်ဝဲနံပါးကို မှီ၍ရပ်စဉ်။ သားအမေပေါင်းတို့ ပြောသံ၊ ဘုရားလောင်း ဟစ်သံကို ကြားသဖြင့်။ သမင် မင်းကို မိသည် ဖြစ်မည်ဟု။ အောက်ဒိုးလုံးလုံး။ ကြွက်ပြီးဆုံးမှ။ အံသွားတခဲ။ လုံလက်စွဲ၍ ပြေးလွှာသော မှုဆိုးကဲ့ဖြင်လျှင်။ မိန်းမဟယ်ရာ။ ကြောက်လွှစွာ၍ အတန်ငယ် ပြေးလေပြီးမှ၊ မောင်နှစ်ယောက်ကိုထား၍ ဘယ်သို့ သွားမည်နည်းဟု ဆင်ခြင်၍ သေမင်းကို နဂိုးဒ်မှန်ကူသျက် နေမြဲနေလာသဖြင့် တဒ္ဒိုင်နက် တည်းရပ်သောသားငယ်ကိုမြင်လျှင် သနားမေတ္တာကရုဏာဉာဏ်ရကား။ တမိတည်းမွေးသော သားကဲ့သို့ထင်၍။ တခုကို မိရာဝယ် နှစ်ခု နေလွှာကြောင်းကိုမေး၍။ စင်္ကြာဇ်၏ အဖြေအတင် ချစ်ကြင် သနားကြောင်းနှင့် တကွသာယာချိုပျားသနားကြောင်းခွင့်တောင်းသံကိုကြားလျှင်ဘုရားလောင်းကို လွှတ်၍။ ထောင်ကြောင်းကို မေးသဖြင့် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကိုလျှင်။ ငါ့ကို မင်းကြီးထံသို့ဆောင်လော့ဟု ဆိုသည်ကို မင်းကိုမည်သည် ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် စောင်းမှာနှိကြောင်းကိုဆို၍။ မင်းပေးသောစည်းစိမ်ကို ငါမလို။ ချမ်းသာစွာနေရစ်ခဲ့တော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်။ ဤမှုဆိုးသည် ငါ့ကို လွှတ်ပေသဖြင့် အလွန်ပြုံနှိုင်ခဲသော အမှုကိုပြုပေသည်။ စည်းစိမ်ရစ်ခဲ့သော အကြောင်းကို ငါပြုခဲ့ဟု ကျေးကိုသပ်စေလျှင်။ ဖွေဒေဆင်းနှင့်ဟူသော အမွေးတို့သည်ကျွတ်၍ တဆုပ်မျှရသော်။ ဤအမွေးတို့ကို ငါ့အရှင်ဘုရားတို့ဖြင့် မိဘုရားအား တရားဟောဖလဟု သင်လိုက်၍။ မှုဆိုးကို ငါးပါးသော သီလခံတည်စေလျှင်။ ဘုရားလောင်းကို ဆရာအရှင်ထား၍ လက်ျာရစ်လှည့်ပြီးသော်၊ လေးမျက်နှာသောအရပ်တို့ဌ ရှိသော်လွှာ့ရှိနိုး၍။ ထိုအမွေးဘို့ကို ကြာရွက်ဖြင့် ဆောင်ခဲ့၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လျှင်။ သမင်မင်းကို မဆောင့်နှိုင်သော်လည်း အမွေးအရေ ရောက်အောင် ဆောင်ခဲ့ပါမည်

ဟုသင်ဆိုလျက် အဘယ်ကြောင့် လက်ချည်းလာသနည်းဟုမေးသော်။ မင်းကြီးအား သမင်မင်းကိုမိကြောင်း၊ သမင်မင်းတရားသာမိသည်ကို။ စိတ္တကအမည်ရှိသောညီ၊ သုတနာအမဲည်ရှိသော နှမတို့သည် လာ၍ နေလျှင်းကြောင်း။ စိတ္တကသည် သမင်မင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးထူး အပြားပြား မျှားစွာ ဆိုရ၍ အသက်ကို လွှတ်စေခဲ့သောဌါ တောင်းပန်ကြောင်း။ ဤသို့သောဂုဏ်သိလနှင့်ပြည့်စုံသော သမင်မင်းကို အကျွန်ုပ် သတ်ချေသော် ဖြေသော်လည်း မျှိုရာ၏။ မိဖုယ်းကြိုးသော်လည်း ပစ်ရာ၏ဟု သေအံ့သောဘေးမှကြောက်၍ လွှတ်ကြောင်း။ လွှတ်သော်လည်း ထေါင်ကြောင်းကိုကြားလျှင်။ ဤငါ့အမွေးကိုငါ့အရာ၌ထား၍ဤတရား ကို ပေါလေဟုသင်လိုက်ကြောင်း အလုံးစုံကို မင်းကြီးအား ပြောကြားလျှင်။ မူဆိုးကို သနှံးစွာ စိရင်၍ ရတနာ အတိပြီးသော ဘဲးဖြူ အောက် ရာဇပလ္လင်၌နေစေလျက်။ မင်းမိဘုရားအစရှိသောသူတို့သည် နှိမ့်သောနေရာ၌နေ၍ ရှိသေစွာနာကုန်စဉ်။ မြတ်စွာရဟာရာဇ-အစရှိ သောဂါထာတို့ဖြင့် အာကာသဂင်္ဂါကိုလွှတ်သကဲ့သို့မူဆိုးဟောခြင်း။ လူဒဗပေါင်းတို့ ကောင်းကျိုးကောင်ရေ ပူဇော်ခြင်း။ မိဘုရား၌ ချင်ခြင်း ပျောက်ခြင်း။ မင်းကြီးနှစ်သက်သဖြင့် ကြီးစွာသော စည်းဝေမကိုပေး ခြင်း။ ထိုဆုကို သားမယားအားနှင်း၍ ဟိမဝန္တာ၌ ရေသေရဟန်းပြုသ ဖြင့် ဈာန်သမာပတ်ရ၍ မူဆိုး ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ဖြစ်ခြင်း။ ဘုရားဖလောင်း အဆုံးအမ၌တည်၍ မင်းကြီး နတ်ပြည်ဆုကိုပြည့်ခြင်း။အနှစ်တာထောင် ပတ်လုံး အဆုံးအမတည်ခြင်း။ မူဆိုးသည် ဆေးဖြစ်လျှာ၏။ မင်းကြီး သည် သာရိပုတ္တရာဖြစ်လျှာ၏။ မိဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လျှာ၏။ မိဘသည် မယ်တော်ခမည်းတော်ဖြစ်လျှာ၏၊ သုတနာသည် ဥပ္ပလဝဏ်ဖြစ်လျှာ၏။ ဧကွာမိဂသည် အာနန္ဒာဖြစ်လျှာ၏။ ဂုစ်သောင်းသော် သမင်တို့သည် သာကီဝင်မင်းအပေါင်းဖြစ်လျှာ၏။ရောဟာဏ သမင်မင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းနှင့် ပြဋ္ဌိစုံသော ရောဟာဏ မိဂရာဇဇာတ်ကို အာကြောင်းပြုသဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

လူသုံးပါးတို့၏ ပစ္ဆာမြားမျက်ကွင်းဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟာနာဇိယာန် ဇောတဝန်၌ နေတော်မူစဉ်။ မဟာကောသလမင်း ကြီးသည် သို့းတော် ကောသလဒေဝီကို ဗိမ္မိသာရမင်းနှင့် ဆဲဝက်နှင်း၍ ကာသိကရွာကို နှံနှင်းဘိုးပေးသည်ရှိသော်။ ပသေနဒိ ကောသလ

မင်းကြီးမင်းဖြစ်၍။ အံ့ဖွယ်တသတ်မင်းကြီးသည်' ခမည်းတော် ဇမ္မရာဇ်
.ကို အနန္တရာယ်ပြုရာတွင်။ မယ်တေးဒ်မိဘများ နှုလုံးကဲ့၍ လွန်ခဲ့လျှင်။ ငါ့
ယောက်ဖကိုလည်း ပြစ်မှားသံ့သည်။ ငါ့ယောက်ဖကြောင့် ငါ့နှမလည်း
လွန်ခဲ့ပြီ။ အဘသတ်ဦးသားအား ကာသိကရွာကို ငဲမပေးဟု ပဓေ
နဒီ ကောသလမင်းကြီး သိမ်းချေသောကြောင့်။ ထိုရွာကြောင့် ရံခါ
ရံခါတူဦး ;စစ်ပြုကြရာတွင် ကောသလမင်းဘုံးဘန့်မျှားလျှင်။ အသို့ပြု
ရသော်၊ ကောင်းမည်နည်းဟု အဓိတ်တို့ဒေသီးမေးသဖြင့်။ရဟန်းသံဃာ
တော်တို့သည် အတိုင်းအပင်ဒုလိမ္မာဟုန်၏။ကျောင်းတိုင်းသူသို့လွတ်၍
နာစေသော် ကောင်း၏ဟုလျှောံလျှင်။ ထိုအတိုင်း နာစေသည်ရှိသော်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာမ်တွင် ဒေလုံးစုံသောကျောင်းတို့၏ အစွန်ဒွ
ဓနုဂ္ဂဟာတိသဓထေရ်၊ မန္ဒဒဿထေရ်ဟူသော မင်းခယောက်ျားဖြစ်
ဘူးသော မဟေရ်တို့သည် တညဉ့်ပတ်လုံး အိပ်၍။ ဓနုဂ္ဂဟ တိသ
ဓထေရ်သည် မိုးသောက်ထအခါဒွိန်းလျှင် အိပ်ရာမှထ၍။ထင်းမီးစကိုခါ
၍ မီးညှိ၍ အခွင့်ဒကာ;ဟုခေါ်သည်ကို အသို့နည်း အခွင့်တိသဟုမေး၍။
အခွင့်ဒကာကား အိမ်တော်သလော ဟုဆိုသည်ကို။မအိပ်သော် အဘယ်
ပြုမည်နည်းဟုဆိုသူင်း ထပါဦးလောဟု ဆို၍ ထ၍နေမှ၊ အခွင့်ဒတ္တာ၊
ကောသလမင်း ဝမ်းမိုက်ကြီးသည် ထမင်းအိုးစရည်းကုန်အောင်စား
ခြင်းငှါသာ တတ်သည်။ စစ်မက်ဆင်ခြင်းငှါမတတ်။ မိမိဝမ်းဒွ မိုးခွ
လေံသော အဇာတသတ်ကိုမျှ ရှုံးရာသလောဟုဆိုသည်ကို။ အသို့ပြု
သော် သင့်မြည်နည်းဟု ဒ;ထေရ်မေးသဖြင့်။ အခွင့်ဒတ္တာ၊ စစ်မက်ဆင်
ခြင်းသည် ပဒုမဗျူဟာ၊ စက္ကဗျူဟာ၊ သကဋဗျူဟာဟု သုံးပါးအပြား
ရှိ၏။ထိုသုံးပါးတို့တွင် အဇာတသတ်ကိုဘမ်းလိုသော် သကဋဗျူဟာ
ဆင်၍ ဤမည်သောတောင်ဖျမ်းဒွ တောင်ကြားနံခံနှစ်ဘက်ကို ဗိုလ်ထု
တက်စေ၍။အလယ်စစ်ဦးကို အားနည်းယောင်ပြု၍ အရေးငင်စေပြီးမှ။
တောင်နှစ်ဘက်ကြားသို့ဝင်လာလျှင်နံပါးနှစ်ဘက်မှဗိုလ်ထုတက်စေ၍။
ခကြာငြာဟစ်ကြွေးလျက် ရှေ့ပိတ် နောက်ပိတ်ဘဝမ်းသည်ရှိသော်။
ကွန်တွင်းသို့ဝင်မှားသောငါးကဲ့သို့၊ လက်ဆုပ်တွင်းသို့ ဝင်လာသော
ဒုံးပေါ်ကဲ့သို့ ယူခြင်းငှါတတ်ကောင်းသည်' မဟုတ်လောဟု ဓနုဂ္ဂဟ
တိသမဟောရ်ဆိုသော စကားကို သူသို့တို့ကြားလျှင် မင်းကြီးအား
လျော်ထားသဖြင့် ထိုအတိုင်းစီရင်၍ အဇာတသတ်ကို အရှင်ဘမ်း၍'

ရလျှင် ခြေချင်းတွဲ၍ တရံက်နှစ်ရက်ထား၌ တဘန် မကျင့်ပြန်စမ့်သော ဌါဆုံးမ၍။သို့းတော်ဝဇိရကုမာဒံနှင့်ဆော်နှင်း၍။ထိုကာသိကရွာကို သို့းတော်အား ပေးခဲ့ပေး၍ များစွာသောအဋ္ဌအခံဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။ ဤသို့ ပဒံသနဒိကောသလ မင်းကြီးသည် သူ့ဟိတ်သုံး ဟူသော နှား မျက်စိရှိသည် ဖြစ်၍။ များစွာသောစစ်သည်အပေါင်း ဖြံ့ရံလျက် ကိုယ့် တိုင်ထွက်သဖြင့်။ ဗာဇာတသတ် မင်းကို အနှင်ဘမ်းရသည်နှင့် ညီစွာ မင်းတားကာတို့ကျင့်သောဒေကြောင်းကို လောကိကျမ်းဋ္ဌီလာ၍။အာတယ် သို့လာသနည်းဟူမူကား။ ။ဓမ္မံပြာဂေဝစ္ဆ ဿဒံဝ မတိဂတိဘာဝ နိယာသဒေဝ၊ ဥေယျံလောကပ္ပဝဋ္ဋံ ဝရစရနယာနေ မဏ္ဍလံဝိဘ္ဘန် ယာ။ ပြန်ဆာဒေါ် ရာဂဒေါသော မုဒုဟရုသ ဂုဏောဃော ဇနိယော စကာယေ၊အတ္တာယဘွေန ရက္ခာရဏာသိ ရသိပနေသောဝိန ပြောဘွန် ယာ။ ။ရညာ၊ မင်းမြတ်သည်။ ပြာဂေဝ၊ လက်ဦးမွာကာလျှင်။ ဓမ္မံ၊ ကောင်းမှုတရားကို။စိန္တာ၊ကြံရာ၏။သဒ္ဓိဝမတိဂတိ၊အဓမ္မတ်တို့၏အလို အပြုကို။ သဒေဝ၊အခါခပ်သိမ်းလျှင်။ ဘာဝနိယာ၊ဒေသက်မှေအပ်၏။ ဝရစရနယာနေ၊မြတ်သော သူသျှောဘွဲ့းဟူသော မျက်စိဖြင့်။ လောကပ္ပဝဋ္ဋံ၊ လူတို့၏ အကျင့်ကို။ ဥေယျံ၊ သိအပ်၏။ မဏ္ဍလဿ၊ မင်းတို့၏ အပေါင်းကိုလည်း။ဝရစရနယာနေ၊မြတ်သော သူသျှောဘွဲ့းသော မျက်စိဖြင့်။ ဝိဘ္ဘန်ယာ၊စုံစမ်းအပ်၏။ မုဒုဟရုသဂုဏောဃော၊ နူးညံ့သောသဘော ကြမ်းကြုတ်သော သဘောရှိသော ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံမှုသာ။ ရာဂဒေါသော၊ချစ်လွယ်မုန်းလွယ်သော သဘောရှိသောသူကို။ ပြန်ဆာဒေါ်၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ ကာလေ၊ တင့်အပ်သောအခါ၌ကား။ ယောဇနိယော၊ တဘန်ယှဉ်ပြန်အပ်၏။အဘွာစ၊ကိုယ်တော်ကိုလည်း။အာပယာဇ္ဈန၊လုံ့ လဖြင့်။ ရက္ခာ၊ စောင့်ရှောက်အင်၏။ ရဏာသိရသိပန၊ စစ်ဝင်ခြဲသော် ကား။ဇသောပိ၊ ထိုစောင့်ရှောက်အပ်သော ကိုယ်တော်ကို သော်လည်း။ နဖြောဘွဲ့းနိယာ၊မဆုံးခြင်းအပ်။ ။ဤသို့ လောကီကျမ်းဌီလာသတည်း။ ဤသို့လောကီကျမ်းဌီ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ရှေးပညာရှိ တို့လည်း။ ။နရာဓိပ။ လောကထိပ်ဗိုး။ ပြည်ကြီးစိုးသား။ မင်းဗိုးကျင့် မှတ်။ နှားတော်သွတ်အံ့။ ဟုံထွတ်ပြည့်ရှင်။ ဇွေနှား တင်ဇလခွ။ ပုံပြင် နည်းနှာ။ မင်းကျင့်ရာကား။ ဗွေရှာစိတ်ဖြား။ အများဗိုလ်ပါ။ လူတကာ ၏။ထွဲလာအကျင့်။အဆင့်ဆင့်ဌီ။ ဘုန်းရင့်ရန်ထိမ်း။ ခါခပ်သိမ်းလျှင်။

မသိမိန်းဒေါ်သဲ။ ပညာမရှိ။ နိစ္စကြိုတာတိ။ သူ ပျံမြဲတဲ့ဖြင့်။ လောကတ်စာ
ရိတ်။ သူကြံစိတ်ကို။ နိမိတ်တွေးယူ။ သိအောင်မှတ်မှ။ ။ ဆောင်းချင်း။
ထိုထိုမင်းဖြစ်။ ဝမ်းဝွင်းကြီစည်။ ဖြောင့်ကောက်သည်ကို။ ဗွေနှည်ဆင်
ခြင်။အခြံပင်လျှင်။ ။ကြံသင် စုံစမ်းရာသတည်း။ ဟူ၍ဂုဏ်း။ ။ရာဇ
ဓမ္မ။ဒသကျင့်ဆုံး။ဆယ်စေ့သုံးလျက်။ပေါင်းရုံးသင်္ဘာ။စတုဋ္ဌဇာတ်ကြောင့်။
ရာဇရာဇာ။ နက်ဝံလာသား။ တကာစောသံး။ ။ထွတ်ဘုန်းကြီးကို။
ကောင်းချီး ပေးလွှတ်။ ဝမ်းတော်ကဖြောင်ဗဒ်။ ကြံဖအောက်ဖေ့ဝေ့။
ဖြိုလ်စေလဲ့။ပုံသေဘောကြောင်း။ နားတော်လောင်းအံ့။စံကောင်းသိက်။
ကဉ္စုနဂက်။ ဇောတမျက်ဖွင်။ အဓေ့ရှိတင်သို့။ ပဉ္စဝိုက။ ရှုပသေဟု။ ဝရ
ကာသျှာ။ ဖြတ်အင်္ဂါတိ။ညီစွာကြွန်လျှော်။ ခန္ဓာတော်ကို။ ဂ္ဂဖြော်လုံ့လ။
ဝါယောဓဖြင့်။ နိဗ္ဗုမဆွန်။ အိပ်တန်တွင်းပြင်။ အဝင်အထွက်။ ဒုခြံက်
အခြဲသည်။စားမည်ဆင်ခြင်။အိပ်လျှင်အောက်မေ့။ ဇနီလည်းသိမ်းဆည်း။
ထားစည်းသို့ဆွန်း။ခံဝန်းဇေ့ဧပ်။ ဒုသိပ်ဒုင်းလွှား။ထံပါးကွန်ယုံ။စားကို
ဖော်ဝင့်စသည်း။ဒုရဂြည်ကင်းလည်။ဂ္ဂါမ်းစည်ဆော်ချ။တိုင်တည်မလော့။
ထိုးမှတာဘန်။ ကိုယ်တော်မွန်ကို။ မှာဝန်ထက်ပျောက်။ ပွဲတည်းပေါက်မှု။
ဝပ်းမြောက်ကြဲသိုင်း။အားတော်လှိုင်းလျက်။ မထိုင်းလျှင်ပြင်း။ စွန့်ဒေပ
လျှင်းသည်။ ။စည်ကွင်းဤသို့မှာသတည်း။ ဟူ၍ဂုဏ်း ဆိုစ ။ ။
ဤသို့ ဆင်ခြင်းသည်လည်း။ ။ဘူမိပါလ။ မာဂဓဖြင့်။ ဘူပနရိန်။ ဇနိန်
ရောဘာ။နုရာသဘာ။ မည်တော်ရသား။ လောကတမွတ်။ လူတို့နတ်ဒေး။
ဥတ်လွတ်သဖြာ။ တနည်းပြအံ့။ နရထွတ်ဆောင်း။ မှတ်ဘုံရောင်းလော့။
စွမ်းဟောင်းရေးရာ။ မတ်တကာတို့။ စွန့်ရာစဖြဲ။ စစ်မြေပွဲဝယ်။ စွမ်းရဲ
အနှင်ဝင်း။ခြံသော့ယောင်သို့။မရှောင်မသာ။စွန့်ဘွင်းနာလျက်။ စွန့်ရာ
လည်းရောက်။စွန့်ပေမြောက်က။ချင်းဘောက်သူဘက်။ ထွားထွားပုက်
ဖြို။ ဒေဝင့်သက်ဝံးတော။ အရဲပေမှု။ မကြွေရှင်းကွင်း။ ထိုသည့်မင်းကို။
ဝှူချင်း သူဖြေ။ နှိပ်စက်လေ၏။ ဟု စပ်သည်နှင့် ညှဉ်၏။ ။ဤသို့လျှင်
ပသေနဒကောသလ မင်းကြီးသည် ဓနုဂ္ဂဟာတိသထေရ်၏ ဥပဒေသဉ်
တည်သဖြင့် အဓာတသတ် မင်းကို အရှင်ဘမ်းရသော အောင်ပွဲကို
အကြောင်းပြု၍ တရားသဘင်၌ ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်။ ယွူအခါ၌
သာဓနုဂ္ဂဟာတိသထေရ်သည် စစ်စိရင်ခြင်း၌ လိမ္မာသည်မဟုတ်။ ရှေး
၌လည်း လိမ္မာဘူးပြီဟုမိန့်တော်မူဦး၍။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာ

ဏာသိပြဿ်ကိုဖြဟ္မဒတ်မဲင်းကြိုး မင်းပြိုသည်ရှိသေ်ဒါ ဘုရားလောင်း သည် တောဒ္ဓိသစ်ပင်နတ်ဖြစ်၍။ ဗာရာဏသီပြည်၏ဒေသ်း လက်သမား ရွာတွင်.လက်သမား တစ်ယောက်သည် သစ်ဆရိုင်္ဂါ ကောသိုဝင်ရောတွင်း။ ကွင်းဦးကျဒေသာ.ဝက်ငယ်တရုကိုရ၍ ပွေးဘားသဖြင့် အနှုယ်သို့ ရောက်သျှင် အကျင့်အာစာရနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ တန်းဝေသူကရဟူ ဒေသဖန်ည်ကိုရ၍ သစ်ရွေဒေသာအခါနှတ်သင်းပြင့်လှည့်ခြင်း။တစည်း ငဲနှပ်အစဉ်ဆာသည်ကို နှတ်ဆိုးဖြင့်ဖြို၍ ပေးကမ်းခြင်း။ ဒေါ်ဦးပင်ဖြစ်၍ တံမျဉ်းချသို့တို့ ကိုင်ခြင်း အစရှိသည် တို့ဖြင့် သားကဲ့သို့ရွှစ်၍။ တစုံတယောက်သောသူသည် သတ်ခတ်သွဉ်းဆဲရာ၏ဟု တောဒ္ဓိ လွတ်သည်ရှိသေ်။ ဘါတယောက်အစိုးထည်းနေသောထက် ဆွေမျိုးညာတကာ အဆပါင် အဘေဒါရာရသော်ကောင်း၏ဟုရာဇဓမ္မလွှဲပတ်ရာဘွင်များ ရွာဆသောက်ရွှေကိုတွေ့၍။ အဆွေတို့ကို ငါရာသည်။ ဤအရပ်သည့် အစာဆရဆန် ပြန်ပြောသာယာပြည့်စုံဟန်ရှိလ၏ဟု ဆိုသည်ကို။ သဘောပြည့်စုံသည်မှန်၏။ရန်သူရှိသောကြောင့် နှလုံးမချမ်းသာဟုဆိုကုန်သည်ရှိသေ်။ ငါလည်း အဆွေတို့ကို မြင်လျှင်ပင် ဤသို့ဖြည့်ဆိုခြင်းငှာ အရပ်တွင် နေလျက် ကြိုလို့ကုန်သည်မှာ အဆကြင်းမှိုရှိသည်ဟု ဖအောက်မေ့၏ အတပ်ရန်သူနည်းဟုမေး၍။ ကြိုးသောဂုနှင့်အားရှိသော အစွယ်တည်းဟူသော လက်နက်ရှိသော ကျားဟူသည်းဟူသောရန်သူရှိ ကြောင်းကိုဆိုလျှင်။ ငါဘို့လည်း ကြိုးသောဂုနှင့်ဇာတိသည်ဖြစ်၍ အစွယ်တည်းဟူသော လက်နက်ရှိကုန်၏။ ငါဘို့အလုံးစုံသည်းနှင့် ထိုသူတဖယဝီတည်းကို ငါဘို့နိုင်ငံသို့ လိုက်စေကုန်အံ့ဟု ဆိုလျှင်။ဖခင့်စကားသည် ငါဘို့နှလုံးကိုပွါးစေအပ်သည်ဖြစ်၍ နားမှမခဲ့ ဧပတ်။ဤငါဘို့စစ်ထိုးဟုရာဖြစ် အကြင်သူသည်ပြေး၏ ထိုသူကိုငါဘို့ဉာဏ်၏ သင်္ဃကုန်အံ့ဟုဆို၏။ တန္ဆူကသူကရသည် အလုံးစုံသော ဝတ်တို့ကို တဆင်တည်းဥစ္စာစေ၏။ အဘယ်အခါဦ ကျားလာသနည်းဟု ဖေးမြှ်၍ ပခန်းနက်ကဲသျှင်ဝက်တခုယူ၍သွားလေ၏။ နက်ဖြန်နံနက်လာလတ္တံ့ဟုဆိုသည်ရှိသေ်။ ဤအရပ်ဦးနေရသေ် ရန်သူကိုဒေဝင်ဦင်၏ဟု ဧပြဿေးခေါင်းကိုထိသဖြင့်။ တညဉ့်ပတ်လုံး အလိုအလျောက်ရှာစားစေကြိုးသောက် ထအခါဦ စင်ဆင်သုံးပါးတို့တွင် ပဒုမဗျူ။ဟာဆင်လိုသောဧကြောင့်။အာလယ်ဦ နှိမကွာသေးသော ဝက်ငယ်တို့ကို ထား၍။ ထို့ပြင် အဖိုဖြစ်

ဖေသာ ဝက်မတို့ကို ခံစေ၍။ ထိုပြင်ဝက်မပျိုတို့ကို။ ထိုပြင် အစွယ်ဘူးစေ သောဝက်ရှိဘို့ကို။ ထိုပြင် ဝက်အိုဝက်ကြီးတို့ကို။ ထိုပြင်အစွယ်ခေါ ခေါင်းစည်ကြောသော ဝက်တို့ကိုခံစေ၍ စစ်ထိုးခြင်းဒဏ် စွမ်းနိုင်ကုန် သော စွယ်ခုင်စွယ်ဖြူး ခွန်အားကြီးသော ဝက်တို့ကို စက်နာဖားစိုးနေစေ ၍ ထိုထိုသောအရပ်တို့၌ တဆယ်တွေ နှစ်ဆယ်တွေ သုံးဆယ်တွေ စီ ထားခြင်း ဖိဖိလျော်သက်စရာ ရှောဟူရှိခြင်းတွင်းဝန်း၊ ကျားကိုင်ဂိုက်ဆိုက်ကျ ဘမ့်သောငှါ၊ ဇနောက်တူရှိခြင်း စင်းလျှာဂက်ခေါင်း တွင်းလျောင်းတူးစေ ၍။ ဤတွင်းနှစ်ခုအကြားခြင် ဖိဖိနေရာမြေအင်းပျဉ်လုပ်စေပြီးသော်စွမ်းပ ကားခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံသော ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်သော ဝက်သူရဲ ခြံနုံလျက်။ ထိုထိုသောစစ်မက်ဗိုလ်စုတို့သို့ လှည့်ပတ်၍မကြောက်မ ရွံ့ ဘမ့်သောငှါ နှစ်သိမ့်ဖျားယောင်းစည်။ နေအရုဏ်တက်သျှင် ရသေ့စည်း လဲသခိမ်းပါးလွတ်၍ ရပ်မြေတောင်ထိပ်ခြ ရပ်လျက် ကြည့်သည်ကို။ ခိုးသူလာလတ်ပြီဟုဆိုကုန်လျှင်။ မကြောက်ကုန်လင့်၊ သူပြိုတိုင်းအတူ ပြုကုန်ဟုဆိုသောအမျိုး။ ကျားသည် ကိုယ်ကိုတွက်ခါ၍ ဇွန်ပေါင် ပြုလျက် ကျင်ငယ်စွန့်သည်ကိုဖြင်လျှင် ထို့အတူ ပြုကုန်၍။ ဟိုးဟိုးကြည့် လျက်သည်းစွာသောအသံဖြင့်ရုတ်သျှင်ရုတ်ခြင်းရုတ်၍ အကြင်အကြင် အမှုကိုကျားပြု၏။ ထိုထိုအမှုကိုပက်တို့အတူ ပြုကုန်သည်မှသေခြာ။ ဤ ဝက် အပေါင်းဘို့သည် ရှေးကာလခြ ငါကြည့်လျှင်ပင် ပြေးခြင်းငှါမ တတ်နိုင် ။ ယနေ့ကား ပြေးမည်ထင်းဘိ၊ ငါ့ကိုရန်ဘက်ပြု၍ ငါပြု တိုင်းပြု၏။ ဓိရင်သူလည်းတပေါက်ရှိ၏။ ငါယွားသဖြင့် မအောင်နိုင် ရာဟုပြုနှိ၍ လက်ချည်းလာသော ကျားကို ရသေ့စည်းလဲဖြင်လျှင် ပြုန် ကြောင်းကို ဖမ်း၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြောသည်ရှိသော် သိကြားစာပေဝေါက်တည်းသည်အသူရာတို့ကိုအောင်တော့သည်။ တရု တည်းသောသိန်းစွန့်ဌက်သည်ဌက်အပေါင်းတို့ကို နှိပ်နင်းတော့သည်။ တရုတ်ည်းသောကျားသည် သမင်အပေါင်းတို့ကိုလိုက်လွှင့်၍ ဆူရာ ရွှေးတော့သည်။ ကုန်လို့လ အမည်ရှိသော ဌက်ယေအုပေါင်းတို့သည် တစုတည်းရာတွင် အကြင်ဌက်သည် အရွှေမှခွဲ၍ ပျံ၏။ ထိုဌက်ကို သိမ်းစွန်နှိုင်ခွင့်ရတော့သည်။ ဝက်အပေါင်းကိုလိုက်လွှင့်၍ အရွှေမှခွဲ သော ဝက်ကို ဘမ်းလော့လော။ သင့်အစွယ်ကို မယုံပါသလော ဟု ရဖသ့စည်းလဲ ဘိုးမြှောက်၍ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သဖြင့် လာမြဲ လာ၍

ကြည့်ဖြဲကြည့်သည်ကိုဖြင့်လျှင်။ ဦးသူလာပြန်လတ်ပြီဟု ဆိုသည်ကို။ မကြောက်ကုန်လင့်ဟုဆို၍ တွင်းနှစ်ဘက်ကြား မြေအင်းပျဉ်သို့တက်၍ ရပ်သော ဟန္တာကသူကရကိုရည်၍ ပြေးရန်လာသည်ကို မျှော်ကူရပ်ဝွင်းသို့ သျှောဆင်းသဖြင့် အဟုန်ကိုမချုပ်နိုင်၍ နောက်ဟွင်းသို့ဦးတိုက်သကဲ့သို့ လျှောကျသောကျားကို တွင်းမှပြေးတက်၍ ဓနုကာ်အာကိုင်ဖြင့်ပစ်သျှင် ရင်တိုင်အောင် ဖြန်းဖြန်းကွဲ၍။ ဒေါ်ဆုဝေသည်ကို အမွေးနီနီရုပ်သျှင် သင်တို့ဖေနှုသူကို ယူကုန်ဟု ကော်တွင်တိုက်သဖြင့်။ ခြေဦးစွာ လုယက်သောသူသာစိုးစဉ်းသောအသားကိုမျှ၍ နောက်မှ ရေဒေသာသူဝင်္ဂဒသည် မစားရသဖြင့် ကျားသားအတယ်သို့ဘိုးသုနည်း ပဉ္စင်္တသိုးကို နမိးပေးနှစ် တွင်းမှတက်၍ အသိုနည်း မနှင်းတက်ကုန် သေးလောဟု မေးသည်ဖြစ်သေး။ ကျား တစိုးသာ သေသေးသည်။ ရနိုလူဖြစ်သေးသည်ဟုဆို၍။အသူဖြစ်သေးသာနည်းဟုပေး၍။ကျားကိုတိုက် တွန်းဆွဲသောသျှင် ကျားစားတွင်းကိုစားသော ရဒေ့စဉ်းထဲဖြစ်ကာသည် ဟုဆိုလျှင်။ ကျားမှ ငါ့တွင်မခံနိုင်၊ ရသေ့ အာဘယ်မှာခံနိုင်အံ့နည်း။ လာလတံ့ ပုန်ပုန်ဆို၍။ကိုဝက်အပေါင်းတို့ ပြေးလွှားသည်ကို ရဒေ့မြင်လျှင်။ ကျားကိုသတ်၍ ငါ့ကို သတ်မည်လာပြန်ဝေတော့သည့် ဖြစ်မည်ဟု ဝမ်းပြောင်နိုင်၍။ ရသေဖနံးပင်တွေ့သို့ ပြေးတက်သည်ကို မြင်သဖြင့်။ သစ်ပင်သို့တက်ခဲ့ပြီဟု ဆိုသည်ကို။ အာဘယ်သစ်ပင်နည်းဟုမေး၍။ ရသေဖနံးပင်ဟုဆိုလျှင်။ ရသေဖနံးပင်သေခဲ့ပင်လဉ့်။ ပေရုပင်ယူဝေတွေ့မည်ဟု ဝက်ပျို့ အပေါင်းကို ဖြေယက်စေ၍။ ဝက်ပေအပေါင်းကို ရေ့ဖြို့ဆောင်းစေပြီးသေခဲ့။ ဒုည်သောအစွယ်ရှိသောဝက်ဝဲသို့သည့် ခြစ်ခဲ့ကို ပြတ်ကုန်။ ကြွင်းသောဝက်တို့သည် ရဲ၍စောင့်ကုန်စီရင်၍။ ဘိုက်ဘုံတော်ကျောသော မြစ်မတရုသာကြွင်းသည်ကို ပုဆစ်ကျွဲ၍ ဗိဘိဖန်စွယ်ဖြင့် ထိုးပြတ်လျှင်။ ပုဆိန်ဖြင့်ထိုးဖြတ်သကဲ့သို့ လည်း၍ စဉ်ကျောင်းစားရဖွဲ့ စဉ်းလားကိုဒီးပေါင်း၍။ လုယက်ဖျက်ဆီးလျက် စားလေသဖြင့် ဒုစိရသောဝက် သောသူတို့ဘေး သတ်ကြောင်း ပြတော်မူလိုသော ဖြစ်၍ဟုကျေးဇူး သည်။ ။ဖြာဟ္မဘာဇဋ္ဌဝဏ္ဏ၊ ဥ၊ ဥဆောဟတ္ထိဝနသူဂတော။ ဘာနုဒိုဇနော ပဓေဝဒေတာ မဟာနာဝံပနာဒိသုံ။ ။ဝိဂိက္ခဝေ ရဟန်းတို့။ တထောတဒါဂါလေ၊ ထိုအခါဠီ သူကရာ၊ ဝက်ဒေပေါင်းတို့ဆဉ်။ ဖြာဟ္မဘာဇဋ္ဌဝေ၊ရသေကိုဂင်း။ ဗျဿဠ္ဌ၊ကျားကိုဂင်း။ဥဆော၊ နှစ်ပေါ်ဂက်ဇံကို။

ဟာကိုဒါနှ၊ သူတ်ဦးခြ။အာနန္ဒနော၊နှစ်သက်ကုန်သည်။ပမောဒိသာ ဝမ်း
မြောက်ကုန်သည်။ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။ မဟာနာဒံ၊ သည်းစွာသောအသံကို။
ပနာဒိသုံ၊ ဟစ်ကုန်ကြ့်။ ၊ဤဂါထာဖြင့် ရှေးအကြောင်းကို မိန့်တော်
မူခြင်း။ ရန်သူဘပါးရှိသေးသတဲ့ဟုမေးသည်ကို မရှိပြီဟုဆို၍။ ထို
တာဟူကဲသူကရုဏ်ကို အာဘိသိက်သွန်း၍ မင်းမြောက်ကုန်အံ့ဟု ရေရှာရာ
တွင်။ရဇေ့စဉ်းငါ ရေသောက်သောခရုကိုဖြင်၍။ လက်ျာရစ်ဖြစ်သော
ထိုခရုသင်းရုတနာဖြင့် ရေဆောင်ခဲ့၍။ သို့ဟု သူကသူကရုကို ရေသပန်း
တံဆိပ် နေ့စေလျက် ဝက်မငယ် တာရုံကို မိဘုရားပြု၍ အာဘိသိက်သွန်း
ခြင်း။ ထိုအခါမှစ၍ ငံ့ာနေ့တိုင်အောင် အာဘိသိက်သွန်းခံသောမင်းတို့
ကို ရေသပန်းပျဉ်ဦးနေ့ဟေ၍ ခရုသင်းလက်ျာရစ်ဖြင့် သုံးကြိမ်အာဘိသိက်
သွန်းသော အစဉ်ဖြစ်ခြင်း။ ရဇေ့စဉ်းလဲသည့် ဒေဝဒတ် ဖြစ်လာ၏။
တာသူကသူကုရသည့် ခနွင်္ဂဟာတိသဒ်ဖြစ်လာ၏။ တော်ဘိုးသစ်ပင်နတ်
သည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်ဘေဒ်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော
တာသူကသူကရဇာတ်ကိုဆင်း။ ထိုဇာတ်နှင့်သဘောတူသော ဝဏ္ဏကီသူ
ကရဇာတ်ကိုဆင်း အခကြောင်းပြုသဖြင့် သိအပ်၏။ ။ဤသို့သောအ
တိတ် ပဋ္ဌာန်အင်္ဂါပုဗ္ဗင်္ဂမတို့နှင့်ညီစွာ ရှေးသူဟောင်းတို့သည်။ ။ဆင်ဖြင်း
ရထံး။ ခြေသည့်အားဟု။ လေးပါးစစ်အင်။ စတုရင်သည်း။ မွမ်းဖြင်
လေလေ။ မျှားလှစေလော့။ အနောဘကျ။ရန်စစ်ထမှ။ဖြဖြလိုက်လံ။ စင်
ဦးနှံကာ၊ ရွံလေ့ရှိ၏။ ၊အနာက်မဝံ့တည့်။ ဖိုရှိသည်ဦးဆဲ။ ကြောက်လန့်ရဲ၍။
အခရဲသွေ့ပယ်။ရန်စစ်ပြယ်လိမ့်။မပြယ်လေသိး။ စစ်မက်ကြိုးမှ။ပွန်းဘီးမှ
ဆော့င်။ သံူခဲခေါင်ကို။ ဆင်ပြောင်မနှဖပ်။ မင်းဧီးအပ်၍။ ၊နာက်ထပ်
အမျှား။ ဆင့်ခြင်း ပြားလျက်။ ရှေ့မျှား တင်တင်။ စစ်ဝိရင်းလော့။
စစ်အင််သုံးပါး။ဒဲပြားကြီးထပ်။ပွင့်ချပ်ကြွာသွင်။ဆင်လည်းခွန်းဘည်း၊
မြင်လည်ဦးဆက်ရှုပ်။ ခြေသည့်အုပ်လျက်။ စက်ခုပ်မှာဝန်း။ တော့ ပွန်း
ထွက်ကာန်။ လှည်းသဖွာန်လည်း။ တာတ်ပွန် နားဝင်။ စစ် ရေး ဆင်
လျက်။ အောင်ခြင်ဗိမ့်ထွေ။ ဥပဒေဖြင့်။ စစ်မြေအရပ်။ စစ်မှုးကွပ်၍၊
ရွံပ်ရွပ်ထိုးခုတ်။ ကြောက်ရဲစုတ်သို့။ ။အားထုတ်လွန်ကြိုးစားစေမင်း၊
ဟု ဆိုစကုန်၏။ ။ဤသည်လျှင် သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော်
ခြင်းသဘော် ဂုဏ်လျှေားမြင့်မြ ပျောက်ပျက်ခဲခြင်းဌ အကြောင်းမည်၏ဟူ
လိုသော်။ ။

ဤအလုံးစုံသည် အမြဲက်မျှသာတည်း။ ဤမှတစပါးလည်း မျှားသော အဓွန့်ပုတ္တိရိဏ်။ ထိုကြောင့် အကြင်မင်းအစရှိသော အမျိုးမလေးပါးတို့ သည် သူတော် မဟုတ် ယုတ်သော သူနှင့် ပေါင်းဘော် ခြင်းကြောင့် ပဗ္ဗုပ္ပန် သံသရာ ချမ်းသာ စီးပွား နည်းပါးခြင်း။ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ပဗ္ဗုပ္ပန်သံသရာ ချမ်းသာစီးပွါးကြီးမျှားခြင်း ကိုနှလုံး သွင်း၍။ သူတော် မဟုတ် ယုတ်သော သူမှ ဝေးစွာ ကြဉ်ရှဲ ရဲသဖြင့်။ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော် ယှဉ်ဖော် မှီရဲဆုတ်။

သန္ဓသမာဂမခဏ်း ပြီး၏။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အခေါ်း-၈။

နိဂဏ္ဌပဉ္စမသုတ်၊

>o<

၁၂၀။ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် အရှေ့မက
သောမင်းအပေါင်းခြံရုံလျက်ပေါရိသာဒ
ဖြဟ္မဒတ်မင်းကိုယူ၍ဗာရာဏသီ
ပြည်သို့ကြွခြင်း။

သိဒ္ဓါဘဝန္တု၊ လောကာဘိဝုဒိ်ယော၁။ ။ဤသို့လျှင် မဟာ ပေါရိ
သာဒ မင်းသည်။ ကာဠပက္ခေ ယထာဒန္တော : အစရှိသော ခုနစ်ပါး
သော ဂါထာတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်း ဂုဏ်ကိုသာ ချီးမွမ်း၏။ ဘုရား
လောင်းလည်း မဟာပေါရိသာဒမင်းကိုဂုဏ် ထိုမင်းအပေါင်းကိုဂုဏ်း
ယူ၍ ဣန္ဒ္ဓပတ္တနဂိုရ၌ဖြစ်၏ အစွန်ဖြစ်သော ကျေးရွာကသို့ရောက်လျှင် လူ
အပေါင်းတို့ သိ၍ အမှုးအမတ် တို့အား ကြားလျှောက်ကုန် သဖြင့်
အမှုးအမတ်တို့သည် ဆင်ဖြင်းဗိုလ်ပါ စစ်အင်္ဂါ လေးပါးတို့ဖြင့် ခြံရံ
လာကုန်၏။ ထိုအခြိန်နှင့်တကွ ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား
သည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌နေသော ဒိဂုံးဇနပုဒ်သားတို့သည် အထူး
ထူး အပြားပြား မျှားသော ပဏ္ဏာ လက်ဆောင်ဆက်၍ ပို့လိုက်ကုန်
သဖြင့် မျှားလွန်စွာသော ဗိုလ်ထု ရှိသည် ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီ ပြည်သို့
ရောက်လေ ၁ုံ၏။ ထိုအခါ မဟာ ပေါရိသာဒ၏ သား မင်းပြု၏။
စစ်သူကြီးကား ကာဠဟတ္ထိပင်တည်း။ ။

၁၂၁။ ၊ စစ်သူကြီးကာဠဟတ်သည်။မင်းကျင့်
တရားနှင့်ညီစွာမကျင့်သော ပေါရိသာဒဖြိုဟွဒတ်မင်းအား
ဖြိုသို့ဝင်ခွင့်မပေးနိုင်ကြောင်းဘုရားလောင်းအား
လျောက်ထားခြင်း။

ပြည်သူတို့လည်း ,ရှင်မင်းကြီး၊ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် မဟာ ပေါရိသာဒမင်းကို ဆုံးမ၍ ဤပြည်သို့ ယူ၍ လာသော ဟူ၏။ အကျွန်ုပ်တို့ဖြိုတွင်းသို့ဝင်စိမ့်သောဌါနွင့်မပေးဟု မင်းကြီးအား ကြား၍ ဖြိုတံခါးကို ပိတ်ပြီးသော် လက်နက်စွဲလျက် ဖြိုသို့တက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ဖြိုအနီးသို့ ရောက်လျှင် ထိုမင်းတို့ သင့်တင့်ရာ နေစေ၍ စိုးစဉ်းသော အမှုးအမော်တို့နှင့်သွား၍ ငါသုတသောမမင်းကြီးတည်း၊ တံခါးကိုဘွင့်ပါကုန်ဟု ဆို၍။ တံခါးစောင့်တို့လည်း မင်းအား ကြား ,လျှောက်ကုန်၏။ မင်းလည်း အဆောတလျင်ဘွင့်စေ၍ ဘုရားလောင်း ဖြိုသို့ဝင်လျှင်။ မင်းကြီး၊ကာဠဟတ္ထိတို့သည် ခဂိုးဦးကြိုဆို၍ ပြာသာဒ်ထက်သို့ တင်ကုန်၏။ ။ဘုရားလောင်းလည်း မင်း၏ နေရာ၌ နေ၍ မိဘုရားကိုဂုဏ်း၊ အမတ် အပေါင်းတို့ကိုဂုဏ်း ခေါ်စေပြီးသော်။ ကာဠဟတ်၊ အဘ ကြောင့် မင်းကြီးကို ဖြိုသို့ မဝင်စေသနည်းဟု ဆို၏။ ကာဠဟတ်လည်း၊ ,ရှင်မင်းကြီး၊ ထိုမင်း မင်းပြုသည်ရှိသော် ဤဖြိုဒ္ဓ မျှားစွာသောလူတို့ကို စားဘိ၏။ မင်းတကာတို့သည် မပြုအပ်သော အမှုကိုပြုဘိ၏။ အလုံးစုံသော ဓမ္မ။ဒိပါကျွန်းကို ဆိတ်အောင် ကျင့်ဘိ၏။ ထိုသို့ ယုတ်မာသော သဘော ရှိသော ,ကြောင့် မဝင် စေသတည်းဟု ,လျှောက်ကြားလေ၏။ ။

၁၂၂။ တရားနှင့်ညီစွာမကျင့်သော ပေါရိသာဒ
ဖြိုဟွဒတ်မင်းအား ဖြိုသို့ဝင်ခွင့်မပေးနိုင်ဟူသော
ကာဠဟတ္ထိစကားခံ နွင်းမှည့်ထုတ်ပြအပ်သောတရားနှင့်
အံ့ဩကျင့်သောဓမ္မရာဃဉမင်း၊ဇနဒေဝရဲ့
ကျေးမင်းတို့ ဝတ္ထု။

ဤသို့ကာဠဟတ္ထိ ဆိုသည့် အလိုကား။ တိုင်းနိုင်ငံ,ရှင် မင်းကြီးသည် တိုင်းနိုင်ငံသူတို့ စိုးပွါးကိုသာ ဆောင်ရွက်၏။ တိုင်းနိုင်ငံသူနှင့် ဆန့်ကျင်၊

ဘက်မပြုချ။ ဟိန္ဒုပမံဒဿအားဖြင့် သားရေထက်အိပ်သော ခွေးကဲ့သို့မ
ကျင့်ရာ။ဇွောရကျည်းမင်းကဲ့သို့။ မွေရာယဉ်မင်းကဲ့သို့ ကျင့်ရာ၏ ဟူလို
သံတည်း။ ။ဤသို့ဆိုရာ၌ဇွောရကျည်းမင်းသည် တိုင်းနိုင်ငံသူစီးပွါး
ကြောင့်သား‌တော်အိမ်ရှေမင်းကို နွားငယ်တရုန့်သာအမျက်ကျင့်ဘုး၏
ဟု မဟာဝင်ကျမ်းဒ္ဓလံာ၏။ဓမ္မရာယဉ်မင်းသည် သားတော်နှစ်ပါးကို
ကြိုးကြာတရုန့်သာအမျက်ကျင့်ဘုး၏ဟု လောကီကျမ်းဒ္ဓလာ၏။ ။ထို
နှစ်ပါးတို့တွင်။ ဇွောရကျည်းမင်းသည် သားတော်အိမ်ရှေမင်းကိုနွား
ငယ်တရုန့်သာ အမျက်ကျင့်ကြောင်းကိုကား။ မဟာဝင်၌ ဇွောရကျည်း
မင်းဝတ္ထုကိုမှီသဖြင့် သိအပ်၏။ ။ဓမ္မရာယဉ်မင်းသည် သားတော်
နှစ်ပါးကို ကြိုးကြာတရုန့်သာ အမျက်ကျင့်လေဟန်ကား။ လွန်လေပြီး
သောအခါ၌ နရာယဉ်မည်သောပြည်ကြီးတွင်၊ ဓမ္မရာယဉ်မည်သော
မင်းသည် ဟရုံးသဖြင့်မင်းပြုသတတ်။ ထိုမင်း၏မိဘဂုဏ်ကား ဆုနန္ဒာ
ရတနာဒေဝီမည်သတည်း။အခါတပါးသော် ခြေလက်အင်္ဂါလွန်ကဲ၍
နှင့်ပြည့်စုံသော သားယောကျ်ား ဘွားရကား။ သူရိယာကုမာရဟုမည့်
သတတ်။ ထိုမင်းသားသည် ဆုနစ်လရွယ်ရောက်လတ်သော်။ မင်းကြီး
သည်ဂါသားကို ပြင်ဝယ်ထား၍ အတတ်ပညာသင်စေသော်သင့်ရ၏။
သူငယ်၏နှလုံးဖြင့် ငါကားမင်းသားဖြစ်၏ဟု၌။ အသူ ဆိုဝံ့အံ့နည်းဟူသူ
ခပ်သိမ်းတို့၏ဥာဏ်ကိုငဲ့၊ သူသားသူမြေးကိုငဲ့၊ အနိုင်အထက်ညှဉ်း
ဆဲနှိပ်စက်ပြုပေမူကား ပြည်သူရွာသူ လူရဟန်းဗိဿု မနှစ်သက်ဘဲလျှင်
ဖြစ်ခဲအံ့သောကြောင့်၊ ဥမင်ထဲတွင်ထား၍ တဆဲ့ရှစ်ပါးသောအတတ်
တို့ကိုသင်စိမ့်မည်။ အတတ်ပညာ တတ်၍ တဆဲ့ခြောက်နှစ်ခြောက်
လေသော်။ဥမင်ကထွက်လျှင်မြင်းမိရိဖျားက သက်လတ်သော်သိကြား
နတ်မင်းကဲ့သို့လူခပ်သိမ်းတို့နှလုံးတွင်ထင်စိမ့်ဟူ၍ကြံပြီးသော်၊ ဥမင်ပြု
စေ၍ ထိုမင်းသားကို အထိန်းအယနှင့်တကွ နေလမဖြင်စေဘဲ ထား၍။
တဆဲ့ရှစ်ပါးသောအတတ်ကိုသင်စေ၍။ အခါတပါးသော်ယောကျ်ား
စွားသည်ကိုလည်း စန္ဒကုမာရဟုမှည့်၍။ အစ်ကိုယ်နှင့်အတူငဲ့း အ
ထိန်းအယနှင့်တကွ ဥမင်ထဲဝယ်ငင်း ထားလေ၏။ ထိုမင်းသားတို့
တတ်လိမ္မာ၍ အတတ်ပညာ တတ်မြောက်ပြီးသော်။ တဆဲ့ခြောက်နှစ်
မြောက်၍ မင်းအဖြစ်ကိုပေးငေကာင်းပြီဟု တောင်းပန်လတ်ကုန်၏။ မင်း
ကြီးလည်း သင်တို့စကားဟုတ်စွဟု၊ ဂါသားဘို့ အတတ်ပညာတတ်၍

တဲ့ခြေကန်စမြောက်ပြီ။ ဥမင်က ထွက်အံ့ဖေးသာ သဘင်ကို ကျင်းပ
လင့်ကုန်ဟု ပြည့်ဒေလုံးကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စည်လည်စေ၍။မင်းကြီး
မိဘုရားစသောမိသားစဉ်မျိုးမအံ့မတ်ကလံသုံဗျင်ကုန်အောင်ဘန်းဆာ
ပလာဆင့်၍၊ စည်စေ့ငင်းငြင်း သိချင်း ခရသင်းတံပိုး ကျွဲမျှက်ခေါင်းမှုတ်
လျက် ထွက်လတ်သော် နေမင်းကိုဖြင်၍။ ဤညီးညီးသည် အဘယ်မည်
သောဥယျာနည်းဟု မေးသည်ကို။ အရှင့်သား၊ နေမင့်းတည်းဟုအံမတ်
တို့ဆိုပေ၏။ ငါ့အဘေမင်းကြီးထက် ဖြတ်ဂုဏ်လောဟုမေးသော်။ အရှင့်
သား၊ သေဒတာပန်တုံ ၊ ဂိုဂိုးအပ်သဘည်းဟူပေလျှင် လက်အုပ်ချီ၍
ဂိုဂိုး၏။ဝိုဒသာဝယ်ကြိုးကြာမောင်နှံ နှစ်ခု မင်းသားတို့ ဥမင်ကထွက်
သောသဘင်ကို ကြည့်စပါကုန်အံ့ဟု ကောင်းကင်ထက်က ပုံစံသည်
ကိုဖြင်လျှင်။ ငါတို့ခေါင်းထက်က အဘယ်နည်းဟုမေးသော်။ အရှင့်
သား၊ ကြိုးကြာဌက်တည်း ဟူပေ၏။ ငါ့အဘမင်းကြီးထက် ဖြတ်သ
လောဟူ၏သော်။ချင်းတို့ကားတိရစ္ဆာန်တည်း။ မဖြတ်ဟူပေလျှင်။ လေး
နှင့်မေစ်တိရကား ကြိုးကြာဗိုသည်ပြတ်၍ မြေတွင်ကျ၏။ မင်းသားနှစ်
ယောက်လည်း မိခင်ဘခင်ကို ငါးပါးသော ဝိုသေခြင်းဖြင့် သုံးကြိမ်
စေ့အောင်ဖြေဖျန်ဖူးတိုက်ပြီးသော် ရှေ့တော်၌နေ၏။ မင်းကြီး မိဘုရား
တို့သည် သားတော်နှစ်ယောက်ကို ရထားထက်၌တင်စေ၍ ပြည်ကို
လှည့်ပြီးသော် ကိုယ်စားမင်းလျာ တည့်အံ့သောဌါ ထူးဆန်းစွာသော
တန်းဆာကိုစိရင်၏။ ကြိုးကြာမလည်း လင်သေသည်ကို မသက်သာ
လျက် ချင်းတို့ဝံ့ယဉ်ရာ ကြွေ့ပြီးသော်။ မင်းကြီးထား သောတရား
စည်ကြီးကို နှုတ်သိမ်းဖြင့်ခွပ်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း၊ ဤစည်သံအဘယ်
နည်းဟု ခေါ်ဆောင်စေ၍ ရှေ့တော်ဝယ် ထားစေ၏။ မင်းကြီးသည်
ကြိုးကြာမကို အကြောင်းမေးသော် အရှင်ဇကရာဇ် တရားမင်းကြီး၏
သံဝေးတော်တို့ ဥမင်က ထွက်သော သဘင်ကို ကြည့်စပါအံ့ သည်ဟု
အကွန့်ပင်မောင်နှံ ပုံပါလေသော်။ အပစ်မရှိဘဲကို အရှင့်သားတော်
အငယ်သည် ဇလေးနှင့်ပစ်ဦး၏။ အကွန့်ပင်လည်ပြတ်ခဲ့၍ သေရာအုံ့
လေ၏။ အကွန့်ပင် တံရားလို၏ဟုဆိုပေ၏။ မင်းကြီးလည်းသားတော်ဘို
အဘယ်ကြောင့် ကြိုးကြာကို သေအောင်ပစ်ဘိသနည်းဟု မေးသော်။
မင်းသားဘို့လည်း မကွယ်မဝှက်ဘဲလျှင်။ဘခင်မင်းကြီး၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်
လျက်ငါတို့ခေါင်းထက် ပုံတိသောကြောင့် ပစ်ပေသည်ဟုတ်သတည်း

ဟူပေသော်။ မင်းကြီးလည်း သားတော်တို့ အပြစ်ခဲ့သည်ကို ဘေးပြု ပဆွေသော် အပြစ် အတိုင်းလျှင် ခံရသော ဟူပေသော်။ ကြိုးကြာမ၊ ငါ့သားတို့ မပျက်မကွယ် ဆိုပြီးဖြစ်သောကြောင့်· အသို့ပြုစေလိုသ နည်းဟု· မေးတော်မူလတ်သော်။ အရှင် ဇကရောဇာ တရားမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်လင် လည်ပြတ်သည်နှယ် မြင်ရမှကား ရောင့်ရဲ၏ဟူသော်။ မင်းကြီးလည်း တရားဆယ်ပါး စောင့်သည်ဖြစ်သောကြောင့် သား ဘော်အငယ်ကို လည်ဖြတ်ပစေလေဟု ပစ္စရက္ခဘို့ကိုနှင်းပေ၏။ မင်းသား အကြီးဆိုဘုံ၏။ ဘခင်မင်းကြီး၊ ငါ့ညီနှင့်ငါအကု လာသည်ဖြစ်သော ကြောင့်၊ ငါ့ညီသေရာငါသေပါအုံဟုဆိုပေ၏။ မင်းကြီးလည်း ငါ့သား အလိုရှိလျှင်တုံ။ နှစ်ယောက်စုံကို သူသတ်တို့အားနှင်းပေ၏။ မိဘရား စသော မောင်းမမိသံ ကုန်အောင်လျှင်၊ ရှင်မင်းကြီး ယနေ့ ဥမင်ထဲက ထုတ်၍ မင်းသျှာတည်ဘုံ၏ရှင့်၊ အပြစ်ရှိကျင်တမူလည်း သေအံ့သော ဘေးကို မပေးလင့်ဟု တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း မလွှတ်ကောင်း ခဲ့ရကား။ မိဘရား စသော မောင်းမ မိသံတို့သည်း ဦးခေါင်းထိတ် လက်တင်၍ ငိုမြည်တမ်းလျက် အစဉ်တစိုက် လိုက်ကြလေ၏။ မိန်းမ ယောကျ်ား ရဟန်း ပုဏ္ဏား ပြည်ရွာသူ လူကုန်အောင် ဤသို့သော သားတော်တို့ကိုစင်လျက် ကိရဏ္ဏာန်သေသည်နှင့်အတူ လည်ပြတ်စိမ့် ဟူသည်မှာ အလွန်လျှင် မအပ်မရာတကားဟု ကြွေးကြော်ပြည်တမ်း ကုန်၏။ မိဘရားလည်း သားတို့အလွန်စုံမက်၍ ကွယ်သောအရပ်သို့ ရောက်လေလျှင်။ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော လက်စွပ်ကိုပယ်၍ ငါးမွှေး သည့် ငါးချစ်သားကို လွှတ်ပါလော့ဟု တောင်းပန်သော်လည်းသုံသတ် တို့သည် အရှင်ယားတော်နှစ်ယောတ်ကိုလည်း အလွန်လျှင်သနား၏။ ရှစ်သောင်းအဖျား အထွတ်ထားသည့် ရှင်မိဘရား အာဏာကိုလည်း အလွန်လျှင် ကြောက်ရွံစွ။ ထို့ထက် ငါတို့အရှင် ဇကရောဇာမင်းကြီး မျက်အုံသည်ကို အလွန် ကြောက်စွ။ မလွှတ်ဝံ့ ဟူပေသော်။ မိဘရား စသောမောင်းမမိသံ သူနှပ်သူကောင်း မိန်းယောကျ်ား ကုန်အောင် လျှင် လက်အုပ်ခေါင်းထက်တင်လျက် ငါ့ရှင်ပစ္စရက္ခ မင်းသူသတ်တို့ ဤမင်းသားတို့ကို အသက်မသတ် လွှတ်ဘိမူ၍။ လက်စွပ်မျက်မှန်တ သိန်းတန်ကိုယူပါလေဟု လူများတကာ ပန်ထွာကျိုက်၊ ကြွေးကြော်သံ ကို ကြားလတ်သောအခါ သူသတ်တို့လည်းဘံစိုးစား၍ မင်းသားတို့ကို

လွတ်ပေ၏။လူမျိုးအဆက်ပါင်းလည်းဝမ်းသာကုန်၍ဝတ်စားပုဆိုးစုလျားဦးရစ်စသည်တို့ကို သူသတ်တို့အား ပစ်ကြကုန်၏။ သူသတ်တို့လည်း ဆုလာဘ်များစွာ ရပြီးသော် ဘဝပါးသော သား၏သွေးကို သနပ်လျက် ဝယ်လိမ်းကျံ၍ ကြိုးကြာမအား ပြလေ၏။ကြိုးကြာမလည်း ဤမျှဇဏ်သွေးကို မြင်လျှင် အားရဖြာဟုခဲ့၏။ မိဘရားသည်လည်း သားတော်နှစ်ယောဝံကို ခရီးအကြားဒဏ်စားစိမ့်သောဌါ ခဲဘွယ်စားဘွယ်တို့ကို များစွာပေးလိုက်ပြီးသော် ဖသဝ်မသာ ဘက်ယမ်းမိုန်းမောလျက်။ ခြေဗျားလက်ဗျား ပါးနားနဖူးစသော့ ထိပ်ကိုနမ်း၍။ ချစ်သားတို့ အသက်ရှည်စွာအနာဘေးဘဲ ဆင်းရဲမရှိ စည်းစိမ် ချမ်းသာ ကြီးစွာရသည် ဖြစ်လေစေသောဟူ၍ ဆုပေးလိုက်၏။ မင်းသားတို့လည်း မိခင်ခြေကို ထိပ်ထက်ပွတ်ပြီးသော် သုံးကြိမ်နဖူးဖြင့် ဦးတိုက်ခဲ့၍ မိခင်ကို ပျောပျောရှာမြွေ်လျက်၊ နောက်ဆုတ်သွားလေကုန်ပြီးသော် မျက်ချည်ဆုံးလျှင် ဦးခေါင်းထဲက်လက်တင်၍ ငိုမြည်တမ်းလျက် ခရီးကိုရှေးရှုမူပြီးသော်။ တတော ထွက်ထွက်တတောင်ဂင်ဝင်သွားကြလေ၏။ခရီးယူဇနာများစွာရောက်လတ်သော် အဝေးအနီး မသွားဘူးသည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းညောင်းညာစွ။ ဤညောင်ပင်တွင် တနေ့အဘို့ ငါတို့နေပါအုံဟူ၍ နားကြလေ၏။ထိုခဏဝယ် အရှေ့မျက်နှာမှ ရွှေဥဒေါဂ်းသည် အရောင်အဝါတောက်ပစွာ မင်းသားတို့နေရာ ညောင်ပင်၌နားလှာ၏။မင်းသားအငယ် လေးနှင့်ပစ်အုံဟုကြိုလတ်သော် မင်းသားအကြီးလည်း ငါ့ညီကြိုးကြာကိုပစ်ပစခြေ၍ အပြစ်ကြီးစွာဖြစ်ပြီ။ဤသည်လည်း ထိုသို့ဂင်း ဂို့အုံသည်ဟူပေသော်။ အနောင်မင်းသား၊ ရွာဖြစ်၍ အပြစ်ရှိသည်။ဤတောဘွင်ငါတို့ကိုအသူသည်လျှင် စိစစ်အုံနည်းဟူ၍လေးနှင့်ပစ်ဘိသော်ရွှေဥဒေါင်းကျ၍မမြင့်ခင်သျှင်။ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဗိုလ်ပါအသံကို ကြားလတ်သော် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍ ဥဒေါင်းအကောင်ကို ညောင်မြစ်ကြားဒွဂ်ထားပြီးသော်၊ သစ်ရွက်လျှော်အတိဖုံးလွှမ်းဘိ၏။ ရှေးဦးစွာက မြင်းသည်ရောက်လတ်၍၊ လုလင်တို့၊ ရွှေဥဒေါင်း အဘယ်သို့ပြုပြီးလေသနည်းဟူမေးသော်။ အနောက်သို့ပျံဇလ့်၏ဟူပေသော်။ လျင်စွာ လိုက်ကုန်လေ၏။ မြင်းသည်နောက်လျှင် ရထားသည်ရောက်၍ မေးဘုံသော်လည်း ထိုသို့ဂင်းဆို့ပေ၏။ ရထားသည်နောက်ကား ဆင်သည်၊ ဆင်သည်နောက်ကား ဗိုလ်ပါအစဉ်အတိုင်း လိုက်ကြလေကုန်၏။ မင်းသားတို့

လည်း နောက်ဆုံး လိုက်သသူကို။ အနောင်တို့၊ ဥဒေါင်းကို အဘယ့် ကြောင့် လိုက်ကြသနည်းဟု မေးသော်။ လုလင်တို့၊ ဤဥဒေါင်း၏ ဦး ခေါင်းကိုစားရသူကား မင်းဖြစ်လတ္တံ့။ အစ်သည်းအဖြစ် အဒူတို့ကို စားရသူကား ရယ်သော် ပတ္တမြားထွက်အံ့သည်။ ငိုသော်ပုလဲ ထွက် အံ့သည်ဟု ကမ္ဘည်း စာရင်း ဝတ္ထုသောကြောင့် မင်းမျာ်း အား ထုတ်၍ လိုက်သတည်းဟူဖပဂ်။မင်းသားတို့လည်း ထိုစကားကိုကြား လျှင် ထို သူတို့ လွန်လတ်သော် ဆိတ်ညံ်သော အရပ် တော၌အုပ်တဲခုတ်၍ ဖုတ် ကင်လေ၍ ကျက်ပြီးသော် ပက်ခင်း၍ ဖြတ်လိုးစီတ်ဆွ ပြီးသော်။ အစ် ကိုယ်ကို ဦးခေါင်းစားလော့ဟု ပေး၍။ ငါညီတည်း ဦးခေါင်းစားကာမူ ဟူတုံ၏။ညီလည်း အဘယ်ကြောင့်လျှင်ဆိုတော်မူသနည်း။အစ်ကိုယ်ကို မိခင်ဘခင်ကဲ့သို့ ငါမှတ်သည်။ မင်းဖြစ်သည်ကို အလိုရှိ၏။ စားတော် မူဟူပေသော် ဦးခေါင်းကိုအစ်ကိုယ်စားပေ၏။ အသည်း အဖြစ်နှလုံး ကိုမူကား ညီ စား၏။ အသားကို မူကား အတူတူ စားကြ ပြီးသော် တတောထွက်ထွက် တတောဝင်ဝင်သွားလေ၏။ဤနစ်ယူဇနာအရပ်သို့ တိုင်လေလျှင် အနုရာဓ ပြည်သို့ ရောက်လေ၍ ရမ္မဏ်ယ မည်သော ဥယျာဉ်တွင် နေကြလေ၏။ မင်းသားတို့လည်း ခဒိုးဝေးစွာကလာသည် ဖြစ်သောကြောင့် ပင်ပန်းပွာ ရကား။ နာဂရုက္ခ မည်သော ပန်းပင် အောက်ခင်းထားလျက်ရှိသောဆေးဒန်းမြင်းသိလာကျောက်ဖျာထက် လျောင်းကြလေ၏။ဥယျာဉ်ခွဲ မျောက်တို့ ကခုံမြှူးတူးကစား ကြသည်ကို မြင်၍ မင်းသားနှစ်ယောက်ရယ်ကြသော် ညီတော်ခံတွင်းက ပတ္တမြား ချည်ထွက်လတ်သတဲ့ည်း။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော် အစ်ကိုယ်ဆို၏။ ညီတော်၊ ငါတို့မွတ်သိပ်စွ။ ဤပတ္တမြားနှင့် ခဲတွယ်မုံ့ ဝယ်ချေဟုစေ၏။ ညီတော်လည်း ဝယ်အံ့သည်ဟု ရွာသို့ဝင်လေသော် ခရိုးဝယ်၊ပုဏ္ဏား ကျွန်မ မုံ့ ရောင်းသည်ကို ပတ္တမြားနှင့် မုံ့ ဝယ်၏။ လုလင်၊ ဤပတ္တမြား အဘိုးဖြင့် မုံ့ မပိုင်လောက်သေး။ အလျှင် ငါယူချိမ့်မည်။ ခဏမျှ ငုံလင့် ဦး ဟုမှာခဲ့၍ အလျှင်လာလေ၏။ သခင်ပုဏ္ဏားလည်း အဘယ့်ကြောင့်နှင့် ရှောင် တခင် လာသနည်းဟု မေးလေသော်။ အရှင်၊ လု လုင်တယောက်သည် ပတ္တမြားနှင့်မုံ့ ဝယ်လာသည်။ အကျွန်ုပ်တို့၊ မုံ့နည်း၍ အလျှင်ယူလာသည် ဟူပေ၏။ ဟဲ့မိန်းမ၊ ပတ္တမြားနှင့် မုံ့ ဝယ်သည် မဖြစ်ဘူးတကား ဟုဆို၏။ အရှင်၊ ဤလုလင်မှ တပါးသူ မဝယ်စဘူး

သည်မှန်၏ဟူဇီပသော်။ပုဏ္ဏားလည်း စူးစမ်းလိုရကား။ကျွန်မနှင့်အတူ
ဖွားကြလေ၍။ လုလင်၏အရောင်အဆင်းကို ဖြင်သော်၊ အဘလုလင်၊
ဤပစ္စုပ္ပန်မြားကို အသို့မူ၍ရသနည်း။ သူဥစ္စာကိုတ္တည်း ယူပေသလော။
ကြွေးချေကုန်စယ် ရောင်းဝယ်၍တည်းရသလော၊ကုမေးသော်။မင်းသား
လည်း မမွှေလဒ္ဓစ်ငစ် ငါ့ကိုယ်တွင်ဖြစ်သည် ငါဥစ္စာဟု ဆိုပေသော်။
ဥစ္စာရမှက် သူဟုက်အစစ် ပုဏ္ဏားညစ်လည်း၊ ဤလုလင်ကို အိမ်သို့ခေါ်
သွေး၍ မေးမှတ်သည်းထိရအံ့ဟု ကြံပြီးသော်။ ငယ်လင်၊ အရောင် အဆင်း
လည်းလှစွ၊မွတ်သိပ်ခြင်း နှိပ်စက်သည်ကိုလည်းအဓိပ်ထင်၏။တခဏမျှ
အိမ်သို့ထွက်ပါလော့။ ဖြူနှံသော အစာအရသာတို့ကို စားပါဦးလော့။
ဆီနံနွှင်း လိမ်းပြီးသော် ဖြူသော ပုဆိုးကို လဲ၍ အလျင် လာလတ်လော့
ဟူပေသော်။ မင်းသားလည်း အဘော်ငံ့လင့်လျက်နေသည် ဖြစ်သော
ကြောင့် ငါမထိုက်ဟူပေ၏။ လုလင်၊ဤသို့မဆိုလင့်။ချစ်၍စားစေချင်၍
ဆိုသည်ကို မငြင်းအပ်တကားဟူပေသော်။ မင်းသားလည်း နှုးညံ့သာ
ယာနာဘွယ်ဆိုသည်ကိုကြား၍ ပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ထိုက်ပါလေ၏။ရောက်
လေလျှင် ဖြူနှံသော အစာ အရသာ တို့ကို စားပစေ၍ ပတ္တမြား၏
အလေ့ကြောင်းအခြင်းကို မေးသော်။ မင်းသားလည်း သိပစေထို၍ ရယ်ပေ
ဓသော် ပတ္တမြားချည်ခံတွင်းက ထွက်လတ်သတည်း။ ထိုကိုပုဏ္ဏားဖြင်
လတ်သော် လုလင်ကို မွှေတ်အပ်ဟူ၍ သံခြေချင်းခတ်၍ ထားလေ၏။
မင်းသားလည်း အစ်ကိုယ်ကို အလွန်ချစ်သောကြောင့် အတူလာကြ
သည် မကွာဘူးဖြစ်လျက် ယနေ့လျှင် ကွာလေပြီဟုကား ဟူ၍ ငိုသော
မျက်ရည်သည်ပုလဲချည် ဖြစ်သတည်း။ ထိုဥစ္စာကိုလည်းပုဏ္ဏားသိမ်း၍
ထားလေ၏။ မင်းသားအကြီးလည်း ညီလာခဲသောကြောင့် ဆေးဒဏ်း
ဖြင်းသိလျှံကျောက်ဖျာထက် အိပ်လင့်၏။ ထိုအခါဝယ် အနုရာဓ ပြည့်
ရှင်မင်းသည် နတ်ရွာလား၍ ခုနစ်ရက်မြောက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စစ်
သူကြီးစသောပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤပြည်ကိုအချည်းနှီးမထား
ကောင်း။မင်းလျှာ်ရာအပ်၏ဟု ဇာတ်သွင်းရထား လွှတ်ခဲ့လေသော်။ အနု
ရာဓပြည်ကို ခုနစ်ပတ်လှည့်ခဲ့၍။ ဥယျာဉ်သို့ရောက်သွားလေ၍ ဆေးဒဏ်း
ဖြင်းသိလျှံကျောက်ဖျာထက် မင်းသားခြေရင်းဦးခိုက်လေ၏။ အမတ်
ကြီးစသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့သည် ရထား ဆိုက်သည်ကို ဖြင်၍
လက္ခဏာဝဲ တတ်သော ဆရာကပ်၍ ကြည့်လေသော်။ ပြည့်သော

ဘဝါး၊ ကြန်အလျောက်ရှိသောလက္ခဏာတို့ကိုဖြင်လတဲ့သော်။ အချင်းတို့၊ ဤသူသျှင် မင်းပြုထိုက်၏ဟု တံမိုးခရုသွင်း ခုရာတိုးမှုတ်၍ နှိုးပြီးသော်။ ခြောညှိုးလက်သည်းတို့ကို ပြုပြင်စေ၍။ ကြေးညှင်းကသယ်နယ်စေပြီးသော် မင်းမြောက်တန်းဆောဆင်၍ ရထားစီးလျက် ပြည်သို့ဝင်ပြီးလျှင် ဗြဟ္မာနန်းတက်ဝေဿမုလေ၏။ မင်းသားအကြီး ဗြဟ္မဒေါင်းခေါင်းကိုစား၍ မင်းဖြစ်သည့် ဝဿုပြီး၏ ။"ထိုပုဏ္ဏားလူသည်း မင်းသားအငယ်ကို သံခြေချင်းထည့်ပြီးလျှင် ပဏ္ဏမြားလိုသော်ကား ရယ်မှ ရယ်စာဆို၍ ရယ်ခဲ့လျှင် ပဏ္ဏမြား ချည်ထွက်သည်ကို ယူလင့်၏။ ဟုလဲကိုအလိုရှိမူကား ခြိမ်းမောင်းလျက် ရွတ်ချသော်စကားကိုဆိုလျှင် ငမ်းနည်း၍ငိုသဖြင့်။ ပုလဲ ချည်ထွက်သည်ကိုယူလင့်၏။ ဤသို့သော်နည်းဖြင့်ပုလဲပဏ္ဏမြားများစွာရလတ်သော်။ ဗြဟ္မ ဖြင့် ပြန့်ပြော့ကောသူဌေးကြီးလျှင် ဖြစ်သတည်း။ထိုပုဏ္ဏားခွ် အရောင်အဆင်းအရပ်အဂါနှိုက်တဲ့စွာသော သားတယောက်ရှိသတတ်။ ငါနှင့်ခမက်ဘမ်းအံ့ဟုသော ဌါ ဤပြည်၌မရှိတကားဟူ၍ အပြည်ပြည်ကို လည်၍ ကြည့်ရှုစေလေသော်။ သမုဒ္ဒယာမည်သောပြည့်၌ ဝဏ္ဏနိယမည်သော သူဌေးသို့ဝံသည် ခြေလက်အင်္ဂါလေးဘာနှင့်ပြည့်စုံစွာလျှင် ရှိသံတတ်။ ထိုသို့ဝိုးအာမည်ကား စန္ဒကလျာဏီမည်သတတ်။ အနက်အနဲ အတတ်အလိမ္မာ ပညာကြီးသောကြောင့် အရပ်ထက်ဝန်းကျင် ကျော်စောသလောက်ရှိ သတတ်။ ထိုသူဌေးသို့ဝံသည် တနေ့သ၌ ရထားစီး၍ ကိုယ်လုပ်ပါးရာခံလျက်။ ရေ၊ ကန်၌ ခေါင်းဆေးလှော်သည်ကို။ ပုဏ္ဏားသူဌေးကျွန် သင်္ဘော်သားတို့ဖြင်လေသော်နောက်လိုက်ကျွန်သို့ဝိုးတယောက်ကို နှုးညံ့စွာသောစကားဖြင့်ဖြားယောင်း၍မေးလေ၏။ အဘယ် ဤရေကန်၌အခြံအရံများစွာနှင့် ရေကစားလှော်သည်ကား အဘယ်သူ၏သို့ဝိုးနည်းဟု မေးလေ၏သော်။ ဗုဒ်သင်္ဘော်သားတို့၊ ဤသမုဒ္ဒယာပြည့်၌ ဗြဟ္မဒေရတနာ ပြန့်ပြောသော ဝဏ္ဏနိယ သူဌေးကြီးသို့ဝိုးတည်းဟု ဆိုပေသော်။ သင်္ဘော်သားတို့လည်း ဤသူဌေးကား ဗြဟ္မဒေဥစ္ဆာ များစွာရှိ၏။ သို့ဝိုးလည်း အလွန်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့်။ ငါတို့ရှင်သူဌေးနှင့် ခမက်ဘမ်းအံ့သော်ငါသင့်၏ဟူ၍ ညီညွတ်စွာ ကြံကြပြီးသော်။ ဗြဟ္မဒေလက်ဆောင် လက်နက်များစွာနှင့် ဝဏ္ဏနိယသူဌေးအထံသို့ကပ်လေ၍။ ဗုဒ်သူဌေး၊ အနုရာဓပြည့်၌ ဗြဟ္မဒေဥစ္ဆာအခြံအရံပြန့်ပြောစွာသောသူဌေးကြီးသည် ဆွေစဉ်မျိုးပင်ဖြစ်လို

သောကြောင့် အရှင့်အား လက်ဆောင်ဆက်လာသည်ဟူ၍ စေ့စုံစွာ ပြန်ပေသော်။ ဝတ္ထုပိယသူငယ်လည်း အရပ်ဝေးစွာက လက်ဆောင် လက်နက်နှင့်တကွ အပန်းတကြီးလာ၏ရှင့်။ ၎ပမာစသည်ဟူသော စကား ကို ၊လျှောက်လျှားစွာ် ၊ဆိုလိုက်ပေ၏။ သဘော်သားတို့လည်း ထိုသို့ စကဲ့ :းခွင့်ရလျှင် သဘော်ဘာခဓိမ်းအနား စိုရင်၍ နေ့ရက်ကောင်းလျှင် သဘော်လွှင့်ပြုန်လေ့၏။ အနုရာဓပြည်သို့ရောက်လျှင် သခင်ပုဏ္ဏားကို အခြင်းအရာအတိုင်း ပြန်လေ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ထိုစကားကိုကြားလေ သော် အလွန်နှစ်သက်ဝမ်းသာစွာဖြစ်၍။ ပိပိစီးအံ့သော သဘော်ကို ဗိသုကာလက်သမားတို့အား များစွာသောဥစ္စာဆွေ လက္ခပေး၍လုပ် လျှင်းစေ၏။ မကြာမြင့်ခင်လျှင်ပြီး၏။ မင်းသားလည်း ဤသဘော်ကား ငါ၏ကိုယ်အနှစ် ဖြစ်သော ဥစ္စာကို ရောင်းရင်း၍ပြုသည့် စင်စစ်ဖြစ် သော်ကြောင့်၊ငါမချဘဲလျက် မကျစေသောဟူ၍မြွှာပန်ကား၏။သူငှေး လည်း သဘော်ပြီးလတ်သော် ချအံ့သောဌါ များစွာဗိုလ်ပါတို့ကိုစည်း ဝေးဇ၍။ သဘော်ဦးဌ ဆင်အံ့သောတန်းဆာတို့ကို ရှာသာတင့်တယ် စွာယျင်စိုရင်၍ တန်းခွန်ဒိတန်းခွန်ပြု၍နှင့်တူသောတန်းခွန်စသည်တို့ ကိုလဲည်း ရှာသာတင့်ဇာယ်စွာဆောက်၍ အခါကောင်းသည်ကို မေး၍ ဝံပိုးခရုသင်း တီးမှုတ်လျက် မျာ်းစွာသော ဗိုလ်ပါနှင့်ချလေသော် မုန် ညင်းလုံးဂိမျှလျှင်လှုပ်ခြင်းကဲ့သို့မရ။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ဟစ်ကြွေး၍ ချလေ ပြားသော်လည်း မကျလိုခဲ့၍ ပုဏ္ဏားသူဌေးလည်း ကြံဖွင်လျက် ပင်နံ မောခဲ့၍ ထိုအကြောင်းကို သူဌေးကျွန် ကမ္မကာရမည်သော လုလင် သည် အရှင်၊ ၎ကြံဖွင်ထိုင်ကာ အကျိုးမပြီး။ ပြည့်ရှင်မင်းကို ကိုး ကွယ်ပန်ထွာမှတည်းကျအံ့ဟူပေသော်။ ဟဲ့အချင်း။ သင့်စွဟူ၍ သူဌေး လည်း မင်းကြီးအားမျာ်းစွာသောလက်ဆောင်နှင့်။ အရှင်မင်းကြီး၊အ ကွန်ပ်သဘော်ကို အရှင်မင်းကြီးချပေးပ့တည်း ကျအံ့ဟူ၍ လျှောက် သော်မင်းကြီးသည် ငါချအံ့သောဟူ၍မျာ်းစွာသော ဗိုလ်ပါနှင့်ချသော် လည်း ကြီးစွာသောတောင်ကို အ၊းနည်းစွာသောသူ လှုပ်ပချသကဲ့ သို့ဖြစ်ခဲ့၏။ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့ဃည့်ရှင်မင်းကြီး၊ ၎သဘော်ကိုချ၍မကျ ကျပြီဟုဆိုကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း သဘော်လှုပ်ကာမျှ မရှိသည်ကိုမြင်၍ သွားခဲ့၏။ သူဌေးလည်း ၎သဘော်ကို အံ့ပန်းတကြီး ငါလုပ်ကြံသည့် အချည်းနှီးလျှင် ဖြစ်ခဲ့ပြီတကားဟူ၍ ဓိမ်သို့ပြန်၍ ရောက်လေသော်

ထမင်းမစား‌ဘဲ မိန်းမောခဲ့၏။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော်။ မင်းသား လည်း။ ရှင်သူဌေး၊ ငါတို့ မိဘအစဉ်အဆက်ဥစ္စာလျှင် သင်္ဘောပြုသ တည်း။ သင်္ဘောချ၍ ကျွန်ုံသောအချင်းအရာကို ငါတဲ့တ်နိုင်၏ဟုဆို ပေ၏။ လုလင်၊အကယ်လျှင်တတ်သည်မှန်၏လော‌ဟုမေးသော် ဟုတ် သည်မှန်၏ဟုပေ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ ထမင် းကျွေးစား‌ပြီးသော်။ မင်းသား‌ကို သံခြေချင်းကိုအလျှင်သွားတွဲစေ၍ ရေမိုး ချိုးစေ၍ မွန်မြတ်စွာသော ပုဆိုးကိုဝတ်စေ၍ မင်းသား‌နှင့်တကွ သွား ကြလေ၏။ မင်းသားလည်း သင်္ဘော‌ထက်တက်ပြီး၍ ဦးပဲ့လှည့်၍ကြည့် ပြီးသော်။ လူခပ်သိမ်း‌ကုမကြား‌စေဘဲ သင်္ဘောစောင့်နတ်သို့းကိုဂုဏ်း၊ ကောင်းကင်စိုးသောနတ်တို့ကိုဂုဏ်း တိုင်သက်သေမူ၍ မွန်သောစကား ကို ပန္နက်ဆို၏။ ဤသင်္ဘော‌ကို ဖြစ်စိမ့်ဟူ၍ပြုသော ပဉ္စည်းကား ငါ့ ကိုယ်အနှစ်ဖြစ်သော့ဥစ္စာကို ရောင်းရင်း၍ဖြစ်သတည်း။ ဤစကား‌အ တိုင်း‌မ‌ဟုတ်မူကား သင်္ဘော‌ရေသို့မကျသည်ဖြစ်စေသော။ အကယ်၍ တည်း ငါ့ကိုယ်အနှစ်စင်စစ်မှန်စွာ ရတနာဖြင့်ရောင်းရင်း၍ ဖြစ်သည် မှန်မူ။ လူသူမကိုင်ဘဲ လက်ယက်ကာသာ ဆောစွာရေသို့ကျစေသော် ဟု ပန္နက်ပြီးသော် ဦးပဲ့ကို သန့်ပျံစင်ကြွယ်စွာသော်ရေဖြင့် ဆေးကြော ၍။ နှုံသာရေဖြင့်လိမ်းကျံပြီးသော် သင်္ဘောပဲ့၌ ကောင်းစွာရပ်၍။ ဦးကို လက်ယက်လျှင် အငြိအစွန်းမရှိ ရေသို့ကျလျှင်း‌ပ‌ဒ္ဓ၏။ ထိုသို့သော‌အ ကြောင်းကို လူတကာတို့ မြင်လတ်ကုန်သော်။ ဤလုလင်ကား ပညာ အလွန်ကြီးစွတကား‌ဟူ၍ ဦးရစ် ပုဆိုးစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း သင်္ဘော‌ရေသို့ကျသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ၍အိမ် သို့လာ‌ပြီးလျှင် မင်းသား‌ကို သံခြေချင်းခတ်၍ တိုက်တွင် ထား‌ဖြန်လေ ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း သား‌ကိုထိမ်းမြား‌အံ့သော အခမ်း‌အနား‌ကို စီရင်၍။ ရတနာအတိုချည်း သင်္ဘော‌အပြည့် တင်လေ၏။ သွား‌အံ့သော‌ဒေခါ လံ့ညီး ဤသို့ကြံသ‌ဓာည်း။ ငါ့သား အရောင်အဆင်း‌မလှသော‌ကြောင့် သူမြင်း‌သော် နှစ်လို‌မှုံသည်မဟုတ်။ ဤလုလင်ကား အရောင်အဆင်း‌ပြေ ၏။ ငါ့သား‌ဟူ၍ထိမ်းမြား‌စုပေအံ့။ ချွေး‌မဲသ်ည် သင်္ဘော‌သို့ရောက်လျှင် လုလင်ကိုခွါပြီး‌သော် ငါ့သား‌နှင့်ပေး‌စား‌အံ့ဟုကြံ၍။ သံခြေချင်းနှင့်ပင် ကန့်ထဲတွင်ထည့်၍ပါစေ၏။သူဌေးလည်း နက္ခတ်တာရာကောင်းသည် ကိုမေး၍။လင်းယဉ်းဘွင့်၍ လွှင့်လေသော် သမုဒ္ဒယပြည့်သို့ရောက်လေ

၏ ဝတ္ထုနိပဿသူဌေးလည်းငါ့ကို ချစ်သောကြောင့်ခင်ပွန်းမူလို၍ရောက်သည်တမင့်။ ငါ့တို့အိမ်မဆိတ်မနေကောင်းဟု ခဲတွယ်စသော မြို့နှက်စွာသောအရသာတို့ကိုပိုသလေစေ၏။ ပုဏ္ဏားသူဌေးလည်းမိမိရွာကပုံါသော လက်ဆောင်လက်နက်တို့ကို ပို့သလေစေ၏။ ပုဏ္ဏားသူဌေးလည်းငါတို့ခန်းသည်ဖြစ်သောကြောင့်နေ့ရက်အရှည်မလိုဟူ၍ ထိမ်းမြားအံ့သည်နှင့်စီအဝရင်ကိုလုပ်ကြံအံ့သေ့ဘဲ့ မဏ္ဍပ်ကြီးစွာ ပြုလေ၏။ ဖွေဋ္ဌေတို့ဖြင့်ဝင်း၊ အစိမ်းအဖွေအပြာအပြာအနီအနှမ်းစသောဆေးဝါးတို့ဖြင့်ဝင်း ရှသေ တင့်တယ်စွာ ရေးစေ၍ ပုဆိုးကောင်း အတိုံ့စေ၏။ မိမိသားအရပ်ဆိုးကိုမူကား သဘော်ဝတွင်ပင်နေစေ၏။ မင်းသားကိုမူကားသံဇြေချင်းခွတ်၍ ဦးခေါင်းဆေးမင််လာပြုစေ၏။ ဝတ္ထုနိပဿသူဌေးလည်းသွိုးဆင်အံ့သော တန်းဆာကို ဖွေစင်အတိ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြည့်စုံစွာစီရင်ပြီးသော် ဒေါ်ရပ်စမျက်နှာမှ ပြာသာဒ်ရှစ်ဆောင် ဆောက်ပြီးသော်ရှစ်ရောက်ပတ်လုံးဦးဆေးမူစေ၏။ နေ့ရက်နက္ခတ် တာရာကောင်းသောအခါကြိုက်လျှင်။သွိုးနှင့်သားကို ဖွေသံလျင်းထက်တင်၍ နဂါးအဆင်းနှင့်တူသော ပန်းဂုံးကို ပန်စေ၍။ စည်ပုတ်ခရာတံပိုးခရာသင်းကျဲမျှတ်းမှုတ်လျက်ပြည်ကြီးအလုံးလှည့်စေ၍။ သိဒ္ဓိကအစရှိသော ဘရားပုထိုးနတ်ရှင်တို့ကိုရှိခိုးစေ၍ မဏ္ဍပ်သို့ဝင်လေ၏။ ပုဏ္ဏားသူဌေးလည်းမဆွကလျှင်လုလင့််"ဤမိန်းမငယ်ကိုငါ့သားနှင့် ပေးစားသည်ဖြစ်သောကြောင့် လုလံ်လက်ခြေထိမူကားသတ်တုံအံ့ဟူ၍ မြင်စွာမြိမ်းမောင်းပြီးသော်"ထိမ်းမြားအံ့သောမဏ္ဍပ်သို့ ဆောင်ကေ၏။ မင်းသားလည်းယောဂ္ဂမခြေကိုဒုံးတိုက်၍။ အရှင်၊ ပဒေ့ကစ၍အရှင့် ခြေဘဝါးဒွေဖြေငြောင့်ရှိမူကားအကျွန်ုပ်သွားဖြင့် နူတ်အံ့သည်။ အရှင့်ခြေဘဝါးဒွေဖြေမုန့်ရှိမူကား အကျွန်ုပ်လျှာဖြင့် လျက်အံ့သည်။ အရှင့်အမှု ခပ်သိမ်းကို အကျွန်ုပ် ဦးဆောင်းထက်ရွက်၍ လုပ်ကြံ အံ့သည်။ အရှင့် လှိုးဝေင်ကို အကျွန်ုပ်အား ဆောက်နှင်းပါလေ့ဟု၍ တောင်းပန်လတ်သော်။ဝတ္ထုနိပဿသူဌေးလည်း လုလင်ဆိုသည်သင့်စွဟု ဖွေသလွန်ထက် နေစေပြီးဖသော်။ ယခုနောက်စ၍ လုလင်အားငါ့သွိုးကို၊ ဆောင်နှင်းဖို့ဟု ရေစက်ချ၍ပေးလိုက်လေ၏။ လုလင်လည်း၌ ဒါလိုကို သူဌေးသွိုးလည်ဝယ်ဘွဲ့ပေ၏။အတူတကွနေကြ၏။ သူဌေးနှစ်ယောက်လည်း ထိမ်းမြားပြီးလျှင် အလျောက်အလျောက် အိမ်ရာသို့နေကြလေ၏။ သူဌေးသွိုးနှင့်မင်း

သားလည်း အတူတကွ နေကြလေ၏။ ပုဏ္ဏားပြဓိမ်းမောင်း၌ ဆိုသော စကားကိုကြောက်၍သော်ကြောင့် လက်ဖျားမျှဖြင့်လျှင် မထိခဲ့ စောင့်စည်း၍နေ၏။ သူဌေးသို့လည်း ဤသူတည့်းပေဟ်ကျားဖြစ်လျက် ကိုယ်ကို စောင့်စည်း၏ဟု၎င်း။ ငါမိန်းမ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်လောက် စောင့်စည်းအပ်၏ဟူ၍ ဘိန်းလျက်နေ၏။သူဌေးသို့လည်း မိခင်ဘခင်ကို ရှိခိုးလေ၏။ အမိသူဌေးမလည်း အာဘကို မကြားစေဘဲ ချစ်သို့လည့်ကို လင်ချစ်သနားသော နှလုံးရှိ၏လော်ဟု မေး၏။မိခင်၊ချစ်မချစ်သော"အခြင်းကိုကား အကျွန်ုပ်မသိ။ လက်မျှလျှင် အကျွန်ုပ်ကို မထိ။ ကြည့်၍သာနေသောဟူ၏။အမိလည်းအသို့သောအခြင်းဟုနည်းဟု ခပ်မဆိတ်နေလေ၏။တနေ့လည်းထိုသို့ဇင်း၊နှစ်နေ့သုံးနေ့ ပြောက်လတ်သော် အမိလည်း ဤအမှုကား လူတကာတို့ မဖြစ်ဘူးမြဲ တကား။ တ ပါး ပါး သော အခကြောင်းရှိအံ့သည်။ဟူးစမိုးလော့ဟူပေသော်။ သူဌေးသို့လည်း' မိမိလင်အို အဝတ်အစား ကွမ်းပန်းနှံသပစသော အမြဲနှအရသာ ပြည့်စုံအောင်လုပ်ကျွေးပြီးသော်။ဆိတ်ညံသောအခါဝယ် သူခပ်သိမ်းမကြား စေဘဲ။ အခွင့်သူဌေးသား၊ အကျွန်ုပ် မိခင်ဘခင်ကပင် ရေသွန်း၍ ပေးလျှင်။လည်ဝယ်ဒါလီ ဘွဲ့၍ယာနေ့ကစသည်ဦးဆံုးကစအစိုးရသည်မဟုတ်လော။ထိုသို့လျက် အသို့သော ကျေးဇူးတခုခုယုတ်၍ အကျွန်ုပ်ကို မနှစ်ထိုသနည်းဟု မေးပေသော်။အဘယ်သူဌေးသို့၊ခပ်သိမ်းသောအရောင်အဆင်း ခြေလက် အင်္ဂါ လက္ခဏာဟူ၍ မနှစ်လိုသည် မဟုတ်။ အမှုအကျင့်မအပ်သည်ကိုဖြင့်၍ မနှစ်လိုသည်မဟုတ်။မှင်မ၏ အဆင်းအဝါကိုဖြင့်သော်လည်း အလွန် ချစ်သနားသော နှလုံးရှိ၏။ ချစ်ပခြေသော်ငါ့ အပြစ်ဖြစ်အံ့သည်ကို ဖြင့်သောကြောင့် မချစ်ဝံ့သည် ဟူပေသော်။ အခွင့်သား၊အဘသို့ကြောင့် ဤစကားကိုဆိုသနည်း။ ချစ်သောကြောင့်လျှင် အပြစ်ရှိရာသလော။ အခွင့်သား အကြောင်း အသို့နည်း။ မဲ့ဟို့ မင့်ကို ဆဲတိကာ မူဟူ၍ ချစ်သနားဘွယ်သောစကား နှုးညှစ်သောအံ့သံဖြင့် တောင်းပန်လတ်သော်။မေ့ ၁၀၀ သည်ဖြစ်၍ အကြောင်းကို ပြန်လိုရကား။အဘယ်၊ဤအဖြစ်ကိုကား သူစပ်သိမ်း မသိကောင်း။တစ်လောက်လျှင်စောင့်ရှောက်အံ့၏။ငါကားပုဏ္ဏားသားမဟုတ်၊ မင်းသားတည်းဟူ၍။ ညီအစ်ကိုယ်ကို ဥမင်ထဲဝယ်ထား၍ အတတ် သင်ရသည့် အခြင်းကိုဇင်း။ မင်းမြှောက်အံ့ဟု, ဥမင်ကထုတ်လေသော် ကြွေးကြာကို

ပစ်မိချေသော်အားဖြင့် အဘာမင်းကြီးက သူသတ်တို့လက်တွင် အပ်နှင်းသည်ကို မယ်တော် မိဘုရားတုံစိုးပေး၍ ပြေးကြလေရာ ခရီးအကြာင်းဝယ်ရွှေဥဒေါင်းကို ပစ်မိ၍။ ဦးခေါင်းကို အစ်ကိုယ်စားသည်။ နှာခေါင်းသည်းကိုကားငါစားဏ်။ အသားကိုကားနှစ်ယောက်စားကြ၍သဒ္ဒါလျင် အနှံရာခပြည့်သို့ ရောက်လတ်သော်။ ရမ္မနိုယဉ်ယျာဉ်၌ နေ၍။ မျောက်တို့ မြွေးတူးကြသည်ကိုမြင်လျင်ရယ်မိသောမကြောင့်ပဉ္စမြားချည်ထွက်၍ခုံဝယ်လေရာ။ ပုဏ္ဏားသွေးဆောင်ခေါ်ငင်၍ သံခြေချင်းခတ်၍ ထားလေသော အခြင်းအရာစသည်တို့ကို စေ့စုံစွာပြနိုပြီးသော်။ ပဒုထိမ်းမြားခြင်းဘုံသည်လည်းအကယ်စင်စစ်ရှင်နှင့်ငါ့ကိုချစ်ခင်ကြစိမ့်မည်ဟုပေးစားသည်မဟုတ်ချေ။ ချင်းဏ်လေသဘော်ဘသို့ရောက်လျင်ငါ့ကိုတမူကားသံခြေချင်းခတ်၍ ဘေးလိမ့်မည်။ ချင်းဏ်သားအရွယ်ဆိုးနှင့် သင့်ကိုပေးစားအံ့သည်ဖြစ်၍၊ လက်ခြေထိမိသော် သတ်အံ့ဟု အမြဲအမြဲ ဆိုသော ကြောင့် အဘယ်သူဥဒ္ဒေါင်းကို အကျွန်ုပ် မချစ်ဝံ့ ဟူပေဏ်။ ထိုသို့သော အခြင်းခပ်သိမ်းကို ကြားလတ်သော်။ သူဌေးသို့းလည်း ရှင်မင်းသား၊ ဤစကားအတိုင်းဟုတ်မှကား ဆံခြည်ရှိမျှလျင် စိုးရိမ်တော်မမူလင့်။ ရှင်မင်းသားနှင့်မကွာလှုပ်ကျွေးရအံ့သောအကြောင်းကိုဂုဏ်း။ ရှင်မင်းသား အနှံရာယ် ဖကြောင့်ကြကိုဂုဏ်း၊ ငါလျင် ကြံဘမ့်မည်ဟူ၍ ဖြည့်တင်းပြီးသော် အလွန်ရှိသေချစ်မြတ်နိုးစွာ လုပ်ကျွေးဏ်။ မင်းသားလည်း သူဌေးသို့းချေငံစွာဆိုသော် စကားကိုဂုဏ်း။ကုမဒ္ဒရာ ပွင့်ချပ်နှင့်တူသော အရေအသားနှင့်ကင့်တယ်ခြင်းကိုဂုဏ်း။ လပြည့်ဝန်းအဆင်းကဲ့သို့သော မျက်နှာဏ်အံသဏေကိုဂုဏ်း မြင်လတ်သော်။အကြင်းခဲ့လျင်နှလုံးသွင်း၍ချစ်လိုသောကြောင့် အဘယ် သူဌေးသို့း၊ ငါကား အသက်၏ အန္တရာယ်ကိုကြောက်မှု။ အသက် တချောင်းရှိသေ့၌ အတူတကွ နေရကြောင်းကို အဘယ်ကြံစည်လော့ ဟူပေဏ်။ သူဌေးသို့းလည်း ရှင်မင်းသား မစိုးရိမ်လင့်ဟုဝန်ခံပေဏ်။တစုံတယောက်သော သူတို့ရှေ့၌ကား မောင်နှင့်နှမကဲ့သို့သားနှင့်အမိကဲ့သို့ ရှောင်ကြဉ်စောင့်စည်းဏ်။ဆိတ်ညံသောအခါ၌ကားချစ်မှုခင်ရာ ပျော်ပါးကြဏ်။ ထိုညဉ့်ခဏ၌ သူဌေးသို့းကိုလုပ်ကျွေးသောကုန်းမသည် ဆိမိုးပင့်အံ့သည် လာလတ်သော် မျောက်ခုံလည်း၍ လိပ်တွားသကဲ့သို့ ခြေတဘက်ထသည်ကိုမြင်သော် ဖြုတ်ခြည်း ရယ်မိဘိဏ်။ ထိုခဏ၌ ခံတွင်းမှ ပဉ္စမြားချည့် ထွက်သည်ကို သူဌေးသို့း မြင်

သေ၏။ ဂုဏ်မင်းသား အရှံဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲလျှင် ထင်ဖွယ်တကား ဟူ
ပေသေ၏။ အတယ်သူဌေးသို့၊ ဤသို့ငါ့ကိုယ်အဖြစ်ကြောင့် ဆင်းရဲခံရ
သည် ဟူပေဇ၏။ပုဏ္ဏားသူဌေးလည်း ငါ်တို့ အဖြဉ်အကြာမနေအပ်။ ငါ
တို့ပြည်သို့သွားအံ့သည်။ သို့တော်ကို ဆောင်လိမ့်သည်အခြင်းကို ခွင့်
တောင်းသေ၏။ ဝဿနိဿသူဌေးလည်း၊ မခက်၊ မတ္တာပါသဘင်အလံပယ်ဒ္ဒ
ရေစက်သွန်း၍ ဆောက်နှင်းသနေ့ကစ၍ ငါ့သမက် အစိုးရသည်ဖြစ်
သောကြောင့် ဆောင်လေ့ကာမှဟူ၍ သို့နှင့်သမက်ကို လက်ခွဲဥစ္စာ
များစွာပေးလိုက်၏။ ပုဏ္ဏားသူဌေးလည်း ချွေးမကို သဘော်ထက်မြတ်
သောအရပ်ဝယ်နေစေ၍။ နေ့ရက်ကောင်းသောအခါကြိုက်လျှင် လင်း
ယဉ်းဘွင့်၍ သွင့်ခဲ့သေ၏။ ထိုလွှင့်သနေ့ဂင်းလျှင် နက္ခတ်တာရာ အမ
ကောင်း၏ဟူ၍မင်းသားကိုမူကား သံခြေချင်းခတ်၍ထားလေ၏။ချွေးမ
ကိုမူကား ချင့်သား အရပ်ဆိုးမလှစွာသသူနှင့် ဆောင်နှင်း၏။ သူဌေး
သို့ဝိုးလည်း အကျွန်ုပ်ယောဂ္ဂမရှင်သူဌေး၊ မဏ္ဍာပသဘင်အလယ်ဒ္ဒ မိဇ္ဈ
ဘခင်ရေစက်သွန်း၍ ဆောက်နှင်းလျှင်။ ငါ၏လည်ဒ္ဒ ဒါလိဘွဲ့ပေသော
ငါ့လင်ကိုတပါးထား၍ သူတပါးကိုဆောက်နှင်းလေသည်ကားမဒေဝ
စွတကား ဟူပေသေ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ညဲ့ကို ရှေးကထိမ်းမြားသံ့သည်
ကားငါ့ကျွန်။ဤသူကားငါ့သားအစစ်ဖြစ်သောကြောင့်ငါဆောက်နှင်း
သည်ဆို၏။ အရှင်သူဌေး၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်းမူလည်း၊ သမုဒ္ဒရာတွင် သွဲး
လျက် ဤသဘော်ထက်ဒ္ဒ မထိမ်းမြား အပ်တကဲ့။ သမုဒ္ဒရာဒ္ဒ သွား
သောသူတို့ မည်သည်ကား မတရားသော အမှုအကျင့်ကို ကျင့်သော်
မျက်မှောက်ထင်ထင်လျှင် အပြစ်ပေးတတ်စွဟူ၍၊ မိဘဘေးဘိုး ရှေးက
စကား အတိတ်ထားသည့် ကြားဘူး၏။ ရေခဲနိုးသွားလျက် သဘော်ဝ
ထက်ဒ္ဒ မတရားသောအခြင်းဖြင့် ထိမ်းမြားသောအမှုကိုမပြုရာ်စကားဟူ
ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်ဆိုသော်လည်း မနာလိုခဲ့၍။ ရှင်သူဌေးအကျွန်ုပ်ကိုအ
ရှင့်သားနှင့် ထိမ်းမြားလိုသော်လည်း။ အရှင့်ရွာသို့ရောက်မှ အကျွန်ုပ်
မိဘစိရင်သောသဘင်ကဲ့သို့ဂင်းစိရင်၍ ထိမ်းမြားပြီးသော် သားတော်
နှင့်ဆောက်နှင်းကာမူ သမုဒ္ဒရာအလယ်ဒ္ဒ ဤသဘော်ထက်ထိမ်းမြား
သောအမှုကိုငါမလိုက်နာဟူ၍မြဲမြံစွာဆိုလတ်သေ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ဤ
သို့ဆိုသည့်စကား သင့်၏ဟူ၍ ချွေးမကို မြတ်သောအရပ်တွင် ထား၍
စောင့်စေ၏။ မလေးမမြင့်လျှင် အနုရာဓပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ သူဌေး

လည်း ချွေးမနှင့်တကွ အိမ်သို့ တက်လေပြီးသော် သားနှင့် ချွေးမကို ထိမ်မြားအံ့သောဌာ မတ္တာပစိရင်စေ၏။ သူဌေးသို့ဦးလည်း။ ယခင်သော် တမူကားမိခင်ဘခင်ဂို့သောကြောင့် ပြာသာဒ်ရှစ်ဆောင်ပြု၍ ဦးဆေး မင်္ဂလာမူ၏။ ယွေ့တမူကားမိခင်ဘခင်ဝေး၏။ပြာသာဒ်တရတွင်လျှင်အာ တူဆေးကြအံ့သည် ဟုံပေသော်။ ပုဏ္ဏားသူဌေးလည်း သံင့်စွပ်ဟူ၍ ဦးဆေးပြာသာဒ် တဆောင်သာ ဆောက်ပေ၏။ အနုရာဓပြည်သူဇိုလ် ပါဒိန်းမယောကျ်ားဦးဖြူဦးနက်လျှင် သူဌေးသားအဲရပ်ဆိုးကို ပြည်တပါးမှရခဲ့သော် ချွေးမနှင့် ထိမ်မြားအံ့သော်သဘင်ကို ကြည့်စပါအံ့ဟု အစိဒေးစဉ် လာကုန်ပြီးသော် အစုအစု ကြည့်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း မဏ္ဍပ်၌ခုနှစ်ရက်တိုင် စည်စောင်းငှင်း တီးမှုတ်သီကသော သဘင်ကို မူစေ၍။ ခုနစ်ရက်ဒေ့လသော်။ နက္ခတ်တာရာ အခါကောင်းသည်ကို မေး၍ သားနှင့်ချွေးမကို လက်မထပ်မီ ဦးဆေးမင်္ဂလာ မူစိမ့်သောဌာ ပြာသာဒ်သို့ ပို့ဆောင်လေ၏။ အနုရာဓပြည်၌ အဓမတ်စစ်သူကြီး စသော သူဌေးသူကြွယ် မိန်းမယောကျ်ား လူတကာ အပေါင်းတို့သည်ကား ကိုးမှုတ်သီကသော သံဘင်ကို မကြည့်လေကုန်။ ခြေလက်အင်္ဂါလက္ခဏာပြဖြင့်ပြည့်စုံသော သူဌေးသမီး အရောင်အဆင်းကိုဂင်း၊ ကုမဒ္ဒရာကြာကဲ့သို့သော အရေအမသား လက္ခဏာတို့ကိုဂင်း အံ့သြကြကုန်လျက် ရူးမူးမျှလျှင် ကြည့်ကြကုန်သတည်း။ ထိုခဏ၌ သူဌေးသမီးလည်း ဖွေ့ဝန်းကိုကိုင်၍ လှလင် ဦးဇဆေးရေသွန်းအံ့သည် ဟူပေ၏။ ပုဏ္ဏားသား အရုပ်ဆိုးလူည်း အကယ်သွန်းနှီး ထင်၍ ကိုယ်ကို ညှစ်လျက် ခံလျှင်။ ဤယောကျ်ားယုတ်ကို လက်မျှ မထိစေအံ့ ဟူ၍ ကြံပြီးသော်။ ဟယ်ယောကျ်ားယုတ်၊ နင်နှင့်ငါထိုက်တန်သေးလောဟူ၍ ဖွေ့ဝန်းနှင့်နှိပ်သိုက် ဘိ၍မြောက်ခုံကျလေ၏။ မှူးကြီးမတ်ရာ ဗိုလ်ပါခင်သိမ်းကို့သည်း။ဤသူဌေးချွေးမကား မအပ်မရာ လင်ကိုတွန်းချဘို့၏တကားဟူ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆိုကုန်၏။ သူဌေးသို့ဦးလည်း လက်ျာလက်ကို ဖြန့်၍။ မအပ်မရာ ဗိုလ်ပါစသော သူကောင်းများတို့။ ငါ့ဖိခင်ဘခင် ဆောက်နှင်း၍ပေးသည့်လင်ကိုတမူကား တုပါးမှာ ဒုက်၍။သူတုပါးနှင့်ပေးစားသည်မူလေသောကြောင့် ငါတွဲနှံးချလိုက်သည် ဟုတ်သတည်း။ပုဏ္ဏားကို ငါဝဲးချးလိုပါသောဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုမင်းကြီးကြားလေ၍ အသို့သောအကြောင်းရှိ၍ တွန်းချသနည်း။ခေါ်ချေ။ငါအကြောင်းကိုမေး

အံ့ဟု ဆိုတော်မူလျှင်။ သံဌေးသို့းကို မင်းကြီးရှေတော်သို့ ဆောင်လေ
ဏ်။ မင်းကြီးရှေသို့ ရောက်လျှင်။ ပုဆစ်တုပ် လက်အုပ်ချီ၍၊ ဦးထိပ်စိုး
သည့် ရှင်ဂေကရာဇ် တရားမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်မိဘနှင့် ဤပုဏ္ဏား ညီ၍
ထိမ်းမြားကြသောကြောင့် အကျွန်ုပ်လည်ဝယ် ဒုဂါလိဘွဲ့သောဇင်ကား
တပါးရှိ၏။ သူဌေးသားမဟုတ်။ နရာယဉ်မည်သော ပြည်ကြီးခွဲ မဖွံရာ
ယဉ်မင်းကြီးသား ဖြစ်သတတ်။ အမိ အမည်ကား သုနန္ဒာရတနာဒေဝီ
တွင်သတတ်။ အစ်ကို့ဟိအမည်ကား သူရိယကုမာရ တွင်သတဲ့တ်။ အ
ကျွန်ုပ်နှင့် ထိမ်းမြားသည့် လုလင်အမည်ကား စန္ဒကုမာရ တွင်သတတ်
ဟု။ ဤမင်းသား နှစ်ယောက်ကို ဥမင်ထဲတွင် ထား၍ အတတ်သင်ရ
ခြင်း။ဥမင်ထဲကထုတ်၍ မင်းဣျာတည်မည်မှသော ခဏဝယ် ကြိုးကြာ
ကိုပစ်ပခြေ၍ အပြစ် ဖြစ်သောအခြင်း။ ခဏိုးဝယ် ဖွေဥဒေါင်းကို ရ၍
အစ်ကိုယ်ကား ဦးခေါင်း။ ညီကား အသည်းအဖြစ် စားကြ၍။ ရဖွံနိုယ္
ဥယျာဉ်တွင်နေသော် မျောက်တို့ကခုံမြူးတူးသည်ကို မြင်သောကြောင့်
ရယ်မိ၍ ပဉ္စမြားထွက်သဖြင့် မုဝယ်သည့်အခြင်းတို့ကို မင်းသားပြန်
သည့်အတိုင်း စေ့စုံစွာ မင်းကြီးကို လျှောက်ပေသော်။ မင်းကြီးလည်း
ညီ၏ အခြင်းကို ကြားလျှင်။ ကိုယ်အလုံး ဖိမ့်ဖိမ့်ယိုက်ယိုက် တုန်လှုက်
သူဌေးသို့။ ထိုလုလင်ကား ယွန်အတိဖံရပ်ဝယ်ရှိသနည်းဟုမေးသော်။
မျောက်တော်ဘုရား။ဤပုဏ္ဏားအိမ်ဝယ် ရှိ၏။သံဃောတို့လာ၍ ယူလေ
မှ ရဖွံ့ဟု လျှောက်ပေ၏။ မင်းကြီးလည်း အလျှင်တံဆောဆော ဆောင်လေ
စေ၏။ ပုဏ္ဏားအိုလည်း မဟုက်ဝံ့၍ မင်းသားကို သံခြေချင်းချွတ်၍ ပေး
လိုက်၏။ မင်းကြီးလည်း ညီတော်ကိုဖြင်လေသော် ဆည့်တားအံ့သော
ဌါမတတ်နိုင်၍ ညီတော်ကိုဘက်၍ ငို၏။ မိဘုရားစသော တဇ္ဈသင်း
ခြောက်ထောင်သော မောင်းမတို့သည်ငင်း။ မှူးမတ် ဗိုလ်ပါတို့သည်
ငင်း သောင်းသောင်းကျဲကျဲ ငိုကြကုန်၏။ မင်းကြီး တစိလောက် ငိုပြီး
သော်။ ညီတော်ကိုသုံးသပ်၍။ မိဘုရားစသော မောင်းမမိသံ မှူးမတ်
ဗိုလ်ပါတို့အား မင်းသားတို့၏ အဖြစ်အတိုင်းကို ပြန်ပေ၏။ မင်းသား
အငယ်လည်း ပုဏ္ဏား သံခြေချင်း ခတ်၍ ညှဉ်းဆဲလျက် ပုလဲ့ ပတ္တမြား
တောင်းသည့်အခြင်းကို ပြန်ပေ၏။ကြားကုန်သော အမတ် ဗိုလ်ပါ လူ
ခပ်သိမ်းတို့သည် ပုဏ္ဏားကို အုတ်ခဲ လှံကန်တို့ဖြင့်ငင်း။ လက်ဆုပ် တ
တောင်တို့ဖြင့်ငင်း။ တယောက်တချက် ပုတ်ခတ်လျက် တံတွေး ခွဲခန်း

စသည်ဖြင့်ထွေးကုန်၍။ ချင်းကိုယ်အလုံး စက်ဆုပ်ဘွယ်အတိ ရှိလျက်။ ထူထဝအံ့သောဌါ မငြာတ်နှိုင်ခဲ့ဂုကား။မျောက်ခုံ တိမ်းလည်း၍ ထိုခဏ၌ သေလေသတတ်။ပုဏ္ဏားဖ၏ အိမရာ ကျိကြဘ်ဟ္ဘာ သက်ရှိ သက်မဲ့ ဥစ္စာ တို့ဆည်ကား ငါ့ညီကိုယ်နှစ်နှင့်ဖြစ်သော ဥစ္စာတမင့်ဟူ၍ ညီတော်ကို ချည်း ပေးလေသတက်။ မင်းကြီးလည်း ညီတော် ခယ်မတော်တို့ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဦးဆေးမင်္ဂလာမှုစေပြီးသော်။သံဘင်ယတရာ ဆင်၍ အိမခန္ဓာမင်းအရာကို ပေးလျှင်းပေးသတ်တ်။ ။မင်းသားအငယ်ဝတ္ထု ပြီး၏။ ။ဤသို့လျှင် ဓမ္မရာယဉ်မင်းသည် တိုင်းနိုင်ငံသူကိုသားနှင့်အမျှ ကျင့်သည်ဖြစ်၍။ မင်းတိုင်စိုးရောက် မဘောက်ထွင်းနိုင်သော ဒုက္ခိတ သတ္တဝါတို့ အချင်းချင်းနိုင်ထက်ကြီးမြင့် မကျင့်စဉ်သောဌါ တရားစည် ကြီးထား၍ တိုင်းနိုင်ငံသူ စိုးပွားကို ဆောင်သောကြောင့်။ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သော ကြုံးကြာလျက်၏ တရားစည်ကြီးတီး၍ အဆုံးအဖြတ်ခံသဖြင့် ယူဇနာရှစ်သောင်းလေးထောင် အစောက်နက်သော မဟာသမုဒ္ဒရာမှ မရစဘူးမြဲရချေသော် ပုလဲမှုးပြည့် အာနိမှည့်နှင့်တူသော သားတော် တို့ကို စင်လျက်၊ ဆန္ဒာဂတိသို့ မလိုက်မူ၍။ ကြုံးကြာတရုနှင့်သာအမျှ ပြု၍ ကျင့်တော်မူဘုးလေ၏။ ။

ချစ်လှစွာသော သားတပေါက်သို့ဖြိုးတပေါက်သာရှိသော ဇဉ္ဇာရ ကျည်းမင်းသည် မိုးသောဒိဋ္ဌိဖြစ်လျက်။ သားနှင့်ထပ်တူ တိုင်းနိုင်ငံသူကို ကျင့်ရကား"မင်းနားထုက်ချောက်မကြားသျှောက်ပါနိုင်သော မျက်နှာ ဆင်းရဲသားတို့အချင်းချင်းနှိပ်စက်ကလူမမူစိမ့်သောဌါ တရားခေါင်း လောင်းထား၍။ နိုင်ငံသူအစိုးအပွားကို ရှာသောကြောင့်။ ရထားစိုး၍ တိသဝါဝိသို့ သွားသော သားတော် အိမခန္ဓာမင်းသည် ရထား ကြောင်းခြေ နွားသားအမိအဖိဝရာတွင်။မထခင် နွားငယ်လည်ကို ရထား သွားဂါးမိသဖြင့် လည်ပြတ်၍သေသည်ကို။ သရေမဲညလောဟု နွားမ သည် တရား ခေါင်းလောင်းထိုး၍ အဆုံးအဖြတ် ခံသဖြင့်။ ဝေဟုလ ဇာတ်ထိပ်မှ မရစဘူးရချေသော် မနောမယ ပတ္တမြား ကဲ့သို့သော သားကြီးရတနာကိုစင်လျက် ထိုနွားအိပ်ရာ၌ အိပ်စေ၍။ ရထားလှည်း စက်ဖြင့် ယို့အတူရင်း သားတော်လည်ကို ဖြတ်စေ၍ နွားငယ်တရုနှင့် သားအမှု ကျင့်တော်မူဘုး လေ၏။ ။ဤမင်းကဲ့သို့ မကျင့်ငြားသော် လည်း။တရားနှင့်ညီစွာကျင့်ပေရာလျက် မကျင့်ဇသောကြောင့် မဝင်စေ

သည်ဟု ကာဠဟာဠိမဆိုငြားသော်လည်း ဆိုဘိသကဲ့သို့၊ အဝတ္ထုသိဒ္ဓိ
အာဒုးဖြင့် မဆိုဘဲပြီးသော အဆွာပတ္တ ရောက်ကြောင်းသောကြောင့်ဆို
သတည်း။ ။

၁၂၃။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်။ ဖပါရိသာဒ
ဖြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဘုရားသားဘော်၊ကာဠဟာက်စက်
သူကြီးတို့ကို အဆုံးအမပေးတော်မူခြင်း။

မဟာသုတသောမမင်းကြီးလည်း ယွဉ်ထိမင်းသည် ဤသို့သောအ
မှုကို ပြုလတ္တံ့ဟု မမှတ်လင့်ကုန်။ ငါထိမင်းကိုဆုံးမ၍ သိလ၌တည်စေ
ပြီ။အသက်ကြောင့်သော်လည်း တစုံတယောက်သောသူကို မသွဉ်းဆဲ
လတ္တံ့။ သင်တို့အား ထိုမင်းမှ ဘေးမရှိကုန်ပြီဟုဆို၏။ ထို့နောင်မှမင်း
ဖြစ်သော သားကိုခေါ်သံပေး၍။ သားတို့မည်သည် မိဘကိုလုပ်ကျွေး
အပ်၏။ မိဘကို မွေးမြူသောသူတို့သည် ငရဲသို့မလားရကုန်။ မိဘကို
မမွေးမြူသောသူသည်ကား ငရဲသို့လားရကုန်၏ဟု နှိပ်သောနေရာ၌
နေသော မင်းအား ဆုံးမ၍ ကာဠဟာဠိကို ခေါ်သံပေးပြန်၍။ ကာဠ
ဟာက်၊သင်သည် မင်းကြီး၏ အဆွေခင်ပွန်းလည်းမည်၏။ ကျွန်သူခစား
လည်းဖြစ်၏။ မင်းကြီးလည်း သင့်ကို ကြီးစွာသော စည်းစိမ်၌တည်စေ
၏။ထို့ကြောင့် သင်လည်း မင်းကြီးအစီးအပွါးကဲ့သို့ကျင့်အပ်
၏ဟု မိဘုရားအား အဆုံးအမပေး၍။ထိုအကြောင်းကို အပြီးသို့ရောက်
အောင်ဆောင်၍ ဓမ္မဒေသနာ ပြုလိုသောကြောင့်။ ။ရာဇာနသော
်ယော အဓေယျံ ဇိဏာတိ၊ နသောသခါယော သခါံဇိဏာတိ။ နဉ္ဉာ
ဘရိယာယော ပတိနောနဝိဘေတိ ပုဏ္ဏာနတောယေနဘရန္တိဇဏ္ဍံ။
နသာသဘာယဇူနသန္တိသန္တော၊ သန္တောနတော ယေနဘဏန္တိဓမ္မံ
ရာဇ၌ဒေါသဉ္စပဟာယမောဟံ၊ ဓမ္မံဘဏန္တောဝဘဝန္တိသန္တော။ ။
ဟူသောဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။ဘော်ဇနရာဇာနော၊ အိုမင်းမျှား

တို့။ ယောရာဇာ၊အကြင်မင်းသည်။ အဓေယျံ၊ မအောင်အပ်သောသူ
ကို။ ဒိနာတိ၊အောင်၏။ သောရာဇာ၊ထိမင်းသည်။ နရာဇာ၊ မင်းမမည်။
ယောသခါ၊ အကျင့်မိတ်ဖဲ့ခင်ပွန်းသည်။သခါရုံ၊ ခင်ပွန်းတာယောဂ်ကို။
ဒိနာတိ၊အောင်၏။ သောသခါ၊ထိမိတ်ခင်ပွန်းသည်။ နသခါ၊မိတ်ခင်
ပွန်းမမည်။ယသာဝံဂရိယာ၊အကြင်မယားသည်။ ပတိနော၊လင်အား။ နဝိ
ဒေတိ၊မကြောက်။ သာဘရိယာ၊ထိုမယားသည်။ နဘရိယာ၊ မယား
မမည်။ယေပုဗ္ဗာ၊ အကြင်သားတို့သည်၊ဇိ၊ဟ္ဘံ၊ အရွယ်လွန်သောမိဘ
ကို ၊နဘရန္တိ၊မမွေးမြူကုန်။ တေပုတ္တာ၊ထိသားတို့သည်။ နပုတ္တာ၊ သား
မမည်ကုန်။ ။ယာဇ္ဇသဘာယော၊ အကြင်သဘင်၌။ သဇနော၊ သူတော်
ကောင်းတို့သည်။ နသန္တိ၊မရှိကုန်။ သာသဘာ၊ ထိုသဘင်သည်။ နသ
ဘာ၊ သဘင်မမည်။ ပေါ၊အကြင်သူတို့သည်။ ဓမ္မံ၊သဘောကို။ နဘာ
ဏန္တိ၊ မဆိုကုန်။တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ နသဇနော၊ သူတော်ကောင်းမ
မ်ည်ကုန်။ ရာဂဇ္ဇ၊ တပ်မက်မောခြင်းကိုဂင်း။ ဒေါသဇ္ဇ၊ အမျက်ထွက်
ခြင်း၏ကိုဂင်း။ မောဟဇ္ဇ၊ မိုက်မဲတွေဝေခြင်းကိုဂင်း။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။
ဓမ္မံ၊သဘောကို။ ဘဏန္တိ၊ဝ၀၊ ဆိုကုန်သော၊ပညာရှိတို့သည်သာလျှင်။
သဇနော၊ သူတော်ကောင်း မည်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ။
အဓိပ္ပါယ်ကား၊ အကြင်မင်းသည် မ အောင် အပ် သော မိခင်ဘခင်
စသောသူတို့ကို အောင့်၏။ ထိုမင်းသည် မင်းမမည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်
သားလည်း အဘဒမ်္ပေါ့ဖြစ်သော မင်းအဖြစ်ကိုရလျှင် ထိုအဘအားရန်
ပြုမူကား မအောင်အပ်သောသူကို အောင်သည်မည်၏။ မပြုအပ်သော
အမှုကိုပြုသည်ဖြစ်ရာ၏။အကြင်အဆွေခင်ပွန်းတယောက်သည် အဆွေ
ခင်ပွန်းတယောက်အား စည်း လဲ သော တ ရား ကို ဆင် ခြင်း အ စ ဂို
သည်ဖြင့် ၈အောင်၏။ ထိုအဆွေခင်ပွန်းသည် အဆွေခင်ပွန်းမမည်။ ထို့
ကြောင့်ကာဠဟတ်၊ သင်သည် မင်းကြီးနှင့် ခင်ပွန်းသဘောကို မပြည့့်
စုံစေအံ့၊ ထိုသို့မပြည့်စုံစေသည်ဂိုသော် တရားခဲ့ ၊တည်သည်ဖြစ်၍
ငရဲ၌ဖြစ်ရလတ္တံ့။ အကြင်မယားသည် ကိုယ်လင်ကို မကြောက်။ ထို
မယ်ားသည် မယားမမည်။ ထို့ကြောင့် မိဘရား၊ သင်သည် မင်းကြီး
အား အကုယ်၍ မကြောက်အံ့။ ထိုသို့ မကြောက်သည်ဂိုသော် မြတ်
သောဟရာဇ္ဇ၌ တည်သောမည်သည် မဖြစ်။ ပြုအပ်သောအမှုကို မပြု
သည်ဖြစ်၍ ငရဲသို့လားရလတ္တံ့။ အကြင် သားတို့သည်။ အိုမင်းသော

မိဘတို့ကို မမွေးမြူကုန်။ ထိုသားတို့သည်ကား သားမမည်ကုန်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သား၊ချစ်သားသည် အကယ်၍မင်းကြီးကိုရန်ပြုအံ့။ထိုင်္ဂါပြုသည်ရှိသော်သား၏အကျင့်ကိုကျင့်သည်မမည်။အကြင်သဘင်၌သူထောင်ကောင်းမရှိ။ထို့သဘင်သည် သဘင်မမည်။ အကြင်သူတို့သည် သဘော်အတိုင်းမဆိုကုန်။ ထိုသူတို့သည် သူတော်ကောင်းမမည်ကုန်။ တပ်မက်မောခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ မိုက်မဲ တွေဝေခြင်းကို ပယ်၍ သူ့အစီး အပွားနှင့် စပ်လျော် သနားခြင်း မြတ်နိုးခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍။ မှန်သော သဘော အတိုင်း ဆိုသော ပညာရှိစ္စို့ သာလျှင် သူတော်ကောင်းမည်ကုန်၏ ဟူလိုသော်။

၁၂၄။ မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည်
စကားမဆိုသော်ပညာရှိဟုမသိရာ။စကားဆိုမှသိရာ
သည်ဖြစ်၍။ပညာရှိတို့သည်တရားစကား
ဆိုရာ၏ဟု ပြတော်မူခြင်း။

ဤသို့ ဆုံးမဦး၍။ အဆုံး အမ ပေးထိုက်သော ပညာရှိ သူတော်ကောင်း၏ အဆုံးအမ၌ တည့်စေ လိုငဲ့သောကြောင့်။ ။နာဘာသမာနံ ဇာနန္တိ၊မိသံဗာလေဟိပဏ္ဍိတံ။ ဘာသမာနဉ္စဇာနန္တိ၊ ဒေသော်အမ တံပဒံ။ ။ဘာသယေ ဇောတယေခမ္မံ၊ ပဂ္ဂဏ္ဍေဇာသိနံ။ သုဘာသိတခဇာဇာသယော၊ ဓမ္မောဟိဇာသိနံဇော။ ။ဟူသော ဂါထာတို့ကို ရွတ်၏။ ။ဘောဇနေဘောဇာနေဘော၊ အိုမင်းမျှားတို့။ ဗာလေဟိ၊ သူမိုက် တို့နှင့်။ မိသံ၊ရောနှောသော။ ပဏ္ဍိတံ၊ပညာရှိကို။ အဘာသမံ၊ မဆို သည်ရှိသော်။ ပဏ္ဍိတောတိ၊ပညာရှိဟူ၍။ နဇာနန္တိ၊မသိကုန်။အမတံ၊ ကင်းသော သေခြင်းရှိသော။ ပဒံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ဒေသေဉ်၊ ကြားတတ် သော။ပဏ္ဍိတံ၊ပညာရှိကို။ဘာသမာနဉ္စ၊ဆိုသော်သားလျှင်။ပဏ္ဍိတော တိ၊ပညာရှိဟူ၍။ဇာနန္တိ၊သိကုန်၏။ ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဓမ္မံ၊တရား ကို။ ဘာသယေ၊ဆိုရာ၏။ ဓမ္မံ၊တရားကို။ ဇဇာတယော၊ထွန်းပစေရာ၏။ ယေဇ္ဈသယော၊အကြင် ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သုဘာသိတဇော၊ ကောင်းစွာဟောအပ်သော တရားတည်း၊ဟူသော ဝဘန်းခွန်ရှိကုန်၏။တေသံဇ္ဈသိနံ၊ထိုဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်း

တို့၏၊ တံခံ၊ ထိုတရားတည်းဟူသော တန်းခွန်ကို။ ပဋ္ဌဏ်း၊ ချီးမြှောက်ရာ၏။ ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွ။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ဇာသိနုံ၊ ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓဇော တန်းခွန်တည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား၊ အိုမင်းများတို့။ သူမိုက်တို့နှင့် အရောရောနေသောအုပ်ကြွင်ပညာရှိကို။ မဆိုသည်ရှိသော် ဤသူသည် ပညာရှိပေဟု သူတို့မသိကုန်။ ကင်းသော သေခြင်းရှိသော် အကြွေက်နိဗ္ဗာန်ကို ကြားတတ်သော ထိုပညာရှိကို။ ဆိုဖွယ်ဟုတ်လျှင်၊ ဤသူသည် ပညာရှိပေဟု သူတို့သိကုန်၏။ ထို့ကြောင့်မှတ်လော။ ငါသည် သဟာသောရဟာဂါထာကို မပေးသည်ရှိသော်။ မဟာပေါရိသာဒမင်းသည် ငါ့ကို ဤသူသည်ပညာရှိပေဟု မသိရာ။ ငါသည် သဟာသောရဟာဂါထာကို ပေးသောကြောင့် မဟာပေါရိသာဒမင်းကြီးသည် ငါ့ကိုဤသူသည် ပညာရှိပေဟု သိ၍။ ငါ၌ ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ လေးပါးသော ဆုကိုပေး၍ ငါးပါးသော သီလ၌တည်၏။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသသူသည်တရားစကားကိုဆိုရာ၏။ တရားကိုထွန်းပစေရာ၏။ အကြောင် ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ကောင်းသော တရားတည်းဟူသော တန်းခွန် ရှိကုန်၏။ ထို ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်း တို့၏ တရားတည်း ဟူသော ကန်းခွန်ကို လွှားထောင် ချီးမြှောက်ရာ၏ ဟူလိုသော်။

၁၂၅။ မဟာသုဘဿမင်းကြီးဟောတော်မူသော၊ စကားမဆိုသော်ပညာရှိဟုမသိရာ။ စကားဆိုမှသိရာသည်ဟူသော စကားတော်၌ နှိုင်းရှုသင့်ထုတ်ပြအပ်သော ဥပုသ်သောမျိုး။

ဤဂါထာ၌ အကြောင်း၊ ပညာရှိဘို့ကို။ ဆိုသော်လျှင်၊ ဤသူသည်ပညာရှိပေဟု သူတို့သိကုန်၏။ မဆိုသည်ရှိသော် ပညာရှိပေဟု သူတို့မသိကုန်ဟူ၍ဆို၏။ ဆိုသော်ပညာရှိဟု သိရာသည်။ မဆိုသည်ရှိသော်မသိရာသည်ကိုကား။ ဗာရုဏိုင်း၌ ဗြဟ္မဒတ်နှင့် ဂဠဂဿမင်းကြီးသည်။ အသူအစရှိသော ကောင်းမှုကိုပြု၍။ တရားနှင့်ညီစွာမင်းပြုသည် ရှိသော်။ တနေ့သ၌ သုစိရတာ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကို မြတ်သောနေရာ၌နေစေ၍။ များစွာသော ပုဏ္ဏော

သက္ကာရဖြင့်။ ဆရာသုဓိရတာ၊ အပြော ချနစ်ယူဇနာရှိသော ဣန္ဒပတ္ထ နဂိုရ်ဖြစ်။ အဝန်းယူဇနာသုံးရာရှိသော ကုရုတိုင်းဒေ့ အစိုးပိုင်သည်၏ အ ဖြစ်ကို ငါရဖြို ယာခုတမူကား အလွန်ကြီးကျယ်ခြင်းကို ငါအလိုရှိ၏။ အ လုံးစုံသော့ ဤဖြေအပြင်ကို တရားသဖြင့် အောင့်လို့၏။ မတရားသဖြင့် အောင်ခြင်းကို ငါအလိုမရှိ။ ငါတို့မင်းမည်သည် အလုံးစုံသောသူတို့ ထက်လွန်၍ တရားကိုကျင့်ရာ၏။ အကြင်ဓမ္မကိုကျင့်သဖြင့် ဤဘဝ၌ ရင်း၊ တမလွန်၌ရင်း၊ သူမကဲ့ဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍။ အကြင်အကြောင်းဖြင့် ငရဲအစရှိသည်၌မဖြစ်မူ၍။ နတ်ပြည်၌ စည်းစိမ်အခြံအရံဖြင့် တင့်တယ် ခိုင်ဖြိုး ကြီးကျယ်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ထိုအကြောင်းကို ငါ့အားကြားဘိ လော့။ကောင်းသောအကြောင်းအကျိုးကို ငါကျင့်ခြင်းဌါ အလိုရှိ၏ဟု မဖွယဘဂ ပြဿနာကို မေးသည်ရှိသော်။ သုစိရတပုဏ္ဏားမဖြေနိုင်၍။ ငယ်က တဆရာတည်း၌ အတတ်သင်ဘော် အမျှော်ခင်ပွန်း ဖြစ်သော ဝိဓုရအာမည်ရှိသော ဗာရာဏသီမင်းကြီး ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဖြေ နိုင်ရာ၏ဟုဆိုသောကြောင့်။ ကောရဗျမင်းကြီးသည် ဇမ္ဗူဒီပစတုတ္ထမင်း နှင့်တကွများစွာသော ပန္နာကာရများစွာသောအခြံအရံနှင့်တကွဝိဓုရ ပုဏ္ဏားအထံသို့ စေသည်ရှိသော်။ သုစိရတပုဏ္ဏားသည် ဗာရာဏသီ ပြည်သို့ တိုက်ရိုက်မသွားဦးမူ၍။ ထိုတို့သောတိုင်းနိုင်ငံတို့၌ ပညာရှိ သူ ခမ်းနာရှိရာ ဖန်မူ။ဒီပါကျွန်းလုံးလှည့်ပတ်၍ ဖြေသူမရမှ။ ဗာရာဏသီပြည် သို့ သွား၍ ဝိဓုရပုဏ္ဏားအား မေးသည် ရှိသော်။ ဝိဓုရပုဏ္ဏားလည်း မဖြေနိုင်၍။ အဆွေ၊ ဂဂံဂါဖြစ်ကို ဆည်ဘိသကဲ့သို့။ များစွာသော သူတို့ ၏ နှလုံးကို ယူကျုံးသဖြင့် တရား ဆုံး ဖြတ်သည် ဖြစ်သော ကြောင့် ဖြေခွင့်မရှိ။ ငါ့သားသည် ငါ့ထက်ပညာရှိဖြတ်၏။သဠယာအမည်ရှိသော ငါ့ညီမှာ မေးပါဆျေဟု ဆို သဖြင့်။ သုစိရတပုဏ္ဏားသည် သဠယာအိမ်သို့ သွား၍မေးသည်ရှိသော်၊ သဠယာလည်း မဖြေနိုင်၍။ ဘခင်၊ ငါ့အိမ်၌ သားခင်ပွန်းကိုပစ်၍ ဂင်္ဂါ

ဖြစ်တာဘက်၌ သူသား၊ခင်ပွန်းသို့သွား၊သဖြင့်။ ဂင်္ဂါဖြစ်ကိုကူးသော ငါ့အား။ ညည်း၌ဌာန်း၊ နံနက်၌ဌာန်း၊ တနေ့နှစ်ကြိမ် သေမင်းမျိုသည်မည်၏။ နှောင့်ရှက်သော စိတ်ဖို့သောဓမ္မကြောင့် ဖြေဆွင့်မရှိ။ ချနစ်နှစ်သာရှိသော ငါ့ညီသည် ငါ့ထံက် အဆစ်အရာအထောင် ပညာရှိဖြတ်၏။ သမ္ဘဝအမည်ရှိသော ငါ့ညီမှာမေးပါချေဟုဆိုသည်ဟုသော်။ သုစိရတပုဏ္ဏားသည် ဤလောက၌ ဤပြဿနာသည် မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ပြဿနာကို ဖြေနိုင်သူမရှိရာဟုကြံ၍။ သွစ္ဆဲယ ဤပြဿနာကို မောင်တို့သားအဘသုံးယောက်လုံးတွင် တယောက်မျှ ဖြေနိုင်သူမရှိ။ ထိုသို့လျက် ချနစ်နှစ်မျှသာရှိသော မောင့်ညီသည် အတိမှာ ဖြေနိုင်လတ္တံ့နည်း။ ဤစကားကို ငါမနှစ်သက်ဟုဆိုလျှင်။ သစ္ဆဲယာသည်။ ခမည်းမင်း၊ ငါ့ညီသမ္ဘဝကို ငယ်၏ဟူ၍ မမှတ်လင့်။ ဩနန်းတဆဲ့ငါးရက်၌ တက်၍ ထွန်းသောလှပြည့်ဝန်းသည် ကောင်းကင်ပြင်၌ ကြယ်အပေါင်းကို လွန်၍ တင့်တယ်သကဲ့သို့။ နှစ်၏အဦး တန်းခူးလသည် တဆဲ့တပါးသော လဘို့ထက် လွန်၍ ကာင့်တယ်သကဲ့သို့။ ဟိမဝန္တာ၌ အထူးထူးသော သစ်ပင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော များစွာသော နတ်အပေါင်းတို့၏ စုဝေးရာဖြစ်သော ဂန္ဓမာဒနတောင်သည် နံသာမျိုးအပေါင်း နတ်ဆေးမျိုးအပေါင်းတို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်လိုင်သကဲ့သို့။ အလှံ့တည်းဟူသော ထွန်းပခြင်း၊ အခိုးတည်းဟူသော တန်းခွန်ရှိသော မီးပုံကြီးသည် ညည်း့အဘို့၌ တောင်ထိပ်များဝယ် ထွန်းပသကဲ့သို့။ ငါ့ညီ သမ္ဘဝသည် အရွယ်ဖြင့် ငယ်ငြားသော်လည်း ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် ကြီးသည်ဖြစ်၍။ ဇမ္ဗူ။ ဒ်ပါကျွန်းအပြင်၌ အလုံးစုံသော ပညာရှိတို့ကိုလွန်၍ တင့်တယ်၏ဟု ချီးမွမ်းဦး၍။ ။ဇဝေနဘဒ္ဒိဇာနန္တိ၊ ဗလိဗဒ္ဓဥ္စ ဝါဟနေ။ ဒေါဟေနဓေနုဇာနန္တိ၊ ဘာသမာနဥ္စပဏ္ဍိတံ။ ။ဇဝမ္မိဒဟာရုပေတော၊ ပညာယောဂေနသမ္ဘဝေါ။ မာနံဒဟာရောတိဉညာဏိ၊ အပုဏ္ဏိတွာန သမ္ဘဝံ။ပုဏ္ဏိတွာသမ္ဘဝံဇညာ၊အတ္ထံဓမ္မဉ္စပြာဟွဏာ။ ။ပြာဟွဏာဘခင်ပုဏ္ဏား။ ဘဒ္ဒိ၊ ကောင်းသောအသဇာနည်မြင်းကို။ ဇဝေန၊ လျင်သောအပြေးအသွားဖြင့်။ဇာနန္တိ၊သိကုန်၏။ဗလိဗဒ္ဓဥ္စ၊ နွားသင်းကိုလည်း။ဝါဟနေ၊ ဝန်ကိုရွက်ဆောင်ခြင်းသည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ ဇာနန္တိ၊သိကုန်၏။ ဓေနုံ၊ နွားမကို။ ဒေါဟေန၊ ညစ်သောနို့ရည်၏ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ ဇာနန္တိ၊သိကုန်၏။ ပဏ္ဍိတံ၊ပညာရှိကို။ ဘာသမာနဥ္စ၊ ဆိုသော်သာလျှင်။

ဇာနန္တိ၊သိဂၤုန်ဏီ။ ။ဧဝမ်ိဳ၊ဤအတူဂင်း။ဒဟာရုပေတော၊ ငယ်သောအ
ရွယ်နှင့်ပြည့်စုံသော်။သမ္ဘာဝေါ၊ သမ္ဘာဝသည်။ပညာဖေယောဂေန၊ ပညာ
နှင့်ယှဉ်သဖြင့်။ ဝိရောစတိ၊ တင့်တယ်၏။ နံ၊ ထိုသမ္ဘဝကို။ ဒဟာရော
ဘိ၊ငယ်၏ဟူ၍။မာဉ္ဉညာသိ၊မထေမဲ့ဖြင်မပြုလင့်။သမ္ဘာဝံ၊သမ္ဘာဝကို။အ
ပုန်တို့တွဝ်နှ၊မမေးမူ၍။အယ္ဆုဒ္ဓ၊အကျိုးကိုဂင်း။ ဓမ္မဒ္ဓ၊အကြောင်းကိုဂင်း။
နဇာဉာ၊ မသိရာ။သမ္ဘာဝံ၊သမ္ဘာဝကို။ပုန်တို့တွာ၊မေးဦး၍။ အယ္ဆုဒ္ဓ၊အကျိုး
ကိုဂင်း။ဓမ္မဒ္ဓ၊အကြောင်းကိုဂင်း။ဇာဉာ၊သိရာ၏။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့်။
ဘုရင်၊ အကြင်အသဇာနည်ဖြင်းကို အပြေးအသွားကို ဖြင်မှသာလျှင်
ထိုဖြင်း၏ဂုဏ်းကို သိရာ၏။ ကိုယ်၏ အရောင်အဆင်းကို ဖြင်ကာမျှဖြင့်
မသိရာ။အကြင်နွားသင်းကိုဝန်ရွက်ဆောင်ခြင်းစွမ်းပကားခွန်အားကို
ဖြင်မှသာလျှင် ထိုနွား၏ဂုဏ်ကိုသိရာ၏။ ကိုယ်၏ အဆင်း သဏ္ဌာန်ကို
ဖြင်ကာမျှဖြင့်မသိရာ။ အကြင် နို့ညစ်နွားမကို နို့ညစ်၍ နို့ရည်၏ပြည့်စုံ
ခြင်းကိုဖြင်မှ သာလျှင် ထိုနွားမ၏ဂုဏ်ကိုသိရာ၏။ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို
ဖြင်ကာမျှဖြင့်မသိရာ။ အကြင်ပညာဂိုတို့လည်း ဆိုအပ်သော အရာသို့
ရောက်၍ ဆိုသော်သာလျှင် ထိုပညာဂိုး၏ ဂုဏ်ကိုသိရာ၏။ ကိုယ်လက်
အင်္ဂါရုပ်ဝါသဏ္ဌာန်ကိုဖြင်ကာမျှဖြင့်မသိရာ။ ထို့ကြောင့် ငါ့သိသမ္ဘာဝ
ကိုငယ်၏ဟူ၍ မမှတ်လင့်။ ဤပြဿနာကိုမေးက ငါ့သိအကြောင်းကို
သိလိမ့်မည်ဟု သဒ္ဓယလုလင်သမ္ဘာဝကို ချီးမွမ်းသင့်ဖြင့်။သမ္ဘာဝသုခမိန်ဂ်ိ
ရာသို့ သုစိရတပုဏ္ဏားသွားခြ ခါးတွင်ဝတ်သော ပုဆိုးကို ချွတ်လျက်
ပခုံးထက်သို့ပစ်တင်၍။ ဖြေမှန့်ကိုလက်ဖြင့်ဆုပ်၍ သူငယ်ဘော်များနှင့်
ကစားစဉ်တွင်။ချစ်သား၊ဇမ္ဗု။ဒီပါကျွန်းအပြင်၌ ငါမေးသောပြဿနာ
ကို ဖြေနိုင်သသူမဂ်ိ၍ ချစ်သားထံသို့ငါလာသည်ဟုဆိုလျှင်။ဇမ္ဗု။ဒီပါ
ကျွန်းအပြင်၌ မဆုံးဖြတ်နိုင်သော ပြဿနာသည် ငါ့အထံသို့ ရောက်
သည်ဂိုသော်။ ငါသည် ဉာဏ်ပညာဖြင့် ကြီးသော သူတို့ထက် ကြီး
သံ့ည်မည်၏ဟု ဟိဇိုသြတ္တပ္ပသို့သက်၍။ လက်ဖြင့်ဆုပ်သောဖြေကို သွန်
၍။ ပခုံးမှပုဆိုးကိုယူ၍ ဝတ်ပြီးသော်။ မေးလော့ပုဏ္ဏားဟု ဘုရား၏ စံ
ပယ်ခြင်းဖြင့်။ဘခင်မေးသောပြဿနာကိုဖြေခဲ့ဟု။ သဗ္ဗညုဘုရားတို့၏
ဘိတ်ခြင်း တည်းဟူသော ဝန်ခံခြင်းကိုခံသဖြင့်။ ဓမ္မဃောဂ် ပြဿနာ
ကို မေးလိုသောကြောင့်။ ။ရညောဟံ ပဟိတော ဒူတော၊ ကောရဇ
ဗျသယဿသသိဇနာ။ အတ္ထံဓမ္မဉ္စပုစ္ဆသိ၊ ဣစ္ဆဖြဝိယဂိဒ္ဒိလော။ တံတွံ

အဆွေစုမမွေး၊သမ္ဘာဝက္ခေါဟိပုဆိုတော့။ ။တာတာ၊ချစ်သား။အဟဲ၊ငါသည်။ယသသိနော်၊မျိုးသေဉာဏ်အခြံအရံရှိသော။ ကောရဏျသာ၊ ကောရဏျအမည်ရှိသော်။ ရဲ့လော၊ မင်းသည်။ ငယ်ဟိတော၊ စေ့ဇယ်သော။ နှဖော၊ တမန်သည်။ ဒေသိ၊ ဖြစ်၏။ အဲဟဲ၊ ငါ့ကို။ ယုဓိဋ္ဌိလော၊ ယုဓိဋ္ဌိလဲအမည်ရှိသော။ ရဲ့လော၊ ကောရဏျမင်းကြီးသည်။ အဆွေစုမွေး၊ ကောင်းသောအကျိုးကိုဂုဏ်း။မမွေး၊ကောင်းသောဒေကြောင်းကိုဂုဏ်း။ ပုဏ္ဏားသိ၊ မေးလော့၊ ဣန္ဒ္ရ၊ဤသို့။ အဖြဝိ၊ဆိုလေ၏။ သင်္ဘော၊ ချစ်သားသင်္ဘော။ တံအဆွေစု၊ ထိုအကျိုးကိုဂုဏ်း။ တံမွေး၊ထိုအကြောင်းကိုဂုဏ်း။ ပုန်းတော့၊ မေးအပ်သော။တွံ၊ချစ်သားသည်၊ အကွာဟိ၊ကြားဘိလော့။ ။ဤဂါထာဖြင့် မေးသောဘုရားလောင်းအား ကောင်းကင်ပြင်၌ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့။ ထိုအနက် အဓိပ္ပါယ်သည် ထင်သည်ဖြစ်၍ ဖြေအံ့သော အကြောင်းကို "ဝန်ခံသော ဘုရားလောင်း၏ သာယာသောစကားသည် ဗာရာဏသီ၌အလုံးသွမ်းသဖြင့်။ ဗာရာဏသီမင်းကြီး အိမ်ရှေ့မင်းဒေစရိသော ပြည်သူ့အဖေါင်းတို့၏ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စည်းဝေးစဉ်။ ။အမှုသုဝေတိသံသေယျ၊ ရညာပဋ္ဌောသုစိရတာ။ မာကတွာ အဝံသိရာဇာ၊ အဇ္ဈာဇာတေယျဓိဋ္ဌိလော။ ။အဇ္ဈိဇ္ဈာညောဝသံသေယျ၊ ရညာပဋ္ဌောသုစိရတာ။ ကုမ္မဂ္ဂိနဒိသေဝေယျ၊ ပဘာဝရဋ္ဌောအစေတသော။ ။အတ္ထဉ္စနံနာတိဝတ္တေယျ၊ အဓမ္မံနသမာစရေ။ အတိတ္တေနပတာရေယျ၊ ပဓနဉ္ဇနံသုတောသိယာ။ ။ပေသစ္ဇတာနိဋ္ဌာနာဒိနိ၊ ကတ္တုံဇာနာတိ ခတ္တိယော။သဒါသော ဝဇုတေရဉ္ဇာ၊ သုဏ်္ဏပက္ခေဝ စဒ္ဒိမာ။ ။ဥုတိနဋ္ဌ ပိယော ဟောတိ၊ ပိတ္တေသုစ ပိရောစတိ။ ကာယသဲဘဒါသပ္ပညော၊သင်္ဂံသောဥပပဇ္ဇတိ။ ။သုစိရတာ၊ သုစိရတာ မည်တော်ဘဲရသော။ တာတာ၊ ခမည်းမင်း။ အင်္ဂ၊ ယာနဲ့။ ပုည်ံ၊ကောင်းမှုကို။ ကုရိသာမိ၊ပြုအံ့။ ဇာတိ၊ဤသို့။ ရညာ၊မင်းကြီးသည်။ ပုဏ္ဏော၊မေးမြန်းတိုင်ပင်အပ်သောသူသည်။ သုဝေ၊နက်ဖြန်။ ကရိသာမ၊ပြုကုန်အံ့။ ဇာတိ၊ဤသို့။ သံသေယျ၊ ကြားရာ၏။ အင်္ဂေ၊ အကျိုးအကြောင်းသည်။ စာတော၊ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ယုဓိဋ္ဌိလော၊ ယုဓိဋ္ဌိလအမျိုးဖြစ်တော်မူသော။ရေဖော၊မင်းကြီးသည်။ တာသ၊ထိုသူ၏။ ဝစနံ၊စကားကို။ ကတ္တွာ၊ လိုက်နာ၍။ မာအဝသိ၊ မနေစေလင့်။ ။သုစိရတာ၊ သုစိရတာ မည်တော်ရဲ့သော။ တာတာ၊ခမည်းမင်း။ ရညာ၊ မင်းကြီးသည်။ ပုဏ္ဏော၊ မေး

အပ်သော ဘခင်သည်။ အဏ္ဏဂ္ဂည၀၊ နိယကဏ္ဍဂ္ဂတည်းဟူသော ခန္ဓာဝင်းပါးကိုလျှင်။ အနိစ္စန်၊ အမိန့်ဟူ၍။ ဒုံးသယူ၊ ကြားရာ၏။ မုဋ္ဌေ့ မိုက်ခဲတွေ့ဝေသော်။အစေတသော၊ စိတ်ပေါတဲ့နာမရှိသကဲ့သို့ သော် မိန္ဆာဒ်ပ္ပဒါသည်။ကုမ္မဂ္ဂံ၊ခြောက်ဆဲ့နှစ်ပါးသော မှားသော်အယူတည်းဟူသော ခရီးမကောင်းကို။ နိသေဝတိပေးထာ၊ မှဲ့ဝဲသကဲ့သို့။ နှိ သေ၀ယူ၊ မမှိ၀ရာ။ ။သုစိရတာ၊ သုစိရတာမည်ကျော်ရသော်။ တာ တာ၊ဟခင်။ ဗာရာဏသီ၊သုဂတိဘ၀ဒ္ဒိတည်ပြီးသော ဗဟ္မတောကို။ နာတိ ၀ဉ်ကြွယူ၊ မလွန်ကျူးရာ။ အခမ်ဒံ၊ သုံးပါးသော်ဒုစရိုက်တည်းဟူသော အခမ်ဒကို။ နသမာစရေ၊ မကျင့်ရာ။ ဒေတိဇ္ဇေ၊ ခြောက်ဆဲ့နှစ်ပါးသော မှားသောအယူတည်းဟူသော ဆိပ်မဟုတ်ရာ၌။ နပတာရေယူ၊ မပြေး ဆင်းရာ။ အနုဇ္ဇေ၊ အကြောင်း မဟုတ်သည်၌။ ယုဇ္ဇော၊ ယှဉ်သည်။ နသိယာ၊မဖြစ်ရာ။ ။သုစိရတာ၊သုစိရတာ မည်ကျော်ရသော်။ တာတာ၊ ခမည်းမင်း။ ခတ္တိယော၊ခေတ္တာဉ်ပတိဖြစ်သော်။ ယောစရာဇာ၊ အကြင် မင်းသည်။ ဇေတာခိ၊ ဤသို့သဘော်ရှိကုန်သော်။ ဥဉ်နာခိ၊ အကြောင်းတို့ ကို။ကတ္တုံ၊ပြုခြင်းငှာ။ဇာနာတိ၊သိ၏။ သောရာဇာ၊ထိုမင်းသည်။ သုဂ္ဂ ပက္ခေ၊လဆန်းပက္ခ၌။စန္ဒိမာ၀၊လကဲ့သို့။ သဒါ၊အမ်ခါခပ်သိမ်း။ ၀ဍ်တော၊ ပွါး၏။ ။ဉာတိနဉ္စ၊ အဆွေအမျိုးတို့သည်လည်း။ ပိယော၊ ချစ်အပ် သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ မိတ္တေသုစ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၌လည်း။ ပိရောစ တိ၊ တင့်တယ်၏။ သပ္ပညော၊ ပညာရှိဖြစ်သော်။ သောရာဇာ၊ ထိုမင်း သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ရွာသို့။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့် ပဒေသ အာဿုပေးအံ့၊ သိလဆောက်တည်အံ့၊ ဥပုသ်သီတင်းသုံးခြင်းအမှုကို ပြု အံ့ဟု မင်းကြီးတိုင်ပင်အပ်သောသူသည်။ ပဒေသ သူအသက်ကို သတ် အံ့၊ ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားအုန်အံ့၊ သေသောက် သဘင်ပြုကုန်အံ့၊ ကောင်းမှုကိုကား နက်ဖြန်မှပြုကုန်အံ့ဟု ဆိုငြားအံ့။ အလွန်ဖြက်သော အုံမတ်ကြီး၏စကားကိုသေခါလည်း မလိုက်နာမူ၍ ကောင်းမှုကိုသာပြု ရာ၏။ ။ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ဗဟုယာဂပြဿနာကိုဖြေသော ဘုရား လောင်းစကားကိုကြားလျှင်။ များစွာသော်ဝ လူအပေါင်းတို့၏ ကောင်း ချီးပေးခြင်း၊ ဦးရစ်ပစ်ခြင်း၊ ဆင်သောတန်းဆာကိုချွတ်၍ ပူဇော်ခြင်း တို့ဖြင့် တကုဋ္ဌေမျှသောဥစ္စာဖြစ်၍။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးလည်း အလွန် နှစ်သက်သဖြင့် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေး၍။ ကောရဗျမင်းကြီး

ပေးထိုက်သော ဖွေစင်တထောင်ဖြင့် သုစိရတပူဇော်ခြင်း။ ဓမ္မယာဂ ပြဿနာ၏အဖြေကို ‘ဟာသိနိုးထိုက်သော ဖွေပေတွင်ရေး၍ ကောရဗျ မင်းကြီးအားပေးလျှင် ထိုဓမ္မအတိုင်းကျင့်သဖြင့် နတ်ပြည်ဆုဂို ပြည့်ခြင်း။ ခနဠုယာမင်းကြီးသံညီ အာနန္ဒာဖြစ်လျှာ၏။ သုစိရတာသည်ဖမ်နှုန္ဒါ ဖြစ်လျှာ၏။ ဝိဓုရသည် ကဿပ ဖြစ်လျှာ၏။ ဘဒြံကာရသည် မောဂ္ဂလာန် ဖြစ်လျှာ၏။ သဠုပယာသည် သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်ဖျာ၏။ သံမ္ပာဝသုခမိန်သည် ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော သမ္ပာဝ ဇာတ်၌ သမ္ပာဝ သုခမိန်ကို ဓမ္မယာဂ ပြဿနာကို မဆိုသည် ဂို့သော် ဤသူသည် ပညာဂို့ပေဟု သူတို့မသိကုန်။ ဓမ္မယာဂ ပြဿနာကိုဆိုမူ သာလျှင် ဇမ္မူဒီပါကျွန်း၌ အတုမဂို့သော ပညာဂို့ အဖြစ်ကို သူတို့ သိကုန်၏။ ။

ကောင်းမွန်စွာ ပွတ်အပ်သော ဖွေကြေးမုံနှင့် တူသော မျက်နှာဂို့ သောကြောင့် အာဒါသမုခဟူသော အမည်ကိုရသော ဗာရာဏသီ ပြည့်ဂုင်ဇနသန္နမင်းကြီး သားတော်သည်။ ချုနစ်နှစ် အရွယ်ကပင် ဗေဒင်ဆုံးပုံ အလုံးစုံသော အတတ်ကိုတတ်၍။ ခမည်းတော်နတ်ရွာလွန်၍ သဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ရခြားသော်ငြားလည်း။ ။ဂေါဏပုတ္တောဟာယော စေဝ၊ နဠကာရော ဂါမဉ္ဇောဇကော။ ဂဏိကာတရဏီသပ္ပေါ၊ ဒိဂေါတိတ္တိရဒေဝတာဉ္စ နံ ဂေါတပသိနောစေဝ၊ အထော ဖြဟ္မဏမာဏဝေါ။ ။ဟူသော ဂါထာဖြင့်ပြအပ်သော နွား၊ သား၊ မြင်း၊ ကျွဲ။ ထရုံသည်သားအဘ၊ ရွာသူကြီး၊ ပြည့်မျက်စိ၊ မိန်းမငယ်၊ ခြွေ၊ သမင်၊ ခါ၊ သစ်ပင်နုတ်၊ နဂါးမင်း၊ ရေသွ၊ ပုဏ္ဏားလုလင်တည်းဟူသော တဆဲ့လေးပါး သော ငြိဿနာကို မဆိုသည်ဂို့သော် ဤသူသည် ပညာဂို့ပေဟု သူတို့မသိကုန်။ဆိုသောကြောင့်သာလျှင် ဇမ္မူဒီပါကျွန်း၌အတုမဂို့သောပညာ ဂို့ အဖြစ်ကိုသူတို့သိကုန်၏။ ။

၊ မဟောသဓာသုခမိန်သည်။ မံဝံဂေါဏောဂန္ဓိသုဟ္ဟံ-အစဂို့သော ဒုဂ္ဂဟနဝိသတိပဉ္ဟာကို မဆိုသည်ဂို့သော် ဤသူသည် ပညာဂို့ပေဟု သူတို့မသိကုန်။ ချုနစ်နှစ်သော အရွယ်ကဆိုသောကြောင့်သာလျှင် ဇမ္မူဒီပါကျွန်း၌ အတုမဂို့သောပညာဂို့အဖြစ်ကို သူတို့သိကုန်၏။ထို့ကြောင့်။ နာဘာသမာနံဇာနန္တိ ဟူသော ဂါထာဖြင့်ဆိုသော်သာ ပညာဂို့ကိုသိ

သည်။ မဆိုသည်ဂိုဒေါ်သ် မသိဟု မဟာသုတသောမမင်းကြီး ဆိုသတည်း။

၁၂၄။ ဆို့ခွင့်မရောက်၍မဆိုသဖြင့်သာ
ပညာဂိုကိုမသိသည်မဟုတ်၊ ပြခွင့်မရောက်၍
မပြိသဖြင့်လည်းပညာဂိုဟုမသိကြောင်း
ဝတ္ထုသိုက်သေထုတ်ပြရာ။

၅၂၂။ ဤအရာ၌တမူကား မဟာသုတသောမမင်းကြီး မဆိုငြားသော်လည်း။ ။ဒေဿနာ ဝိစယော ယုတ္တိ၊ ပဒဠ်ဳာနော စ လက္ခဏော။ စတုဗ္ဗိဟောစအာဝတ္တော၊ဝိဘာတ္တိပရိဝတ္တနော။ ။ဝေဝစနောစပညတ္တိ၊ သြတရဏောစ သောဒနော။ အဓိဋ္ဌာနော ပရိကဿောရော၊ သမဓရောပနော သောဋ္ဌသော။ ။ဟူသောဂါထာနှင့် လျော်ပတ်စွာ ဒေဿနာဟာရ။ ဝိစယဟာရ။ ယုတ္တိဟာရ။ ပဒဠ်ဳာနဟာရ။ လက္ခဏဟာရ။ စတုဗ္ဗိဟဟာရ။ အာဝတ္တဟာရ။ ဝိဘာတ္တိဟာရ။ ပရိဝတ္တနဟာရ။ ဝေဝစနဟာရ။ ပညတ္တိဟာရ။ သြတရဏဟာရ။ သောဒနဟာရ။ အဓိဋ္ဌာနဟာရ။ ပရိကဿာရဟာရ။ သမာရောပန ဟာရတည်းဟူသော တဆဲ့ခြောက်ပါးသောနေတ္တိဟာရတို့တွင်။ လက္ခဏဟာရနှင့်လျော်သဖြင့် ၎င်း။ ။ပဒဠ်ဳာမော နဒ္ဒိယာဝဉ္စော။ဒုတိယော၁စ အိပ္ပ ဿလော။ သိဟဝိက္ကိဠိတောနာမ၊တတိယော နယပဠ္ဌကော။ ။ဒိသာလော်စနမဟဲ့ သု၊စတုတ္ထံ နယမဂ်္ဂဏံ။ ပဠ္ဌမော အာဠ်ဝေါနာမ၊သဇ္ဇေ ပဠ္ဌနယာဂတာ။ ။ဟူသောဂါထာဖြင့်ပြအပ်သော နဒ္ဒိယာဝဉ္စနည်း။တိပုက္ခလနည်း။ သိဟဝိက္ကိဠိတနည်း။ ဒိသာလောစနနည်း။ အာဠ်ဝနည်းတည်းဟူသောငါးပါးဖြေသောနေတ္တိနည်းတို့တွင် ဒိသာလောစနနည်း။ အာဠ်ဝနည်းတို့နှင့် လျော်သဖြင့်၎င်း။ ဆိုအပ်သောအဓိပ္ပာယ်ကိုရောက်၍ ဆိုသော်သာ ပညာဂိုကိုသိသည်။ ဆိုအပ်သောအဓိပ္ပာယ်ကို မရောက်သောကြောင့် မဆိုသဖြင့် ပညာဂိုကို မသိသည်သာမဟုတ်။ ပြအပ်သော အဓိပ္ပာယ်ကိုရောက်၍ ပြသော်သာ ဤသူသည် ဤသို့သော ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော် ပညာဂိုပေဟု သူတို့သိကြုံနိုင်သည်။ ပြအပ်သောအဓိပ္ပာယ်ကိုမရောက်သောကြောင့်မပြသဖြင့် ဤသူသည် ဤသို့ပေဟုဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသော် ပညာဂို

ပေဟုံသူတို့ မှသိကုန်သည်လည်းရှိ၏။ ထိုအကြောင်း အတိုနည်းဟူမူကား။ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဇြဟ္မဒတ် မင်းကြီးသားတော် အာသဒိသကုမာရ မင်းသားသည်ခမည်းတော်နတ်ရွာလားခြင်း မင်းမြောက်ကုန်သော်လည်း၊ ငါမင်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိဟု ညီတော်အား တိုးနှန်းသော်ခြင်းကြောင့်အားဟုတ်သော နေစရာသည်ကို။ လက်နှစ်ဘက်ကို အုပ်ရက်တိုက်သည် ခရုကြီးဟူသကဲ့သို့ ကုန်းချောလကားနာမှာခြင်း၏ နောင်တော်ကို ဘမ်းမည့် ကြံချေသောကြောင့် ညီတော်ကို အမျက်ထွက်သဖြင့် တိုင်းတပါးသို့သွားခြင်း၏ လေးအတတ်ဒုအပြီးတိုင်ကြောင်းကိုဆို၍ တပေါက်သောမင်းဝယ် ခစားပါလေသဖြင့်။ တန္ဆစ်တသိန်းတသိန်းအပူဇော်ခံရသည်ကို လေးသွားဟောင်းတို့ငြားရကား၊ တနေ့သခြင်းကြီးဥယျာဉ်ကစားမည်သွားရာတွင်။ မင်္ဂလာဇကြောက်ဟုခြင်း၏အခိုး သရက်ပင်ရင်းခြင်တင်းထိုမိတံတိုင်းခုံလျက် အသရေရှိသော အိပ်ရာထက်လျောင်းသောငှင်းကြီးသည် သရက်ပင်မျှားခြင် တက်၍ မစွတ်သာသော သရက်ဖိုင်ကိုဖြင်လျှင် လေးသွားတို့ကိုခေါ်၍ ဤသရက်ဖိုင်ကို လေးဖြင့်ချခြင်းဌါတတ်နိုင်ကုန်အံ့လောဟု မေးသည်ကို။ အကျွန်ုပ်တို့ အတတ်ကို များစွာဖြင်တော်မူပြီ။ တန္ဆစ်တသိန်းတသိန်းရသော လေးသွားအတတ်ကို ရှင်မင်းကြီးလည်းဖြင်တော်မမူဘူးလေး။ အကျွန်ုပ်တို့လည်းမဖြင်ကုန်။ ထိုသို့ကိုချပါစေဟု လျှောက်သဖြင့် ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍ မင်းကြီးမေးသည်ရှိသော်။ နေ့ကောဒိမူရာခြင်နေ၍ ပစ်ရသော်တတ်နိုင်၏ဟု လျှောက်သဖြင့်မင်းကြီးနေ့ရာလွဲသျှင် လက်ကလေးမပါ။ ခါးဖြင့်သာပိုက်၍သွားရာရာဆောင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် တင်းထိမရံစေ၍။ တင်းထိမတွင်းခြင်နေလျက် အပေါ်ရုံဝတ်သော ပုဆိုးကို ပယ်၍။ နီလစွာသော ပုဆိုးတထည်ကို ထည်းဝှေ့ဝတ်၍ ဒေခေါက်ပိုးကျိုက်ပြီးမှ။ နီလစွာသော ပုဆိုးတထည်ကို စည်းကုံးရစ်၍ အသရေရှိသောလေးအိမ်မှ အစပ်လျှော့၍ ထားသော သန်လျက်ကို တင်းတင်းဆက်၍ လက်ဝဲနံပါးမှလွယ်ပြီးသော်။ ဖွေးတိုပြီးသောသင်္ကိုင်းကိုစွပ်၍။ ဖြားတောင့်ကိုကျောမှလွယ်၍။ အစပ်ဖြင့်ပြီးသော ဆိတ်ချိုလေးကြီးကိုဆက်၍။ သန္ဘာအဆင်းနှင့်တူသောသို့ကိုဟန်၍။ ဦးခေါင်းခြသင်းကျစ်စွပ်၍။ ဝရဇိန်စည်သွားကို လက်သည်းဖြင့်ဖြန်းခြင်ဖြကိုခွဲ၍ ထွက်သောနှဂါးလုလင်ကဲ့သို့ တင်းထိမကိုလွှစ်ပြီးသော် အထက်သို့ တက်သောဖြားဖြင့် ကျစေ ရအံ့လော၊ အောက်သို့

သက်သေပြခြင်းဖြင့် ကျွန်စေရအံ့လောဟု မင်းကိုဇမ်း၍။ ငါအထက်သို့ ကသက်သေပြခြင်းဖြင့် ချသည်ကို များစွာမြင်ဘူးပြီ။ အောက်သို့ သက်သေပြခြင်းဖြင့် ချသည်ကိုမမြင်စဘူး။ အောက်သို့ သံဂ်သေပြခြင်းဖြင့် ချဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ရှင်မင်းကြီး၊ ဤမြားသည် စတုမဟာရာဇ်နှတ်ပြည်တိုင်အောင်တက်၍ ညှဉ်ပြန်လတ္တံ့။ ညတိုင်အောင် သည်းခံတော်မူဟု ဆိုဦး၍။ ဤမြားသည် တက်သည်ရှိသော် သရက်ခိုင်အညာကို ထက်ဝက်ကုန်အောင်ဖြတ်၍တွက်လတ္တံ့။ သက်သည်ရှိသော်လည်း ဆံမွှေးတစ်ချောင်းမျှ မယွင်းသည်ဖြစ်၍ တဝက်ကြွင်းသောအညာကိုဖြတ်၍ သရက်ခိုင်နှင့်ထက္ခ ကျလတ္တံ့ဟူ၍ မြားတချွန်ကို သရက်ခိုင်အညာကို ထက်ဝက်ကုန်အောင် ဖြတ်စေလျက် လွှတ်၍ စတုမဟာရာဇ်သို့ ရောက်ချိန်တန်လျှင်၊ ရှေးပစ်သောမြားထက် လွန်သောအဟုန်ကို ဖြစ်စေလျက် တွန်းလှတ်ပြန်သည်ရှိသော်၊ နောက်လွှတ်သောမြားသည် ရှေ့လွှတ်သောမြားကို မှီလျှင်မြားလွှဖြင့်ခတ်၍ ပြန်လေစေပြီးသော်။ မိမိသည် တာဝတိံသာသို့ တက်၍ နတ်တို့ယူလင့်သဖြင့်။ ပြန်လေသောမြားသည် မိဃဝံးကြိုးသံကဲ့သို့ မြည်၍သက်သည်ကို။ အဘယ်အသံနည်းဟု လူအပေါင်းတို့ မေးသဖြင့်။ မြားပြန်သောအသံဟုဆိုလျှင်၊ မိမိထက်ကျလတ္တံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် တိုးဝှေ့ကုန်သော လူအပေါင်းကို နှစ်သိမ့်စေ၍။ ထိုမြားသည် ဆိုပြီးသောအတိုင်း တဆံဖျားမျှမယွင်းစေဘဲ အညာထက်ဝက်ကြွင်းကိုဖြတ်၍ သရက်ခိုင်နှင့်တကွ ကျသည်ကို ငါပြသို့မရောက်စေမူ၍။ မြားကို လက်တဘက်၊ သရက်ခိုင်ကို လက်ဖဘက် ခံလင့်သော အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြင်လျှင် များစွာသောလူအပေါင်းတို့ကြွေးကြော်ခြင်း၊ ဦးရစ်ပစ်ခြင်း အစရှိသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် တဆဲ့ရှစ်ကုဋေလောက်သောဥဿာဖြစ်၍။ မင်းကြီးလည်း အလွန်နှစ်သက်သဖြင့် တခဲနက်ရွှဲသော မိဃဝံးကဲ့သို့ များစွာသောဥစ္စာဖြင့် ပူဇော်၍ ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကို ပေးသည်ရှိသော်။ ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီပြည်၌ မရှိသည်ကို သိလျှင် ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည် စစ်ရောက်၍ သေအံ့သောဘေးမှကြောက်သဖြင့် နောင်တော်ကို မေးမြန်းရှာဘွေစေ၍။ များစွာသောပူဇော်ခြင်း ကန်တော့ခြင်းဖြင့် ပင့်ခေါ်၍၊ ဘုရားလောင်းရောက်လျှင်။ ငါအသနီသမင်းသားရောက်ပြီ။ တစင်းတည်းသောမြားဖြင့် အံ့လုံးစုံသော သူတို့၏အသက်ကိုယူအံ့သည်။ အသက်ရှင်လိုသော သူတို့

သည့် ပြေးလေ့ကုန်ဟု မြားဦးအကွရာရေး၍ ချုနစ်ပါးသော်မင်းတို့ ထ မင်းစားကုန်စဉ် မရနော်လင်ပန်းအချက်ဦ မြားကိုကျစေသဖြင့်။ အကွရာ ်ကို မြင်လျှင် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလေကုန်၍။ ယင်ငယ် သောက် လောက်ရုံသော်သွေးမျှ မထွက်စေဘဲ ချုနစ်ပြုည်ထောင်သော့ မင်းတို့ ကို ဇအော်ခြင်း။ တဉသဘသောအရပ်ဦ ခရမ်းဆွဲသော် သားမြီးကို မလျှတ်မယွင်းသော မှန်ခြင်း။ လျှပ်တပြက်ဦ ချုနစ်ချက် ရှစ်ချက် ပစ်မိ ခြင်း။ ဒုတိယပ်တုရာလော ကျွဲရေကိုတွင်းနှိပ်ခြင်း။ လက်ရှစ်သစ်ရှိသော ကြေးနီပြား၊ လက်ရှစ်သစ်ရှိသောသံပြား၊ အထပ်တရာစိတစပ်တည်း တည်သော ရေသဖန်းပြား ဒီတောက်ပြားတို့ကို ရှေ့နောက် ထုတ်ချင်း ထွင်းနှိုင်ခြင်း။ သဲလှည်း ကောက်ရိုးလှည်းတို့ကို ရှေ့နောက် ထုတ်ချင်း ဘောက်စေခြင်း။ ရေဦလေးဉသဘ၊ ကြည်းဦ ရှစ်ဉသတိုင်တိုင် ကြပ တဲ့ရောက်စေခြင်းတို့ဖြင့်။ ဇမ္မု။ဒိပါကျွန်းဦ အဏုမရှိသော ဂုဏ်နှင့် ဖြည့်စုံသော အသဒိသမင်းသားကိုဂုင်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည်ကို အစုံးရသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသားသည်။ ဘွားသောအခါ လှံထားအစရှိသော လက်နက်တို့ သည့် တပြည်လုံး ပြောင်ပြောင်တောက်သဖြင့် ဇောတိပါလအမည်ကို ရ၍။ တဆဲ့ခြောက်နှစ်မြောက်လျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ အတတ် ပဉ္စာသင်သည်ရှိသော်။ ချုနစ်ရက်တွင်းဦ အလုံးစုံသော အတတ်ပဉ္စာ ကိုတက်သဖြင့် ဆရာ့နှစ်သက်၍။ ရတနာသနံလျက်၊ အစပ်ဖြင့်ပြီးသော ဆိတ်သျှိုလေးကြီး၊ အစပ်ဖြင့် ပြီးသောမြေး၊ ဝတ်သောသင်တိုင်း၊ စွပ် သောသင်းကျစ်ကိုပေး၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ပြန်လျှင်။တနေ့တနေ့ဦ အ သပြာတထောင့် အပူဇော် ခံရသဖြင့် မင်းကြီးဦ ဇစားသည်။ လေး သွားဟောင်းတို့ ငြ။ရှုသောကြောင့်။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား ကြား၍ စုံးစမ်းသည်ရှိသော်။ ယနေ့မှ ချုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဦ အ ကဝ်ပဉ္စာပြအံ့။ နိုင်ငံတော်ဦရှိသော လေးသွားတို့ကို စည်းဝေးလှာပါ စေဟုဆိုသဖြင့် ရှိုဦစည်လည်စေသည်ရှိသော်။ ခြောက်သောင်းသော် လေးသွားအစည်းဒေဝေးဖြစ်သဖြင့် တိုင်းနိုင်ငံသူဒေလုံးမှုင့်တကွ မင်း ရှင်ပြင်ဦ သဘင်ကြီးစွာပြု၍ ဇောတိပါလကိုခေါ် စေလျှင်။ ဆရာပေး သော မြွေဇလေးအစရှိသည်ကို ခါးဖြင့် ဆောင်၍ ကြပတေ့ဒးတိုင်း လာ သည်ကို။ဇော်တိပါလလက်တွင် လေးမပါ။ငါတို့လေးကိုတောင်း၍ ဒး

တတ်ပြမည် ကြိဿည်ဖြစ်မည်။ လေးတောင်းလျင်မပေးကုံနှလင့်ဟု ဂ္ဂ တိကဝတ်ဆိုကုန်စဉ်ဓောတိပါလရောက်လျင်။ အမောင်ဓောတိပါလ၊ အစ်တတ်ပြလော့ဟု မင်းကြီး တိုက်တွန်းသဖြင့်။ တင်းထိမ်ရံစေ၍ ခေါ်းနည်းဖြင့်စိရင်ပြီးသော်။ မြေကိုခွဲ၍ထွက်သော နဂါးလုလင်ကဲ့သို့ တင်းထိမ်ကိုလှစ်၍ ထွက်သောဘုရားလောင်းကိုဖြင်လျင် မျိုးစွာသော် လူအပေါင်းတို့၏ အုံးသြခြင်း ကြော်ငြာ ဟစ်ကြွေးခြင်းတို့ဖြင့်။ အမောင်ဓောတိပါလ၊ ပြပေတော့ဟု မင်းကြီးဆိုလျင်။ သဘင်တာလင်းကိုလေးထောင့် ညီအောင် ပရိသတ်ကို နေစေ၍။ ဤလေးသွား ဒဲအပေါင်းတို့တွင်။ အကွာဏဝေဒ၊ ဝါလဝေဒ၊ သရဝေဒ၊ သဒ္ဒဝေဒဖြစ်သော လေးသွားကျော် လေးယောက်အား မြားသုံးသောင်းစီပေး၍ လေးထောင့်၌ နေလျက်ပစ်ပါစေ။ အကွန့်၌ပဲအလယ်တွင်နေ၍ ထိုသူတို့ပစ်သေးမြားကိုကာမည်ဟုဆိုသည်ကို၊ အကွန့်၌တို့အကွာဏဝေဒ၊ဝါလဝေဒ၊သရဝေဒ၊သဒ္ဒဝေဒဖြစ်သော လေးသွားပေါက်ကျိုးဖြစ်ကုန်သည်။ ဓောတိပါလကားယမန်တွင်ဖြစ်သော လုလင်ငယ်သာ။ အကွန့်၌တို့မပစ်ကုန်ဟုလျောက်သည်ကို။ဝံ့သော်ပစ်၊ မဝံ့သော်နေလဟု ဘုရားလောင်းဆိုလေသဖြင့် မြားကောက်ကာ ကောက်ကာ လေးထောင့်က တပြိုင်နက်လွှတ်ကုန်သည်တို့ကို ဝရဇိန်မြားဖြင့်ခံတ်၍ ဗောဓိပင်ကိုရံသော မျက်ကွင်းခြိုပွတ်ကဲ့သို့။အသွားကိုအသွားချင်း။အရိုးကို အရိုးခြင်း။ အလွှာကို အလွှာချင်း ဂ္ဂက်ဘိသကဲ့သို့။ တာရကို တာရမလွန် ထမ်းနှင်းကျင် ရံလျက်ကျစေ၍ လေးသွားတို့လက်ဝယ် မြားသုံးသောင်းစီကုန်လျင်.ထိုမြားတို့ကို မပျက်ရအောင်ချုန်ထွက်၍ မင်းကြီးအား ဂ္ဂိုဒိုးလျက် နေသည်ကိုဖြင်လျင်။ ဂ္ဂေးနည်းဖြင့် ကြွေးကြော်ခြင်း ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်၍။ ထိုဗဒ္ဓမပွဲ၌ တာဆဲဂ္ဂစ်ကုဋ္ဌေသော ဥပ္ပဗာရသဖြင့်။ အဘယ်အတတ်နည်းဟု မင်းကြီးမေးသည်ကို သရဖန္ဒီဗဟာဟန အတတ်တည်းဟု လျောက်၍။ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းခြံမောင်ကဲ့သို့ အတိမ္မရိသနည်းဟုမေးသည်ကို။ အကွန့်၌ကိုထား၍စာပါးမရိဟုလျောက်လျင်။ဤမှတပါးသောအဘက်ကိုပြဦးဟု ဆိုသဖြင့်။ ကိုယ်တို့လေးယောက်သည် လေးထောင့်ကနေ၍ အကွန့်၌ကို.မပစ်နိုင်ဖြစ်သောကြောင့်။ ကိုယ်တို့လေးယောက် လေးထောင့်နေသည်ကို အကွန့်၌အလယ်တွင်နေ၍.တစင်းတည်းသောမြားဖြင့်ပန့်အုံဟု ဆိုသည်ကိုလေးသွားတို့မခံဝံ့၍။လွဲပါးသော်အထောင့်၌ ဂ္ဂက်ပျော်လေး

ပင်စိုက်စေဖြိုးသော်၊ မြားလွှဲခွ နိလ္ပစ္ဆာသောပိုးဈည့်တတ်၍ ဌက်ပျော်တာ ပုံင်ကိုပစ်လျှင် လေးပင်လုံးကိုထွင်း၍၊ အစစ္ဆာပစ်သော ဌက်ပျော်ပင် သို့လည်မှ မြားလုက်သို့ရောက်လှာ၍။ တပ်သော ချည်နှီသာထက်ဝန်း ကျင်ရံဘိသကဲ့သို့ တုည်သည်ကို ဖြင်လျှင်။ ဇွဲနှဲးနည်းဖြင့် ကြိုးကြော် ခြင်းပူဇော်ခြင်းဖြစ်၍။ 'အဘယ်အခြင်းနည်းဟုံမေးသော် စက္ကဝေဓိအ ခြင်းဟုလျှောက်၍၊ ယို့နောက်မင်းကြီးတိုက်တွန်းသဖြင့်။သရဲလံ့ဒ်။ သ ရရဒ္ဓေ။ သရဓေဝိ။သရေပါသာဒ။ သာရဲသော့ပါန။ သရေမဏ္ဍာပ။ သရေပါ ကာခ။ သရေပေါက္ခရဏီ။ သရေပဒုမ။ သရေဝသတည်းဟူသော သူတ ထူးနှင့် မဆက်ဆံသော တဆဲ့နှစ်ပါးသော အခြင်းကိုပြ၍။ လက်ရှစ် သစ်ရှိသော ရေသဖန်းပျဉ်။ လက်လေးသစ် ရှိသော ဒိတောက်ပျဉ်။ လက်နှစ်သစ်အထူရှိသော ကြေးနီပြား။ လက်တသစ်အထူရှိသော သံ ပြား၊ တစ်တုည်းတည်သော ပျဉ်ပြားအထပ်တရာ။ ကောက်ဝိုးလှည်း။ သဲလှည်း၊ ဖဲ့လှည်းတို့ကို ရွှေ့ပြစ်၍ နောက်မှ ထွက်စေခြင်း။ နောက်ခွ ပစ်၍ ရွှေမှထွက်စေခြင်း။ ရေခွဲလေးဥသဘာ၊ ကြည်းခွဲ ရှစ်ဥသဘာတိုင် တိုင်ရောက်စေခြင်း။ တဥသဘာအရပ်ခွဲ ခရမ်းချဉ်သောသားမြိုးကို မြား ဖြင့် ထက်ခြမ်းခွဲစေခြင်းတို့ဖြင့်။ ဇမ္ဗု။ ဒိပါကျွန်းခွဲ 'အတုမရှိသော ဂုဏ် နှင့်ပြည့်စုံသောဇော်တိပါလလုလင်ကိုဂုင်း။ ။

ဗာရာဏသီပြည့်၏အနှီး ပန်းပဲရွာခွဲတထောင်သော ပန်းပဲတို့၏အ ကြီးဖြစ်သော၊ မင်းနှိုင့်အကျွမ်းဝင်သော ကြွယ်ဝ များမြောင်သောဥစ္စာ ခမ်းနားရှိသော်ပန်းပဲသူကြီး၏သွီးသည် နတ်သွီးကဲ့သို့ လှမြတ်သော အ ဆင်းပြင်လျှာ ဇနပဒကလျာဏီလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသောကြောင့်။ အ ဝေးအနှီးရွာကြီးရွာငယ်မှ ပဲခွဲ ပုဆိန်အစရှိသည်လုပ်လာ၍ မြင်ကုန် သောသူတို့သည်။ ဗိမိတို့ရွာခွဲ စုဝေးမိရာအရပ်တွင်။ ယို့ပန်းပဲသွီး၏ အ ရောင်အဆင်းကိုပြောပရာပြုသည်ကို။ ထိုရွာနှင့် မှနီးမဝေးသောပန်း ပဲရွာခွဲ ပန်းပဲဆင်းရဲသားလုလင်ကြားလျှင်။ သဝနသံသဥ်ဖြင့်ပြု၍။ ငါ့ အားရပလေသောဟူ၍ ကောင်းမြတ်သောသံမျိုးဖြင့် သိမ်းမွှေစွာအံ့ လုံ့၍။ ခုနစ်ထပ်သော အိမ်နှင့်တကွပြုလျှင် ထိုရွာသို့သွား၍။ ပန်းပဲ သူကြီးအိမ်ဝန်းကျင်ခွဲလှည့်၍။ အိမ်တံခါးဖွင့် အနှီးခွဲရပ်လျက်။ ။အ ကက္ကသီအ်ဖရသံ၊ ခရေဓေတံသုပါသိယုံ။ သုခုမံတိဒဏ္ဍဥ္စ၊ ကောသု စိ ကေတုမိန္ဒသိ။ ။သာမိနော၊ အဂ္ဂင်ကောင်းတို့။ အကက္ကသံ၊ အ

ပြောက်အစွန်းကင်းသော။ အဖရုသံ၊ မကြွမ်းကြုံတ်သော့။ ခရုဝေတံ၊ မှတ်ကျောက်ဖြင့် ပွတ်အပ်သော။ သုပါသိယံ၊ ကောင်းသော နဖူးရှိသော။ သုခုမံ၊ သိမ်မွေ့သော။ တိဝိဏ္ဍရွှေ၊ အလွန်ထုတ်သော အဖျဉ်းရှိသည့်မှုံလည်းဖြစ်သော။ သူစိ ၊ အပ်ကျော်ကို။ ကေ၊ အံသူသည်။ ကောဏ်၊ ဝယ်ခြင်းငှါ။ ဣန္ဒသို၊ အလိုရှိသနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် အံပ်ကို ချီးမွမ်း၍ သာယာချွေ့သောအသံဖြင့် ရောင်းသည်ရှိသော်။ နံနဂ်စာ စားဖြီးလျှင် နိမ့်သောအိပ်ရာ၌ ၊ လျှောင်းသောအဘအား ယပ်ခတ်၍နေသော ဗိန်းမငယ်ကြားလျှင်။ စွတ်သော်အသားစိုင်ဖြင့် ရင်ခွဲလပ်လှာတိသကဲ့သို့။ အလွန်ပူပန်သောအခါ၌ ချမ်းမြေ့သောရေအိုးတဝေါင်ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍။အသူလျှင် သာယာစွာသောအသံဖြင့် ပန်းပဲရွာတွင် အပ်ရောင်းပါဘိသနည်းဟု ထွက်၍ကြည့်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းကိုဖြင်၍။ လုလင်၊ ဤတိုင်းလုံး သူတို့သည် အပ်အစရှိသော ဒုလုံးစုံသော အဆောက်အဦကို ဤရွာသို့လာ၍ ဝယ်လှာရတော့သည်သ။။ လုလင်မူကား ဤပန်းပဲရွာကွင် အပ်ရောင်းခြင်းငှါ အလိုရှိဘိ၏။ တနေ့ ပတ်လုံး ဂုလင်အပ်ကို ချီးမွမ်းငြားသော်လည်း အသူဝယ်လှာပေအံ့နည်း၊အဘိုးဖြင့်အလိုရှိသော် တပါးရွာသို့သွားပါလေဟုဆိုဦး၍။ ။ ။ဣတောဒါနိုပတာယန္တို့၊သူစိယော့ဝဋ္ဋိသာနိစ။ကောယံကမ္မာရဂါမမှိ၊ သူစိ ဝိက္ကေတုမိစ္ဆသိ။ ။ဘောမာဏဝ၊ အိုလုလင်။ ဒါနိုဣတောဒါနိုး၊ ယံခုအခါ၌။ဣတော၊ဤရွာမှ။ သူစိယောဝစ၊ အပ်တို့ကိုဝှင်း။ ဗဋ္ဋိသာနိစ၊ဖြားတို့ကိုဝှင်း။ ပတာယန္တို့၊ ဆောင်ကုန်၏။ အထ၊ထိုသို့လျှက်။ ကော၊ အသူသည်။ အယံကမ္မာရဂါမမှိ၊ ဤပန်းပဲရွာ၌။ သူစိ ၊ အပ်ကို။ ဝိက္ကေတုံ၊ ရောင်းခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိသနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် ပန်းပဲရွာ၌ အပ်မရောင်းရသောအကြောင်းကိုဆိုသော မိန်းမငယ်စကားကို ကြားလျှင်။ ။သူစိ ကမ္မာရဂါမမှိ၊ ဝိက္ကေတုမိစ္ဆသိ။ အာစရိယာပဓာနတာ။ အာစရိယာပဓာနန္တို့၊ ကမ်ဳံသုကတာဒုက္ကဋံ။ ။ဣမဉ္စတေပိတာဘာဒ္ဒေ၊ သူစိ ဧည်ာမယံသာကတံ။တယာစမံနိမန္တေယျ၊ယဉ္စဉ္ဇည်ဃရေဓနံ။ဘဂိနိ၊ နှမ။ပဓာနတာ၊ ပညာရှိသည်။ ကမ္မာရဂါမမှိ၊ပန်းပဲရွာ၌။သူစိ ၊အပ်ကို။ဝိက္ကေတုံ၊ ရောင်းအပ်၏။ ဘဂိနိ၊ နှမ။ သုကတံဒုက္ကဋံ၊ ကောင်းစွာပြုအပ် မကောင်းသဖြင့်ပြုအပ်သော။ ကမ်ဳံ၊ အမှုကို။ အာစရိယာ၊ ဆရာတို့သည် သာလျှင်။ ပဓာနန္တို့၊ သိကုန်၏။ ။ဘဒ္ဒေ၊ အာဘယ်နှမ။ မယာ၊ငါသည်။

ကတော်၊ ပြုံအမ်ိဳးသော။ ဤမစ္ဆာသူစိုး၊ ဤအပ်ကို။ တော်၊ နှုမဖ၏။ ပဲတာ၊ခမည်း တော်သည်။ ဇာညာ၊ သိငြားအံ့။ တပဲဘဝ၊ သင်နှုမနှင့်လျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ နှိမ်မနှေ့ယူ၊ဘိတ်ရာ၏။ဤမိမ်၌။အညံ့၊တုပါးသော။ ယံဓနံ၊အကြင် ဥစ္စာသည်။အထ်ထိ၊နှိ၏။ တေနစ၊ထိဥစ္စာဖြင့်လည်း။မံ၊ငါ့ကို။နှိမ်နှေ့ယူ၊ ဘိတ်ရာ၏။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့် ပညာရှိသည် ပန်းပဲရွာမှ အပ်ရောင်း ရာ၏။ အဘာ ဘုကြောင့်နည်းဟူမူကား။ သံဆရာတို့သည် ကောင်းသည် မကောင်းသည်ကို သိကုန်၏။ လူနှင်နှင်တို့သည် မသိကုန်။ ထို့ကြောင့် လူနှင်နှင်ရှာ၌မကောင်းမှု၍။ငါ့ဂုဏ်အထူးကိုသိစေလိုသောကြောင့် ပန်း ပဲရွာမှာ ရောင်းလှာသည်။ ငါ့အပ်ကို ဤသို့လုပ်ကြံပြုစုသည်၊ ဤသို့ ဘ ဘောဂို၏ဟု ရှင့်ခမည်းဘေဝ်သိမြင်တပြီးကား။ အရှင်နှင့်တကွ အိမ်လုံး ကို မနှင်းချေလွှဲလောဟု ဘုရားလောင်းဆိုသည်ကို ပန်းပဲသူကြီးကြား လျှင်။ ဩဖိုးကိုခေါ်၍ အသူနှင့်ဆိုကြသနည်းဟု မေးသည်ကို။ အပ်ရောင်း ဇာသော လောကျားတလောက်နှင့်ဆိုကြသည်ဟုပြန်လျှင်၊ လုလင်ကို ခေါ်လော့ဟု သို့းကိုခေါ်စေ၍။ပန်းပဲသူကြီးအား ဂိုဒိုး၍နေသော ဘုရား လောင်းကို။ နေသောရွာ အမျိုးအမည်ကိုမေး၍။ အပ်ကို ကြည့်မည် တော့်းသေး။ တယောက်တည်းကြည့်တော်မူသောထက် ပရိသတ် အလယ်၌ ကြည့်တော်မူသော် မဂဓောင်းလောဟုဆိုသဖြင့်။ တထောင် သော ပန်းဝဲ။ဒေးလုံးစုံသောရွာသူကို စည်းဝေးစေလျှင်။တူ။ပေ၊ရေပြည့် သော လင်ပန်းတို့ကို ယူစေ၍ အသင့်ထားပြီးမှ အပ်ကြည့်ကို ခါးမှ ထုတ်၍ပေး၏။ ပန်းပဲသူကြီးသည် အပ်ကျည်မှ ထုတ်၍ကြည့်ပြီးလျှင်။ အဓေယျံအပ်ကား ဤသည်ပင်လောဟု မေးသည်ကို။အပ်မဟုတ်သေး၊ အဓိမိသာဟု ဆိုသဖြင့်။ ပန်းပဲသူကြီး ကြည့်ပါသော်လည်း မမြင်မှ ကားဘန်ယူပြန်၍။ ခြောက်ထပ်သော အ လည်းမမြင်။ အဆုံးကိုလည်းမမြင်မှ။ ဘုရားလောင်း တဘန်ယူပြန်၍။ လက်သည်းဖြင့်လှစ်၍၊ အဓိမိတထပ်ကို ဆရာ့ခြေရင်း၌၊ အပ်ကို ဆရာ့ လက်၌ကားသည်ကို အမောင်ဤသည်ကားအပ်လောဟု မေးပြန်သည် ကိုလည်း။ အပ်မဟုတ်သေး။ အဓိမိသာဟု ဆိုသဖြင့်။ ပန်းပဲသူကြီး ကြည့်ပါသော်လည်း မမြင်မှ ကားဘန်ယူပြန်၍။ ခြောက်ထပ်သော အ ဓိမိကို အစဉ်အတိုင်းခွါ၍။ အဓိမိကို ဆရာ့ခြေရင်း၌၊ အပ်ကို ဆရာ့ လက်၌ထံးသည်ရှိသော်။ကထောင်သော ပန်းပဲတို့သည် လက်ခါ ရင် ခတ် အုံးသြကြ၍။ ဦးပေါင်းဦးရစ်ကြပစ်ပူဇော်စဉ်။အမောင့် အပ်သည်

အသို့သော အာနုဘော်ဒ်ရှိသနည်းဟု ပန်းပဲသူကြီးမေးလျှင်။ ယွင်ထားသော ပေကို ခွန်အားကြီးသူကိုမြစွာကိုင်စေ၍။ ရေပြည့်သော လှုင့်ပန်းကို အောက်ကခံ၍။အခွံလယ်၌ အပ်ကိုစိုက်၍။ ဒီဓားရှိသူကို တူဖြင့် ခတ်စေသည်ရှိသော်။ ဓအာဃာတ်သို့ရင်း • အထက်သို့ရင်း၊ တဆံ့ဘားမျှ မနွံ့။ ပေကို ထုတ်ချင်းထွင်း၍ ရေအပြင်၌ ဘီလာတည့်သည်ကို ဖြင့်၍။ အလုံးစုံသောသူတို့သည် ဤမျှသောကာလပတ်လုံး ဤသို့သောပန်းပဲရှိဟု ကြားမျှမကြားစဘူး။မဲဖြင့်စေတောင်း မြင်ရသည်ပမာ ရှေးဆက်လွန်စွာ ကြေငြာခဲ့ခဲပစ်ကြဲ ပူဇော်ခြင်းတို့ဖြင့်။ ပန်းပဲသူကြီးလည်း အလွန်ထာရုန္နစ်သက်စွာ၍။ ထိုပရိသတ်အလယ်၌ သို့ကိုခေါ်ပြီးသော်။ ဤသို့ဖြင့် သည် အမောင့်ဓားသာ ထိုက်တော့သည်ဟု ရေသွန်းလက်ထပ်ပြု၍။ နောက်၌ ပန်းပဲသူကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့်။ ဇမ္ဗု။ ဒီပါကျွန်း၌ အတူ မရှိသော ဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသော ကမ္မာရမာဏဝကိုဂုင်း။မိမိဂုဏ်ကို မပြသည်ရှိသော်။ ဤသူသည် ဤသို့သောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပညာရှိပေဟုသူတို့မသိကုန်။ ပြသောကြောင့်သာ ဤသူသည် ဤသို့သောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပညာရှိဟု သူတို့သိကုန်၏။ ။ထိုကြောင့် မဟာသံဃာသောမ မင်းကြီး တိုက်ရိုက် မဆိုငြား သော်လည်း။ တဆင့် ခြောက်ပါးသော ဟာရတို့တွင်။ လက္ခဏဟာရဖြင့် သတ္တာလင်္ကာ တူရာ ထုတ်သောကြောင့်ဂုင်း။ ငါးပါးသော နည်းတို့တွင်။ ဒိသာစစ်မဟုတ်သော်လည်း။ ဒိသာလောစနဖြင့်ရှု၍။ အာဇိုသနည်းဖြင့် ငင်သော် ပါကောင်းသောကြောင့်။ မဟာသုတသောမ မင်းကြီး ဆိုတိသဒ္ဒါသို့ ဆိုပါသတည်း။

၁၂၇။ တရားစကားဆိုခြင်း၊ အတတ်ပညာ
ဖြခြင်းတို့ကိုလည်းဂုဏ်အထူးကိုသိတတ်သည်ရှိသော
ဆိုသင့်ပြသင့်သည့်အကြောင်း။

ထိုသို့ဆိုသည် ပြသည် ရှိသော်လည်း. ပုရိသဝိသေသ၏ ဂုဏ်အထူး .ကို သိသောသူ၌သာ ဆိုရာပြရာ၏။ ပုရိသဝိသေသ၏ ဂုဏ်အထူးကို မသိသောသူ၌ မဆိုမပြရာ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ ဒဿိဟိုင်ခြင်း၌ မင်းတယောက်သည် သိန္နောဖြင်းငယ် တစီးကိုရ၍။ ဤဖြင်းကို

ကောင်းစွာဆုံးမတိဟု မြင်းဆရာကို အပ်သည်ဟု ဂိုသော်။ မြင်းဆရာသည် သိန္ဓောမြင်း အဖြစ်ကိုမသိ၍။ အကျွေး အမွေး အသိမ်း အမြန်း မလျောက်ပတ် သော်မြဟောင့်။ ဤသူသည် ဂုဏ်အထူးကို သိနိုင်သလော မဟုတ်ဟုဆရာသင်တိုင်း မကျင့်မူ၍ မဆုံးမနိုင်သျှင်။ ဤမြင်းသည်မြင်း ကောင်းမဟုတ်။ မြင်းစည်းလံတည်းဟုခြင်းကြိုးအံ့ားကြား၍ လွှတ်စေသ မြင့်အလေအလွတ်နေရာတွင်။ တနေ့သ၌မြင်းဆရာဖြစ်ဘူးသော ပဉ္စင်း ပျံသည် ဆရာ့နောက်ကလိုက်သောအခိုက်။ ကျုံးပြင်တွင် စားလင့် သောထိုမြင်းကိုမြင်လျှင်။ အခ်ဂင်ဘုရား၊ဤမြင်းသည် အဘိုးအတိုင်းမသိ ထိုက်သောသိန္ဓောမြင်းပေ။ မင်းကြီးသိသည်ဂိုသော် မင်္ဂလာပြုရာ၏ဟု ဆိုသည်ကို။ ယင်းသို့တပြိုးကား။ အမောင်၊ မင်းကြီးသည်မိန္ဒဝင်္ဂဒိုဖြစ် သောကြောင့် ဤမြင်းဂုဏ်ကိုအမောင်ဆို၍သိသဖြင့် ဘုရားသာသနာ၌ ကြည့်ညှိပါငြားအံ့လည်းမသိဟု ဆရာဆိုသောစကားရိပ်ကြောင့်။ မင်း ကြီးအထံသို့သွား၍ ထိုမြင်း၏အကြောင်းကိုဆိုပြီးသော်။ မင်းကြီးစား သောက္ကွေ့ကန့်နှင့်စားပေတော်။ မင်းကြီးသောက်သောအထုံရောသင်း။ မင်း ကြီး လိမ်းကျုံသောနံ့သာ။ မင်းကြီးပန်သောပန်းကိုယူခဲ့စေ၍ ထိုမြင်း၏ ရှေ့သွားသဖြင့် အနံ့ကိုရလျှင်ပင်။ ငါ့ဏ်ကိုသိစွမ်းနိုင်သော ဆရာဖြစ် မည်ဟု လည်မော့၍ မြော်လင့်သော်မြင်းအား ထိုထမင်းကိုဂင်း ရောကို ဂင်းပေး၍။ပန်းနံ့သာဖြင့်လိမ်း၍ ပန်းဖြင့်ပန်၍ လက်ဖျစ်တီးလျှင် ရွှေက သွား၍မင်္ဂလာဖြင့်းချည်ရာဌ်နေသည်ကို။ ဤမြင်းသည်အဘိုးအတိုင်း မ သိထိုက်ဖသောသိန္ဓောမြင်းတည်း။ ဤအစိအရင်အတိုင်း တရက် နှစ်ရက် လုပ်ကျွေးစေဟုမင်းကြီးအားဆို၍။ တရက် နှစ်ရက်ကြာလျှင် ပဉ္စင်းမျိုး လာပြန်၍ဤ မြင်းအာနုဘော်ကိုရှုတော်မူဟုဥယျာဉ်သို့ခေါ်၍။ သစ်ပင် ကိုလှည့်၍၊ ပြေးစေလိုသောအခြင်းအရာဖြင့် လက်ဖျစ်တီးလျှင် ညဉ့်အ ခါ၌ ကြီးသောခွန်အားရှိသောယောက်ကျားသည်ပတ်ပတ်လည့်သော ထင်းဒီးစအဝန်းကဲ့သို့။ လျင်သောအဟုန်ကြောင့် မင်းကြီး မမြင်သည် ကို သုံးဆောင်ရာဖြစ်သော လှံကန်ကိုကိုက်၍ပြေးစေမှ လှံကန်ကိုသက် မြင်ခြင်း ဥယျာဉ်တံတိုင်းထိပ်၌ ပြေးစေသော်လည်း'ရှေးနည်းဖြင့် မ မြင်၍။ နိလုစ္ဆာသောကမ္မလာကိုခြေ၌ရစ်မှ ကမ္မလာကိုသာမြင်ခြင်း။ ရေ ကန်အပြင်၌ ပြေးစေသော်လည်း တချပ်သောကြာရွက်မျှ မနင်းမိသည် မရှိ။ တချပ်သောကြာရွက်မျှ·ကဲ့သည် ပေါက်သည် နှစ်သည် ကျိုးသည်

မ၌ခြင်း။လက်ဝါးဖြန့်၍ပြလျှင် လက်ဝါးဒွဲခြေလေးဘက်စုံ၍ ရပ်ခြင်းတို့ ဖြင့်။ ဂုဏ်ထူးကိုဆိုသောသူဌေ မိမိဂုဏ်ကိုပြ၏။ ။ဗာရာဏသီပြည်၌. အနီး ရွာတခုဌေ သူဌေးအမျိုးသည် အစဉ်သဖြင့်ကုန်ခန်း၍ ကြီးစွာသော အိမ်ဌေ မိန်းမကြီးတယောက်သာ ကျွင်းသံညှိသွေး။ ဥစ္စာရာပုထုမှမြင်း ငါးရာနှင့် ကုန်ပြုလွှာသော မြင်းကုန်သည်တို့သံည် ထိုအိမ်ဌေတဲရာ၌တွင် အသင်္ဘောနည်မြင်းမွှားး၍ သွားသောအခါ အိမ်ခပေးရာတွင် ထိုမြင်း ငယ်ကိုထည့်သဖြင့်သားပြု၍ မြေက်သစ်ရွက်ဆန်ကွဲ့ထမင်း ချိုးဖြင့် မွေး မြူ၏။အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ။ မြင်းငါးရာနှင့် ကုန်ပြုမည်လာသော ဈာရားလောင်းသည် ထိုအိမ်ဌေတဲရာတွင် ထိုမြင်းကိုမြင်လျှင်။ မရောင်း လိုရောင်းလိုကြောင်းဆို၍။ရြဲ့လေးဘက်ဌေတထောင်စီ။အမြီးနှဲတ်သိုးဌေ တထောင်စီစု၍ အသပြာ ခြောက်ထောင်ပေး၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားရာတွင်။တနေ့သဌေ ဤမြင်းသည် အထိုက်အလိုက်ကို သိမည်ဖြစ်လော မသိလော၊ ရှုးစမ်းအံ့ဟု စားကျင်းဌေ ဆန်ကွဲ့ရာဂုကို ထည့်ပေးစေသည် ရှိသော် မစားသောက်လိုသည်ကိုဖြင်၍။ ။ဘုတ္တာတိဏပရိဃာစသံ၊ ဘုတ္တာဒမာစာမကုဏ္ဍာကံ၊ ဇတေန္တ ဘောဇနံအာသိ။ ကသ္မာဒါနိနှဲဘုဇ္ဇသိ။ ။တာတ အမောင်။ တို့၊ သင်သည်။ တိဏပရိဃာသံ၊ ဖြင်သစ်ရွက်စားခြင်းကို။ဘုတ္တာ၊ စား၍။အာစာမကုဏ္ဍာကံ၊ ထမင်းချိုးဆန်ကွဲ့ထမင်းကို။ဘုတ္တာ၊စား၍။ဝမိ တော၊ကြီးရှေ့။ဇတံ၊ ဤသည်လျှင်။ တော၊သင်ဖြ။ဘောဇနံ၊အစာသည်။အာသိ၊ဖြစ်ဖြ။ တံ၊ထိုအစာကို။ဒါနိ၊ ယခုအခါဌေ။ ကသ္မာ၊အဘယ့်ကြောင့်။ နဘုဇ္ဇသိ၊ မစားသနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် အမေ့င်္ဘးကာလဌေ ဖြက်သစ်ရွက်ဆန်ကွဲ့ထမင်းချိုးကိုစား၍ ကြီးသည်မဟုတ်လော။ငါလည်း ရှေးစားသေ့အတိုင်း ပေးသည်ကို အဘယ့်ကြောင့် မစားသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်။ ။ပဉ္စင်္ဂုပေါသံ နဇာနန္တိ၊ဇာတိယာဝိနယေနဝါ။ဗဟုံတဿ မဟာဖြဟွေ၊အဝိအာစာမကုဏ္ဍာကံ။ ။တွဌေခေါမံပဇာနာတိ၊ ယာဒိသာယံဟာယုတ္တာမေ။ဇာနန္တော်ဇာနမာဂမ္မ၊ နဟောဝံခဏုံသာမိကုဏ္ဍာကံ။ ။မဟာဖြဟွေ၊ ဖြတ်သောယောကျ်ား။ ယဿဌေ၊အကြင်အရပ်ဌေ။ ပေါသံ၊ယောကျ်ားကောင်းကို။ ဇာတိယာဝါ၊ အမျိုးအားဖြင့်ဂုဏ်။ ဝိနယေနဝါ၊အကျင့်အာစာမှအားဖြင့်ဂုဏ်း။ နဇာနန္တိ၊မသိကုန်။ တဿ၊ထိုအရပ်ဌေ။ဗဟုံ၊များစွာ။ အာစာမကုဏ္ဍာကံ၊ထမင်းချိုးဆန်ကွဲ့ထမင်းကို။အပိ၊ စင်စစ်။ဘဂ္ဂဝါ၊စား

ဇ္ဈ။ ။တွန္ဆ၊လွင်သည်ကား။ အယံဟုယူ့မော၊ ဤဖြင်းဖြတ်သည်။ ယာဒိသော၊ အကြင်သို့သတော်ရှိ ဤဟု။ ခေါ၊စင်စစ်။ မံ၊ငါ့ကို။ ပဇာနာတိ၊ သိဇ္ဈ။ ဇာနန္တော့၊ ဖြစ်သောငါသည်။ ဇာနံ၊သိသော ယောကျ်ားဖြတ်ကို။ အာဂမ္မ၊ အကြောင်းပြု၍။ တေ အခ္ဂင်ဇ္ဈ။ ကုလ္လာကံ၊ဆန့်ကျင်ထမင်းကို။ နဘက္ခဝါမိ၊မစားသင့်ချည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် မစားကြောင်းကိုဆို၍ ငါ့ကို ဆန့်ကျင်ထမင်းကျွေးမည်ဟူ၍ ခြောက်ထောင့်မပေးဟုဆိုလျှင်။ အမောင့်ကို ငါစွမ်းသည်သာ၊ အမျက်မထွက်လင့်ဟု ကောင်းသောအာစာကိုကျွေး၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်လျှင်။ သင့်တင့်သောအရပ်၌ ဆန်းကြယ်သော တင်ထိမ်ရုံ၍။ အခင်းဗိတာန်ဖြင့် အသီးထားသည်ကို မြင်းကုန်သည် ရောက်ပြီဟုကြားလျှင် မြင်းကြွယ်ခြင်းငှါထွက်သော ဗာရာဏသီမင်းကြီး မြင်သဖြင့်။ အသီးထားကြောင်းကိုမေး၍ ကြားလျှင်။ မြို့ဝင်းဇ္ဈ်ကို ငါကြွယ်အံ့ဟုဆိုသောကြောင့် ဘုရားလောင်းစီး၍ နှင်သည်ရှိသော်။ အလုံးစုံသောမင်းပေါင်းပြင်သည် မြင်းအတိုင်းဘိသကဲ့သို့ထွင်၍ အစည်သဖြင့် တယောက်သောသူမျှ မမြင်သောကြောင့်။ နိလ္လာစွာသော ပုဆိုးကို ဝမ်းဗိုစည်း၍ လွှတ်မှ ထိုပုဆိုးကိုသာ မြင်ခြင်း။ ဥယျာဉ်ရေကန်ဗိုလွှတ်ခြင်း။ ခွါမစွတ်ခြင်း။ ကြာရွက်ဗိုပြုံးခြင်း။လက်ဝါးဗိုခြေစုံမျပ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရှေးနည်းကဲ့သို့ ဂုဏ်အထူးကို သိသောသူ့ဗိုမိမိဂုဏ်ကိုပြ၏။ဘုရားလောင်းလည်းမြင်း၏လျင်ခြင်းကို အလိုအတိုင်းပြသည်ရှိသော်။ သမ္ဗန်ဗွဲများ အပိုင်းအခြားရှိသော ဤမြေပြင်သော်လည်း မလောက်ရာဟု ဇော်လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း အလွန် နှစ်သက်သဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ပြည်ထက်ဝက်ပေး၍ သိန္ဓောမြင်းကို အတိသိက်သွန်း၍ မင်္ဂလာဖြင်းပြု၍ နေရာအရပ်ကို မင်းကြီးနေရာတိုက်ကဲ့သို့လုပ်ခြင်း။ လေးပါးသော နံသာမျိုးဖြင့် မြေကိုထုံခြင်း။ နံသာဆိုင်း ပန်းဆိုင်းဆွဲခြင်း။ ရွှေကြယ်ဗိတာန်ကြက်ခြင်း။ ဆန်းကြယ်သော တင်းထိမ်ရုံခြင်း။ ဆီနံသာဖြင့် ဆီမီးထွန်းခြင်း။ ကျင်းကြီးကျင်ငယ်အရပ်၌ ရွှေဖျဉ်းခံခြင်း။ မင်းကြီး စားတော်ကို ကျွေးခြင်းတို့ဖြင့် မွေးမြူသောကြောင့်။ ထိုဖြင်းရောက်သောအခါမှစ၍ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူ။ ဒီပါကျွန်းသည် လက်နက်ဦးဝင်ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သောသန္ဓာဝါဘုံသော်လည်း။ ဂုဏ်အထူးကို ဝဲသိသောသူ၌သာ မိမိဂုဏ်ကိုပြသည်၊ ဂုဏ်အထူးကိုမသိသောသူ၌ မပြ။ ထိုကြောင့် ဆိုသည်ပြသည်ရှိသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်သဘ

သဏ္ဌိ ဂုဏ်အထူးကို သိဒ်သောသူ၌သာ ဆိုရာပြရာ၏။ မသိသောသူ၌ မဆို ရာမပြရာ ဟု ဆိုသတည်း။ ။

၁၂၇။ ဂုဏ်အထူးကို မသိတတ်သူ၌။

တရားစကားမဆိုရုံး၊ အတတ်ပညာ မပြရုံသာမက၊
စွန့်ပစ်ပယ်ခွါအပ်သေးသည်ကိုပြဆိုရာ။

ပုရိသဝိသေသ၏ ဂုဏ်အံ့ထူးကို မသိသောသူကိုသော်ဂ်ားး ဆိုရာ ပြရာသည်ကိုထားဘိ။ သပ္ပါဒကသုခမိန်သည် ကုရုရာဇ်မင်းကို စွန့်၍ သွားသကဲ့သို့။ ဟ ဒ်ာမင်း ညီနောင်သည် နေရမည်သော ရွှေတောင်ကို စွန့်၍ပျံသကဲ့သို့။စွန့်ခွါကြဉ်ဖဲ့ရဲအပ်သည်သာလျှင်တည်း။ ။ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် သပ္ပါဒက သုခမိန်သည် ကုရုရာဇ်မင်းကို စွန့်၍သွားလေဟန်ကား။ ဘယဘေရ ဝပ္ပါဒအရာ၌ ဆိုခဲ့ပြီးသော သပ္ပါဒက ဝံထွဋ်ကို အကြောင်း ပြုသဖြင့် သိအပ်၏။ ။နေရမည်သော ရွှေတောင်ကို ဟာဒ်ာညီနောင်စွန့်၍ ပျံလေကြောင်းကိုကား။ တို့ဘုရားလောင်း ဟာဒ်ာမင်းညီနောင်သည် ဟိမဝန္တာတောအပြင်၌ကျက်စား၍ မိမိတို့နေရာ စိတ္တကူတောင်သို့ ပျံသွားရာတွင်။ တနေ့သ၌ နေရမည်သော ရွှေတောင်ကိုမြင်၍ နားကြသည်ရှိသော်။ ထိုတောင်၌ သားအပေါင်း ဌက်အပေါင်းတို့သည် ရွှေအဆင်းနှင့်တူကုန်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်ကုန်သည်ကို မြင်၍။ညီတော်သည် ထိုတောရှိ အကြောင်းကို မသိသောကြောင့်။ ။ကာကောဠာ ကာကသ္စယိာစ၊မယဉ္စုပတတံဝရာ။သပ္ပေဝသဒ်္ဓါသာဟောမး ဇာမမာ ဂမ္မပဇ္ဇတံ။ ။ဇာဝသိဟာ စဗျ ဒ္ဓါစ၊သိဂံလာစ မိဂံဖဇ္ဇာ။ သပ္ပေဝ သဒ်္ဓါသာဟော ဒ္ဓံ၊ အယံကောနာမ ပဒ္ဒတောဝါ။ ။ဘဲ့ာတိက၊ နောင်တော်။ ကာကောဠာစ၊ တောကျီးတို့သည်ငင်း။ ကာကံသယိာစ၊ ကျီးစွန်အပေါင်းတို့သည်ငင်း။ ပတတံ၊ ဌက်တို့တွင်။ ဝရာ၊ မြတ်ကုန်သော။ မယဉ္စု၊ ငါတို့သည်ငင်း။ ဇာမံပဇ္ဇာဝံ၊ ဤတောင်သို့။ အာဂမ္မ၊ လာကုန်၍။ သပ္ပေစ၊ အလုံးစုံသော သားဌက်တို့သည်လျှင်။ သဒ်္ဓါသာ၊ တူကုန်သည်။ ဟောမ၊ ဖြစ်ခဲ့ကုန်၏။ ။ဘဲ့ာတိက၊နေငင်တော်။ဇာစ၊ ဤတောင်၌။ သိဟာစ၊ ခြင်္သေ့တို့သည်ငင်း။ ဗျဂ္ဃာစ၊ ကျားတို့သည်ငင်း။ ဧဏေယျာစ၊ ယုတ်ကုန်သော။ သိဒ်ါလာစ၊ ဖြေခွေးတို့သည်ငင်း။ ဒီဂ်ါစ၊သား

အပေါင်းတို့ရှိသည်ရှင်း။ သင်္ဘော၀၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်လျှင်။ သဒ္ဓိသာ၊ တူကုန်သည်။ ဟောန္တို့၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အယံ၊ ဤတောင်သည်။ကောနာမပဗ္ဗတော၊ အဘိဗျဲမည်သော တောင်နည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့် ညီတော် မေးသည်ရှိဖူးသော်။ ။ကုံနေရုတိဇာနန္တိ၊ မနုဿာ ပဗ္ဗတုတ္တမံ။ ကုဝေဿောနသမ္ပန္နော၊ဝသန်တိသဗ္ဗပါဏိနော။ ။ကနိဋ္ဌ၊ညီထွေး။ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ ကုမံပဗ္ဗတံ၊ ဤတောင်ကို။ နေရုတိ၊ နေရုတောင် ဟူ၍။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်၊ ဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။ ကုဝ၊ ဤတောင်၌။ သဗ္ဗပါဏိနော၊ အလုံးစုံသော သတ္တ၀ါတို့သည်။ ဝဏ္ဏေန၊ အဆင်းနှင့်။ သမ္ပန္နော၊ ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝသန္တိ၊နေကုန်၏။ ။ဤဂါထာဖြင့်၊ထိုတောင်၏ အကြောင်းကို နောင်တော်ပြန်လျှင်။ ။အမာနနာ ယဇ္ဈ သိယာ သန္တာနံ ဝါဝိမာနနာ။ ဟိနသံမာနနာဝါဝိ၊ နတဇ္ဇ၀သတိံ၀သေ။ ။ယဇ္ဈာလသောစ ဒက္ခောစ၊ သူရောဘိရုစပူဇိယာ၊ နတဇ္ဇ သန္တောဝ၀ ဆန္တိ၊ အဝိသဲသကရေနရေ။ ။နာယံနေရုဝိဘာဇတိ၊ ဟိနမုက္ကဋ္ဌမဇ္ဈိမေ။ အဝိသေသကရောနေရု၊ ဟန္ဒနေရုံ ဇဟာမသေ။ ။ဘာတိက၊ နောင်တော်။ ယဇ္ဈ၊ အကြောင်သူ၌။ အမာနနာ၊ မြတ်နိုးလွေ့ရှိမသည့်။ သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ သန္တာနံ၀ါ၊ သူတော်ကောင်းတို့ကိုမူလည်။ ဝိမာနနာ၊ ကင်းသောမြတ်နိုးခြင်းရှိသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ဟိနသံမာနနာ၀ါဝိ၊ ယုတ်သောသူတို့ကို မြတ်နိုးခြင်း ရှိသည်မူလည်း။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ နတဇ္ဇ၀သတိံ၊ ထိုသူအထံ၌။ နံ၀သေ၊ မနေရာ။ ။ဘာတိက၊ နောင်တော်။ ယဇ္ဈာလသောစ၊ အကြောင်သူ၌၊ အလသောစ၊ ပျင်းရိမိုက်မဲသော သူသည်ရှင်း။ ဒက္ခောစ၊လိမ္မာထက်သောသူသည်ရှင်း။ သူရောစ၊ ရဲရင့်သောသူသည်ရှင်း။ ဘိရုစ၊ ကြောက်တတ်သောသူသည်ရှင်း။ ပူဇိယာ၊ အမျှပူဇော်ခြင်းကို ရကုန်၏။ အဝိသေသကရော၊ အထူးကို မပြုတတ်သော။ တံဇ္ဇနရော၊ ထိုသူအထံ၌။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ နဝသန္တိ၊ မနေကုန်။ ။ဘာတိက၊ နောင်တော်။ အယံနေရု၊ ဤနေရုတောင်သည်။ ဟိနမုက္ကဋ္ဌမဇ္ဈိမေ၊ အယုတ်အမြတ်အလတ် တို့ကို။ နဝိဘာဇတိ၊ မခွဲခြမ်းနိုင်။ အယံနေရု၊ ဤနေရုတောင်သည်၊ အဝိသေသကရော၊အထူးပြုခြင်းမှကင်း၏။ဟန္ဒ၊ ယူ။ နေရုံ၊ နေရုတောင်ကို။ ဇဟာမသေ၊ စွန့်ကုန်အံ့။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့်။ အကြင်သူ၌ ဂုဏ်အင်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံဖသော သူတော်ကောင်းတို့ကို မြတ်နိုးခြင်းမရှိ။ အကြင်သူ၌ သူ

တော်ကောင်းကို မတွေ့မဲ့မြင်ပြု၏။ အကြင်သူ၌ ယုတ်ညံသောသူကိုသာ မြတ်နိုးခြင်းရှိ၏။ ထိုသူအထံ၌လည်းမနေရာ။ အကြင်သူ၌ ပျင်းရိမှိုက်မဲ့သော်လည်း၊ လိမ္မာပြေပြစ်ထက်သန်သူကိုဂုဏ်းရေရှင့်ခြင်ကဲ့ချန်းသော်သူ၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် တတ်သော်သူကိုဂုဏ်း အမျှ ပူဇော်၏။ ထိုသူ အထံ၌လည်း မနေရာဟူ၍ဆိုသည် မဟုတ်တုံလော။ ဤတောင်သည်းလည်း အပျံ့ုတ် အလတ်အမြတ်ကို မခွဲခြမ်း နိုင်ဖြစ်သောကြောင့် ဒေထူးကိုမပြုတတ်။ သိမ်ဖျင်းအောင်သာ ပြုတတ်သော ဤတောင်၌ နေသူဖြင့်။ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟူ၍ထိုတောင်ကိုစွန့်၍စိတ္တကုန်းတောင်သို့ ပုံလေကုန်၏။ ထိုကြောင့် ဂုဏ်အထူးကို မသိသော သူကိုသော်ကား ဆိုရာပြရာသည်ကိုထား၏။စွန့်ခွါကြည့်ဖဲ့ ခဲ့အပ်လေသည်သာလျှင် တည်း ဟုဆို သတည်း။ ။

ဤအရာ၌တမူကား။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် ကိုယ်တော်ကိုဖမ္မ။ ဒီပါကျွန်း၌အတုမရှိသောဂုဏ်အထူးနှင့် ပြည့်စုံသော ပညာရှိသူတော်ကောင်းဟု သိစေလိုသောကြောင့် မဟာပေါရိသာဒ မင်းကိုလည်း ပုရိသဝိသေသ၏ဂုဏ်အထူးကိုသိတတ်သောပညာရှိဟု ချီးမွမ်းလိုသောကြောင့်။ နာဘာသမာနာဇာနန္တိ - အစရှိသောဂါထာ ဖျံဖြင့် ငါသည် သဟာသာရဟာဂါထာကို မဟောသည် ရှိသော် ဤသူသည် ပညာရှိပေဟုငါ့ကိုမသိ။သဟာသာရဟာဂါထာကိုဟောသောကြောင့် သာဤသူသည်ပညာရှိပေဟုငါ့ကိုသိ၍။ ငါ၌ကြည်ညဉ်သော စိတ်ဖြင့်လေး ပါးသောဆုကိုပေး၍။ငါးပါးသောသီလ၌တည်သည်ဟုဆို၏တည်း။

၁၂၉။ ဘုရားလောင်းမဟာသုတသောမမင်းကြီး အဆုံးအမကိုနာယူသဖြင့်ပေါရိသာဒဖြိုဖွဲ့ဒတ်မင်းကို အာဘိသိက်သွန်း၍မင်းပြုစေခြင်း။

ဤသို့သော ဘုရားလောင်း တရားစကားကို ကြားလျှင်။ မင်း စစ်သူကြီးတို့သည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ရှင်မင်းကြီး၊ ကောင်းပြီ။ အကျွန်ုပ်တို့သွားခဲ့ ဆောင်အံ့ဟုဝန်ခံပြီးမှ။ မြို့၌စည်လံ့ည် စေ၍။ ပြည်သူအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးသော် သင်တို့မကြောက်လင့်ကုန်။ ငါတို့သခင်မင်းကြီးသည်တရား၌တည်တတ်မူပြီ။ လာကုန်။

ငါတို့သခင်ဖုဉ်းကြီးကို ဆောင်ကုန်အံ့ဟု နှစ်သိမ့်စေပြီးသော်။ မျှားစွာ
ဲသောလူအပေါင်းနှင့်တကွ ဘုရားလောင်းကိုရှေ့တည်ပြု၍။ မင်းကြီး
အထံသို့သွား၍။ ရှိခိုးလျက်နေကုန်ပြီးသော် ဆေတ္တာသည်ကိုခေါ် ၍ဆံ
ဖတ်ဆိတ်ပြင်စေပြီးသော်။ ပန်းနံ့သာလိမ်းပြီးသော်။ တန်းဆာဆင်ပြီး
သော် ရတနာဈုံခွေနေစေ၍။ အာဘိသိက်သွန်း၍ ဖြူသိုသွင်းကုန်ဏ်။ ။ဤ
အာဘိသိက်သွန်းခြင်းသည်ကား၁တ္တိယာဘိသေကအားဖြင့် အာဘိသိက်
သွန်းခြင်းမည်။သိရိပဝေသနအားဖြင့်ဘိသိုက်သွန်းခြင်းမည်ဏ်။

၁၃၀။ ပေါရိသာဒဖြဟ္မဒတ်မင်းကိုအာဘိသိက်သွန်းသည်
ဟူရာ၌။ခတ္တိယာဘိသိက်သွန်းခြင်း
အခမ်းအနားကိုပြဆိုရာ။

ခတ္တိယာဘိသေကအားဖြင့် အာဘိသိက်သွန်းခြင်းသည်ကား။ အာဘိ
သိက်မင်္ဂလာပြုခြင်း၌ စိရင်အပ်သော တန်းဆာအတိဆင်သော မဏ္ဍပ်
ဏ်၏ အံ့ဝင်းခြ ရေသဖန်းဖြင့် ပြီးသော မဏ္ဍပ်လုပ်၍။ ထိုမင်္ဂလာမဏ္ဍပ်
ဏ်၏ ဈာလယ်၌ ရေသဖုန်းဖြင့် ပြီးသော အင်းပျဉ်ခင်း၍ အာဘိသိက် သွန်း
ထိုက်သော၊ အာဘိဇ္ဈခတ္တိယာဇာဂ်ဖြစ်သောမင်းကို ထိုအင်းပျဉ်၌နေစေ
၍။ ရတနာအတိ ပြီးသော မင်္ဂလာ တန်းဆာဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်
သောဖြတ်သောဘူမျိုး၌ဖြစ်သော မင်းသွဲ့သည် ဂင်္ဂါရေဖြင့်ပြည့်သော
သမုဒ္ဒရာ လက္ခဏာရစ် ခရုသင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရှိသေစွာကိုင်၍။
အာဘိသိက်ခံသော မင်း၏ ထိပ်၌ စိုက်ပြီးသော်။ အဖျင် မင်းကြီး၊ မင်း
အပေါင်းကို စောင့်ရှောက် စိမ့်သောငှါ။ အဖျင်မင်းကြီးကို အလုံးစုံ
သောမင်းအပေါင်းတို့သည် ဤအာဘိသိက်ရေစင်ဖြင့် အာဘိသိက်သွန်း
ပါကုန်၏။ မင်း၏တရား၌တည်တော်မူသည်ဖြစ်၍ တရားနှင့်ညီစွာမင်း
ပြုတော်မူစေသတည်း။ ဤမင်းအပေါင်းတို့၌သားကိုကဲ့သို့ဖြတ်နိုးခြင်း
သနားမေတ္တာကရုဏာရှိခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၎တော်မူစေသတည်း။
ရက္ခာဝဏဏာဂုတို့ဖြင့် ထိုမင်းအပေါင်းတို့အား စောင့်ရှောက်တော်မူ
စေသတည်းဟု ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ရှေးဦးစွာမင်းသွဲ့သွန်း၏။ ။ထို
နောင်ပုဏ္ဏော်ဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဗိမိအားလျော်ပတ်စွာ မင်္ဂလာအဝတ်
တန်းဆာ ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဂင်္ဂါရေဖြင့် ပြည့်သော ၎ အတိုပြီးသော

ခရုသင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရိုသေစွာကိုင်၍ အံတိသိက်ခံသောမင်း ၏ ထိပ်ဒွိစိုက်ပြီးသော်၊ အရှင်မင်းကြီး၊ ပုဏ္ဏားအပေါင်းတို့ကို စေ့ငဉ်ရောက်ပါစိမ့်သောဌါအရှင်မင်းကြီးကိုအလုံးစုံသော ပုဏ္ဏားအပေါင်း တို့သည် ဤအတိသိက်ရေစင်ဖြင့် အတိသိက်သွန်းပါကုန်၏။ ဤသို့အစ ရှိသဖြင့် ရှေးဆိုမြဲအတိုင်းဆို၍ နှစ်ကြိမ်မြောက် ပုဏ္ဏာဘိုးသွန်း၏။ ။ ထို့နောင် သူဌေးကြီးသည် မိမိအား လျော်ပတ်သောမင်္ဂလာအဝတ် တန်းဆာရှိသည်ဖြစ်၍ ဂုဏ်ရှေဖြင့်ပြည့်သော ရုဇာနုဘ အဝတ်ပြီးသော ခရုသင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရိုသေစွာကိုင်၍ အတိသိက်ခံသောမင်း၏ ထိပ်ဒွိစိုက်ပြီးသော်။ အရှင်မင်းကြီး၊ သူဌေး သူကြွယ် ကုန်သည် လယ်လုပ်အပေါင်းတို့ကို ဧစောင့်ရှောက်ပါစိမ့်သောဌါ သင်မင်းကြီးကို အာလုံးစုံသောသူဌေးသူကြွယ်အပေါင်းတို့သည်ဤအတိသိက် ရေစင်ဖြင့် အတိသိက်သွန်းပါကုန်၏။ ဤသို့အစရှိသဖြင့် ရှေးဆိုမြဲဆို၍ သုံးကြိမ်မြောက်သူဌေးသွန်း၏။ ။ဤသို့သောသွန်းခြင်းသည် ငါတို့သွန်းသည့် နှင့်ညီစွာကျင့်တော်မူပေသည်ရှိသော်။ ဘုန်းတော်ကြီးလင့်မနား ကြီး တော်မူသည်။ သက်တော် ရှည်လင့်မနား ရှည်တော်မူသည်ဖြစ်စေ သတည်း။ငါတို့ဆိုသည့်နှင့်ညီစွာ ကျင့်တော်မမူသည်ရှိသော်၊ ရှင်မင်း ကြီးထိပ်သည် ခုနစ်စိတ်ကွဲစေသတည်းဟု ကြိမ်သကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပါရာဇိကာဏ်ဒုကာဒ္ဒသလာ၏၊ ဤပါရာဇိကာဏ် ဒုကာဒ္ဒ လာသောရဇ္ဇာ ဘိသေကသည့် မဇ္ဈိမနိကာယ်၌ စူဠဒုက္ခဓမ္မာဒသုတ်ဟူ၍ အဋ္ဌကထာနှင့် လည်းညီ၏။ သိဟဠဒုက္ခဓမ္မာဒသုတ်နှင့်လည်းညီ၏။ ဤသည်လျှင် ခတ္တိယာ ဘိသေကတည်း။ ။

၁၃၁။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်ပေါရိသာဒ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအားဗာရာဏသီပြည်၌မင်းအဖြစ်သို့ရောက်စေ ပြီးလျှင်ဟူ၍ပဉ္စနိဂ္ဂဟဂါထာပြဋ္ဌာန်းမင်း၏တရားဆယ်ပါး နှင့်အညီ မင်းပြုတော်မူခြင်းကိုပြရာ။

မဟာပေါရိသာဒ မင်းကြီးသည်၊ ဘုရားလောင်းအာဒင်း၊ အရာ မကသော မင်းတို့အာဒင်း များမြတ်သော ပုဇော်သက္ကာရတို့ ပြု၏။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည် မဟာ ပေါရိသာဒကိုဆုံးဖြ၍ မင်းအ ဖြစ်၌ တည်စေ၏ဟု ဇုမ္မ။ ဒီပါကျွန်း၌ သည်းစွာအုတ်အုတ်ကျဲကဲကျက်

သောကျေဒေါခြင်းဖြစ်၏။ ဤနှစ်ပတ္တနဂိုရ်ပြည်သူတို့လည်း ငါတို့သခင် မင်းကြီးသည် ပြည်ရွာကိုသိမ်းတော်မူစေသတည်းဟု စေလွှာကုန်၏။ မဟာ သုတသောမ မင်းကြီးလဲည်း ဗာရာဏသီပြည်၌ တလ လုံးလုံး နေ၍၊အဆွေ၊ ငါတို့သွားကုန်အံ့။မမေ့မလျော့သင့်ည်ဖြစ်၍ မြို့တံခါးလေး မျက်နှာအိမ်တံခါး၌ ငါးဆောင်သော အာဿုတင်းကုပ်ကိုပြုစေ၍ ကြီး စွာသောအသူကိုပေး၍။ ဆယ်ပါးသောမင်း၏တရားကို မပျက်စေမူ၍ ဆန္ဒာဂတိအစရှိသည်ကိုပယ်၍။ တရားနှင့်ညီစွာမင်းပြုလော့ဟု မဟာ ပေါရိသာဒမင်းကြီးကို ဆုံးမ၏။ အရာမကသော ရာဇဒ္ဒာနိတို့မှ စစ် သည်ဗိုလ်ပါတို့သည်လည်းစုဝေးလွှာကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ထို မင်းအပေါင်း စစ်သည်အပေါင်းတို့ ခြံရံလျက်။ အသူရာ စစ်သည်ကို အောင်သော သိကြားမင်းကဲ့သို့ ဗာရာဏသီပြည်မှ ထွက်ခဲ့၏။ မဟာ ပေါရိသာဒ မင်းလည်း ထက်ဝက်သော ခဲ့ဒုံးတိုင်အောင်ပို့လိုက်၍ ပူ ဇော်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းကိုပြု၍ပြန်လေ၏။ ။ဘုရားလောင်းလည်း ဆင် မကောင်းသောမင်းကို ဆင်ကောင်း။ မြင်းမကောင်းသောမင်းကို မြင်း ကောင်း။ယာဉ်မကောင်းသော မင်းကို ယာဉ်ကောင်းပေး၍ မင်းအ ပေါင်းကို လွှတ်တော်မူ၏။ ထိုမင်းတို့လည်း ဘုရားလောင်းနှင့် ဝမ်း မြောက် ဝမ်းသာ နွှင်လန်းစွာ ခပြာဟောပြီးမှ။ ဘုရားလောင်အား ရှိခိုးခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ပူဇော်ဘက်ယမ်းခြင်းအစရှိသည်ကိုပြု၍ ဗိမ တို့ပြည်သို့သွားခွင့်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း ဤနှစ်ပတ္တနဂိုရ်မြို့သို့ ရောက် လျှင်။ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် သုဒဿန မြို့ကိုကဲ့သို့ ဆင်အလှသော တန်းဆာရှိသော မြို့သို့ဝင်၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား ရှိခိုး၍။ သာယာစွာသော ပဋိသန္ဓာရကို ပြုပြီးမှ ပြာသာဒ်မသို့တက်၍ မင်း၏ တရားဆယ်ပါးနှင့် ညီစွာမင်းပြု၏။ ။

၁၉၂။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးဤနှစ်ပတ္တနဂိုရ်ပြည်၌
မင်း၏တရားဆယ်ပါးနှင့်အညီမင်းပြု၏ဟူသော စကား၀ယ်
ထုတ်ပြအလ်သောမင်းကျင့်တရားဆယ်ပါး။

မင်း၏တရားဆယ်ပါးဟူသော်ကား။ ။ဒါနံသီလံပရိစ္စာဂံ၊အဇ္ဇဝံ မဒ္ဒဝံတပံ။အကောဓံအဝိဟိံသဉ္စ။ခန္တီစအဝိရောဓနံ။ ။ဤ၀တေတကု-

သလေမမွေ၊ ဦတေမသတိအတ္တာနိ။ တတောမွေဇာယတ္တိဒိတိ၊ သော် မနသဿနုပ္ပကံ။ ။ဒါနန္တု၊အလ္လုပေးခြင်းငင်း၊ သိလန္တု၊သိလဆောက် တည်ခြင်းငင်း။ ပဓိဗ္ဘာဂန္တု၊ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းငင်း။ အဇ္ဇဝန္တု၊ဖြောင့် ဖြောင့်ကျင့်ခြင်းငင်း။ မဒ္ဒဝန္တု၊ နူးညံ့ ပြေပြစ် ခြင်းငင်း။ ်တပန္တု၊ ဥပုသ် သိတင်း သုံးခြင်းငင်း။ ၎ ဤနေ့ကို စောင့်ခြင်း မှတ်၍ တကျမ်းဦ ဆိုရာ၏)။ အကောဓန္တု၊အမျက်မထွက်ခြင်းငင်း။ အဝိဟိ ံသာန္တု၊မညှဉ်းဆဲခြင်းငံင်း။ ခန္တိစ၊ သည်းခံ ခြင်းငင်း။ ်အဝိရောဓနန္တု၊ မဆန့်ကျင်ခြင်းငင်း။ ဇာတ၊ ဤလောကဦ ။ဧတေ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော။ ကုံသလော်၊ကောင်းကုန် ့သော။ ဓမ္မေ တရားတို့ကို။ အတ္တာနိ၊ငါဦ။ ဦတော်တည်ကုန်သည် တို့ကို။ ပဿတိ၊မြင်၏။ တတော၊ထိုသို့မြင်သောကြောင့်။ မေ၊ငါ၏။ အနုပ္ပကံ၊ အတိုင်း မထိသော။ ဒီတိစ၊ နှစ်သက်ခြင်း သည်ငင်း။ သောမနဿန္တု၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း သည်ငင်း။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ ။ဤ ဂါထာ တို့ဖြင့် ပြအပ်သော ဆယ်ပါးသော ဓမ္မသည် မင်း၏ ဆယ်ပါးသော ဓမ္မ မည်၏။ ။

၁၃၃။ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးအနက်။ အကောဓ ဟူသော ရာဇဓမ္မသည် ကြွင်းကိုးပါးတို့၏ အခြေပ် အခြာဖြစ်သည်ကို ပြဆိုရာ။

ဤမင်း၏ဘရား ဆယ်ပါးတို့တွင်။ အကောဓ ဟူသော ရာဇဓမ္မ တပါးသည် ကိုးပါးသောရာဇဓမ္မတို့ကို ငုံဝေ၏။အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ဟူမူကား။ အမျက်ထွက်သဖြင့် အမှားအမတ် အစရှိသော တိုင်းနိုင်ငံသူ တို့၏ စည်းစိမ်အသက်ကိုလုယက်ဖျက်ဆီးရာလျက် အမျက်မထွက်လျှင် လုယက်ဖျက်ဆီးခြင်းမရှိသဖြင့် စည်းစိမ်အသက်တည်းဟူသော အလှ ကို ပေးသည်မည်သောကြောင့် ဒါနတည်း ဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့် သည်မည်၏။ ။အမျက်ထွက်သဖြင့် ဆေဇ္ဇဘေဇ္ဇ အစရှိသောမကောင်း မှုကိုပြုရာလျက်၊ အမျက်မထွက်လျှင် မပြုသဖြင့် ပါဏာတိပါတ် အစ ရှိသော ငါးပါးသောရန်မှ ကင်းဆောကြောင့် သီလဟူသော ရာဇဓမ္မ ကို ကျင့်သည်မည်၏။ ။အမျက်ထွက်သဖြင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဥစ္စာ ခမ်းနား သားမယားကို ဖျက်ဖြိုယူတဲ့သဲ့ ချီးမဲ့ရာလျက်၊အမျက်မထွက် လျှင် ထိုအမှုကို မပြုသဖြင့် အသစ်တာဘန် စွန့်ကြဲပြုနိုသည်၊ ဖြစ်သော

ကြောင့် ပရိယောဂဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည်မည်၏။ ။အမျက်ထွက်သဖြင့် ဓေဒါသဂတိ အစရှိသည်သို့ လိုက်၍ ပြည်ကြီးချိန်ခွင်မပြို။ မည်မည္ဟုတ် ကျင့်ရာလျက်၊ အမျက် မထွက်လျှင် ဖကျင့်သဖြင့် ဖြောင့်သားဟုတ်မှန် အဖြင်သနိဿောကြောင့်။ အဇ္ဈဇံဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည်မည်၏။ ။အမျက်ထွက်သဖြင့် မင်းဇ၏ စောင်းမာန် ဆံလွှင်ကန်သို့ ခက်ထန်ကြောကြမ်းသမ်းရာလျက်၊အမျက်မထွက်လျှင် အဘာန် တရာစစ်သော ဆိဒ္ဓိကျသော ဝါဂွမ်းကဲ့သို့" ညံ့သက်သိမ်မွေ့ စွာလော စိတ်ရှိသဖြင့် နူးညံ့ပြေပြစ်သောကြောင့် မဒ္ဒဝံဟူသောရာဇဓမ္မကိုကျင့်သည်မည်၏။ ။အမျက်ထွက်သဖြင့် ဥပသိတင်း ပျက်ခြင်း၊ ဇာန်ဈေး ပျက်ခြင်း၊ နောင်နင်ခတ်မှု ရှိရာလျက်၊ အမျက်မထွက်လျှင် မရှိသဖြင့် ရှိုးခြံစွာ ကျင့်သောကြောင့် တပဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည်မည်၏။ ။အမျက်ထွက်သဖြင့်လည်း ထုနှက်ပါးတီး၊ရှောင်လိုးပါးပေါက် အစရှိသော ဣာလုကလဲ ညှဉ်းဆဲမှုကို ပြုရာလျက်။ ဒဏ်အမျက်မထွက်လျှင် မပြုသဖြင့် သနားမေတ္တာ ကရုဏာနှင့် ယှဉ်သောကြောင့်အဝိဟိံ သာဟူသော ရာဇ ဓမ္မကို ကျင့်သည် မည်၏။ ။အမျက် ထွက်သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ခင်းဖြစ်သစ် ပွေ့စိစစ်၍။သတ်ညှစ်နှိုင်နင်း။ နှိပ်စက်ခြင်းကို ပြုရာလျက်၊ အမျက်မထွက်လျှင် မပြုရာသောကြောင့် သည်းညည်းခံစောက်နိမ့်ဖာန်ရောက်သဖြင့် ခန္တီ ဟူသော် ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည် မည်၏။ ။ အမျက်ထွက်သဖြင့် ဘာဓိုင်းမော်ကွန်းပျက်၍။ အတုတ်အခွန်။ ရှေးလွန်မည်။ ဝိရောဓိပြုရောလျက်။ အမျက်မထွက်လျှင် မပြုသဖြင့်။ တိုင်းနိုင်ငံသူလူမဆန့်ပြု။ လမ်းရိုး ညီသောကြောင့်။ အဝိရောဓဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည်မည်၏။ ။ထို့ကြောင့် အကောဓ ဟူသော ရာဇဓမ္မ တပါးသည် ကိုးပါးသော ရာဇဓမ္မတို့ကို ငုံနိုင်လေ၏ဟု ဆိုသတည်း။ ဤသို့ ဆိုခြင်းဟူသည်ကား။ ။ကောဓောဓမ္မံ နဇာနာတိ၊ ကောဓောဓမ္မံ နပ သာတိ။ အနွံတမံ တဒါ ဟောတိ၊ ယံကောဓော ပဟာတေ နံ။ ။ ကောဓော၊အမျက်ထွက်သောသူသည်။ဓမ္မံ၊တရားကို။နဇာနာတိ၊မသိ။ ကောဓော၊အမျက်ထွက်သော သူသည်။ဓမ္မံ၊တရားကို။နပသတိ၊မဖြင်။ တဒါ၊ ထို အမျက်တွက်သော ဒဓခါ၌။ အနွံတမံ၊ အလွန်မိုက်မဲတွေဝေသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ကောဓော၊အမျက်သည်။ ယံနံ၊အကြင်အမျက် ထွက်သော သူကို။ ပဟာတေ၊ နှိပ်စက်ပေ၏။ ။ဤသို့ အစရှိ သဖြင့်

ဖွာတိဝုတ္တက အစရှိသော် ကျမ်းတို့၌ လာသော ဓမ္မဒေသနာတော်နှင့် လည်းညီ၏။ ။မာဿကုဏ္ဍိဘုမိပတိ၊ မာဿကုဏ္ဍိရထေသဘာ။ ကိုဋ္ဌံ အပ္ပဋိကုဏ္ဍာနော၊ ရာဇာရဋ္ဌဿာဏုပဂိတော်ဝါ။ ၎င်းမဂါယဒိဝါရည် နိဒ္ဒေစါယဒိဝါ ထလော့။ သဗ္ဗတ္ထမနုသာသာမိ၊ မာဿကုဏ္ဍိရထေသ ဘာ။ ။ဘူမိပတိ၊ မြေကြီးသော်ဌင်နှင်း မင်းဖြစ်တော်မူသော်။ မဟာရာဇာ၊ ရှင်မင်းကြီး။ မာဿကုဏ္ဍိ၊ အမျက်တွက်တော်မမူလင့်။ ရထေသဘာ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ဆက် အာသဘ မြောက်တော်မူသော်။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်း။ မာဿကုဏ္ဍိ၊ အမျက်ထွက်တော်မမူလင့်။ ကုဋ္ဌံ၊ အမျက်ထွက်သောသူကို။ အပ္ပဋိကုဏ္ဍာနော်၊ အမျက်တာဘန် မတွက်ပြုနိုသော်။ရာဇာ၊မင်းကို။ ရဋ္ဌဿ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူအပေါင်းသည်။ ပူဇိတော၊ ပူဇော်အပ်၏။ ။ရထေသဘာ၊ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ ထက် အာသဘမြောက်တော်မူသော်။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်း၊ ဂါမေဝါ၊ရွာဒို့ရင်း။ယဒိ၊ထိုမြို့။ အရညေဝါ၊တောဒို့ရင်း။ နိဂမေဝါ၊ချိုင်းဝှမ်း ရာဒို့ရင်း။ ယဒိ၊ထိုမြို့။ ထလေဝါ၊ကြည်းကုန်းခင်ဒို့ရင်း။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသော အရပ်တို့ဒို့။ အနုသာသာမိ၊ ဆုံးမပါ၏။ မာဿကုဏ္ဍိ၊ အမျက်ထွက်တော်မမူလင့်။ ။ဤသို့အစရှိသော ရာဇောဝါဒ နှင့်လည်းညီ၏။ ဤသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဂေါသူတော်ကောင်းတို့လည်း။ ။မာဿကုဏ္ဍိ ဘူမိပတိ။ မာဿကုဏ္ဍိ ရထေသဘာ။ သမ္မာဒဋ္ဌလျင်။ ဆုံးမပေဟာထား။ ဤတရားကို။ မှတ်သားလည်းပြု။ သည်းခံမှုဖြင့်။ ပြည်သူခမည်း။ မျက်တော် နည်းလော့။ ဖြိုတ်ခြည်းအမျက်။ ထွက်လည်း မပြင်း။ လူခပင်းကား။ မင်းကိုဟူက။ လောင်ပူရဲရဲ။ ရှားမီးခဲသို့။ ဝမ်းထဲခွဲခွဲ၊ အံမျက်မဲ့လျင်။ တုန်လဲ့သည်းချာ၊ ကြောက်ကုန်ရာရှင့်။ပြင်းစွာအံမျက်။ ထွက်တပြီးကား။ ကြက်သီးကြက်ဝန်။ဦးထိပ်မွှန်မျှ။အလွန်အကျူး။ ဖကြောက်မိန်းမူးအံ့။ ဆူးဆူးရေားရေား။ အမျက်အားကို။ တရားဆည်ကိုင်။မချုံ့ပိန့်လည်း။ စိတ်ခိုင်တည့်တံ့။ ဆင်ခြင်ငုံ၍။ မဝံ့နှစ်ဆစ်။ အကြိမ်စစ်လျက်။ အံ့ပြစ်အလျောက့်။ သုံးကြိမ်မြောက်မှ။ လျော်လောက်သေဘေး။ မှင်းဒဏ်ပေးသည်။ ။ကွပ်ရေးဘန် မံမျှားစေလင့်။ ။ဟုဆိုစကုန်၏။

နဂရပဝေသနခဏ်းပြီး၏
မဏိကုဏ္ဍလဝတ္ထု၊ အံ့ဖွယ်မတုံပြီး၏။

နဲ့မေ့ပစေသော ဘဝတွေ အရဟာတော့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အာခေါ်း - ၉။

ဇာတ်ကံသမ္ဘောနာခေါ်း။

၁၃၄။ မဟာသုတသောမမင်းကြီးသည်
ကမ္မာသဓမ္မရွာကိုတည်၍ညောင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်ခြင်း။
မင်းအပေါင်းတို့ ဘုရားလောင်း အဆုံးအမခွဲ တည်၍
နတ်ရွာလားခြင်းတို့ကိုပြရာ။

မဟာသုတသောမ မင်းကြီးသည် ပညောင်စောင့်သော နတ်သည် ငါ့အား များစွာသောကျေးဇူးရှိပေ၏။ ပူဇော်သက္ကာရ လာဘ်သပ္ပာယ အစွန်အတုတ် ရအံ့သောအကြောင်းကို ငါပြုအံ့ဟုကြံ၍ ထိုပညောင်ဖင်၏ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ကြီးစွာသော တာဉ္ဇက်ဆည်ကန်ကို ပြုစေ၍။ များစွာသောအုမျိုးတို့ကို ရွာထောင်၍နေ့စေ၏။ ထိုရွာသည်အလွန် ကြီးကျယ်စွာဖြစ်၍။ ဂုစ်သောင်း ခုနစ်ထောင်သော ဈေးတို့ဖြင့် ဆင်အပ်သော တန်းဆာရှိ၏။ ထိုပညောင်ပင်လည်း အစွန့်သောခံ့ကံဖျား ဝန်းကျင် အရပ်မှစ၍ ညီညွတ်သော မြေပြင်တလင်း စင်ကြယ်ခြင်း။ ပွတ်လုံးပွတ်တိုင်ရံခြင်း။ တံခါးတိုင်, တံခါမုတ်, တံခါးရွက်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းတို့ဖြင့် အလွန်ကြည်ဘွယ်ရှိ၏။ ငခြေကျားကို ဆုံးမသောအရပ်၌ စာညဿောရွာဖြစ်သောကြောင့် ထိုရွာသည် ကမ္မာသဓမ္မနိုဂုံးဟူသော ဒံအမည်ကိုရ၏။ ထိုအလုံးစုံသော မင်းတို့သည်လည်း ဘုရားလောင်း အဆုံးအမခွဲတည်သဖြင့်။ အသူအစုံရှိသော ကောင်းမှုကိုပြု၍ နတ်ပြည်တည်းဟူသောဆုကို ပြည့်စုံကုန်၏။ ။

၁၃၅။ ဗာဂျဉ်းအားဖြင့် ဓာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း

လူသုံးပါးတို့၏ ပဋ္ဌာဖြာသင်းကျစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားလည်း။ ဤဓမ္မဒေသနာကိုမဆောင်တော်မူ၍။ ဒမာဏာကုသလ၊ ဂေါဟာရကုသလ၊ ပရမတ္ထကုသလ သုံးပါးတို့တွင်၊ ဤအရာ၌ ဝေါဟာရကုသလပဟုဆိုအပ်သော လောကဗျူဟာ၌ လိမ္မာတော်မူသော မင်းဖြစ်သောကြောင့်။ ဤဓာတ်သည်စကားအပ်စကားငယ်စကဉ်းချပ်များ၍ စကားကျယ်ဝန်းရကား။ စကားရင်းပျောက်အံ့ဖိုး၍ စကားစသိမ်းတော်မူလိုသောကြောင့်။ ချစ်သား.တို့၊ ယွဉ်အခါ၌သာ ငါအင်္ဂလိမာလကို ဆုံးမသည်မ ဟုတ်။ ရှေးအခါ၌လည်း အင်္ဂလိမာလကို ငါဆုံးမသည်သာလျှင်တည်းဟု စကားရင်းသို့ ပြန်သိမ်းတော်မူ၍။ ထိုအခါမဟာပေါရိသာဒမင်းသည် ယွဉ်အခါ၌ အင်္ဂလိမာလဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါကာဠဟတ္ထိသည် ယွဉ်အခါ၌ သာရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ နန္ဒပုဏ္ဏားသည် ယွဉ်အခါ၌ အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ပညောင်စောင့်သော နတ်သည် ယွဉ်အခါ၌ ကဿပဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါသိကြားသည် ယွဉ်အခါ အနုရုဒ္ဓါဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ အရာမကသော မင်းတို့သည် ယွဉ်အခါ ငါဘုရား ပရိသတ်ဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် ယွဉ်အခါ အသမ္ဘိန္နခတ္တိယမျိုးဖြစ်သော မယ်တော် ခမည်းတော် ဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုအခါမဟာသုတသောမအမည်ရှိသောမြတ်သောမင်းသည်ယွဉ်အခါ သင်္ဃာလေးပါးတရားကို အလိုလိုသိသော ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏ဟု ထိုရှေ့အဖြစ် ဓာတ်ကိုပေါင်းတော်မူပေ၏။ ။

၁၄၆။ အကျဉ်းအားဖြင့် ဓာတ်ပေါင်းရာ၌ ပေါရိသာဒသည် အင်္ဂလိမာဇဖြစ်လာ၏ဟူရာဝယ် ပြဆိုအပ်သော အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု အကျယ်စကား။

ဤသို့ အဖြစ်ဓာတ်ကို ပေါင်းတော်မူရာတွင်။ ထိုအခါ မဟာပေါရိသာဒမင်းသည် ယွဉ်အခါ၌ အင်္ဂလိမာလဖြစ်လာ၏ ဟူရာ၌။ အသို့ဖြစ်လ္ဟာသနည်းဟူမူကား။ ရှေးဘုရားတို့၌ ဆုတောင်းခြင်း အရင်းရှိသဖြင့် ထိုထိုဘဝတို့၌ ပြုအပ်သောကောင်းမှုရှိသည်ဖြစ်၍။ တို့မြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါတွင်။ ပသေနဒိကောသလမင်း၏ ဘဂ္ဂဝအမည်

ရှိသော ပုရော်ဟိတ် သားဖြစ်၍။ ဘွားသည့်နေ့ ဆား-လှံ့ အစရှိသော လက်နက်တို့ဖြင့် တပြည်လုံး ပြောင်ပြောင်တောက်သောကြောင့်။ အဘမုဏ္ဍား ကောင်းကင်သို့ ကြည့်သည်ရှိသော်။ ဇီစာရနက္ခတ်၌ ဘွဲ့ဦး သည်ကိုဖြင်သဖြင့်။ မိုးသော်က်လျှင်မင်းကြီးအံထံသို့သွား၍။ ချမ်းသာစွာအိပ်ရခြင်းကိုမေးသည်ရှိသော်။ ယနေ့ငါ့၏မင်္ဂလာလက်နံက်ဖယ်သည် ပြောင်ပြောင် တောက်သောကြောင့် ချမ်းသာစွာ မအိပ်ရ၊ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု မေးသည်ကို။ ကြောင့်ကြတော်မမူလင့်။ ယနေ့အာကျွန်ုပ် မယားခွဲ သားဘွားသည်။ ထိုသူငယ်၏ အာခဲဘေဝ်ကြောင့်တပြည်လုံးပင် ဤသို့ ဖြစ်သည်ဆိုလျှင်။ ဤသူငယ် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု မေးသည်ကို ခိုးသူဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆိုဦး၍။ မင်းကြီးစိတ်ကို သိမ်းဆည်းလိုသောကြောင့်။ ဖျောက်ဖျက်မည်ကြံသည်ဟု ပုဏ္ဏားဆိုသည်ရှိသော်။ တယောက်ထည်းသော ခိုးသူဖြစ်လတ်မည်လော။ အခြွေအရွေဆောင်သော ခိုးသူဖြစ်မည်လောဟုမေး၍။ တယောက်ထည်းသော ခိုးသူဖြင့် လတ္တံ့ဟုဆိုလျှင်။ တယောက်ထည်းသော ခိုးသူဖြစ်သော်အပန်းမကြီး မဖျက်ဆီးလင့်ဟုဖြစ်သဖြင့်။ မင်းကြီးစိတ်ကို ညှဉ်းဆဲလျက်ဘွားသောကြောင့် ဟိုသကဟူသောအမည်ကိုမှည့်၍။ ဟိုသကသည် အဟိုသကတွင်၍။ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ဂုဏ်ဘဝဒွိဇဗွဲသုညကမ္ဘာဝတွင် လယ်ထွန်ယောက်ျားဖြစ်၍။ မိဃိုးရည်စွတ်သော သက်ိန်း။ အချမ်းဖြင့်နှိပ်စက်သော ပဓွေက ဇုဠဂါသည် မိမိလယ်မြေ၌ သွားသည်ကိုဖြင်လျှင်။ ကောင်းမှုပြုရာရောက်ပေလှာသည်ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှစ်သက်စွာသောစိတ်ဖြင့် မိန့်ထည့်၍အချမ်းပျောက်စိမ့်သောဌါ စိရင်ဘူးသောကြောင့်။ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ခွန်အားကြီးခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ဤအဆုံးစွန်သောဘဝ၌ ဆင်ပြောင်ခုနစ်စီးအား ကိုဆောင်သဖြင့်။ ဤကဲ့သို့လပြည်မှာ အတတ်ပညာ သင်ရာတွင် ဆရာ၏ မယားကို ရိုသေစွာလုပ်ကျွေးသောကြောင့် နှစ်သက်သဖြင့် ပုဏ္ဏားမသည် ထူး၍သိမ့်းမြှုန်းပိုက်ထုပ်ပါသည်ကို။ တပည့်အဘော်တို့မရှုလို၍ ဆရာ့အကြားခွဲကုန်းချောစားသဖြင့်မယုံယုံကြောင်းဆိုလျှင် ဆရာအမျက်ထွက်၍။ ဤသူကို ငါသတ်သည်ရှိသော်။ ဒိသောပါမောက္ခဆံဆရာသည် အတတ်ပညာသင်ပေးလှာသောတပည့်ကိုသတ်သည်ဟု၍ အကျင့်အစောမဲ့ ဖြစ်လတ္တံ့။ ခွန်အားကြီးသည်ဖြစ်သောကြောင့်လည်းငါမသတ်နိုင်ချေရာ။ ဥပယ်

တမျည်ဖြင့်ဟောစေအံ့ဟု အတတ်ပညာပြည့်စုံ၍ သွားမည်ပြုလျှင်။ ဇော ဒှင်၏ဥပစာရဟုဆို၍ ငါ့ကိုဖြတ်နိုးအပ်သော ဆရာစားပေးမှ အတတ် ပညာအပြီးတိုင်မည်ဟုဆိုသဖြင့်။ ကောင်းပြီ၊ အဘယ်ပေးရမည်နည်း ဟုမေးသည်ကို။ ဇာတ္ထေဝင်သောသူကို သတ်စေသည်ရှိသော်ကား တ ယ္ထပ်ယောက် လက်တွင် သေတန်၏ဟုကြံ၍။ လူတဇောင်ကိုသတ် ၍ ရသောလက်ညှိုး ဟာထောင်အလိုရှိ၏ဟုဆိုလျှင်။ လက်နက်ငါးပါးစွဲ ၍ ကောသလမ္ဗဒင်းဂြိုဟ်၏ နှိုင်ငံဖြစ်သော ဇာဝလိနိ တောအုပ်သို့ ဝင်၍။ တောင်နှစ်ဘက်ကြားတွင် နေစမှတ်ပြု၍။ တောင်ထိပ်ဂဖြော်၍ ခရီး သွားကိုမြင်လျှင် တောင်ထိပ်မှပြေးဆင်း၍ သန်လျက်ဖြင့်ပိုင်း၍လက်ျာ လက်ညှိုးကို ယူပြီးသော်။ သစ်ပင်၌ခွဲ၍ထားသော လက်ညှိုးကို ကျိုး လင်းတတို့ စားကုန်သဖြင့်။ မြေ၌ထားသော လက်ညှိုးတို့သည် ပုပ် ဆွေးကုန်သဖြင့်။ မည်မျှရပြီး မသိသောကြောင့် ကြိုးငယ်ဖြင့် ပန်းကဲ့ သို့ သိုက်ုံးပြီးမှ စလွယ်ကဲ့သို့ ပခုံး၌လွယ်၍။ သွားရာရာ ဆောင်သဖြင့် အင်္ဂုလိမာလ ဟူသော အမည်ကိုရ၍။ ထိုခရီးကို မသွားဝံ့သဖြင့် အ သွားပြတ်လျှင်။ ရွာစွန်ပြည်စသို့လာ၍တွေ့ရာရာလိုက်ဖြင့်။ မနေဝံ့၍ ရွာ နိုဂုံးဇနပုဒ်သားတို့သည် ထိတ်လန့်သောကြောင့် ဆိတ်ညံ့ကုန်သည် ရှိ သော်ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်စုဝေး၍ဝိုးသူကိုဘမ်းစိမ့်သောဌါ မင်း ရင်ပြင်၌ ကြွေးကြော်ကုန်သဖြင့်။ ပြည်သူတို့စကားကို မလွန်ဆိုင်သော ကြောင့် ဝိုးသူကိုဘမ်းအံ့ဟု ဖြိုခွဲစည်လည်စေသည်ကို။ အမိဖြစ်သော မန္တာဒေါ်ပုဏ္ဏားမ ကြားယျင် သားကိုခေါ်စိမ့်သောဌါ အဘကို တိုက် တွန်းသည်ရှိသော် ဝိုးသူကို အကျမ်း မဝင်ရာဟု ဆိုသည် ဖြစ်သော ကြောင့်။ ဤသို့သောသားနှင့်ငါအလိုမရှိ၊ မင်းကြီးစိတ်တော်ရှိတိုင်းစီ ရင်ပစေဟု ဆိုလျှင်။ အဘတို့၏နှလုံးထက်အမိတို့၏ နှလုံးသည် သားခွဲ လွန်၍ နူးညံ့တတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ငါခေါ်အံ့ဟု အမိသွားသည် ရှိ သော်။ ထိုနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာကရုဏာ သမာပတ်မှ ထ တော်မူလျှင်။ သဗ္ဗညုတညာဏ်တည်းဟူသော ဂွနိရက်ဖြင့် ဝေနေယျ သတ္တဝါ တည်းဟူသော ငါးကို သဲ့တော်မူရာတွင်။ ဉာဏ်တော်ဖြင့် အုပ်မိသောအင်္ဂုလိမာလကိုမြင်တော်မူသဖြင့်။ အသို့ဖြစ်လတံ့နည်းဟု ဆင်ခြင်တော် မူလတ်သည်ရှိလော်။ ကိုးရာ့, ကိုးဆဲ့, ကိုးချောင်း, သော လက်ညှိုးကိုရပြီ။ ယနေ့ လက်ညှိုးတထောင် ပြည့်စေအံ့ဟု ရှေးဦးစွာ

တွေ့သော အမိကိုသတ်၍ ပဉ္စာနန္တရယာကကိုပြုမိသဖြင့် မင်္ဂိုလ်မရှိ ကြီးစွါသောရုံးပါးခြင်းသို့ရောက်လတ္တံ့ ဟုသိတော်မူ၍။ သုးယူဇနာသော် ခရီးဖြင့်အင်္ဂုလိမာလနေရာသို့ ကြွသွားတော်မူသည်ကို။ နွားကျောင်း လယ်ထွန် အစရှိသော သူတို့သည် ဒိုးသူအကြောင်းကိုဆို၍ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်တား သော်လည်း မနာမူ၍။ ဇာလိနီဧတာအုန်သို့ ရှေးရှုသွား တော်မူသောအခိုက်တွင်။ ချစ်သားအဟိ သက ချစ်သားအဟိ သက ဟူ အသံပေး၍ရှာသောအမိကို အနောက်ကဖြင်လျှင်။ ငါ့၏အမိကိုသတ်၍ ယနေ့လက်ညှိုးတထောင် ပြည့်စေအံ့ဟု သန်လျက်ထမ်း၍ပြေးသည်ကို မြင်တော်မူလျှင်၊ သားနှင့်အမိအကြားဒွ် ကိုယ်တော်ကိုပြတည့်သဖြင့်။ အမိကိုလျှော့၍ မြတ်စွာဘုရားကိုလိုက်သည်ရှိသော် ကပပတ္တအတိုင်း သွားတော်မူသည်ကို အားသွန်၍လိုက်သော်လည်း မမှီနိုင်အောင်ဘန် ဆင်းတော်မူသောကြောင့် မလိုက်နိုင်မှ ခွေးကြီးတဲဗျာဂရိဟ်ားလှုံက်ရပ် ပြီးသော်။ ရပ်လော့ရဟန်း၊ ရပ်လော့ရဟန်းဆိုသည်ကို။ သွားတော်မူ လျက်ပင် ငါရပ်၏အင်္ဂုလိမာလ၊ သင်လည်းရပ်လော့ဟု ဆိုသည်ကို။ ရဟန်းတို့မည်သည် မှန်သောစကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိလျက်။ ဤရဟန်း မရပ်ဘဲကို ငါရပ်၏ဟု ဆို၍။ ရပ်သော ငါ့ကိုမူကား သင်လည်းရပ် လော့ဟူသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ မေးရစေဟု။ ။ဂန္ဆံဝဒေသိ သမဏဒ္ဒီတောမှိ၊ မမဋ္ဌဖြူ။သိဒ္ဓိတမဒ္ဒီတောတိ။ ပုန္နာဝသိတံသမဏဇေတံ မတ္ထံ၊ကသ္မာဒ္ဒီတောတ္တံအဟာမဒ္ဒီတောမှိ။ ။သမိဏာ၊ရှင်ရဟန်း။ ဂန္ဆံ၊ သွားသောအရှင်သည်။ဒ္ဒီတောမှိ၊ ငါရပ်၏ဟူ၍။ ဝဒေသိ၊ဆို၏။ ဋ္ဌတံ၊ ရပ်သော။ မမဋ္ဌ၊ငါ့ကိုကား။ အဒ္ဒီတောတိ၊မရပ်ဟူ၍။ဖြူ။သိ၊ ဆိုဘိ၏။ သမဏာ၊ရှင်ရဟန်း။ဇတမတ္ထံ၊ဤအကြောင်းကို။ တံ၊ အရှင့်ကို။ ပုန္နာဝသိ၊ မေးပါ၏။ကသ္မာ၊အဘယ့်ကြောင့်။ တွံ၊ ရှင်ရဟန်းသည်။ ဒ္ဒီတော၊ ရပ် သည်။ အဟံ၊ဖြစ်သနည်း။ အဟံ၊ငါကား။ အဒ္ဒီတော၊မရပ်သည်။အဟံ၊ ဖြစ်သနည်း။ ။ဤဂါထာဖြင့်မေးသည်ရှိသော်။ ။ဒ္ဒီတောအဟံအံ့ဂ် လိမာလသဗ္ဗဒါ၊ သဗ္ဗေသုဘူတေသုနိဓာယဒဏ္ဍံ။တုဝဉ္စုပါကောသုအ သညတောသိ၊ တသ္မာဒ္ဒီတောဟံတုဝမဒ္ဒီတောသိ၊ ။အင်္ဂုလိမာလ၊ အင်္ဂုလိမာလ။အဟံ၊ငါ့သည်။သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဘူတေသု၊ သတ္တဝါတို့၌။ ဒဏ်ကို။ နိဓာယ၊ ချ၍။သဗ္ဗဒါ၊ အခွဲခြမ်းမိမ်း။ ဒ္ဒီတော၊တည်၏။ တုဝဉ္စ၊ သင်သည်ကား။ ပါကောသု၊ သတ္တဝါတို့၌။

အသည်တော့၊မစေဒင့်သည်။အသိ၊ဖြစ်၏။တသွား၊ထို့ကြောင့်။အဟံ၊ငါသည်။ဥဿတော၊ရပ်သည်။ အသိ ဖြစ်၏။တုဝံ၊သင်သည်ကား။အဒ္ဒိတော၊မှရပ်သည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။ ။ဤဂါထာတို့ဖြင့် ငါရပ်၏။သင်သည်ရပ်လော့ဟု မိန့်တော်မူကြောင်းကိုပြန်လျှင်။ အလုံးစုံသောရေပြင်ကို နှံ့၍တည်သောဆီကဲ့သို့ ဟုတ်သောကျေးဇူးတော်အတိုင်း အလုံးစုံသောလောကကို နှိပ်၍တည်သောကျင်စောသံကို ကြားဘူးသောကြောင့်ဖြင်း။ ကျွတ်လွန်းသော ဉာဏ်ကြီးပညာ ‘ရင့်ပြီးစွာသောကြောင့်ဖြင်း။ သဘကိုဝင်မင်းသားဖြတ်ဘုရားပေတို့လော ဟု အောက်မေ့မိ၍။ ငါ့ကို သတ်ဟ်ခြင်းငှါလာတော်မူပေသည် ဖြစ်မည်ဟု အလုံးစုံသောလက်နက်ကိုစွန့်၍ ခြေတော်၌ ဦးဖြင့်ညွတ်၍ ဝှိခိုးပြီးသော်။ အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်း ပြုတော်မူပါဟု တောင်းပန်လျှင်။ ဇေဟိတ်ကျွဲဖြစ်အံ့သောအခြေကြောင်းကို ဖြင်တော်မူသဖြင့်။ ဆန္ဒနဆင်မင်း၏နှာမောင်းနှင့်တူသော လက်ျာလက်တော်ကိုချီ၍။ ဇေဟိတိကျွဲ၊ သွာခါတောဓမ္မော၊စရဖြဟ္မစရိယံသမ္မာဒကွာသအန္တိကိရိယားယ ဟုခေါ်တော်မူလျှင် သူ၏အသွင်အပြင် ကွယ်၍၊ အဝါခြောက်ဆယ် ဝှိပြီးသော မထေရ်ကဲ့သို့။ ဖြစ်၍နောက်တော်၌ပါသဖြင့်။ ဇေတဝနကျောင်းတော်ကြီးသို့ ရောက်တော်မူလျှင်။ မြတ်စွာဘုရား၌ မနိုးမဝေးသောအရပ်၌ အင်္ဂုလိမာလမထေရ်နေစဉ်။ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် အင်္ဂုလိမာလကို ရှုံ့ရှာခန့်ညားသဖြင့်။ မြင်းနှင့်ဘမ်းရမှ မှုံးသူပြေးလျှင် လိုက်လွယ်မည်။ ခိုးသူလိုက်လျှင်လည်း ဆုတ်လွယ်မည်ဟု။ ငါးရာသော အမတ်တို့နှင့်တကွမြင်းငါးရာစီး၍ မျှားစွာသော စစ်သည်အပေါင်းခြံရုံလျက် ထွက်သည်ရှိသော်။ ဘမ်းခြင်းငှါလည်းမဝံ့၊ ပြန်ခြင်းငှါလည်းမဝံ့၊ ရှက်စနိုးသောကြောင့်။ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ဝင်၍ ဝှိခိုးရစေ။ ငါသွားသင့်က ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူမည်။ မသွားသင့်ကလည်း မြစ်တော် မူလမည်။ မြစ်တော်မူမှပြန်ရသော် ငါ့ကို ပြည်သူတို့ မကဲ့ရဲ့ရာဟုကြံ၍။မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့သွားသည်ရှိသော်။ ယခုနေတောတော၌ အတ်အရပ်သို့သွားမည်နည်းဟု မေးတော်မူသည်ကို။ အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူကို ဘမ်းရည်ထွက်သည်ဟုလျှောက်သဖြင့်။ ထိုကား၊အင်္ဂုလိမာလပင်ဟု သွန်းတော်မူလျှင်။မြင်းငါးရာစီးသော အမတ်တို့နှင့်တကွ အလုံးစုံသောစစ်သည်တို့သည် အင်္ဂုလိမာလ သန်လျက်မိုး၍ လိုက်တည့်လတ္တံ့သို့ထင်

ကုန်သဲဖြင့် ဖြိုသို့ဥဒါဟိုပြေးဝင်၍ ဖြိုတံခါးကိုဝိတ်ပြီးသွေဘ်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင်အင်္ဂုလိမာလရှိနှင့်၍ မင်းကြီးကိုဘမ်းရစ်လေ၏။ငှင့် တို့ပြေးခဲ့သည်ဟုလက်နက်စွဲလျက် ဖြိုသို့တက်ကုန်သည် ရှိသေဘ်။ ဆင်ပေါက်ကောက်လိုင်းခိုးသကဲ့သို့ ထ၍ မပြေးကောင်းသဖြင့် ဖြတ်စွာဘုရားရှေ့တော်၌ ကြောက်စွာတုန်လှုပ်လျက် တလွန့်လွန့် ရှိသေးမင်းကိုဖြင်တော်မူလျှင်။ မကြောက်လင့် မင်းကြီး၊အင်္ဂုလိမာလမှဘေးမရှိပြီ။ ငါအင်္ဂုလိမာလကိုဆုံးမပြီဟုမိန့်တော်မူမှ သက်သာရာရ၍။ အင်္ဂုလိမာလအထံသို့ကပ်ပြီးသေဘ် ရှိသေစွာရှိခိုး၍။ ပစ္စည်း လေးပါးဖြင့် ဘိတ်၍ ဖြိုသို့ဝင်လေ၏။အင်္ဂုလိမာလမထေရ်သည် နောက်ကာလ၌ ဝိပဿနာ ပြုလျှင်ရဟန္တာဖြစ်၍။ဆွမ်းခံဝင်ပါသည် ရှိသေဘ် မြင်မြင်သမျှတို့သည် ထိတ်လန့်ကုန်သဖြင့်။ ရခဲသောဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍။ တပါးသို့ပစ်သော ခဲတုံးကန်တို့သည် မထေရ်၏ကိုယ်၌ ကျလွှာသဖြင့် ကွဲသော သပိတ်၊ စုတ်သောသင်္ကန်း၊ ကွဲသော ဦးခေါင်း၊ ယိုသောသွေး ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဖြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့လာသည်ကို။ ချစ်သား၊သည်းခံ။ အကြင် မကောင်းမှုကြောင့် မျှားစွာသော နှစ်လပတ်လုံး ငရဲ၌ ခံရအံ့သော အကျိုးကို မျက်မှောက်သောကိုယ်အဖြစ်၌ခံရ၏ ဟုဆုံးမတော်မူသဖြင့် အနောဓိသမေတ္တာကို စိုးဖြန်း၍။ တနေ့သ၌ သားမဘွားတတ်သောသူ ငယ်ရှိသေားမာတုဂါမကို ဖြင်လျှင် သနားခြင်းဖြစ်၍ ထိုအကြောင်းကို ဖြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်သည်ရှိသေဘ်။ သုလဘဂို့လ္ဘပါတ ဖြစ်စိမ့်သောငှါ။ယာတောဟံဘဂိနိ- အစရှိသောပရိတ်ကို ပေးတော်မူသဖြင့်။ ထိုပရိတ်ဖြင့်သားပွားစေ၍ကာ အာဘာပရိတ် နှင့်ပြည့်စုံသောအင်္ဂုလိမာလထေရ်ဖြစ်လာ၏။ဟူလိုသေဘ်။

၁၃၇။ •ကာဠဟတ်စစ်သူကြီး၏ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်လာရာဌာနဋီကာနိတ်ခံသည်ကစ၍ပြဆိုအပ်သော အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုအကျယ်စကား။

ထိုရောအခါ ကာဠဟတ္ထိသည် ယွေ့ အခါ၌သာရိပုတ္တရာဖြစ်လာ၏ ဟူရာ၌ အသို့ဖြစ်လာသနည်းဟူမူကား။ ဤကမ္ပသမ္မသည်ဇာမ္ပသမ္ဘော နှင့်တသိန်းထက်၌ သုရဒအမည်ရှိသော ဗြာဟ္မဏမဟာသံဃ်းလဖြစ်၍၊

ဘာနဲ့သဒ္ဒါသဘ္ဘာဝါအဓိပ္ပါယ်တို့သည် မသွတ်မလွဲသေခြင်းမြဲ၏။ ရသေ့ရာဟန်းပြု၍သေခြင်းမှလွတ်အံ့သော အဓိကြောင်းကိုရှာရသော်ကောင်း၏ဟုကြံ၍။ ငယ်ကာ အဓိဆွခင်ပွန်းဖြစ်သော, သိရိဝစ္ဆန အမည်ရှိသော ဂဟပတိမဟာသဒ္ဓါလကိုတိုင်ပင်၍ အလိုမပါငြားသော်လည်း အသင့်နှလုံးသွင်းမိသဖြင့်။ တိုက်တာလှစ်၍ ဇုံးဟောင်းယာစကာတို့အား မျှားစွာသောရတနာတွေကို လှူဒါန်းစွန့်ကြဲပြီးမှ၊ တရားသော တောင်ခြေသို့ဝင်၍ ရဟန္တာဟန်းပြုသည် ဖြစ်သော်။ ခုနှစ်ဆိုန်း လေးသောင်းသော ရသေ့အပြွေအဲ့ရံဖိသည်ဖြစ်၍။ ထိုအခါ အနောမဒဿိဘုရားဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ တနေ့သ၌ ဉာဏ်တော် ကွန်ရက်တွင်းသို့ ဝင်သော သရဒရသေ့ကိုဖြင်တော်မူလျှင်။ တယောက်ထီးတည်း ကောင်းကင်ဖြင့် လာသောဘုရား၏ လက္ခဏာတော်ကိုဖြင်လျှင် သဒ္ဓါညဘုရားဟု သိသဖြင့်။ ခရီးဦးကြိုဆို၍ နေရာခင်းပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သာဂဏီယ ပြောဲဟောကြစဉ်။သစ်သီးရှာရာကပြန်သော တပည့်ရသေ့တို့သည် ဘုရားရှင်ပွင့် ဆရာရသေ့တို့နေကြပါနဲ့ကိုဖြင်လျှင်။ ဆရာ့ကို ငါတို့ရှေးကာလ၌အတုမရှိဟု မှတ်ကုန်သည်။ ဤသူသည် ဆရာ ရသေ့တို့ထက်မြတ်သလောဟု မေးကုန်သည်ကို။ အမောင်တို့၊ မုန်ညင်းစေ့နှင့် ယူဇနာတာသိန်းခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင်အစောက်ရှိသော မြင်းမိုရ်တောင်မင်းကိုနှိုင်းယှဉ်သကဲ့သို့။သဒ္ဓါညဘုရားနှင့်ငါ့ကိုနှိုင်းယှဉ်ဘို့ သလောဟု ဆိုလျှင်။တပည့်ခံပေါ်ငါးတို့သည်ခြေတော်ရင်းသို့ညွတ်၍ရှိခိုးကုန်သည်ကို။မောင်တို့၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် လျော်ပတ်သော လှူဘွယ်ဝတ္ထုငါတို့ဝယ်မရှိ။ မောင်တို့ဆောင်ချေသော သစ်သီးကိုယူခဲ့ဟု ကောင်းစွာချီးမြှင့်ကပ်လှူပ်ဘုန်းပေးတော်မူ၍။ နှစ်ယောက်သော အဝွသာဝကတို့သည် ရဟန်းအပေါင်းနှင့်တကွ လာစေသတည်းဟု ကြံတော်မူသည်ကိုသိ၍။ ရဟန်းတသိန်း အခြံအရံနှင့်တကွ ရောက်သည်ကို ဖြင်လျှင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ပန်းနေရာဖြင့်ပူဇော်အံ၊ ပန်းဆောင်ချေဟု တပည့်တို့ကိုစေ၍။ တန်းခိုးအာဘိညာဉ်ဖြင့် ဆောင်ခဲ့သော ပန်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား တယူဇနာ။ အဝွသာဝက နှစ်ပါးအား သုံးဂါဝုတ်။ ကြွင်းသောရဟန္တာတို့အားယူဇနာခွဲအစရှိသဖြင့်။သံဃာတော်အားတဥသဘသောပန်းနေရာကို ခင်းလျှင်။ မြတ်စွာဘုရားနေတော်မူ၍ နိရောဓသမာပတ်ဝင်တော်မူသည်ကို။ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးဂိတိလျှင်အစာရှိသည်

ဖြစ်၍ ပန်းဆိုးကာလျှက် ပူဇော်သဖြင့် နိဗ္ဗာန်သမ္ပတ္တိမှ ထတော်မူ
လျှင်။လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝကာ နိသဘာထေရ်ကို ပန်းနေရာ အနှံမောဒနာ
ပြုံစေ၍။ဘိုးနောင် လက်ဝဲရံအဂ္ဂသာဝကာအနောမထေရ်ကိုတရားဟော
စေ၍။ထိုနောင် မြတ်စွာဘုရား ဟော်တော်မူလျှင် ခုနစ်ဆိုန်း လေး
သောင်းသော တပည့်တို်သည် ရဟန္တာဖြစ်၍ ဂဟိတိဿ ဆုပေးတော်
မူသည်ရှိသော်။သရဒရသွေ့သည် နိသဘာထေရ်တရားဟောသောအခါ
မှစ၍။နောင် လာလတ္တံ့ သောဘုရား၌ ဤမထေရ်ကဲ့သို့ဖြစ်ဘိမူကား ဟု
အကြံရှိသဖြင့် မဂ်ဖိုလ်မရ၍။တရားပြီးတော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား
ထိုဆုကိုပန်သော် အနာဂတံသဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်တော်မူ၍။ ဤကမ္ဘာမှ
သည် တာသေ့ဆိုနှင့်ကမ္ဘာတိုင်းလွန်သဖြင့် ဂေါတမ အမည်ရှိသော
ဘုရား၏အထံ၌ သာရိပုတ္တရာ အမည်ရှိသော လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက
ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူလျှင်။ အသွေးခင်ပွန်းဖြစ်သော သိရိ
ဝမုနသူဌေးအား၊လည်း ကြီးစွာသောအသူကိုပေး၍။လက်ဝဲရံဒုတိယ
အဂ္ဂသာဝကဆုကို တောင်းစေပြီးမှ။ ပါရမီ အာဆင့်ဆင့် ဖြည့်သဖြင့်။
တို့မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူသော အခါ၌။ သရဒ ရသွေ့ကား ရာဇ
ဂြိုဟ်ပြည်မှ မနီးမဝေးသော ဥပတိဿဂျာဋ်၌ ဂုစ်ဆဲ့ ခုနစ်ကုဋေ ကြွယ်
သော ရူပသာရီ အမည်ရှိသော ဗြာဟ္မဏာ မဟာသာလ သား ဖြစ်၍။
သိရိဝမုန သူဌေးကား ကောလိတဂျာဋ်၌ ဂုစ်ဆဲ့ ခုနစ်ကုဋေ ကြွယ်သော
မောဂ္ဂလီအမည်ရှိသော ဗြာဟ္မဏာမဟာသာလသား ဖြစ်သဖြင့်။ ဘွား
သော အခါမှစ၍ သုံးရာ့ ခြောက်ကျိပ် စီသော နွေကျေး ထိုနှီးယာတို့နှင့်
တကွ ကြီးသည် ဖြစ်၍။ အဂ္ဂယသို့ ရောက်လျှင် အမျိုး ခုနစ်ဆက်မှ
လာသော အသွေးခင်ပွန်းဖြစ်၍။ ဥပတိဿ၌ကား ရွှေထမ်းစင် ငါးရာ၊
ကောလိတ၌ကား အာသဇာနည် မြင်းကသော ရထားငါးရာ့ ·အရံ
ပါလျက် တောင်သဘင်ရေသဘင်ရှိတိုင်း မြို့ကူးကြရာတွင်။ တနေ့သ၌
ရာဇဂြိုဟ် ပြည်လယ်၌ တောင်ထွတ်သဘင် ရှုကြည့်ရာတွင် သံဝေဂ
ရသဖြင့်။သိဒ္ဓည်းအံ့ထံ၌ ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြု၍။သိဒ္ဓည်းအယူဝါဒ ဟူသမျှ
ကို အကြွင်းမဲ့တတ်သဖြင့် ဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်း၌ မေးဘက် ဖြေထောက်
တသောက်မရှိ လောကီကျေးဇူး အထွတ်သို့ ရောက်ငြား နှံသလိုလည်း
အနှစ်သာရကိုမဖြင်သောကြောင့်။မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အနှစ်
သာရ့ကို ရှာကြရာတွင်။ ဥပတိဿပရိဗိုဇ်သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက်

တွင်တယောက်ဖြစ်သော အသဓိမထေရ်နှင့် ကြုံသဖြင့်။ ။ယောဓမ္မာ
ဟောတုပ္ပဘဝါ၊ တောသံဟောတုံ တထာဂတော အာဟာ။ တောသ္မာယော
နိရောဓော၊ ဧဝံဝါဒိမဟာသမဏော။ ။ဟူသော ဂါထာ၏ ပုဗ္ဗဏ္ဏကို
ကြားလျှင်ပင် သော်တာပန်ဖြစ်၍။အဓေဿခင်ပွန်းဖြစ်သော ကောလိတ
ပရိဗ္ဗိဇ်အားလည်း ထိုတရားကိုဂင်း ဟောသဖြင့် ဂါထာ၏ အဆုံး၌
သောတာပန် ဖြစ်၍။ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ရောက်လျှင် မောဂ္ဂ
လာန်သည် ချုပ်ရက်ကြာသဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်၍။ တန်းခိုးတော်အရာ၌
ဇတဒဂ်ရသော လက်ဝဲ့ရံ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်လျှင်။ ဂျင်သားရိပုတ္တရာကား
လခွဲကြာမှ သူကရခါတလိုက်၌ တူတော် ဒီဃနခပရိဗိုဇ်အား ဝေဒနာ
ပရိဂ္ဂဟာသုတ်ကို ဟောတော်မူရာတွင် ယင်တော်ခံလျက် နာ၍။ သူ့ဘို
ခူးသောထမင်းကို စားလင့်ရသကဲ့သို့။ မာဃနကျွတ်နှင့် ယှဉ်သော တို့
တွဲလမြည့်နေ့၌ ရဟန္တာဖြစ်သဖြင့်။ သာဝကပါရမီဉာဏ် အပြီးသို့
ဧရောက်၍ ပညာအရာ၌ ဇတဒဂ်ရသော လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက အဂ္ဂဉ်
သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်လျှာ်၏ ဟူလိုသော်။ ။

၁၃၈။ နန္ဒပုဏ္ဏားဏ်၏ ဂျင်အာနန္ဒာဖြစ်လာရာ၌။
ဗျာဒိတ်ခံသည်ကစ၍ ပြဆိုအပ်သော အတိတ်
ဗဟုပုနဝတ္ထု အကျယ်ကား။

ထိုအခါ နန္ဒပုဏ္ဏားသည် ယွဉ်အခါ၌အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏ဟူရာ၌အသို့
ဖြစ်လာသနည်း ဟူမူကား။ရှေးဘုရားတို့၌ တောင်းဟူးသောဆု ဂျိသည်
ဖြစ်၍။ ဤကမ္ပာမှသည် ကမ္ဘာတသိန်း ထက်တွင် ပဒုမုတ္တရ ဘုရား
ဖြစ်တော်မူသော အခါ၌။ ဟံသာဝတီပြည်ကို အစိုးရသော ဖြတ်စွာ
ဘုရားခမည်းတော် အာနန္ဒာ မင်းကြီး၏ မိဘုရားငယ် သားဖြစ်သော
သုမနမင်းသားဖြစ်၍ ဟံသာဝတီပြည်မှ ယူဇနာနှစ်ထောင်သောအရပ်
၌ ကျေးစွန်စားရာတွင်။ အခါတပါး၌ ပစ္စန္တရာဇ် သောင်းကျန်းသည်ကို
ခမည်းတော်အား မကြားစေဘဲ။ ထိုရန်စစ်ကို ငြိမ်းစေသည်ကို ခမည်း
တော်ကြားလျှင် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ဖြင့် ၎ခေါ် စေသည် ရှိသော်
ရောက်ခါနီးတွင် ငါ့ကို ခမည်းတော်ဆုပေးသော် အဘယ်ဆုကို ယူရ
အံ့နည်းဟု အမတ်တို့နှင့်တိုင်ပင်ရာတွင်။ ကြိုက်ရာရာ ရတနာဆင်မြင်း

အစရှိသည်ကိုယူသော်ဘ.ကောင်းဏိဟု အမတ်တို့ လျောက်ကြသော စကားကို မနှစ်သက်။ သံသရာပစ္စုပ္ပန်အဖြင့်မှန်သော အမတ်တယောက်သည်။နောင်တော်ဘုရားဖြစ်တော်မူသောကာလမှစ၍ သူတထူးတို့ ဖလုပ်ကျွေးရ။ ခမည်းတော်သာ လုပ်ကျွေးသည်ဖြစ်သောကြောင့်။ မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေးရအံ့သောဆုကိုယူသော်ကောင်ဏိဟု လျှောက်သည်ကိုနှစ်သက်၍။ ခမည်းတော် အထံသို့ရောက်လျှင်။ ထိပ်ကိုလှစ်၍ နမိုးပြီးသော်။ငါဆုပေးဏိ။ ကြွက်သောဆုကိုယူလော့ဟု, ဆုပေးတော်မူသည်ကို။မြတ်စွာဘုရားအား၀ါတွင်းသုံးလပတ်လုံးလုပ်ကျွေးပါရအံ့သောဆုကိုလျှောက်သည်ရှိသော်။ တပါးဆုကိုမောင်ယူ၍ ဤဆုကိုငါမပေးဟုဆိုသဖြင့်။မင်းတို့မည်သည်နှစ်ခွန်းသောစကားကိုမဆိုရာ။ တပါးဆုကိုမလို။ ဤဆုကိုသာပေးတော်မူပါလျှောက်မှ ။မြတ်စွာဘုရားခွင့်ပြုတော်မူကငါပေးဏိဟုဆိုလျှင်။မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့သွားသည်ရှိသော်။ ဂန္ဓကုဋိသို့၀င်၍ နေတော်မူသော ကာလနှင့်တကွဲသဖြင့်။ သံဃာတော်အပေါင်းသို့ကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပြတော်မူပါဟု ဆိုသည်ကို။ငါတို့အလိုရှိတိုင်းမတွေ့ရပလော။ သုမနအမည်ရှိသောဒဓံဏုပ်အကျွေးထံတော်သို့သွားပါချေဟုဆိုသဖြင့်။ သုမနထေရ်အထံသို့သွား၍ဆိုသည်ရှိသော်။ မင်းသားမြင်စဉ်ပင်မြေတွင်ဝပ်၍ ဂန္ဓကုဋိသို့၀င်ပြီးမှ မင်းသား ဖူးမြင်မည်လာသောဒုက္ကြောင်းကို လျှောက်လျှင်။ နေရာခင်းဘိဟုမိန့်တော်မူသဖြင့်နေရာနှင့်တကွဂန္ဓကုဋိတွင်းမှဝပ်၍ ဂန္ဓကုဋိအဦးဌနေရာတော်ခင်းသည်ကိုမြင်လျှင်ဤသခင်မြတ်လှ၏ဟု နှုံးသွင်း၍။ မြတ်စွာဘုရားဗွက်တော်မူလျှင် ရှိသေစွာရှိခိုး၍ ပဋိသန္ဓေဂရပြုပြီးသော်။ ဤတပည့်တော်သည် သာသနာတော်ဌ အကျွမ်းဝင်လှပ်ဟန်ရှိ၏ဟု လျောက်သဖြင့်၊ အကျွမ်း၀င်ကြောင်းကို မိန့်တော်မူလျှင်။ ဒုဓာတယ်ကောင်းမှုကိုပြု၍ ဤသို့ဖြစ်သနည်းဟု လျောက်သဖြင့်အလှူအစရှိသောကောင်းမှုကိုပြု၍ဖြစ်သည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင်။ ငါလည်းဤသခင်ကဲ့သို့နောင်လာလတ္တံ့သောဘုရားဌ အကျွမ်း၀င်သသူ ဖြစ်ပါချင်၏ဟုကြံ၍။ ခုနစ်ရက်ပတ်သုံးဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးမှ။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဒဓံကျွန်ုပ်၀ါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အရှင်ဘုရားအားလုပ်ကျွေးအံ့သောဆုကို ခမည်းတော်အထံ၌ ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် သည်းခံတော်မူပါဟု တောင်းပန်သဖြင့်။ ငါသား၍အကျိုးရှိအံ့လောဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည့်

ရှိသော် အကျိုးရှိမည်ကိုဖြင်တော်မူ၍။ ဘုရားတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအာ
ရုဂ်ဒွိသာ နေ့လျော်ကုန်သည်ဟု မိန့်တော်မူလျင်။ အကျွန်ုပ် သိပြီဟု
ဖေျာက်မှ။ အကျွန်ုပ်ရှေးဦးစွာဖွားမြ၍ ကျောင်းတော်စိရင်အံ့။အကျွန်ုပ်
က ပင့်လျှင် တသိန်းသောသံဃာနှင့် ကြွတော်မူပါဟုဘိတ်၍။ ခမည်း
တော်ကို အကြောင်းကြား၍ထွက်ခဲ့ပြီးလော်။ ဝိဇယူဇနာဒွိတဲကျောင်း
တကျောင်းစီဆောက်၍။ ယူဇနာနှစ်ထောင်လွန်သဖြင့် မင်းသားမြို့သို့
ရောက်လျှင် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်ကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော်။ သောမနဿ
သူကြွယ်ဥယျာဉ်ကိုဖြင်၍။ ထိုဥယျာဉ်ကို အဘိုးတသိန်းပေး၍။ တသိန်း
သောဥစ္စာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဂန္ဓကုဋီ၊ သံဃာအပေါင်းအား နေ့
သန့်ရာညဉ့်သန့်ရာကုဋီ၊ လိဏ်၊မဏ္ဍပ်၊တံတိုင်း၊တံခါးတိုင်၊တံခါးမုတ်
နှင့်တကွစီရင်၍။ ကျောင်းတော်ပြီးလျှင် ခမည်းတော်သို့ အကြောင်း
လျော်သော်သဖြင့် မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းလုပ် ကျွေး၍
ဘုမနအမှုပြီးပြီ။ရှင်ပင်ဘုရားလာတော်မူခြင်းကိုတောင့်တဇ်ဟု လျှောက်
လျှင်။ ရဟန္တာတသိန်းနှင့် တကွကြွတော်မူသောဘုရားကို။ သုမနမင်း
သား တယူဇနာတိုင်တိုင် ကြိုလင့်၍ ကျောင်းတော်တင်လျှင်။ ဝါဆို
သောနေ့၌ ကြီးစွာသော အလှူကိုပေး၍။ ဤနည်းအတူ နေ့တိုင်း လုပ်
ကျွေးကုန်ဟုသားမယားအစရှိသော အမတ်တို့အားစီရင်၍။ မင်းသား
ကား သုမနထေရ်နှင့် မနိုးမဝေးသောအရပ်၌နေ၍။ သိလသိတင်းဆောံ
တည်ခြင်းတို့ဖြင့် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားကိုလုပ်ကျွေး၍။
ဝါကွတ်လျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကြီးစွာသောအလှူကိုပေး၍။ ခုနစ်ရက်
မြောက်သောနေ့၌။ အကျွန်ုပ် ဟံသာဝတီပြည်တွင်သစ်ခက်မြို့တဲမှစ၍
ယနေ့တိုင်အောင် အထူးထူးသောကောင်းမှုကို ပြုခြင်းသည်။ လူစည်း
စိမ်နတ်စည်းစိမ်ကို လို၍မပြု။ ဤတပည့်တော်ကဲ့သို့ နောင်လာလတ္တံ့
သောဘုရား၌ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ပါချင်၏ဟု ပဏိဓာန်ပြုလျှင်၊ ပြည့်စုံပေ
လတ္တံ့လောဟု အနာဂတံသဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်တော်မူသည်ရှိသော် ပြည့်စုံလတ္တံ့သည်ကို မြင်တော်မူ၍။ ဤဟန္တာမှသည် ကမ္ဘာတသိန်း
မြောက်ဘဒ္ဒကပ်၌။ဂေါတမဘုရား၏အာနန္ဒာအမည်ရှိသောအလုပ် အ
ကျွေးဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူလျှင်။ ထိုကစ၍ ပါရမီအထွေ
ထွေဖြည့်သဖြင့် တို့မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူသော အခါ၌။ ခမည်း
တော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးညီတော် အမိတော်ဒေါဒနမုင်း၏သားဖြစ်၍ ဘဒ္ဒိ

ယမင်းအစရှိသော ခြောက်ယောက်သော မင်းတို့သည် ဖြတ်စွာဘုရား အခြံအရံအလှိုဌာ၊ တောထွက်ကြရာတွင် ဤအခန္ဓာ မင်းသားသည် မန္တာဒေါသား ပုဏ္ဏာဆေရှ်၏ တရားကို ကြားဖျင် ဒံသာတာပန် ဖြစ်၍။ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်မှ အဝါ နှစ်ဆယ်သော့ ပဲဌမဗောဓိဌ် မမြဲဒသာ အလုပ်အကျေး ရှိသည်ဖြစ်၍။ တဒုံရောအခါဌ် နာဂသမာလ၊ တရုံရော အခါဌ် နာဂိတ၊ တဒံရုံရောအခါဌ် ဥပဝါန၊ တရုံရောအခါဌ် သုနက္ခတ်၊ တရုံရောအခါဌ် စုန္ဒ၊တရုံရောအခါဌ် သာဂတ၊တဒုံရော့အခါဌ်မေယိယ လုပ်ကျေးသည်ရှိသော် စိတ်တော်ကို မနှစ်သက်စေနိုင် သော်ကြောင့်။ ဝံအနော့သဌ် ဇေတဝနကျောင်းတော်တွင် ရဟန်းအပေါင်းတို့၏အလယ်ဌ် နေတော်မူလျက်။ ချစ်သားတို့၊ ယခု ငါကြီးရင့်ပြီ။ အခါ့သော သူတို့သည် ဤမနီးဖြင့်သွားကုန်အုံ့ဟု ဆိုသည်ကဲ့ တပါးသောခရီးဖြင့် သွားလေသည်။ အခါ့သော သူတို့သည် ငါ၏ သဒိတ်သက်နိုးကို မြဲတွင့်ထား၍ နေရစ်လေသည်။ ထိုကြောင့် ငါ့ကို အမြဲ လုပ်ကျေးအုံသ သူကို သိပါကုန်ဟု မိန့်တော်မူလျင်။ တပည့်တော် အဝံပါင်းတို့သည် ဓမ္မသံဝေဂရ၍။အခြင်သာရိပုတ္တရာသည် နေရာမှထပြီးသော် ရိုသေစွာရှိခိုး၍။ တသခ့ျေနှင့် ကမ္ဘာ တသိန်း ပတ်လုံး အခြင် ဘုရားကို တောင့်တ၍ လက်ျာရုံ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သည်။ ဒဝံကွန်ဠဉ်သို့သော ကြီးသော ပညာရှိသည် ဤမနီးဖြင့်သွားကုန်အုံ့ဟု ဆိုသည်ကဲ့ တပါးသောခရီးဖြင့် သွားလေသည်။ အခါ့သော သူတို့သည် ငါ၏ သဒိတ်သက်နိုးကို မြဲတွင့်ထား၍ နေရစ်လေသည်။ ထိုကြောင့် ငါ့ကို အမြဲ လုပ်ကျေးအုံသ သူကို သိပါကုန်ဟု မိန့်တော်မူလျင်။ တပည့်တော် အဝံပါင်းတို့သည် ဓမ္မသံဝေဂရ၍။အခြင်သာရိပုတ္တရာသည် နေရာမှထပြီးသော် ရိုသေစွာရှိခိုး၍။ တသခ့ျေနှင့် ကမ္ဘာ တသိန်း ပတ်လုံး အခြင် ဘုရားကို တောင့်တ၍ လက်ျာရုံ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သည်။ ဒဝံကွန်ဠဉ်သို့သော ကြီးသော ပညာရှိရှိသသူသည် ရှင်ပင်ဘုရားကို လုပ်ကျေးသည် ရှိသော် ဆိုဘွယ် မရှိလျောက်ပတ်လှသည်။အကွန်ဠဉ်လုပ်ကျေးပါအုံ့ဟု ဝေါင်းပန်သည်ကို။ အကြင် အရပ်ဌ် ချစ်သားနေ၏။ ထိုအရပ်သည် ငါနေသင့်သို့ ဖြစ်၍ မဆိတ်ညံ့။ ထို့ကြောင့် ချစ်သား ငါ့အား လုပ်ကျေးဘွယ် မရှိဟု ပယ်တော်မူလျင်။အရှင်မောဂ္ဂလာန်အစရှိသော အလုံးစုံသော မဟာသာဝကတို့သည် ဤအတူရင်း အသီးအသီး တောင်းပန်သည် ကိုလည်း ပယ်တော်မူသဖြင့်။အရှင် အာနန္ဒာတယောက်သာ မတောင်းပန်ဘဲနေသည်ကို သံဃာအပေါင်းတို့သည် တိုက်တွန်းကုန်သည်ရှိသော်။တောင်းပန်၍ရသော အလုပ် အကျေးသည် ဤမျှသာ ရှိအုံ့နည်း။ အကွန်ဠဉ်ကို ရှင်ပင်ဘုရား မြင်တော်မမူသလော့။ အလိုတော်ရှိက မိန့်တော်မူလိမ့် မည်ဟု ဆိုလျင်။ ချစ်သားတို့၊ သူတပါးထူး မတိုက်တွန်း အပ်သည် ဖြစ်၍ အာနန္ဒာအလိုလိုလုပ်ကျေးလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူမှ။ရှင်အာနန္ဒာအမိန့်ကော်ကြားပြီးသော် တောင်းပန်တော့လေဟု တိုက်တွန်းကုန်သဖြင့် နေရာမှ ထ၍

ဂိုဏ်းသစ္စာ ဂိုဒိုးပြိုးသော်။ ဂုဏ်ပင်ဘုရား ရတော်မူသော မွန်မြတ်သော သက်နိုးကိုအကျွန်ုပ်အားပေးတော်မမူအံ့။ ရတော်မူသောမွန်မြတ်သော ဆွမ်းကို ပေးတော်မမူအံ့။ ဥဒ္ဒါကုဋီတို့ကိုဌ် တပေါင်းတည်းနေတော်မမူအံ့။ ဂုဏ်ပင်ဘုရားကိုဘိတ်မန်ရာသို့ခေါ်၍သွားတော်မမူအံ့။ အကျွန်ုပ်လုပ်ကျွေးပါမည်ဟု ဆုလေးပါး တောင်းသည်ကို။ ဤဒွါ အဘယ်အပြစ်ကို ဖြင်သောကြောင့် အာနန္ဒာဤသို့ဆိုသနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့်။ ဤသို့သော ကျေးဇူးဂုဏ်ကိုခံရလျက်ကို အသိမ့်မလုပ်ကျွေးပျော် ဂိုမည်နည်းဟု သူတို့ကဲ့ဒဲ့ခြင်းမှလွတ်လိုသောကြောင့်ဟု လျောက်လျှင်။ ဤဆု လေးပါးကို ပေးတော်မူပြီးမှ။ အကျွန်ုပ်ဝန်ခံသော ဘိတ်မန်ရာသို့ ကြွတော်မူပါအံ့။ အရပ်တပါးမှဂူးဖြင်ခြင်းငှါလာသောသူတို့အား ထိုခဏ၌ဂုဏ်ပင်ဘုရားကိုပြ၍ ဂူးဖြင်ပါရစေအံ့။ အကျွန်ုပ်ယုံမှားသကဲ့ဒါ မေးဘွယ်ပြဿနာဂိုလောအခါ၌ နေ့မဟူညဉ့်မဟူ အထံတော်သို့ အလိုအတိုင်း ကပ်ပါရအံ့။ မျက်ကွယ် ပေါတော်မူသော တရားတော်ကို အကျွန်ုပ်အားတဘုန်ကြားတော်မူပြန်ပါအံ့။ အကျွန်ုပ်လုပ်ကျွေးပါမည်ဟု ဆုလေးပါးတောင်းပန်ပြန်သည်ကို။ ဤ၌ အာဘယ် အကျိုးကို ဖြင်သောကြောင့် အာနန္ဒာ ဤသို့ဆိုသနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့်။ ဤမျှသော ချီးမြှောက်တော်မူခြင်း ကိုမျှ အာနန္ဒာ မရပါ။ အရိပ်တော်နှင့် အတူသာ မြတ်စွာဘုရားနောက်တော်တွင် ပါစ ပါ၌ဟုသည်ဟူ၍ သူတို့ ကဲ့ဒဲ့ခြင်းမှ လွတ်လိုသောကြောင့်ဟု လျောက်လျှင်။ ဤ ဆု ကို လည်း ပေး တော် မူ၏။ ပဋိကွေပလေးပါး။ အာဃာဝနလေးပါးဟူသောဆုရှစ်ပါးကို ရလျှင်၊ ကမ္ဘာတာသိန်းပတ်လုံး တောင့်တသော အလိုသည် အပြီးသို့ ရောက်သဖြင့်။ အမြဲ အခလုပ်အကျွေး ဖြစ်သည်နေ့မှ စ၍။ အချမ်း အနွေးတည်းဟူသော ဒုက္ခရှိနှစ်ပါး။ အတိုအရှည်အလတ်တည်းဟူသော ဒဏ်ပူသုံးပါးကို အမြဲကပ်ခြင်း။ ခြေလက်ဆုပ်နယ်ခြင်း။ ဂန္ဓကုဋီ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်တလင်းသုတ်သင်ခြင်း။ ဤကဒလ္ဒ ဤဝတ္ထုကို လိုအပ်၏။ ဤကဒလ ဤအမှုကို ပြုအပ်၏ဟု နေ့အတိုပတ်လုံး အထံတော်၌ ကျင်လည်ခြင်း။ ညဉ့်အတို၌ ခေါ်တော်မူလျှင် ထူးလွယ်စိမ့်သောဌာ၊ ငိုက်မျဉ်းခြင်းကို ဖျောက်ခြင်းဌာ၊ ကြီးစွာသော ဆိပ်းတိုင်ကို ဟိုင်း၍။ တညဉ့် ကိုးကြိမ် ကိုးကြိမ် ဂန္ဓကုဋီကို လှည့်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြု၍ လုပ်ကျွေးသဖြင့်။ တနေ့သ၌ ရတနာဗီမာန် ဓေတဝန်၌ အရိယာအပေါင်းတို့၏ အလယ်

တွင် နေတော်မူလျက် များစွာသော ချီးမွမ်းခြင်းဖြင့်ချီမွမ်းတော်မူ၏။ ဗဟုသုတ။ ဂတိမန္တ။ သတိမန္တ။ဓိကိမန္တ။ ဥပ်ဒ္ဓေါကတည်းဟူသော ငါးချက်သော ဇာတဒဂ်သို့ တင်တော်မူသော အခွင့်အာဝဇ္ဇနာ ဖြစ်လျှာ၏ ဟူလိုသော်။ ။

၁၃၉။ ညောင်ပင်ဆွောင့်နတ်၏ ရှင်မဟာဒုက္ခသမ္ပ ဖြစ်လာရာ၌ ဗျာဒိတ်ခံသည်ကစ၍ ပြဆိုအပ်သော်ဒမိတိတ် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုအာကျယ်စကား။

ထိုရောအခါ ပညောင်စောင့်သောနတ်သည် ယွန်အခါ၌ ကဿပ ဖြစ်လျှာ၏ ဟူရာ၌ အသို့ဖြစ်လျှာသနည်း ဟူမူကား။ ဤကမ္ဘာမှသည် ကန္တာတသိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရဘုရား ဖြစ်တော်မူသော အခါတွင်။ ဟံသာဝတီပြည်၌ ကုဋေ့ရှစ်ဆယ်ကြွယ်သော ဝေဒေဟ သူဌေးဖြစ်၍။ ဘုရား၊တရား၊သံဃာ၊ရတနာသုံးပါးလျှင်မြတ်နိုးရာရှိသော ဥပဿကာ ဖြစ်သဖြင့်။ တနေ့သ၌ နံနက်စောစောက ကောင်းသောအစာစွားပြီးသော် ဥပုသ်ဆောက်တည်၍ ပန်းနံ့သာကိုလက်ခွံလျက်။ တရားနာခြင်းငှါ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့သွား၍ လျောက်ပတ်စွာ နေသည်ရှိသော်။ထိုအခါ၌မဟာနိသဘအမည်ရှိသော တပါယသာဝကကို ဓုတင်အရာ၌ဇာတဒဂ်ထား တော်မူသည်ကို ကြားလျှင် ကြည်သော•စိတ်ရှိသဖြင့်။ တရားတော်စ၍ ပရိသတ်ထသောနောက်၌ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍။ နက်ဖြန်အကျွန်ုပ်ဆွမ်းကို သည်းခံတော်မူပါဟု ဘိုတ်သည်ရှိသော်။ ဒါယကာ၊ ရဟန်းသံဃာများလျှင်ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို။ အဟိမျှရှိမည်နည်းဟု မေးသဖြင့်။ ခြောက်သန်း ရှစ်သိန်း ရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင်။ တယောက်သောသာမဏေကမျှမကြွင်း အလုံးစုံကို လုပ်ကျွေးပါမည်ဟုဘိုတ်၍။ မိုးသောက်လျှင် ကြိုးစွာသော အသွားကို စိုရင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးစဉ်။ ထိုခရီးဖြင့် ဆွမ်းခံသွားသော မဟာနိသဘထေရ်ကို သူဌေးကြိုးမြင်ရကား။ လိုက်၍သပိတ်ကို တောင်းသဖြင့် သပိတ်ကိုပေးလျှင်။ အကျွန်ုပ်အိမ်သို့ဝင်၍ ဆွမ်းဘုန်းပေးပါ။မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူ၏ဟု ဝတောင်းပန်သည်ကို။ ဒါယကာ၊ မအံ့ဖွယ်ဟုပယ်သဖြင့်။ သပိတ်၌ဆွမ်းအပြည့်ထဲည့်၍သူ့လိုက်ပြီးမှ။ ရှင်ပင်ဘုရား၊ နိသ

ဘဝထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်အိမ်သို့ဝင်၍ ဆွမ်းဟုန်းပေးပါဟု ဆိုသည်ကိုမငဉ်း။ ရှင်ပင်ဘုရားထက်လွန်သော ဂုဏ်ရှိသလောဟု လျှောက်သည်ရှိသော်။ ဘုရားတို့မည်သည်၊ သူဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဝန်မတိုကုန်ဖြစ်လောကြောင့်။ ဒါပသာကာ၊ ငါတို့သည် ဆွမ်းကို ကြည့်ဖွဲ့၍ အိမ်ဒွါနေသကဲ့သို့ ဤသူမနေ၊ ဆွမ်းခံ၍သာစားသည်။ ငါတို့သည် ရွာနိုးကျောင်းဦးနေသကဲ့သို့ ဤသူမနေ၊ တော်ဦးသာနေသည်။ ငါတို့သည် အမိုးအိမ်ရံရှိသော ကျောင်းဦးနံသကဲ့သို့ ဤသူမနေ၊ လွင်တီးခေါင်သာ နေသည်။ ဤသူ၏ဂုဏ်သည် ဤသို့တည်းဟု မဟာသမုဒ္ဒရာကို ပြည့်စေသကဲ့သို့ မိန့်တော်မူလျှင်။ ဒိသာဘထေရ်ကို ကြည်သိုးရင်းရှိသော ဒါယကာ၏ စိတ်သည် ပြကတော့ ထွန်းသော ဆင်မိုးခွဲ ဆီသစ်လောင်းစီသကဲ့သို့ အလွန်ကြည်သိုပြန်သည်ဖြစ်၍။ ငါသည် တပါးသောစည်းစိမ်ကို ငတောင့်တ၍ အဘယ်မူစအံ့နည်း။ နောင်လာလတ္တံ့သောဘုရားခွဲ ဤသခင်ကဲ့သို့ ဓုတင်အရာခွဲ ဖြတ်လွှစွာသောဆရာကို ယူတော့အံ့ဟု ချနစ်ရက်ပတ်လုံး ကြီးစွာသောအသ္ကာကိုပေး၍။ ချနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအပေါင်းအား များစွာသော် အဘိုးရှိသော ဗိစိဝရိက်ကို သ္ကာ၍ ခြေတော်ရင်းခွဲ ဦးဖြင့်ညွှတ်ပြီးသော်။ အကျွန်ုပ် ဤသို့သောအသ္ကာကိုပေးခြင်းသည် လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏ စည်းစိမ်ကို ငတောင့်တ၍ မပေး။ မဟာနိသဘထေရ် ကဲ့သို့ နောင်လာလတ္တံ့သောဘုရားခွဲ ဓုတင်အရာခွဲ ဖြတ်လွှစွာဖြစ်ပါချင်၏ဟု ပန်သည်ရှိသော်။ ကြီးကျယ်သောအရာကို ဤဒါယကာ တောင့်တ၏။ ပြည့်စုံပေလတ္တံ့လောဟု အနာဂတ်သဘာဝဖြင့် ကြည့်တော်မူ၍။ ပြည့်စုံလတ္တံ့သည်ကိုမြင်တော်မူသဖြင့်။ ဒါယကာ၊ နှစ်သက်ဝမ်းသာအာရာကိုပေးပင့်တ၏။ ဤကမ္ဘာမှသည်ကမ္ဘာတသိန်းအဆုံးခွဲ ဂေါတမအမည်ရှိသောဘုရား၏ တတိယသာဝက မဟာကဿပဖြင့်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသျှင်။ ထိုကစ၍ ပါရမီအပူးထူးဖြည့်သဖြင့်။ တို့မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူသောအခါခွဲ မဂဓတိုင်းတွင်။ မဟာတိတ္ထအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရွာခွဲ ရှစ်ဆဲ့ခုနစ်ကုဋေကြွယ်ဝံ့သော ကဝိလပုဏ္ဏားသားငယ်လိုလုငယ် ဖြစ်၍ အသက် နှစ်ဆယ် ရောက်သော အခါခွဲ အိမ်ရာထောင်စိပ်ခဲ့သောဌာ မိဘတောင်းပန်တိုက်တွန်းသည်ရှိသော်။ ငါအိမ်ရာထောင်ခြင်းခွဲအလိုမရှိ၊ မိခင်ဘခင်ထင်ရှားရှိစဉ်လုပ်ကျွေး၍ နတ်ရွာ

လားလျင် ရဟန်းပြုမည်ဟုဆိုသော်လည်း အဘန်တလဲလဲ တောင်းပန်သဖြင့် အားနာနိုး၍။ မရရောဟူသောအမှတ်ဖြင့် ဈာထောင်သောရွှေစင်ကို မာဆုဂါမရပ်လုပ်ဖေ၍။ ဝတ်စားတံုန်းဆာဆင်လျက်၊ သည်ကဲ့သို့ ရမ္မနေအံ့ဟု၊ ပြုသည်ရှိသော်။ မယ်တော်သည် ကြီးစွာသောပညာရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ငါ့သံဝေးကား ဘုန်းပါရမီရှိသူဖြစ်သည်။ ရှေးဘဝဝ၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုသောအခါ တပေသုက်တည်းမပြုရာ။ ငါ့သားနှင့် ကောင်းမှုပြုတော်၌ ဤရွှေရုပ်ကဲ့သို့ ရှိလေရော့၏ဟု။ ရှစ်ယောက်သော လက်သားပုဏ္ဏားသူကြွယ်ကိုခေါ်၍။ ဒေကြင်အရပ်၌ ငါတို့နှင့် အမျိုးအနွယ် စည်းစိမ်အင်ခွင်တူသောသူတွင် ဤရွှေရုပ်ကဲ့သို့ သို့ဝေးရှိအံ့။ ဤရွှေရုပ်ကိုလက်ဆောင်ပြု၍ လာလတ်ကုန်ဟု ရွှေရုပ်ကို ရထားပေါင်းချုပ်၌တင်၍ ထိုသူတို့အား များစွာသော ပူဇော်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပါကျွန်းအပြင်၌ ရှာစေသည် ရှိသော်။ မဒ္ဒတိုင်း၊ သာဂလဲမြို့သို့ ရောက်လျင် အများဆက်ဆံသော အရပ်နှာမှ စကားကြားလွယ်မည်ဟု ရေဆိပ်အနီး၌ ထိုရွှေရုပ်ကို သင့်တင့်အောင်ထားခဲ့၍ ထွက်သံကိုနာခံကြရာတွင် ကောသိယပုဏ္ဏားသို့ ဘဒ္ဒကာဠိလာနို၏ အထိန်းသည် ရေချိုးမည်လာရာတွင် ထိုရွှေရုပ်ကိုမြင်လျင်။ ဒီမိသို့ပင်သော အမှတ်ဖြင့်။ဆုံးမနိုင်ခဲသောသို့ပေတ်။ အသူဆောင်၍ ဤအရပ်သို့လာသနည်း ဟု ကျောက်ကိုလက်ဝါးဖြင့်ရိုက်မှ ရွှေရုပ်မှန်းသိ၍။ ငါ့သို့ထင်၍ရိုက်မိသည် လက်ဝါးစပ်ချေ၏တကား။ ငါ့သို့ကို ဒုဆဒရာမနှိုင်းသာဟုဆို သည်ကို။ ဤရွှေရုပ်ကဲ့သို့ သင့်သို့ရှိသလော ဟုစုဝေး၍ မေးကုန်သဖြင့်။ ဤရွှေရုပ်ထက် အဆအရာ အဆတထောင်မက ငါ့သို့လှ၏။ တံဆဲနှစ်တောင်သောတိုက်၌ ဆီမီးထွန်းခြင်းကိစ္စမရှိ။ ကိုယ်ရောင်ဖြင့်သာလင်းတော့သည်ဟုဆိုလျင်။ ထိုအထိန်းကို ရွှေတည်ပြု၍ ပုဏ္ဏားအိမ်သို့သွား၍ လာသောအကြောင်းကို ကြားသည်ရှိသော်။ အဘယ့်ကြောင့်လာသနည်းဟုမေး၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြန်လျင်။ ကောင်းလှ၏၊ မောင်တို့နှင့် ငါတို့အမျိုးအနွယ် စည်းစိမ်အင်ခွင်တူကြ၏ဟု ဝန်ခံသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ကပိလပုဏ္ဏားသို့စေလိုက်သည်ကို ပိပ္ပလိလုလျင် ကြားလျင်။ ငါမရရာမှတ်သည်။ ရ၏ဟူသော် အလိုမရှိကြောင်းကိုစေလိုက်ဆုံးဟု။ဘဒ္ဒါ၊အိမ်ရာထောင်လိုသည်ရှိသော်ကား အမျိုးအနွယ်အရွယ်အဆင်းတူသောသူသို့လားပါလေ။ ငါကား ရဟန်းပြုမည်။ နောက်

ဒ္ဒ.နှလုံးမသာမဲရှိလင့်ဟုစေလိုက်၍။ဘဒ္ဒါကလည်း ထို့အတူရင်း၊ အရှင့်သား, အိမ်ရာထောင်လိုသည်ရှိသော် အမျိုးအနွယ် အရွယ်အဆင်းတူသောသူနှင့်ထောင်တော်မူ။အကျွန်ုပ်ကား ရဟန်းပြုမည်။နောက်တာဘန မရှိစေလင့်ဟု စေခိုင်းလိုက်၍။သူမြတ်နှစ်ပါးတို့ အလိုမရှိကုန်စဉ်ပင် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုသည်ရှိသော်။ ထိုနေ့မှစ၍ ပန်းတယောက်တကုံးခြားလျက် တရုတ္တည်းသောဗိမာန်၌ ဗြဟ္မာနှစ်ပါးနေသကဲ့သို့။လက်ဝဲ လက်ျာနေကြ၍ မိခင်ဘခင်နတ်ရွာလား်းလျှင်။ ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေ့တိုင်းမနေ့တိုင်း မဂဓရာဇ်ကွမ်းစားဖြင့် တနေ့တခဲ့နှစ်ကွမ်းစားသောကြွေမှုံဖြင့် လိမ်းကျံ ပွတ်နယ်အပ်သောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ တနေ့သ၌ တန်းဆာဆင်သော မြင်းယာဉ်စီး၍ များစွာသောလူအပေါင်း ခြံရံလျက် လယ်ထွန်မင်္ဂလာအမှုလုပ်ရာသို့ သွားရာတွင်။ ထွန်ကြွေင်း၌ပေါ်သော ပိုးမွှားအစရှိသောသတ္တဝါကို ကျီးငှက်အစရှိသော တိရစ္ဆာန်တို့စားသည်ကိုမြင်၍။ အဘယ်ကိုစားသနည်းဟုမေးသဖြင့် ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင်။ မကောင်းမှုကိုအသူခံရမည်နည်းဟုမေး၍ အရှင်သူကြီးခံရမည်ဟုဆိုလျှင်။ ဤမကောင်းမှုကို ငါခံရတာပြီးကား။ ဤစည်းစိမ်ဖြင့် ငါ့အား အဘယ်မှုစအံ့နည်း။အလုံးစုံကို ဘဒ္ဒါအားနှင်း၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟုလာသည်ရှိသော်။ ဘဒ္ဒါလည်း ထို့နည်းဂုဏ်းနှမ်းကိုလှမ်းစေရာတွင်, ပိုးမွှားအစရှိသည်ကိုမြင်၍။ ထို့အတူရင်း မေးသဖြင့်။ ဤမကောင်းမှုကို အရှင်မ ခံရမည်ဟုဆိုလျှင်၊ အလျားလေးတောင်မျှသောပုဆိုး၊ တကွမ်းစားမျှသောဆန်သာ ငါ၏သုံးဆောင်ရာဖြစ်သည်။ဤမကောင်းမှုကို ငါခံရပြီတကား ဘဝအထောင်မကသော်လည်း ဝန့်ဆင်းရဲမှ ခေါင်းပါးနိုင်ခဲ၏။ အရှင့်သားလာလျှင် အလုံးစုံသော်စည်းစိမ်ကိုနှင်း၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟုကြံစည်တွင်။ ပိပ္ပလိလုလင်ရေဒံ၍ ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်ပြီးသော်။ ဖြတ်သောသူအား ထိုက်သောပလ္လင်၌နေလျက်။ စကြဝတေးမင်းစားသော အစဉ်နှင့်ဟူသော ဘော်ဇဉ်ကို နှစ်ပါးစုံစား၍ ချမ်းသာစွာနေသောအခါ၌။ဘဒ္ဒါ၊ ဤအိမ်သို့လာသောအခါ သုံးဆောင်ရာဥစ္စာ အတိမျှပါသနည်းဟုမေး၍။ငါးသောင်းငါးထောင်သော လှည်းဖြင့် ဆောင်ခဲ့သော သုံးဆောင်ရာပါ၏ဟုဆိုလျှင်။ထိုပါခဲ့သောဥစ္စာ၊ ဤအိမ်၌ရှိသော် ရှစ်ဆဲ့ခုနစ်ကုဋေသောဥစ္စာ။ ယန္တရားဘွဲ့သော ကန်ခြောက်ဆယ်။တဆဲ့နှစ်ယူဇနာသော လယ်ယာ

မိုးမြေ။ အနုရာဝပြည့်ဂိုဏ်သောတဆဲ့လေးခုသော ကျွန်အလုပ်အကျွေးတို့ ရှိ၁။ဆင်ထိန်း မြင်းထိန်းရထားထိန်းတို့ရှိ၁။ ဆင်သွင်း မြင်းသင်းအစရှိသော် အလုံးစုံသောဥစ္စာကို ဘဒ္ဒါအား ငါဆောက်နှင်းဖို့ ဟုဆိုသော်။ အမှုင့်သံး၊ အသို့အလိုဂိုသနည်းဟုမေး၍။ ငါရဟန်းပြုတော့မည်ဟု ဆိုလျှင်။ အကျွန်ုပ်သည် အစ့ဉ်သားကိုသာ မြော်၍နေသည်၊ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟုဆို၍၊ တစိတ်တည်းအလိုတူကြသဖြင့်။အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍။ ပန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းသင်္ကံကို ဝတ်မှာဝယ်စေ၍။ တယောက်ဦးဆံကို တယောက်ချသဖြင့်။ ဤလောကဒ္ဓိအံ့ဩဖွယ်သူသည် ဗုဒ္ဓ၁ဖြစ်၏။ ထိုသူကိုရည်၍ ငါတို့ ရဟန်းပြု၏ဟု ရဟန်း ပြုပြီးသော်။ သင်္ကန်းလွယ်၍ ပြာသာဒ်ထက်မှသက်သည်ကို တစုံတယောက်မျှမသိသည်ဖြစ်၍။ နေသောရှာမှသည် ကျွန်အမှုလုပ်သော သူတို့၏ရှာသို့ရောက်မှ ရှာတံခါးအနီးဦးသွား၁သော အသွင်အပြင်ကိုဖြင်လျှင် ထိုရှာသားတို့သိ၍။ အကျွန်ုပ်တို့အား ကိုးကွယ်ရာမရအဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပြုတော်မူကုန်ဘိသနည်းဟု ခြေကိုဘက်၍ ဦးကြွေး ကုန်သည်စ့ဲ့ရှိသော်။ငါတို့သည် ဘဝသုံးပါးကိုပြောင်ပြောင်တောက်သောသစ်ရွက်ကုဋိကဲ့သို့ထင်၍ ရဟန်းပြုကုန်သည်။ သင်တို့ကို တယောက်တယော်ဘဲ စိတော်လှန်စေသည်ရှိသော် အနှစ်တရာသော်လည်း မလောက်။ သင်တို့ အလိုလိုဦးခေါင်းဆေး၍။ ကိုယ်ကိုကိုယ်ရှင် တော်လှန်ရစ်ကုန်ဟု ခွင့်ပေးသဖြင့်။ ထိုသူတို့ ဦကြွေး လူးလည်းကုန်စည် စွန့်သွား၍ ရှေသို့ရောက်လျှင်။ ဝိပ္ပလိလုလင် ပြန်၍ကြည့်သည်ရှိသော်။ ဤဘဒ္ဒါလည်းဇမ္ဗူဒိပါကျွန်းလုံးထိုက်သော မာတုဂါမဖြစ်သည်။ သို့ပင်ငါ၏ဖနောက်ဒ္ဒုလိုက်သဖြင့်။ တစုံတယောက်သော သူသည်။ ဤသူ ဤသူ ဟိုသည် ရဟန်းပြုလျက်လည်းမကွေမကွာသွား၁ကြ၏ဟု။ ယုတ်မာသော အမှုဒုစ္စရိုက်ပြစ်မှား၍ အပါယ်လေးပါး လားပေအံ့။ ဘဒ္ဒါကို စွန့်၍သွား၁သော် ကောင်း၏ဟုကြံ၍ အတန်ငယ်သွားပြီးလျှင် ခရီးနှစ်ဖြာကွဲသည်ကိုဖြင့်၍၊ ခရီးထိပ်ဒ္ဒုရပ်လျက်။ ဘဒ္ဒါလည်းဝိုင်း၍ ရပ်သည်ကို အကြံရှိသည်အတိုင်းဆို၍။ဤခရီးနှစ်ကြောင်းတွင်၊တဲ့ကြောင်းကြောင်းကိုဘဒ္ဒါယူ၊ ငါလည်းတကြောင်းခရီးဖြင့်သွားအံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ ဟုတ်၏အခွင့်သား၊ မာတုဂါမတို့သည် ရဟန်းတို့အညစ်အကြေးမှန်၏။ အခွင့်သာသည်ဖြတ်သောယောကျ်ားဖြစ်သောကြောင့်လကျ်ာခရီးကို ယူတော်

မူ။အကျွန်ုပ်လဲကံဝဲခဒိုးကိုယူအံ့ဟုလက်ျာရစ်သုံးကြိမ်လှည့်၍ လေးပါး ဧသဲဘာအရပ်မျက်နှာကို၌ ပဉ္စုပတိဋ္ဌိတဖြင့်ရှိသေစွာဂါရိုးပြီးသော်။ လက်သည်းဆယ်ပွင့် ထွန်းပခြင်းရှိသော လက်အုပ်ကို ထိပ်သက်သို့ တင်၍ ကမ္ဘာတဆိန်းကာလပတ်လုံးအတူတကွ ပေါင်းဘက်ကြသောအဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်သည် ယခုနေ့လျှင်ပြတ်တော့မည်ဟု ခရိုးတကြေးငိုးလှမ်းလျှင်ပင်။ယူဇနာနှစ်ဆိန်းလေးသောင်းအထုရှိသော မဟာပထဝီသည်။ စကြဝဠာ မြင်းမိုရ်ယုဂန္ဓိုရ် အစရှိသည်ကိုးသော်ကား ငါရွက်ဆောင်နိုင်ဏ်။ သူမြတ်နှစ်ပါး၏ ဂုဏ်ကို မရွက်ဆောင်နိုင်ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့။ ကြည်းဟိုးလျက် ပြင်းစွာလှုပ်၍ အခါမဲ့၌ မိုးယံးကြိုးကျခြင်း စကြဝဠာမြင်းမိုရ် ယုဂန္ဓိုရ်၏ ညွတ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် နှိမိတ်ကြီးစွာ ထင်သည်ရှိသော် ။မင်းကျောင်းဗိမာန်ဝယ်ဥစုဝန်၌ ဂန္ဓကုဋိတွင်နေတော်မူစဉ်။ ထိုအသံကိုကြား၍အဘယ်အကြောင်းနည်းဟုဆင်ခြင်တော်မူသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူလျှင် ငါသည်ပို်ဟ်ခြင်းကို ပြုအပ်၏ဟု ဂန္ဓကုဋိမှ ထွက်တော်မူ၍။ တပေါက်အထိုးတည်း သုံးဂါဝုတ်တိုင် တိုင်ကြိုတော်မူလင့်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် နာဠန္ဒမြို့၏အကြားတွင် ဗဟုပုတ္တဒမည်ရှိသော ပဉ္စောင်ပင်ရင်း၌။ အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှလောက်သောတခဲနက်သော ရောင်ခြည်ကိုလွှတ်တော်မူလျက် နေတော်မူသည်ရှိသော်။ခြောက်ပါးဧဂျာရောင်ခြည်တို့သည်ဘီးဝန်းရှိရှိ။ရထားလှည်းဘီးရှိရှိ။ စုလစ်မွန်းသွန်ရှိရှိ ကိုယ်တော်မှထွက်၍ ထိုမှ ဤမှ ပြေးသဖြင့်။ လအထောင် နေအထောင် ထွက်ဘိသကဲ့သို့ထင်၍။ ထိုမှ ဤမှ ကြည့်သည်ရှိသော် ရွှေစင်ခဲနှင့်တူသော ပဉ္စောင်ပင်ကိုမြင်လျှင် ထိုပဉ္စောင်ရင်း၌ မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်သဖြင့်။ ဤဘုရားသည် ငါ့ဆရာ။ ဤဘုရားကိုရည်၍ ငါရဟန်းပြုသည်ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သောအခါမှစ၍ ကိုင်းညွတ်သောကိုယ်ဖြင့် အထံတော်သို့ကပ်၍။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသည် ငါ့ဆရာ။ ငါသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော့ဘုရားတပည့်ဟု။ သုံးပါးသောအရပ်၌၌ ရှိသေစွာဂါရိုးခြင်းကိုပြုသည်ရှိသော်။ ကသဿပ၊ သင်ကသဿပသည်ယူဇနာနှစ်ဆိန်းလေးသောင်းအထုရှိသော သသမ္ဘာရ ရံ ပထဝီအား ဤသို့သော ကျိုးနွံခြင်းကိုပြုအံ့။ထိုဖြေသော်လည်းမခံနိုင်ရာ။ ကသဿပအား ငါဇွဒဒါပဇ္ဇုကိုပေးအံ့ဟု။ တသွေတိဟတောကသဿပဇဝံသိကိုတော်မူ၏။ အစရှိသောသုံးပါးသောဆုံးမခြင်းတို့ဖြင့် သြဝါဒဥပ

သမ္ဗဒဖြစ်စေ၍။ ဗဟုပုတ္တနိဂြောဓမ္မ ထွက်၍ သွားဇတ်မူဏျင် ကြီးစွာသော ရွှေလွှေဏိနောက်၌ ပါသော ရွှေလောင်းငယ်ကဲ့သို့။ သုံးဆဲ့နှစ်ပါးသော မြတ်သော ယောဂ်ကျားဏီ၏ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားဏီ၏နောက်တော်၌ ဒုနစ်ပါးသော မြတ်သော ယောဂ်ကျားဏီ၏ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ဂုဏ်မဟာကသ ပ လိုက်သည်ရှိသော်။ ခဏိုးမှ စ၍ တာရသော်သစ်ပင်ရင်းဒ္ဓ နေအံ့သောအခြင်းအရာကို ပြတော်မူလျင်။ နေတော်မူလိုသည်ဖြစ်မည်ဟု ဒုက္ခဋ္ဌကို လေးခေါက် ခေါက်၍ ခင်းသဖြင့်။ ထိုဒုကုဋ္ဌဒ္ဓနေတော်မူ၍။ ကသပ၊ ဒုကုဋ္ဌသိမ်မွေ့သည်သင်္ကန်းဏီ၏ဟု အစွန်ကိုကိုင်၍ ဝဲလက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်တော် မူသည်ကို။ အလိုတော် ရှိသည်ဖြစ်မည်ဟု သိ၍။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်ကို သနားတော် မူသဖြင့် ဤဒုကုဋ္ဌကိုခံတော်မူပါဟု လျှောက်သည်ရှိသော်။ ကသပ၊ သင် အဘယ်ကို ဝတ်မည်နည်းဟု မေး၍။ ဒုပဋ္ဌတော်ကို ရသော် ဝတ် ပါမည်ဟု လျှောက်သဖြင့်။ ဤသင်္ကန်းဒ္ဓ လျှောက်ပတ်စွာကျင့်နိုင်မည်လော်ဟု၍မေးတော်မူသည်ဟုသိ၍။ဆောင်နိုင်အံ့သော်အခြောင်းကို လျှောက်သဖြင့်။သင်္ကန်းတော်နှင့် ရှင်မဟာကသ ပဒုကုဋ္ဌကို ပလွှယ်၍ပေတော်မူလျင်။စိတ်စေတနာမရှိသော ဤငြေကြီးသည် ရုံတော်မူသော် သင်္ကန်းကို တပည့်သားတို့နှင့် ပလွှယ်၍ ဝတ်ဘူးသည်မရှိ၊အလွန်ပြုခဲသောအမှုကို ပြုတော်မူပေသည့် အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏ဟု။ ရေ အပိုင်း အခြားပြု၍ ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သည်ရှိသော်။ ဘုရားတို့သည် သုံးဆောင်၍ ကိုယ်တော်ဒ္ဓ နွမ်းသော သင်္ကန်းကို ရပြီးသော်၊ ဤအမှုထက် လွန်၍ပြုအပ်ဘူးည် မရှိပဲဟု စောင်မာန မတော်သည် ဖြစ်၍။ ထို သင်္ကန်းနှင့် လျှောက်ပတ်စွာကျင့်လိုသောကြောင့်။ဘုရားအထံဇတော်ဒ္ဓ ဇတင်တော်ရသကို ဆော်က်တည်၍ ခုနစ်ရက်သားပုဆုဇဉ်အဖြစ်ဒ္ဓ ဝံတည်သဖြင့်။ ရှစ်ရက် မြောက်သောနေ့ဒ္ဓ ရဟန္တာဖြစ်၍ ဂတုနာဗိမာန်ဇောတဝန်ဒ္ဓ နေတော်မူလျက်။

သံဃာတော်အပေါင်းတွင် ဓုတင်အင်္ဂါ၌ ဇောတဒဂ်သို့တင်တော်မူသော အရှင်မဟာကဿပ ဖြစ်လျှာ၏ ဟူလိုသော်။ ။

၁၄၀။ သိကြားမင်း၏ ရှင်အနုရုဒ္ဓါဖြစ်လျှောရာ၌ ဗျာဒိတ်ခံသည်ကစ၍ ပြဆိုအပ်သောအတိတ် ပစ္ဆုပ္ပန်ဝတ္ထု အကျယ်စကား။

ထိုရောအခါ သိကြားသည် ယခု အခါ၌ အနုရုဒ္ဓါ ဖြစ်လျှာ၏ ဟူရာ၌ အသို့ဖြစ်လျှာသနည်းဟူမူကား။ ရှေးဘုရားတို့၌ ပန်သော ဆုဂ္ဂိသည်ဖြစ်၍။ ဤကမ္ဘာမှသည် ကမ္ဘာတသိန်းထက်တွင် ပဒုမုတ္တရဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ ပြည့်စုံသော စည်းစိမ်ရှိသော သူကြွယ်ဖြစ်၍။ တနေ့သ၌ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်တွင် တရားနာသည် ရှိသော်။ တယောက်သောတပည့်တော်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခု အရာ၌ ဇောတဒဂ် ထား တော်မူသည်ကို မြင်လျှင်။ တသိန်းသော သံဃာတော်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရား အား ကြီးမြက်သောအသူကိုပေး၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ အဝတ် သင်္ကန်းနှင့်ကာကွ များစွာသော ပရိက္ခရာကို လှူပြီးသော်။ ဤသို့ အကျွန်ုပ် ကြီးစွာသော အသူကောင်းမှုကို ပြုခြင်းသည် လူနတ်၏စည်းစိမ်ကို တောင့်တသဖြင့်မပြု၊ နောင်လာလတ္တံ့သော ဘုရားသခင်၏အထံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခု အရာ မြတ်သစွာ ဖြစ်ပျက်ချင်း၏ ဟု ပဏ္ဍနာ ပြုသည်ရှိသော်။ ပြည့်စုံပေလတ္တံ့ လော်ပါ့ အနာဂတံသ ဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်တော်မူ၍။ ဤကမ္ဘာမှသည် ကမ္ဘာတသိန်း မြောက်တွင် ဂေါတမ ဘုရား ဖြစ်မတော်မူသော အခါ၌ ပြည့်စုံပေလတ္တံ့ ဟု ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူ၍။ ပဒုမုတ္တရဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလျှင်။ ရွှေအုင်္ဂတ်အတိုင်းသော ခုနစ်ယူဇနာရှိသော စေတီတော်၌ များလှ စွာသော ဆီမီးတိုင် ဆီမီးခွက် တို့ဖြင့် ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်၏ အကြောင်း ဖြစ်စေသောဟု မြတ်သောပူဇော်ခြင်းကို ဖြစ်စေပြီးသော်။ ထိုကစ၍ ပါရမီအထပ်ထပ် ဖြည့်သဖြင့်။ ကသဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဗာရာဏသီပြည်၌သူဌေးဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလျှင်၊ ရွှေအုင်္ဂတ်အတိုင်းသော တယူဇနာ ရှိသော စည်းခုံတော်၌ အနားရေးကို အနားရေးချင်း ထိစေလျက်၊ ကြေးဆီမီးခွက်အတိ ထက်ဝန်းကျင် စီ၍ ကြည်လွှာစွာသော ထောပတ်ဖြင့် ဆီမီးပူဇော်ပြီးသော်။ ထိုသူဌေးလည်း

ကြီးလွန်စွာသော ကြေးခွက်၌ ထောပတ်အတိ ပြည့်စေလျက် တထောင့်
သောဆီမီးစာညှိ၍ ဦးခေါင်းဖြင့်ရွက်ပြီးသော်။ တွန်ဥပုတ်လုံး စည်းဆုံ
တော်ကိုလှည့်၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်အကြောင်းကို ဖြည့်သင်ဖြင့်။ တို့ဖြတ်စွာ
ဘုရား ဖြစ်တော်မူသော်အခါ၌။ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ညို
တော် ဓောတောဒနမင်းကြီးသားဖြစ်၍။ ဘုရားလောင်းကဲ့သို့ ဥဝဇုံဆုံး
ပါးအား လျောက်ဖတ်စွာသော ပြာသာဒ် သုံးဆောင်၌ များစွာသော
မော်ငင်းမအပေါင်း ခြံရုံလှုက်. ကြိုးစွာသောစည်းစိမ်ဖြင့် နတ်လုလင်ကဲ့
သို့ စံပယ်သည်ရှိသော်။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယ ဒံမည်ရှိသော
မလ္လမင်းတို့၏ နိဂုံးရွာကို ဆွမ်းအမြဲပြု၍။ အနုပိယအမည်ရှိသော သ
ရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဘွားတော်မူစက လက္ခဏာဘတ်သော
နှဲ့၌ မင်းဖြစ်သော်ငင်း ဘုရားဖြစ်သော်ငင်း။ မင်းသားအခြံအရံရှိသည့်
ဖြစ်၍ သွားပစေဟု ရှစ်သောင်း သော သာကီဝင် မင်းတို့သည် ရှစ်
သောင်းသောသားတို့ကို အခြံအရံအလှိုငှါဝန်ခံကုန်သောမင်းသားတို့
သည်။ များသောအားဖြင့် ရဟန်းပြုကုန်လျက်။ ဘုန်ဖြိုယာ။ အနုရုဒ္ဓါ။အာ
နန္ဒာ။ ဘဂု။ ကိမိလ။ ဒေဝဒတ်။ ဤခြောက်ယောက်သော် မင်းသားတို့
ရဟန်း မပြုကုန်သည်ကို။ ဤသူတို့ ရဟန်းမပြုကုန်သည်ကား အမျိုး
မတော်ပါသလောဟု သာကီဝင်မင်းသားတို့ ဆိုသည်ကို ကြားလျှင်။
မဟာနာမ်မင်းသားလည်း ညီတော်အနုရုဒ္ဓါကို သူများအမျိုးမှာရဟန်း
ပြုပလေကုန်ပြီ။ ငါတို့အမျိုးမှာ ရဟန်းမပြုသေး။ ငါ့သော်လည်းရဟန်း
ပြုမည်။ အနုရုဒ္ဓါသော်လည်း ရဟန်းပြုရမည်ဆိုသည်ကို။ ရဟန်းဟူ
သည် အဘယ်ကိုဆိုသနည်းဟု အနုရုဒ္ဓါမင်းသား မေး၏။ အဘယ်
ကြောင့် မေးသနည်းဟူမူကား။ အလွန်သိမ်မွေ့နုးညံ့သလဲ၊ ကြီးသော
စည်းစိမ်ရှိသလူ၊ မရှိဟူသောစကားကိုမျှ မကြားဘူးသလူ ဖြစ်သော
ကြောင့် မေးသတည်း။ အဘယ်သို့မကြားဘူးသနည်းဟူမူကား။တနေ့
သ၌ ထိုမင်းသား ခြောက်ပါးတို့သည် အနှီမူးရည်း ကစားကုန်ကုတွင်
အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် မုံ့ဂျုံးဖျော် မယ်ဇတော်မှာ မုံ့တောင်းရလေသော်။
မယ်တော်ပေးလိုက်သောမုံ့ကို စားကြ၍ ထိုဒယတ္ထင်း သုံးကြိမ်ဂျုံးသ
ဖြင့် သုံးကြိမ်တောင်းတိုင်းပေးလိုက်လျှင်။ လေးကြိမ်မြောက်တောင်း
ပြန်သဖြင့် မရှိဖြိုဟု မယ်တော်မှာလိုက်သည်ကို။ မရှိဟူသောစကားကို
မကြားဘူးသောကြောင့်။ မရှိဟူသည်လည်း မုံ့အထုံးငင်းဖြစ်ရ၍မည်ဟု

ကြီ၍ မရှိမုံ့ကိုပေးလိုက်ပါဟု တောင်းသည်ကို။ ငါ့သားမရှိဟူသော အမှုကြောင်းကို မသိနှသောကြောင့်။ သိစေအံ့ဟု ဖွေစွက်တံလုံးတွင် ဖွေ ခွက်တံလုံးကိုမျှော်၍ ပေးလိုက်သည်ရှိသော်။ ထိုအကြောင်းကို ဖြို စောင့်နတ်ဘို့သိ၍။ အနုဂ္ဂဒ္ဓါမင်းသားသည် အနန္တဘာရဖြစ်သော အခါ၌ မိမိဖခင်ရာတို့ကို ဥပရိဋ္ဌပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လှူ၍။ မရှိဟူသောစကားကို ကြားရသည်မဖြစ်လို၊ ထမင်းဖြစ်ရာအရပ်ကို သိရသည်ကိုယ်မဖြစ်လို ဟူဆုတောင်းပြင်းကိုပြု၏။ အကယ်၍ အနုဂ္ဂဒ္ဓါမင်းသားသည် အချည်း သက်သက်ဇသော ဖွေစွက်ကို ဖြင့်အံ့။ နတ်၏ အစည်းအဝေး သို့သော် လည်း ငါတို့မဝင်ရသော်ရာ။ ဦးခေါင်းသော်လည်း ခုနစ်စိတ်ကွဲရာ၏ဟု။ ထိုဖွေစွက်၌ နတ်၏ မုံ့အတိကို ပြည့်စေသည်ရှိသော်။ ထိုမုံ့သည် မင်း သားဖွေသို့ရောက်၍ ဘွင့်လျှင်ပင် ဖြို့အသုံးမွှေး၍ ခံတွင်း၌တင်လျှင် အ ကြောဝ်ခုနစ်ထောင် နှံ့သဖြင့်။ ငါ့မိငါ့ဘတို့သည် ငါ့ကိုမချစ်၍ ဤမျှသော ကာလပတ်လုံး မရှိမုံ့ကို မပေးပါဟုကြံ၍။ မယ်တော်အထံသို့ရောက် လျှင်မိခင် ငါ့အား ချဉ်သလော မချစ်သလောဟုမေး၍၊ မျက်စိတဘက် သာ ရှိသသူသည် ထိုမျက်စိကိုချစ်သကဲ့သို့ နှလုံးသည်းပွတ်နှင့်အတူ ချစ်၏ဟု မယ်တော်ခရိသည်ကို။ ထိုသို့လျက် အဘယ့်ကြောင့် မရှိမုံ့ကို မပေးပါသနည်းဟု ဆိုသဖြင့်။ ဘဘယ်အကြောင်းနည်းဟု အလုပ်အ ကျွေးအား မယ်တော်ဒုမေး၍ကြားလျှင်။ ငါ့သားဘုန်းရှိသသူ ဆုတောင်း ဘူးသသူဖြစ်၍ နတ်တို့စိရင်းသည် ဖြစ်မည်ဟု။ ထိုမှစ၍ သားတော်မုံ့ စားလို၏ဟူလျှင်။လူ၏ဘောင်၌နေသော ကာလပတ်လုံး။ ဖွေစွက်တံလုံး တွင် ဖွေစွက်တံလုံးကိုအုပ်၍ပို့လျှင် နတ်၏မုံ့အတိုပြည့်၍ ဤသို့မရှိဟူ သောစကားကိုမျှ မကြားဘူးသော မင်းသားသည် အဘယ်မှာရဟန်း အဖြစ်ကို သိလတ္တံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဟူသည် အဘယ်ကိုဆို သနည်းဟု နောင်တော်ကို မေးသတည်း။ နောင်ကော်လည်း ဆံမုတ် ဆိတ်ကိုချ၍ ပန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကိုဝတ်၍။ သင်္ခရက်သစ်ခက် ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်၌အိပ်၍ ဆွမ်းခံ၍စားသည်လျှင် ရဟန်းအဖြစ် ဟုဆိုလျှင်။ အကျွန်ုပ်သိမ်မွေ့သည်သက်သည်ဖြင့်သောကြောင့် ရဟန်းပြု ခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်ဟု ဆိုသဖြင့်။ မစွမ်းနိုင်သော်လည်း လူတို့၏လုပ်ဆောင်ရာ သောအမှုကိုသင်၍ အိမ်တွင်နေရစ်။ ငါကိုနှစ်ယောက်တွင် တယောက် ယောက်သည် ရဟန်းမပြုသော် မသင့်ချေဟု နောင်တော်ဆိုလျှင်။ လူ

တို့ လုပ်ဆောင်ရာသော အမှုဟူသည် အဘယ်ကိုဆိုသနည်းဟုမေးဇ၏။ အဘ သို့ကြောင့်မေးသနည်းဟူမူကား။ ထမင်းဖြစ်ရာ အရပ်ကိုမျှမဝံသော မင်းသားသည် လူတို့လုပ်ဆောင်ရာသောအမှုကို အဘယ်မျှဝဲသိလတ္တံ့နည်း။အဘယ်သို့ ထမင်းဖြစ်ရာအရပ်ကို မဟိသနည်းဟူမူကား။ တနေ့သ၌ မင်းသားသုံးပါးတို့နေကြရာတွင်၊ ထမင်းဖြစ်ရာအံ့ရင်သည် အဘယ်နည်းဟု မေးသည်ကို။ ကိမိလမင်းသားသည် ကံ၌ထမင်းဖြစ်ဇ၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ သုဇာသည် ထမင်းဖြစ်ရာအရပ်ကိုမသို့။ ထမင်းသည်အိုးဌာသာဖြစ်သည်ဟု ဘဒ္ဒိယမင်းသားဆိုသည်ကို။ အာနဉ္စရာဇာမင်းသားသည် သင်တို့နှစ်ယောက်ပင်မသိ။ ထမင်းသည် ဓာတ်ငါးပါးဖြစ်၏ဟုဆိုသတည်း။ အဘယ်နည်းဟုမေးကြောင်းနည်းဟူမူကား။ ကိမိလမင်းသားသည် ကျိုဌာစပါးထုတ်သည်ကိုဖြင်၍ စပါးသည် ကျိတွင်သာဖြစ်သည်ဟုအဖန်ဖန်ရှိသတည်း။ ဘဒ္ဒိယမင်းသားသည် တနေ့သဌာ ထမင်းအိုးမှ ထမင်းခူးသည်ကိုဖြင်၍။ ထမင်းဖြစ်ရာအရပ်ကို မဟိသနည်းဟူမူကား။ တနေ့သဌာ မင်းသားသုံးပါးတို့နေကြရာတွင်၊ ထမင်းဖြစ်ရာအံ့ရင်သည် အဘယ်နည်းဟု မေးသည်ကို။ ကိမိလမင်းသားသည် ကံ၌ထမင်းဖြစ်၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်။ သုဇာသည် ထမင်းဖြစ်ရာအရပ်ကိုမသို့။ ထမင်းသည်အိုးဌာသာဖြစ်သည်ဟု ဘဒ္ဒိယမင်းသားဆိုသည်ကို။ အာနဉ္စရာဇာမင်းသားသည် သင်တို့နှစ်ယောက်ပင်မသိ။ ထမင်းသည် ဓာတ်ငါးပါးဖြစ်၏ဟုဆိုသတည်း။ အဘယ်နည်းဟုမေးကြောင်းနည်းဟူမူကား။ ကိမိလမင်းသားသည် ကျိဌာစပါးထုတ်သည်ကိုဖြင်၍ စပါးသည် ကျိတွင်သာဖြစ်သည်ဟုအမှတ်ရှိသတည်း။ ဘဒ္ဒိယမင်းသားသည် တနေ့သဌာ ထမင်းအိုးမှ ထမင်းခူးသည်ကိုဖြင်၍ ထမင်းသည် အိုးတွင်သာဖြစ်သည်ဟု အမှတ်ရှိသတည်း။ အာနဉ္စရာဇာမင်းသားသည်ကား စပါးထောင်းခြင်း၊ ထမင်းချက်ခြင်းအစရှိသည်ကို မဖြင်စဘူး၊ ခူး၍အစွန်းကြွေကြွင်တည်ဝသည်ကို သာဖြင်သောကြောင့် ထမင်းစားလိုလျှင် အစွန်းကြွေကြွင်သာ ဖြစ်သည်ဟုအမှတ်ရှိသတည်း။ ထို့ကြောင့် လူတို့လုပ်ဆောင်ရာသော အမှုဟူသည် အဘယ်နည်းဟုမေးသတည်း။ ။ဤမည်သောအခါ၌ ဥဒုံးစွာလယ်ထွန်စေအပ်၏၊ ဤမည်သောအခါ၌ ပျိုးနှုတ်စေအပ်၏။ ဤမည်သောအခါ၌ ကောက်စိုက်စေအပ်၏။ဤမည်သောအခါ၌ ရေသွင်းစေအပ်၏။ဤမည်သောအခါ၌ ရေထုတ်စေအပ်၏။ ဤမည်သောအခါ၌ ကောက်ရိတ်စေအပ်၏။ ဤမည်သောအခါ၌ နယ်စေအပ်၏။ ဤမည်သောအခါ၌ လှေ့လှင့်စေအပ်၏။ ဤမည်သောအခါ ကျိ၌သွင်းစေအပ်၏။ဤသို့အစရှိသော လူတို့၏အစီအရင်ကိုသင်သည်ရှိသော်။ထိုသို့တပြိုးကား အမှုတို့၏အာဆုံးသည် မရှိပြီ။အသို့လျှင် ကြောင့်ကြခဲ့နေရအံ့နည်း။ လူဟူ၏အမှုကို အကျွန်ုပ်မစွမ်းနိုင်။နောင်တော်စိုရင်တော့၊ အကျွန်ုပ်ရဟန်းပြုမည်ဟု မယ်တော်အား တောင်းပန်သည်ကို သုံးကြိမ်မြစ်၍ မနိုင်လျှင် အလိုမပါပေရာဟူသောအမှတ်ဖြင့်။ မောင်၏အဆွေ ဘဒ္ဒိယမင်းသား ရဟန်းပြုက မောင်ပြုပါလော့ဟုခွင့်ပေးသဖြင့်။ဘဒ္ဒိယမင်းသံဝဲကိုအလိုမပါပါကြောင်း ညှိုသွဲ့က်၍။ ဘဒ္ဒိယမင်းသား။ အာနဉ္စရာဇာမင်းသား။အာ

နန္ဒာမင်းသား။ ဘဂုမင်းသား။ ကိမိလမင်းသား။ ၄ဒဝဒတ်မင်းသားတို့သည့် ဥပါလိဆေတ္တာသည်နှင့်သော် ခုနစ်ယောက် မြောက်သည်ဖြစ်၍။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နတ်ဧကာစည်းစိမ်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ကိုခံစား၍ ဥယျာဉ်ဦး ကစားခဲ့ပေသော် အစိဒမရင်ဖြင့် စစ်အင်္ဂါ လေးပါးနှင့်တကွ ထွက်၍။ တိုင်းတပါးသို့ရောက်လျှင် စစ်သည်အင်ပေါင်းကို ပြန်စေ၍။ ဆင်သော တန်းဆာဘို့ကိုချတ်၍ ထုတ်စေပြီးမှ။ ဤဂါတို့တန်းဆာဖြင့် အသက်မွေးပါ၌လေဟု၊ ဥပါလိကိုလွှတ်လိုက်၍။ ထိုမင်းဇ၏ခြေကိုဝတ်၍ ငိုမြည်တမ်းလျက် အာဇာဝမဆန် ပြန်ခဲ့ပြီးသော်။ သာကိဝင်မင်းသားတို့သည် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ကုန်၏။ ဤသူ မင်းသားများကိုသတ်၍ တန်းဆာကိုယူခဲ့သလောဟု မစူးစမ်းဘဲသော်လည်း ငါ့ကိုသတ်ရာ၏။ ဤမင်းသားတို့စင်လျက် ဤသို့သောစည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုသေး၏ ရှင့်။ ငါဘုံသော်ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာ ဂိုဏ်ခုံနည်းဟု တန်းဆာထုပ်ကို သစ်ပင်တွင် ဆွဲခဲ့၍ မင်းသားတို့ထံသို့ ပြန်ပြန်လတ်သည်ကို။ အရှေ့ကြောင်းမေး၍ကြာ့လျှင် ဥပါလိကိုယူခဲ့၍မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့သွား၍။ အကျွန်ုပ်တို့ သာကိဝင်မင်းသားတို့သည် စောင်မာန်ကြီး၏။ အခွံကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဥပါလိကို အလျင်ရဟန်းပြုတော်မူပါ။အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသူ့အား ဂိုဏိုးခြင်း၊ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းအစရှိသည်ကိုပြုသဖြင့်။ အကျွန်ုပ်တို့စောင်မာန်ကို ညှဲ့ကုန်အံ့ဟု ဥပါလိကို ရှေးဦးစွာရဟန်းပြုစေ၍။ နောက်မှ မင်းသားတို့ ရဟန်းပြုကုန်သဖြင့်။ ဘဒ္ဒိယထေရ်သည် ထိုဝါတွင်းဌ တေဝိဇ္ဇဖြစ်၍။ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဣဒ္ဓိပါဋိဟာရိယ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော သမာပတ်ဝင်စားခြင်းဌာန၌ တည်၍။ ဘဂုထေရ် ကိမိလထေရ်တို့သည် နောက်ကာလ၌။ ရဟန္တာဖြစ်၍။ အရှင် ဒေဝဒတ်သည် လောကီအဘိညာဉ်တန်းခိုးနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ အရှင်ဥပါလိသည် ဝိနည်းအဂ်ရာဌ ဧတဒဂ်ရ၍။အနုရုဒ္ဓါမင်းသားကား ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ကိုရသဖြင့်။နောက်၌ မဟာပုရိသ ဝိတက္ကသုတ္တန်ကိုကြားလျှင် ပဋိသန္ဓိဒါပတ္တရဟန္တာဖြစ်၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုအရာ၌ ဧဘဒဂ် ထားတော်မူသော ညီတော် အနုရုဒ္ဓါဖြစ်လျှာ၏ဟူလိုသော်။

၁၄၁။ မဟာဒသုတသောမမင်းမယ်တော်
ခမည်းထော်တို့၏ဘုရားမယ်တော်ခမည်းနှင့်တော်ဖြစ်လာ
ရာဌမဟာသမ္မတမင်းကစ၍ပြုဆိုအပ်သော်ဤတိတ်
ပုန်းပုန်ဝှက်အကျယ်စကားဝိုး။

ထိုရော အခါ၌ မယ်တော် ခမည်းတော်'တို့သည် ယခု အခါ၌ အံသြဖွယ်ရန်ခတို့ပယ အမျိုးဖြစ်သော မယ်တော် ခမည်းတော်'ဖြစ်လာ၏ ဟူရာ၌ အသို့ဖြစ်လာသနည်း ဟူမူကား။ ဤဘဒ္ဒကပ်က မှ ပေါ် ဦးစက အာဘသံရဖြဟ္မာတို့သည်ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေ နေလာသဖြင့်။ ဆင်မိုးကဲ့သို့ ကိုယ်အရောင်ဖြင့် ထွန်းပခြင်း၊ကောင်းကင်၌သွားခြင်း တည်းဟူသော ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်းခိုး ဂိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ မြင့်ရှည်စွာကြာလျှင် လျှပ်ပေါ် သော် သူတယောက်သည် ရေမရှိသော နိုးစာနာနှင့်တူသော ဖြေဆီသြဇာကို စားသည်ရှိသော် ထိုသူတို့၏ဒိဋ္ဌာနုဂတိ ဂိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုဖြေဆီကို စားကုန် သဖြင့် ကိုယ်ရောင် ပျောက်ခဲ့လျှင် ကြောက်လန့် တကြား ဖြစ်ကုန်၍ အလင်းကို တောင့်တရာတွင်။ ပဂ္ဂုဏ နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သော တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ နေလ နက္ခတ်ပေါ် သဖြင့် စကြဝဠာ မြင်းမိုရ် ယုဂန္ဓိုရ်၏ အစရှိသည်ဖြစ်၍ မြင့်ရှည်စွာကြာလျှင် ဖြေသြဇာ ကုယ်ပြန်ခဲ့ ၍။ ပျားမွှဲအရသာနှင့်တူသော ပဒါလတာနွယ်ကို စားသဖြင့်။ မြင့်ရှည် စွာကြာလျှင် ပဒါလတာနွယ် ကုယ်ခဲ့၏။ ဆန်သာသို့၍ မိုးဖြင့် မချက်။ ကျောက်၏ တောဇောဖြင့်သာ ကျက်သော အံကဉ်သာလိပ်ကြက နှမသာ လေးထမင်းကို စား်းကုန်သည်ရှိသော်။ မြင့်ရှည်စွာ ကြာလျှင် ဗဟုဆန်ကွဲ မျှေး၍ စပါးဖြစ်သဖြင့်။ နံနက် စားမည်တို့ကို နံနက်မှ၊ ညစားမည်တို့ကို ညမှယူ၍ ယူရာအတိုင်း ပြည့်ပြန်သည်ကို။ လျှပ်ပေါ် ပျင်းရိဖွယ်သူ တယောသံသည် ညနံနက်စားမည်ကို တခါတည်းယူသော်၎ ကောင်း၏ဟု ထိုကြံတိုင်းယူလျှင်ထိုသူ၏အတူပြုကုန်သဖြင့်။တစ္ဆေတစ္ဆေဆန်းပြန်၍။ နှစ်ရက်သုံးရက်စသံကသည် လခွဲစာတိုင်အောင်ယူသဖြင့် ယူရာပြည့်မြဲ မပြည့်လျှင်။သူဉစ္ဆာငါးဉစ္ဆာဟု အဓိပ်းဒုက္ခခြား ထားကြရာတွင်။လျှပ်ပေါ် မက်မောသော သူဖာယောက်သည် မိမိအ ဘို့ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ လိုသည်ဖြစ်၍ သူအဘို့ကိုယူချေသောကြောင့်၊ဥစ္စာရှင်ဝေ့၍ ပုတ်ခတ် ဆဲရေးခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း ဖြစ်လတ်သည် ရှိသော်။ အကြီးအမဲ အကွပ်

အကဲမရှိသော်ငယကောင်းဟု ညွှိ၍တိုင်ပင်ပြီးမှ ထိုလူအပေါင်းတို့တွင် အဇာတ်အဆင်း တင့်တယ်ခြင်း၊ အလုံးအရပ် ဘုန်းပညာ လက္ခဏာတို့ဖြင့် လွန်ကဲခြင်းရှိသော, ငါတို့ ဘုရားလောင်းကို။ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအပ်သသူကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပါ၊ ချီးမြှောက် မ, စအပ်သသူကိုချီးမြှောက်မှ စ၍ပါ၊ တပါးအမှုကို မဂ္ဂုလင့်။ ငါတို့ညှိ၍ မျိုးရိုးကျွဲဖြင့် လုပ်ကျွေးမည်။ အရှင့်ကို ငါတို့ညှိ၍ မင်းမြှောက်ကုန်အံ့ဟု တောင်းပန်ပြီး၍။ လူအများ ညှိ၍ သမုတ်သော ဒေဿာဒ်ပတိ မဟာသမ္မတမင်း ဖြစ်သဖြင့်။ ထိုမင်းသား ရောစ။ ရောစသား ဝရဲရောစ။ ဝရဲရောစသား ကလျာဏ။ ကလျာဏသား ဝရကလျာဏ၊ ဝရကလျာဏသား ဥပေါသထ။ ဥပေါသထသား ဝရဥပေါသထ။ ဝရဥပေါသထသား မန္ဓာတု။ မန္ဓာတုသား ဝရမန္ဓာတု။ ဝရမန္ဓာတုသား ဥပဝရ။ ဥပဝရသား စေတိယ။ စေတိယသား မုစလ။ မုစလသား မဟာမုစလ။ မဟာမုစလသား မုစလိန္ဒ။ မုစလိန္ဒသား သာဂရ။ သာဂရသား သာဂရဒေဝ။ သာဂရဒေဝသား ဘရတ။ ဘရတသား ဇဓီရသ။ အဇီရသသား ရုစိ။ ရုစိသား သုရုစိ။ သုရုစိသား ပဘာပ။ ပဘာပသား မဟာပဘာပ။ မဟာပဘာပသား ပနာဒ။ ပနာဒသား မဟာပနာဒ။ မဟာပနာဒသား သုဒဿန။ သုဒဿနသား မဟာသုဒဿန၊ မဟာသုဒဿနသား နေရု။ နေရုသား မဟာနေရု။ မဟာနေရုသား အစ္ဆိမတည်းဟူသော နှစ်ကျိုးရှစ်ပေါက်သော မင်းဆက်တို့သည် အသက်အသရေ နေကုန်သည်ဖြစ်၍။ ကုသာဝတီပြည်၌ အဘိသိက် သွန်းခြင်းမင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အထွေးဆုံး ဖြစ်သော အစ္ဆိမမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် တရားသော မင်းဆက်တို့သည် ကုသာဝတီပြည်၌ အဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အထွေးဆုံးဖြစ်သော အရိန္ဒမမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် အဘယရာဇာပုရ ပြည်၌ အဘိသိက်သွန်းခြင်းမင်းအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အထွေးဆုံးဖြစ်သော ဒုပ္ပသဟမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် အဆက်ခြောက်ဆယ်သော မင်းတို့သည် ဇာရာဘာသီပြည်၌ ဒဘိသိက် သွန်းပြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အထွေးဆုံးဖြစ်သော အဇိတဘူယမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် ရှစ်သောင်း လေးထောင်သောမင်းတို့သည် ကပိလပြည်၌ အဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအ

ဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော ဖြဟ္မဒတ်မင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် သုံးဆဲ့ခြောက်ဆက်သော မှင်းတို့သည် ဟာထ္ထိပုရပြည်၌ အာဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းဒုံဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမှင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော ကမ္ဗလဝံသမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် သုံးဆဲ့နှစ်ဆက်သောမင်းတို့သည် ဇကစက္ခုပြည်၌ အာဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်၏၊ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော ပုဏ္ဏဗဒဝမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် နှစ်ဆဲ့ရှစ်ဆက်သော မင်းတို့သည် ဝဇိရ ၇တို့ပြည်၌၊ အာဘိသိက် သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော သာဓိနမင်း၏ သားမြေး အစဉ်ဖြင့် နှစ်ကျိပ် နှစ်ဆက်သော မင်းတို့သည် မဓုရပြည်၌ အာဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော ခမ္မာဇွတ်မင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် တဆဲ့ရှစ်ဆက်သော မင်းတို့သည် အရိန္ဒမပုရပြည်၌ အာဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော သိပ္ပိမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် ဝဲဆဲ့ခုနစ်ဆက်သော မင်းတို့သည် ဇာနုပတ္တနဂိုရ်ပြည်၌၊ အာဘိသိက် သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော ဖြဟ္မဒေဝမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် ၊တဆဲ့ခုနစ်ဆက်သော မင်းတို့သည် ဇကစက္ခု ပြည်၌ အာဘိသိက် သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော ဗလဒဿမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် တဆဲ့ လေးဆက်သော မင်းတို့သည် ကောသမ္ဗီပြည်၌ အာဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော ဟာထ္ထိဒေဝမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် ကိုးဆက်သော မင်းတို့သည် ကဏ္ဏကော့ဆွဲပြည်၌ အာဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော နရိန္ဒဒေဝမင်း၏သားမြေးအစဉ်ဖြင့် ခုနစ်ဆက်သော မင်းတို့သည် ရောစပြည်၌ အာဘိသိက် သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဝေးဆုံးဖြစ်သော ဟာထ္ထိဒေဝမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် တဆဲ့နှစ်ဆက်သောမင်းတို့သည် စမ္ပာပြည်၌ အာဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင်

ထိုမင်းတို့၏ အဖွေးဆုံးဖြစ်သော နာဂဒေဝမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် နှစ်ကျိပ် ငါးဆက်သော မင်းတို့သည် ပိဓိလာပြည်၌ အာဏိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဖွေးဆုံးဖြစ်သော သမုဒ္ဒဒတ္တမင်း၏ သားမြေး အစဉ်ဖြင့် နှစ်ဆဲ့ငါးဆက်သော မင်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဖွေးဆုံးဖြစ်သော သုဒိန္နမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် ကိုးဆယ်သော မင်းတို့သည် တာမလိတ္တိပြည်၌ အဘိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဖွေးဆုံးဖြစ်သော ဒိဝက်ရမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် ဘုရဲ့နှစ်ဆယ်သော မင်းတို့သည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌အာဏိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဖွေးဆုံးဖြစ်သော တာလိသမရမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် တဆဲ့နှစ်ဆက်သော မင်းတို့သည် ကုသိနာရုံ ပြည်၌ အာဏိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဖွေးဆုံးဖြစ်သော သုဒိန္နမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် ကိုးဆက်သော မင်းတို့သည် တာမလိတ္တိပြည်၌ အာဏိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဖွေးဆုံးဖြစ်သော သာဂရဒေဝမင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် မဿဒေဝမင်းကစ၍ ဂုဏ်သောင်း လေးထောင်သော မင်းတို့သည် ပိဓိလာပြည်၌ အာဏိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ထိုမင်းတို့၏ အဖွေးဆုံး ဖြစ်သော နေမိမင်းကြီး သားမြေးအစဉ်ဖြစ်သော ကဠာရဇနကမင်းကစ၍ ဂုဏ်သောင်းလေးထောင်သော မင်းတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ အာဏိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ဆိုမင်းတို့၏ အဖွေးဆုံးဖြစ်သော ဝိဇယမင်းသား ဝိဇိတသေနမှစ၍။ ဝိဇိတသေနသား ဓမ္မသေန။ ဓမ္မသေနသား နာဂသေန။ နာဂသေနသား သဒိန္ဒ။ သဒိန္ဒသား ဒိသမွတိ။ ဒိသမွတိသား ရေနု။ ရေနုသား ကုသ။ ကုသသား မဟာကုသ။ မဟာကုသသား ဘရတ။ ဘရတသား ဒသရထ။ ဒသရထသား ရာမ။ ရာမသား ဝိလာရရထ။ ဝိလာရရုထသား စိတ္တရံထိ။ စိတ္တရံထိသားအမ္ဗရံထိ။ အမ္ဗရံထိသား သုဇာတ။ သုဇာတသား ဥက္ကာဂရာဇ။ ဤတက္ကပ်ဉ်ခြောက်ဃောက်သော မင်းတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ အာဏိသိက်သွန်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ။ထို့နောင် ဥက္ကာဂရာဇ်မင်း၏ သားမြေးအစဉ်ဖြင့် အသိန်းမက မျိုးလွန်သော ဗင်းတို့၏ နောက်၌ ဒုတိယ ဥက္ကာဂရာဇ်မင်းဖြစ်၍။ ထိုဒုတိယ

ဥက္ကာကရောဇ်မင်း၏ သားမြေး အစဉ်ဖြင့် အသိန်းမကများလွန်သော မင်းတို့၏နောက်၌ တတိယဥက္ကာကရောဇ်မင်းဖြစ်၍ခံထွင်းဟာလျှင် မိန့်ကြီး ထွန်းသကဲ့သို့ အလျှံထွက်သောကြောင့် ဥက္ကာကရောဇ်ဟူသော အမည်ကိုရသဖြင့်။ ငါးရာငါးရာစီ ကိုယ်လုပ်အံ့ရံ၌ရှိသော။ ဟတ္ထာ၊ စိတ္တာ၊ ဇနိ၊ ဇောလိနီ၊ ဝိသာခါဟူသော ထိုမင်းမိဘုရား ငါးယောက်တို့ငွေ့။ အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဟတ္ထဝ့မိဘုရားသည် ဥက္ကဝ်မရခ။ ကရကဏ္ဍ၊ဟတ္ထိနီက်ခ။ သိန်သူရဟူ၍ သားယောကျ်ားလေးယောကျ်ား၊ ငါးသာ။ ဒသုပ်ယာ။ အာနန္ဒာ။ဝိဇိတာ။ဝိဇိတသေနာဟူသော သားမိန်းမငါးယောက်။သားသို့ကိုးယောက်မြင်လျှင် နတ်ရွာလားခြ။ လှမြတ်သောအဆင်းရှိသော မင်းသို့တပါးကိုဆောင်၍။ ထိုမင်းသို့ကို မိဘုရားအရှင်ထားရာတွင်။ ဇနိ၊ အမည်ရှိသော သားယောကျ်ား ဘွားသဖြင့် ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ တန်းဆာဆင်၍ မင်းကြီးအားပြသည်ရှိသော်။နှစ်သက်ဝမ်းသာသဖြင့် ဆုပေးသည်ကို။ သားတော်အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ဆွေမျိုးညာတကာတို့နှင့်တိုင်ပင်၍ မင်းဖြစ်ဆုပန်သည်ကို။သူယုတ်မ၊ သွေးရှာလေ။ ငါ့သားကြီးကို အနှောရယ်ဖြစ်ခြင်းကို အလိုရှိဘိ၏ဟုမြင်းသော် လည်း အဘန်တလဲလဲ ဖြည်းဖြည်းမွေ့မွေ့ တနေ့တပါး တောင်းဘန်မျှားလတ်သော်။ သားတော်တို့ကိုခေါ်၍ မောင်တို့ ညီဇနိ၊ကိုဖြင်လျှင်နှစ်သက်သဖြင့် ဆောဆောလျှင်လျှင်အမှိအားဆုပေးမိသည်ကို။မိမိသားအား မင်းဖြစ်ပန်သည်ဖြစ်သောကြောင့် မင်္ဂလာဆင်၊ မင်္ဂလာမြင်း၊မင်္ဂလာရထားကိုထား၍။ အကြင်မျှလောက်သော် ဆင်မြင်း ရထားကို အလိုရှိ၏။ထိုမျှသော် ဆင်မြင်းရထားကိုယူ၍ သင့်တင့်ရာနေမှ ပါလွန်လျှင် လာ၍မင်းပြုကုန်ဟု ဂုစ်ယောက်သော အမတ်တို့ နှင့်တကွ လွှတ်လိုက်သည်ရှိသော်။ အထူးထူး အပြားပြား ငိုကြွေး၍။မင်းအစ်ကိုသော သူတို့အား ကန်တော့ခဲ့၍။ အကျွန်ုပ်တို့လည်း မောင်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါကုန်အံ့ဟု ခမည်းတော်အားပန်၍ ထွက်ကုန်သော နှမတော်တို့ကိုယူ၍။လေးပါးသောစစ်အင်္ဂါဖြင့်ခြံရံလျှက် ထွက်ခဲ့ကုန်သော်။ မင်းသားတို့သည် ခမ်းညီးတောင်လွန်လျှင် လှောင်၍မင်းပြုလတ်ကုန်အံ့ဟုထွက်သနှေ့၌ ခစားခြင်းငှါလိုက်သော ဗိုလ်ထု တယူဇနာ။ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌လိုက်သော ဗိုလ်ထု တယူဇနာ။ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ လိုက်သောဗိုလ်ထု တယူဇနာတို့ဖြင့်။ ငါတို့အား ဗိုလ်ပါမျှဉ်းကုန်ပြီ။

တတိုင်းတနိုင်ငံကိုယူသော်လည်း မလောက်ရာ။ သို့ကိုညွှဉ်းဆဲခြင်းဖြင့် အာဏာယ်မူစအံ့နည်း။ ဇမ္ဗု။ ဒိပါမြေပြင်ကျယ်လှ၏ကိုးကား။ တောဒို့ မြို့တာညဉ့်နေရသော် ကောင်းဖျိတ္ထု ဟိမဝန္တာဒသို့ ခွေးရွာသွား၍ မြို့ရာဂ်ာကုန်သည်ရှိသော်။ ကပိလအမဲညှိသော ငါတို့ဘုရားလောင်းသည် ဖြာမဲ့ဘဏ္ဍာ မဟာဒသာလအမျိုးဥဒြစ်၍ ရဟေ့ရဟန်းပြုသဖြင့် သခိမ်းရာရာတွင်။ မြက်ချုံနွယ်တို့သည် လက်ျာရစ်လည်၍။ အရှေ့မျက်နှာသို့ ခွေးရွာလေ့ရှောက်သော်လဲ၊ ကျားခြင်္သေ့တို့သည် ဝက်သမင်တို့ကိုလိုက်သော်ငင်း၊ ခြင်္သေ့ကြောင့်တို့သည် ဘားကြွက်တို့ကို လိုက်သော်ငင်း။ထိုအရပ်သို့ဝင်မိလျှင် မလိုက်ဝံ့သဖြင့်။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် တဘန်လိုက်ပြန်လျှင် ပြေးလေကုန်သော ဟိမဝန္တာတောစပ် ရေကန် နား ကျွန်းတော်၌ မြတ်သောအရပ်ကိုမြင်လျှင်ဘုမိဝိဇ္ဇာ၌ လိမ္မာသဖြင့်။ ကောင်း"ကင်၌" အတောင်ရှစ်ဆယ်။ မြေထဲ၌ အတောင် ရှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် ဗဟုကျိုးအပြစ်ကို မြင်စွမ်းနိုင်သော ရဟေ့ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအရပ်၌ သခိမ်းဆောက်၍ နေရာသို့ မင်းသားတို့ ရောက်လာသည်ကို ဘုရားလောင်းမြင်လျှင် အကြောင်းကိုမေး၍ကြားပြီးသော်။ မင်းသားတို့အား သနားသဖြင့် ဤငါ၏သခိမ်းရာတွင်တည်သောမြို့သည် ဇမ္ဗု။ ဒိပါကျွန်းဥ မြတ်သောမြို့ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤအရပ်ဝယ် ဘွားသော ယောကျ်ားတ ယောက်သည် အရာအ့ထောင်သောသူတို့ကို နှိမ်နင်းလတ္တံ့။ဤသခိမ်းရာ၌ မင်းအိမ်တည်။ဤမြို့ကို ကပိလဝတ္ထုမြည့်ဟု ဆို၍။ ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း 'တည်ထောင်ကုန်သဖြင့်။ ဤမင်းသားတို့ အရွယ်သို့ရောက်ကုန်ပြီ။ ခမည်းတော်အထံ၌ ဖြစ်ပေတာပြီကား အိမ်ရာဆောင်နှင်းရာ၏။ ယသုကာမူဂ်ား၊ ငါတို့ဝန်သာဖြစ်ပေသည်ဟု အမတ်တို့ကြံ၍ မင်းသားတို့နှင့်တိုင်ပင်ကုန်သည်ရှိသော်။ငါတို့နှင့် အမျိုးတူသော မင်းသွေးလည်းမရှိ။ နှမတော်တို့နှင့် အမျိုးတူသော မင်းသားလည်းမရှိ။ အမျိုးမတူသောသူတို့နှင့် ပေါင်းဘက်သဖြင့် ဖြစ်သောသားသည် အမိအမျိုးမှရင်း အဘအမျိုးမှရင်း မစင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍ အမျိုးပျက်ရာ၏။ ထိုနှမတော်တို့နှင့် တည်ထောင်ခြင်းကို ငါတို့နှစ်သက်ကုန်အံ့ဟု နှမတော်မှာကြိုးကို အမိအရောထား၍။ လေးပါးသော် မောင်တော်တို့သည် လေးယောဇဉ်သော နှမတော်တို့နှင့် တည်ထောင်ကြ၍ သားသွေးတို့ဖြင့် ပြန့်ပွါးကုန်သည်ရှိသော်။ အမတ် အလုပ်အကျွေးတို့အား သား

တော်သို့ နေရပ်ကို ဥက္ကာဂရုဏ် မင်းကြီး မေး၍။ ထို့အကြောင်းကို ကြားလျှင်။ တိုင်းနိုင်ငံမှကင်း၍ တောခို နေငြားသော်လည်း ငါ့သားတို့သည် အမျိုးပျက်ခြင်းကို့မပြု။အမျိုးအနွယ်ကို့စောင့်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပေကုန့်စွ၎ဟု၊ သက္ကာဝတ်ဘော ကုမာရာ၊ ပရမသုက်ဘာဝတာဘော ကုမာရာဟူသော ဥက္ကာက်ရုဏ်မင်းကြီး၏ ဥဒါန်းစံကားကို အကြောင်းပြု၍ သားကိုဝင်ဟူသော အမည်ကိုရသဖြင့်။ အခါတပါး၌ နှမတော်အကြီးနန်းနာဂိ၍ ပင်လယ် ကသွစ်ပွင့်အဆင်းနှင့် တူသော်ကို့ယ်ရှိ ဂိုဏ်ချင်း။ ဤနှမတော်နှင့် တပေါင်းတည်း အိပ်နေ စားသောက်သော သူစိုးသည် ဤအနာရောက်ရာ၏ဟု ကြံ၍။ တနေ့သ၌ ဥယျာဉ်ကစားမည် သွားသော အယောင်ဖြင့် မင်းသွီးကို ရထားပေါင်းချုပ်၌ ဆောင်၍ နက်ဖွာသော တောခို အိမ်အသွင်ဖြင့် မြေကိုတူးပြီးသော် ခဲတွယ်စားဘွယ်နှင့် တကွ နေစေ၍။အထက်၌ ပျဉ်မိုးလျက် မြေဖို၍ သွားလေကုန်သည် ဂိုဏ်သော်။ဗဲ့ရာဏသိပြည်ကိုအစိုးရသော ရာမမင်းသည် နန်းနာဂိ၍ မောင်းမမိသံဇော်ဖို့ ရံဂျာ စက်ဆုပ်ကုန်သဖြင့် သံဝေဂ ရ၍။ သားကြီးအား ပြည်ကို့နှင်း၍ တောဝင်ရာတွင်။ ထိုတောအရပ်၌ တာရသောသစ်ပင်၏ အရွက်'အမြစ် အသီးအပွင့်ကို စားသဖြင့် မဖြင့်ခင် အနာလွတ်၍ ဖွေအဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လျှင် ထို့မှ၍မှ လွှဲပတ်ရာတွင်။ စည်ကြီးသဘွယ် ကျယ်သောအဝဂို့သော သစ်ပင်ကြီးကို ဖြင်လျှင်။အတွင်း၌ တဲငဲ့ခြောက်တောင် ပမာဏာဂို့သောအရပ်ကို သုတ်သင်၍ တံခါးလေသွန် အစဂို့သည် လုပ်၍ ထန်းကျင့်လှေကားထောင်၍ ယင်းတွင် နေစမှတ်' ပြုသဖြင့်။ ဒီးမယ်ဖြူး၌ ဒီးထည့်၍ သားသံဌက်သံကိုနာလျက်ညှဉ်း၌အိပ်သည်ဂို့သော်။ဤမည်သော အရပ်၌ ခြင်္သေ့သံ ကြားဂို့။ ဤမည်သော အရပ်၌ ကျားသံ ဂွကြားဂို့ဟု မှတ်၍။မိုးသောက်လျှင်ထိုအရပ်မှစားကြွင်းအမဲကိုယူချေ၍စုံးရုတွင်။ တနေ့သ၌ မင်းသွီးအနှံ့ကြောင့် ကျားတရုသည် မြေကိုယက်၍ ပျဉ်ကို ဘွင့်သဖြင့် ကျားကိုဖြင်လျှင်။ မင်းသွီး ဟစ်သော အသံကို ကြား၍။ မိုးသောက်လျှင် ထိုအရပ်သို့သွား၍ အဇကြောင်းကို မေးသည်ဂို့သော် နန်းနာဂို့သောအဖြစ်၊ မင်းသွီး အဖြစ်၊ အမျိုးအမည်ကို ဆို၍ မင်းဂို့ မာန်ဖြင့် မထွက်သည်ကို။ မင်းကြီးလည်း မင်းအဖြစ်ကို ဆို၍ နေရာ အရပ်ကို ဆောင်ခဲ့ပြီးသော် မင်းကြီး စားသောဆေးကို ပေးလျှင် မဖြင့်ခင် အနာလွတ်၍ ဖွေအဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်သဖြင့် မင်းကြီးနှင့် တည်ထောင်ရာတွင်။

ရှေးဦးစွာ အစဲ့သော သားယောကျ်ား ဘွားး၍။ ဤသို့သော နည်းဖြင့် တဆဲ့ခြောက်ကြိမ်ဘွားသော သုံးကျ်ပန်စ်ယောက်သောသားတော်တို့ကို အရွယ်သို့ရောက်လျှင်။ ဒုလုံးစုံသော အတတ်ပညာကို မင်းကြီးသင်၍။ ဗာရာဏသီပြည့်က လာသော မူဆိုး တယော်ကသည် မင်းကြီးကို မြင်လျှင်သိသဖြင့် မင်းကြီး မိဘရားသားတော် ဖြစ်ကြောင်းကို မေး၍ ကြားလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၍ သားတော်ဖခင်း ကြားသည်ရှိသော်။ခမည်းတော်ကိုနှုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ ဘစ်ဒုတ်ဂါလေးပါးနှင့်လာ၍ မင်းပြုစိမ့်သောဌာနတောင်းပုန်သည်ကို။ချစ်သား ငါဤအရပ်၌တည့်ထောင်တော့အံ့။မလိုက်ပြီ။ဤသစ်ပင်ကိုပယ်၍ မြို့တည်အံ့ဟု ဆိုသဖြင့်။ ခမည်းတော်စိရင်တိုင်း ကလောပင်ကိုပယ်၍ တည်သော်မြို့ဖြစ်သောကြောင့် ကောလိယ နဂရ ဟူ၍ဂုင်း၊ ကျားတို့၏ ခရီးဦ့ တည် သော ကြောင့် ဗျ့ဃ္ဃပဇ ဟူ၍ဂုင်း၊ နှစ်ပါးသောအမည်ကို မှည့်၍။ ခမည်းတော်အား ဂိုဧိုးကောင်ရေ ပူဇော်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်လေလျှင်။ အရွယ်သို့ရောက်ကုန်ပြီးသော သားတော်တို့ကို။ ကပိလဝတ် ပြည်၌ မောင်တို့ဦးရီး သာကီဝင် မင်းတို့၏ သို့ိုးတို့သည် ဤသို့သော အသွင် အပြင်။ ဤသို့သော အဝတ်အစား။ဤသို့သော အထုံးအဖြတ် ဂိုကုန်၏။ အကြင် အခါ၌ ရေဆိပ် သဘင်သို့ သွားကုန်အံ့။ ထိုအခါ၌ အကြင် သူသည် အကြင် မင်းသို့းကို နှစ်သက်၏။ ထိုသူသည် ထို မင်းသို့းကို ယူခဲ့ ဟု မယ်တော်စိရင်သဖြင့်။နံကွတ်သဘင်ကြုံလျှင် သဘင်နေ့၌ အိမ်မရှိသော မင်းသို့း၊ အမတ်သို့း၊ သူငဲ့း သူကြွယ် သို့းတို့သည် အခြံအရံနှင့် တကွ ခြေလျှင်ရေချီးဆိပ်သို့သွား၍ ရေချီးမြဖြစ်သော ပြည်ကြီးသူတို့၏အဝ လေ့ဖြစ်သောကြောင့်။ သဘင်နေ့၌ ထိုသို့သွားကုန်သော မင်းသို့းတို့ကို မယ်တော်စိရင်သည့် အတိုင်းယူ၍ အမည် အမျိုးကို ကြား၍ လာကုန်သည်တို့ကို သာကီဝင် မင်းတို့ကြားလျှင် ငါတို့အမျိုးပင်ဟု သည်းခံကုန်သဖြင့်။ ထိုကစ၍ ကပိလဝတ်မင်း ကောလိယ မင်းတို့သည့် သားသို့းရှက်တင်ကြသော အစဉ်ဖြစ်၍။ ဥက္ကာမုခ မင်းကြီးသား နိပုဏမင်း၊ နိပုဏမင်းကြီးသား စန္ဒိမမင်း။ စန္ဒိမ မင်းကြီးသား စန္ဒမုခမင်း။ စန္ဒမုခ မင်းကြီးသား သိဝိရာဇ်။ သိဝိရာဇ် မင်းကြီးသား(သို့)ညီးမင်း။ သိဝ်ညီးမင်းကြီးသား ဝေဿန္တရာမင်း။ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသား ဇာလိမင်း။ ဇာလိမင်းကြီးသား ဘိဟဝါဟန မင်း။ သိဟဝါဟန မင်းကြီးသား သိ

ဟာသဲ့ရမင်း။ ဤသို့သောအစဉ်ဖြင့် သိဟာသဲ့ရမင်းကြီး သားတော်
ဖြေးတော် အဆက်ဆက်ဖြင့် ဇယသေနမင်းတိုင်အောင် ရှစ်သောင်း
နှစ်ထောင်သော မင်းဆက်တို့သည် ကမ္ဘလဝတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့
ဥက္ကာဓဲခမင်းက သည်ဇယသေနမင်းတို့၌အောင်သော သာကီဝင်မင်း
ဆက်တို့တွင်။ ဇယဒ်သေနမင်း၌ သားတော်သိဟဟနု။ သို့ဖြစ်၍ ယ
သော်ဓရော။ ။ဇယသေနမင်းကြီး ယောက်ဖတော် ဒေဝဒဟပြည်ကို
အုပ်စိုးရသောဒေဝဒဟမင်း၌ သားတော်အဇ္ဇန။ ။သို့ဖြစ်ရာ၌ဘဒ္ဒကစ္စာနာ
ဖြစ်၍။ ။ဇယသေနမင်းကြီး သားတော်သိဟဟနုနှင့်။ ဒေဝဒဟမင်း
ကြီးသို့ဖြစ်တော်ဘဒ္ဒကစ္စာနာ။ ဇယသေနမင်းကြီး သို့ဖြစ်တော်ယသောဓရာ
နှင့်။ ဒေဝဒဟမင်းကြီးသားတော် အဇ္ဇန၊ သို့ဖြစ်ရာ၌ ဘဒ္ဒကစ္စာနာ
သဖြင့်။ သိဟဟနုမင်း ဘဒ္ဒကစ္စာနာမိဘုရား၌။ သုဒ္ဓေါဒန။ ဓောတော
ဒန။ သက္ကောဒန။ သုက္ကောဒန။ အမိတောဒနဟူသော သားတော်ငါး
ယောက်။ အမိတာ။ ပါလိတာဟူသောသို့ဖြစ်တော်နှစ်ယောက်။ ။အဇ္ဇ
နမင်းကြီး ယသောဓရာမိဘုရား၌၊ ဒဏ္ဍပါဏိ။ သုပ္ပဗုဒ္ဓဟူသောသားး
တော်နှစ်ယောက်။ မဟာမာယာ။ ပဇာပတိဂေါတမီ ဟူသော သို့ဖြစ်
တော်နှစ်ယောက်ဖြစ်၍။ ။သိဟဟနုမင်းကြီး သားတော်သုဒ္ဓေါဒန
နှင့်အဇ္ဇနမင်းကြီးသို့ဖြစ်တော် မဟာမာယာ၊ မဟာပဇာပတိ။ သိဟဟနု
မင်းကြီး သို့ဖြစ်တော်အမိတာနှင့် အဇ္ဇနမင်းကြီးသားတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓ၊ သို့ဖြစ်
ရာ၌ဒဏ္ဍပါဏိ။ သုပ္ပဗုဒ္ဓ၊ သို့ဖြစ်ရာ၌ သိရိမဟာမာယာမိဘုရား၌ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ
ဟူသောငါတို့ဘုရားလောင်း။ ။သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မဟာပဇာပတိဂေါတမီ
မိဘုရား၌ ဇနပဒကလျာဏီ။ နန္ဒမင်းသားဟူသော သားသို့ဖြစ်တော်
နှစ်ယောက်။ ။သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းအမိတာ့မိဘုရား၌ ဘဒ္ဒကစ္စာနာဒေဝီ၊ ဒေဝဒတ္တဟူသော
သားတော်သို့ဖြစ်တော် နှစ်ပယောက်ဖြစ်၏။ ။သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သိရိမဟာမာယာမိဘုရား သားတော်
သိဒ္ဓတ္ထကုမာရနှင့်၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း အမိတာမိဘုရားသို့ဖြစ်တော် ဃသော
ဓရော၊ဗိမ္ဗာ၊ ဘဒ္ဒကစ္စာနာ၊ ရာဟုလမာတာ ဟူသော့အမည်လေးပါးနှင့်
ပြည့်စုံသော ဘဒ္ဒကစ္စာနာ့ဒေဝီကို ဖြောက်သားတော်ချင်းချင်း စုံဘက်
ကြသဖြင့်။ သိဒ္ဓတ်မင်းကြီး ယသောဓရာမိဘုရား၌ သားတော်ရာဟုရော
ဘဒ္ဒဖြစ်၏။ ဤသို့မဟာသမ္မတ်မင်းကစ၍ မပြတ်မပျက်သော မင်းဆက်

အနှယ်၌ ဖာကျွံးဝင်သော ဖြတ်သော မင်းမျိုး၌ ဖြစ်သော မယ်တော် ခမည်းဉာဏ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟူ၏သတည်း။ ။

၁၄၂။ . မဟာသုတသောမဓမင်းကြီး၏မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့ရာ၌။ဗျာဒိတ်ခံသည်ကစ၍ပြဆိုအပ်သော အတိတ်ပစ္ဆုပ္ပန်ဝတ္ထုအကျဉ်းစကား။

ထိုရောအံ့ခါ၊ မဟာသုတသေမ အမည်ရှိသော ဖြတ်သော မင်းသည် ယွဉ်အခါ၌ သစ္စာလေးပါးတရားကို အလိုလိုသိသော ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏ဟူရာ၌ အဘယ်သို့ ဖြစ်တော်မူပါသနည်းဟူမူကား။ ရှေးသုံ့ချေသော ကမ္ဘာမ၏အစ၌ အတိဒေဝမင်းဖြစ်၍။ ဗြဟ္မာဒေဝဘုရား နှင့်ကြုံသံဖြင့်။ ထိုဗြဟ္မာဒေဝဘုရားမှစ၍ ဘုရားဖြစ်သော်လည်း မနှသိအံ့မဝဖြစ်နှင့် ပြီးသောပဏိဓိရှိသည်ဖြစ်၍။ ထို့နောင် ကိုးသချေသော ကမ္ဘာမ၏အစ၌ သာဂရဒေဝ စကြာဝတေးမင်းဖြစ်၍။ ပေါရာဏာဂေါတမသံကျမုနိနှင့် ကြုံသဖြင့်၊ ထိုပေါရာဏာဂေါတမဘုရားမှ စ၍ နှစ်သောင်းနှစ်ထောင်သော ဘုရားတို့၌ ဝစီဘေဒဖြင့်ပြီးသော ပဏိဓိရှိသည်ဖြစ်၍။ ဤကမ္ဘာမှသည် လေးသချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက်တွင် သာရမဏ္ဍာကမ္ဘာမ၌ တဏှင်္ကာရ၊ မေဓင်္ကာရ၊ သရဏင်္ကာရ၊ဒီပင်္ကာရ ဟူသော ဘုရားငါးဆူဖြစ်တော်မူရာတွင်။ ဒီပင်္ကာရလက်ထက်တော်၌ အမရဝဲကိုအမည်ရှိသော်ပြည့်ဝယ် ဗြာဟ္မဏမဟာသာလသား သုမေဓာပုဏ္ဏားဖြစ်၍ ငယ်သောအရွယ်ကပင် မယ်တော်ခမည်းတော်နတ်ရွာလွှားခဲ့လျှင် ဘဏ္ဍာဘိုးသည် တိုက်တာလှစ်၍ ကမ္ဘည်းစာရင်းပြ၍။ မိဘဆွေမျိုးဘိုးခုနစ်ဆက်မှဖြစ်သော ဥစ္စာကိုသွန်ကြွေးရာတွင် သံဝေဂရသဖြင့်။ ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ရတနာတွေနှင့်တကွ အလုံးစုံသော ဥစ္စာခမ်းနားကို စွန့်၍ တောထွက်သဖြင့်။ ခဖ္ဂိုကတောင်ဃံ၌ ယသေ့ရဟန်းပြု၍။ ခုနစ်ရက်တွင်း၌ ဈာန်အဘိညာဉ်ရသဖြင့် ကောင်းကင်၌ သွားသည်ရှိသော်။ ရမ္မာဝတီပြည်ယူတို့သည် ဒီပင်္ကာရဖြတ်စွာဘုရား ကိုဆွမ်းတိုက်၍ ခရီးသုတ်သင်သည်နှင့် ကြုံသံဖြင့်။ အကြောင်းကိုမေး၍ကြားလျှင်။ တာခံ၍ခရီးသုတ်သင်စဉ်။ တဉ္ဇနမပြီးခင် ကွတော်မှ လာသည်ကိုဖြင်လျှင် မကြိုတော်ခြင်းသောအကြိုကို ကြုံမိသဖြင့်။ လေး

ထိန်းသောသံဃာတော်နှင့်တကွ နင်းချိသွားတော်မူစိမ့်သောငှါ ကိုယ့်အာသက်ကိုစွန့်၍ ရေနှင့်တကွသော ညွန်ပျော်ငှဉ်ခြင်္ဂလျောင်းပြီးသော်။ ကရဏာတိုက်တွန်းအပ်သောနှလုံးဖြင့်။ လက်တော်သို့ရောက်ပြီးသော နိဗ္ဗာန်ကိုစွန့်၍ တပေါက်အသံးတည်း ကူးသောဝဏ်။ အရှားဖြစ်၍ သတ္တဝါအပေါင်းကို ကယ်ရသော် ကောင်းဏိုဟု။ ။မနုဿတို့ လိုက်သမျှတို့၊ ဟောတု သံဃာရဒဿနံ။ ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဂုဏသမျှတို့၊ အဓိကာရောစ ဆန္ဒတာ။ အဋ္ဌဋ္ဌာနသမောဓာနာ၊ အာဘိနိဟာရော သံဝိဇ္ဇတိ။ ။ဟူသော ဂါထာနှင့်လျောက်ပတ်စွာ ဥစ်ပါးသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မူလပဏိဓိပြုလျှင် နိယတဗျာဒိတ်ကိုရသဖြင့်။ထိုကမ္မာမှနောက် ကမ္မာတသောင်းသုန်း၍။ ထို့နောက် သာရကပ်၌ ကောဏ္ဍညဘုရားတာ ဆူဖြစ်တော်မူသဖြင့်၊နောက်၌ ကမ္မာတသောင်းသုန်း၍။ထို့နောက် သာရမဏ္ဍကပ်၌ မင်္ဂလ၊သုမန၊ရေဝတ၊သောဘိတ ဟူသော ဘုရား လေး ဆူ ဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ နောက်၌ ကမ္မာတသောင်းသုန်း၍။ ထို့နောင် ဝဏ္ဏကပ်၌ အနောမဒဿိ၊ပဒုမ၊နာရဒဟူသော ဘုရားသုံးဆူ ဖြစ်တော်မူသဖြင့်။နောက်၌ကမ္မာတသောင်းသုန်း၍။ထို့နောင် ဤကမ္မာမှသည်ကံ့မ္မာတထိန်းထက် သာရကပ်၌ ပဒုမုတ္တရ ဘုရားတဆူသာ ဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ထို့နောင်ဤကမ္မာမှသည် ကမ္မာသုံးသောင်းထက်မဏ္ဍကပ်၌ သုမေဓ၊သုဇာတာ ဟူသော ဘုရားနှစ်ဆူဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ ထို့နောင် ဤကမ္မာမှသည် ကမ္မာတသောင်း ရှစ်ထောင်ထက် ဝရကပ်၌ ပိယဒဿီ၊ အတ္ထဒဿီ၊ဓမ္မဒဿီ ဟူသော ဘုရားသုံးဆူ ဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ ထို့နောင်ဤကမ္မာမှသည် ကိုးသောင်းကိုးထောင်ထက် သာရကပ်၌ သိခီဗုဒ်တော် ဘုရားတဆူသာဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ ထို့နောင် ဤကမ္မာမှသည် ကိုးသောင်း နှစ်ကမ္မာထက် မဏ္ဍကပ်၌ တိဿ၊ဇုဿဟူသော ဘုရားနှစ်ဆူသာဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ထို့နောင်ဤကမ္မာမှသည် ကိုးသောင်းတကမ္မာထက် သာရကပ်၌ ပိပဿီဘုရားတဆူသာဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ ထို့နောင် ဤကမ္မာမှသည် ကမ္မာသုံးသောင်းထက်မဏ္ဍကပ်၌ သိခီ၊ဝေဿဘူဟူသော ဘုရားနှစ်ဆူသာ ဖြစ်တော်မူသဖြင့်။ လေးသစ္ခေါ်နှင့် ကမ္မာကိုးသောင်း ကိုးထောင်ရှစ်ဆဲ့ကိုးကမ္မာ်ဝသုန်း၍။အဖြစ်တဆဲ့တကမ္မာတို့ဝယ်မှင်။နှစ်ကျိုးတဆူသောဘုရားတို့၌ အာစဉ်အတိုင်းကြဉ်းအပ်သော ဗျာဒိတ်ရှိတော်မူသဖြင့်။ ဤဘဒ္ဒကပ်ဝယ်၊ ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပ ဟူသော

နောင်တော်သံုးပါးနောက်၌။ ဒုခဆိုးစွန်သောဘဝမှသည် တတိယဘာဝ ဘယ် ဥဝသနာ့ရေမျက်ဦးကြီးဖြစ်တော်မူ၍။ မြေရှစ်ကြိမ် လှုပ်စေလျက် မိဘရွားရတနာ၊ သံဃိဠာရတနာ၊ ဆင်ဖြူရတနာ အစရှိသော သတ္တသတက မဟာဒါနကိုပြု၍။ ဒုတိယစိတ္တဝါရ၌ တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် ဖြစ်မတော်မူသဖြင့် ဒမနစ်ကုဋေ ငါးဆဲ့ခုနစ်ကုဋေခြောက်သန်း တုတိတာနတ်၏ အသက်စေ့လျှင်။ ပန်သောပန်းညှိုးခြင်း၊ ဝတ်သောအဝတ် တန်းဆာနွမ်းခြင်း၊ ချွေးယိုခြင်း၊ ကိုယ်၏ဇာဆင်းပျက်ခြင်း၊ နေရာ၌ မနှစ်သက်ခြင်းတည်းဟူသော ပုဗ္ဗနိမိတ်ငါးပါးကိုဖြင်လျှင်။ နတ်သိကြားဖြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် တောင်းပန်သည်ဖြစ်၍။ အခါ၊ ကျွန်း၊ အရပ်၊ အမျိုး၊ မယ်တော်၏အသက်အဖိုင်းအခြားတည်းဟူသော ငါးပါးသော ကြည့်ခြင်းကြီးမည်သည်ကို ကြည့်တော်မူဦး၍။ စုတေ့တော်မူအံ့သောအခါ၌။ ဆယ်လနှင့် ခုနစ်ရက်သာကြွင်းသော အသက်ရှိသော မယ်တော်မင်းကို စတုလောကပါလာ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် အိပ်ရာနှင့်တကွခြိုး၍ အနဝတတ်အိုင်၌ ရေချိုးပြီးသော်။ နတ်၏အဝတ်တန်းဆာပန်းရံသာတို့ဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင်၍။ အနဝတတ်အိုင်၏အနီး။ ငွေတောင်၏အတွင်း၌ ရွှေဗိမာန်တွင် အရှေ့သိဂြိုဟ်လျက် အိပ်စေသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းယည် မြတ်သော ဆင်ဖြူသဏ္ဌာန်ဖြင့် ထိုငွေတောင်နှင့်မနီးမဝေးသော ရွှေတောင်မှသက်၍ ထိုငွေတောင်သို့ တက်ပြီးသော်။ ရွှေဗိမာန်၌ ကျိန်းသော မယ်တော်ကို လက်ျာရစ်လှည့်ပြီးမှ။ လက်ျာနံပါးမှခွဲ၍ ဝင်တိသကဲ့သို့သော အိပ်မက်ကို မယ်တော်မိဘုရားဖြင်မက်သောအခါ၌။ တရယုတ်နှစ်ဆယ်သော ပဋိသန္ဓေစိတ်တို့တွင်။ မေဘ္ဘာပုဗ္ဗင်္ဂမ သောမနဿဉာဏသမ္ပယုတ် ပဌမအသင်္ခါရိကမဟာဝိပါက်စိတ်ဖြင့် အာသဋ္ဌိနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သော ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌။ တသောင်းသောစကြဝဠာတုန်လှုပ်လျက် ပဋိသန္ဓေနေတော်မူလျှင်။ ။အခ္ဘာနမေတံ ဘိက္ခဝေအနဝကာသော၊ ယံပဗ္ဗပဇ္ဇမေန တထာဂတံ ဇိဝိတာဇဝါရေပေယျ။ ။အစရှိသဖြင့်။ ဝိနည်းစူဠဝါလာသော ရဟိရုပ္ပါဒဝတ္ထုနှင့်ညီစွာ။ ပဋိသန္ဓေ တည်ဦးသောအခါမှစ၍။ ဤသို့မဘဖိကာဖြစ်သောဘုရားလောင်းကိုငင်း၊ ဘုရားလောင်းမယ်တော်ကိုငင်း အာနိသံရယ်ပြုခြင်းငှါ စကြဝဠာကုဋေတသိန်းခွဲနေသော မာရ်တို့သည် ကုဋေတသိန်းသော မြင်းမိရ်တောင်ကို ချီ၍ ဘီငြားသော်

လည်း အနှံရယ်မရောက်။ ပျောက်လေကာသံသာ ဖြင့်ဟော သဘောရှိ လျက်လည်း။ ဘုရားလောင်းဘုန်းတော် တိုးတက်ပွားများဆောင် သည်ဖြစ်၍။ တသောင်းသော စကြဝဠာမှလာသော လေးပယ်ကလေသာစတုမ ဟာဒုရုဓ် နှတ်မင်းကြီးတို့သည် ကြက်သရေတိုက်တော်ကြီးမှစ၍၊ စကြ ဝဠာတံတိုင်းနှားတိုင်အောင် သန်လျက် လက်ခွဲလျက် လေးမျက် နှာ စောင့်ရှောက်ကုန် သည်ဖြစ်၍။ ငါတို့စကြဝဠာ နှတ်မင်းကြီးလေး ယောက်တို့သည် ကြက်သရေတိုက်တွင်းဌ ကိုယ်ချင်းပြလျက် နေ၍ စောင့်ရှောက်ကုန်သဖြင့်။ ဘွားတော်မှခါနိုးလျှင် မယ်ဖောဝ်မင်းသည် ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားချင်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ သုဇွဲဒနမင်းကြီး အား အကြောင်းကြားလျှင်။ ကပိလဝတ်ပြည်ဖွဲ့သည် ဒေဝဒဟပြည် တိုင်အောင်သောခရီးကို နှတ်လမ်းမကဲ့သို့ တန်းဆာသင်ပေ၍ ကြီးစွာ သော သဘင်ဖြင့် သွားသည်ရှိသော်။ ကပိလဝတ်ပြည်နှင့် ဒေဝဒဟ ပြည်တို့၏အကြား၌။ လူဖြိုနိမည်သော ဥယျာဉ်သို့ရောက်လျှင်။ မယ်ဖောဝ် မင်းသည် ဥယျာဉ်ကစား၍သော နှလုံးရှိသော်ကြောင့်။ ဥယျာဉ်က စားခြင်းငှါ ဝင်ရောက်၍၊ မင်္ဂလာရှိသော အင်ကြင်းပင်သို့ရောက်လျှင်။ ကမ္မဇလေသည် လွယ်ရှားသဖြင့် ဘွားတော်မှအံ့သော အဖြင်းအရောရှိ လျှင်။ ရွှေကြယ်ပိုသော ပုဆိုးကိုဝတ်၍။ ငါးမျက်စိသဏ္ဌာန်ရှိသောဘုံဖြူ ပုဆိုးကို ခြေဖမိုးတိုင်အောင်ရုံ၍။ လွှတ်သော် အင်ကြင်းဇော်ကိုကိုင် လျက် ရပ်စဉ်တွင်။ တရားဟောနေရာမှ အသာနေသော ဓမ္မကထိက ထေရ်ကဲ့သို့။ ဓမ္မကထိကမှ လျှောသောရေကဲ့သို့။ ရိမ္မေးမကုန် ရှင်းရှင်း စင်သော ကိုယ်တော်ဖြင့်။ လက်နှစ်ဘက် ခြေနှစ်ဘက်ကို ဆန့်၍ရပ် လျက်ပင် ဘွားတော်မှသည်ရှိသော်။ သုဒ္ဒါဝါသဖြာဟ္မဏ်တို့သည် ရှေ့ဦး စွာ ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ခံ၍။ ဖြာဟ္မဏ်တို့လက်မှ စတုမဟာရာဇ်နှတ်မင်းကြီး တို့ သစ်နက်ရေးဖြင့်ခံ၍။ နှတ်မင်းကြီးတို့လက်မှ လူတို့ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးဖြင့် ခံ၍။ လူတို့လက်မှလွှတ်လျှင် မြေ၌ရပ်တော်မူ၍ အရှင်ဆယ်မျက်နှာ ကိုကြည့်လျက်။ အရွှေ၊ဟာ မသို့ လောကသာ၊ ဧသေ၊ဟာ သို့ လော ကသာ။ ဧဇေ့ဟာမသို့လောကသာ။ အစရှိသောမကြောက်မရွံ့သော မြတ်သောစကားကို ဟိုးတော်မူ၍။ ပြောက်ဝူးဝူးသို့ ဝှက်ဖွယ်နှစ်ဘဝါး ဖြန့်သွားတော် မူသဖြင့်။ လေးကျွန်း နှံ့ကသာ ထိုးသိုးရွာပြိုင်း၊ မြေလွှဲ ခြင်းအစရှိသော၊ များလှစွာသော နိမိတ်ဩဘာသတို့နှင့်တကွ ဘွား

"တော်မူ၍။ အဘယ်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ဥတုသုံးပါးအား လျှောက်ပတ်သော်ရွှေနန်းတော်ဆောင်၌စံပယ်တော်မူ၍ ရှေးနိဒါန်း၌ ဆိုပြီးသော နည်းအစဉ်ဖြင့် ဘုရားဖြစ်တော်မူအံ့သော ကာဆုန်လပြည့် ဗိုးသော်က် ထ၌။ စံကြဝဠာ မြေအပြင်သည်၌ မြတ်သော အသုရေဂိုဿာ အိမ်ရာ ဖြစ်၏။ ယူဇနာငါးရာ အစောက်ဖြင့်သော 'ဟိမဝန္တာတောင်မင်းသည် ခေါင်းဆုံးဖြစ်၍။ အရှေ့သမုဒ္ဒရာထိပ်ပြင်ဖြင့် သွားဇသော လက်ဝဲလက် ကို အရှေ့စကြဝဠာမှဲကာင်ထိပ်၌ တင်၍။ အနောက် သမုဒ္ဒရာ ထိပ် ပြင်ဖြင့်သွားသော လက္ခဏာလက်ကို အနောက်စကြဝဠာ တောင်ထိပ်၌ တင်၍။ တောင်သမုဒ္ဒရာ ထိပ်ပြင်ဖြင့် သွားသော ခြေတော် အစုံကို တောင်စကြဝဠာတောင်ထိပ်၌တင်၍ ပက်လက်အိပ်တော်မူမက်ခြင်း။ တုရိယ အမည်ရှိသော နေဇာမြက်သည်။ ထွန်တုံးရှိရှိ နီလွှာသော အရိုးဖြင့် ချက်ဂတော်မူရောက်၍။ တထွာ၊ တတောင်၊ တလံ၊ တတာ၊ ဇ်ာဂါဝုတ်၊ တယူဇနာ အစရှိသည်ဖြင့် ကြီးသည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင် အလုံမှန်၍ တည်မက်ခြင်း။ ဖြူလွှာသော ကိုယ်။ မည်းလွှာသောဆံဦး ခေါင်းရှိသောဝိုးအမျိုးလည်း ခြေတော်ဖျားမှစ၍ ပုဆစ်ဒူးတိုင်အောင် တက်၍။ ခြေတော် အလုံးဖုံး မက်ခြင်း။ ညီသောအဆင်း၊ ဖွေသော အဆင်း၊ နီသောအဆင်း၊ ဖြောင့်တောသော အဆင်းရှိသော လေးပါး သောဌက်မျိုးတို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာမှလာ၍ ရှေ့တော်သို့ ရောက် လျှင်ဖြူထွားစင်ကြယ်စွာဖြစ်မက်ခြင်း။ သုံးယူဇနာအစောက် မြင့်သော 'ဘင်ပုပ်တောင်ထိပ်၌မလိမ်းမကဲသည်ဖြစ်၍ စကြဝဠာတော်မူမက်ခြင်း တည်းဟူသော ပဌမဟာသုပိနကို မြင်မက်တော်မူ၍။ ထို အိပ်မက်ကို ဘတ်တော်မူပြီးမှ ယနေ့ငါမ၌တ်မလွဲဘုရားဖြစ်အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူ ၍။ဆွမ်းခံအံ့သော အခါနိုးလျှင်။ ကိုယ်တော်မှ ထွက်သော အရောင် ဖြင့်ပြောင်ပြောင်ထွန်းသျှက်။ အဇပါလအမည်ရှိသော ပညာပင်ရင်း ၌ အရှေ့လောကဓာတ်သို့ ရှေးဂ္ဂ နေတော်မူသည် ရှိသော်။ ဆေနာနို့ အမည်ရှိသောနိဂုံးဂ္ဂာ၌ သေနာနိအမည်ရှိသော သူငယ်ဆွဲးသုဇာတာ သည့် အရှယ်သို့ ရောက်၍ အိမ်ထောင်ချေလျှင် သားငါး ယောကျ်ား ၅၂၃ားမှကား နှစ်တိုင်း တနှစ်တဆိန်းကုန် နတ်မြတ်အား ပူဇော်အံ့ဟု ပဏ္ဏနာပြုသည်နှင့် လျှောက်ပတ်စွာ။ ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းယောက်တို့၏ နောက် ၌အကျွတ်တရားရသော ယသထေရ်ကို ရှေးဦးစွာ ဘွားသဖြင့်။ ဝန်ခံ

သည်နှင့်ညီစွာပူဇော်လိုသောကြောင့်။တထောင်သောမိုဃ်ညစ်နွားတို့ကို နွယ်ချိုတောခွ ကျောင်းစား၍။ ထိုတထောင်သော နွားမတို့မှ ညှစ်၍ ရသောနို့ရည်ကို ငါးရာသောနွားမတို့ကို သောက်စေ၍။ ဤသို့သော နည်းဖြင့် ငါးရာသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သော နွားမတို့ကို။ နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သော နွားမတို့၏နို့ရည်ကို တရာ့ငါးဆယ်သော နွားမတို့ကို။ တရာ့ငါးဆယ်သော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို ခြောက်ဆယ့်လေးရသောနွားမတို့ကို။ ခြောက်ဆယ့်လေးရသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို သုံးဆယ့်နှစ်ရသော နွားမတို့ကို။ သုံးဆယ့်နှစ်ရသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို တဆယ့်ခြောက်ရသောနွားမတို့ကို။တဆယ့်ခြောက်ရသောနွားတို့၏ နို့ရည်ကိုရှစ်ရသောနွားမတို့ကို သောက်စေ၍။ ချိုမြိန်ဆွတ်နစ်ခြင်း၊ လေးပင်ဗဟုနှက်ခြင်း၊အရသာသြဇာ ပြည့်စုံခြင်းကို အလိုရှိသဖြင့် နို့ရည်ပြန်ခြင်းကိုပြု၍။ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ စောစောတလျက် ထိုနွားမရှစ်ရာကိုပျဉ်းသစ်ဖြင့် ခံ၍ သွစ်စေသည်ရှိသော်။ လူမသွစ်ရ၊ မိမိသဘောအားဖြင့် ယိုကျ၍ နို့ရည်ရသောအံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြင်လျှင်။ သုဇာတာလက်ဖြင့်ကိုင်၍ ချက်သောအခါ၌။ စတုလောကပါလာ နတ်မင်းလေးယောက်တို့ သန့်လျက် ထမ်း၍ လေးမျက်နှာ စောင့်ရှောက်ခြင်း။ ဗြဟ္မာမင်းထီးကာခြင်း။ ထိကြားမင်း ထင်းခွေခြင်း။ လူပြည်နတ်ပြည်၌ရှိသော သြဇာအပေါင်းကို ပျားလပို့သွစ်သကဲ့သို့ နတ်အပေါင်းတို့သွစ်ယူ၍ သြဇာနှက်ခြင်း။ ကြီးသော အမြုပ်အပွက်တို့သည် လက်ျာရစ်လည်၍ တပေါက်မျှ မစဉ်ထွက်ခြင်း။ အဝိုးအသျှံမတားဆီ ငြိမ်သက်စွာကျက်ခြင်း အစရှိသော အံ့ဘွယ်သရဲကို သုဇာတာမြင်လျှင်။ ပြည့်ဝအမည်ရှိသော ကျွန်မကိုခေါ်၍။ မိခင်၊ ငါတို့ကိုးကွယ်သော နတ်မြတ် ယနေ့အလွန်နှစ်သက်ကြည်ညိုသည်ဖြစ်မည်။ သွား၍ နတ်မြတ်ကိုသုတ်သင်ချေဟုစေသဖြင့်။ သွား၍ ဘုရားလောင်းကိုမြင်လျှင်။ လက်တော်ဖြင့် နတ်မင်းခံလိုသည် ဖြစ်မည်ဟုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သုဇာဘာအားကြားသည်ရှိသော် အလွန်သဒ္ဓါလေးမြတ်ခြင်းရှိသဖြင့်။ ယနေ့မှစ၍ ငါ့သြွးအရာ၌တည်စေဟု သြွးတို့ ဆင်စရာသော တန်းဆာကိုပေး၍။ တသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်၌ထိုနို့ဃနာကို ထည့်သည်ရှိသော်။ ကြာရွက်မှလျှောသော ရေကဲ့သို့ အို့ဥမတင် ရှင်းရှင်းစင်၍။ ရွှေခွက်ပြည့် စကားဖြစ်သဖြင့်။တလုံးဒေသာရွှေခွတ်ကိုမှောက်၍။ ပြုစင်စွာသော ဘွဲ့ပြုပုဆိုးဖြင့် အုပ်၍။ အထုံးထုံးသော

တန်းဆာဆင်ပါ၍။ တန်းဆာဆင်အပ်သော ကျွန်ဘိုးအပေါင်းခြံရုံလျက်။ ထိုဇွန်ခွက်ကို ကံမဲ့ကြွတိုင်းကိုင်ရက်၍ ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ရှေးရှုသွားသော်။ သုဇာတာသည် သားစပ်နှတ်ကဲ့သို့မှတ်၍။ မြင်သောအရပ်မှ စ၍ ကိုင်းညွတ်သောကိုယ်ဖြင့် ချဉ်း၍။ ဦးခေါင်းမှ ဇွန်ခွက်ကိုချပြီးသော်။ အထံဖရသင်းဖြင့် ပြည့်သော ရွှေကရားကိုကိုင်လျက် ရပ်သည်ရှိသော်။ ဃဋိကာရ ကပ်သူသော ကမ္ဘာ့တန်းဆာ မြေသပိတ်သည် ထိုခဏ၌ ကွယ်ခဲ့၍ သဒိဝစ်ဝေဘုဲကို မမြင်လျင်။ လူကျိုးလက်တော်ကိုဆန့်၍ ရေသွန်းခံသဖြင့်။ ရွှေခွက်နှင့်တကွ လက်ဝါးတော်အပြင်၌ တင်သော သုဇာတာကို ကြည့်တော်မူလျင် အခြင်းအရာကိုသိသဖြင့်။ ခွက်နှင့်တကွ ပင် အကျွန်ုပ် စွန့်တော့သည်။ အလိုတော် အဇလျောက် သုံးတော်မူဟု ပဉ္စပတိဋ္ဌိတဖြင့် ရှိသေစွာရှိခိုး၍။ အကျွန်ုပ်နှလုံး အလိုပြည့်သကဲ့သို့ပြည့်တော်မူစေသော်ဟု အာသိဆိက်ပေး၍ သွားလေလျင်။ နေရာမှထတော်မူ၍။ လက်ျာရစ်လည်ပြီးသော် ထိုရွှေခွက်ကိုယူ၍။ နေရွှေရာဖြစ်နားသို့ သွားတော်မူ၍ ငွေပြားအဆင်းနှင့်တူလော သဲစုံ၌ ရွှေခွက်ကိုထား၍။ အသိန်းမက များစွာသော ရှေးဘုရားတို့၏ ဘုရားဖြစ်အံ့သောနှုံ့၌ ချိုးရာဖြစ်သော သုပ္ပတိဏ္ဍအမည်ရှိသောဆိပ်၌ နေဝန်းကျ၍ ကူးဘိသကဲ့သို့ သက်တော်မူ၍ သပ္ပါယ်ပြီးမှ။ အရှေ့ယုဂန္ဓိုရ်ကပေါ်သောနေလုလင်ကဲ့သို့ တက်ကြော်မှု၍။ အဉ္ဇလောကခေတ်သို့ ရှေးရှုနေတော်မူလျက်။ ထန်းလုံးခြင်စေ့အတိုင်း အရှည်ရှိသော လေးဆဲ့ကိုးလုပ်သော ဆွမ်းကို ဘုန်းပေးတော်မူ၍။ ငါယနေ့ဘုရားဖြစ်သည်ရှိသော် ဤရွှေခွက်သည် အညာသို့ဆန်စေသော်။ မဖြစ်သည်ရှိသော် အောက်သို့ မျောစေသောဟုလွှတ်ဇေတော်မူလျင်။ ရေအယဉ်ကိုဖြတ်၍ မြစ်လယ်သို့ကူးပြီးမှ။ လျင်မြင်းအောနှင့် ပြည့်စုံသော အာသဇာနည်မြင်းကဲ့သို့ ဟူးဟူးဆန်တက်၍။ အတောင်ရှစ်ဆယ်သောအရပ်သို့ရောက်လျှင်။ တာရသောဝဲ၌ နစ်၍။ ဟာဠနဂါးမင်း၏ ဗိမာန်သို့သွား၍။ သုံးဆူသောဘုရားတို့၏ ရွှေခွက်ကို ချင်ချင်မြည့်စေလျက်။ အောက်ဆုံး၌ တည်သဖြင့်။ ရွှေခွက်သံကြား၍ ယမနဘုရားတဆူဖြစ်ပြီ။ သွေးလည်း တဆူဖြစ်ပြန်သေး၏ဟု။ ဂျာသပ ဖြာက်စွာ ဘုရားဖြစ်တော် မူသည်မှ ဟိုဖြတ်စွာဘုရားဖြစ်သည်တိုင်အောင် အကြား မြေတယူဇနာ သုံးဂါဝုတ် တက်သောကာလကို ယနေ့နက်ဖြန်ကဲ့သို့ ထင်သည်ဖြစ်၍။ အထောင်မှက များလှစွာသော

ချီးမွမ်းခြင်းဖြင့် ကာဠနဂါးမင်း ထသည်ရှိသော်။ဘုရားလောင်းလည်း ထိုနေရွှေရာမြစ်နှစ်း အင်ကြင်းတောဒ္ဓ နေ့သန့်စင်ပါဝါမူ၍။ ဤစကား သောသမာပတ်၊ ငါးပွါးသောအာဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေလျက်။ ပွင့်သော်သ သစ်မင်္ဂိုဏ်အညာမှ,လျှောသော ညချမ်းသော်ကာလ၌ နတ်တို့ စိုရင် အပ်သော ဤစကားသောခံရိုးဖြင့်၊ အမှန်ပါစ်သော ဆံင်ကြောင်၏ ဦး ကုင်းကိုလွှစ်၍စားဝံသော ကေသရရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ စံ ယ်လျက် သွားတော်မူသည်ရှိသော်။ထောင်္ဆိယ အမည်ရှိသော ဖြူကိုတ်ပုဏ္ဏား နှင့်ကြုံသဖြင့်။ ဒခလိုတော်ရှိသော အခြင်းအရာကို သိသဖြင့် ကပ်သော် မြက်ဖွစ်ဆုပ်ကို ကိုင်တော် မူလျက်။ ဂဠုန်၊နဂါး၊သိကြား၊ဗြဟ္မာ၊ဝိဇ္ဇာ ဓရ၊သိဒ္ဓိစသော နတ်အပေါင်းတို့၏ ပူဇော်သံ ကြွေးကြော်သံတို့ဖြင့် ပဲ့ တင်ထပ်ကုန်စဉ်။ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်တော်မူ၍။တောင်စူးစူး မှ ဗောဓိပင်သို့ရှေး၌ ရပ်တော်မူသည် ရှိသော်။ တောင်စကြဝဠာသည် အဝိဘိဇိုင်အောင် နစ်ဘိသကဲ့သို့။ မြောက်စကြဝဠာသည် ဘဝဂ်တိုင် အောင် တက်ဘိသကဲ့သို့။ စောင်းထောင် ညီလင့်မခံခြင်းကို ဖြင့်ဖောဘ မူလျှင်။ဤအရပ်သည် သဗ္ဗညုတညာဏ်သို့ ရောက်ရာ အရပ်မဟုတ်ဟု လက်ျာရစ် လှည့်၍။ ဤအတူဂုဏ်း အနောက်မျက်နှာမှ ရပ်သော်ဟည်း အနောက်စကြဝဠာနစ်၍ အရှေ့စကြဝဠာ မြောက်သဖြင့်။ မြောက်မျက်နှာမှ ရပ်သော်လည်း အနောက်စကြဝဠာနစ်၍ အရှေ့စကြဝဠာမြောက်သဖြင့်။နင်းတိုင်း နင်းတိုင်းသော မြေသည်လည်း ပုံဝါဘင်းဖြင့်ထောက်၍ မြေဒ္ဓါထားသော ကြီးစွာသော လှည်းဘီးဏ်အနားကို လှည့်၍နင်းသကဲ့သို့ ညွတ်ခြင်း တက်ခြင်းဖြစ်၍။ အရှေ့မျက်နှာမှ ဗောဓိပင်သို့ ရှေ့ရပ် တော်မူသည်ရှိသော်။နေလည့်ဝင်ါသာရှင့်နေရာဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့။ကြုံကြိုတင်းတင်း မယိုမယွင်းသည်ကို ဖြင်မှ။ ဤအရပ်သည် ကိုးလစာဝံသည်း ဟူသော နှောင်ကြိုးကို ထွားထွားညက်ညက် ဖျက်၍။ ရှေ့ဘုရားတို့ ပွင့်ရာအရပ်မှန်၏ဟူ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို အဟုန်းကကိုင်၍လှူပ်တော်မူလျှင်။ ဟတ်လွှစ်သော ပန်းချီပန်းပုံ•ရေးထု မပြိုနိုင်သော။ တဲ့လေးတောင် သော ပလ္လင်ဖြစ်၍။ ရေအင်းပျဉ်ခွံ တည့်သော ဖွဲ့ကုံးကဲ့သို့။ အတောင် ငါးဆယ်သော ဗောဓိပင်စံသည်ကို နောက်ဖိတံကဲ့ပြု၍။ ဖြူးနှင့်တူသော ဗောဓိခက်ဖြင့် ဆော့င်းလျက်။ အံ့ဂိုး•အံ့ဓရ အရောက်ပါသော် ကြွင်းစေ။ အသွေး အသား ခြောက်စေ။ အလင်းတော်ဘ တကာတို့၏ ရောက်အပ်

သောအမှုသို့ ဇနရောက်ဘဲကို မြေအောက်အထက် ပြုနိုင်သလည်းမထ။ ဖိစီးကြိုးတထောင်ပင်ကျသော်လည်း မထ။ သမ္မတ္တိညတညာဏ်ကို မရဘဲကိုး ဤထက်ဝယ်ကို မဖျက်ဖြိုဟု။ ဖိစီးကြိုး အထောင်ဖျက်၍ မပျက်စကောင်းသော တိသန္ဓိအပရဖိတပလ္လင်ကိုခွေ၍ ပါစိနလောကဓောတ်သို့ ‘ဝှေး’ နေတော်မူလျှင်။ ဝသဝတ္တိ ပြည်ကို အစိုးရသော မာရ်နတ်သားသည်။သိဒ္ဓတ်မင်းသား ငါ့နိုင်ငံကိုလွန်မည်ကြံသည်။လွန်စိမ့်သော ဌါ ငါမပေးဟု ဗာရာဏ်စသည်တို့အား ထိုဗမကြောင်းကိုကြား၍။လက်ဝဲလံကျ၊ရွှေတဲခွဲနှစ်ယူဇနာစိ။အထက် ကိုးယူဇနာ။ နောက်စကြဝဠာတံတိုင်း ရောက်အောင်သော စစ်သည် ဗိုလ်ထုဖြင့်။ ယူဇနာအထောင်သောအရပ်မှ စ၍။ မြေကွဲပြိုခဲ့သကဲ့သို့ ထိန်ထိန်လွှဲလျက် တက်လတ်သည်ရှိသော်။ သိကြားသည် အလျား အတောင် နှစ်ထောင် ရှိသော၊ တကြိမ်မှတ်လျှင် လေးလမှ အသံစသော၊ ဝိဇယုတ္တရအမည် ရှိသော ခရာသင်းကိုမှတ်၍နေစဉ်။ ပဉ္စသိခ နတ်သားသည် အလျား သုံးဂါဝုတ် ရှိသော် ပဏ္ဍုဝရ ဗောင်းကို တီး၍ နေစဉ်။ သုယာမ နတ်မင်းသည် အလျား သုံးဂါဝုတ်ရှိသော၊ တနံဆောင်မုန်း လပြည့်ဝန်းနှင့် တူသော အသရေရှိသော သဒ္ဒးမြီးယပ်ခဲ့၍ နေစဉ်။ သန္တုသိတ နတ်မင်းသည် ဗဟ္ဓမြားအတိုပြီးသော ထွက်သစ်သော နေဝန်းနှင့်တူသော မြဲယပ်ခဲ့၍ နေစဉ်။သဟမ္မတိကြီးဟူသော်မင်းသည် အနုသုံးယူဇနာရှိသော နှစ်ခုမြောက်သော လပြည့်ဝန်းနှင့် တူသော ထီးဖြူကာ၍ နေစဉ်၊ မဟာကာဠ နဂါးမင်းသည် ရှစ်သောင်းသော နဂါးကချေသည်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် များစွာသောချီးမွမ်းခြင်းဖြင့်မြူးတူးစဉ်။တသောင်းသောစကြဝဠာမှလာသော နတ်အပေါင်း သိကြားအပေါင်း ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ မရေတွက်နိုင်သော ပူဇော်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ချီးမွမ်းကုန်စဉ်။ မာရ်နတ်သားသည် ယူဇနာတရာ့ငါးဆယ် ရှိသော၊ ဟိမဝန္တာတောင်ထွဋ်နှင့်ဟူသော၊ ရတနာအတိ စိုအပ်သော၊ အလွဲနိုရှုချင်ဘွယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာ ဆင်ထက် တက်စီးလျက်။ အထူးထူးသော လက်နက်နှင့်ပြည့်စုံသော တဆောင်သော လက်ရုံးကို ဖန်ဆင်းလျက်။ ဒသခထူးထူးအပြားပြား များသောလက်နက်တန်းဆာရှိသော။အထူးထူး အပြားပြား များသော မရေတွက်နိုင် ကြောက် မက် ဘွက် ဘန်ဆင်းသော စစ်သည်အပေါင်းခြံရံလျက် တက်လတ်သည်ရှိသော်။ သိကြား

လည်း ခရုသင်းနော်က် လွယ်၍၊ သုယာဓ သန္ဓာသိတ်နတ်မင်းလည်း ယပ်ကိုင်ခဲ့၍။ မွန္တသိခလည်း စောင်းလွယ်၍ ရုက်ပြည်း ပြေးကလျက်။ စကြဝဠာတံတိုင်းနားဒွိဇပြွာ၍နေစဉ်။သဟမ္ပတိဗြဟ္မာလည်း ထီးဂိုးစွန်း ကိုင်ဖယ်လျှည်း၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ပြေးလေ၏။ ကာဠနဂါးမင်းလည်း ဖြေကိုလျှိုး၍ ယူဇနာတရာရှိသော်နဂါးပြည်သို့ပြေး၍,လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်လျက် ဗုဒ္ဓိပ်လေ၏။ ထိုထိုသော နတ် နဂါး သိကြား ဗြဟ္မာတို့လည်း ရှေးရှုမိရာ အရပ်သို့ချည်း ပြေးလေကုန်၏။ ဗာဒယော်ဂက်တည်းသော မဟာပုရိသသာ၊ ဆိတ်သော ဗိမာန်၌,ဗြဟ္မာ ကဲ့သို့၊ ဆယ်ပါး,သောပါရမီကို ဆင်ခြင်လျက် မတုန်မလှုပ် နေသည်ကို။ ဤလက်နက်ဖြင့် သိဒ္ဓတ်ကို ပြေးစေအံ့ဟု အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် ဝန်းကျင်။ ယုဂန္ဓိုရ်တောင်လေ၊ ကမ္ဘာဖျက်လေနှင့် တူသောလေကို ထစေလတ်သည်။ ယူဇနာခွဲ ဇာယူဇနာ အစရှိသော တောင်ထွန်းကို ချိုခြင်းငှါ၊ တောချုံ သစ်ပင်တို့ကို အဖြစ်အရင်း တုံးတုံး ပြောင်းပြန် လှန်ခြင်းငှါ။ ရွာနိုဂုံး မင်းနေပြည် အစရှိသည်တို့ကို မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော လေသည်။ ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီ တန်းခိုးကြောင့် သင်္ကန်းတော်စွန်းကိုမျှ လှုပ်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်လျှင်။ ဤလက်နက်ဖြင့် ပြေးစေအံ့ဟု ကမ္ဘာဖျက်မီးယမ်းနှင့် တူသော အလွှာတရာ အလွှာ အထောင်မကသော တိမ်တိုက်မှတက်၍။တေဇသင်္ခါပင် အစရှိသည်ကို လွှမ်းလျက်။သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာမဲ့နေစ်စကောင်းသော မိုးသည်းရွာသည် အယဉ်သည် သင်္ကန်းတော်စွန်းကိုမျှ စွတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လျှင်။ ဤလက်နက်ဖြင့် သိဒ္ဓတ်ကို ပြေးစေအံ့ဟု ကြီးစွာသော ဧကျောက်တောင်ထွန်းတို့ကို အခိုးအလျှံထွက်စေလျက်ကောင်းကင်မှကျစေသော်လည်း။ ရှေ့တော်သို့ရောက်လျှင် နတ်၏ပန်းသာဖြစ်၍ မတတ်နိုင်လျှင်။ ဤလက်နက်ဖြင့် သိဒ္ဓတ်ကိုပြေးစေအံ့ဟု ပေါက်ပွင့်အဆင်း၊ ဝတ်ပန်းအဆင်းနှင့်စာသော ရဲရဲညိုသော မိုးကျိုးတို့ကို ကောင်းကင်မှ ကျစေသော်လည်း၊ ခြေတော်ရင်းသို့ရောက်လျှင် ပူဇော်ဖွယ်ကြဲသော နတ်ပန်းမိုးသာဖြစ်၍ မတတ်နိုင်လျှင်။ ဤလက်နက်ဖြင့် သိဒ္ဓတ်ကို ပြေးစေအံ့ဟု အမြဲအဆင်းကဲ့သို့ ဖြင်းဆံဝင်းညိုသောပြာပူမိုးကိုရွာစေဖြဲသော်လည်း။ ခြေတော်ရင်းသို့ရောက်လျှင် နတ်၏နံ့သာမှုန့်သာဖြစ်၍ မတတ်နိုင်လျှင်။ ဤလက်နက်ဖြင့် သိဒ္ဓတ်ကို ပြေးစေအံ့ဟု အခိုးအလျှံနှင့်တကွ သဲမိုးသဲ

ရွာစေသော်လည်း ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လျှင် နတ်ပန်းဆန်ကဲ့သာ ဖြစ်၍ မတတ်နိုင်လှချေ။ ဤလက်နက်ဖြင့် သိဒ္ဓတ်မင်းကိုပြေးစေအံ့ဟု အာခိုး ဒေါသဖြင့်လွတ်လျက် ညွှန့်ပျောင်းမိဃင်း ရွာစေသော်လည်း။ ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လျှင် နတ်၏နှဲ့သဲကျောင့်းသာဖြစ်၍ မတတ်နိုင်လျှင်။ ဤလက်နက်ဖြင့် သိဒ္ဓတ်ကို ပြေးစေအံ့ဟု လောကန္တရက်ငရဲ၌ ကြမ်းသော အာမိက်တိုက်နှင့်တူသော လေးပါးသောအဂ်ါနှင့်ပြည့်စုံသောအာမိက်အပေါင်းဖြင့် မွှမိုးသော်လည်း၊ ခြေတော်ရင်းသို့ရောက်လျှင် လအထောင် ဓနုအထောင် လွှက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ဤ ကိုးပါးသော လက်နက်တို့ဖြင့် ပြေးစိမ့်သောဌါ မတတ်နိုင်လျှင် ပြင်းစွာ အမျက် ဟူးဟူး ထွက်၍။ ဟသံအချင်းတို့။ အဘယ်ကြောင့် ရပ်ကုန်သနည်း။ သိဒ္ဓတ်ကို အသိဒ္ဓတ် ဖြစ်စေကုန်၊ ဘမ်းကုန်၊ ဆီးကုန်၊ ဖြတ်ကုန်၊ သတ်ကုန်၊ နှောင်ဖွဲ့ကုန်ဟု ဟစ်ကြွေး ခြိမ့်မောင်းလျက်။ ဂိရိမေခလာ ဆင်ထက် စီးနင်းလျက် လံက်နက်ကို ကိုင်၍ ဘုရားလောင်း အနီးသို့ ကပ်ပြီးသော်။ သိဒ္ဓတ် ထံ၌ကော၊ ဤပလ္လင်သည်ကို သင့်အားမရောက်။ ငါ့အားရောက်သော ပလ္လင်တည်းဟု အလွန်အမျက်ထွက်သော မျက်နှာ၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော အသွင်ဖြင့်။ မာရ်၏ အဟုန်ကို သည်းမခံနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ မြတ်သော ဖြင်းမိရ်တောင်မင်းကိုသော်လည်း နှလုံးစွာသော ဝါးညှောက်ကို ကဲ့သို့ အဆုံးအဆုံးပိုင်းခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောမြတ်သောအာနုဘော်နှင့်ပြည့်စုံသော မိမိလက်နက်လွတ်သည်ရှိသော်။ ဆယ်ပါးသောပါရမီကိုဆင်ခြင်တော်မူသော ဘုရားလောင်း၏ထိပ်အပြင်၌ ရတနာဖိတ်ခန်းဖြစ်သဖြင့်။ မြေ၌ပမ်းသော် တဆဲ့ နှစ်နှစ် ပတ်လုံး မြက်သစ်ပင် မရောက်ဝံ့သော။ ကောင်းကင်၌ပမ်းသော် တဆဲ့နှစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးသံးတပေါက်မျှ မကျဝံ့သော။ မြင်းမိရ်တောင်ထိပ်၌ပမ်းသော် မြင်းမိရ်တောင်မင်းကို ထုတ်ချင်းလျှို့ထွင်းနိုင်သော မိမိလက်နက် စက်ရတနာသည် ဗိုတာန် ဖြစ်ခဲ့လျှင်။ စကြဝဠာ တံတိုင်းနား ဝန်းကျင် အပြိုးပြိုး အထပ်အထပ်ချပ်၍ အလွန်တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ကိုယ်ခန္ဓာပြင် ရှိသော ရှင် သိဒ္ဓတ်ကို အသို့ပြုလေဘုံအံ့နည်းဟု နတ်အပေါင်းတို့ လည်ဆန့်ခေါင်းမော့ ငြေ့ကုန်စည်။ ဖြည့်အပ်ပြီးသော ပါရမီရှိသော ဘုရားလောင်းအား ရောက်သောပလ္လင်ကို ငါ့ပလ္လင်ဟုဆိုသော မာရ်နတ်သားအား။ ဤပလ္လင် အလို့ငှါ သင်အံ့သူပေးသည်ကို အသူ သက်သေရှိပါသုံးနည်းဟု မေးတော်မူ

လျှင်။ ဤစစ်သည်အံ့ပေါင်းသည် ငါ့သက်သေဟု လက်ညှိုးညွှန်တန်းငိုး ရေညွှန်းသဖြင့် ငါထိပေ၏ဟုဟစ်သောဒေသသံသွင်ဖြေထိန့်ထိန့်ပြုသကဲ့သို့ဖြစ်လျှင်။ ဤပလွှန်လှိုင်ငှါ သိန္ဒတ် အလှူပေးသည်ကို အလှူထိပါသုနည်းဟုမာဂဓမင်းဧမေးသဖြင့်။ ဤဒမရပ်ဝယ် စိတ်စေတနာဒဂိုသောသူမရှိ။ အလုံးစုံသောကိုယ်အဖြစ်ဌပေးသောအလှူကိုရှိစေဦး။ ဧသနာရှာမင်းကြီးဖြစ်၍သင့်သတကမဟာဒါနကိုပေးသောငါ၏။ စိတ်စေတနာမရှိသော ဤတခဲနက်သောမဟာပထဝီသည်ငါ့သက်သေဟု၊ နိလွစွာသော တိမ်တိုက်ကြားမှ ထွက်သော လျှပ်စစ်နွယ်၏ အသရေနှင့် တူသော အသရေရှိသော ဇရာဝက်ဆင်မင်း၏ နာမောင်းနှင့် တူသော လက်ျာ လက်ရုံးတော်ကို နိလွစွာသော သက်နီးတော်ကြားမှ ထုတ်၍၊ ဧသန္ဒရာမင်းကြီးဖြစ်တော် မူသောအခါ ငါလှူသော သတ္တသတကမဟာဒါနကို သင်သိသလော၊ မသိသလောဟု မဟာပထဝီသို့ ဧှးဂျွှည့်နှိုးတော်မူလျှင်။ ယူဇနာ နှစ်ထိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော ဟောပထဝီသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ပတ်ပတ်လှည့်၍ သံလှင်ကန့်ဖြင့် ခတ်အပ်သောကြေးနှင်းကဲ့သို့ ကြည်းဟည်းခြင်း။ အရှေ့အထောပ်အထိန်းတို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မာရ်စစ်သည် အပေါင်းကို လွှမ်းဆီသကဲ့သို့။ အလွန်ကြောက်မက်ဘွယ်သောအသံကိုဖြစ်စေလျက်။ ဖြေမှတက်သော အသံဖြင့် အလုံးစုံသောကောင်းကင်သည် တုပ်ပြိုင်နက်ကြိုးသောမိုးယံး၏ အသံကဲ့သို့ အလွန် ကြောက်ဘွယ်ဖြစ်၍။ ဟံမဝန္ဒာ မြင်းမိုရ်ယုဂန္ဓိ၊ ရ် အစရှိသောတောင်တို့၏အလွန်ပြင်းစွာမြည်သော အသံကြောင့်အယုံးစုံသောစကြဝဠာတိုက်သည်တောဒီးပြင်းလောင်သောဝါးဧတာကဲ့သို့ ဖျစ်ဖျစ် ကျစ်ကျစ်မြည်၍။ ရဲရဲညိသော အိုးကင်းပေါက်သော ပေါက် ပေါက်ကဲ့သို့။ ကောင်းကင် အလုံး မိုးယံးစည်ချုန်း၍။ ပြောင်ပြောင် တောက်သောမိုးကြိုးဧရုံ ရွာဖွဲးဖွဲးစဉ်၍။ ယူဇနာတရှဉ်းဆယ်ရှိသောဂိရိမေခလာဆင်သည် ပုဆစ်နှစ်ဘက်တုပ်၍ ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက် ယိုက်ယိုက်တုန်သည်ရှိသော်။ ကောင်းကင်သံမြွေသံ၏ နှစ်ဘက်ကြား ဒွဝါးကျပ်သကဲ့သို့ စစ်သည် အပေါင်းနှင့်တကွသော မာရ်နတ်သားသည် အားကြိုးသောရန်သူမင်းနှစ်ဘက်လှပ်တိုက်သော အားနဲ့သောမင်းကဲ့သို့။ နှစ်ခုသောသားရဲတို့၏ အကြားဝင်မှားသော ယောကျ်ားသွမ်းကဲ့သို့အလွန်ကြောက်ခြင်းဖြင့် မွေနှောက် ချောက်ချားသောဝသ

ရန်ကုန်ရောဇာသည်ကြီးဒေါ်ဝသပတ္တိဖြစ်၍။ ကိုးကွယ်ရာပုန်းခိုအောင်းရာ မဖြင့်သဖြင့်မာရိတည်းပဲ့ကြည့်သော ဓာန်းခွန်ကိုလှည်း၍။ လက်ရုံး တထောင်၌ တထောင်သောလက်နှင်ကိုစွန့်၍တုန်ရိုက်ကြောက်စွာပြေးလွှင့်ရှားခဲ့သည်ရှိသော်။ စစ်သည်အခုပေါင်းယည်ကမ္ဘာဝျက်လေ၌ကြသော်ဝှါဝှမ်းစုလံ့သို့။ ပြင်းလွစွာသောလေသည်။ မှုတ်တက်သော ဗွဲပြာမှုန့်ကဲ့သို့။ ထွားလွှားညက်ညက်ရှင်းရှင်းပျက်၍။ လက်နက်တမ်းဆာစွန့်ပစ်ခွါလျက်။ ရှေးရှုရာရာအရေခြံဟိုသို့တယောက်တွန်လှဲပြေးလွှဲကုန်သဖြင့်။ ဤစကြဝဠာဥဇ္ဈန်းနဂါး၊ဘိုလူး၊နတ်၊သိကြား၊ဗြဟ္မာ၊ ဝိဇ္ဇာဓရ၊ သိဒ္ဓိစသောသူ၊တသောင်းသောစကြဝဠာမှလာသောနတ်အပေါင်း၊သိကြားအပေါင်း၊ဗြဟ္မာအပေါင်းသည်။ မာရိနတ်သားရှုံးပြီ၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားအောင်ပြီ။ မာရိနတ်သားရှုံးပြီ၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားအောင်ပြီဟု ပြင်းစွာသောကြွေးကြော်ခြင်းဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်စေ ကုန်လျက် တန်းခွန်အစည်းအစည်း။ ဝန်းအစည်းဒုစည်း။ ပန်းအစည်းအစည်း။ နံ့သာအစည်းအစည်း။ ဆင်းဒိုးအစည်းအစည်း။ တန်ဆောင် အစည်းအစည်းလက်စွဲကုန်လျက်။ ချိုးမွမ်းခြင်း၊ပူဇော်ခြင်း၊သာဓုခေါ်ခြင်းတို့ဖြင့်။ အုန်းအုန်းသဲသဲ ပျားစွဲ၏သို့။ ဒေရှက်ရှက်ဒွတ်တင်တင် ဗုဒ္ဓမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဇနဝါဝင် နိုးဆဲ့ဆဲတွင်ဒေဝေါင်တော်မူလျှင်။ ညဉီးယံ၌နေတော်မူရာ မဟာဗောဓိမှစ၍အစဉ်အတိုင်း။ ဤမှသည်သော အခြင်းသို့သော အမည်၊ ဤသို့သော အမျိုး၊ ဤသို့သော အခန်းငယ်း၊ ဤသို့သော အစား၊ ဤသို့သော ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ ဤသို့သော အသက်အပင်းအခြားရှိသည်ဖြစ်၏ဟု။ လေးသင်္ချိနှင့် ကမ္ဘာတဒေါနိုးအတွင်း၌သူမတရေသွေ့ဖြစ်၍ ဒီပင်္ကာရ မြတ်စွာဘုရား၌မှလပဇ္ဇိုဂြိုသည် တိုင်အောင်။ ထို့နောင် ကမ္ဘာဆုံးနစ်သည်တွင်း၌ အတိဒေဝမင်းဖြစ်၍ ဖြာပွာဒေဝံတစ်စွာဘုရား၌မနောပဏိဓိဂြိုသည်တိုင်အောင် သုဇွေနိဝါသကိုဆင်းဖွားတော်မူ၏။ မင်္ဂလာမယံ၌ ဤမည့်သော သတ္တဝါတို့သည်ကာယဒုစရိုက်နှင့်ပြည့်စုံကုန်၏။ဝစီဒုစရိုက်နှင့်ပြည့်စုံကုန်၏။ မနောဒုစရိုက်နှင့်ပြည့်စုံကုန်၏။ အရိယာတို့အား စွပ်စွဲတတ်ကုန်၏။ မှားသောအယူရှိကုန်၏။ဝိဘဝပမ္ဘစုကျော်လျှင် ကင်းသော ချမ်းသာရှိသော အပါယ်၌ဖြစ်လတ်ကုန်၏။ ဤမည့်သော သတ္တဝါတို့သည် ကာယ သုစရိုက်

နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဝစီသုစရိုက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ မနောသုစရိုက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ အဓိယာတ္ထိအား မစွပ်စွဲတတ်ကုန်။ မှန်ကန်သောအယူရှိကုန်၏။ ထိုဘဝမှစုတေ့လျှင် လူ့ဂြဟာနတ်ပြည် ကျင်လည်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့အစရှိသည့်ဖြင့် သင်္ဘဝါကို ရှုခြင်းတည်းဟူသော ဒုဗ္ဘစရိုက်ကို သုတ်သင်တော်မူ၍။ ပန္နိုမယံ၌ မဂ္ဂပဒိုပါဋိ၊ ဖလပဒိုပါဋိဖြင့် အရဟာတ္တဖိုလ်၏ အဆုံးအလုံးစုံသောဒုရားကျေးဇူးဖြင့် ဆင်အပ်သော တန်းဆာရှိသော သဗ္ဗညုတညာဏ်ကိုရလျှင်။ သဗ္ဗာလေးပါးတရားတို့ကို ကွင်းကြောင်းအကျိုး အာရုံအာရုမ္မဏိက အစရှိသဖြင့်။ မဘောက်မပြုနိုင် ဓမ္မာဘိုနမဂ္ဂါဆရာမရှိအံလိုလိုသိဇသော သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်၏ဟူလိုသော်။ ။ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ပဏာမဂါထာဒ္ဒ။ ဒေဝပုတ္တမာရ်ကို အောင်ခြင်းတည်းဟူသော ထင်ပေါ်ကျော်စောသော အောင်ပွဲသဘင် ရှိတော်မူထသောဟု ဆိုသတည်း။

ဇာတကသမောဓာနခဏ်းပြီး၏။

မဂ်ိုကုဏ္ဍလဝတ္ထု၊ နဝမတဲ့ ဤတွင်ပြီး၏။

သုဇ္ဇာဇန္ဒေါမဟာကပ္ပ၊ ဝုစ္စတေတာသုသလက္ခဏာ။ ပဏာမောဝတ္ထု၊ နိဒ္ဒေသော၊ အာသိသောပိစတံမုခံ။ ။သုဇ္ဇာဇန္ဒေါ၊ အပိုင်းဘွဲ့သော ကျမ်းသည်။ မဟာကပ္ပံ၊ ကျမ်းကြီးမည်၏။ တဲသော၊ ဟိုကျမ်းကြီး၏။ လက္ခဏံ၊ လက္ခဏာကို။ ဝုစ္စတေ၊ ဆိုအပ်၏။ တံမုခံတသမေခေ၊ ထိုကျမ်းကြီး၏အစဦး။ မဏာမောစ၊ ရတနာသုံးပါးအား ရှိခိုးခြင်းငှာ ဣဒင်း။ ဝတ္ထု၊ နိဒ္ဒေသောစ၊ အကြောင်းကိုညွှန်ခြင်းသည်ချင်း။ ဒခသိသောဒိစ၊ တောင့်တခြင်းသည်ချင်း။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ။ဤသို့သဒ္ဒါဆရာတို့ဆိုသောကြောင့်။ နဝရတ်ကိုးပါးနှင့်တူသောနဂရနိဂ္ဂမန။ ရာဇာနယန။ ဓမ္မသဝန ဓမ္မဒေသနာ။ ဝါရဒါန။ ဝရအာဒါန။ အသဒ္ဓသမာဂမ။ သန္တသမာဂမ။ နဂရပဝေဿန။ ဇာတကသမောဓာန တည်းဟူသော။ ကိုးထွေသောအပိုင်းအခြားဖြင့် ဆင်အပ်ဇသော တန်းဆာရှိသော ဤကျမ်းကြီး၌ ဇာတ်ကိုသာ မျှားစွာဟွတ်၍ ဆိုခြင်းသည်ကား။ ဇာတ်ကိုဇာတ်ချင်းလျက်၏ စကားဆိုင် စကားစပ် မျှားစွာ ရကောင်း သေး၏ ဖြင့်။ ဗမနန္တာဘာသ ကဲ့သို့ အဓိပ္ပြာကျယ်သော ထိုထိုကျမ်းတို့၌ စကား

ဆိုင် စကဲ့ဟုပ် ရရာထည့်သော်ကား ဆိုဘွယ်မရှိဟု သိစေလိုသော
ကြောင့်။ ဇာတ်ဆိုလျှေားစွာဆိုသတည်း။ ။အာဒိ၊အာဒိဝန်ထား၍မျှား
စွာ ဆိုခြင်းသည်ကား။ အဋ္ဌုပ္ပတ္တိရှိတိုင်း ဟဋ္ဌိပါဋိ ဆိုသည် ရှိသော်။
စကားကျယ်ဝန်း၍ မှတ်သူပုန်းအုံစိုးသောကြောင့်ဂုဏ်း။ကျမ်းဒေဉ်ကြိုး၍
နဒသံသူငြိုးအုံသည်မှ ကြောက်သောကြောင့်ဂုဏ်း။ အာဒိ၊ အာဒိဝန်ထား၍
မျာစွာ ဆိုသတည်း။ ။ထိုသို့ ထူးဆန်းအုံဘွယ် အပြောကျယ်သော
အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကို၊ အကြောင်းပြု၍ကား အဆုံးစဖြင့် မဟာသုတသောမ
ဇာတ်ကိုအကြောင်းပြု၍သိအပ်၏ဟု ဆိုသတည်း။ ။ဤသို့လျှင်တည့်။
လိုအင်ပြည့်တတ်။ ဆုမြတ်ပတ္ထနာ။ ရထိုက်ရာသား။ ရတနာထူး။ ထွဋ်
သုံးဦးကို။ ညွတ်နူးစေတနာ။ သဒ္ဓါစိတ် ရှင်။ ဦးဖြင့်ဆင်၍။ မွမ်းဖြင့် ဗိုလ်
ပါ။လူတကာအား။နောင်လာစီးပွါး။များစိမ့်သောဌါ။နားတန်းဆာကို။
ယထံဝါသတ္တိ။ ရှိသည် အလျောက်။ ဂုနဆောက်ကျိုက်ပွက်။ ဘဝင်ဆူ
ဝေ။ စိရင်ထွေဖြင့်။ ရေမြေသေဇ္ဈနင်း။ မင်းကစသည်။ ပတ်လည် ကြေ
ညာဒ။ ရှစ်မျက်နှာ၌။ ဖလိုလာမေဒ်ကွန်း။ ထွန်ပေလမည်။ ပညာသည်တို့။
အမှုံည်ဖြင့်စွာ။ မှတ်ကုန်ရာ၏။ ။ဟုဆိုခဲ့ပြီးသော စကား၏ အဓိပ္ပါယ်
ကား ဤတွင်ဆုံးပြီး ပြည့်စုံ၏။ ။

နှဂုံး။

ဤကနဒုတိဋ္ဌံသော၊သက္ကရာဇေနဝဿတော်။
တေသတ္တတိသံတုက္ကဒ္ဓေ၊စတ္တေစဒ္ဓိသံပဟာသုဂေ။

ရဋ္ဌာနမဏ္ဍရံဒွန္ဒ-ဗောဇ္ဈင်္ဂတဝရကိသု။
စစ်ကိုင်းပန်းယာဧပုဇလသု၊သာသနဒ္ဓဇပ်ာဘုဓိသု။

ရတနာပုရသေဋ္ဌသ၊ဒကွိဏာတ္တမဘူတလေ။
ဂဂဏောသုရစန္ဒာဝ၊ပဘာသန္တိဒသောဒိသံ။ ။

သောဝဏ္ဏာထူပမာရာမာ၊သိပ္ပိဂေဟိသုသဒ်္ဓိတာ။
ကာရိတာဓမ္မရာဇေန၊မကုဋာရဋ္ဌဝါသိနံ။ ။

ဝသတိဟေမတာလိသ-ဝိဟာရပရိဝါရိတော။
တဏ္ဍာရာမဒ္ဓိသဒ္ဓရ၊-ဟေမာစလသိရိဒ္ဓရေ။ ။

သုတာဒိဂဏာလင်္ကာရ၊-ရာဇရာဇာနုသာဒုသကော။
သိလာဒိဂဏာဂန္ဓေန၊ဗျာပိတာဒုနန္တကိဇ္ဇမော။ ။

တိပေဋကောမဟာသံဃ၊-နာယရာမဋ္ဌဝဒ္ဓုနာ။
ယောမဟာဓမ္မရာဇသ၊အတိဃက်္ကရိဒ္ဓတာဂရု။ ။

တာသပါဒမ္ဘုဇေရေဏု၊ သံကိဏ္ဏာဝိဂ္ဂဟာမယာ။
ဝရာဘိသံဃနာထေန၊သုတဝိတ္ထိဏ္ဏကာမိနာ။ ။

ယံဂန္ဆံသုစာကာမေဟိ။ပဋ္ဌိတံသုတဝဓုနံ။
နိပုဏာဋ္ဌမ္ပသံကိဏ္ဏံ၊နာနာနယဝိဘူသိတံ။ ။

ဝိစိတ္တာရံ သယံဒိပ၊-ရစိတံသုပဒေသကံ။
ဧနံဖ္ရောတာနကာမသ၊ဓမ္မရာဇသတာဒိနော။

ပုညာနုဘာဝနိဇ္ဇာ-မနုဿမဏ္ဍိနာစိတံ။
ပရိပုဏ္ဏမိဒံဂန္ဆံ၊မဏ်ိကုလ္လာပနာမကံ။ ။

ဇကနဝုဟိဉ္ဇာ်ဘံသော၊ ၉၁ ချအစွန်းလွန်ခဲ့သော်။ နဝသတော၊ ၉၀၀ ရှဲ့သော။ သံဇိမ္ဘာဉာဇေဇ၊ သက္ကရာဇ်ဖြစ်သည်ဂုဏ်း။ တောသတ္တတိသ ကုဏ်ဆဲ့ဘ၁ဂုဉ နှစ်အစွန်းလွန်ခြင်းရှိသော။ ဒီသဟာသကော၊ ၂၀၀၀ နေသော။စဉ်ဘုစ၊ သာသနာတော်သည်ဂုဏ်း။ သဗ္ဗဘွေ၊ ရောဂ်သည် ရှိဇေသော်။ ။ရဒ္ဓာနုမဇ္ဈရဲဒွန်မောဋ္ဌိဘုတာဝရကိဉ်သူ၊ အတိုင်းတိုင်းတို့ ထက်မြတ်သောတိုင်းဖြစ်သော သုနာပရန္တတိုင်း၊ တဗ္ဗဒီပတိုင်းတည်း ဟူသောဟိုင်းကြီး နှစ်တိုင်းတို့၏ ဦးစွန်းမှန်ကူ သရဘူသဘွယ်ဖြစ်၍ ခြစ်ကုန်သော်းမြတ်သော ပြည်ကြီးတို့၏အဂံ၂ လာဌာဘုဖြင့် မှတ် အပ်ဘုန်သော။ သာသနဒ္ဓဇောတာဘုမိသူ၊ သာသနာတော်၏ ပပြောင့် တက်ဖွန်းထွန်းပရောဖြစ်သောမြတ်သောမြေဖြစ်ဘုန်ထသော။ စစ်ကိုင်း ပန်းယာဝပုရေသူ၊ စစ်ကိုင်း-ပန်းယ-အင်းဝ ဟူသော ပြည်ကြီးသုံး ပြည်ဇွဲတွင်၊ ။ရတနာပုရ သေဋ္ဌသ၊ ရတနာပုရ အမည်ရှိသော ပြည်မြော်၏။ဒဘ်ဒြီဃာတ္တမဘူတလေ၊ လက်ျာဘောင်တွင်မြတ်မြေပြင်၌၊ သိဉ်ဇုကဟိ၊ ပန်းရန်ကျော် လက် သမားကျော်တို့သည်။ သုသဒ်တာ။ ကောင်းစွာ ဗိမာန်အပ်ဘုန်ထသော။ ဓမ္မရာဇေန၊ သိဟာသူရဓမ္မရာဇာ အခမည်ရှိသောပဋ္ဌမဓ္ဒမ္မရာဇ်သည်။ကာရိကာ၊ပြုအပ်ဘုန်ထသော။ ရဒ္ဓ ဝါသိန်း၊ တိုင်းနိုင်ငံသူတို့၏။ မကဒ္ဒာ၊ မကိုန်ဖြစ်ဘုန်ထသော။ သော ဝဏ္ဏထူပမာရာဇာ၊ အရှေအတိုပြီးဘုန်သော စည်းခံတော် ကျောင်းတော် တို့သည်။ဂဂဇေဘု ခံကောင်းကောင်ပြင်၌။ သုရစန္ဒာဝ၊ အစုံသောနေလ ကဲ့သို့။ဒိဇေသာဒိသံ၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာတိုင်တိုင်။ ပဘာသန်း၊ ထွန်းပ ကုန်၏။ ။ဟေမတာလိသဝိဟာရပရိဝါရိတော၊ လေးဆယ်သော ဖွေ့ ကျောင်းဖြင့်ခံ အပ်သော။ သဗ္ဗရဟေမာစလသိရိဒ္ဓရေ၊ ရှုရှုတွားသော ဖွေ့ကောင်၏ အသရေကို ဆောင် တတ်ထသော။ ဝဇ္ဇာရာမဖြင့်၊ ထို ကျောင်းတော်၌။ သုတာဒိဂုဏာ လက်ဝဲရ ရာဇ ရာဇာခံသောကော၊ အကြားအခြင်အစရှိသောကျေးဇူးဖြင့်ဆင်အပ်သောတန်းဆာရှိသော အဆက်ံဝက်သောမင်းတို့၏ ဆရာဖြစ်ကော်မူထသော။ သိလာဒိဂုဏ ဂဓံန္ဓန သိလအစရှိသောကျေးဇူး၏ အနှံ့ဖြင့်။ ဗျာပ်ကာပန္ဒ်ကိတ္တိမော၊ နှံ့သောအဆုံးအမရှိသောကျော်စောခြင်း ရှိခေါ်မူထသော။ တိပေဋ္ဌ ကေား ပဲမှုဂ်တ် သုံးပုံစုံခြင်းရှိတော် မူထသော။ မဟာသံဃာနာထ ရာမဖိလဲ့နော၊မဟာသံဃမှုပဿဟသော တဲ့ဆိပ်၊ မဟာရာဇဟသော

ဒီဂုံး

တံဆိပ်ဖြင့် တပ်အပ်သော နှစ်ထပ်သော ဇာမည်ဂံ ယပဲ ဝိုးတော်ရုထ
သော။ မဟာခမ္မရာဇသော၊ မဟာခမ္မရာဇ်အမည်ရှိသော ဒုတိယခမ္မရာဇ်
၏။ အတိသက္ကရိတော်၊ အလွန် မြတ်နိုးကော်ရော်ပြီ ပူဇော်အပ်သော။
ယောဂရု၊ အကြင်ဆရာကောင်သည်။ ဝသတ်၊ နေတော်မူ၏။ ။ဘာသ
မဟာခမ္မရာဇဂရုနော၊ ထိုမဟာခမ္မရာဇဂရု၏။ ပါဒမ္မုဇေ၊ ခြေတော်ဒေ
စုံ တည်းဟူသောကြာဦး။ ရေဇာ သံကိုဏ္ဍာဝိဂ္ဂဟော၊ မြို့တည်းဟူသော
ဝတ်ရုံဖြင့်ပြီးသောကိုယ်ရှိသော။သုတဝိတ္ထိဏ္ဍာကာမိနော၊ အကြော အ
မြင်၏ပြန့်ပြောခြင်းကို အလိုရှိသော။ဝရာဘိသံဃနာထေန၊ ဝရာဘိသံ
ဃနာထတည်းဟူသောနာမသံညာကိုထိုက်သော။မယော၊ငါသည်။ ။
သုတကာမေဟိ၊ အကြားအမြင်ကို အလိုရှိကုန်သောပညာရှိ သူတော်
ကောင်းတို့သည်။ပတ္ထိတံ၊ တောင့်တအပ်ထသော။သုတဝစနံ၊ အကြား
အမြင်၏စီးပွါးမကြောင်းဖြစ်ထသော။နိပုဏာဏံ၊ သိမ်မွေ့သော ဉာဏ်အ
ဝိပ္ပါယ်ရှိထသော။အသံကိဏ္ဏံ၊ ကျယ်တပါးနှင့်မရောဖွဲ့မဲ့ထသော။ နာ
နာနယာဝိဘူသိတံ၊ အထူးထူးသောနည်းဖြင့် ဆင်အပ်သောတန်းဆာရှိ
ထသော။ဝိစိတ္တာဒံ၊ အထူးသဖြင့်ခါနိုးကြယ်ထသော။သုပဒေသကံ၊ ညွှန်
ကြောင်းပုံဥပဒေသရှိထသော။ယံဂဏ္ဍံ၊ အကြင်ကျမ်းကို။ သယံဒိပရစိ
တံ၊ အလိုထွန်းစိရင်အပ်၏။ ဇေနုဇ္ဇောတနကာမသ၊ မာရ်အောင်မြင်
သောအရှင်ဘုရားသာသနာတော်၏ထွန်းပမြင်းဂံ့ အလိုတော်ရှိသော။
တာဒိနော၊တာဒိကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော။မွေရာဇသာ၊ ဥပတိယ
မဟာ ခမ္မရာဇ်၏။ ပညာနုဘာဝ နိဗ္ဗတ္တံ၊ ဘုန်းတော်၏ အာနုဘော်
ကြောင့်ဖြစ်သော။ အနဿုမဏိနာ၊ အဘိုးအတိုင်းမသိသော ပဉ္ဇာဖြား
ဖြင့်။စိတံ၊စိအပ်သော။မဏိကုဏ္ဍလနာမကံ၊ပဉ္ဇာဖြားနားခောင်းရောင်
မောင်းရုတနာနားတန်းဆာနှင့်တူသောကြောင့် မဏိကုဏ္ဍလအမည်
ရသော။ဇာဒံဂဏ္ဍံ၊ ဤကျမ်းသည်။ပရိပုဏ္ဏံ၊ပြီးပြည့်စုံပြီ။

ဒီဂုံးပြီး၏။

မဏိကုဏ္ဍလဝဏ္ဏ၊ ဇ တဲ့လုံး

ဤတွင်ဇေရှပြီး၏။